3 1761 08825330 7

APOLLONII SOPHISTÆ

LEXICON HOMERICUM,

GRÆCE ET LATINE.

TOMUS SECUNDUS.

COL. COLL.
LIBRARY.
N. YORK.

LGr
H766
.Za

Homer - Concordances & dictionaries

ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΥ ΛΕΞΙΚΟΝ.

APOLLONII SOPHISTÆ LEXICON GRÆCUM

ILIADIS ET ODYSSEÆ.

Primus ex Codice Manuſcripto Sangermanenſi in lucem vindicavit, innumeris repurgavit mendis, allegata Homeri, & aliorum Poetarum, loca diſtinxit, indicavit, notis atque animadverſionibus perpetuis illuſtravit, & Verſionem Latinam adjecit, JOHANNES BAPTISTA CASPARUS D'ANSSE DE VILLOISON, Regiæ Inſcriptionum atque Humaniorum Litterarum Academiæ Pariſienſis Socius.

Cum Prolegomenis, Indicibus auctorum & vocum Homericarum, ac novem Tabulis æneis, in quibus omnes Codicis Manuſcripti litterarum formæ & compendia, atque amplum hujuſce ſcripturæ Specimen, repræſentantur.

Accedit, præter multa, huc uſque inedita; PHILEMONIS GRAMMATICI fragmenta, TERTII ILIADIS LIBRI PROSAICA METAPHRASIS GRÆCA, e duobus Codicibus Regiis ab eodem nunc primum eruta, cum notulis, & Variantibus Lectionibus Metaphraſiſque & tertii Iliadis Libri.

TOMUS SECUNDUS.

COL. COLL.
LIBRARY.
N YORK.

LUTETIÆ PARISIORUM.
Sumptibus J. C. MOLINI. Bibliopolæ, apud quem proſtat, viâ dictâ *de la Harpe*, ſub Inſigni *Italiæ Litteratæ*.

M. DCC. LXXIII.
CUM PRIVILEGIO REGIS.

APOLLONII SOPHISTÆ

LEXICON GRÆCUM

ILIADIS ET ODYSSEÆ.

JOHANNES BAPTISTA CASPARUS
D'ANSSE DE VILLOISON.

BIBLIOTHEQUE IMPERIALE

TOMUS SECUNDUS.

6941
2 1 2 90

LUTETIÆ PARISIORUM.
M. DCC. LXXII.

MONITUM BIBLIOPOLÆ AD LECTOREM.

Cum in nimiam molem, ob Indices ſubjectos, & ſuperadditam tertii Iliadis Libri Proſaicam Metaphraſin Græcam, excreſceret jam ſpiſſum Apollonii Lexicon, illud in duas partes adæquatas ita ſeparandum curavimus, ut non diſruptâ notarum arithmeticarum ſerie continuâ, pro vario compingentium nutu atque arbitrio, in duos pariter dividi tomos, aut in unum volumen poſſit coaleſcere & conjungi.

K

Καγχαλόωσα. Χάρσασ· ὑπὸ γ' ἐν χαλάσμαῖι εἶναι τὼ ψυχὼ, τῦτ' ἔσιν, ἐν ἀνέσει.

Καδδέθορε. Κατέθορεν δὲ, ὅπερ ἴσον ἔχὶν τὸ [1] καλεπήδησεν.

Καδδραθέτην. Καθαδραθέτην, ἐκαθέδισαν. [2] οἱ δὲ Ἀτθικοὶ, καθαδαρθεῖν ἔπι γ' κοιμᾶδ.

Κάειρα. Καρικὴ·

Μηνὶς, ἣ Κάειρα. [3] ——

Καίνυσθαι. Νικᾶν· [4]

Ὅιῳ [5] δή με Φιλοκτήτης ἀπεκάμυτο τόξῳ.

Καιροσέων. Εὖ κεκερωμένων. [6] κέραια [7] γὰρ ἔτι καὶ νῦν λέγεῖ τὰ ἀκαχωρήτικὰ τῶν κημόνων πλέγματα.

Καὶ ἄλλο. [8] Καὶ ἀλλοῖε.

Κακός. Δειλός·

Τῶ μὲν γάρ τε κακῶ [9] τρέπεται χρὼς ἄλλυδις ἄλλῃ· καί·

—— Κακὸς δ' ἐς [10] μέσον ἔλασεν.

---

[1] Τό. Mallem τῷ. Occurrit Il. Δ. 79. ubi legitur :

Κάδδ' ἴθορ' ἐς μέσον. —

Ad marginem Mſ. Codicis legitur: Καθόρμισον. Κατάταξον, καθοίκισον, κατάπαυσον.

[2] Ἐκαθέδισαν. Lege ἐκαθέδησαν. Vide Od. o. 493.

[3] Μηνὶς, ἣ. Il. Δ. 142.

[4] Νικᾶν. Sic in quarto verſu Scuti Herculis apud Heſiod. legitur :

Ἦ ῥα γυναικῶν φῦλον ἐκαίνυτο θηλυτεράων.

K

Καγχαλόωσα. Gaudens ; ſic dicitur quod animus ſit in χαλάσμαῖι, *id eſt*, gaudio remittatur.

Καδδέθορε. Idem quod κατέθορεν δ'ε, *id eſt*, deſiluit autem.

Καδδραθέτην. Sederunt. Attici autem τὸ καθεδάρθειν uſurpant pro dormire.

Κάειρα. Ex Cariâ :

Mæonia, vel ex Cariâ. ——

Καίνυσθαι. Vincere :

Solus duntaxat me Philoctetes vincebat arcu.

Καιροσέων. Quorum ſtamen bene contextum eſt : κέρκα enim etiam nunc dicuntur contextus qui ſtamina dividunt.

Καὶ ἄλλο. Aliunde.

Κακός. Ignavus :

Nam ignavi mutatur color aliter alias.

Et :

—— *Ignavos autem in medium intruſit.*

---

5 Ὅιός δή με. Od. Θ. 219.

6 Κεκερωμένων. Mallem, ut habetur apud Heſ. & Schol. κεκαιρωμένων.

7 Κέρατα. Hîc quoque mallem καιρώμενα. Od. H. 107 :

Καιροσέων δ' ὀθονέων ἀπολείβεται ὑγρὸν ἔλαιον.

8 Καὶ ἄλλο. Lege καὶ ἄλλως, ut apud Hom. Il. I. 695. & Heſ. qui interpretatur, καὶ ἄνδρ τέτων.

9 Τῷ μὲν γάρ τε κακὸς. Il. N. 279.

10 Κακὸς δ' ἐς. Il. Δ. 299. Male legit Montfauconius κακὸς ἐμέσον ; & pejus corrigit, ἐκ μέσου.

Κακκεῖαι. Ἐπὶ μὲν τῷ καλακαῦσαι· [1]

Ἀλλά μοι κακκείας [2] σὺν τεύχεσιν. ——

σημαίνει δὲ τὸ καταποιμηθῆναι.

Κάκ' ὀσσόμενος. [3] Κακῶς ὑποβλεψάμενος.

Κακά. Ἐπὶ τῷ ὀνομαστικῷ·

Αἰεί τοι [4] τὰ κακ' ὀξὺ φίλα φρεσί. ——

ἀντὶ δὲ τοῦ κακῷ· [5]

—— Οὐδέν σε [6] ῥέξω κακόν. ——

Καλά. Ἐπὶ μὲν τῷ καλῶς·

Τηλέμαχ', ὄφρα μὲν [7] καλὰ δόμων ἄπο τῆλ' ἀλάλησαι.

ὀνομαστικὸν δέ·

Τεύχεα [8] καλὰ φέρουσα. ——

Καλλίσφυρος. [9] Ἀπὸ ἑνὸς μέρους τὴν ὅλην καλὴν βάλλεται δηλῶν.

Καλαύροπα. [10] Ξύλον ὅπερ οἱ βακόλοι ἔχουσιν.

Κάλυκας. [11] Κόσμου γλύφους.

—— Κάλυκάς [12] τε καὶ ὅρμους.

---

[1] Καλακαῦσαι. Male Montfauconius edidit καλακαῦσθαι. Græcum autem καύειν derivatur ex Hebraico כוה *cavah*, urere.

[2] Ἀλλά μοι κακκείας. Lege μοι; & pro κακκείας, quod in Hesy. quoque reperitur, hodie legere est κακκῆαι Od. Δ. 74. Sæpe apud Hom. reperitur κακκείουσες, *id est*, cubaturi. Merito elegantissimus Piersonius ad Mœrin Atticistam, voce ἀπαλλαξείουσες, eos non audiendos censet, qui verbum κακκείειν ad classem verborum desiderativorum in εἰω referre volunt.

[3] Κάκ' ὀσσόμενος. Alii unâ voce cum Hesych. legunt κακοσσόμενος. Occurrit Il. Α. 105. Quidam, cum Porphyrio & Anonymo Schol. Græco ab Alberti laudato, interpretantur: ὡς ἐπὶ κακῷ χρώμενον τῇ θείᾳ φωνῇ λοιδορῶν. Agamemnon enim iratus Chalcanta sic alloquitur versu sequenti:

Κακκεῖαι. Pro comburere:

Sed me combure cum armis. ——

Significat & cubare.

Κάκ' ὀσσόμενος. Torve aſpiciens.

Κακά. Quum eſt nomen:

Semper tibi mala animo arrident. ——

Et pro adverbio *male*:

—— *Nihil tibi male faciam.* ——

Καλά. Pro adverbio *bene*:

Telemache, non bene a domo procul vagaris.

Et pro nomine:

Arma pulchra ferens. ——

Καλλίσφυρος. Ex unâ parte totam pulchram vult ſignificare.

Καλάυροπα. Lignum quod paſtores habent.

Κάλυκας. Speciem ornamenti:

—— *Et κάλυκας & torques.*

Μάλλι κακῶν, ἐ πώποτέ μοι τὸ κρήγυον εἶπας, quod ſatis conveniret.

4 Αἰέι τοι. Il. A. 107.

5 Κακῶ. Lege κακῶς. Prius enim nomen eſſe ſtatuit, poſterius vero vice adverbii poni; ut in καλὰ, primum quidem habet: ἐπὶ μὲν δὴ καλῶς; deinde vero, ἀνωμαλικὸν δέ. Quidam τὸ κακὸς deducere voluerunt ex Hebraico כחש *mentiri, deficere.*

6 Οὐδέν σε. Il. Ω. 370.

7 Τηλέμαχ', ἐ μάλα. Od. O. 10. Pro ἐ μάλα hodie legitur in verſu, οὐκ ἔτι, & δὴν pro τῆλ'.

8 Τοῦχεα. Il. Σ. 137.

9 Καλλίσφυρος. Eleganter Anacreon dixit χλιδανόσφυρος. Heſiodus in Theogoniâ, verſu 526. habet:

Τὸν μὲν ἄρ' Ἀλκμήνης καλλισφύρῳ ἄλκιμος υἱός.

10 Καλαύροπα. Vide Pollucem, 10, 131.

11 Κάλυκας. Vide Pollucem, 5, 96. & Etymol.

12 Κάλυκάς τε. Il. Σ. 401.

Κάλλεϊ. Ἐπὶ μὴν τῆ μύρτε τ' Ἀφροδίτης·

Καλλεϊ μέν [1] οἱ πρῶτα πρόσωπά τε [2] καλὰ κάθηρεν.

ἐπὶ ἢ τῆ παρ' ἡμῖν κάλλιτε·

Καλλεϊ νὴ [3] χάριλι εἰλδων. ——

Καλήτορα. Ἐπιθελικῶς. [4] κήρυκα τῆ Ἰδαίε ἀπὸ τ καλεῖν πεμπομένε.

Καμμονίην. Τὴν ἐκ καλαμονῆς δίκην. [5] δὶς δὲ κέχρηλαι τῇ λέξει.

Καλάμην. Ἐπὶ τ τ Ξ ῥαψωδίας τ Ὀδυσσείας·

Ἀλλ' [6] ἔμπης καλάμην γέ σ' ὀΐομαι εἰσορόωνλα
Γινώσκειν. ——

ὁ δὲ Ἀρίσαρχός φησι· μεταφορικῶς τὴν καλάμην εἴρηκεν. νὴ γὰρ ὅτι τῆ ἀμπτῆ, τὸ πλῆθος ἰδόνλα τ καλάμης νὴ τὴν εὐηλικίαν ἔξιν ἐπιγνῶναι ὅσος νὴ ὅιος ἦν ὁ καρπός. νὴ νῦν ἔτος [7] λέγει· ἀλλ' ὅμως νὴ τὸ λείψαν [8] σε ὁρῶνλα τῆ σώματος ὀΐομαι ἐπιγινώσκειν ὅιος ἡμὴν ἀκμάζων ἐγὼ νὴ εὐθενῶν.

---

[1] Κάλλεϊ μέν. Od. Σ. 191.

[2] Τε. Pro τε in Manuſcripto habetur τά. Homerus addit:

Ἀμβροσίῳ, ὅιῳ πῆξ εὐστέφανος Κυθέρεια
Χρίεται, ὁππότ' ἂν ἴῃ Χαρίτων χορὸν ἱμερόεντα.

[3] Κάλλεϊ καί. Od. Ζ. 237. ubi χάριτι pro χάριλι.

[4] Ἐπιθελικῶς. Lege ἐπίθελον κήρυκος, vel ut habet Schol. ἐπιθελικῶς τ κήρυκα; & ſequentia in accuſativo, Il. Ω. 577:

Ἐς δ' ἄγαγον κήρυκα καλήτορα τοῖο γέροντος.

Vel ſcribendum eſt ἐπιθελικὸν, ſcilicet ὄνομα; & deinde, ἐπὶ τὸ καλεῖν πεμπομένε, pro ἀπὸ τ καλεῖν πεμπομένε. Quidam τὸ καλεῖν deducunt ex Hebraico קול *vox*, aut קהל *congregare*.

[5] Δίκην. Lege νίκην. Il. Χ. 257:

— Αἶκε ἐμοὶ Ζεὺς
Δώῃ καμμονίην, —

ait Hector Achilli. Et Il. Ψ. 661. Achilles

Κάλλεϊ.

Κάλλεϊ. Pro unguento Veneris :

Unguento quidem ei primum faciem pulchram abſterſit.

Et pro pulchritudine, quo ſenſu apud nos ponitur :

Pulchritudine & gratiis ſplendens. ——

Καλήτορα. Epithetum præconis Idæi, qui mittebatur ut vocaret & arceſſeret.

Καμμονίην. Victoriam quæ conſtantiâ & perſeverantiâ paratur. Bis utitur hâc dictione.

Καλάμην. In decimo quarto Odyſſeæ libro :

Sed tamen ſtipulam ſaltem te arbitror intuentem
Cognoſcere. ——

Ariſtarchus dicit eum metaphorice ſtipulâ uſum fuiſſe; etenim & in meſſe qui ſtipularum multitudinem & optimam naturam inſpicit, inde conjecturâ aſſequi poteſt quantæ & quales fuerint fruges. Et nunc ſic dicit : ſed tamen arbitror te reliquias corporis inſpicientem, hinc cognoſcere qualis ego fuerim in flore ætatis vigens.

---

prænia proponens duobus viris, ſic loquitur :

—Ὧ δέ κ' Ἀπόλλων
Δώῃ καμμονίην. —

Heſ. interpretatur : τὴν ἐκ κατὰ μόνας μάχης νίκην ; ubi alii cum Euſtathio, favente Apollonio & Schol. legunt, τὴν ἐν καλαμῶνι νίκην, vel κατὰ μόνας μάχην, vel unicâ dictione καλαμώνας. Et ſic quidem derivaretur ex κατὰ & μόνος ſolus. Sed aliam rationem affert Plutarchus in libello de audiendis Poetis : ἐκεῖνο μὲν γὰρ φιλολόγου καὶ σὺκ ἀηδὲς, ὅτι καμμονίην νίκην Αἰολεῖς, τὴν ἐξ ἐπιμονῆς καὶ καρτερίας καλοῦσι. Sic καμμένειν pro καλαμίνειν dicunt Lacones, teſte Heſychio.

6 Ἀλλ' ἔμπης. Od. Ξ. 214.

7 Οὗτος. Fortaſſe ἔτος.

8 Λείψαν. Lege λείψανον.

Καμμινοίη. [1] Καμινεύρια.

Γρηΐ καμμινοίη ἶσος. ——

ὑπφέρει δὲ εἶναί τινες κεκμηκυῖα τὰς ἶνας.

Κάμμορε. Κακόμορε.

Κάπετος. Τάφρος. ἢ ἔστιν οἷον σπάσετος, ἀπὸ τὸ ἐσκάφθαι.

Κάρκαιρε. Ἰδίωμα ἦχε.

—— Κάρκαιρε [2] δὲ γαῖα. ——

Καρχαρόδοντες. [3] Τραχυόδοντες.

Κάρτος. Κράτος ἡ ἰσχύς.

Καρτερός. Ἰσχυρός.

Κάρφω. Ξηραίνω.

Κάρφω μὲν [4] χρόα καλόν. ——

Καρχαλέοι. [5] Κατάξηροι.

Δίψῃ [6] καρχαλέοι. ——

Κάρη. Ὅπερ οἱ Ἀττικοὶ κάρα λέγουσιν, τὴν κεφαλὴν ἀφ' οὗ Α, τοῦτο Ἰακῶς Ὅμηρος κάρη λέγει. ἰδιάζον δέ ἐστιν τὸ κάρα. μόνον γὰρ ὑδέτερον εἰς τὸ Α ἐκτεταμένον λήγει, καὶ τὴν γενικὴν ἔχει μόνον τὴν αὐτὴν τῇ εὐθείᾳ τοῦ κάρα, τὴν δὲ δοτικὴν ὁμόφωνον τῷ κάρα, τῇ γραφῇ διαφέρουσαν τῆς τοῦ Ι προ-

---

[1] Καμμινοίη. Locus valde corruptus quem sic restituo: Καμινοῖ. Καμινευρίᾳ. Od. Σ. 27:

Γρηῒ καμινοῖ ἶσος. —

ἐπιφέρει δὲ εἶναί τινες κεκμηκυῖαν, τὰς ἶνας ὑπὸ βεβληκυῖαν. Ut habet Hes. κεκμηκυίᾳ, τὰς ἶνας ὑπὸ βεβληκυίᾳ.

[2] Κάρκαιρε. Il. Υ. 157.

[3] Καρχαρόδοντες. Il. Ν. 198:

— Κυνῶν ὑπὸ καρχαροδόντων.

Sic in Hesiodi Operibus versu 602:

Καμμινοίη. Camini fuligine oppletæ :

Vetulæ camini fuligine oppletæ ſimilis. ——

Quidam addunt intelligi poſſe defeſſam, viribus exhauſtam.

Κάμμορε. Infelix, malo fato nate.

Κάπετος. Foſſa. Dicitur tanquam σκάπτω, quod fodiatur.

Κάρκαιρε. Proprius quidam ſonitus :

—— *Sonitum autem dedit terra.* ——

Καρχαρόδοντες. Dentes aſperos habentes.

Κάρτος. Robur & vis.

Καρτερός. Fortis.

Κάρφω. Deſiccabo :

Arefaciam quidem cutem pulchram. ——

Καρχαλέοι. Aridi :

Siti aridi. ——

Κάρη. Quod Attici κάρα vocant, *id eſt*, caput, hoc Homerus Ionice dicit κάρη. Singularis autem eſt hæc vox : ſolum enim hoc neutrum in *alpha* longum deſinit, & genitivum eumdem habet ac nominativum κάρα ; & dativum ejuſdem ſoni, ſed ſolâ differentem ſcripturâ per addi-

---

Καὶ κύνας καρχαρόδοντας κεμεῖν. —

4 Κάρφω μέν. Od. N. 398. Male in Mſ. κάρφομαι. In Heſiodi Operibus verſu ſeptimo :

Ῥεῖα δέ τ' ἰθύνει σκολιὸν, καὶ ἀγήνορα κάρφει.

5 Καρχαλέοι. Alii in verſu Hom. legunt καρφαλέοι. Heſychius habet καρχαλέοι, & Apollon. Rhod. III, 1057. καρχαλέοι κύνες. Pro quo, obſervante Alberti, Etymologus Magnus, καρχαρέοι κύνες. Et Lex. Manuſcriptum Sangermanenſe : Καρφαλέον. Ξηρόν· καὶ καρχαλέον, κατάξηρον ; ubi vides utraque conjungi.

6 Δίψῃ. Il. Φ. 541.

θέσεως. [1] ἢ πληθυντικῶς τὰ πάρα, ὅπερ Ὅμηρος ἀφὶ τῷ Ν λέγων δῆλον ἡμῖν ποιεῖ·

——— Νεκύων [2] ἀμφὶ νηὸς πάρηνα.

ἀπὸ ἑνικῆς χηματίζει τὸ [3] πάρηνον. ἢ μεταφορικῶς τὰ ἀνώταλα τῶν ὀρῶν σημαίνει, τὴν γλωχῖνα ἔτως ἐκφέρων·

Βῆ δὲ κατ' [4] Οὐλύμποιο καρήνων. ———

Καρρέζουσα. Καταψῶσα, κοινῶς συγκοπὴν, ἀντὶ τοῦ καταρέζασαν· [5] ἀφ' οὗ ἢ τὸ ῥῆμα, τὸ καλέρεξε. [6] τινὲς μὲν γὰρ μετοχὴν ἔτως ἐκφέρει·

Τῶν τινα καρρέζουσα [7] Ἀχαιϊάδων εὐπέπλων.

Κακόρροον. [8] Παραπλησία συγκοπὴ, ἀντὶ τοῦ καταῤῥόον.

Κασίγνητος. Ἀδελφός. λέγει δὲ κασιγνήτους ποτὲ τοὺς συγγενεῖς, ὥσπερ ἢ τοὺς ἀνεψιούς. φησὶ γάρ·

——— Ἕκτωρ δὲ κασιγνήτοισι κέλευε. [9]

ὁ γὰρ Ἰκετάων ἀδελφὸς Πριάμου. πάντως ἦν ὁ Μελάνιππος ἀνεψιὸς Ἕκτορος· ἢ ὅμως ἐν τοῖς λεγομένοις κασιγνήτοις ἠριθμήσατο.

Κασγορνῦσα. [10] Κατὰ συγκοπὴν, ἀντὶ τοῦ κατασόρνυσα.

Κάσχεθε. [11] Κατέχε· συγκοπὴ, ἀπὸ τοῦ κατέχεν.

Κατέστυγε. [12] Κατεσύγησε, κατεσύγνασεν.

---

[1] Τῆς ΒΙ προθέσεως. Lege ἀφὶ τῆς ΒΙ προθέσεως, scilicet, per additionem Β *iota* subscripti. Sic Euripid. in Medeâ, σῷ κάρᾳ μιάσορες.

[2] Νεκύων. Od. K. 521.

[3] Τῆς. Lege τῷ vel τό.

[4] Βῆ δὲ κατ'. Il. A. 44.

[5] Καταρέζασαν. Lege καταρέζασα. Hinc Gallicum *careſſer*, ut animadvertit Clariſſima Anna Fabri ad Callimachum.

[6] Κατέρεξε. Il. A. 361:

Χειρί τέ μιν κατέρεξεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζε.

[7] Τῶν τινα καρρέζουσα. Il. E. 424.

[8] Κακόρροον. Lege καῤῥόον seu κὰρ ῥόον, ut apud Heſ. & Il. M. 33:

Καῤῥόον, ἦπερ πρόσθεν ἦεν καλλίῤῥοον ὕδωρ.

tionem τῦ *iota*. Et in plurali τὰ κάρα, quod Homerus cum *nu* efferri nobis demonſtrat:

——— *Mortuorum infirma* κάρηνα, id eſt, *capita*.

Et hoc format a ſingulari κάρηνον. Et metaphorice montium ſummitates indicat, ſic efferens genitivum:

Deſcendit vero ab Olympi ſummitatibus. ———

Καρῥέζουσα. Manu demulcens, per ſyncopen pro καταῥέζουσα: unde & verbum κατέρεξε. Participium enim ſic effert:

Earum aliquam demulcens Achivarum pulchris peplis indutarum.

Κακόῤῥοον. Similis præcedenti ſyncope; dicitur pro καλαῤῥόον, *id eſt*, per fluminis decurſum.

Κασίγνητος. Frater. Vocat autem fratres & conſanguineos, ut patrueles; dicit enim:

——— *Hector autem omnes fratres adhortabatur.*

Icetaon autem pater Menalippi erat frater Priami. Omnino igitur Menalippus erat patruelis Hectoris; & tamen recenſetur inter eos ui di cuntur illius fratres.

Καστορνῆσα. Syncope pro καλαστόρνυσα, *id eſt*, ſternens.

Κάσχετε. Detinuit. Syncope pro κατίσχε.

Κατέστυγε. Averſatus fuit, triſtitiâ affectus fuit.

---

9 Ἔκλως δέ. Il. O. 545. Homerus addit quod neceſſarium eſt ad ſenſum hujuſce loci percipiendum:

— Ἔκλως ἦ κασιγνήτοισι κέλευε
Πᾶσι μάλα, πρῶτον δ' Ἰκετάονίδην ἐνένιπεν,
Ἴφθιμον Μελάνιππον. —

Sic in Theogoniâ, verſu 756, conſanguineum ſignificat:

Ἦ δ' ὕπνον μὲν χερσὶ, κασιγνήτῳ θανάτοιο,

ut Virgilius dixit:

Et conſanguineus lethi ſopor. —

10 Καστορνῦσα. Od. P. 32.

11 Κάσχεθε. Il. Λ. 701.

12 Κατέστυγε. Il. P. 694.

Κατακλῶθες. Αἱ ὑπολώσεις τῆς Μοίρων.

Καταβρόξεις. [1] Παροιπία ἡ λέξις. θέλει δὲ εἰπεῖν, παλαιοί·

Ὅς τὸ καταβρόξειεν [2] ἐπὴν. ———

Κατάνεται. [3] Καταυύεται, καταναλῶται.

Καταπέψῃ. [4] Ἐν ἑαυτῷ ὑποδαπατάχῃ. εἴρηται ἢ μεταφορικῶς ἀπὸ τῆς ἐν ἡμῖν καταπεπτομένων σιτίων. ὃν γὰρ τρόπον ἐν ἡμῖν ταῦτα ὑποδαπατέχεται, ὕτως καὶ ὁ χόλος ὑποδαπαταχεθεὶς, κότος γίνεται.

Κατείβετο. Διεφθείρετο. κυρίως δὲ, τὸ καταῤῥεῖτο. ὅτ' ἂν δὲ λέγει·

——— Καταίβετο [5] δὲ γλυκὺς αἰὼν

Νόσον ὀδυρομένῳ, ———

κατ' ἴσον τὸ, ἐφθείρετο.

Κατά. Τὸ μὲν σύνηθες·

Ἀλλὰ κατὰ ϛαθμούς. [6] ———

ἀντὶ δὲ τῆς ἐξ·

Εἰ δέ τις ἀθανάτων [7] γε κατ' οὐρανοῦ εἰλήλυθας.

ἀντὶ δὲ τῆς ὑπό·

Χθιζὸς [8] ἔβη κὴν δᾶτα. ———

ἀντὶ δὲ τῆς εἰς·

Νύξε [9] δέ μιν κατὰ χεῖρα μέσην. ———

---

[1] Καταβρόξεις. Lege καταβρόξειεν.

[2] Ὅς τὸ καταβρόξειεν. Sic totus legitur versus Od. Δ. 222.

Ὅς τὸ καταβρόξειεν ἐπὴν κρητῆρι μιγείη.

[3] Καταυύεται. De Ulyssis bonis Od. B. 58:

— Τὰ δὲ πολλὰ κατάνεται. —

[4] Καταπέψῃ. Il. A. 81:

Εἰπὲς γάρ τε χόλον γε κὴ ἀντῆμαρ καταπέψῃ.

Κατακλῶθες. Fatalia Parcarum ſtamina.

Καταβρόξειε. Biberit. Ficta hæc vox :

Qui illud biberit poſtquam. ——

Κατάνεται. Abſumuntur, impenduntur.

Καταπέφη. In ſe contineat. Sic dicitur metaphorice á cibis qui in nobis concoquuntur. Quemadmodum enim alimenta intra nos continentur ; ſic & ira in nobis retenta fit κότος, *id eſt*, ira vetus, diu in mente repoſita.

Κατέιβετο. Corrumpebatur. Proprie autem, defluebat. Cum vero dicit :

—— *Conſumebaturque dulcis ætas*
Reditum flenti, ——

καταείβετο hîc idem eſt quod conſumebatur, corrumpebatur.

Κατά. In ſenſu communiter apud nos recepto :

Sed per ſtabula. ——

Et pro præpoſitione ἐξ :

At ſi quis Immortalium e cœlo veniſti.

Et pro ἰσί :

Heri abiit ad epulum. ——

Et pro ὡς :

Percuſſitque ipſum ad manum mediam. ——

Sic metaphorice Pindarus dixit in primâ Olympicâ : Ἀλλὰ καλαπίψαι μέγαν ὄλβον σὺν ἰδυνάσθη. De Tantalo loquitur.

5 Καταείβετο. Od. E. 152.

6 Ἀλλὰ κατὰ ταθμούς. Il. E. 140.

7 Εἰ δέ τις ἀθανάτων. Il. Z. 128.

8 Χθιζὸς.... κατὰ δαῖτα. Il. A. 424. In vulgatis Hom. Editionibus legitur μετά.

9 Νύξε δέ μιν. Il. A. 252. Male in Mſ. νὺξ pro νύξε.

ἀντὶ δὲ τῆς ἀπό·

Τὸν δὲ καταθνήσκων. [1] ——

Κατηρεφέας. [2] Καταστέγους.

Κατηφείη. [3] Αἰσχύνη καὶ συγνότης καὶ ὀνειδος. καὶ ἔστι καὶ τὸ ἔτυμον, καταωπία, ἀντὶ τοῦ κάτω τὰς ὤπας ἔχειν τὰς ὑπὸ τισιν αἰσχροῖς καταφεῖς γινομένους.

Κατάϊτυξ. Εἶδος περικεφαλαίας, ἀπὸ τοῦ κάτω τετύχθαι, [4] καὶ μὴ ἔχειν λόφον. φησὶ γάρ·

Ταυρείην, [5] ἄφαλόν τε καὶ ἄλοφον, ἥτε καϊάϊτυξ
Κέκληται· ῥύεται δὲ κάρη θαλερῶν αἰζηῶν.

Κατωμαδόν. Κατὰ τοὺς ὤμους.

Κατηφόνες. Καταφείας ἄξια πράττοντες· ἀπὸ τοῦ φῶ [6] τοῦ ἀγαγωγὸν φάω.

Κατὰ δ' ὄγχνη [7] ἕτερόν γε πέδησεν.

οἷον, εἰ μὴ πολλὰς, ἑνά γε ἔβλαψεν. ἀπὸ γὰρ τῆς Ἄτης ὁ λόγος.

Καταζήνασκε. Καταξήραινε.

Κατάντιστην. [8] Καταντίον. [9]

Κατάγει. [10] Ἕως τοῦ ναύσταθμον ἀπάγει.

---

[1] Τὸν δὲ καταθνήσκων. Il. X. 355.

[2] Καταρεφέας. Il. Σ. 589:

Σταθμούς τε, κλισίας τε καταρεφέας. —

Sic in Theogonia versu 778:

— Κλυτὰ δώματα ναίει
Μακρῆσι πέτρησι καταρεφέ'. —

[3] Καταφείη. Plutarchus in libello de vitioso pudore: ὡς γὰρ τὴν κατήφειαν ὁρίζονται λύπην κάτω βλέπειν ποιοῦσαν, ἕτω τὴν ἀισχυντηλίαν μέχρι τοῦ μηδὲ ἀντιβλέπειν τοῖς ἐντυγχάνουσιν ὑπείκουσαν, δυσωπίαν ὠνόμασαν.

[4] Ἀπὸ τοῦ κάτω τετύχθαι. Etym. ἀπὸ τοῦ κάτω τετύχθαι. Vide apud eum reliqua.

[5] Ταυρείην. Il. K. 258.

[6] Παρὰ τὸ φῶ. Ex κατὰ *infra*, & φῶ *luceo*, pro φάω. Mallem ex φάος *oculus*,

Et

Et pro ἀπό:

Hunc autem moriens. ——

Κατηρεφέας. Coopertos.

Κατηφείη. Pudor, triſtitia & probrum. Et eſt ſecundum etymologiam, καταπίη; quod oculos demiſſos & humi dejectos habeant qui ob turpe aliquod facinus pudore afficiuntur.

Καταῖτυξ. Species galeæ; ſic dicitur quod infra efformetur, nec habeat criſtam; dicit enim:

Taurinam, nec cono inſignem nec criſtâ, quæ καλῶσιν
Vocatur; tuetur autem caput ferventium juvenum.

Κατωμαδόν. Per humeros.

Κατηφόνες. Qui pudore & mœrore digna faciunt; ex φῶ, *id eſt*, luceo, a quo derivatur φάω.

Κατὰ δ' ὄρνυ ἕτερόν γε πέδησεν.

Hic eſt ſenſus: ſi non multos, ſaltem unum detrimento affecit. Etenim de Deâ Ate ſermo habetur.

Καταζήνασκε. Areſcere faciebat.

Κατάντιεσθην. E regione.

Κατάγει. Ad navium ſtationem adducit.

ἀπὸ δ' κάτω τὰ φάη βάλλειν, ut aiunt Grammatici.

7 Κατὰ δ' ἄν. Il. T. 94.

8 Κατάνλησιν. Saltem lege, ut Od. Υ. 387. in quibuſdam Editionibus habetur, κατάνλησιν; quam veram puto Apollonii Lectionem. Alii quidem κατάνλησιν; alii vero κατ' ἄνλησιν cum Heſ. legunt; qui tamen habet quoque καλαυτήσειν corrupte, pro κατάνλησιν unâ voce; cum ſupra diviſis vocabulis poſuiſſet, κατ' ἄνλησιν.

9 Καλαντίον. Mallem καλεναντίον. Sed citatur ex Epigrammate, καλαντίον ὄμμα βαλόντες.

10 Κατάγει. Mallem κατάγειν, ut habetur in Heſ. & ex Apollonio, quamvis contra fidem Mſ. Codicis, affert Alberti. Nuſquam enim in Homero κατάγει, ſed Il. E. 26:

Δῶκεν ἑταίροισιν κατάγειν κοίλας ἐπὶ νῆας.

Idem occurrit Il. Φ. 32.

Καταείμενον. [1] Περιπείμενον ἢ περιχεόμενον.

——— Καλαείμενον ὀξείῃ χαλκῷ.

Καταθύμιος. Καταψύχειν, [2] οἷον ἐνθύμιον.

Κατακαίριον. [3] Εἰς καίριον τόπον.

Κατόισεται. Κατάξειεν. [4]

Καταείνυον. Καθεκάλυπτον.

Θριξὶ δὲ [5] πάντα νέκυν καλαείνυον. ———

Κατεμήσατο. Καθηντλήσαλο.

Κατ' ἀμαξιτόν. Κατὰ τὴν ἡμαξευμένην ὁδόν.

Καυστειρῆς. Θερμῆς ἢ πυρώδους μάχης.

Καυλός. Τὸ ἄκρον τοῦ δόρατος.

Κατάστησον. Ἐπὶ τοῦ·

Νῆα [6] κατάστησον, ἵνα νωϊτέρην ὄπα ἀκούσῃς,

ἀντὶ τοῦ ςῆσον.

Καρὸς ἄϊση. Καρὸς [7] μοίρᾳ, οἷον θανάτου μοίρᾳ.

---

[1] Καλαείμενον. Non inveni in Hom. καλαείμενον ὀξείῃ χαλκῷ. Sed fortaſſe ita legebant Veteres in aliquo ex iis locis ubi occurrit, βεβολημένον, ſeu potius δεδαϊγμένον ὀξείῃ χαλκῷ. Similiter legitur Il. Γ. 57:

— [7]Η τέ κεν ἤδη
Λάϊνον ἕστο χιτῶνα, κακῶν ἕνεκ' ὄσσα ἔοργας.

[2] Καλαψύχειν. Lege κατὰ ψύχην. Il. Κ. 383:

Θάρσει, μηδέ τί τοι θάνατον καλαθύμιον ἕσσω.

[3] Καλακαίριον. Sic in Heſ. conjunctim legitur. Reſpexerunt Il. Λ. 439:

Γνῶ δ' Ὀδυσῆς ὅ οἱ ὄτι βέλος καλακαίριον ἦλθεν.

Nam καίριον, ut optime explicat Schol. ad Il. Θ. 84. eſt ὄκαιρον πρὸς θάνατον.

[4] Κατάξειεν. Lege κατάξει, ut apud Heſ. Occurrit Il. Χ. 425:

Ὡς ἐνὲς, ὃ μ' ἄχος ὀξὺ καλοίσεται Ἄϊδος εἴσω.

[5] Θριξὶ δέ. Il. Ψ. 135.

[6] Νῆα κατάσησον. Od. Μ. 185.

[7] Καρός. In gloſsâ pro καρὸς legendum putem κηρός. Il. Ι. 378:

Ἐχθρὰ δέ μοι ϛῆ δῶρα, τίω δέ μιν ὡς κηρὸς ἔσῃ.

Laudat Doctiſſimus Ruhnkenius in ſuâ ad ſecundum Heſychii volumen præfatione ſcholion Codicis Voſſiani quod protulit

Καταείμενον. Indutum & circumfuſum:

——— *Indutum acuto ferro.*

Καταθύμιος. In animo obverſans; quaſi ἐνθύμιος, *id eſt*, in animo præſens.

Κατακάιριον. In locum opportunum cadens.

Κατοίσεται. Abducet.

Καταείνυον. Tegebant:

Capillis autem totum mortuum tegebant. ———

Κατεμήσατο. Superjecerat, ſuperfuderat.

Κατ' ἀμαξιτόν. Per viam curribus calcatam.

Καυστειρῆς. Ardentis & igneæ pugnæ.

Καυλός. Summitas haſtæ.

Κατάστησον. In hoc verſu:

Navem ſiſte, ut noſtram vocem audias,

κατάστησον ſignificat *ſiſte.*

Καρὸς ἴσῃ. Mortis ſorte; ad inſtar mortis.

---

eruditiſſimus Valckenærius, ubi ſic habetur: Ἀλκῆϊ μὲν ὁ ἐπιγραμματοποιὸς ἐγκέφαλον ἤχυσεν. Ἀρχίλοχον δὲ, τιμῶμεν αὐτὸν ἐν μισθοφόρῳ καὶ ἐν τυχόντι στρατιώτῃ μοίρᾳ. Λυσανίας δὲ ὁ Κυρηναῖος, καὶ Ἀριστοφάνης, καὶ Ἀρίσταρχος, ἐν κηρὸς μοίρᾳ φασὶ λέγειν τὸν Ποιητὴν, Δωρικῶς μεταβαλόντα τὸ Η εἰς Α. Deindeque idem clariſſimus Criticus ſubjicit autoritatem Scholiaſtis Platonici, qui allato Archilochi verſu ſuam hujuſce Homerici loci interpretationem, ſic confirmat: Κᾶρες, inquit, δοκοῦσι πρῶτοι μισθοφορῆσαι, ὅθεν καὶ εἰς πόλεμον αὐτοὺς προέτατλον. Ἐντεῦθεν γὰρ καὶ τοὺς μικροὺς στρατιώτας τινὲς καρίωνας προσηγόρευον. καὶ τὸ παρ' Ὁμήρῳ ἢ ἐν καρὸς αἴσῃ; ἐν τῷ τυχόντι τινὲς ἀκούουσι. μέμνηται δ' αὐτῆς Ἀρχίλοχος, λέγων·

Καὶ δὴ Ἀτρεΐδης ὥστε Κὰρ τεκλήσομαι,

qui ſenſus verisimilior videtur. Nam ſic Achilles iratus oſtenderet ſe habere Agamemnonem, qui erat rex regum & dux exercitûs, pro gregario, immo pro mercenario milite, qui φιλοκερδεστάτοις πώλων, ut alibi ait, vili pretio ſanguinem ſuum turpiter venderet, & ultimum inter copias locum obtineret. In voce καρὸς pro κηρὸς dictâ, *alpha* Doricum producitur; eademque oritur difficultas ſi Carem intelligas: nam *alpha* in Κᾶρες longum eſt, ut Il. K. 228:

Πρὸς μὲν ἄλλους Κᾶρες καὶ Παίονες ἀγκυλότοξοι.

Κατὰ στεφάνης. Ὁ μὲν Ποιητὴς & εἶδος ὠφελεφαλάας στεφάνην λέγει·

Ἀυχένʼ [1] ὑπὸ στεφάνης ἐϋχάλκου. ——

καί·

—— Οὐδὲ στεφάνη [2] δόρυ οἱ χέθι χαλκοβάρεια.

ὁ δὲ Ἀρίσταρχος, ἀπὸ ἄκρου τοῦ ὄρους·

Ὅν τε κατὰ [3] στεφάνης ποταμός. ——

λέγει δὲ στεφάνας τὰ τοῦ ὀικίου ἄκρα. ἔστι δὲ καὶ στεφάνη, κόσμος κεφαλῆς.

Κεάσαι. Σχίσαι·

—— Διὰ δὲ ξύλα [4] κεάσαι.

σημαίνει & τὸ καῦσαι. [5]

Κεδνή. Σώφρων, φρονίσιμη.

Κειμήλια. Ἀποθέτα χρήματα.

Κεκαδών. Χωρήσας [6] καὶ σεμνύνας. ἔστι δὲ καὶ ἀπὸ τοῦ κεδάσαι καὶ κεδασθῆναι.

Κεκορυθμένος. Καθωπλισμένος. [7] μέρος τοῦ παντὸς ὁπλισμοῦ ἡ κόρυθος.

Κεκριμένον. [8] Διακεχωρισμένον.

---

[1] Ἀυχένʼ. Il. H. 12.

[2] Οὐδὲ στεφάνη. Il. Λ. 96.

[3] Ὅν τε κατά. Il. N. 138.

[4] Διὰ δὲ ξύλα. Lege ut apud Homerum Od. O. 32:

—— Διά τε ξύλα δαὶα κιάσσαι.

[5] Καῦσαι. Sic in Hesychio, ubi male legendum κλάσαι censet Trillerus. Nam Od. M. 388:

Τῶνδέ κʼ ἐγὼ τάχα νῆα θοὴν ἀργῆτι κεραυνῷ
Τυτθὰ βαλὼν κιάσαιμι μέσῳ ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ,

Κατὰ στεφάνης. Poeta & ſpeciem galeæ vocat στεφάνην:

Ad cervicem ſub galeâ ex bono ferro factâ. ——

Et:

—— *Nec galea haſtam ejus repreſſit ære gravis.*

Ariſtarchus intelligit *a ſummitate montis:*

Quem a ſummitate montis fluvius. ——

Vocat autem domorum faſtigia στεφάνας. Eſt quoque ornamentum capitis.

Κεάσαι. Findere:

—— *Siccaque ligna diffindere.*

Significat & urere ac incendere.

Κεδνή. Sapiens, prudens.

Κειμήλια. Divitiæ repoſitæ.

Κεκαδών. Cum ſeparaſſet, cum privaſſet. Derivatur autem ex κεδάσαι, *id eſt*, diſſipare, & κεδασθῆναι, *id eſt*, diſſipari.

Κεκορυθμένος. Armatus; ſic dicitur ab unâ parte armaturæ, ſcilicet ex galeâ.

Κεκριμένον. Separatum & diſtinctum.

κεάσωμι a quibuſdam explicatur *incendam*, quamvis per *findam* commode verti poſſit.

6 Χωρήσας. Lege χωρίσας, cum Schol. Il. Λ. 334:

Θυμὸς ἐψυχῆς κεκαδὼν, κλυτὰ τεύχε' ἀσπύρα.

7 Καθωπλισμένος. Poſt καθωπλισμένος, adde ἐπὶ, quod erat omiſſum.

8 Κεκριμένον. Il Ξ. 19:

Πρίν τινα κεκριμένον καλαθήμεναι ἐκ Διὸς ἔρον.

Heſiodus in Theogoniâ vocat Herculem & Iphiclum, κεκριμένην χθονί. At κεκριμένοι; Od. Π. 248 & Ω. 107. ſignificat electos, ut & κεκριμένως, Od. N. 182.

Κελασάσησι. Ὁρμηθείσαις.

Κελσάσησι [1] δὲ νηυσὶ καθειλκομένῃ ἰσία πάντα.

Κελαινόν. [2] Μέλαν. τὸ γὰρ μὴ λεγόμενον πᾶν λευκὸν, μέλαν ἐνομίζετο. τὸ δὲ κελαινεφὲς, ἀναγώγως ἴσον τούτῳ.

Κελαρύζει. [3] Ἰδίωμα φόρμιγγος.

Κελαδεινή. [4] Ἐπίθετον Ἀρτέμιδος. σημαίνει δὲ καὶ [5] κυνηγόν. μετὰ γὰρ κελάδου ὥσπερ ὅτι κραυγῆς κυνηγεῖ.

—— Κελαδεινὴ [6]
Ἄρτεμις ἀγροτέρη. [7] ——

Κεμάς. [8] Τῶν ἄπαξ εἰρημένων. οἱ μὲν, ἐλάφου γένος· οἱ δὲ, δορκάδος.

Κεντρηνεκέας. Τὰς διηνεκῶς κεντριζομένας. [9]

Κερδαλέον. Πανοῦργον, ἀπὸ τοιαύτης [10] τῆς ὠφελείας. ὅτ' ἂν δὲ λέγοι·

Ἔνθα [11] δὲ Σίσυφος ἔσπεν, ὃς κέρδιστος γένετ' ἀνδρῶν,

ὁ συνετώτατος καὶ πανουργότατος.

---

[1] Κελσάσησι. Od. I. 149.

[2] Κελαινόν. In Heſiodi Scuto Herculis, ut apud Homerum, eſt ſanguinis epithetum, verſu 173:

— Κατὰ δὲ σφι κελαινὸν
Αἷμα ἀπελείβετ' ἔραζε'. —

& κελαινεφὲς, verſu 53:

Τὸν μὲν ὑποδμηθεῖσα κελαινεφέϊ Κρονίωνι.

Ubi tamen κελαινεφὲς potius compoſita quam derivativa vox eſſe apparet.

[3] Κελαρύζει. Explicat Heſ. ἠχεῖ, φωνεῖ, ἢ συνεχῶς ῥεῖ. Il. Φ. 261:

— Τὸ δέ τ' ὦκα καλεσσόμενον κελαρύσσει.

pro quo eleganter Anacreon, Ὠδ. 22:

Ἐρεθίζει πηγὴ ῥέουσα πειθῦς. Ubi τερετίζει legit Caſaubon. ad Athen.

[4] Κελαδινή. Lege κελαδεινή.

[5] Τόν. Lege τήν. Dianam apud Orpheum

Κελσάσῃσι. Appulsis:

Appulsis autem navibus, collegimus vela omnia.

Κελαινόν. Nigrum: quidquid enim totum album esse non dicebatur, habebatur nigrum. Κελαινεφὲς vero est vox ab hâc derivata quæ idem significat.

Κελαρύζει. Proprius quidam sonitus.

Κελαδεινή. Epithetum Dianæ: significat venatricem. Cum enim κελάδῳ, *id est*, clamore venatur:

——— *Venatrix*
Diana in agris versans. ———

Κεμάς. Hæc vox semel occurrit. Alii cervi, alii capræ silvestris quoddam genus intelligunt.

Κεντρηνεκέας. Perpetuo stimulis agitatos.

Κερδαλέον. Vafrum & sibi comparantem lucrum ac commoda. Cum vero dicit:

Ibi autem erat Sisyphus, qui fuit astutissimus hominum,

κέρδιστος hic significat solertissimum & versutum.

---

in Argonaut. vocari κελαδοδρόμον annotavit Sopingius ad Hesychium.

6 Κελαδεινή. Il. Υ. 70.

7 Ἀγροτέρη. Pro ἀγροτέρη, Il. Υ. 70. legitur ἰοχέαιρα; & Φ. 511. ἐϋσέφανος κελαδεινή. At ἀγροτέρη occurrit Il. Φ. 471:

— Πότνια θηρῶν
Ἄρτεμις ἀγροτέρη. —

8 Κεμάς. Il. Κ. 361:

Ἦ κεμάδ' ἢ λαγὼν ἐπείγετον ἐμμενὲς αἰεί.

Hesychius interpretatur νέβρος ἐλάφου.

9 Κεντριζομένους. Merito Hes. addit: ἐς τοῖς κέντροις εἰκονίας καὶ πειθομένους. ut Pindarus dixit in secundâ Pythiacâ, ἅρμαλα πεισιχάλινα; contra Virgilius:

— *Non audit currus habenas.*

10 Περιστοιχίλα. Post hoc vocabulum aliquid omissum puto, ob καὶ sequens. Lego περιστοιχίλα κέρδη καὶ ὠφέλειαν.

11 Ἔνθα δὲ... ὅς. Il. Z. 153. Pro ὅς lege ὃ.

Κεράμῳ. [1] Οὐχ, ὡς ἡ Κυπρίας, τῷ δεσμωτηρίῳ. ἡ γὰρ ἐν ἄλλοις·

Πολλῶν [2] δ' ἐκ κεράμων μέθυ πίνετο τοῖο γέροντος.

Κεραΐζει. Διέφθειρε, ἡ μεταφορὰν τὴν ἀπὸ τοῖς κέρασι ζώων ἀμυνομένων τὰς ὀπάς.

Ἐν ποταμῷ. [3] ——

τίθεται ἢ ὅτι ἐκπορθουμένη, οἷον·

—— Θαλάμους [4] κεραϊζομένους. ——

Κερτομίοις. Παρὰ τοῖς λογισικοῖς, [5] οἱονεὶ κερατομίοις, τοῖς τὴν ψυχὴν τέμνουσιν.

Κέρ' ἀγλαέ. [6] Οἱ μὲν Γλωσσογράφοι, τὸ θριξὶν ἀγαλλόμενε· κέρα γάρ, τὴν τρίχα λέγεσθαι. ὁ δὲ Ἀρισάρχος κυρίως ἀκούει τὸ τοῦ βοὸς κέρας, οἷον τὸ κεράτιον, συρίγγιον. τὸ γὰρ φαλαγὸν, πρὸς τὸ μὴ ἀποτρῶξαι τὸ ἰχθὺν, τῷ ἀγκίστρῳ φασὶ τίθεσθαι τοῦτο· τὸ δὲ Ὅμηρον μηδέποτε εἰρηκέναι κέρας, τὴν τρίχα. ὅθεν ὅτι τοῦ κέρ' ἀγλαὲ, τόξῳ ἀγαλλόμενε.

Κεστός. Οὐκ ὀνομασικῶς [7] ὁ τῆς Ἀφροδίτης ἱμὰς κεστὸς λέγεται, ὡς ἐπέλαβον ἔνιοι· ἀλλ' ὃς ὅτιθέτου, ἀφηκεκεντημένος ἢ φαντασιοκιλμένος.

---

[1] Κεράμῳ. Il. E. 387. Κεράμῳ apud alios Interpretes ſumitur pro carcere: Χαλκέῳ δ' ἐν κεράμῳ δίδετο τριακαίδεκα μῆνας. & ſic explicant Theon Sophiſta & Euſtathius. Annotavit Etymol. Magnus κέραμον apud Cyprios, ut ἀνάκαιον apud Bœotios, ſumi pro carcere.

[2] Πολλῶν. Il. I. 465. Pro πολλῶν, hodie legitur πολλόν,

[3] Ἐν ποταμῷ. Initium eſt verſûs Homerici, Il. B. 861:

Ἐν ποταμῷ, ὅθι περ Τρῶας κεράϊζε καὶ ἄλκας.

Κεράμῳ.

Κεράμῳ. Non, ut apud Cyprios dicitur, in carcere. Etenim ſic habet alio loco:

Multis autem ex doliis vinum bibebatur illius ſenis.

Κεράϊζε. Corrumpebat, perdebat; per metaphoram ductam ab animalibus quæ cornibus propulſant invadentes:

In fluvio. ———

Sumitur & pro rebus devaſtatis, quale hoc:

——— *Thalamos everſos.* ———

Κερτομίοις. Seductoribus, deriſoribus; quaſi κερματομίοις, *id eſt*, animum ſcindentibus.

Κέρ' ἀγλαέ. Lexicographi quidem explicant crinibus ſuperbiens; κίρας enim crines ſignificat. Ariſtarchus vero proprie intelligit bovis cornu, quaſi diceretur κεράτιον, συρίγγιον. Olim enim veteres, ne hamum corroderet piſcis, ei circumponebant cornu; ſed Homerus nunquam vocavit crines κίρας. Unde κέρ' ἀγλαὲ arcu ſuperbum interpretatur.

Κεστός. Non ſubſtantive Veneris cingulum, ut quidam exiſtimaverunt; ſed epithetum eſt quod ſignificat acupictum & variis coloribus diſtinctum.

Sic in vigeſimo quinto Idyllio Theocritus dixit, verſu 202:

Λῖς ἄμοτον κεράϊζε. —

4 Θαλάμους. Il. X. 63.

5 Παρὰ τοῖς λογιστικοῖς. Lege τοῖς θρυλλογιστικοῖς; ut Heſychius κερτόμια interpretatur θρυλλογισμοί. Sic in octava Anacreontis Ὡδ. Ἐπικερτόμων δὲ παῖδες.... δακέθυμά μοι λέγουσες.

6 Κέρ' ἀγλαέ. Il. A. 385.

7 Οὐκ ἀνομαστικῶς. Il. Ξ. 214:

— Ἀπὸ σθένεφιν ἐλύσατο κεῖνον ἰμάντα.

Κευθμῶνες. [1] Αἱ καταδύσεις, ἀπὸ τὸ κεύθειν ὅ ἐστι κρύπτειν. ὅτ' ἂν ἥν λέγει·

Πάντοθεν [2] ἐκ κευθμῶν, ———

καὶ συγκοπῇ ἀπὸ τῶν κευθμώνων λέγει.

Κερδαλεόφρων. Ἐκ παντὸς κερδαίνειν φρονῶν, διὸ καὶ φιλοκτεανώταλον [3] εἶπεν. ὁ δὲ Ἀρίσταρχος, φρόνημα κερδῶς ἔχων, ἤγουν ἀλώπεκος.

Κέσκετο. [4] Ἐκείτο.

Κήδεα. [5] Ἀνιάματα, λύπας.

Κήδετο. Ἠνιᾶτο. δηλοῖ δὲ καὶ τὸ ἐφρόντιζεν. καὶ κήδων, ἀντὶ τοῦ ἀνιῶν·

——— Σέ τε κήδων [6] σά τε τέκνα.

καὶ·

Καλόν [7] τοι σὺν ἐμοὶ περ κήδειν ὅς κέ με κήδει.

Κηδείους. [8] Τοὺς πρὸς γῆμαι·

Κηδείους, οἱ πάντες [9] ὀλέθριον ἦμαρ ἐσπέσον.

μή ποτ' ὧν κήδει, [10] τὸς φροντίδος πολλῆς ἀξίους ἐμοί.

Κήδεος. Ὁ κηδεύσιμος καὶ ὑπὸ κηδεμονίαν πεσὼν πικός· [11]

Κήδειός [12] ἐστι νέκυς. ———

---

[1] Κεύθμῶνες. In primo Euripidis Hecubæ verſu:

Ἥκω νεκρῶν κευθμῶνα καὶ σκότου πύλας λιπών.

[2] Πάντοθεν. Il. N. 28.

[3] Φιλοκτεανώταλον. Il. A. 149:

— Ἀναιδείην ἐπιειμένε, κερδαλεόφρον.

& ſupra Il. A. 122:

Ἀτρεΐδη κύδιστε, φιλοκτεανώταλε πάντων.

[4] Κέσκετο. Od. Φ. 41.

[5] Κήδεα. Sic in Heſiodi Operibus verſu 49:

Τέκνα τ' ἄρ' ἀνθρώποισιν ἐμήσατο κήδεα λυγρά.

Quidam κηδω deducunt ex Arabico כדד *laboravit, moleſtiam pertulit*, & in ſecundâ conjugatione, *moleſtiâ affecit*. Alii deducunt ex Hebraico כיד *exitium, infortunium*.

[6] Σέ τε κήδων. Il. Ω. 542. Lege ut apud Homerum:

— Σέ τε κήδων ἠδὲ σὰ τέκνα.

Κευθμῶνες. Latibula, receſſus; ex κεύθειν, quod eſt celare. Cum igitur dicit:

Undique ex latibulis, ———

κευθμῶν eſt ſyncope pro κευθμώνων.

Κερδαλεόφρων. Qui ex omni re lucrum quærit; idcirco eum avariſſimum dixit. Ariſtarchus vero intelligit, mentem κερδῶς, *id eſt*, vulpis habentem.

Κέκετο. Jacebat.

Κήδεα. Dolores, ægritudines.

Κήδετο. Triſtitiâ afficiebatur. Notat & curam agebat. Et κήδων eſt triſtitiâ afficiens:

——— *Teque affligens & tuos filios.*

Et:

Decet te mecum eum triſtitiâ afficere qui me triſtitiâ affecerit.

Κηδείους. Sanguine conjunctos:

Affines, qui omnes exitialem diem aſſequuti ſunt.

Fortaſſe κηδείους ſunt qui magnâ curâ digni habendi ſunt.

Κήδεος. Dignus cujus cura habeatur, & curæ obnoxius:

Curâ dignus eſt mortuus. ———

Legitur hoc ſenſu in Heſiodi Operibus, verſu 362:

Οὐδὲ τόγ' ἐν οἴκῳ καλακείμενον ἄνερα κήδει.

At Od. Γ. 223. ſumitur pro curam agere:

Εἰ σ' ἔτως γ' ἐθέλοι φιλέειν, κήδοιτό τε θυμῷ.

Et in Pindari primâ Nemeorum: Ἀνδρῶν δικαίων ἐξικαδόμενοι.

7 Καλόν τοι. Il. I. 611.

8 Κηδείους. Lex. Mſ. Sangermanenſe habet οἰκείους, προσφιλῶς. In Æſchyli Choëphoris legitur, verſu 85:

Τύμβῳ χέασα τάσδε κηδείους χοάς,

quod Schol. explicat συγγενικάς. At Stanleyus vertit *ſepulchrales*.

9 Κηδείους δὲ πάντες. Il. T. 294.

10 Κήδει. Lege κηδείους. Ex κῆδος, *cura*, Apollonio derivatur.

11 Πεπλωκός. Lege πεπλωκώς.

12 Κήδεός ἐστι νέκυς. Il. Ψ. 160:

— Τάδε δή μ' ἀμφιπονησόμεθ' ὅσσι μάλιστα
Κήδεός ἐστι νέκυς. —

Κηληθμῷ. Τῇ τέρψει. ἢ κηλεῖν, τὸ τέρπειν.

Κῆλα. [1] Ποτὲ μὲν τὰ ξύλινα βέλη·

——— Τάχ' ἐπῴχετο [2] κῆλα θεοῖο·

ὁπὶ δὲ τοῦ Διός·

——— Πιφαυσκόμενος [3] τὰ ἃ κῆλα.

οἱ μὲν, τὰ σημεῖα, τὰς βροντὰς & τὰς ἀστραπάς. ὁ δὲ Ἀρίσταρχός φησι & ταῦτα βέλη εἶναι ποιὰ Διός. λέγεται δ' ὅτως ἢ τὰ ξύλα· ὅθεν ἢ καλόπους, ἢ κηλώνιον, ὁ ξύλινος ἀνθληπτήρ. [4]

Κηλείῳ. [5] Καυστικῷ. Τὸ αὐτὸ σημαίνει, ἢ χωρὶς τοῦ Ι, κηλέῳ.

Κήξ. Ὁ μὲν Ἀπίων φησὶν, ὁ λάρος· λέγεται δὲ κάηξ. [6] ἄδηλον δὲ εἰ ἢ Ὅμηρος ταῦτα σημαίνει. οἱ δὲ [7] χῆ ἢ λάρον ἐν οἷς φησι·

——— Λάρῳ [8] ὄρνιθι ἐοικώς.

μήποτ' ἦν ἄλλο τι θαλάσσιον ὄρνεον·

Ἄνθλῳ δ' ἐνδύπησε πεσὼν ὡς εἰναλίη κήξ.

Κῆρ. Εἰ μὲν θεμιστασμένως, ἡ ψυχὴ, κέαρ, κῆρ. εἰ δὲ ὀξυτόνως

---

[1] Κῆλα. Hesiodus in Theogoniâ versu 708:

Βροντήν τε, στεροπήν τε, ἢ αἰθαλόεντα κεραυνόν;
Κῆλα Διὸς μεγάλοιο. —

At Pindarus in primâ Pythiacâ, 2ª. ἀντισ. Κῆλα δὲ καὶ Δαμόνων θέλγει φρένας, ubi per syncopen dictum putatur a Schol. pro κηλήματα, & exponitur τὰ θελκτικὰ τῆς μουσικῆς πάθη, seu τὰ ὑπὸ τῆς μουσικῆς θέλγματα. Eustathius κῆλον interpretatur, τὸ βέλος, & proprie, τὸν ἐν βέλεσι ἄτρακτον, ex nomine κᾶλον, verso *alpha* in *eta*.

[2] Τάχ' ἐπῴχετο. Il. A. 383. In Homeri Editionibus, pro τάχ', minus bene legitur τὰ δ'. Annota variantem Lectionem.

[3] Πιφαυσκόμενος. Il. M. 280.

[4] Ἀνθλητήρ. Ad marginem legitur: Κη-

Κηληθμῷ. Oblectatione; & κηλεῖν, oblectare.

Κῆλα. Aliquando quidem lignea tela:

——— *Celeriter volabant tela hujus dei.*

Et de Jove:

——— *Oſtendens ſua* κῆλα;

alii quidem intelligunt ſigna, tonitrua, fulgura; Ariſtarchus vero dicit hæc eſſe quædam Jovis tela. Sic & vocantur ligna: unde καλόπους & καλώνιον ſunt lignea hauſtra.

Κηλείῳ. Urenti. Idem ſignificat & abſque *iota* τὸ κηλέῳ.

Κήξ. Apion quidem intelligit larum: dicitur autem κάηξ. Incertum vero an hunc in animo habuerit Homerus. Lari enim nomen cognoſcit & uſurpat, quum dicit:

——— *Laro avi ſimilis.*

Ideoque haud ſcio an non ſit alia avis marina:

Sentinæ autem inſonuit illapſa ſicut marina κήξ.

Κῆρ. Cum accentu circumflexo animus eſt, & dicitur κέαρ pro κῆρ.

λώνιον σημαίνει τὸ ξύλινον ἀντλητήριον. In Herodoti ſexto libro. c. 119 habetur: ἀντλέεται μὲν κηλωνήῳ. Et in Heſ. Κηλώνειον. Ξύλον, ᾧ ἔλκεται τὸ ὕδωρ.

1 Κηλείῳ. Il. O. 744. At κηλέῳ, Il. Θ. 217. πυρὶ κηλέῳ. Et in Heſiodi Theogoniâ verſu 865:

— Δαμαζόμῳ πυρὶ κηλέῳ.

6 Κάηξ. Heſychius habet καύηξ, ut & Etymologus, pro quo κάῆξ apud Suidam. At in alio Heſ. loco: Καύαξ. Λάρος.

7 Οἱ δέ. Pro οἱ δὲ, lege conjunctim ὅιδε; ut ſit hic ſenſus: incertum an per κήξ larum intelligat. Nam ejus proprium nomen λάρον cognoſcit & alibi uſurpat. Cur hîc vocaret κήξ quod alio loco apud eum λάρος dicitur?

8 Λάρῳ. Od. E. 51.

9 Ἀνίλῳ οἴ. Od. O. 478.

καὶ θηλυκῶς, ἡ θανατηφόρος Μοῖρα. [1]

Κήρυκες. [2] Οἱ ὑπηρετικὰς ὑπηλεθύνλες χρείας.

Κηρεσσιφορήτους. [3] Τὰς ὑπὸ τῆς εἱμαρμένης ἐπηνεγμένας.

Κητώεσσαν. Τὴν Λακεδαίμονα. ὕτως ἐξ ὑπαθέτου λέγεται. [4]

——— Λακεδαίμονα [5] κητώεσσαν.

τὸ μὲν ὑγιὲς [6] μέγα κῦτος ἔχουσαν, ὡς Ζηνὶ δ' νηός. τινὲς δὲ, ὅτι εἰς ἣν κήτη ἐκβράσεται. τινὲς δὲ, καλαμινθώδη. καίεται δὲ φυτὸν ἡ καλάμινθος ὑπ' ἐνίων καλεῖται.

Κηώδει. Εὐώδει· ἀπὸ τοῦ καίεσθαι τὰ θυμιάματα. ἢ ὅτ' ἂν ἡμεῖς λέγωμεν ἐκ τοῦ ἐναντίου, τὸ δυσωδες. [8]

Κήτειο. [9] Γένος Μυσῶν. τῶν ἀπαξ εἰρημένων. [10]

---

[1] Μοῖρα. In Herculis Scuto, verſu 156:

Ἐν δ' Ἔρις, ἐν ᾗ Κυδοιμὸς ἐθύνετον, ἐν δ' ὀλοὴ Κήρ.

& verſu 249:

Κῆρες κυανέαι, λευκὰς ἀραβδοῦσαι ὀδόντας.

At ſumitur pro corde verſu 435:

— Σχεδὸν ἦλυθεν ἀχνύμενος κῆρ.

Clericus deducit hanc vocem ex קור *frigus*. Alii ex קרה *accidit*.

[2] Κήρυκες. Heſychius habet: οἱ ἄγγελοι, οἱ διάκονοι, & generaliter omnes miniſtri. Appoſite ad rem Schrevelius laudat Athenæum l. x. qui coquos etiam κήρυκας dictos notat e Clidemo. Sic Od. H. 178. Alcinous imperat præconi ut vinum diſtribuat; κήρυκα hîc potius ſignificat miniſtrum. Od. Θ. 399. κήρυξ jubetur ut dona ferat; & 474. ut de tergo ſuis abſcindat fruſtum: quæ omnia famulorum ſunt miniſteria. Chaldaice est כרוז præco, ex radice כרז *proclamavit*, quod convenit cum Græco κηρύσσειν.

[3] Κηρεσσιφορήτους. De hâc voce omnino vide præſtantiſſimum Ruhnkenium in ſuâ ad Clar. Valckenærium Criticâ epiſtolâ, ubi, quâ eſt ſagacitate vir χιλιοπάτωρ, primus ſubodoratus eſt etiam *poſt tot Ariſtarchi aliorumque obelos* hîc latere ſuppoſitium verſum, qui quamvis quaſi longi temporis præſcriptione poſſeſſionem obtinuiſſet, rurſus tamen ex hoc loco dejiciendus atque expellendus eſſet. Scilicet Il. Θ. verſibus 526, 527, 528:

Εὐχομαι ἐλπόμενος Διί τ' ἄλλοισί τε θεοῖσιν
Ἐξελάαν ἐνθένδε κύνας κηρεσσιφορήτους,
Οὓς Κῆρες φορέουσι μελαινάων ἐπὶ νηῶν.

» Profecto, ait vir erudititiſſimus & nun-
» quam nimis laudandus, ſatis manifeſtis
» indiciis ſe prodit ingenium manuſque
» ſcioli, qui rariori voci κηρεσσιφορήτους

Cum acuto vero, in fœminino genere, lethalem Parcam significat.

Κήρυκες. Qui servilia opera obeunt.

Κηρεσσιφορήτους. A Parcis invectos.

Κητώεσσαν. Hoc epithetum Spartæ attribuit. Significat multam humiditatem, multam latitudinem habentem, ut navem. Quidam intelligunt in quam cete æstûs impetu ejiciuntur. Alii vero calamanthâ abundantem: calamintha enim a quibusdam vocatur καιέτα.

Κηώδει. Bene olenti, fragranti; sic dicitur quod incendantur suffimenta; cujus contrarium dicimus δυσώδες, *id est*, fœtidum.

Κήτειο. Species Mysiorum. Hæc vox semel occurrit.

» adscripserat glossam, ἐς Κῆρες φορέεσι. » Hanc deinde sive ipse sive alius pedibus clausam contextui intrusit. Recte » tamen, is quisquis fuerit, Homeri mentem cepit; a quâ nonnulli longe aberrarunt. Expendamus Eustathii notam, » quam versui 527. subjecit p. 727. Ed. » Rom. Ὅτι τὸν Ἀχαιὸν ὁ Ἕκτωρ κύνας κηρεσιφορήτους λέγει ἐν τῇ Εὐχωλῇ &c. Εἶτα » ἱστορολογικῷ τρόπῳ τὴν τελευταίαν λέξιν » ἀναπτύσσων, ἐπάγει, ἐς αἰ Κῆρες φορέεσι » ἐπὶ νηῶν. Scilicet egregie decebat Hectora, dum magnificâ & concitatâ oratione Trojanorum animos rapit ac percellit, ad leves frivolasque Grammaticorum Etymologias descendere. «

Hactenus ὁ πάνυ, cujus reliqua verba vide apud eum, pag. 29. Ep. Critic.

4 Λέγεται. Fortasse λέγει, sublato puncto quod post Λακεδαίμονα legitur.

5 Λακεδαίμονα. Od. Δ. 1.

6 Τὸ μὲν ὑγιές. Fortasse significat *in vero sensu*. Vel lege τὸ μὲν ὑγρὸν καὶ μέγα, &c. ut Hes. explicat Κητώεσσα, ὑγρά.

7 Καίτα. In Ms. καίτας. Quidam enim, ut Zenodotus, legebant καιετάεσσαν, ἤγουν καλαμινθώδη, ait Eustathius: nam καίτα a quibusdam vocabatur καλαμίνθη. Habet Hes. Καίτα. Καλαμίνθη. Βοιωτοί. Vide Strabonem libro 8. & Eustathium in Od. Δ.

8 Δυσῶδες. Lege per unum *sigma*, δυσώδες. Deducit κηώδει ex καίω & ὄζω.

9 Κήτειο. Lege Κήτειοι. Addit Hes. ἀπὸ τῶν περὶ Προποντίδα πολεμίων Κήτειοι, ἢ μεγάλοι.

10 Εἰρημένων. Od. Λ. 520.

Κίστη. Ἀγγεῖον ἐν ᾧ βρώματα [1] κεῖται, παρ' ὃ καὶ εἰρηται κίστη.

Μήτηρ [2] δ' ἐν κίστῃ ἐτίθει μνωοειδέ' ἐδωδήν.

ἢ δ' ἄπαξ εἰρημένων.

Κίκυς. Ἰσχύς· ἀπὸ τοῦ κίνησιν.

Κινυρή. Ὀκνηρά·

Πρωτοτόκος, [3] κινυρή. ——

Κίρκος. Ἱέραξ·

Κίρκος, [4] Ἀπόλλωνος ταχὺς ἄγγελος. ——

Κισσύβιον. Ἐκ κισσίνου [5] ξύλου ποτήριον.

Κιχείω. Καταλάβω. καὶ κιχεὶς, καταλαβών.

Κίχλαι. [6] Τῶν ἅπαξ εἰρημένων. ἔστιν δὲ εἶδος ὀρνέου.

Κλέπται. Ἔστιν καὶ ἐπὶ τοῦ κυρίως νοουμένου, [7] ἔστι καὶ ὅτε ἐπὶ τοῦ ἀπατεωνίζεσθαι.

Κλέπτε [8] νόῳ· ἐπεὶ ὁ παρελεύσεται. ——

Κλήρους. Ἐπὶ μὲν τῶν βαλλομένων εἰς τὴν λοχίνην· [9]

Κλήρους [10] δ' ἐν κυνέῃ χαλκήρεϊ βάλλον. [11] ——

---

[1] Βρώματα. Optime addit Hes. καὶ ἱματίων, & docet fuisse ἀγγεῖον πλεκτόν. Convenit cum Gallicâ voce *caſſette*; ut in Herculis Scuto κίβωσις, quod explicant per facculum ubi κεῖται βόσις, proxime accedit ad *gibeciere*. Extat in versu 224:

— Ἀμφὶ δέ μιν κίβωσις ἧεν, θαῦμα ἰδέσθαι.

Quidam κίστη derivare voluerunt ex כיס; & κίβωσις ex קבע; & κίρβα, quod apud Hes. legitur pro περᾶ, ex Arabico קרבת seu חרב *pera*. De hâc voce & κίβωτος, vide Ammon. & Thomam Magistrum.

[2] Μήτηρ δ' ἐν κίστῃ. Od. Z. 76.

[3] Πρωτοτόκος, κινυρή. Il. P. 5.

[4] Κίρκος. Od. O. 525.

[5] Κισσίνου. Lege κισσίνου. Theocritus in primo Idyllio versu 27:

Καὶ βαθὺ κισσύβιον κεκλυσμένον ἀδὺ καρῷ.

Κίστη.

Κίστη. Vas in quo cibi ponuntur ; unde dicitur κίστη, ex κεῖσθαι, *jacere :*

Mater vero in ciſtâ collocabat deſiderio convenientem cibum.

Hæc vox ſemel occurrit.

Κίκυς. Vis ; dicitur ὀφὲ τὴν κίνησιν, *id eſt*, ex motu.

Κινυρή. Querula :

Primogenita, querula. ——

Κίρκος. Accipiter :

Accipiter, Apollinis velox nuncius. ——

Κισσύβιον. Vas ex hederaceo ligno.

Κιχείω. Aſſecutus fuero ; & κιχείς, aſſecutus.

Κίχλαι. Hæc vox ſemel occurrit. Eſt autem quædam volucrum ſpecies.

Κλέπτω. Uſurpatur & in ſenſu vulgari ; & pro decipere :

Falle animo ; nam non decipies me. ——

Κλήρους. Aliquando quidem ſignificat ſortes quæ jaciuntur :

Sortes autem in galeâ æratâ jecerunt. ——

Et Od. I. 346:

Κισσύβιον ῥᾳ χερσὶν ἔχων μέλανος ὄινοιο.

Nicander Colophonius tradit, referente Heinſio, in Jovis Didymæi ſacris antiquos foliis κισσοῦ, *id eſt*, hederæ libare conſueviſſe ; unde vetuſta, inquit, pocula dicuntur κισσύβια.

6 Κίχλαι. Od. X. 468. Docet Athenæus l. 11. eas a Syracuſanis dictas fuiſſe κιχήλας. Vocantur quoque apud Heſ. ἴκλα & ἰκάλη.

7 Ἔστι. Hîc fortaſſe tollendum τὸ ἔστι ſuperfluum.

8 Κλέπτε νόῳ. Il. A. 132.

9 Εἰς τὴν λοχήν. Fortaſſe εἰς τὸ λαχεῖν ; ſeu λάχος ; vel potius εἰς τὴν λόγχην. Nam λόγχη Ionice dicitur ſors, portio, teſte Heſychio & Etym.

10 Κλήρους δ'.... βάλλον. Il. Ψ. 861. Pro βάλλον, in noſtro hodie Hom. legitur, πάλλον ἐλόντες. Bochartus deducit κλῆρος ex גורל *ſors*.

ὅπῃ δὲ τῶν κλημάτων·

——— Ἀλλ' ἄλοχός τε [1] σόη καὶ παῖδες ἐφίσαω,
Καὶ οἶκος καὶ κλῆρος ἀκήρατος. ———

Κλέος. [2] Φήμη·

Ἡμεῖς δὲ κλέος [3] οἷον ἀκούομεν. ———

σημαίνει καὶ τὴν καθ' ἡμᾶς δόξαν.

Κλειτάς. Κλεϊσὰς, ἐνδόξους· καὶ ἀγακλειτὰς, ἄγαν κλεϊσάς.

Κλήδην. Τὸ καλέσαι·

Κλήδην [4] εἰς ἀγορήν. ———

Κλητούς. [5] Τοὺς ἐξ ὀνόματος καλουμένους.

Κληῖδας. Τὰ ξύλα ἐφ' οἷς οἱ ἐλάυνοντες κάθηνται·

Τύφλοντας, [6] κληῖδεσιν ἐφήμενοι. ———

ἔστι δὲ ὅτε ἡ κλεὶς·

——— Μία [7] δὲ κληὶς ἐφαρήρει.

καί·

——— Παρὰ κληῖδος [8] ἱμάντα.

καὶ κληῖδες, αἱ θύραι, ἀπὸ τοῦ ὑπικλίνεσθαι. [9] καθό φησι·

——— Εὐκληεῖς [10] ἀραρυῖαι.

---

[1] Ἀλλ' ἄλοχός τε. Il. O. 498.

[2] Κλέος. Sumitur pro famâ; ſeu quis bene, ſeu male audiat: unde, cum in bonam partem accipitur, Homerus & Heſiodus addunt ἐσθλόν. In Herculis Scuto verſu 107:

—Ἵνα κλέος ἐσθλὸν ἄρηαι.

Lexicon Manuſcriptum Photii ab Alberti laudatum: Κλέος. Τὴν φαύλην δόξαν. Ἀριστοφάνης. Quidam derivant hanc vocem ex קול vox.

[3] Ἡμεῖς δὲ κλέος. Il. B. 486.

Et pro bonis :

——— *Sed uxor ſalva erit & liberi in poſterum,*
Et domus & patrimonium integrum. ———

Κλέος. Fama, rumor :

Nos autem famam ſolam audimus. ———

Significat & gloriam, quo ſenſu & nos accipimus.

Κλειτάς. Celebrandas, glorioſas. Et ἀγακλειτὰς, valde celebrandas.

Κλήδην. Nominatim convocando :

Nominatim ad concionem vocare. ———

Κλητοὺς. Nominatim convocatos.

Κληῖδας. Tranſtra quibus inſident remiges :

Verberate, tranſtris inſidentes. ———

Eſt aliquando & clavis :

——— *Una autem clavis accommodata erat.*

Et :

——— *Clavis apud lorum.*

Et κληῖδες ſunt fores, ſic dictæ quod reclinentur, ſeu claudantur; quemadmodum habet :

——— *Foribus affabre aptata.*

---

4 Κλήδην. Il. I. 11.

5 Κλητὰς. Il. I. 165 :

Ἀλλ' ἄγελε κλητὰς ὀτρύνομεν. —

Legatos hîc vocat κλητὰς, quod vulgo *electos* explicatur. Heſ. habet : Κλητός. Ὁ ἐξ ὀνόματος κεκλημένος, ἢ ὁ ἔνδοξος.

6 Τύπλοισιν. Od. M. 215. Lege τύπτεσι.

7 Μία δὲ. Il. M. 456.

8 Παρὰ κληῖδος. Od. Δ. 802.

9 Ἐπικλίνεσθαι. Melius habet Heſ. ἐπικλείεσθαι. Idem addit ὅθεν καὶ τοῖς Ἐφεσίοις τὸ θεῖον τὰ σέμνεια vocari κληῖδας.

10 Εὐκλῆϊς. Il. Ω. 318.

τᾶῖς κλεισὶν ἡρμοσμένῃ. [1] ἔνιοι δὲ, κλητίδα, ἢ μοχλόν.

Κληθρη. Δένδρα γλώττης.

Κλήθρη τ' [2] ἀγχιρός τε, καὶ εὐώδης κυπάρισσος.

Κλισμός. Θρόνος ἀνάκλιτον [3] ἔχων.

Κλισίην. Τὴν σκηνήν. λέγεται δὲ καὶ ἡ καθέδρα.

Τῇ μὲν ἅμα μὲν κλισίην [4] πυρὶ κάτθεσαν. ———

λέγεται δὲ ὅτως καὶ ἡ ἐπαυλις, ἀπὸ τοῦ κλίνεσθαι τὰ ῥέμματα.

Κλίσιον. Τῶν ἄπαξ εἰρημένων ἐν τῇ Ω τῆς Ὀδυσσείας.

——— Περὶ δὲ κλίσιον [5] θέε πάντη,

Ἐν τῷ σιτέσκοντο. ———

ἀντὶ τοῦ, ἐν τῷ οἴκῳ. ὁ μὲν Ἡλιόδωρος τὰς κύκλῳ καὶ ἔξω καλαλύσεις εἴρηκεν. ὁ δὲ Ἀρίσταρχος, κυκλόθεν τοῦ οἴκου, οἷον ἐκ σιβάδων ᾠκοδομημένον, πρὸς ᾧ καὶ οἱ θρόνοι ἔκειντο· ὥστε ἦν καὶ ἐπ' αὐτῷ καθιζομένους δειπνεῖν καὶ ἐγκοιμᾶσθαι. ὁ δὲ Ἀπίων φησὶν ὅτως· κλίσιον, ἡ βάσις ἐφ' ἧς κεῖται ὁ θρόνος.

——— Περὶ δὲ κλίσιον θέε πάντη,

ὅ ἐστι, δι' ὅλου τοῦ οἴκου.

Κλόνος. Ἡ ταραχή· καὶ κλονέοντο, [6] ἀντὶ τοῦ ἐταράσσοντο.

Κλύειν. Ἀκούειν, κυρίως. τίθεται δὲ ὁπὶ τοῦ ἐπήθοντο, ἐν τῇ

---

[1] Ἡρμοσμένῃ. Lege ἡρμοσμένη, ut ſupra ἀραρυῖα pro ἀραρυῖαι.

[2] Κλήθρη τ'. Od. E. 64.

[3] Ἀνάκλιτον. Lege ἀνάκλιντρον, quod dicitur apud Pollucem & Schol. in Il. I. 200. per ſyncopen pro ἀνακλιντήριον. Od. A. 145:

Ἐξείης ἔζοντο κατὰ κλισμούς τε θρόνους τε.

Etymologus Magnus: Κλίσμοις. Θρόνοις ἔχουσιν ἀνακλίσεις.

[4] Τῇ μὲν ἅμα μὲν κλισίην. Od. T. 55.

[5] Περὶ δὲ κλίσιον. Od. Ω. 207.

[6] Κλονέοντο. In Heſiodi Theogoniâ verſu 935:

Hoc enim significat εὐκλείς. Quidam per κλείδα intelligunt vectem.

Κλήθρη. Species arboris:

κλήθρη *que populusque, & odorata Cypressus.*

Κλισμός. Solium recubitorium habens.

Κλισίην. Tentorium. Sic dicitur & sedes:

Cui sellam apud ignem deponebant. ——

Sic vocatur quoque stabulum; quod ibi reclinatæ procumbant pecudes.

Κλίσιον. Vox quæ semel occurrit in ultimo Odysseæ libro:

—— *Circumque* κλίσιον *currebat undique*
In quo comedebant, ——

pro, in domo. Heliodorus quidem intelligit externa & in orbem undique ducta diversoria. Aristarchus vero, undique circa domum & veluti ex stramentis & frondibus teneris ædificatum aliquid, cui innixæ sellæ ponebantur; ita ut in eo sedentes possent cœnare & somnum capere. At Apion sic interpretatur: κλίσιον est fundamentum cui innititur sedes:

—— *Circum autem* κλίσιον *currebat undique;*

id est, per totam domum.

Κλόνος. Turbatio. Et κλονέονλο sumitur pro turbabantur.

Κλύειν. Audire, in proprio sensu. Usurpatur & pro sen-

—Οἱ τ' ἀνδρῶν πυκινὰς κλονέουσι φάλαγγας. In Æschyli Persis versu 106. ἱππιοχάρμας τε κλόνας. Et in Agamemnone versu 412:

Κλόνας λογχίμους τε καὶ
Ναυβάτας ὁπλισμούς.

Z τῆς Ὀδυσσείας·

——— Μάλιστα δέ γ' ἔκλυον [1] αὐτοί.

καί·

——— Οἱ δὲ πλησῆς [2] αἴσσοντες,

Καττόπωλος. Ὁ μὲν Ἀπίων, ἴσασιν ἀγαθός. [3] ὁ δὲ Ἀρίσταρχος, ὅτι τοῦ·

——— Ψυχὴν [4] δ' Ἄϊδι κλυτοπώλῳ,

ἀντὶ τοῦ κλυτὴν ὁπωσοῦν, ἀπὸ τοῦ τὰς τελευτώντας ὀξυκόους, ἀπό τε τοῦ θρήνους καὶ τὰς οἰμωγὰς τὰς ἐπ' αὐτοῖς.

Κλειτύς. [5] Ὁ μὲν Ἀπίων, τὸ καταφερὲς τοῦ ὑδάτων. κρεῖσσον δὲ νοεῖν, τὰ ἀποκλείσματα [6] τῶν ὀρῶν.

Κλοτοπεύειν. Στρατεύεσθαι· [7]

——— Οὐ γὰρ χρὴ [8] κλοτοπεύειν ἐνθάδ' ἐόντας.

Κλωματόεσσαν. [9] Ὁ μὲν Ἀπίων, τραχεῖαν καὶ ὀρεινήν. [10]

Κνῆστις. Σκεῦος ᾧ ὀπτῶσι τὸ τυρόν·

Κνήστι χαλκείῃ, [11] ὅτε δ' ἄγγιον κνῆ τυρόν.

---

[1] Μάλιστα δέ γ' ἔκλυον. Respicit locum Odyssex Z. 185. ubi loquitur de concordiâ in matrimonio:

—Οὐ μὲν γάρ τ' γε κρεῖσσον καὶ ἄρειον,
ἢ ὅθ' ὁμοφρονέοντε νοήμασιν οἶκον ἔχητον
Ἀνὴρ ἠδὲ γυνή· πόλλ' ἄλγεα δυσμενέεσσι
Κάρματα δ' ἀμφίτηισι· μάλιστα δέ τ' ἔκλυον αὐτοί.

Quod alii intelligunt: optime autem audiunt ipsi, *id est*, maximâ fruuntur famâ. Apollonius vero intelligit: ad eos primus concordiæ fructus redundat. Vide Schol. Sic Pindarus dixit in secundâ Nem. ἐν Τροίᾳ μὲν Ἕκτωρ Αἰακίδος ἔκυσεν, *id est*, sentivit, expertus est Ajacis vires Hector. Hesiodus in Operibus & Diebus τὸ κλύω & τὸ ἀΐω conjungit, versu 9:

Κλῦθι ἰδὼν ἀΐων τε. —

[2] Οἱ δὲ πλησῆς Il. Λ. 532. In Hom. τοὶ δέ.

[3] Ἀγαθός. Adde ἔχουσι, cum Etym. & Schol. seu ἔχων; aut, ut habet Hesychius: ἴσασιν ἀγαθοί. Vide Etymologum Ma-

tiebant, in ſexto Odyſſeæ libro:

——— *Maxime autem ſentiunt ipſi.*

Et:

——— *Hi autem verba ſentientes.*

Καττόπωλος. Apion quidem intelligit optimos equos habentem. Ariſtarchus vero in hoc verſu:

——— *Animam vero Plutoni* κλυτοπώλῳ,

intelligit, cujus adventus auditur, quod mortui accedentes audiantur, ob leſſos & complorationes quibus eos proſequuntur.

Καιτύς. Apion intelligit proclivem aquæ lapſum. Sed præſtat explicare acclivitates montium.

Καοτοπεύειν. Tergiverſari, moram trahere:

——— *Non enim oportet tergiverſari hîc exiſtentes.*

Καωματόεσσαν. Apion intelligit aſperam & montanam.

Κνῆστις. Inſtrumentum quo abradunt caſeum:

Radulâ æreâ, & caprinum abraſit caſeum.

---

gnum, & Schol. in Il. E. 654.

4 Ψυχήν. Il. E. 654.

5 Κλιτύς. Il. Π. 390:

Πολλὰς δὲ κλιτῦς τότ' ἀπῃμήγυσι χαράδρας.

Etym. ὁ μὲν Ἀπίων, τὸ καλωφερὲς τῆς ὑδάτων. ἄμεινον δὲ τὰ ἀποκλίμαλα καὶ ἐξέχοντα τῶν ὀρέων, ἀπὸ τοῦ κικλίσθαι.

6 Ἀποκλεισμαῖα. Melius ἀποκλίμαλα legitur apud Heſych. & Etym. Mag.

7 Σρατσάσθαι. Idem, quod mireris, in Heſ. irrepſit mendum; ubi σρούγεσθαι Joſephus Scaliger, at σραγγάσθαι Henricus Stephanus legendum cenſet.

8 Οὐ γὰρ χρή. Il. T. 149.

9 Κλωματόεσσαν. Lege κλωμακόεσσαν. Il. B. 729:

Οἱ δ' εἶχον Τρίκκην, καὶ Ἰθώμην κλωμακόεσσαν.

10 Ὀρινήν. Lege ὀρεινήν.

11 Κνήσι χαλκείῃ. Il. Λ. 639. Ex Hom. ſic reſtitue inverſum ordinem:

— Ἐπὶ δ' ἄιγειον κνῆ τυρὸν
Κνήσι χαλκείῃ, ἐπὶ δ' ἄλφιτα λευκὰ πάλυνε.

τῶν δ' ἄπωξ εἰρημένων. ἔστι δὲ [1] ἀντὶ τοῦ ἕνα, ἕξυεν. ἄκνησις δέ ἐστι τὸ μέσον τοῦ νώτου, ἐφ' ᾧ [2] ὀξικνεῖται τὰ ζῶα κνήσαντες.

Κνώσσειν. [3] Καθεύδειν.

Κνῆμαι. Ἐστὶ μὲν τοῦ ἡμετέρου·

——— Ὑπὸ δὲ κνῆμαν [4] ῥώοντο ἀραγή.

Ὅπου δὲ τῶν διερειδόντων τὴν χοινικίδα τοῦ τροχοῦ ξύλου, καθό φησι·

Χάλκεα ὀκτάκνημα, [5] σιδηρέῳ ἄξονι ἀμφίς.

Κνημοῦς. [6] Μεταφορικῶς, ἀπὸ τῶν ἡμετέρων μελῶν.

Κνυζηθμῷ. [7] Ἰδίωμα ἦχου.

Κνώδαλον. Ὁ Ἀττικοί, θηρίον θαλάσσιον, ἀπὸ τοῦ ἐν ἁλὶ κινεῖσθαι· καταχρηστικῶς δὲ λέγουσι καὶ τὰ ἄλλα θηρία, κνώδαλα. ὁ μὲν Ὅμηρος, ἃ μὲν νοεῖ θαλάσσια θηρία, οἱ Αἰολεῖς λέγουσι κνώδαλα. Ὅμηρος δὲ ἅπαξ [8] πᾶν θηρίον. ἔνιοι δὲ,

---

1 Ἔστι δὲ ἀντί. Fortaſſe legendum: ἔστι δὲ ἀπὸ τοῦ ἕνα, ſi referatur ad κνῆσις; ſin autem ad κνῆ, legendum eſt ut habetur.

2 Ἐφ' ᾧ. Legendum ἐφ' ᾧ ἀ. Vide ſupra in ἄκνησις, p. 92.

3 Κνώσσειν. Occurrit in primâ Pindari Pythiacâ: Ὁ δὲ κνώσσων ὑγρὸν νῶτον ἀιωρεῖ, τειᾶις ῥιπαῖσι καλαχόμενος.

4 Ὑπὸ δὲ κνῆμαι. Il. Σ. 411.

5 Χάλκεα ὀκτάκνημα. Il. E. 723. Sic Pindarus dixit in ſecundâ Pyth. 2ª. ἀνλισ. τὸν δὲ τετράκναμον ἔπαρξε δεσμὸν, ἐὸν ὄλεθρον. Et in quartâ Pyth. στροφ. 9ª. ποικίλαν ἴυγγα τετρακνάμου· ἐν ἁλύτῳ ζεύξασα κύκλῳ. Vide Etym. in ὀκτάκνημα.

6 Κνημούς. Il. B. 821:

Ἴδης ἐν κνημοῖσι θεὰ βροτῷ ἐϋνηθέϊσα.

Et Il. Φ. 449:

Ἴδης ἐν κνημοῖσι πολυπτύχου ὑληέσσης.

Interpretatur Heſ. δασείας, τραχείας καὶ δυσβάτους τόπους.

7 Κνυζηθμῷ. Od. Π. 163. De canibus:

Κνυζηθμῷ δ' ἐτίρωσε μᾶλ' εὐθμοῖο φόβηθεν.

Et in ſecundo Theocriti Idyllio, verſu 110:

Κνυζῶνται φωνᾶντα φίλαν πόθι μητέρα τέκνα.

8 Ἅπαξ. Scilicet Od. P. 317. de cane Ulyſſis feras in deſerto perſequente:

Οὐ μὲν γάρ τι φύγεσκε βαθείης βένθεσιν ὕλης
Κνώδαλον ὅ, τλι ἴδοιτο· καὶ ἴχνεσι γὰ ἐφιάδη.

Hæc

Hæc vox ſemel occurrit. Κνῆ autem dicitur pro ἔκνα, *id eſt*, abraſit. Κνησις vero eſt medium dorſi, quod animalia non poſſunt abradere.

Κνώσσειν. Dormire.

Κνῆμαι. In ſenſu apud nos uſitato:

——— *Subtus autem ſuræ valide incedebant graciles.*

Et pro iis quæ ligni rotæ modiolum fulciunt; quemadmodum dicit:

Æreas, octo radiorum, ferreum axem circum.

Κνημιοῦς. Metaphora e noſtris membris petita.

Κνυζηθμῷ. Species quædam ſonitûs.

Κνώδαλον. Apion quidem intelligit belluas marinas, ſic dictas quod in mari moveantur. Abuſive vero ſic dicunt & reliquas feras. Quæ Homerus intelligit animalia marina, ea Æoles vocant κνώδαλα. Homerus ſemel quodvis animal ſic nomi-

---

Et ſic accepiſſe videtur Æſchylus in Prometheo, verſu 461:

Κἄξδυξε πρῶτος ἐν ζυγῖσι κνώδαλα
Ζεύγλαισι δελδύοντα σώμασίν θ'. —

Quod bellnis marinis non convenit. In Eumenidibus, verſu 647. Apollo eas ſic vocat:

Ὦ παυλομισῆ κνώδαλα, σύγη θεῶν.

Et in vigeſimo quinto Theocriti Idyllio Augiæ filius de leone loquens, verſu 183:

Οὐ μὴν γάρ κε τοσόνδε κατ' Ἀῳΐδα κνώδαλον
. . . . . δύροις.

Quin & in vigeſimo quarto Idyllio verſu 83. ſerpentes vocaverat:

Κνώδαλα φαλδύοντα. —

Sic Pindarus in primâ Nemeor. loquens de Alcmenâ eoſdem ſerpentes propulſante: ἄμυνεν ὕδρων κνωδάλων. Et in Pythior. decimâ aſinos vocat, κνώδαλα. Scilicet 2ª. ἐπῳδ. Γελᾷ θ' ὁρῶν ὕδρων ὀρθιᾶν κνωδάλων. In Hymno in Mercurium qui Homero tributus fuit, de Apolline dicitur verſu 187:

— Γέροντα
Κνώδαλον δῦρε νέμοντα παρὲξ ὁδὸν ἕρκος ἀλωῆς.

Plato in Axiocho, ſi tamen illius eſt, jungit θῆλας καὶ κνώδαλα. Poſſem alia exempla congerere in quibus κνώδαλον pro quolibet animali ſimpliciter ſumitur: videlicet Sapient. 11. 16. & 17 Capit. ſumitur pro ſerpente; quo ſenſu modo

θῆρας μὲν ἠδὲ θηρία λέγουσιν [1] λέοντας καὶ παρδάλεις καὶ λύκους, καὶ πάντα τὰ ἀδηφαγώτατα τούτοις· ἐρωετὰ δὲ πάλιν κοινῶς τὰ γλύφ τῶν ὄφεων· κνώδαλα δὲ, τὰ θαλάσσια κήτη, φαλλαίνας [2] καὶ ὅσα τοιαῦτα. καθάπερ καὶ Ἀλκμὰν μαρτύρεται λέγων ὕτως· „Εὕδουσι δ' ὀρέων κορυφαί τε καὶ φάραγγες [3], πρώ„τον ἑρπετά [4] καὶ χαράδραι· φῦλά τε ἑρπετά θ' ὅσα τρέφει μέ„λαινα γαῖα. θῆρες τ' ὀρεσκῷοι & γένος μελισσῶν, & κνώδαλα „ἐν βένθεσι πορφυρῆς ἁλός. εὕδουσιν δ' οἰωνῶν φῦλα πανυπο„τερύγων.

Κνίσης. [5] Σημαίνει Γ. ὅτι μὲν τὴν ἀναφερομένην ἀτμὸν ἀπὸ τῶν θυσιῶν·

Κνίση [6] δ' οὐρανὸν ἷκεν. ———

ἐπὶ δὲ τῆς λίπους·

——— Κνίσης τε καὶ [7] αἵματος ἐμπλήσαντες.

ἐπὶ δὲ τῆς ἐπίπλου·

——— Κατά τε κνίσῃ [8] ἐκάλυψαν.

Κῶιτος. Ὁ ὕπνος ὁ ἐν τῇ κοίτῃ·

Κοίτου τ' ἐμνήσαντο. [9] ———

---

vidimus apud Pindarum & Theocritum. Τὰ μικρὰ ζῶα hoc nomine intelliguntur apud Nicandr. in Ther. verſu 98. & inſecta noxia in eodem opere, verſu 719. Quin & Heſiodus aperte monſtrat animalia terreſtria, ut & marina, vocari κνώδαλα. Sic enim habet in Theogoniâ, verſu 582:

Κνώδαλ' ὅσ' ἤπειρος πολλὰ τρέφει ἠδὲ θάλασσα.

[1] Λέγουσιν. Lege λέγουσι.

[2] Φαλλαίνας. Lege φάλαινας.

[3] Φάλαγγες. Lege φάραγγες.

[4] Πρώτον ἑρπέ. Nullo ſenſu. Lege πρώωνές τε. Infra legitur φῦλά γε ἑρπετά θ' pro φῦλά τε ἑρπετῶν. Aureum ſane fragmentum antiquiſſimi Poetæ, quod e fugâ quaſi retraxit noſter Apollonius, vel eo ſolo nomine pretioſiſſimus. Similiter habet Virgil. in quarto Æneidos libro:

Nox erat, & placidum carpebant feſſa ſoporem

nat. Quidam vero appellant θῆρας & θηρία leones, & pantheras, & lupos, & cætera id genus animalia: rursus ἑρπετὰ, quamlibet serpentis speciem; κνώδαλα autem, marina cete, balænas, & cætera his similia. Quemadmodum & distinguit Alcman sic loquens: *Dormiunt autem montium cacumina, & valles, & eminentiæ, & voragines, generaque & serpentes quos nutrit terra nigra, & feræ in montibus latitantes, & species apum, & marinæ belluæ in profunditatibus fluctuantis pelagi. Dormiunt & avium genera alis extensis præditarum.*

Κνίσης. Significat tria. Sumitur pro vapore qui ex sacrificiis exhalatur:

Nidor autem ad cœlum pervenit. ——

Et pro pinguedine:

—— *Pinguedine & sanguine quum implevissent.*

Et pro omento:

—— *Et omento operuerunt.*

Κῶιτος. Somnus in lecto:

De lecto & somno cogitaverunt. ——

Corpora per terras, silvæque & sæva quierant
Æquora, cum medio volvuntur sidera lapsu:
Cum tacet omnis ager, pecudes, pictæque volucres,
Quæque lacus late liquidos, quæque aspera dumis
Rura tenent, somno positæ sub nocte silenti
Lenibant curas, & corda oblita laborum.

5 Κνίσης. Alii legunt κνίσσης, ut Suidas. At Hes. & Herodianus, teste Eustathio, κνίσης præferunt. Eleganter Pindarus dixit in quartâ Isthm. Φλὸξ ἀναλελομμένα συνιχὲς παννυχίζει, αἰθέρα κνισᾶντι λακτίζοισα κάπνῳ. Et in septimâ Olymp. Μάλων κνισάεσσα πομπά.

6 Κνίσῃ σί. Il. A. 317.

7 Κνίσης τε καί. Od. Σ. 45.

8 Κατά τε κνίσῃ. Od. Γ. 457.

9 Κοίτῃ τ' ἐμνήσαντο. Od. H. 138:

—Ὅτε μνησαίατο κοίτης.

Κοιμηθέντι. [1] Οὐ πάντως ὑπνώσαντι, ἀλλὰ καθαπλιθέντι πρὸς τὸ ὑπνῶσαι.

Κολωός. [2] Θόρυβος. ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν κολοιῶν· θορυβητικὸν γὰρ τὸ ζῶον.

Κολωνός. Πᾶν ἀνάσημα τῆς γῆς·

Ἔστι δέ τις πόλις [3] προπάροιθ' ἀγρηΐα κολώνη.

ὁ δὲ Ἀσίων παρὰ τὸ σημαινόμενον, προθεὶς δὲ τὸ Κολώνη, [4] πόλις Τρωϊκή.

Κόλλοπι. Τῶν ἄπαξ εἰρημένων·

—— Περὶ κόλλοπι [5] χορδὴν

Ἄψας. ——

λέγει δὲ [6], τῷ κολλάβῳ, ἀπὸ τῆς κόλλης. δερματίνοις γὰρ ἐχρῶντο τοῖς κολλάβοις.

Κόλπον ἀνιεμένη. Τὸ κῆτος τὸ σῆθος μέρος ἀνέλκυσα. [7]

Κομιεῖν. [8] Ἐπιμελείας ἀξιῶν. ὅθεν ἱπποκόμος· καὶ τὸ ἐν νόσῳ τινὸς ἐπιμέλειαν ποιεῖσθαι, νοσοκομεῖν λέγεται.

Κόνις. [9] Ἡ πεδιὰς [10] λέγεται, ἢ ἡ ἐκ τέφρας ἀποδός. καὶ [11] τῷ μὴ πρότερον·

Οὐδ' εἴ μοι τόσα [12] δοίη ὅσα ψάμαθός τε κόνις τε.

---

[1] Κοιμηθέντι. Od. Υ. 4:

Εὐρυνόμη δ' ἄρ' ἔπειτα χλαῖναν βάλε κοιμηθέντι.

[2] Κολωός. Dicitur teste Hes. κολῷον, κολώϊον & κολωός. Il. Α. 575:

Ἐν δὲ Θεῖσι κολωὸν ἐλαύνετον. —

De graculis Pindarus dixit in tertiâ Nemeorum: Κραγέταις κολοιοὶ ταπεινὰ νέμονται.

[3] Ἔστι δέ τις πόλιος. Il. Β. 811.

[4] Κολώνη. Il. Λ. 710:

Ἔστι δέ τις Θρυόεσσα πόλις ἀπτῆνι κολώνη.

[5] Περὶ κόλλοπι χορδήν. Od. Φ. 407. In Homero legitur:

Ῥηϊδίως ἐτάνυσσε νέῳ ἔπι κόλλοπι χορδήν,

Ἄψας ἀμφοτέρωθεν ἐϋστρεφὲς ἔντερον οἰός.

Vide Pollucem 4, 62. & Etym. Mag.

[6] Λέγει δὲ, τῷ κολλάβῳ, ἀπὸ τῆς κόλλης.

Κοιμηθέντι. Non omnino dormienti, ſed jam ad ſomnum inclinanti.

Κολωός. Tumultus. Metaphora a graculis ducta. Obſtreperum enim hoc animal.

Κολωνός. Omnis terræ eminentia:

Eſt autem quædam ante civitatem terræ eminentia.

Apion vero cum ſignificationem prætermiſiſſet, ſic potius mavult exponere: Κολώνη eſt urbs Trojana.

Κόλλοπι. Hæc vox ſemel occurrit:

——— *Ad verticillum chordam*
Cum adaptaviſſet. ———

Dicit autem κόλλοπι tanquam κολλάβῳ, ex glutine; coriaceis enim utebantur verticillis.

Κόλπον ἀνιεμένη. Partem pectoris denudans.

Κομιῆιν. Curare; unde vocatur ἱπποκόμος equiſo, equorum curator; & in morbo aliquem curare, dicitur νοσοκομεῖν.

Κόνις. Sic dicitur pulvis campeſtris & cinis. Et in priori quidem ſenſu:

Neque ſi mihi tantum opum daret quantum arenæque
pulveriſque eſt.

Lege τῷ κόλλοπι, ὥσπερ τῷ κολλάβῳ, quæ ultima verba exciderant.

7 Ἀνέλκυσα. Heſ. addit: ἵνα τ' μαζὸν δείξῃ. Il. X. 80:

Κόλπον ἀνιεμένη, ἑτέρηφι δὲ μαζὸν ἀνέσχε.

8 Κομιεῖν. Lege κομέειν ut reperitur Od. Z. 207. & Λ. 249. At Heſiodus in Operibus verſu 602:

Καὶ κύνα καρχαρόδοντα κομεῖν. —

9 Κόνις. Sic Heſiodus in Theogoniâ, verſu 706:

Σὺν δ' ἄνεμοι ἔνοσίν τε κόνιν τ' ἐτιφαράγιξον.

Unde derivatur in Herculis Scuto κονίοντες, verſu 342:

Ῥίμφ' ἔφερον θοὸν ἅρμα, κονίοντες πεδίοιο.

10 Πεδιάς. Mallem πεδιάσιμος, ut apud Dioſcor. πεδιάσιμος σμύρνα. Pindarus habet in 9ª Nemeor. ἐν κονίᾳ χέρσῳ.

11 Καὶ Γ. Lege καὶ ἐπὶ Γ.

12 Οὐ δ' εἴ μοι τόσα. Il. I. 385.

τὸ δ' ὕστερον·

Ἀμφοτέρῃσι [1] δὲ χερσὶν ἑλὼν κόνιν αἰθαλόεσσαν.

οἱονεὶ κίνις, ἀπὸ τ' κινήσεως. λέγῃ δὲ τὴν αὐτὴν κονίην·

——— Ὑπὸ δὲ στέρνοισι [2] κονίη

Ἴσατ' ἀειρομένη. ———

ὁ δὲ Ἀπίων μάχην εἶναι ἔφη.

Κόπρος. Ἡ τῶν κήπων, ὡς ἡ ἡμεῖς. λέγῃ δὲ ὅτως καὶ τὴν κόνιν. τὸ μὲν πρότερον·

——— Τέμνῳ μέγα κοπρίσαντες. [3]

τὸ δὲ δεύτερον·

——— Κυλινδόμνῳ [4] τε κόπρον.

λέγῃ δὲ καὶ τὴν στάσιν τῶν βοῶν·

Μυκηθμῷ [5] δ' ἀπὸ κόπρος ἐπεσεύοντο νομόνδε.

Κορώνη. Ἐπὶ μὲν τῷ ζώῳ· [6]

Οἱ δὲ κορώνῃσιν [7] ἴκελοι. ———

εἶναι δέ φησι ὁ Ἀπίων τὸ αὐτὸ τῷ λάρῳ καὶ τῇ αἰθύῃ. ὀπὶ δὲ ὅτι κρίκος [8] τ' θύρας·

Ἀργύρεον [9] δ' ἐφ' ὑπερθύριον, χρυσέη δὲ κορώνη·

ἐπὶ δὲ τ' ὅτι τόξου ἐπικοπῆς·

Πᾶν δ' εὖ λειήνας [10], χρυσείῳ ἐπέθηκε κορώνῃ.

---

[1] Ἀμφοτέρῃσι. Il. Σ. 23.

[2] Ὑπὸ δὲ στέρνοισι. Il. Ψ. 365.

[3] Τέμνῳ μέγα κοπρίσαντες. Od. P. 299. Lege κοπρήσαντες, ut habet Homerus. Hesychius κοπρήσαντες posuit.

[4] Κυλινδόμνῳ. Il. X. 414.

[5] Μυκηθμῷ. Il. Σ. 575.

[6] Ζώῳ. Hinc derivatur Κορωνίδα in Her-

At vero in posteriori:

Ambabus autem manibus capiens cinerem atrum.

Dicitur tanquam κίνις, ex κινήσεως, *id est*, motu. Hoc quoque vocat κονίην:

——— *Sub pectoribus vero pulvis*
Surgebat excitatus. ———

Apion vero de pugnâ intelligit.

Κόπρος. Hortorum stercus, ut & nos intelligimus. Sic vocat & pulverem. In priori quidem sensu:

——— *Nemus magnum stercoraturi.*

At in posteriori:

——— *Volutatus in pulvere.*

Sic vocat & boum stabulum:

Cum mugitu autem ex stabulo ruebant ad pascua.

Κορώνη. Pro animali:

Illi autem cornicibus similes. ———

Apion vero idem esse contendit ac larum & mergum. Et pro januæ annulo:

Argenteum vero superliminare, aureus autem annulus.

Et pro arcûs incisurâ:

Totum autem quum levigasset, imposuit auream incisuram.

---

culis Scuto versu 289:

[7] Αἰχμῇς ὀξείῃσι κορωνίοωνλα πέτηλα.

[7] Οἱ δὲ κορώνησιν. Od. M. 418.

[8] Κρίκε. Vide Pollucem 7, 107. 10, 22.

[9] Ἀργύρεον. Od. H. 90.

[10] Πᾶν δ' οὖ λειήνας. Il. Δ. 111.

Κορωνίδες. Αἱ καμπυλόπρυμνοι. [1] λέγει δὲ ὅτως τὰς ναῦς. ὁ δὲ Ἀπίων ἐτυμολογῶν τὰς κορωνίδας, φησὶ καρανίδας, ἀπὸ τοῦ κάρα αὐλῆς ὀπισθίας, τοῦτό ἐστι τὸ τέλος. παρ' ὃ καὶ ἐν τοῖς βιβλίοις ἐστὶ τέλους κορωνὶς γέγραπται.

Κορυθάιολος. Ὁ τὴν κόρυθα εὐκίνητον ἔχων. αἰόλλειν δέ, τὸ κινεῖν.

Κορύνη. Ἑτερόῤῥοπον [2] ξύλον. ὁ δὲ Ἀπίων, κολλοβόρυ [3] τι φησί.

Κορύσσετο. [4] Ἀφ' ἑνὸς μέρους τοῦ κόρυθος, τὸ καθοπλίζεται.

Κορθύεται. [5] Διεγείρεται καὶ εἰς ὕψος αἴρεται.

Κόρσην. Κεφαλήν.

Κόρακος πέτρη. Ὀνομαστικῶς, [6] τόπος ἐν Ἰθάκῃ.

Κορήσατε. Καλλύναιτε.

Κοσμῆσαι. Διατάξε. [7] ὅθεν καὶ ὁ κόσμος, ἀπὸ τῆς τάξεως ἧς ἔχει, ὠνόμασται. οἵτινες ἀμφὶ Πάσονιες βασιλεῖς, κοσμήτορες.

Κουρίζων. [8] Νέος ὑπάρχων.

---

1 Καμπυλόπρυμνοι. Hesych. addit: καὶ οἱ ἐκ τῶν ἴων πεπλεγμένοι στέφανοι. κυρίως δὲ, τὰ βλασήματα. Il. B. 392:

Μιμνάζειν ἐπὶ νηυσὶ κορωνίσιν. —

Lex. Manuscriptum Sangermanense habet: Κορωνὶς, ἀκρώρεια, ἢ τὸ τελευταῖον τῆς οἰκοδομῆς, ἐπίθεμα στέφανος, τὸ κεφάλαιον.

2 Ἑτερόῤῥοπον. Schol. habet ἑτερόῤῥεπες, ἐξ ἑνὸς μέρους ῥοπὴν ἔχον καὶ βάρος.

3 Κολλοβόρυ. Hesych. habet κολόροον, ubi κυκλαύροπον legendum suspicantur Sopingius & Heinsius. Dicitur & καλάβρωψ; & legitur καλάβροπα in Apollonii Rhodii Argon. quarto Libro, versu 974. ubi Schol. ex Homero citat Il. Ψ. 845:

— Καλάβροπα βυκόλος ἀνήρ;

quamvis ibidem legatur καλαύροπα.

4 Κορύσσετο. Hesych. interpretatur quoque κορύσσει per ἄυξει. Cui convenit hoc Hesiodi in Herculis Scuto, versu 148:

Δεινὴ Ἔρις πεποίηλο, κορύσσουσα κλόνον ἀνδρῶν,

& 198:

Τῇ ἰκέλη ὡσεί τε μάχην ἐθέλουσα κορύσσειν.

Sic legitur μάχας ἔργον κορύσσουσα in octavâ Isthm. Pindari.

5 Κορθύεται. Il. I. 7:

— Ἀμυδὶς δέ τε κῦμα κελαινὸν

Κορθύεται. —

At κόρθυνεν occurrit in Hesiodi Theogoniâ versu 853:

Κορωνίδες. Quarum puppis eſt recurva ; ſic enim vocat naves. Apion vero etymologiam quærens, dicit eas vocatas fuiſſe κορωνίδας quaſi κερανίδας ; quod his imponeretur κέρα, *id eſt*, finis : unde in calce librorum inſcribitur κορωνὶς, *id eſt*, linea in extremâ parte aliquantum incurvata, ſeu nota unci figuram referens & finem indicans.

Κορυθάιολος. Qui mobilem habet galeam ; αἰόλλειν enim eſt movere.

Κορύνη. In alteram partem vergens lignum. Apion intelligit quamdam ſpeciem pedi in ſummitate repandi.

Κορύσσετο. Ex unâ parte, *id eſt*, galeâ, totum armari.

Κορθύεται. Excitatur & in altum attollitur.

Κόρσην. Caput.

Κόρακος πέτρη. Coracis ſcopulus. Locus in Ithacâ ſic nominatus.

Κορήσατε. Verrite.

Κοσμῆσαι. Ordinare : unde & mundus dictus fuit κόσμος, ab ordine quo regitur. Et reges qui omnia moderantur & ordine diſponunt, κοσμήτορες vocantur.

Κουρίζων. Juvenis exiſtens.

Ζεὺς δ' ἐπεὶ ἦν κόρθυνεν ἓὸν μένος. — Vide Etym.

6 Ὀνομαστικῶς. Ex Heſ. & Euſtathio docemur hunc Coracem fuiſſe venatorem qui, cum leporem perſequeretur, de quadam rupe ab eo deinde cognominatâ imprudens præcipitem ſe dedit. Mater ejus Arethuſa dolore percita ſuſpendio vitam finivit, & ſuum fonti in Ithacâ fluenti dedit nomen. Od. N. 408 :

Πὰρ Κόρακος πέτρην, ἐπί τε κρήνη Ἀρεθούσῃ.

7 Διατάξι. Lege Δἰαταξαι. Apud Strabonem l. 10. & Ariſtotelem l. 2. Politicorum, legitur Cretenſium magiſtratus dictos fuiſſe κόσμους. Derivari poteſt ex Arabico קשם, *id eſt*, menſurâ ſuâ modoque debito definivit, ita expendit diſpoſuitque & inſtituit negocium.

1 Κουρίζων. Od. X. 185 :

— Ὁ κουρίζων φορέεσκε ;

de ſcuto loquitur. At in Heſiodi Theogoniâ verſu 347. ſumitur pro juvenes a teneris educare :

Τίκτε δὲ θυγατέρων ἱερὸν γένος, αἳ κατὰ γαῖαν Ἄνδρας κουρίζουσιν. —

Κότος. Χόλος.

Κοτύλη. [1] Πᾶν τὸ κοῖλον. ὁ δὲ Ἀττικὸς, τὸ κοῖλον τῆς χειρός.

Κουρίξ. Τῶν ἄπαξ εἰρημένων, ἐν τῇ μνηστηροφονίᾳ. σημαίνει δὲ τὸ τῆς κόρης [2] λαβέσθαι. ἔνιοι δὲ, κυρικῶς, οἷον νεανικῶς.

Κοῦρος. Νεανίας. λέγεται δὲ καὶ ὁ νήπιος πῶς, ὅτ' ἂν λέγει·

Κοῦροι [3] παιζόντων. ——

Κουρῆτες. Προπεριισπωμένως μέν, σημαίνει τοὺς τὴν Πλευρῶνα κατοικοῦντας·

Κουρῆτές [4] τ' ἐμάχοντο. ——

προπαροξυνόμενον [5] δὲ, νεανίας·

—— Ἅμα [6] δ' ἄλλοι ἔσαν κούρητες Ἀχαιῶν.

Κόσμος. Ἐπὶ τοῦ κυρίου καὶ συνήθους ἡμῖν·

Κόσμῳ. πεῖσμα [7] δ' ἔλυσαν ἀπὸ τριτοῖο λίθοιο.

ἐπὶ δὲ τοῦ διατάξαι·

Τοὺς δ' αὖτ' [8] ἐπόσμεον βασιλῆες ὑπάμμυοι περ.

Κολλητὰς σανίδας. [9] Τὰ θυρώματα.

---

[1] Κοτύλη. Il. E. 306. Eam sic definit Homerus ipse:

Τῷ βάλεν Αἰνείαο κατ' ἰσχίον, ἔνθά τε μηρὸς
Ἰσχίῳ ἐνσρίφεται, κοτύλην δέ τέ μιν καλέουσι.

Sed Il. X. 494. pro cyatho seu potius concavitate manûs accipi potest:

Τῶν δ' ἐλεησάντων κοτύλην τις τυλθὸν ἐπέχει.

Quin & πύρνον καὶ κοτύλην conjunguntur, ut Od. O. 311. ac P. 12. Est & εἶδος μέτρου.

[2] Κόρης. Lege κόρρης. Od. X. 188:

Τὼ δ' ἄρ' ἐπαΐξαντ' ἐλάτην, ἕρυσάν τε μιν ἔσω

Κυρίξ. —

In hanc vocem vide Eustathium, & emenda Etymol. qui sic habet: Κῦριξ. Ἐκ τῆς κόρσης, τουτέστι τῆς κεφαλῆς· ὅθεν καὶ ἡ κυρὰ ἐν ὑπομνήμασι Χ Ὀδυσσείας. Ἀλέξης δὲ, κῦριξ, τῆς τριχῶν, ἢ νεανίσκου, ἀφαιρεῖ τὸ κόρον. Lego: Κυρίξ. (sic pro κῦριξ ex Eustathio merito reponit Sylburg.) Ἐκ τῆς κόρσης, τουτέστι τῆς κεφαλῆς. ὅθεν καὶ ἡ κυρά. (Hìc figo punctum.) ἐν ὑπομνήμασι Χ Ὀδυσσείας Ἀλεξίων (sic optime emendat idem Sylburg. subnixus auctoritate Eustathii qui Alexionem laudaverat in καθιστῶσα. Deinde reliqua sic proprio Marte restituo:) κυρὶξ, ἐκ τῆς τριχῶν· ἢ νεανι-

Κότος. Vetus ira.

Κοτυλη. Omne concavum. Apion vero intelligit manûs concavitatem.

Κουρίξ. Hæc vox ſemel occurrit, ſcilicet in procorum cæde : ſignificat autem crines arripere. At quidam intelligunt quaſi κυρικῶς, *id eſt*, juveniliter.

Κοῦρος. Juvenis. Sic vocatur & infans, cum dicit :

Puerorum ludentium. ——

Κουρῆτες. Cum penultima accentu circumflexo notatur, Pleurona habitantes deſignat :

Cureteſque pugnabant. ——

Cum vero antepenultima acuitur, juvenes ſignificat :

—— *Simul quoque alii aderant juvenes Græcorum.*

Κόσμος. In ſenſu proprio & communiter apud nos uſurpato :

Ordine : funemque ſolverunt a pertuſo lapide.

Et pro diſponere :

Hos autem ipſi reges componebant quamvis vulnerati.

Κολλητὰς σανίδας. Fores.

κῶς, ὡδὶ δὲ κόρον, ſeu κῦρον quod pro eo Ionice dicitur.

3 Κέρων παιζόντων. Od. Φ. 147. Hodie habetur :

Ἀνδρῶν παιζόντων καλλιζώνων τε γυναικῶν.

Ubi mallem legere ἀνδρῶν, cum opponatur τῶ γυναικῶν. Dicitur in comparativo κυρότερος in Heſiodi Operibus, verſu 445 : Κυρότερος γὰρ ἀνὴρ μετ' ὀμηλικας ἐπλοίηται.

4 Κυρῆτές τ' Il. I. 525.

5 Προπαροξυνόμενον. Hîc lege προπαροξυνομένως, aut ſupra προπεριαπωμένων pro προπεριαπωμένως.

6 Ἅμα δ' ἄλλοι ἕσαν. Il. T. 248. In Homero legitur :

— Ἅμα δ' ἄλλοι δῶρα φέρον κέρηες Ἀχαιῶν.

Notat & ἔθνος Κρητῶν, teſte Heſ.

7 Κόσμῳ. Od. N. 77.

8 Τὰς δ' αὖτ'. Il. Ξ. 379. Lege :

Τὰς δ' αὐτοὶ βασιλῆες εκόσμεον ἑτάμμοί περὶ

4 Κολλητὰς σανίδας. Il. I. 579.

Κοτυληῤῥυτον αἷμα. [1] Πολὺ, ὥστε κοτύλῃ [2] ἀρύσασθαι.

Κοτυληδονόφιν. [3] Ταῖς κοτυληδόσι αἵπερ ἐσὶ τῷ πολύποδι ἕπομαι. [4]

Κρατεῦταων. Τῶν ἄκρων εἰρημένων. ὁ Ἀρίσταρχος, τῶν βάσεων, ἐφ' ὧν οἱ ὀβελίσκοι τίθενται, ἀπὸ τοῦ ἰσχνοτέρους τοὺς ὀβελίσκους ἐπὶ τούτων κειμένους·

Πάσσε [5] δ' ἁλὸς θείοιο κρατεῦτάων. ———

Κραταίπεδον. [6] Τὸ στερεὸν ἔδαφος ἢ λιθόστρωτον. τῶν ἄκρων εἰρημένων.

Κρατύς. Κραταιός. λέγει δὲ ἐπὶ τοῦ Ἑρμοῦ.

Κράναι. [7] Ἐπιτελέσαι, οἷον κάρα, κεφαλίῳ ἐπιθεῖναι.

Κρανάη. Τραχεῖα.

Κραταιγύαλοι. Ὁ Ἀρίσταρχος, θώρηκος γύαλον, ἀπὸ τὸ κοίλωμα τοῦ θώρακος, ἀλλὰ τὸ ὅλον κύτος, καταχρηστικῶς· ἀντὶ τοῦ, ὅλον τὸ θώρακα. ὅτ' ἂν δὲ λέγει, κραταιγυάλους, τοῖς τὸ ὅλον κύτος ἰσχυροὺς [8] θέλει δηλοῦν.

Κρεῖον. Βασιλεῦ, σημαίνει δὲ καὶ τὸ κρεοδόχον ἀγγεῖον·

Αὐτὰρ ὅγε μέγα [9] κρεῖον κάββαλεν ἐν πυρὸς αὐγῇ.

---

[1] Κοτυληῤῥυτον αἷμα. Il. Υ. 34.

[2] Κοτύλῃ. In Codice Mſ. κοτύλην:

Πάντῃ δ' ἀμφὶ νέκυν κοτυλήρυτον ἔῤῥεεν αἷμα.

Ubi vides ſcribi τὸ κοτυλήρυτον per unum *rho*. Πᾶν δὲ τὸ κοῖλον, inquit Athenæus, κοτύλην ἐκάλουν οἱ παλαιοὶ, ὡς καὶ τὸ τῶν χειρῶν κοῖλον· ὅθεν ὁ κοτυλήρυτον αἷμα, τὸ ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶν ἀρυσθῆναι δυνάμενον.

[3] Κοτυληδονόφιν. Od. E. 433:

Πρὸς κοτυληδονόφιν πυκιναὶ λάιγγες ἔχονται.

[4] Ἕπομαι. Poſt ἕπομαι, omiſſa certe ſubſtantiva vox, κοιλότητες. In Manuſcripto Codice legitur ἕπομαι cum ſpiritu aſpero, *ſequentes*, *adhærentes*.

[5] Πάσσε δ' ἁλός. Il. I. 214.

[6] Κραταίπεδον. Eſt epitherum, ut Od.

Κοτυληρρυτον αἷμα. Plurimus ſanguis; ita copioſus ut concavâ manu poſſit hauriri.

Κοτυληδονόφιν. Cavitatibus pedum quæ polypo inhærent.

Κρατευτάων. Hæc vox ſemel occurrit. Ariſtarchus explicat baſes quibus imponuntur verucula; ſic dicuntur quod his contineantur verucula ſuperimpoſita:

Inſperſit autem ſalē ſacro a baſibus elevans.

Κραταίπεδον. Firmum ſolum & lapidibus ſtratum. Hæc vox ſemel occurrit.

Κρατύς. Fortis, vehemens. Apud Homerum dicitur de Mercurio.

Κράναι. Perficere; quaſi κάρα, *id eſt*, caput imponere.

Κρανηή. Aſpera.

Κραταιγύαλοι. Ariſtarchus per thoracis γύαλον non intelligit concavitatem, ſed totam circumferentiam; & accipit pro toto ſcuto per periphraſin ſic dicto. Cum vero dicit κραταιγυάλους, ea deſignat ſuta quæ per totam circumferentiam firma ſunt.

Κρεῖον. O rex. Significat & vas ad recipiendas carnes factum:

Sed is vas magnum recipiendis carnibus idoneum poſuit ad ignis jubar.

Ψ. 46:

— Οἱ δέ μιν ἀμφὶ κραταιπέδου ἕδας ἔχονλες.

7 Κράναι. Legitur Il. I. 101. Κρηῆναι, quod & Apollon. ſcripſiſſe putaverim.

8 Τοῖς τὸ ὅλον κύτος ἰσχυρές. Lege τοῖς κατὰ τὸ ὅλον κύτος ἰσχυρὲς, vel τὲς κατὰ τὸ, &c. ut habet Heſ. στερροὶ κατὰ κύτην, ubi lege κύτος. Il. T. 361:

Θώρηκές τε κραταιγύαλοι καὶ μείλινα δόρατα.

9 Αὐτὰρ ἄγε μέγα κρεῖον. Il. I. 206. Lege inverſo ordine, κρεῖον μέγα. At κρεῖον pro rege dicitur in vocativo Od. I, 2, & alibi paſſim.

Κρίνοντες. Διαχωρίζοντες·

Κρῖν' ἄνδρας [1] κῆ φῦλα. ———

ἀπὸ τούτου καὶ ὁ κριτὴς, ὁ τὰ πράγματα διαχωρίζων ἀπὸ τῆς δικαίων τὰ ἄδικα.

Κρηδέμνῳ. Τῷ τῆ κεφαλῆς ἐπιβολαίῳ. [2] ὅτ' ἂν δὲ λέγει·

Ὄφρα Τροίης [3] ἱερὰ κρήδεμνα λύωμεν,

μεταφορικῶς λέγει, οἷον τῆς τειχῶν τὰ ὑπάνω· [4] καταστρέφει δὲ εἰς αὐτὰ τὰ τείχη.

Κρήτῃ ἐπίουρον. [5] Οἱ μὲν τῆ ἀναστροφὴν ἀναγινώσκουσιν, καὶ φυλακῶσι τὸ ὄρος, ἵν' ᾖ, ἐπὶ τῇ Κρήτῃ φύλακα· οἱ δὲ φυλακήν φασι εἶναι τὴν ἐφὶ, ὡς καί·

——— Βοῶν ἐπιβουκόλος ἀνήρ. [6]

ἡμεῖς δὲ, συνθέτως ἐφίουρος, οἷον ἐπίφυλαξ· ὃν τρόπον καὶ ὁ τεκτονικὸς [7] λέγεται δὲ ἐφίουρος, ὁ ἐπιφυλάσσων καὶ συνέχων τὰ συναρμοζόμενα ξύλα.

Κροαίνων. [8] Ἔνιοι μὲν, ἐπιθυμῶν· οἱ δὲ, ὅτι ἐπικροτῶν τοῖς ποσίν.

---

[1] Κρῖν' ἄνδρας. Il. B. 362.

[2] Ἐπιβολαίῳ. Appositè addit Hes. ὃ ἐστι κεφαλόδεσμος, ᾧ χρῶνται αἱ γυναῖκες. Hesiodus habet in Herculis Scuto, versu 105:

Ὅς θήβης κρήδεμνον ἔχει, ῥύεταί τε πόλιν.

Simili metaphorâ Euripides dixit in Hecubâ Trojam vastatam alloquens: ἀπὸ ἣ στεφάνων πίπτουσι πύργων. Idem in eâdem fabulâ hâc periphrasi exprimit hæc κρήδεμνα, seu capitis redimicula:

Ἐγὼ δὲ πλόκαμον ἀναδέτοις
Μίτραισιν ἐρρυθμιζόμαν,
Χρυσέαν ἐνώπιον

Λάσιον ἀτέρμονας εἰς ἀυγάς.

Dicitur πίθος κρήδεμνον Od. Γ. 392:

Οἶνος ἡδυπότοιο, τὸ ἐνδεκάτῳ ἐνιαυτῷ
Ὤιξε ταμίη, καὶ ἀπὸ κρήδεμνον ἔλυσε.

Et κρήδεμνον Od. E. 346. 351. 373. ac 459. per vittam explicatur:

Τῇ δὲ τόδε κρήδεμνον ὑπὸ στέρνοιο τάνυσσαι.

[3] Ὄφρα Τροίης. Il. K. 100. Sic lege versum ut apud Homerum:

Ὄφρ' οἷοι Τρώων ἱερὰ κρήδεμνα λύσιμεν.

[4] Ὑπάνω. Lege ἐπάνω.

[5] Κρήτῃ ἐπίουρον. Il. N. 450:

Ὅς πρῶτος Μίνωα τέκε Κρήτῃ ἐπίουρον,

Κρίνοντες. Separantes :

Secerne viros per gentes. ——

Unde & judex, ſcilicet is qui res juſtas ab injuſtis diſcernit, vocatur κριτής.

Κρηδέμνῳ. Quod capiti injicitur redimiculum. Cum vero dicit :

Ut ſoli Trojæ ſacra mœnia diruamus,

metaphorice ſic vocat murorum quaſi pinnas & ſumma faſtigia. Deinde ſignificat & ipſa mœnia.

Κρήτῃ ἐπίουρον. Alii per inverſionem legunt, & accentu circumflexo notant τὸ ἕρον ; ut ſignificet in Cretâ cuſtodem. Alii ſuperabundare putant præpoſitionem ἐπί ; ut in ἐπιβουκόλος, pro βουκόλος, *id eſt*, paſtor. Nos vero potius opinamur ἐπίουρον eſſe vocem compoſitam, tanquam ἐπιφύλαξ, *id eſt*, inſpector ; quemadmodum ligneus clavus quo utuntur fabri dicitur ἐπίουρος, quod retineat & coerceat ligna quæ coagmentantur.

Κροαίνων. Quidam interpretantur ; *cupiens :* alii ſic dictum putant, quod pedibus terram pulſet.

Legitur & hoc epithetum in ſexto verſu octavi Theocriti Idyllii :

Μυκητᾶν ἐπίουρε βοῶν Δάφνι, λῆς μοι ἀείσαι.

6 Βοῶν ἐπιβουκόλος ἀνήρ. Od. Γ. 422 :

— Ἐλάσῃ δὲ βοῶν ἐπιβουκόλος ἀνήρ.

Sic dicitur Od. N. 222 :

— Νέῳ ἐπιβώτορι μήλων.

Et ἐπιείκελον Il. A. 265. ἐπίσσορα Od. Φ. 26. ἐπιμάσσυροι Od. A. 273. ἐπιξύνῳ Il. M. 422. ubi pariter ἐπὶ ſuperabundans, ſeu potius intenſivum eſt.

7 Ὁ τεκτονικός. hîc omiſſum puto ξύλινος ἅλος, quemadmodum alibi definit.

8 Κροαίνων. Heſ. & Sangermanenſe Lexicon Mſ. pariter habent : Κροαίνων. Τοῖς ποσὶ κρούων, ἢ ἐπιθυμῶν. Il. Z. 507 :

Ὡς δ' ὅτε τις σατὸς ἵππος ἀκοστήσας ἐπὶ φάτνῃ,
Δεσμὸν ἀπορρήξας θείῃ πεδίοιο κροαίνων.

Mihi vero potius per *ferire* quam per *appetere* explicandum videtur. Nam in priori ſenſu ſumitur apud Anacreontem. Ὠδ. 56 :

Ἐλεφαντίνῳ δὲ πλήκτρῳ
Λιγυρὸν μέλος κροαίνων
Φρυγίῳ ῥυθμῷ βοήσω.

Ubi κροαίνων eſt plectro ferire ; quod Pindarus vocat in quintâ Nemeor. φόρμιγγ' ἐπτάγλωσσον χρυσέῳ πλάκτρῳ διώκειν.

Κρόσσας. Ἔνιοι μὲν, τὰς κλίμακας· ἔνιοι δὲ, τὰς κεφαλίδας· [1] ἔνιοι δὲ, τῶν πύργων τὰς σεφάνας, ὃ καὶ μᾶλλον ἄν τις εἴποι. τινὲς δὲ, τὰς κεφαλίδας τοῦ τείχους, ἃς ἔνιοι προμαχόνας [2] λέγουσι. ἄλλοι δὲ, τὰ ἀποκρηπιδώματα· [3] καὶ γὰρ κρόσσας λέγομεν τὰ κάτω τῶν ἱματίων·

Κροκόπεπλος. Ἢ οἱ κροκοειδεῖς [4] ἀπὸ τοῦ χρόαν τὴν ἀνατολὴν ἢ ἡλίου· ἢ ὅτι ἡ θεὸς τοιαύτῃ κέχρηται ἐσθῆτι.

Κρυόεσσα. Φρικτή· κρύος γὰρ, τὸ ῥῖγος.

Κρῖ. Ὁ μὲν Ἀρίσταρχος, τὸ αὐτὸ τοῦ κριθῆ σημαίνει· εἰρῆσθαι δὲ φησι τὴν ἀποσπὴν, ὡς ἐνόμισαν, ἀλλὰ μεταχηματίσθαι τὸ θηλυκὸν εἰς οὐδέτερον τὸ κρῖ. ὁ δὲ Ἀττικῶν, γλοῦς τι, ἢ πάντως κριθή.

Κτέρεα. Ἐντάφια.

Κτιδέη. Τινὲς πλανηθέντες ἔδοξαν εἶναι ὡς ἰκτῖνος [6] δέρματος.

---

[1] Κεφαλίδας. Addit Heſ. τοῦ τειχῶν, quod deinde ſequetur in Apoll.

[2] Προμαχόνας. Lege προμαχῶνας, ut habet Heſ.

[3] Ἀποκρηπιδώματα. Mallem ὑποκρηπιδώματα, ſeu ſimplex κρηπιδώματα. Poſt hunc ultimum ſenſum, quem præfert cæteris, Heſychius addit illa verba male hucuſque intellecta, & pejus emendata: Ὃ καὶ βέλτιον. καὶ γὰρ τὸ ὄνομα τῆς κλίμακος ἐγίνωσκεν ὁ Ὅμηρος, καὶ ἐδέησεν ἂν πολεμικὰ ὄργανα. Volunt ut interſeratur οὐκ poſt κλίμακος: unde exurgit ſenſus quaſi fidiculis contortus; cum fateri cogantur vocem κλίμακας ab Homero cognitam, immo in quatuor Odyſſeæ locis ab eo adhibitam fuiſſe; ſcilicet legere eſt κλίμακα μακρὴν Od. κ. 558. λ. 63. & ὑψηλὴν Α. 330. ac Φ. 5. Ego ſic ſimpliciter locum Heſ. ut ſe habet, explico: κρόσσαι ſumendæ ſunt ſenſu τῆς κρηπιδώματος. Non enim ſcalam ſignificant: nam Homerus vocem τῆς κλίμακος noverat; & ſi ſcalas innuere voluiſſet, potius κλίμακας quam κρόσσας dixiſſet. Aliunde ne illi quidem in mentem venire poterat harum mentio ſcalarum; cum ejus tempore nulla adhuc eſſent belli inſtrumenta. Ergo κρηπιδώματα notat, non autem κλίμακας. Etymologum Magnum, in quo irrepſit negatio ἀ, ex Heſ. reſtitue; non vero Heſ. ex Etymologo. Il. M. 258:

Κρόσσας μὲν πύργων ἕρυον, καὶ ἔρκεσιν ἐπάλξεις.

Et in eodem libro verſu 444:

Κρωσσάων ἐπέβαινον ἀναχωμὰς δέρατ' ἔχοντες.

Vide Etymologicum. Quidam κρόσσας

Κρόσσας

Κρόσσας. Quidam intelligunt ſcalas : quidam faſtigia : alii vero turrium culmina, quod quis magis probaret. Alii, murorum capita, quæ & quibuſdam vocantur propugnacula : alii fundamenta ; etenim extremas veſtium oras vocamus κρόσσας.

Κροκόπεπλος. Aut croco ſimilis, ob colorem ſolis orientis ; aut quod Dea tali utatur veſte.

Κρυόεσσα. Frigida, horribilis : κρύος enim eſt frigus quo rigentes horremus.

Κρῖ. Ariſtarchus idem intelligit quod κριθὴν, *id eſt*, hordeum ; non eſſe autem apocopen contra aliorum opinionem aſſerit ; ſed transformari fœmininum genus in neutrum κρῖ. Apion vero non prorſus hordeum, ſed quamdam ſpeciem interpretatur.

Κτέρεα. Exequiæ.

Κτιδέη. Quidam errantes acceperunt quaſi pellem ἰκλιδος, *id eſt*,

---

deducunt ex קרס *geres*, id eſt, anſula, uncinus ſic dictus a curvitate & formâ inflexâ, ex radice קרס, *qáras*, id eſt, *incurvus, inflexus fuit.*

4 Κροκοπεδῆς. Lege κροκοπεδὴς. Eſt in Homero Auroræ epithetum Il. Θ. 1 :

Ἠὼς μὲν κροκόπεπλος ὀρώρεε πᾶσαν ἐπ' αἶαν.

In Heſiodi Theogoniâ ſic vocatur Tethidos & Oceani filia, verſu 358 :

— Τηθυός τε κροκόπεπλος.

Κρόκος autem eſt Hebraicum כרכם.

5 Κρυόεσσα. Il. Ε. 740 :

Ἐν δ' ἔρις, ἐν δ' ἀλκὴ, ἐν δὲ κρυόεσσα ἰωκή.

Sic Heſiodus in Theogoniâ verſu 657 :

Ἀλκτὴς δ' ἀθανάτοισιν ἀρὴς γένετο κρυερῆσι,

& 936 :

Ἐν πολέμῳ κρυόεντι, σὺν Ἄρηϊ πλολιπόρθῳ.

Sic & Pindarus in quartâ Pyth. στροφ. Δ.

Ἦλθε δὲ ὀι κρυόεν

Πυκινῷ μαίνθυμα θυμῷ.

Et in primâ Iſthm. στροφ. Γ.

Ἐξ ἀμεθρήτας ἀλὸς ἐν κρυόεσσᾳ

Δέξαλο συνδυχίᾳ. —

Κρύος autem quibuſdam derivatur ex Chald. Syr. & Arab. קרר *frigere.*

6 Οὐκ ἀποκοπὴν. Mallem, ὃ κατ' ἀποκοπήν.

7 Ἰκλιδος. Suidas habet : Κλιδέη. Ἡ ῥῆσις κεφαλαίᾳ, ἐξ ἰκλιδος δέρματος. ἰκτὶς δὲ, ζῶον γαλῇ ὅμοιον παπλήσιον. Ubi recte monet Kuſterus reſpici ad Hom. Il. Κ. 335 :

Κρατὶ δ' ἐπὶ κλιδέην κυνέην. —

Et addit : *Ibi nonnulla exemplaria olim habuerunt :*

Κρατὶ δ' ἐπ' ἰκλιδέην. —

ὁ δὲ Ποιητὴς διδάσκει ὅτι ἐστὶ κλιδέη. κτὶς γάρ ἐστι τὸ ζῶον ὅμοιον γαλῇ μικρῷ, [1] μεγέθει ἀφέρουσα δ' γαλῆς. τὸ δὲ τούτου δέρμα εὔθετόν φασιν εἶναι εἰς ῥιπεφαλαίας.

Κτίλος. [2] Ὁ ἡγούμενος τῆς ποίμνης κριός· καὶ ἔστι καὶ τὸ ἔτυμον, ἄκτιλος, [3] ὁ ἑπαγόμενος τὰ λοιπὰ τῷ ἑπακολουθοῦντων προβάτων.

Κύδωνες. [4] Ἔθνος Κρητικόν.

Κύδεϊ γαίων. Τῷ καθ' αὑτὸν ἀξιώματι γαυριῶν.

Κυδοιμός. [5] Θόρυβος, τάραχος.

Κύκλα. Τροχοί.

Κύδηνε. [6] Κατὰ ψυχὴν ἐμετεώρισεν.

Κυκλήσομεν. [7] Ἐπ' ἀμάξων ἄξομεν.

Κυκεῶ. Κατὰ ὑποκοπὴν, κυκεῶνα. κυκεὼν δέ ἐστι, τὸ ἐξ οἴνου, καὶ μέλιτος, καὶ ἀλφίτου, καὶ ὕδατος [8] ἀναμεμιγμένον πόμα.

---

quod magis placet. Muſtela enim apud Græcos non vocatur κτὶς, ſed ἰκτίς: unde & ἰκτιδέη dicendum videtur, non vero κλιδέη. Heſychius tamen κλιδέη etiam agnoſcit. At Clariſſimo Alberti hæc verba laudanti κτὶς per aphæreſin dictum videtur pro *ἰκτίς*; & appoſite ad rem affert ex Il. κ. 458:

Τῇ οἱ ἀπὸ μὲν κλιδέην κυνέην κεφαλῇφιν ἔλοντο,

ubi *ἰκλιδέην* admitti nequit. In Apollonio noſtro, pro *ἴκλινος*, lege *ἴκλιδος*.

[1] Μικρῷ. Lege *γαλῇ μικρᾷ, μεγέθει ἀφέρουσα*, &c. ſeu *γαλῆ, μικρὸν* aut *μικρῶς* (adverbialiter) *μεγέθει ἀφέρουσα*. Vide Schol. qui habet *μεῖζον γαλῆς, καὶ δασύτερον, ἄλλως δὲ ῥωπαλήσιον.*

[2] Κτίλος. Heſ. explicat *κτίλος* per *τιθασὸς, πρᾶος*, & *κτίλον* per *συνήθη*. Ut Pindarus in ſecundâ Pyth. 1ª. *ἐπῳδ.* vocat Cinyram, *ἱερέα κτίλον Ἀφροδίτας*; quod Schol. interpretatur *συνηθραμμένον* & *συνήθη*, & *εἰθισμένον τῇ χειρί.*

[3] Ἄκτιλος. Etymologus Magnus: *ἀπὸ τοῦ ἄγω, ὁ μέλλων ἄξω. ῥηματικὸν ὄνομα, ἄκτιλος, καὶ ἀποβολῇ τοῦ Α, κτίλος.*

[4] Κύδωνες. Od. Γ. 292:

— Τὰς μὲν Κρήτη ἐπάλασσεν,
Ἦχι Κύδωνες ἔναιον, Ἰαρδάνου ἀμφὶ ῥέεθρα.

[5] Κυδοιμός. Il. Σ. 535. In Achillis ſcuto:

Ἐν δ' Ἔρις, ἐν δὲ Κυδοιμὸς ὁμίλεον, ἐν δὲ ὁλὴ Κήρ.

muſtelæ. Homerus autem docet legendum eſſe κλιδίη, non vero ἰκλιδίη: κτὶς enim eſt animal ſimile muſtelæ parvæ, magnitudine differens. Hujus autem pellem ad conficiendas galeas aptiſſimam eſſe dicunt.

Κτίλος. Dux pecoris: & eſt, ſecundum etymologiam, quaſi ἄκλιλος, *id eſt*, qui adducit ſequentes alias pecudes.

Κύδωνες. Natio Cretenſium.

Κύδεϊ γαίων. Suâ dignitate tumens.

Κυδοιμός. Tumultus, perturbatio.

Κύκλα. Rotæ.

Κύδηνε. In animo extulit.

Κυκλήσομεν. Curribus advehemus.

Κυκεῶ. Apocope pro κυκεῶνα. Κυκεὼν autem eſt potus ex vino, melle, farinâ & aquâ commixtus.

Quod Heſiodus ad verbum ferme expreſſit in Herculis Scuto, ubi melius pro ὁμίλεον poſuit ἐθύνεον:

Ἐν δ' Ἔριδι, σὺν ᾗ Κυδοιμὸς ἐθύνεον, ἐν δ' ὀλοὴ Κήρ.

6 Κύδηνε. Il. Υ. 793:

Ὡς φάτο, κύδηνεν δ' ποδώκεα Πηλείωνα.

Sic Heſiodus in Operibus, verſu 38:

— Μέγα κυδαίνων βασιλῆας Δωροφάγους. —

Unde & κυδιόω, in Herc. Scuto, verſu 27:

— Ἦρχε δὲ τοῖσιν ἐὺς πάϊς Ἀλκαίοιο Κυδιόων λαοῖσιν. —

Pindarus dixit in IX^a. Nemeor. ἄμφαινε κυδαίνων πόλιν. Et in primâ Pyth. κλεινὸς ἀνὴρ ἐκύδανε πόλιν.

7 Κυκλήσομεν. Il. H. 332:

— Κυκλήσομεν αὖθάδε νεκρὸς Βυσὶ καὶ ἡμιόνοισι. —

Ubi Schol. ἐπ' ἀμάξων ἴσομεν. κύκλα γάρ, οἱ τροχοί.

8 Ὕδατος. Addit Schol. καὶ τυροῦ, quod non erat omittendum. Od. K. 290:

Τοῦξεν τοι κυκεῶ, βάλεεν δ' ἐν φάρμακα σίτῳ.

Ad quod alluſit certe Heſ. cum dixit: Κυκειῶ. Φαρμακία, ποτὸν δηλητήριον. Nam docet κυκειῶ idem eſſe quod κυκεῶ. Dicebatur quoque κύκα. Hoc κυκειῶ bibebatur; nam Od. K. 316:

Τοῦξε δέ μοι κυκεῶ χρυσείῳ δέπαϊ ὄφρα πίοιμι· Ἐν δέ τε φάρμακον ἧκε, κακὰ φρονέουσ' ἐνὶ θυμῷ.

Αὐτὰρ ἐπεὶ δῶκέν τε, καὶ ἔκπιον, &c.

Et Il. Λ. 640:

— Σφι κύκησε γυνὴ εἰκυῖα θεῇσιν Οἴνῳ Πραμνείῳ, ἐπὶ δ' αἶγειον κνῆ τυρὸν Κνήστι χαλκείῃ, ἐπὶ δ' ἄλφιτα λευκὰ πάλυνε· Πινέμεναι δ' ἐκέλευσεν, ἐπεί ῥ' ἄπασι κυκειῶ.

Mœris Atticiſta: Κυκεῶ, Ἀττικῶς. κυκεῶνα, Ἑλληνικῶς. Thomas M. Κυκεῶ, Ἀττικοὶ, τὸ κυκεῶνα. Vide Interpretes.

Κύμβαχος. Ἐωὶ μὲν ἔ ἄκρᾳ δ' ὠκεφαλάῃ·

Κύμβαχον [1] ἀκρότατον νύξ' ἔγχει ὀξυόεντι.

ἐωὶ δὲ τῇ ἐωὶ κεφαλῇ ὠνόμαζον·

Κύμβαχος ἐν κονίῃσιν [2] ἐωὶ βρεχμόν τε ἓ ὦμος·

Κύμινδις. [3] Ὄρνεα γένος·

Χαλκίδα [4] κικλήσκουσι Θεοὶ, ἄνδρες δὲ Κύμινδιν·

Κυλλήνιος. Τῶν ἄκρων εἰρημένων. [5] ἔστιν δὲ ἐωίθετον Ἑρμοῦ, ἀπὸ ὄρους Ἀρκαδίας.

Κυνάμυια. [6] Ἡ ἀναιδὴς καὶ θρασεῖα· καὶ κύνα ἀναιδῆ ἐξ αὐτοῦ. [7]

Κύντερον. Κυνότερον, ἀναιδέστερον. ὁ δὲ Ἀπίων, ἀγριότερον.

Κυνοραϊστέων. Ἐωὶ τῆς Ὀδυσσείας, κυνὸς [8] ὃς ἐκαλεῖτο Ἄργος. τύτους δὲ οἱ μὲν, τοὺς πρότονας, ἀπὸ τοῦ τοὺς κύνας ῥάπτειν, ὅ ἐστι φθείρειν· οἱ δὲ, τὰς λεγομένας κυνόμυας. [9] τῶν ἄκρων εἰρημένων.

Κυνέη. Κυρίως ἡ ὠκεφαλάια, ἡ ἐκ κυνείων δερμάτων· καταχρηστικῶς δὲ, ἡ ἐξ ἄλλων. ὁτὲ ἂν ὃν λέγει·

Κρατὶ [10] δ' ἐωὶ κλιδέην κυνέην, ——

ἰδίως μὲν κλιδέαν εἶπε· κυνέαν [11] δὲ, καταχρηστικώτερον. ὁ

---

[1] Κύμβαχον. Il. O. 536.

[2] Κύμβαχος ἐν κονίῃσιν. Il. E. 586.

[3] Κύμινδις. Conjecit Iſaac Voſſius κύμινδιν idem eſſe quod avem Indicam. Κύμας enim eſſe ὄρνιθας.

[4] Χαλκίδα. Il. Ξ. 291.

[5] Εἰρημένων. Od. Ω. 1:

Ἑρμῆς ἦ ψυχὰς Κυλλήνιος ἐξεκαλεῖτο.

Occurrit præterea in Iliade O. 518. citante etiam Strabone l. 8. ſed non eſt Mercurii epithetum:

Πελυδάμας δ' Ἤϊον Κυλλήνιον ἐξενάριξε.

Et Pind. in ſextâ Olymp. Εἰ δ' ἐτύμως ὑπὸ Κυλλάνας ὄρος.... ἐδώρησαν θεῶν κάρυκα λιταῖς θυσίαις

Ἑρμᾶν ὃς... Ἀρκαδίαν τ' ἄνωρα τιμᾷ.

— *Quem candida Maia*
Cyllenes gelido conceptum in vertice fudit;

inquit Virgilius.

[6] Κυνάμυια. Alii legunt κυνόμυια. Il. Φ.

Κύμβαχος. Sumitur quidem pro ſummitate galeæ:

Galeæ ſummitatem percuſſit haſtâ acutâ.

Et pro caſu in caput:

Pronus in pulveribus in ſinciputque & humeros.

Κύμινδις. Avis ſpecies:

Chalcida nominant Dii, homines vero Cymindin.

Κυλλήνιος. Hæc vox ſemel occurrit: eſt autem epithetum Mercurii, ob quemdam Arcadiæ montem.

Κυνάμυια. Impudens & audax: canis enim eſt ſuâpte naturâ impudens, & muſca audax.

Κύντερον. Magis caninum, impudentius. Apion vero magis ferum intelligit.

Κυνοραϊστέων. In Odyſſeâ, de cane qui vocabatur Argus. Quidam intelligunt ricinos, & derivant ἀπὸ τοῦ ῥάιειν τὰς κύνας, *id eſt*, a perdendis canibus & affligendis: alii vero caninas muſcas explicant. Hæc vox ſemel occurrit.

Κυνέη. Proprie quidem galea ex caninis pellibus, abuſive vero ex aliis conflata. Cum autem dicit:

Capiti autem impoſuit muſtelinam galeam, ———

proprie quidem dixit κτιδέην, improprie vero κυνέην. Apion

394:

Τίπτ' ἂν ὦ κυνόμυια Θεὸς ἔριδι ξυνελαύνεις.

Utrumque κυνέμυια & κυνόμυια in Heſ. legitur. Reperitur & μυιάκυνα, ἀναιδῆ, in eodem Lexicographo.

7 Ἐξ ἀυτ. Deeſt alterum membrum. Adde: καὶ μῦιαν θρασεῖαν συνάπτει; aut: ἀλλὰ κύνα ἀναιδῆ ἐξ αὐτ. καὶ μυῖαν θρασεῖαν. Ut habet Heſ. ὁ μὲν γὰρ κύων ἀναιδὴς· ἡ δὲ μῦια θρασεῖα.

8 Κυνές. Adde ὠξὶ ante κυνές. Od. P. 300:

Ἔνθα κύων κεῖτ' Ἄργος ὀϊστήλιος κυνοραϊστέων.

9 Κυνόμυιας. Lege κυνέμυιας, quod, obſervante Euſtathio, communius eſt quam κυνάμυιας.

10 Κρατὶ δέ. Il. K. 335.

11 Κυνέαν. Mallem κυνέην.

δὲ Ἀσίων, σφηκεφαλαίας γένος. ἔσι δὲ αὐτὴ τοῖς κῆρ μέλασσον ἢ μικρὸν τῇ ὄψεσιν ὑπισχνεῖσα· ἐν δὲ τῷ εἰσεῖν·

——— Κυνέης [1] ἀμφὶ χαλκοσαρήϊ,

ὑπὸ μέρους, τὴν ὅλην χαλκῆν.

Κύπελλον. [2] Ποτὲ μὲν ἀμφικύπελλον, τὸ ἐξ ἀμφοτέρων μερῶν σφηκεκυφωμένον ποτήριον.

Κύρμα. Ἔνδυγμα, συγκύρημα, οἷον·

——— Ἕλωρ [3] καὶ κύρμα γένωμαι.

Κύσε. Τῷ στόματι καταφίλησε.

Κυφός. Ἐσφιγμένος, [4] κεκυρτωμένος ἀμφὶ γῆρας.

Κύων. Ἐσὶ μὲν τῷ ὑλακτικῷ ζώῳ·

Ὡς δὲ κύων ἀμελήσι [5] σφὶ σκυλάκεσσιν. ———

ἐσὶ δὲ τῶν ἀναμάλων·

——— Κύνας [6] κρεασιφορήτους.

ὑπὸ δὲ τῶν τορνευτῶν·

Χρύσειοι [7] δ' ἑκάτερθε καὶ ἀργύρεοι κύνες ἦσαν.

ἐσὶ δὲ τῷ ἄστρῳ·

Οἵτε κύν' Ὠρίωνος [8] ἐσίκλησιν καλέουσιν.

ἐσὶ δὲ τῷ θαλάσσῃ·

Δελφῖνάς [9] τε κύνας τε, καὶ εἰσόθι μεῖζον ἕλησι Κῆτος. ———

---

[1] Κυνέης ἀμφὶ. Il. Μ. 183.

[2] Κύπελλον. Il. Α. 596:

— Παιδὸς ἐδέξατο χερὶ κύπελλον.

Et versu 584:

Ὡς ἄρ' ἔφη, καὶ ἀναίξας δίπας ἀμφικύπελλον.

vero intelligit quamdam galeæ ſpeciem ; hæc autem fronti & aliquantulum oculis obumbrat. Cum vero dicit :

——— *Per galeam quæ æreas genas habet*,

ex unâ parte, totam æream intelligit.

Κύπελλον. Poculum. Aliquando dicit ἀμφικύπελλον, *id eſt*, poculum ex utrâque parte incurvum.

Κύρμα. Id in quod quis incidit, præda fortuito oblata; quale hoc :

——— *Captura & præda fiam.*

Κύσε. Ore oſculatus eſt.

Κυφός. Incurvus, curvatus ob ſenectutem.

Κύων. Pro animali quod latrat :

Sicut autem canis teneros circum catulos. ———

Pro impudentibus :

——— *Impudentes a Parcis advectos.*

Et pro iis qui torno effinguntur :

Aurei autem utrinque & argentei canes erant.

Et pro aſtro :

Quem canem Orionis cognomine vocant.

Et pro marino cane :

Delphinaſque caneſque marinos, et ſicubi majus capere poſſit Cete. ———

---

3 Ἕλωρ. Od. E. 473.

4 Ἐπίκυφος. Od. B. 16 :
Ὅς δὴ γήραϊ κυφὸς ἦεν, ἠὲ μυρία ᾔδη.

5 Ὡς δὲ κύων ἀμελῇσι. Od. Υ. 14. Lege ἀμαλῇσι.

6 Κύνας. Il. Θ. 527.

7 Χρύσειοι. Od. H. 91. Male in Mſ. χρύστοι.

8 Οὔτε κύν' Ὠρίωνος. Il. X. 29.

9 Δελφῖνάς τε. Od. M. 96.

Κύπρις. [1] Ἐπίθετον Ἀφροδίτης· ἀ μόνον ἀπ' τ νήσυ Κύπρυ, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τ τὸ κύειν πορίσκειν, ὅ ἐστι ἀπ' τ σωμασίας.

Κῶας. [2] Κώδιον·

Κώεσιν [3] μαλακοῖσιν. ——

Κώδειαν. Ἰδίως, ἡ τ μήκωνος κεφαλή. ὅτ' ἂν δὲ λέγει·

—— Ὁ δὲ [4] φὴ κώδειαν ἀναρχὼν,

παρέλειπεν τὸ ὡς, [5] ἵν' ᾖ, τιλὼ τ ἀνθρώπυ κεφαλιὼ, ὡς τιλὼ τ μήκωνος ἀνέχει. τ ἄπαξ εἰρημένων.

Κωκυτός. Ὁ θρῆνος·

Κωκυτ [6] δ' ἴαχεν. ——

ἐστὶ δὲ τ κατ' Ἅιδου ποταμ·

Κωκυτός θ', ὃς [7] δὴ Στυγὸς ὕδατός ἐστιν ἀπορρώξ.

Κώληπα. [8] Τῶν ἅπαξ εἰρημένων. λέγει δὲ τιλὼ ἰγνύην. [9]

Κῶμα. Κώμημα, [10] ὕπνος.

Κωρύκῳ. [11] Θυλάκῳ.

---

[1] Κύπρις. In Hesiodi Theogoniâ, versu 193:

—Ἔνθεν ἔπειτα περίρρυτον ἵκετο Κύπρον.

Deinde addit eam vocatam fuisse:

Κυπρογένειαν δέ, ὅτι γένετο πολυκλύστῳ ἐνὶ Κύπρῳ.

Et Il. E. 422:

Ἦ μάλα δή τινα Κύπριν Ἀχαϊάδων ἐνίησιν.

Pindarus in quartâ Pyth. Venerem vocat Κυπρογένειαν. Vide Etymologum Magnum.

[2] Κῶας. Sic in quartâ Pyth. Pindarus vocat vellus aureum, κῶας ἀιγλᾶεν χρυσείῳ θυσάνῳ.

[3] Κώεσιν. Od. Γ. 38. Lege κώεσιν ἐν μαλακοῖσιν.

[4] Ὁ δὲ φή. Il. Ξ. 499.

[5] Τὸ ὡς. Melius Pollux: τὴν μέντοι κεφαλὴν οἱ Ποιηταὶ τ κώδειαν καλοῦσιν, ἀπὸ τ τ μήκωνος κεφαλῆς ὀνομάσαντες. Schol. ἐλλείπει τὸ ὡς, ἵν' ᾖ, ὡς κώδειαν ἀνατείνας.

[6] Κωκυτ δ'. Il. X. 447.

[7] Κωκυτός θ', ὅς. Od. K. 514.

[8] Κώληπα. Il. Ψ. 726:

Κόψ' ὄπιθεν κώληπα τυχὼν, ὑπέλυσε δὲ γυῖα.

[9] Ἰγνύην. Il. Ψ. 716.

[10] Ὕπνος. Il. Ξ. 231.

[11] Θυλάκῳ. Il. Ψ. 871.

Κύπρις. Epithetum Veneris; ſic dicitur non ſolum ex inſulâ Cypro, ſed etiam, ἀπὸ τῆς κύεσι παρίσκειν, *id eſt*, quod prægnantes reddat, ſcilicet ex coitu.

Κῶας. Ovis vellus:

In velleribus mollibus. ———

Κώδειαν. Proprie papaveris caput. Cum vero dicit:

——— *Ille vero dixit caput papaveris attollens,*

omiſit τὸ ἄν, *id eſt*, tanquam; ut ſenſus ſit: hominis, tanquam papaveris, caput ſuſtulit. Hæc vox ſemel occurrit.

Κωκυτός. Lamentatio:

Lamentationem vero audivit. ———

Et pro fluvio in Erebo fluenti:

Cocytuſque, qui ſcilicet aquæ Stygis eſt rivus.

Κώλαπα. Poplitem. Hæc vox ſemel occurrit.

Κῶμα. Sopor, ſomnus.

Κωρύκῳ. Perâ, ſacco.

Sangermanenſe Lex. Mſ. habet: Κώλαπα. Τὸ ὀπίσω τῆς γονατίας μέρος. ἡ κόξα, ſcilicet *coxa*; nam voces Latinas Græcis intermiſcebant recentiores Lexicographi.

9 Ἰγνύην. Melius ἰγνύαν, ut habet Schol.

10 Κώμημα. Lege κοίμισμα, cum Heſ. vel potius κοίμημα, cum Schol. Od. Σ. 200:

Ἦ μι μάλ' ἀινοπαθῆ μαλακὸν ὕπνον κατὰ κῶμα
ἐκάλυψεν.

In primâ Pyth. Pindari: ἰαίνει καρδίαν κώμαθι. Eleganterque Sapho: ἀϊθυσσομβρίων φύλλων κῶμα καταβρέω.

11 Κωρύκῳ. Od. I. 213:

Τῷ (*id eſt* vini) φέρον ἐμπλήσας ἀσκὸν μέγαν, ἐν δὲ καὶ ἤϊα
Κωρύκῳ. —

Heſ. interpretatur, Θυλάκιον. ἔστι δὲ δερμάτινον ἀγγεῖον, ὅμοιον ἄσκῳ. οἱ δὲ, πλοῖον. οἱ δὲ, λόγχην, ubi pro λόγχην, κόγχην merito legunt viri doctiſſimi. Vide Pollucem 10, 172.

Κωφόν. Ὅτε μὴ ἐπὶ τῷ κοίματος. [1]

——— Μέγα [2] κύματι κωφῷ,

μηδέπω ἐπαχλάζοντι κύμασι, ἀρχομένῳ δὲ μετεθάλλειν. λέγει δὲ καὶ κωφὸν βέλος ἀνδρός. [3]

---

[1] Κοίματος. Lege κύματος.

[2] Μέγα. Sic lege verſum integrum, ut Il. Ξ. 16:

Ὡς δ' ὅτε πορφύρῃ πέλαγος μέγα κύματι κωφῷ.

Hoc murmur fractum ſic exprimit Claudianus in Ruff.

— *Ceu murmurat alti*
Impacata quies pelagi, quum flumine
(alii legunt *flamine*) *fracto*
Durat adhuc, ſævitque tumor, dubiumque per æſtum
Laſſa recedentis fluitant veſtigia venti.

Κωφὸν quoque Heſ. explicat ἀναίσθητον; & reſpexit Il. Ω. 54. ubi agitur de Achille Hectoris corpus fœdante:

Κωφὴν γὰρ δὴ γαῖαν ἀεικίζεσι μύρεται.

In nonâ Pindari Pyth. κωφὸς explicatur

Κωφόν. De fluctu quidem:

——— *Pelagus magnum fluctu* κωφῷ.

Hic notat nondum resonanti, sed incipienti crescere. Vocat & telum *surdum* hominis.

---

a Schol. per ἀπαιδεύτῳ. Sic enim legitur:

Κωφὸς ἀνὴρ τις ἐς Ἡ-
ρακλεῖ στόμα μὴ προβάλλει,
Μηδὲ Διρκαίων ὑδάτων
Ἀεὶ μέμναται. —

Ubi per κωφὸν mallem simpliciter intelligi *mutum*; quod plus affirmaret; scilicet omnes homines, sive doctos sive indoctos, Herculis tamen nomen cognoscere, ejusque laudes prædicare; nisi sint muti & a naturâ præpediti.

3 Βέλος ἀνδρός. Respicit Il. Λ. 390:

Κωφὸν γὰρ βέλος ἀνδρὸς ἀναλκίδος ἐτεὸν ἁνοῖε.

Λ

Λαβρεύεται. [1] Ὁ μὲν Ἀπίων, προγλωσσεύει· [2] ἔστι γὰρ κυρίως λάβρον, μέγα καὶ τὸ βορέου· τὸ γὰρ ΛΑ μέγα δηλοῖ. μεταφορικῶς δὲ κεῖται ἐπὶ τοῦ μεγάλα βωλομύλου καὶ τὸν λόγον [3] ἐμφαίνειν. πρὸ καιροῦ [4] πολυλογῆς [5] καὶ λάλου [6] γίνῃ, καὶ οἷον ἀθρόως λέγεις, ἀμέτρως, καὶ μεγαληγορεῖς.

Λαθεῖν. Ἐκόντα ὑδροποιήσαιο. ὅθεν καὶ κεῖνο φέρεται·

Ἦ λάθετ', [7] ἢ οὐκ ἐνόησεν. ———

ἤτοι ἑκὼν ἡῦσαν παρεποίμαινε τῇ Ἀρτέμιδι, ἢ ὅλως ἐπὶ νῶν οὐκ ἦλθεν.

Λαιψηρά. Ταχέως κινήσιμα, ἀντὶ τοῦ λαιψηρῶς· [8] ὡς ταχεῖα, [9] ἀντὶ τοῦ ταχέως. καί·

——— Τότε μοι [10] χάνοι εὐρεῖα χθών.

Λαισήϊα. [11] Θυρεοῦ γένος, ἢ βέλη. πτερόεντα δὲ εἴρηται, ὅτι καὶ τὸ χεῖμα πτεροῖς ὅμοια εἶναι [12] φέρει.

---

[1] Λαβρεύεται. Lege cum Hesychio λαβρύεται. Il. Φ. 474:

Ἰδομενεῦ, τί πάρος λαβρεύεαι. —

Et 478:

Ἀλλ' αἰεὶ μύθοις λαβρεύεαι, οὐδέ τί σε χρὴ Λαβραγόρην ἔμμεν. —

[2] Προγλωσσεύει. Lege προγλωσσεύῃ.

[3] Διὰ τὸν λόγον. Mallem διὰ τοῦ λόγου.

[4] Πρὸ καιροῦ. Fortasse ὑδροκαίρως.

[5] Πολυλογῆς. Lege πολυλογεῖς.

[6] Λάλου. Male Montfauconius edidit λόγος.

[7] Ἦ λάθετ', Il. I. 533. Agitur de Œneo qui aliis Diis, præterquam Dianæ, sacrificaverat:

— Ἄλλοι δὲ θεοὶ δεινυθ' ἑκατόμβας.
Οἴῃ οἱ οὐκ ἔρρεξε Διὸς κούρῃ μεγάλοιο.
Ἦ λάθετ', ἢ οὐκ ἐνόησεν. —

Nota hanc significationem τοῦ λανθάνομαι. Sic in Hesiodi Operibus, versu 262:

— Σκολιῶν δ' δικῶν ἐπιπάγχυ λάθεσθε.

Vertendum est λάθεσθε per *scientes & ultro omittite*; non vero per *obliviscamini*, ut habet Latinus Interpres. Λαθεῖν derivatur ex Hebraico לוט, *abscondere*.

[8] Λαιψηρῶς. Ut Il. K. 358:

Λ

Λαβρεύεται. Apion intelligit, *loquax es:* λάβρον enim eſt proprie magnum in vorando; ΛΑ enim magnum indicat. Metaphorice dicitur de eo qui magna vult ſermone cum emphaſi declarare. Ante tempus effutis, fis loquax, quaſi confertim & denſe loqueris, incondite verba profundis, & magna ac præclara jactas.

Λαθεῖν. Ultro prætermittere. Unde & hoc ſic dicitur:

Aut prudens omiſit, aut ei in mentem non venit, ——

id eſt, aut ſciens Dianæ ſacra facere omiſit; aut oblitus eſt & imprudens omiſit, cum hoc ei in mentem non veniſſet.

Λαιψηρά. Quæ celeriter moventur. λαψηρὰ ponitur pro λαψηρᾶς, ut ταχεῖα pro ταχέως. Et:

—— *Tunc mihi dehiſcat lata terra.*

Hîc *lata* dicitur pro *late*.

Λαισήϊα. Quoddam ſcuti genus, aut tela; dicuntur alata, quod alarum formam referant & levia ſint.

— Λαιψηρὰ ἧ γένατ' ὠκύμορα.

Idem legitur O. 269. & X. 24. ac 144. At Il. T. 276. & Od. B. 257. pro λῦσεν δ' ἀγορὴν ἀιψηρὴν, quidam legunt λαψηρὴν, quod pariter pro λαιψηρᾶς ſumitur.

9 Ταχεῖα. Il. Λ. 186:

Βάσκ' ἴθι Ἶρι ταχεῖα. —

Idem occurrit Il. Θ. 399. O. 158. & Ω. 144.

10 Τότε μοι. Il. Δ. 182. & Θ. 150.

11 Λαισήια. De hâc voce vide Thomam Magiſtrum in λαισήϊον, & Etymologum Magnum qui hoc docet eſſe βαρβαρικὸν ὅπλον. Legitur Il. E. 453. & M. 426:

Ἀσπίδας ἀμφιβρότας, λαισήιά τε πλατέα τε.

11 Πτεροῖς ὁμοια εἶναι κᾶφά. Lege πτεροῖς ὁμοῖα εἰσι καὶ κᾶφαι.

Λαῖτμα. [1] Ὁ μὲν Ἀπίων, τὸ ὄρμημα τῆς θαλάσσης, καὶ μίμησιν ἔνιοι ψόφου. ἔνιοι δέ, ἀπὸ τοῦ ΛΑ, ὅ ἐστι σὺν τῷ μεγάλῳ.

Λάϊγγες. [2] Χάλικες· ἀπὸ τοῦ λᾶας, ὃ σημαίνει τὸν λίθον.

Λάκε. [3] Ἐψόφησεν, ἤχησεν. ἰδίωμα δὲ φωνῆς, ἦχος.

Λαῖφος. Τὸ ἱστίον, ἐπεὶ ἐξ ἱματίων γίνεται, [4] οἱονεὶ μεγαλόϋφον.

Λαμπτῆρες. Ἐχάραι. [5]

Λὰξ ποδὶ κινήσας. Τῷ πλατεῖ μέρει τοῦ ποδὸς νύξας καὶ ἀφανίσας, οὐχὶ λακτίσας ὑβριστικῶς. [6]

Λαοί. Ὄχλοι, ἀπὸ τοῦ λάλους εἶναι· ἢ, ὡς ὁ μῦθος, ἀπὸ τοῦ Δευκαλίωνος κατακλυσμοῦ. [7]

Λαοσσόος. [8] Ἡ τοὺς λαοὺς σοῦσα, ὅ ἐστι σοβοῦσα, καὶ ἐπὶ πόλεμον ὁρμῶσα. ὁ δὲ Ἀπίων, ἡ τοὺς λαοὺς σώζουσα.

Λαρόν. [9] Προσηνές, ἡδύ. εἴρηται δὲ ἀπὸ τοῦ ἡδέως καὶ ἁπλαυστικῶς ἔχειν πρὸς πάντας.

---

[1] Λαῖτμα. Od. Δ. 504:

Φὴ ῥ' ἀέκητι θεῶν φυγέειν μέγα λαῖτμα θαλάσσης.

Hesiodus in Operibus versu 163:

— Ὑπὲρ μέγα λαῖτμα θαλάσσης.

Hes. explicat πέρασα, γέφυρα, κύτος, τὸ ἄβυσσον τοῦ πελάγους, quo ultimo sensu sumitur in Idyllio Theocriti decimo tertio, versu 24:

Ἀλλὰ διιξάϊξε, (βαθὺν δ' εἰσέβραμε Φᾶσιν)
Ἄϊσος ὡς, μέγα λαῖτμα. —

[2] Λάϊγξες. Od. Ζ. 95:

Λάϊγξας ποτὶ χέρσον ἀποπαλύνεσκε θάλασσα.

[3] Λάκε. Proprie *crepare*. Ut Hesiodus in Theogoniâ versu 694:

— Λάκε δ' ἀμφὶ πυρὶ μεγάλ' ἄσπετος ὕλη.

Et in Theocriti Pharmaceutriâ:

— Χ' ὡς αὐτὰ λακέει μέγα καπνυρίσσασα.

[4] Ἐπεὶ ἐξ ἱματίων γίνεται. Male edidit Montfauconius: ἐπὶ ἐξ ἱματίων γίνεσθαι. Λάιφεα significat & ῥάκη. Od. Υ. 206:

Τοιάδε λαίφε' ἔχουσα. —

Quod Schol. explicat ῥάκη, ἢ λεπτὰ μάτια.

[5] Ἐχάραι. Addit Hes. post ἐχάρα, ἐφ' ἧς ἔκαιον τὸν μίσυν ἔχουσι, εἰς τὸ φωτίζειν αὐτοῖς, ξηρὰ ξύλα, καὶ δάδας. Hæc vox legitur Od. Σ. 306. 342. & Τ. 63. & ad illos λαμπτῆρας stantes famuli seu effigies tæ-

Λᾶιτμα. Apion intelligit impetum maris, & formatum putat per imitationem ſoni. Quidam deducunt ex ΛΑ, quod ſumitur pro magno.

Λάϊττες. Calculi; ex λᾶας, quod ſignificat lapidem.

Λάκε. Strepitum, ſonitum dedit. Quemdam peculiariter ſonitum, ſtrepitum deſignat.

Λᾶιφος. Navis velum, ſic dictum quod ex veſtibus conficiatur, quaſi valde & late textum; ex ΛΑ intenſivo & ὑφαίνω *texo*.

Λαμπτῆρες. Foci.

Λὰξ ποδὶ κινήσας. Cum latâ pedis parte pupugiſſet & moviſſet, non vero contumelioſe calcitrando.

Λαοί. Populi, ſic dicti quod ſint loquaces; aut, ut fert fabula, ex Deucalionis diluvio.

Λαοσσόος. Populos σοῦσα, *id eſt*, inſtigans & excitans ad bellum. Apion vero intelligit populos ſervantem.

Λαρόν. Benignum, dulce. Derivatur autem ex ἁπλαυστικῶς ἔχειν, *id eſt*, liberaliter ſe gerere erga omnes.

---

das accenſas ferebant; ut cernitur in Odyſſeâ, & Lucretio:

Si non aurea ſunt juvenum ſimulachra per ædes
Lampadas igniferas manibus retinentia dextris,
Lumina nocturnis epulis ut ſuppeditentur.

6 Ὑοριστικᾶς. Reſpicit enim Il. K. 158. ubi Neſtor Diomedi non inſultat, quemadmodum ille juvenis qui, teſte Plutarcho, cum Socratem calce impetiviſſet, λακτιστὴς cognominatus fuit; ſed eum e ſomno excitat:

Λὰξ ποδὶ κινήσας, ὄτρυνέ τε, νείκεσέ τ' ἄντην.

Occurrit λὰξ in Æſchyli Choephoris, verſu 641. λὰξ πίδαν παλάμψιον.

7 Καλλικλυσμῷ. Pindarus in 9ª. Olymp. Ἄτερ σ' ὀνᾶς ὁμόδαμον κτήσασθαν λίτινον γόνον. λαοὶ σ' ὀνόμασθεν.

8 Λαοσσόος. Il. N. 128:

Οὔτε κ' Ἀθηναίη λαοσσόος. —

In Herculis Scuto, verſu 37:

— Ἀμφιρύων λαοσσόος ἄγλαος ἥρως.

Pindarus in duodecimâ Nemeorum tibiam vocat, δύκλεα λαοσσόων μναστῆρ' ἀγώνων, ut 5ª. Iſthm. dixit ἱπποσόας.

9 Λαρόν. Il. T. 316:

Αὐτὸς σὺ κλισίῃ λαρὸν σῷ δεῖπνον ἔθηκας.

Deducit Apollonius ex ἁπλαύω. Hinc λαρινὸς apud Suidam & Etymologum Magnum, *id eſt*, jucundus, ſuavis.

Λάρναξ. [1] Κιβωτός.

Λαυκανίη. Ὁ λαιμὸς, ὁ φάρυγξ.

Λαφύσσει. Τῶν πεφοινημένων ἡ λέξις, οἷον μὴ σκυλμῷ ἐοίκει.

Λαχαίνειν. Σκάπτειν·

Ἦτοι ὁ μὲν [2] κατ' ἔχων κεφαλῆς φυτὸν ἀμφελάχαινε.

ὅθεν ὁ λάχανον, τὸ ἐκ τοῦ ἀφισκάπτεσθαι καὶ κυφίζεσθαι τὴν γῆν φυτευόμενον καὶ αὐξανόμενον. καὶ λάχεια [3] νῆσος, ἡ ὑσπαφος.

Λαχμῷ [4] στεινόμενος. [5] Τῷ δασεῖ τῆς μαλλῶν συνοχωρούμενος.

Λάων. [6] Λέγεται ἐπὶ τῆς ἐπιστορνευμένης πόρπης τοῦ Ὀδυσσέως. σημαίνει δὲ, τὸ βλέπων. ὁ δὲ Ἀρίσταρχος, ἀπολαυστικὸς ἔχων. βέλτιον δὲ τὸ πρῶτον. [7]

Λάφοντες. [8] Τῶν ἄπαξ εἰρημένων. ἔστι δὲ μίμημα τῆς λύκων καὶ τῆς κυνῶν, τοῦ γινομένου ἤχου ἐν τῷ πίνειν.

Λαθικηδέα. [9] Λανθάνειν ποιοῦν τὰς [10] ἀγίας. σημαίνει δὲ τὸ μαζόν.

---

[1] Λάρναξ. In septimo Theocriti Idyllio, versu 84:

Καὶ τὸ καλικλάσθης ἐς λάρνακα. —

Sic & arcam Noe vocaverunt etiam Ethnici ad quos Diluvii pervenit cognitio. Plutarchus *de solertiâ animalium*: Φασὶ παλαιστὴν ἐκ τοῦ λάρνακος ἀφιεμένην, δήλωμα γένεσθαι, χειμῶνος μὲν, εἶσω πάλιν ἐνδυομένην, εὐδίας δὲ, ἀποστᾶσαν. Vide Lucianum *de Deâ Syriâ*. Et in libro *de Saltatione*: λάρνακα μίαν λείψανον τῆς ἀνθρωπείου γένους φυλάττεσθαι.

[2] Ἦ τοι ὁ μέν. Od. Ω. 241.

[3] Λάχεια. Sic habent Hes. Suidas & Etymologus Magnus, ubi ἐλάχεια legendum censent viri docti. Respexerunt Lexicographi ad Odysseam I. 116. ubi legitur: Νῆσος ἔπεστι λάχεια παρὲξ λιμένος τετάνυσται. Ubi quidam sumpserunt λάχεια pro nomine proprio *Lachæa*, quod minus probarem. Etym. Λάχεια νῆσος, ἀπὸ τοῦ σκάπτεσθαι, εἰς βάθος δύεσθαι. οἱ δέ λέγουσιν αὐτὴν ἐλάχειαν εἶναι, ὅ ἐστι σμικράν· ἀλλ' ἐκ τοῦ παρεχομένου ἐλέγχονται·

— Παρὸς λιμένος τετάνυσται.

πῶς γὰρ παρατέταται μικρὰ ἔστα; sed hîc quoque legi potest: νῆσος ἔπεστ' ἐλάχεια. Hesychius explicat λάχεια per ὑσπαφος καὶ ὄγκος· παρὰ τὸ λαχαίνεσθαι, ὅ ἐστι σκάπτεσθαι πυκνῶς. Vide Schol.

[4] Λαχμῷ. Od. I. 545.

[5] Στεινόμενος. Audacius dixit Theocritus in vigesimo quinto Idyllio, versu 97:

Λάρναξ.

Λάρναξ. Arca.

Λαυκανίη. Guttur; fauces.

Λαφύσσει. Vox ficta. Cum dilaceratione comedit.

Λαχαίνειν. Fodere:

Et ille quidem demisso capite stirpem circumfodiebat.

Unde & dicitur λάχανον; quod, ut plantetur & crescat, fodienda sit & sublevanda terra. Et insula λάχεια, idem est quod ἔυτκαφος.

Λαχμῷ στεινόμενος. Ob densitatem velleris coarctatus.

Λάων. Dicitur de cælatâ Ulyssis fibulâ. Significat autem *videns*. Aristarchus vero intelligit *fruens*. Prior autem sensus potior.

Λάψοντες. Hæc vox semel occurrit. Est autem imitatio luporum & canum, & eorum in bibendo sonitûs.

Λαθικηδέα. Quod facit ut mœror ex animo excidat. Indicat autem mammam.

— Στεινόντο ὑπὸ πίονες ἀγροὶ Μυκηθμῷ. —

6 Λάων. Od. T. 229. ubi describit Ulysses suam fibulam:

Ἐν προτέροισι πόδεσσι κύων ἔχε ποικίλον ἐλλὸν Ἀσπαίροντα λάων. —

Aristarchus interpretatur ὑπολαυστικὸς ἔχων, *id est*, ἐσθίων, ut addit Hes. Melius autem Apollon. interpretatur *videns*: nam ex λάω, *video*, formatur ἀλαὸς *cæcus*, ut derivat Crates apud Schol.

7 Τὸ πρῶτον. Sic in Manuscripto Codice. Lege τὸ πρότερον.

8 Λάψοντες. Il. Π. 161:

Λάψοντες γλώσσῃσιν ἀραιῇσι μέλαν ὕδωρ.

9 Λαθικηδέα. Il. X. 83:

— Ἔστοτέ τοι λαθικηδέα μαζὸν ἐπίσχον.

In quibusdam Hesychii Editionibus habebatur λαυθάνειν ποιεῖσθας, pro quo Alberti legit ποιεῖσθα. Sed cujus tandem rei memoriam aufert ex animo? Scilicet omissum est vocabulum, & glossa ΛΑΘΙ κήδεα; nam ΛΑΘΙ primo explicatum fuit per λαυθάνειν ποιεῖσθας; & scribebatur, ut apud Apollonium, λαυθάνειν ποιῶν τὰς ἀνίας. At omisit ἀνίας, & ex ποιῶν τὰς unam vocem ποιεῖσθας fecit Librarius. Etymol. Λαθικηδέα μαζόν. Τὸν λήθην ἐμποιεῖσθα τοῖς παισὶ τῶν κακῶν πάντων. Vide Schol.

Λελιημένοι. [1] Παρορμημένοι [2] ἔμπορσι· ὅθεν καὶ αἷμα λιαρὸν, τὸ θερμόν.

Λευγαλέως. Ὀλεθρίως.

Λειριόεντα. [3] Ἀπαλόν. λείριον γάρ, τὸ ἄνθος· παρὰ τὴν λειότητα. [4] ὁτὲ δὲ, τὸ προσηνῆ. Ἀπίων δὲ, τὸ ἡδεῖαν. τὸ δὲ λῖρον ὁ δηλοῖ τὸ ἀναιδῆ, ἀφὸ τοῦ I. ἡ Καλλίμαχος·

Λῖρον [5] ἐγώ. ———

παρὰ τὸ λίαν. [6]

Λεγόιμεθα. Διαλεγοίμεθα. [7] τὸ λέξηται ἐν μέσῃσιν, [8] ἀντὶ τοῦ καλακοιμηθήσεσθε. καί·

Λέξον [9] νῦν με τάχιστα, ———

ἀντὶ τοῦ κοίμησόν με. ἡ τό·

Ἠῶθεν δή τοι [10] λευκὰ ὀστέα λέγωμεν,

ἀντὶ τοῦ συλλέξωμεν. τὸ δέ·

Ἀιμασιάς τε λέγειν, [11] ———

ἀντὶ τοῦ οἰκοδομῶν. [12] σημαίνει δὲ ἡ τὸ εἰπεῖν.

---

[1] Λελιημένοι. Æschylus in Sept. contra Thebas habet λελιμμένος, verſu 386:

Τυδεὺς γὰρ μαργῶν, καὶ μάχης λελιμμένος.

Et verſu 361. ἅτε μεῖον, ἅτε ἴσον λελιμμένοι.

[2] Παρορμημένοι. Legendum παρωρμημένοι, ἔνθερμοι, ut ex Schol. emendat Alberti.

[3] Αἷμα λιαρὸν dicitur Il. Λ. 477:

Φεύγων, ὄφρ' αἷμα λιαρὸν καὶ γένατ' ὀρώρῃ.

Et λελιημένοι Il. Μ. 106. Π. 552. ac λελιημένος Il. Δ. 465. & Ε. 690.

[3] Λειριόεντα. Il. Ν. 830:

Μεῖναι ἐμὸν δόρυ μακρὸν, ὅ τοι χρόα λειριόεντα Δάψει. —

Et λειριόεσσαν Il. Γ. 152:

Δένδρεσιν ἐφεζόμενοι ὅπα λειριόεσσαν ἰεῖσι.

Sic Pindarus in ſeptimâ Nemeor. λείριον ἄνθεμον ποντίας ἔρσας. Apud Apollonium Rhod. l. 4. λειρὸς Ἀπόλλων, *ſuavis Apollo* dicitur; & Suidæ λειρόφθαλμος exponitur, ὁ προσηνῆς ἔχων ὀφθαλμούς. Heſiodus in Theogon. verſu 41:

— Θεῶν ὅπὶ λειριόεσσῃ.

Λελιημένοι. Incitati, fervidi; unde ſanguis dicitur λιαρὸς, *id eſt*, calidus.

Λευγαλέως. Pernicioſe.

Λειριόεντα. Tenerum, mollem; λείριον enim eſt flos ſic dictus ob ἀκότητα, *id eſt*, levitatem. Quidam intelligunt lenem; Apion vero, jucundum. Λῖρος autem quod ſignificat impudentem, per ſimplex *iota* ſcribitur. Et Callimachus:

Me impudentem. ——

Λῖρος deducitur ex λίαν & ὁρᾶν, *id eſt*, nimis aſpicere.

Λεγόιμεθα. Eligeremur. Et λέξεται ἐν μέσοισι, *id eſt*, cubabit in medio. Et:

Dimitte cubitum nunc me quam primum. ——

Hîc λέξον dicitur pro κοίμησον. Et:

Mane ſcilicet tibi collegimus alba oſſa.

Hîc habes λέξομεν pro συλλέξωμεν. Et ſepes λέγειν dicitur pro οἰκοδομεῖν, *id eſt*, ſtruere. Significat & dicere.

---

4 Λειότητα. Addit Heſychius: ἀφ' οὗ καὶ διὰ τοῦ Ε καὶ Ι γραπτέον; ut diſtinguatur a λῖρος, *impudens*, quod per ſimplex *iota* ſcribitur.

5 Λῖρος ἐγώ. Totus Callimachi verſus corrupte in Heſychio allatus ſic egregie in Callimachi fragmentis, laudante Alberti, reſtituitur a Clariſſimo Bentleio:

Λῖρος ἐγὼ, τί δέ σοι τόν δ' ἐπέθηκα φόβον;

6 Παρὰ τὸ λίαν. Sic in Heſ. ubi verbum aliquod deeſſe animadverſum eſt. Lege cum Etymologo Magno, ἀφ' οὗ τὸ λίαν ὁρᾶν; & merito: οἱ γὰρ ἀναιδεῖς, λίαν ὁρῶσιν.

7 Διαλεγοίμεθα. Exemplum hujuſce ſignificationis attulit Heſ. ex Il. N. 276:

Εἰ γὰρ νῦν ἀφ' ὑμὸς νηυσὶ λεγοίμεθα. —

8 Λέξηαι ἐν μέσσῃσιν. Locus corruptus. Lege ut Od. Δ. 413:

Λέξεαι ἐν μέσοισι. —

9 Λέξον νῦν. Il. Ω. 635.

10 Ἤθεν δή τοι. Lege ut apud Hom. Od. Ω. 72:

Ἤθεν δή τοι λέγομεν λαὸν ἠδ' Ἀχιλῆα.

11 Αἰμασιάς τε λέγειν. Lege, ut apud Homerum, λέγων pro λέγειν. Od. Σ. 358:

Αἰμασιάς τε λέγων, καὶ δένδρεα μακρὰ φυτεύων.

12 Οἰκοδομῶν. Ergo ſcribendum eſt ſupra λέγων, non vero λέγειν.

Λέβης. Ἐωὶ μὲν τῷ παρ' ἡμῖν λεγομένῳ χερνίβῳ·

Χέρνιβα [1] δ' ἀμφίπολος. ———

ὅτι δὲ καὶ λεκάνης·

——— Γρηῢς [2] δὲ λέβητ' ἔλε παμφανόωντας

ὅτι δὲ τῷ ἡμῖν συνήθως·

Ὡς δὲ λέβης [3] ἔνδον ζεῖ. ———

ἐωὶ δὲ καὶ ἀναθεματικῶν·

Ἄιθωνας [4] δὲ λέβητας ἐείκοσι. ———

Λευκάσπιδα. [5] Τῶν ἄπαξ εἰρημένων, κυρίως·

Δηΐφοβον [6] δ' ἐκάλει λευκάσπιδα. ———

Λείβειν. Ἐωὶ μὲν τῷ ῥεῖν· [7]

——— Ὀδύρετο [8] δάκρυα λείβων·

ἐωὶ δὲ τῷ σπένδειν·

Λεῖβε, νέοι δὲ παρ' αὐτῷ [9] ἔχον. ———

Λέκτρον. Κοίτην.

Λεχεποίην. Ἐυαξῆ [10] πόαν ἔχουσα, ὥστε λεάζεσθαι, [11] οἷον πλίνεσθαι.

Λέκτον [12] Τόπος τῆς Ἴδης.

---

[1] Χέρνιβα δ'. Od. A. 136. Sic locus integer apud Homerum legitur:

Χέρνιβα δ' ἀμφίπολος προχόῳ ἐπέχευε φέρουσα
Καλῇ, χρυσείῃ, ὑπὲρ ἀργυρέοιο λέβητος,
Νίψασθαι. —

[2] Γρηῢς δέ. Od. T. 386.

[3] Ὡς δὲ λέβης. Il. Φ. 362:

Ὡς δ' ὑπὸ λέβης ζεῖ ἔνδον ἐπαειρόμενος πυρὶ πολλῷ.

[4] Ἄιθωνας δέ. Il. I. 123.

[5] Λευκάσπιδα. Omissa glossa ex Hes. restituenda, λευκῇ ἀσπίδι χρώμενον. Veluti nomine proprio Deiphobum designat ex colore scuti. Vel sensus est: proprie significat albo clypeo utentem. In Æschyli Septem contra Thebas, versu 89:

Ὁ λευκάσπις ὄρνυται λαὸς δυσπρεπής. —

Λέβης. Sumitur pro eo quod vocamus χέρνιβον, *id est*, vas abluendis manibus aptum:

Aquam autem famula. ——

Et pro pelvi:

—— *Vetula autem pelvim accepit collucentem.*

Et in ſenſu apud nos uſitato:

Sicut autem lebes fervet intus. ——

Et pro iis qui ornamento inſerviunt:

Et fulgidos lebetas viginti. ——

Λευκάσπιδα. Hæc vox ſemel occurrit. Dicitur proprie:

Deiphobumque vocabat albo ſcuto utentem. ——

Λείβειν. Sumitur quidem pro fundere:

—— *Lamentabatur lachrymas fundens.*

Et pro libare:

Libabat, juvenes vero juxta eum tenebant. ——

Λέκτρον. Lectum.

Λεχεποίην. Herbam habentem ſatis auctam ut quis in eâ poſſit λέξασθαι, *id eſt*, reclinari & cubare.

Λέκτον. Locus Idæ.

---

6 Δηίφοβον δέ. Il. X. 294.

7 Ῥεῖν. Hîc dicitur pro χέω, *fundo*; ut apud Euripid. in Hecubâ, verſu 528:

—Ἐρρέι χειρὶ παῖς Ἀχιλλέως
Χοὰς θανόντι πατρί. —

8 Ὀδύρετο. Il. Σ. 32. In Herculis Scuto, verſu 390:

— Ἄφρὸς δὲ κατὰ στόμα μαιμώωντι
Λείβεται. —

9 Λείβε, νέοι δὲ παρ' αὐτῷ ἔχον. Od. Γ. 460. Hodie legitur αὐτὸν in Homero.

10 Ἐναίξῃ. Lege ἐύαυξῃ. Occurrit Il. Β. 697. Πελεὸν λεχεποίην. Et Δ. 383:

Ἀσωπόνδ' ἱκόντο βαθύρροον, λεχεποίην.

11 Λεάζεσθαι. Lege λέξασθαι.

12 Λέκτον. Il. Ξ. 284:

Ἴδην δὲ ἱκέσθην πολυπίδακα μητέρα θηρῶν,
Λέκτον, ὄθι πρῶτον λιπέτην ἅλα. —

Λελακῦια. Φωνῆσα, κῆ μίμησιν τῦ ἤχυ πεποίηται ἡ λέξις. Ἔλεα δ' εἰπεῖν λεληκυῖα, ὡς μεμακυῖα, [1] ἀντὶ τῦ μεμηκυῖα.

Λέλεγες. [2] Ἔθνος βαρβαρικόν.

Λέπαδνα. [3] Ἱμάντες σηθιαῖοι, πλατεῖς, οἱ ὑπὲρ τὰς τραχήλους ὑπιθέμενοι, κῆ πρὸς τὸ ζυγὸν ἀναδεσμούμενοι, ἃ νῦν λέγεται λέπαμνα ἀφὸ τῦ Μ, κῆ παρ' ἄλλοις τῶν ποιητῶν.

Λευρῷ. Πλατεῖ κῆ ὁμαλῷ·

——— Λευρῷ ἐνὶ χώρῳ. [4]

Λέσχιν, [5] Ὁμιλίαν.

Λεπτὴ [6] δέ τε μῆτις. Ἀθηνᾶ ἡ βυλὴ κῆ ἡ ὑπόνοια, μεταφορικῶς.

Ληΐδας. [7] Τὰς ἀπὸ λείας εἰλημμένας ἁρπαλώτυς.

Ληΐδα. Τὴν λείαν, τὰ πρᾶγδα. [8]

Λήϊον. Τὸ σιτοφόρον χωρίον. ὁ δὲ Ἀπίων ἐτυμολογεῖ [9] φησὶ λεαίνει γὰρ τῇ τροφῇ. ἀγριώνται [10] γὰρ οἱ λιμώττοντες. βέλτιον δὲ ἀφὸ τῦ ὑποφαινομένου κατ' ἴσον [11] λειότητα τῶν σαχύων.

---

[1] Μεμακυῖα. Il. Δ. 435:
Ἀζηχὲς μεμακυῖα, ἀκέσσασα ὅπα ἀρνῶν.
Λελακῦια autem occurrit Od. M. 85:
Ἔνθα δ' ἐνὶ Σκύλλη ναίει δεινὸν λελακυῖα.

[2] Λέλεγες. Sic Cares ſuos dicebant ſervos, teſte Euſtathio.

[3] Λέπαδνα. Il. Ε. 730:
Δῶσε χρύσειον καλὸν ζυγὸν, ἐν δὲ λέπαδνα
Κάλ' ἔβαλε χρύσεια. —
Sangermanenſe Lex. Mſ. explicat: οἱ μαχαλιστῆρες τῶν ἵππων. Vide Pollucem 1, 147.

[4] Λευρῷ ἐνὶ χώρῳ. Od. H. 123.

[5] Λέσχιν. Lege λέσχην. Addit Heſ. κῆ ἡ φλυαρία. κῆ ὁ δημόσιος τόπος, ἐν ᾧ διέτριβον οἱ πλησχοὶ κῆ διελέγοντο ἀλλήλοις. Unde apud Hom. Od. Σ. 327:
Οὐσὶ' ἐθέλεις δῦναι χαλκήϊον εἰς δόμον ἐλθών,
Ἠέ που εἰς λέσχην. —
Et Heſiod. in Operibus, verſu 491:
Πὰρ σὶ' ἴθι χάλκειον θῶκον κῆ ἐπ' ἀλέα λέσχην.
Et 499:
Ἥμενον ἐν λέσχῃ. —
Perſequitur Heſ. σημαίνει δὲ κῆ τὰ κοινὰ δειπνιστήρια, κῆ τὰς ἐν ἀνδράσι λόγους. κῆ τὰς ἀλεινὰς τόπους, λέσχας καλοῦσιν. In verſu Heſiodi ſupra allato, pro ἐπ' ἀλέᾳ, ſeu ἐπ' ἀλέα in neutro genere, uno verbo

Λελακῦια. Resonans. Per imitationem soni conficta est hæc vox. Idem est quod λελιγῦια; ut μεμακῦια dicitur pro μεμηκῦια.

Λέλεγες. Gens barbara.

Λέπαδνα. Lora pectoralia, lata, collo imposita & jugo alligata; quæ hodie & apud cæteros Poetas vocantur λέπαμνα per *mu*.

Λευρῷ. Lato & æquali:

——— *Æquali in loco.*

Λέσχιν. Confabulationem.

Λεπτὴ δέ τε μῆτις. Debilis mens & cogitatio, metaphorice.

Λῃΐδας. Ex prædâ captas, captivas.

Λῃΐδα. Prædam, divisionem, partem.

Λῃΐον. Ager frumenti ferax. Apion vero etymologiam deducit ex λειαίνειν, scilicet quod alimentis deliniat & demulceat: efferantur enim & exacerbantur famelici. Melius autem derivaretur ab æqualiter apparente spicarum levitate.

---

legit ἰπαλία Clarissimus Canterus.

6 Λεπτή. Il. K. 226. Hes. Λεπτὴ, ἀσθενὴς, ἰσχνὴ, λεπτή. Ubi Pergerus: *quorsum inanis repetitio?* Sed certe hâc primâ voce designabat illud Homericum, λεπτὴ δέ τε μῆτις.

7 Λῃΐδας. Lege λῃϊάδας. Il. Υ. 193: Λῃϊάδας ἢ γυναῖκας ἐλεύθερον ἦμαρ ἀπούρας.

8 Πραΐδα. An vocabulum latinum *præda*? Vereor ut ista profecta sint ab eruditâ Apollonii manu. Hoc potius intrusit nescio quis Librarius qui glossam ad marginem positam in ipsummet textum ingessit. At cum Hesychio legendum est ΜΕΡΙΔΑ pro ΠΡΑΙΔΑ. Plurimum accedit figura Γ Μ ad Π. Respexerunt Hes. & Apoll. ad Il. I. 138 & 280:

—Ὅτε κεν δαλεώμεθα λῃΐδ' Ἀχαιοί.

Hîc λῃΐδα apprime per μερίδα explicatur. Sic Il. Σ. 327. & Od. E. 40. λῃΐδ' ἑῶσιν, *id est*, quod unicuique debetur ex parte suâ. Sangermanense Lex. Ms. habet: Λῃΐσαλο. Ἐμερίσαλο. ἐλαφυραγώγησεν; attamen video Etymol. habere: Λεία. Ἡ λαφυραγωγία, ἡ πραΐδα.

9 Ἐλυμολογεῖ. Lege ἐτυμολογῶν.

10 Ἀγριῶνλω. Hinc illud proverbium in quinto decimo Theocriti Idyllio servatum, versu 148:

— Πεινᾶντί γε μηδέποτ' ἔνθης.

11 Κατ' ἴσον. Minus bene Hes. κατὰ καιρόν.

Λιϊβοτείρης. Τῆς τὸ λήϊον, ὅ ἐστιν σιτοφόρον χωρίον πεδινὸν νεμομένη. [1]

Λίγδην. Ὅσον ὑπψαύσας ἐκ τῆς ὑπερανείας, καὶ ἐς βάθος.

Λικριφὴς. [2] Ἐκ πλαγίων. Ἡ λέχριον, τὸ πλάγιον. ὁ δὲ Ἀπίων, λοξῶς.

Λιλαίεσθαι. Προθυμεῖσθαι.

Λίμνη. Ἑῳὶ μὲν ἐκ θαλάσσης·

——— Βαθείη [3] δ' ἔμπεσε λίμνη.

ἐπὶ δὲ τοῦ Ὠκεανοῦ·

——— Λιπὼν [4] ἐρεμναλέα λίμνην.

σημαίνει καὶ τὴν συνήθως ἡμῖν νοσμένην.

Λῖς. [5] Λέων·

——— Ὡς [6] λὶς ἠϋχένιος.

καὶ κατὰ τῶν ἀρτιαβίων·

——— Ἑῳί τε [7] λὶν ἤγαγε δαίμων.

σημαίνει καὶ τὴν λείαν πέτραν·

Πέτρη γὰρ λὶς ἐστι [8] ῥεῖξ.... ———

Λιστρῶισι. [10] Ξυσῶσι· καὶ λισεύοντα, ἀντὶ τοῦ ῥεξύοντα.

---

[1] Σπεδινὸν νεμομένη. Pro πεδινὸν νεμομένη, credo ſcriptum fuiſſe νεμομένης πεδινὸν, & inverſo ordine τὸ ϝ νεμομένης ſigma τῷ πεδινὸν præfixum remanſiſſe. Od. Σ. 29:

— Συὸς ὡς λητοτείρης.

Vel pro πεδινὸν legendum eſt ἀπόριμον. Habet Schol. ἢ καλεσθείσης τὸ λήϊον, ὅ ἐστι καὶ σιτοφόρον χωρίον. Ἐὰν γὰρ ἐυρεθῇ σῦς ἀλλότριον ἀπόριμον πεδίον βοσκομένη, ἐξοδοντίζεται.

[2] Λικριφὴς. Lege Λικριφὶς. Od. T. 451: Λικριφὶς ἀΐξας. —

[3] Βαθείη δ' ἔμπεσε λίμνη. Od. Z. 116. Pro λίμνη, hodie legitur δίνη. Nota diſcrimen. In Heſiodi Theogoniâ, verſu 365:

Τρὶς γὰρ χίλιαί εἰσι ταυύσφυροι Ὠκεανῖναι,
Αἳ ῥα πολυπτερέες γαῖαν καὶ βένθεα λίμνης

Λιϊβοτείρης.

Λᾐβοτεί̃ρης. Quæ λήϊον, *id eſt*, campum frumenti feracem depaſcit.

Λίγδην. Quaſi delibando ſuperficiem, non vero altius penetrando.

Λικριφίς. Ex obliquo; & λέχριον, obliquum. Apion vero interpretatur λοξῶς, *id eſt*, oblique.

Λιλαίεσθαι. Vehementer ardere.

Λίμνη. Pro mari:

——— *Profundum autem incidit in mare.*

Et pro Oceano:

——— *Linquens pulchrum Oceanum.*

Sumitur & in ſenſu communiter apud nos recepto.

Λῖς. Leo:

——— *Ut leo bene jubatus.*

Et in accuſativo:

——— *Leonem autem ſuperinduxit Deus.*

Significat & levem petram:

Petra enim levis eſt. ———

Λιστροῖς. Radulis. Et λισπάδιλα, ſignificat undique radentem.

Πάντη ὁμῶς ἐφέπεσθαι. —

4 Λιπών. Od. Γ, 1.

5 Λῖς. Optime ex Hebraico לוּשׁ *laiſoh*, aut Chaldaico לִיס *leo*, hocce vocabulum deducit Martinius in Cadmo-Phœnice; ſed potuiſſet addere de penu Arabico אליש in plurali לִישׁ *lis*, id eſt, intrepidus, ſtrenuus, fortis; & hinc leo. In eadem linguâ לית *Laits* per *tſe* eſt leo. *Lâiatſa* in tertiâ conjugatione eſt retulit leonem, vel leonis inſtar ſtrenue certavit, & gloriatus fuit. אללאית *allaits* cum articulo eſt leo.

6 Ὥστε λῖς. Il. Γ. 109.

7 Ἐπί τε λῖν. Il. Λ. 480.

8 Πέτρη γὰρ λίς ἐστι πέριξ....Od. Μ. 79. Ultimam vocabuli partem non abſolvit, ὠφιξεσσῃ εἰκυῖα. In Herculis Scuto, verſu 172: Ἤδη γάρ σφιν ἐκεῖτο μέγας λῖς. —

9 Λιστροῖς, Heſ. explicat: ξυστήρ. σκάφιον.

Λιτί. [1] Λιτῷ περιβολαίῳ.

Λίθακι ποτὶ πέτρῃ. [2] Ἀπὸ τῦ συμβεβηκότος, τραχείᾳ.

Λοβοῖσι. [3] Τοῖς ἄκροις τῶν ὠτίων.

Λοῖσθος. Ἔσχατος.

Λοῖσθος [4] ἀνὴρ ὤρις. ——

Λόφος. Ἐπὶ μὲν τῦ τραχήλυ·

—— Κνήμας [5] τε, ἰδὲ λόφον, ἀμφί τε μηρύς.

ὅπὶ δὲ τῆς περικεφαλαίας·

Ἄκρον ὑπαὶ [6] λόφον αὐτόν. ——

ἢ ὑπλυκῶς, λοφιὴν, [7] ἢ αὐχένα.

Λοφάδια. [8] Κατὰ τῦ αὐχένος.

Λόχος. Ἐνέδρα, ἀπὸ τῦ λέχυς. οἱ γὰρ ἐνεδρεύοντες καταλλίνεσιν ἑαυτύς.

Λόχμη. Σύμφοιτος [9] τόπος.

Ἔνθα δ' ἄρ' [10] ἐν λόχμῃ πυκινῇ κατέκειτο μέγας σῦς.

Λυκάβας. Ὁ ἐνιαυτός· διονὶ λυγάβας, ἀπὸ τῦ λυγέως [11] βάγειν, οἷον σκολεινῶς ἢ λελιθῶς. [12]

πτύον σιδηρῦν. ὐμάλιστον. ἔνιοι, ἐδαφιστήριον.

Legitur Od. X. 455:

Λίστροισιν δηΐοιδον πύκα ποιητοῖο δόμοιο
Ξῦον. —

Et Od. Ω. 226:

Λιστρόεντα φυτόν. —

Non vero λιστόεντα, ut hîc male scribitur. Vide Pollucem 1, 245. 10, 98. 129.

[1] Λιτί. Est adjectivum nomen. Il. Σ. 352. & Ψ. 254:

— Ἐωῷ λιτὶ κάλυψαν.

Hoc velamine Patroclum mortuum texerunt. Ideoque interpretatur Hesychius, λοδικῷ ὑφάσματι, περιβολαίῳ ἢ ὑποστρώματι, ᾧ ἢ ἐπὶ τῶν νεκρῶν ἐχρῶντο.

[2] Λίθακι πόλι πέτρῃ. Od. E. 415.

[3] Λοβοῖσι. Notat & filiquam; & derivatur ab Hebraico, Chaldaico & Syriaco לבב, quod conferendum est cum Arabico לב, *id est*, nucleo prædita fuit bacca; & לב cor, medulla arboris, purior meliorque pars rei cujusque; & hinc cor, intellectus.

Λιτί. Subtili velamine.

Λίθακι ποτὶ πέτρῃ. Petrâ ob accidentia aſperâ.

Λοβοῖσι. Imâ auris parte.

Λοῖσθος. Ultimus :

Ultimus vir optimus. ——

Λόφος. Pro collo :

—— *Tibiaſque & collum, circaque femora.*

Et pro galeâ :

Summâ ſub galeâ ipsâ. ——

Et in fœminino genere λοφιὴ ſignificat cervicem.

Λοφάδια. Per cervicem.

Λόχος. Inſidiæ : ſic dicuntur ἀπὸ τῆς λέχους, *id eſt*, ex lecto ; qui enim inſidiantur reclinati procumbunt.

Λόχμη. Locus denſis arbuſtis conſitus :

Hîc in ſilvâ denſâ jacebat magnus aper.

Λυκάβας. Annus ; quaſi λυγαίβας : ex λυγαίως βαίνειν, *id eſt*, obſcure gradi, quaſi ſenſim & fallente decurſu.

---

4 Λοῖσθος. Il. Ψ. 536. Hujus ſuperlativus legitur in Theogoniâ, verſu 921 :

Λοισθοτάτην δ' Ἥρην θαλερὴν ποιήσατ' ἀκοίτιν.

Quin & λοισθήϊον dicitur Il. Ψ. 785 :

Ἀντίλοχος δ' ἄρα δὴ λοισθήϊον ἔκφερε κῦδος.

In Æſchyli Eumenid. verſu 737 :

— Λοισθίαν κρῖναι δίκην.

5 Κνήμας τε. Il. K. 573.

6 Ἄκρον ὑπαί. Il. N. 615. Pro ὑπαί, in Codice Manuſcripto ὑπέρ.

7 Λοφιήν. Od. T. 446 :

Φρίξας δ' λοφιὴν, πῦρ δ' ὀφθαλμοῖσι δεδορκώς.

8 Λοφάλιος. Od. K. 169 :

Βῆν ἣ παλαλοφάλιος φέρων ἐπὶ νῆα μέλαιναν.

9 Σύμφοιλος. Lege σύμφυλος.

10 Ἔνθα δ' ἄρ'. Od. T. 439.

11 Λυγέως. Lege λυγαίως cum Schol. qui habet : εἴρηται δὲ ἀπὸ τοῦ λυγαίως βαίνειν, ὁ ἐστι σκολιῶς πορεύεσθαι. λεληθότως γὰρ ὁ χρόνος δέρχεται.

12 Λεληθῶς. Lege λελῃθότως. Od. Ξ. 161 :

Τῷ δ' αὐτῷ λυκάβαντι ἐλεύσεται ἐνθάδε δ' Ὀδυσσεύς.

Λύματα. [1] Ποτὲ μὲν, τὰ ῥυπάσματα τοῦ σώματος· ποτὲ δὲ, τὰ ἀφεψαθάρματα.

Λυσιμελής. Ἐπιθελπῶς, ὁ Ὑπνος. [2]

Λύχνος. [3] Τῶν ἄπαξ εἰρημένων·

Χρύσεον [4] λύχνον ἔχουσα. ——

Λώπη. Τὸ ἱμάτιον. Ἡλυκῶς δὲ εἶπεν, ἀντὶ τοῦ λώπος· ὅθεν καὶ λωποδύτης, [5] ὁ κλέπτης λέγεται.

Λωτόν. [6] Οὕτως λέγεται πᾶν ἄνθος, καὶ ὁ ἰδίως λεγόμενος, καὶ ὁ καρπὸς τῶν Λωτοφάγων.

Λωτεῦντα. [7] Ἔνιοι μὲν ἐν αἰθ' ἑνὸς ἀποδοσαν, ἀνθοῦντα. δεῖ δὲ νοεῖν ὡς ἔστι λωτόεντα, λωτὸν ἔχοντα· ὡσεὶ ἔλεγον πυρῶντα, πυρὸν ἔχοντα.

Λωφήσειε. [8] Παύσαιτο καὶ λήξειεν.

---

[1] Λύματα. Il. A. 314:

Οἱ δ' ἀπελυμαίνοντο καὶ εἰς ἅλα λύματ' ἔβαλλον.

Et Il. Ξ. 171:

— Ἀπὸ χροὸς ἱμερόεντος
Λύματα πάντα κάθηρεν. —

[2] Ὑπνος. Addit explicationem Hesychius: ἤτοι ὁ τὰ μέλη τοῦ σώματος λύων, ἢ τὰς μελεδῶνας, τουτέστι τὰς μερίμνας. In Theogoniâ, versu 911:

Τῶν καὶ ἀπὸ βλεφάρων ἔρος εἶδετο δερκομένοιο
Λυσιμελής. —

Oculorum palpebris amorem insidentem exprimit Hesiodus, ut genis Sophocles in Antigon.

Ὃς ἐν μαλακαῖς παρειαῖς
Νεάνιδος ἐννυχεύεις.

Quod sic ad verbum reddidit Horatius Libr. Carm. 4. Od. 13.

— *Ille* (Cupido) *virentis &*
Doctæ psallere Chiæ
Pulchris excubat in genis.

Simili modo Pindarus in Nemeorum 8ª:

Ὥρα πότνια . . . .
Ἅτε παρθενίοισι καὶ παίδων ἐφίζουσα βλεφάροις. —

Dixit Euripides λυσιμελὴς de morte, in Suppl. versu 46. θανάτῳ λυσιμελεῖ.

[3] Λύχνος. Omissa est glossa: ἢ λαμπὰς, ἢ δᾷς παρ' Ὁμήρῳ, inquit Hes. Et Schol. in Od. T. 34: Λύχνον. Τὴν δᾷδα κυρίως. τῷ δὲ παρ' ἡμῖν καλουμένῳ λύχνῳ τὸς ἥρωας χρωμένους ὁ Ποιητὴς οὐκ εἰσάγει, καθότι Ἡσίοδος μέμνηται. Sed legitur in tertiâ Od. Anacreontis, ἀνὰ δ' οὖθ' λύχνον ἅψας; & in Aristophanis Nubibus, ἅπτε πᾶν λύχνον. Ubi λύχνος sumitur pro lampade quâ veteres Græci ætate Homeri nondum utebantur.

Λύματα. Aliquando quidem corporis ſordes ; aliquando vero expiationes, ablutiones.

Λυσιμελής. Epithetum Somni.

Λύχνος. Hæc vox ſemel occurrit:

Auream facem tenens. ——

Λώπη. Veſtis. In fœminino genere dixit pro λῶπος ; unde & fur dicitur λωποδύτης.

Λωτός. Sic vocatur omnis flos ; & qui hoc proprio nomine peculiariter deſignatur, & fructus Lotophagorum.

Λωτῆυντα. Quidam unum pro altero ſumptum putant, & poſitum volunt pro ἀνθοῦντα, *id eſt*, florentem. Intelligendum vero eſt, *lotum habentem* ; ut cum dicunt πυρῆντα, frumentum habentem deſignant.

Λωφήσειε. Ceſſaret & deſineret.

---

4 Χρύσιον. Od. T. 34.

5 Λωποδύτης. Hos fures *balnearios* vocat Catullus, horumque meminit Plautus Rud. act. 2. Sunt proprie λοπεδύονλας ἐν λετροῖς κλέπλονλες, ut ait Heſ. Nam ſic legendum pro λοπεδύονλες. Vide Polluc. 7, 42.

6 Λωτόν. Il. B. 776. de equis :

Λωτὸν ἐρεπτόμενοι. —

Et Il. Ξ. 348. Terra ſub Jove & Junone λωτὸν ἐρεπτὸν producit. Sic Il. Φ. 351 :

Καίετο δὴ λωτός τ' ἠδὲ θρῖον, ἠδὲ κύπειρον.

Ac Od. Δ. 603 :

— Σὺ γὰ πεδίοιο ἀνάσσεις

Εὐρέος, ᾧ ἔνι μὲν λωτὸς πολὺς, ἐν δὲ κύπειρον.

At I. 97. ſumitur pro fructu Lotophagorum :

— Μετ' ἀνδράσι Λωτοφάγοισιν

Λωτὸν ἐρεπτόμενοι μενέμεν, νόστε τε λαθέσθαι.

Explicat quoque Heſ. τράγημά τι, ἢ ἄυλος, ἢ δένδρον. Hinc λώτισμα idem eſt quod ἄνθος in Pindaro tam frequens, & *florem* ſignificat. In Euripidis Helenâ, verſu 1609 :

Τί μέλλετ' ὦ γῆς Ἑλλάδος λωτίσματα.

Et λωτίζειν in Heſ. eſt ἀναιθίζεσθαι ; ut Æſchylus in Suppl. verſu 970 :

Τέτων τὰ λῷστα ἢ τὰ θυμηδέστατα

Λωτίσασθαι. —

7 Λοτοῦντα. Il. M. 283.

8 Λωφήσειε. Od. I. 460 :

Λωφήσειε κακῶν τά μοι ἐτοίδανὸς πόρεν Οὔτις.

Λωφῆσαι autem, teſte Heſychio, proprie eſt, ἀπὸ τραχήλου τὸ ἄχθος ἀποθέσθαι.

M

Μά. Τῦτο Ὅμηρος ὡς συλλαβῆς [1] ἔχοντα [2] τάξιν ζεύγνυσιν αὐτῷ τῆς συγκαταθέσεως ἐπιῤῥήμασι, ὁπότε τίς κατόμνυσιν, οἷον·

Ναὶ μὰ [3] τόδε σκῆπτρον. ——

ποτὲ ᾗ, τῷ ἕτῳ· [4] κοινὸν γάρ ἐστι καταμόσεως, ὅ ἐστι συγκαταθέσεως, ἢ ἀπομόσεως, [5] ὅ ἐστιν ἀποφάσεως, μόριον τὸ ΜΑ. οἷον· ναὶ μὰ τὸ, ἢ μὰ τό.

Μάιεσθαι. Ζητεῖν.

Μαιμόωσιν. [6] Ἐνθουσιῶσιν.

Μακών. Ὁ μὴ Ἀττικῶν, βοήσας· ἔστιν δὲ ἰδίωμα βοῆς.

Μάκελλαν. Δίκελλαν, κακῶς· ἔστι γὰρ τὸ πλατὺ σκαφεῖον. [7]

Μακεδνῆς. Μηκεδανῆς, μακρᾶς.

Μαργαίνειν. [8] Ἐνθουσιᾷν ἢ οἱονεὶ μάνεσθαι.

Μαρμαρυγάς. [9] Τὰς συνεχεῖς τῶν ποδῶν κινήσεις.

Μάσταξ. Τὸ στόμα·

Μάσαι [10] ἐπεί κε λάβῃσι. ——

---

[1] Συλλαβῆς. Male Montfauconius edidit συλλαβήν.

[2] Ἔχοντα. Lege ἔχον.

[3] Ναὶ μά. Il. A. 234.

[4] Τῷ ἕτῳ. Pro τῷ ἕτῳ lege fimpliciter τῷ ἑ, vel τῷ αὐτῷ τ' ἀποφάσεως ἐπιῤῥήμασι; ut altero membro reſpondeat. Fortaſſe etiam pro ἕτῳ aliquis legeret ἕτοι.

[5] Ἀποσόσεως. Lege ἀπομώσεως, ut ſupra καταμόσεως.

[6] Μαιμόωσιν. Lege μαιμώωσι. Il. N. 76: Μαιμώωσι δ' ἔνερθε πόδες καὶ χεῖρες ὕπερθεν. Revera furore divino agebantur, quem afflaverat Neptunus. Et Il O. 542:

Αἰχμὴ δὲ στέρνοιο διέσυτο μαιμώωσα.

Æſchylus in Suppl. verſu 902: μαιμᾷ πέλας δίκας ὄφις.

[7] Σκαφεῖον. Juvenalis dixit *Scaphium*. Il. Φ. 259:

Χερσὶ μάκελλαν ἔχων, ἀμάρης δ' ἐξ ἔχμαλα βάλλει.

Heſiodus in Operibus, verſu 468:

M

Μά. Hoc Homerus ut particulam expletivam jungit ipſi aſſenſionis & affirmationis adverbio, cum aliquis aliquid jurejurando affirmat; quale hoc :

Ita ſane per hoc ſceptrum. ———

Aliquando vero cum negationis adverbio conjungit; Μὰ enim eſt communis particula ejus qui jurejurando aſſeverat, & ejus qui jurejurando abnegat; quale hoc : ita certe, non certe.

Μαίεσθαι. Quærere.

Μαιμώωσιν. Furore divino aguntur.

Μακών. Cum exclamaſſet. Eſt autem quidam peculiaris clamor.

Μάκελλαν. Bidentem. Sed male ſic vertitur : eſt enim latum rutrum.

Μακεδνῆς. Longæ. Dicitur pro μηκεδανῆς.

Μαργάινειν. Fanatico furore corripi, & quaſi inſanire.

Μαρμαρυγάς. Continuos pedum emicantium motus.

Μάσταξ. Os :

Eſcam poſtquam ceperit. ———

Δμωὸς, ἔχων μαχέλην. —
Æſchylus in Agamemnone, verſu 535 :
Τροίαν καθασκάψαντα δικηφόρω
Διὸς μαχέμᾳ. —
Vide Pollucem 1, 245. & 10, 146.

[8] Μαργαίνειν. Il. E. 882 :
Μαργαίνειν ἀνέηκεν ἐπ' ἀθανάτοισι θεοῖσι.

[9] Μαρμαρυγάς. Od. Θ. 265 :
Μαρμαρυγὰς θηεῖτο ποδῶν. θαύμαζε δὲ θυμῷ.

[10] Μάσαχ'. Il. I. 324. In exemplo allato non eſt *os*, ſed *eſca*. Crediderim ergo aliquid omiſſum; & revera apud Heſ. μάσαξ duo ſignificat : τὸ στόμα, ἀπὸ τοῦ μασᾶσθαι, ἢ τὸ μάσημα. Os autem ſignificat Od. Δ.

τὸ δὲ πλῆρες μάσακι.....

Μάστιν. Μάσιγα, Αἰολικῶς.

Μάσσασθαι. [1] Ἐφάψασθαι. μασᾶσθαι καὶ τὸ καθάραι σημαίνει.

Μᾶσσον. Τὸ πλεῖον, ἤτοι μεῖζον· οἷον μὴ ἄσσον, μὴ ἐγγύς, ἢ οὐκ ἄν τις ἀφ' ὑψηλοῦ μέγεθος ἐγγὺς ἂν ἔλθῃ. [2]

Ματίη. Ματαιότητι· [3]

Ἡμετέρῃ [4] ματίῃ. ———

Μαχλοσύνη. Ἀπολασία. καταφέρεια. [5]

Μέγα. Ἐπὶ μὲν τοῦ ὀνομαστικῶς· [6]

——— Μέγα μὲν [7] κλέος. ———

ἐπὶ δὲ τοῦ μεγάλως·

Ζεύς [8] με μέγα Κρονίδης. ———

Μεγαλίζομαι. Μεγαλύνομαι, μεγαλαυχῶ.

Μέθυ. [9] Οἶνος.

Μεθύουσαν ἀλοιφῇ. [9] Μεταφορικῶς, ἀφθόνως τῷ λείπειν. [10]

---

287. de Ulysse os Anticli comprimente:

— Ἀλλ' Ὀδυσεὺς ἐπὶ μάσακα χερσὶ πίεζε.

Et Ψ. 76:

— Ἀλλά με κεῖνος ἐλὼν ἐπὶ μάσακά χερσὶν, Οὐκ ἔα εἰπέμεναι. —

Aliquid deest post τὸ δὲ πλῆρες μάσακι. Vel fortasse legendum: τὸ ᾗ πλῆρες μάσακα, ut significet in Homero, ubi μάσακ' per aphæresin legitur, accusativum μάσακα esse intelligendum. Eustath. in Odis. Δ. Μάσαξ δὲ, ὁ μόνον ἡ τροφὴ ὡς ἡ ἐν ἄλλοις, ἀλλὰ καὶ τὸ στόμα.... τινὲς δὲ, καὶ τὸ χεῖλος ἕτω φασίν. ἐν δὲ ῥητορικῇ λεξικῇ εὕρηται καὶ μάσακες, αἱ ἀκρίδες. καὶ λέγεται κεῖσθαι τοῦτο καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Φινεῖ. ἐκεῖ δὲ ἐμφέρεται ὅτι μάσαξ αἱ ἐπὶ ᾧ ἄνω χείλεσι τρίχες. (Hinc Gallicum, *moustache*) πάππος δὲ, αἱ ἐπὶ ᾧ κάτω. Sic Etymol. Βρῦκος. Εἶδος ἀκρίδος...., τὸ αὐτὸ ᾗ καὶ μάσαξ καλεῖται, παρὰ τὸ μασᾶσθαι. Νίκανδρος·

Μάσακι σιλοδόρῳ ἀναλίγκιος. —

Κλείταρχος δέ φησιν ὅτι κατὰ Ἀμβρακιώτας μάσαξ καλεῖται ἡ ἀκρίς.

[1] Μάσασθαι. In priore sensu legitur μάσασθαι. Od. Λ. 590:

Τῶν ὀπόσ' ἰθύσει ὁ γέρων ἐπὶ χερσὶ μάσασθαι.

At in secundo Athen. libro μάσασθαι ἀμυγδάλας est *manducare*. Μᾶσαι autem explicat Hes. καθαρίσαι, & μάσσει, καθαρίζει. Unde dixit Etymol. Magnus, ἀπονίπτεσθαι καὶ μᾶσθαι τὸ πρόσωπον; at σμᾶσθαι usitatius esse recte docet Clar. Alberti.

[2] Ἔλθῃ. Male & nullo sensu apud Montfauconium legitur ἀνέλκῃ. Od. Θ. 203;

Ἥσειν ἢ τοσσῦτον οἴομαι, ἢ ἔτι μᾶσσον.

In Æschyli Persis, versu 440:

Ἐλθεῖν κακῶν ῥέπουσιν εἰς τὰ μάσσονα.

Μάστιν.

Μάστιν. Scuticam, Æolice.

Μάσσασθαι. Attingere, manducare, & purgare ſignificat.

Μᾶσσον. Plus aut majus; dicitur quaſi μὴ ἧσσον, *id eſt*, non prope; ad quod aliquis ob magnitudinem non propius accedat.

Ματίῃ. Vanitate, imprudentiâ:

Noſtrâ vanitate. ——

Μαχλοσύνη. Laſcivia, intemperantia in libidines effuſa.

Μέγα. Pro nomine adjectivo:

—— *Magnam quidem gloriam.* ——

Et pro adverbio magnopere:

Jupiter me magnopere Saturnius. ——

Μεγαλίζομαι. Superbio, ſublimes ſpiritus gero.

Μέθυ. Vinum.

Μεθύουσαν ἀλοιφῇ. Metaphorice, perfuſam pinguedine.

Apud Heſ. quoque reperitur Μάστον, Μᾶζον.

3 Μαλαισύνῃσι. Per μαλαισύνῃσι quibuſdam non ſtultitiam notat, ſed irriti laboris vanitatem; nam ſic explicari poteſt verſus Homericus:

Τείρεσθ' ἀνδρῶν θυμὸς ὑπ' εἰρεσίης ἀλεγεινῆς
Ἡμετέρῃ ματίῃ· ἐπεὶ οὐκέτι φαίνεθ' ὁμωκή.

Inutilem vocat laborem, cum ſpes in patriam redeundi non affaret; quod unum tot defatigationibus petebant. At Schol. melius explicat, Μαλαισύνῃσι, φρενοβλαβείαις.

4 Ἡμετέρῃ. Od. K. 79.

5 Καλαφέρεια. Poſt καλαφέρεια, merito addit Heſ. ᾗ τὰ ἀφροδίσια; ut dixit Athenæus: καλαφερὴς πρὸς τὰ ἀφροδίσια. At μάχλος idem Heſ. ſimpliciter explicat per καλαφερής; ut de Arceſilao dixit Laert. Φιλομειράκιός τε ἦν καὶ καλαφερής. Legitur Il. Ω. 30:

Τὴν δ' ἤγνῃ' ἣ οἱ πόρε μαχλοσύνην ἀλεγεινήν.

Ubi Ariſtarchus μαχλοσύνην rejiciens, contendebat eſſe vocabulum novum, tempore Homeri incognitum, & quo primus uſus eſt Heſiodus in Operibus, verſu 584:

Μαχλόταλαι γ' γυναῖκες, ἀφαυρόταλοι δέ τε ἄνδρες,

quodque non de viris, ſed tantummodo de mulieribus dicitur. Ideoque legebat:

—Ἦ οἱ κεχαρισμένα δῶκ' ὀνόμηνε.

Vide Polluc. 6, 189.

6 Ὀνομαλικῶς. Lege ὀνομαλικῆ.

7 Μέγα μὲν κλέος. Od. B. 125.

8 Ζεὺς μι. Il. B. 111.

9 Μεθύουσαν ἀλοιφῇ. Il. P. 390.

10 Λείπει. Lege λίπει.

Μεθήμων. Μεθέλικὸς, ἀμελής.

Μειλίχιον. [1] Προσηνὲς, ἢ προσλωπῆ. εἴρηται δὲ ἡ λέξις κ̓ μεταφορὰν τ̓ὼ ἀπὸ τ̓ῦ μέλιτ@.

Μελιηδέος. Μελιτώδ̓ς, [2] προσηνῆς.

Μείλια. Μειλίχματα, [3] χαρίσματα ὅις ἀπομειλίασονται. λέγ̓ δὲ ὅτως κ̓ τ̓ προῖκα·

——— Ἐγὼ [4] δ̓ ὅπ̓ μείλια δώσω.

τὸ γὰρ ὅπ̓, πρὸς τὸ δώσω. ἔνιοι δὲ, ἀπομείλια, συνθήκας ἤκουσαν.

Μελάνυδρος. Ἤτοι κυρίως, ἢ πολύϋδρ@. χρὴ δὲ νοεῖν, τ̓ κ̓ βάθ@ ἔχουσαν ὕδωρ· ἐπεὶ πᾶν τὸ κ̓ βάθ@, μέλαν φαίνεται.

Μελίφρων. [5] Προσηνὴς, ἀφ̓ τὸ γλυκαίνειν τὰς φρένας.

Μελόντων. [6] Μελέτωσαν, ἢ μελέτω.

Μέλπηθρα. [7] Τὰ παράγματα τ̓ῦ κυνῶν καὶ ἑλκύσματα· μολπὴ γὰρ, ἡ παιγνία. οἱ δὲ κυνὲς ὅιον ἐμπαίζοντες ἐσθίουσιν.

Μέλλετε. Ἐοίκατε. κ̓ καθόλ̓ τὸ μέλλειν ὅπ̓ τ̓ ἐοικέναι τ̓ Ποιητὴ τιθέναι. [8]

Μελαθρόφιν. [9] Τῶν μελάθρων, ὅιον τ̓ δοκῶν.

---

[1] Μειλίχιον. Il. K. 288:

Αὐτὰρ ὁ μειλίχιον μῦθον φέρε Καδμείοισιν.

Et in Theogoniâ, verſu 406:

Λητὼ κυανόπεπλον ἐγείνατο μείλιχον ἀεί.

[2] Μελιτώδ̓ς. In quinto decimo Theocriti Idyllio, verſu 94, Proſerpina vocatur Ὦ μελιτῶδες.

[3] Μειλίχματα. Lege μειλίγματα.

[4] Ἐγὼ δ̓. Il. I. 147.

[5] Μελίφρων. Il. B. 34:

— Εὕτ̓ ἄν σε μελίφρων ὕπνος ἀνήκῃ.

In Herculis Scuto, verſu 428:

— Μελίφρονα θυμὸν ἀπηύρα.

[6] Μελόντων. Paſſim in Homero. Od. Ω. 356:

Μεθήμων. Remiſſus, negligens.

Μειλίχιον. Dulcem aut dulce. Sic dicitur autem per metaphoram ex melle deſumptam.

Μειλιηδέος. Dulcis inſtar mellis, mitis.

Μείλια. Delinitiones, munera quibus demulcentur. Sic vocat & dotem:

——— *Ego vero dotem inſuper addam.*

Ἐπὶ enim pertinet ad δώσω, & ei adjungendum eſt. Quidam compoſitâ voce legunt ἐπιμείλια, & pacta, conventiones interpretantur.

Μελάνυδρος. Aut nigra, in proprio ſenſu; aut quæ habet plurimum aquæ. Oportet autem intelligere eam quæ habet profundam aquam; nam quidquid eſt profundum, id nigrum videtur.

Μειλίφρων. Dulcis; ſic dicitur quod dulcem reddat animum.

Μελόντων. Curæ ſint, aut curæ ſit.

Μέλπηθρα. Id quod canes dilacerant & trahunt: μολπὴ enim eſt ludibrium; & canes quaſi ludentes comedunt.

Μέλεσθε. Videmini; & ubique Poeta τὸ μέλειν uſurpat pro videri.

Μελαθρόφιν. Ex trabibus.

— Φρεσὶ σῇσι μελόντων.

Hæc forma Attica eſt. Vide doctiſſimum Pierſonium ad Mœrin Atticiſtam in vocem ἀγόντων.

7 Μέλπηθρα. Il. N. 233:

— Κυνῶν μέλπηθρα γένοιτο.

Heſ. explicat, παραφάγματα. παίγνια. ἑλκύσματα.

8 Τιθέναι. Poſt τιθέναι credo deeſſe φαίνεσθαι, aut aliquod verbum ſimile.

9 Μελαθρόφιν. Sic habet quoque Heſ. Alludunt ad verſum Homeri Od. Θ. 279, ubi agitur de vinculis quibus Vulcanus Martem & Venerem irretivit:

Πολλὰ δ' ἐκ καθύπερθε μελαθρόφιν ἐξεχέοντο.

In gloſsà ante τῶν μελάθρων omiſſum eſt σκ.

Μέλδειν. [1] Τήκειν·

Κνίσῃ μελδόμενος, [2] ——

ὅ ἐστι τήκων.

Μελίγυρις. [3] Προσωιὴς, μελίφωνος ἐν τῷ λέγειν.

Μελεδήματα. [4] Μεριμνήματα· ἀπὸ τοῦ τὸ μεριμνῶντα οἷον τὰ μέλεα ἔδειν, ὅ ἐστιν ἐσθίειν.

Μέλπεσθαι. Ἤτοι παίζειν, ἢ ὑμνεῖν. καὶ ἡ μολπὴ ἑκάτερον σημαίνει. ἐστὶ μὲν τοῦ ὕμνου·

Οἱ δὲ πανημέριοι [5] μολπῇ θεὸν ἱλάσκοντο.

ἐστὶ δὲ τ' παιδιᾶς·

—— Ναυσικάα [6] λευκώλενος ἤρχετο μολπῆς.

ἀπὸ ταύτης τ' ἐννοίας καὶ ὁ Ἕκτωρ·

Οἶδα [7] δ' ἐνὶ σταδίῃ δηΐῳ μέλεσθαι Ἄρηϊ.

οἷον, τὴν ἐμπειρίαν τ' συστάδιον μάχης ἐπιστασθαι εὐχερῶς, ὡσπερὶ [8] παιδιᾶς χρώμενος.

Μεμορυγμένα. [9] Μεμορυχημένα, μεμολυσμένα·

—— Μεμορυγμένα [10] καπνῷ.

---

[1] Μέλδειν. Hesych. explicat: Μέλδων. Τήκων ἐπιθυμῶν, φθίνων, καὶ τὰ ὅμοια. Schol. ἀντὶ τοῦ, τὰ λίπη τήκων. παθητικὸν ἀντὶ τοῦ ἐνεργητικοῦ, μέλδων. Arabice מרך *emollivit.*

[2] Κνίσῃ μελδόμενος. Il. Φ. 363.

[3] Μελίγυρις. Lege μελίγηρυς. Od. Μ. 187:

Πρίν γ' ἡμέων μελίγηρυν ἀπὸ στομάτων ὄσ' ἀκοῦσαι.

[4] Μελεδήματα. Il. Ψ. 62:

Εὖτε τὸν ὕπνος ἔμαρψε λύων μελεδήματα θυμοῦ.

Dicitur & μελεδῶναι Od. Τ. 517:

Ὀξείαι μελεδῶναι, —

Μέλδειν. Liquefacere:

Adipem liquefaciens. ——

Hîc μελδόμενος ponitur pro τήκων.

Μελίγηρις. Jucundus, mellifonus in dicendo.

Μελεδήματα. Curæ; ſic dicuntur quod is qui curis jactatur quaſi membra devoret.

Μέλπεσθαι. Aut ludere, aut hymno celebrare; & μολπὴ utrumque ſignificat. Et pro hymno quidem:

Illi vero per totum diem cantu Deum placabant.

Et pro luſu:

—— *Nauſicaa pulchra ulnas incœpit luſum.*

Sic & Hector eodem ſenſu:

Scio & in ſtatariâ pugnâ ludum Martis ludere;

quaſi diceret: ita calleo ſtatariam pugnam, ut eam quaſi rem ludicram tractem.

Μεμορυγμένα. Fœdata, contaminata:

—— *Fœdata fumo.*

Et in vigeſimo primo Theocriti Idyllio, verſu 5:

Ἀφνίδιον θορυβεῦσιν ἐφισάμβαι μελεδῶναι.

Et μελεδῶνες in Heſiodi Operibus, verſu 66:

Καὶ πόθον ἀργαλέον, ὃς γυιοκόρους μελεδῶνας.

5 Οἱ ἦ πωημέριοι. Il. A. 472.

6 Ναυσικάα..... μολπῆς. Od. Z. 101. Male Interpretes Latini *cantum* poſuerunt pro *ludum*. Sic Heſ. Μολπή, Ὠδή. παιδεία. (Lego παιδιά.) Et Μέλπει. Ἄδει, παίζει. Ac Μέλπεῖν. Τέρπεσθαι. ᾄδειν.

7 Οἶδα δ' ἐνί. Il. H. 240.

8 Ὡσπερεί. Lege ὡσπερεί.

9 Μεμορυγμένα. Dicitur μεμορυχμένα & μεμορυγμένα. Nam, ut ait Euſtathius, διχῶς φέρεται.

10 Μεμορυγμένα καπνῷ. Od. N. 435.

Μενοεικέα. Προσηνῆ ἢ ἀρέσκοντα τῷ μθύμει τῆς ψυχῆς. ἢ ἡλυκῶς·

——— Μενοεικέα [1] δᾶτα.

Μενεαίνειν. Ἐπὶ μὲν τῷ χολᾶσθαι·

——— Οὐδέ τί με χρὴ [2]

Ἀσκελέως αἰεὶ μθυεαμνέμθυ. ———

ὅτι δὲ ὃ προθυμεῖσθαι· [3]

——— Μενέαινε [4] δὲ κῦδος ἀρέσθαι.

ἐπὶ δὲ τῷ λειποψυχεῖν·

Κτεινόμθυος [5] μθυέαινεν. ———

Μένος. Ἐπὶ μὲν τῷ θυμῷ·

——— Μένος δὲ [6] μέγα φρένες ἀμφιμέλαιναι

Πίμπλαντ'. ———

ἐπὶ δὲ τὸ ἰσχύος· [7]

Δῶκε μθύος [8] ἢ θάρσος. ———

ἐπὶ δὲ τὸ ψυχῆς· [9]

——— Μένος [10] Ἄρηος, ———

ἀθρόως, ὁ πόλεμος.

Μενοινάω. Προθυμοῦμαι. τὸ δέ·

Ἔνθ' εἴλεν [11] ἢ ἔνθα, μθυοινήσειέ τε πολλὰ,

---

[1] Μενοεικέα. Il. I. 90.

[2] Οὐδέ τί με. Il. T. 68.

[3] Προθυμεῖσθαι. Hoc sensu ponitur in Herculis Scuto, versu 361:

Δηΐου ἔσῃ ἐμεῖο, μάχης ἄμοσον μθυεαίνων.

[4] Μενέαινε δέ. Il. Φ. 543.

[5] Κτεινόμθυος. Il. Π. 491.

[6] Μένος δέ. Il. A. 103.

[7] Ἰσχύος. In Hesiodi Operibus, versu 412:

Μενοεικέα. Dulcem & animo arridentem. Et in fœminino genere :

——— *Gratum animo convivium.*

Μενεαίνειν. Pro irasci :

——— *Neque me oportet*
Indesinenter semper irasci. ———

Et pro vehementer appetere :

——— *Ardebat enim gloriam referre.*

Et pro animo deficere :

Dum trucidaretur animo deficiebat. ———

Μένος. Pro irâ :

——— *Irâ vero supramodum præcordia penitus nigræ*
Implebantur. ———

Et pro viribus :

Dedit robur & audaciam. ———

Et pro animo :

——— Μένος *Martis,* ———

periphrasis pro bello.

Μενοινάω. Cupio. At hoc :

Huc iveram vel illuc, cogitetque multa.

---

[7] Ἡμῶν δὴ λήγει μένος ὀξέος ἠελίοιο. Et pro irâ, in Herculis Scuto, versu 235 :

— Μένει δ' ἐχάρασσον ὀδόντας.

Hinc Latinum *mens.*

[8] Δῶκε μένος. Il. E. 2.

[9] Ψυχῆς. Hîc omissum puto exemplum hujusce significationis quæ passim occurrit; & deinde addendum ψυχή, quod pertinet ad sequens diversæ significationis exemplum.

[10] Μένος Ἄρηος. Legitur Il. Σ. 264. & Od. Π. 269.

[11] Ἔνθ' εἴην. Il. O. 82.

ἀντὶ τῦ μεριμνήσῃ.

Μέρμιθι. Σκώπτῳ·

Νηῒ δ' ἐνὶ πρύμνῃ [1] κατέδῃ μέρμιθι φαεινῇ.

τὴν ἄκαιρον εἰρημένων.

Μερμήριζε. Ἀντὶ τῦ ἐμερίμνα· ἀπὸ τῦ ἐφ' ἑαυτὸν τάδε καὶ τάδε διαμερίζεσθαι [2] τὴν ψυχὴν τῦ μεριμνῶντος. ὅθεν καὶ μέρμηρας, [3] τὰς μερίμνας· ἔνιοι δὲ τὴν νεωτέρων ποιητῶν εἶπον.

Μερόπων. Τῶν ἀνθρώπων τὴν μεμερισμένην [4] τινὰ ὅπα ἐχόντων ἔναρθρον καὶ τὰ ἄλλα ζῶα.

Μέσαυλος. [5] Ἡ ἐν ἀγρῶν οἴκησις. κυρίως δὲ, ἡ μέση θύρα τῆς αὐλῆς.

Μεσόδμη. [6] Ὁ μὲν Ἀπίων, τὸ ξύλον, τὸ ἀπὸ τῆς τρόπεως τῦ ἰσθμῦ ᾧ δέδεται ὁ ἱστός. οἱονεὶ, ἡ ἐν τῷ μέσῳ τῆς νεὼς δεδομημένη.

Μεσοπαλές. [7] Ὅ, τι ἐν τῷ μέσῳ πάλλεται, ὅ ἐστι κραδαίνεται.

---

[1] Νηῒ δ' ἐνὶ πρύμνῃ. Od. κ. 23. Pro πρύμνῃ, in noſtris Editionibus legitur γλαφυρῇ. Interpretatur Heſ. ταρτίον, λεπτὸν σχοινίον, ἢ ἀργυρᾶν δεσμόν. In Apoll. pro πρύμνῃ *puppi*, quod ante ſe νηῒ poſtularet, legerem πρυμνῇ, *id eſt*, extremâ, ultimâ.

[2] Διαμερίζεσθαι. Sic ad verbum Virgilius:

Atque animum nunc huc celerem, nunc dividit illuc;
In parteſque rapit varias, perque omnia verſat.

[3] Μέρμηρας. In Heſ. Μερμῆραι. Φροντίδες. βελαί. μέριμναι. Non eſt tam recens vocabulum; nam extat in Theogoniâ, verſu 55:

Λησμοσύνην τε κακῶν, ἀμεταυμά τε μερμηράων.

Quem quidem verſum ſi reſpexit Apollonius, hinc quis colligere poſſit, ex ejus ſententiâ, Homero poſteriorem eſſe Heſiodum. Hinc in eâdem Theogoniâ formatur adjectivum nomen, verſu 603:

Ὅς κε γάμον φεύγων καὶ μέρμερα ἔργα γυναικῶν.

Videndus ὁ πάνυ Ruhnkenius ad Timæum,

Hîc

Hîc μερμηνήσειε idem eſt quod μεριμνήσῃ, animo volutaverit.

Μέρμιθι. Funes:

Navis in puppi alligavit funes ſplendidos.

Hæc vox ſemel occurrit.

Μερμήριζε. Sumitur pro *ſollicite cogitabat.* Sic dicitur quod huc & illuc dividatur animus ſollicite cogitantis; unde & quidam recentiores poetæ curas vocaverunt μέρμηρας.

Μερόπων. Hominum qui diviſam habent vocem articulatam, præter cætera animalia.

Μέσαυλος. In agris manſio; & proprie, media caulæ janua.

Μεσόδμη. Apion intelligit lignum ex carinâ navis, cui alligatur malus: dicitur quaſi in medio navis conſtructum.

Μεσοπαλές. Quod ex medio πάλλεται, *id eſt*, vibratur.

---

voce μέρμηρ@.

4 Μεμιριγμένοι. Intelligit articulate loquentes; alii interpretantur diverſilingues. In tertiâ Anacreontis Odâ: μερόπων δὲ φῦλα πάντα. Vide Etymologum qui ſenſum Apollonii paulo fuſius dilucidat.

5 Μέσαυλ@. Lege μέσαυλον, ut habet Heſ. qui explicat θυρωρὸν, ἢ τὴν αὐλῆς θύρα. καὶ ἡ ἐν ἀγρῷ οἴκησις. Legitur Il. Ω. 29. ac Od. K. 435. & μεσαύλοιο Il. Λ. 547. P. 112. & 657.

6 Μεσόδμη. Od. T. 37, ſignificat ligna domorum:

Ἕρκος μοι τοῖχοι μεγάροιν, καλαί τε μεσόδμαι.

Quod interpretatur Heſ. τὰ τῶν δοκῶν ἀφαρμόγματα. Apud Lacedæmonios quoque γύνη vocabatur μεσόδμα; idcirco, ut opinor, quod ſemper ἐν μέσῃ δόμῳ ſe contineret; unde illa Lacæna gloriabatur ſe optimam domûs cuſtodem eſſe. In μεσόδμῃ vide Polluc. 7, 123. & Schol. Od. B. 424. ubi in Edit. Schrevelii, operarum vitio, δεδοκῆσθαι pro δεδομῆσθαι irrepſit.

7 Μεσοπαλές. Lege μεσοπαλές. Il. Φ. 172:

Μεσοπαλὲς δ' ἄρ' ἔθηκε κατ' ὄχθης μείλινον ἔγχος.

Quidam legunt μεσοπαγές. Vide Schol.

Μετά. Ἀντὶ τοῦ ἐν. [1]

Ταῦτα [2] δὲ ἡ μὴ πᾶσιν ἀκούσεαι. ——

καί.

—— Μετὰ δέ σφισι πότνια Ἥρη. [3]

ἀντὶ δὲ τῆς ὅτι.

—— Μετ' ἀμύμονας Αἰθίοπας. [4]

συνήθως δὲ ἡμῖν.

Τῶν ἄλλων Δαναῶν [5] μετ' ἀμύμονα Πηλείωνα.

ἀντὶ τῆς ἐξ.

Ἡμῖν δ' αὖ [6] μετόπισθε νεὼς κυανοπρώροιο.

ἀντὶ δὲ τῆς ὑπό.

Χάῃται [7] δ' ἐρράωντο μὴ πνοιῆς ἀνέμοιο.

ἀντὶ δὲ τῆς εἰς.

—— Μετὰ ἔθνεα [8] ἑταίρων.

Μεταδήμιον. Ἔνδημον. [9]

—— Μὴ κακόν τι [10] μεταδήμιον εἴη.

---

[1] Ἀντὶ τοῦ ἐν. Hinc emenda corruptissimum Suidæ locum qui sic habet: Μετά. Ὁ δὲ Ἀρχιβίας Ἀπολλώνιός πέντε δηλοῦν φησιν· ἐνθάδε ἡ μὴ πᾶσιν. Ubi Kusterus: *Hæc verba delenda sunt, quoniam non solum nihil ad rem faciunt, sed etiam seriem orationis interrumpunt.* Tu meliora edoctus ab ipsomet fonte Apollonio, mecum lege: ἀντὶ τοῦ ἐν. Il. O. 96:

Ταῦτα δὲ ἢ μὴ πᾶσιν ἀκούσεαι. —

Primo omissum fuerat ἀντὶ τοῦ; & ex ἐν quod est nomen præpositionis, & ταῦτα δὲ quod est initium exempli Homerici, natum est ἐνθάδε. Reliqua Suidæ verba cum nostro Apollonio confer. Jam dudum hæc restituueram, cum didici Clar. Joannem Albertum eamdem antea emendationem attulisse in Miscellaneis Criticis

Μετά. Pro inter:

Hæc & inter omnes audies. ——

Et:

—— *Inter eos veneranda Hebe.*

Et pro verſus:

—— *Verſus inculpatos Æthiopas.*

Et in eodem ſenſu quo apud nos ſumitur:

Aliorum Danaorum poſt inculpatum Pelidem.

Et pro ex:

Nobis autem ex poſteriori parte navis cæruleam proram habentis.

Et pro ab:

Crines vero movebantur a flatibus venti.

Et pro ad:

—— *Ad gentem ſociorum.*

Μεταδήμιον. Publicum:

—— *Ne quod malum publicum ſit.*

---

ad Suidam, ſubjectis Gloſſario in Novum Teſtamentum.

2 Ταῦτα δέ. Il. O. 96.

3 Μετὰ.... Ἥρη. Lege Ἥβη, ut habetur Il. Δ. 2. unde hæc deſumpta ſunt.

4 Μετ' ἀμύμονας Αἰθίοπας. Il. A. 423. Lege Αἰθιοπῆας.

5 Τῶν ἄλλων Δαναῶν. Il. B. 674.

6 Ἡμῖν δέ. Od. Λ. 6.

7 Χαῖται δέ. Il. Ψ. 367.

8 Μετὰ ἴθυσε. Il. H. 115.

9 Ἐνδήμιον. Frequentius Medici hoc ſenſu dicunt ἐνδήμιον.

10 Μὴ κακόν τι. Od. N. 46. Legendum μή τι κακόν.

Μεταναστης. [1] Μέτοικος, φυγάς.

Μεταμωνια. [2] Μάταια, ἀπὸ τῶ μὴ ἐφ' ἀνέμων ἰέναι, οἷον ἀνεμοφόρητα· ἔστως Ἀθηναῖοι. οἱ δὲ, τὰ μεταμελείας ἄξια.

Μεταχρονιον. [3] Μετέωρον.

Μέτασσαι. Αἱ μὴ τὰς προγόνας γινόμεναι μέσαι·

——— Χωρὶς [4] μὲν πρόγονοι, χωρὶς δὲ μέτασσαι,
Χωρὶς δ' αὖθ' ἕρσαι. ———

Μετετροπαλίζεο. Μεταστρέφου.

Μετεκίαθον. [5] Μετ' αὐτὰς ἦλθον.

Μετασπόμενος. [6] Ἐπακολουθήσας.

Μετώπιον. Τὸ μέσον [7] τῆς ὀφρύων· ἀπὸ τῶ μεταξὺ τῆς ὠπῶν εἶναι.

Μετάλλα. [8] Ἐπιζητεῖ· ἐπεὶ μὴ ζητήσεως αἱ ὕλαι εὑρίσκονται.

Μήδεα. Βουλεύματα. σημαίνει δὲ καὶ τὰ αἰδοῖα·

Μήδεά τ' [9] ἐξερύσας. ———

Μήκιστα. Μέγιστα. [10]

---

[1] Μεταναστης. Il. I. 644:

— Ὥστέ τιν' ἀτίμητον μεταναστῆ.

Idem legitur Π. 59. Hesych. explicat quoque μετάναστας per σύμμαχοι.

[2] Μεταμώνια. Il. Δ. 363:

— Τάδε πάντα θεοὶ μεταμώνια θεῖεν.

Quod ad verbum expressit Theocritus εἰδ. ΚΒ. versu 181:

Εἰπὲ τάδ' ὡς μὴ ἄρ' ἔμελλε θεὸς μεταμώνια θήσειν.

Et Pindarus in primâ strophe XII. Olymp.

Ψεύδη μεταμώνια τέμενοισιν κυλίνδοντ' ἱλαπίδες.

[3] Μεταχρόνιον. Hæc vox in Homero non extat; at in Hesiodi Theogoniâ, versu 269:

— Μεταχρόνιαι γὰρ ἴασιν.
— *Altæ enim volabant.*

Ubi quidam explicant, in cœlum volabant: cœlum enim etiam χρόνον dici annotat Schol. Alii volunt μεταχθόνιαι, *id est*, relictâ terrâ. De hâc voce videndus vir omni laude major, Clar. Ruhnkenius in suâ 2ª. Epistolâ Criticâ ad Clar. Ernestum, pag. 57.

[4] Χωρὶς μὲν. Od. I. 221.

[5] Μετεκίαθον. Hes. μετέβαινον, ἐξηρχον-

Μεταναστης. Advena, fugitivus.

Μεταμωνια. Vana; sic dicuntur quod irrita cum ventis abeant, quasi vento ablata: sic saltem Apion interpretatur. Quidam vero explicant *pœnitentiâ digna.*

Μεταχρονιον. Altum.

Μεταιχμιαι. Quæ post primogenitas nascuntur mediæ.

——— *Seorsim & grandiores natu, seorsim etiam mediæ,*
Separatimque recens natæ. ———

Μετετροπαλιζεο. Convertebaris.

Μετεκιαθον. Post illos iverunt.

Μεταιχμιον. Id quod spatii est inter duo supercilia; sic dicitur quod sit inter duos oculos.

Μεταλλα. Diligenter perscrutare; sic dicitur quod diligenti inquisitione materiæ reperiantur.

Μηδεα. Consilia. Significat autem & verenda:

Genitaliaque evellens. ———

Μηκιστα. Maxima.

7ο, μετῆλθον, ἐπεδίωξαν.

6 Μελαιχμῶ. Il. N. 567:

Μηριόνης δ' ἀπιόντα μελαιχμῶ βάλε δουρί.

7 Τὸ μέσον. Hinc firmatur illius conjectura qui in Hes. pro τὸ μέρ@ τῆ ὀφρύων, legebat τὸ μέσον.

8 Μελάμω. In sextâ Pindari Olympiacâ, tertiâ Stroph. μετάμωσέν τε μιν. Apud Hes. quædam formicarum species vocatur μελαμῆς. Μετάλλα pro *perscrutare* occurrit Il. A. 550. Od. T. 115. & 190. at μελαμᾶ *perscrutatur* Od. Ξ. 128. & O. 23.

9 Μηδεά τ'. Od. Σ. 86. Pro μήδια habet μέζεα Hesiodus in Operibus, versu 510:

Θῆρες ἢ φρίσσω, ἀρὰς δ' ὑπὸ μέζε' ἔθεντο.

Usurpat quoque Hesiodus μήδεα pro genitalia, in Theogoniâ, versu 180:

— Φίλα δ' ἀπὸ μήδεα πατρὸς
Ἐσσυμένως ἤμησε. —

At versu 398:

— Φίλα λάβε μήδεα πατρὸς,

significat, *chari per consilia patris.* Ut in quartâ Pindari Pyth. μήδεσιν ἀμοῖς, *id est*, meis consiliis.

10 Μέγισα. Addit Hes. ὑπερμεγέθη, ἔχαλα. Respiciunt scilicet Od. E. 299. & 465:

Ὤ μοι ἐγὼ δειλὸς, τί νύ μοι μήκιστα γένηται.

Quod ad Hes. annotari debuisset.

Μηκάδες αἶγες. [1] Ἀπὸ τῦ ἰδιώματ⊙ τῆς φωνῆς.

Μῆλα. Κοινῶς μὲν, τὰ τετράποδα· ὅθεν καὶ πᾶν δέρμα, μηλωτὴ λέγεται. κατ' ἐπεκτάσειαν δὲ, [2] πρόβατα καὶ αἶγες. καὶ ὁ καρπὸς τῆς μηλέας, καὶ πάντων ὁ ἀπὸ δένδρων ὁ καρπὸς, λέγεται καὶ μῆλα·

Αὐτῆσι [3] ῥίζῃσι, καὶ αὐτοῖς ἄνθεσι μήλων.

Μήλοπα καρπῶν. [4] Τὸν πυρὸν ἀπὸ μηλοειδῆ τῷ χρώματι. τοιῦτ⊙ γὰρ ὁ πυρός·

——— Μύλης [5] ἔπι μήλοπα καρπόν.

Μήνη. Σελήνη.

Μῆνις. Ὁ μὲν Ἀττικὸς, μάνης· [6] οἱ γὰρ ὀργιζόμενοι πῶς μαίνονται. Ἀρίσταρχ⊙ δὲ, κότ⊙ πολυχρόνι⊙, ἀπὸ τῦ ἐγκεῖσθαι. [7] λέγεται καὶ ἀρσενικῶς μηνιθμὸς, καὶ οὐδέτερ⊙ μήνιμα.

Μηρία. Οὐχ' ὡς ἡμεῖς, ἀλλὰ τὰ ἐκ τῶν μηρῶν ἐξαιρούμενα καὶ ἱεροθυτούμενα. [8] ὁ δὲ Ἡσίοδ⊙ τὰ περὶ τὴν μερίδα τῶν ὀστέων μυθικῶς [9] λαμβάνει.

---

1 Μηκάδες αἶγες. Sic Hesych. ἔνιοι δὲ, τὰς κερατώδεις· μῆκα γὰρ, τὰ κέρατα. Ἀττικῶν δὲ, τοκάδας Pro Ἀττικῶν, legendum Ἀττῶν; ut semper in Apollonio scribitur.

2 Ἐπεκτάσειαν. Lege ἐπικράτειαν. Dorice dicitur μᾶλα, quod & poma significat. Unde incertum quonam sensu accipiendum sit in quarto Theocriti Idyllio, ubi de Athletâ dicitur versu decimo:

Κ' ὤχετ' ἔχων σκεπάαν τε & εἴκαδι τετόθε μᾶλα.

Quod quidam vertunt, *viginti poma*. Sed vide an hoc sufficiat athletæ, quum in eodem carmine alter dicatur octoginta solus placentas voravisse:

Αἰγῶν ὀγδώκοντα μόν⊙ καὶ εδαίσατο μάσδας.

Mallem ergo *oves* intelligi.

3 Αὐτῆσι. Il. I. 538.

4 Καρπῶν. Lege καρπόν.

5 Μύλης. Od. H. 104.

6 Μάνης. Sic Hesych. ubi Ἀττικῶν μανία. Heinsius, & ἀπὸ τῆς μανίας Wesselingius volebant; favente Etymol. ubi legitur: τὸ δὲ μῆνις ἀπὸ τῆν μανίαν, μάνις τις ὤσα. Unde & in Apollonio legerem μάνις.

7 Ἐγκεῖσθαι. Optime legit Alberti:

Μηκάδες αἶγες. Capræ ſic dictæ a proprio balatu.

Μῆλα. Communiter quidem, quadrupedes; unde & omnis pellis dicitur μηλωτή. Præſertim vero ſic vocantur oves & capræ. Fructus mali, & omnium aliarum arborum, nominatur quoque μῆλα:

Cum ipſis radicibus, & fructibus arborum.

Μήλοπα καρπῶν. Frumentum flavum cujus color ad pomi ſpeciem accedit. Tale enim eſt frumentum:

——— *Sub molâ pomo concolor frumentum.*

Μήνη. Luna.

Μῆνις. Apion intelligit quaſi μάνης, *id eſt*, furor: irati enim quodammodo furunt. Ariſtarchus vero interpretatur iram diu permanentem, ſic dictam quod diu permaneat. Dicitur & in maſculino genere μηνιθμὸς, & in neutro μήνιμα.

Μηρία. Non quemadmodum nos intelligimus; ſed oſſa e cruribus extracta & in ſacris oblata. Heſiodus vero ea quæ ad oſſium partitionem ſpectant, fabuloſe fingit.

λὰβ Ζ μῆλον, τετέχθαι, ἐγκεῖσθαι. Infra pro ἑδέτερῳ, lege ἑδετέρως.

[8] Ἱεροθυλέμματα. Addit Heſ. ὁσᾶ, quod ab Apollonii Librario omiſſum putem.

[9] Μυθικῶς. Scilicet in Theogoniâ, verſu 535, narrat Prometheum, ut Jovis mentem falleret, magnum bovem diviſum propoſuiſſe; & hâc quidem parte carneſque & inteſtina cum adipe in pelle depoſuiſſe, poſtquam ea bovis ventre texiſſet; in alterâ rurſum oſſa bovis rite diſponentem recondidiſſe, & arvinâ involviſſe. Tumque, iniquâ diviſione ſic factâ, a Jove poſtulaſſe ut, quam vellet, eligeret partem; qui, cum ſuſtuliſſet adipem utràque manu, vehementer iratus eſt ut vidit oſſa bovis ſibi obtigiſſe; & hominibus denegavit ignem quem deinde ſurripuit idem Prometheus. Et ex illo tempore, addit Heſiodus, Diis homines adolent oſſa:

Ἐκ Ζ οἳ ἀθανάτοισιν ἐπὶ χθονὶ φῦλ' ἀνθρώπων
Καίουσ' ὀστέα λευκὰ θυηέντων ἐπὶ βωμῶν.

Et hanc quidem fabulam reſpexit Apollonius. Vide Pollux. 1, 27.

Μήστωρα φόβοιο. [1] Ἐργάτιν φυγῆς. μήσασθαι [2] γὰρ, τὸ ἐργάσασθαι. ἔμπειρον δὲ θέλει σημαίνειν τῷ εἰς φυγὴν τρέπειν τὰς ἐναντίας.

Μιλτοπάρηοι. [3] Μιλτόπρωροι. τοῦτο δὲ ἐπὶ μόνων τῶν Ὀδυσσέως [4] νεῶν.

Μίνυνθα. Ἐπ' ὀλίγον χρόνον.

Μίν. Ἐπὶ μοὶ ἦρ αὐτόν·

Οὐδέ μιν [5] ὀξενάριξεν. ——

ἐπὶ δὲ τῷ αὐτῷ·

Καί μιν ἔτισ' ὡς ὅτις ἐπὶ χθονὶ [6] τίεται ἄλλη·

ἐπὶ δὲ τῷ αὐτό·

—— Νῦν αὖτέ [7] μιν υἷες Ἀχαιῶν

Ἐν παλάμης φορέουσι. ——

Μινύριζε. [8] Θρήνῳ ὀλίγῃ φωνῇ καὶ οἰκτρᾷ χρώμενος.

Μισγάγκια. [9] Τόπος κοῖλος εἰς ὃν καταφερόμενα μίσγεται ἀπὸ πλειόνων ὀρῶν ὕδατα. τῶν ἄπαξ εἰρημένων.

Μίστυλλον. Ἕκαστον τῶν ἱερείων μερῶν εἰς μικρὰ διέκοπτον· τὸ δὲ εἰς μεγάλα μέρη διελεῖν, διέχευαν λέγει.

Μίτρη. [10] Λεπὶς χαλκῆ ἢ ζώννυται. ἔστι δὲ ἐντὸς τοῦ θώρακος.

---

[1] Μήστωρα φόβοιο. Il. Θ. 108.

[2] Μήσασθαι. Sic in Hesych. Μήσαλο. Εἰργάσαλο. ἐτεχνάσαλο. Et in Hesiodi Theogoniâ, versu 166:

— Πρότερος δὲ ἀεικέα μήσαλο ἔργα.

[3] Μιλτοπάρηοι. Hesych. sic interpretatur: καὶ ἑκατέρωθεν τὰ πρύμνης καὶ πρῶρας μεμιλτωμένα ἔχουσαι. Οἱ γὰρ αὐλοὶ καὶ φοινικοπάρειοι ἐλέγοντο. Herodotus in Thaliâ, C. 58. τὸ γὰρ παλαιὸν ἅπασαι αἱ νῆες ἦσαν μιλτηλεφέες.

[4] Τῶν Ὀδυσσέος. Il. B. 637:

Τῶν μὲν Ὀδυσσεὺς ἦρχε Διῒ μήτιν ἀτάλαντος·
Τῷ δ' ἅμα νῆες ἕποντο δυώδεκα μιλτοπάρηοι.

[5] Οὐδέ μιν ὀξενάριξεν. Il. Z. 417.

Μήστωρα

Μήστωρα φόβοιο. Artificem fugæ. Μήσασθαι enim eſt operari. Significat ergo eum qui ſciat hoſtes in fugam vertere.

Μιλτοπάρηοι. Rubras & minio illitas habentes proras. Hoc de ſolis Ulyſſis navibus dicitur.

Μίνυνθα. Parum diu.

Μίν. Pro illum:

Neque illum ſpoliavit. ——

Et pro illam:

Et illam honoravit ut nulla ſuper terram honoratur alia.

Et pro illud:

—— *Nunc vero illud filii Achivorum*
In manibus geſtant. ——

Μινύριζε. Lamentare parvâ & flebili voce utens.

Μισγάγκια. Locus concavus in quem devolutæ miſcentur ex pluribus montibus aquæ. Hæc vox ſemel occurrit.

Μίστυλλον. Unamquamque victimæ partem in parva fruſta diſſecabant. At in magna dividere, dicitur διέχθαν.

Μίτρη. Lamina ærea quâ cinguntur: eſt autem intra loricam poſita.

---

6 Καί μιν ἔτισ'... ἰωὴ χθονί. Od. H. 67. Male in Manuſcripto Codice ἐπιχθονίων. Heſ. Μίν. Τρία γένη δηλοῖ.

7 Νῦν αὖτέ μιν. Il. A. 237.

8 Μινύριζε. Il. E. 889:

Μή τί μοι ἀλλοπρόσαλλε παρεζόμεν@ μινύριζε.

9 Μισγάγκια. Lege μισγάγκεια. Il. Δ. 453:

Ὡς δ' ὅτε χείμαρροι ποταμοὶ κατ' ὄρεσφι ῥέοντες
Εἰς μισγάγκειαν συμβάλλετον ὄβριμον ὕδωρ
Κρηνῶν ἐκ μεγάλων, κοίλης ἔνδοθε χαράδρης.

10 Μίτρη. Heſ. ἡ χαλκῆ λεπὶς, Δημόδημα, ζώνη, Θώραξ, ταινία. Et Schol. χαλκῆ λεπὶς ἣν ζώννυται (quod mallem quam in Apollonio ἣ ζώννυται) ἐφ' ᾧ τὰ κενεῶνα, χάριν πλείονος ἀσφαλείας.

Μνημοσύνη. Μνήμη. ἡ ἑδετέρως·

Μνῆμ' Ἑλένης [1] χειρῶν, πολυπάτρη ἐς γάμον ὦρσεν,

ἀντὶ τοῦ μνημόσυνον. τῷ ἄναξ ἐρημύων.

Μοῖραι. Ἐπὶ μὲν τῷ μερίδων·

Οἱ δ' ἤδη [2] μοίρας τ' ἔνεμον. ——

ἐπὶ δὲ τῷ εἱμαρμένης·

Μοῖραν [3] δ' ἔτινά φημι πεφυγμένον ἔμμεναι ἀνδρῶν.

ἐπὶ δὲ τοῦ καθήκοντος ἢ ἁρμόζοντος·

Ναὶ δὴ ταῦτά γε [4] πάντα, γέρον, κῆρ μοῖραν ἔειπες.

Μογοστόκος. [5] Ἡ μογοῦσα ἢ πονοῦσα περὶ τὰς τόκους.

Μόθος. [6] Ὁ Ἀττικῶν, πόνος, μάχη, φρύαγμα.

Μοιχάγρια. [7] Τὰ τῆς μοιχείας ἀγρεύματα. ὁ γὰρ ληφθεὶς ἐπὶ μοιχείᾳ, ἐζημιοῦτο.

Μολυβδαίνη. Μολύβδη· [8]

Ἡδὲ μολυβδαίνη ἰπέλη. [9] ——

τῷ ἄναξ ἐρημύων.

Μολίονε. [10] Μαχηταί, ἀπὸ τῆς κατὰ μάχλων γινομένης μολήσεως·

---

[1] Μνῆμ' Ἑλένης. Od. Ο. 126.

[2] Οἱ δ' ἤδη. Od. Θ. 470.

[3] Μοῖραν δ'. Il. Ζ. 488.

[4] Ναὶ δὴ ταῦτά γε. Il. Α. 286.

[5] Μογοστόκος. Il. Π. 187:

Αὐτὰρ ἐπειδὴ τόν γε μογοστόκος Εἰλείθυια.

[6] Μάθος. Idem habet Hes. ad μόλος. At μόθος explicat πόλεμος, μάχη, πόνος, φόβος, στάσις, θόρυβος. Il. Η. 117:

Εἶπερ ἀδειής τ' ἐσὶ καὶ μόθου ἔκτοθι χάρμης.

Accipitur pro φρύαγμα. Il. Η. 241:

Οἶδα δ' ἐπαΐξας μόθον ἵππων ὠκειάων.

In Herculis Scuto versu 158. sumitur pro pugnâ:

Μνημοσύνη. Memoriâ. Et in neutro μνῆμα:

Memoriam Helenæ manuum, optatarum in nuptiarum tempus.

Hîc dicitur pro μνημόσυνον *monimentum*, & ſemel occurrit.

Μοῖραι. Pro partibus:

Hi vero jam partes dividebant. ——

Et pro fato cuique aſſignato:

Fatum vero neminem dico effugiſſe hominum.

Et pro eo quod decet ac congruum eſt:

Certe hæc omnia ſenex convenienter dixiſti.

Μοροστόκος. Quæ circa partus laborat & occupatur.

Μόθος. Apion interpretatur laborem, pugnam, fremitum equorum.

Μοιχάγρια. Quod perſolvit qui in adulterio deprehenditur. Is enim mulctæ damnabatur.

Μολυβδαίνη. Maſſæ plumbeæ:

Illa autem maſſæ plumbeæ ſimilis. ——

Hæc vox ſemel occurrit.

Μολίονε. Bellatores. Ob conflictum qui fit in pugnâ ſic

---

[8] Ἄλλον τεθνειῶτα κατὰ μόθον ἕλκει ποδοῖϊν.

[7] Μοιχάγρια. Od. Θ. 332. De Marte a Vulcano deprehenſo:

— Τὸ κ᾽ μοιχάγρι᾽ ὀφέλλει.

[8] Μολύβδη. Melius habet Heſ. μολυβίδι. At Schol. μολυβδίνη ὁρμίᾳ. μόλυβδος ἢ ἐπίκειται τῷ ἀγκίστρῳ εἰς τὸ καθέλκειν αὐτὸ τῷ βάρει κάτω.

[9] Ἡ ἢ μολυβδαίνη ἰκέλη. Il. Ω. 80.

[10] Μολίονε. Il. Λ. 708:

— Μετὰ δέ σφι μολίονε θωρήσσοντο, Παῖδ᾽ ἔτ᾽ ἐόντ᾽, ἔπω μάλα εἰδότε θέριδος ἀλκῆς.

Et Il. Λ. 749:

Καί νύ κεν Ἀκτορίωνε μολίονε παῖδ᾽ ἀλάπαξα.

Duo Moliones erant Eurytus & Cteatus,

ἢ ἀπὸ τῦ σωεχῶς μολίσκειν εἰς μάχλω. ἀπὸ γὰρ μητρὸς ἀδένα σημαίνει Ὅμηρος. Ἡσίοδος δὲ, ὡς Μολιόνης [1] υἱὲς γεγονότας παραδίδωσι.

Μολοβρόν. [2] Τὸν μολίσκοντα ἐπὶ τὴ βορὰν, οἱονεὶ γαστρίμαργον· ἢ ἐσθίτλω, ἢ ἀλήτλω, ἢ ἐπὶ πλοχὸν, ἢ τὴ μόλις προβαίνοντα, ἢ ἀρπακτικόν.

Μορφνόν. [3] Μορφόνον· τὴ ἀπὸ τῦ φόνυ τὴ μόρον ἐπιφέροντα· τινὲς δὲ, εἶδος αἰετῦ· ἄλλοι, ἄρπαγα.

Μορόεντα. [4] Οἷον ἀθάνατα, μόρυ μὴ μετέχοντα.

Μορμύρων. Φοβερῶν, [5] ἀπὸ τῦ μορμύττεσθαι. [6]

Μόσχοισι. [7] Ἀπαλαῖς καὶ νέαις. καὶ αὐτὸς ὁ ἁπαλὸς, [8] μόχθος ἐστί.

Μογνάξ. Καταμόνας.

---

filii Neptuni & Moliones quæ erat Moli filia. Heſ. Μολίονες. Μαχηταί. καὶ Μολιονίδες, γυναικές τινες υἱαί. Actoris quidem dicebantur; ſed revera Neptuni ſoboles erant. Uterque duo capita, quatuor manus, totidem pedes, unum autem corpus habebant. Illos Hercules occidit ut eorum ope deſtitutus Augias facilius ſuperaretur; quodque exercitum ſibi ſuppetias venientem perdidiſſent. Pindarus in decimâ Olymp. de Hercule: ἐπεὶ Ποσειδάνιον πέφνε Κτίαλον ἀμύμονα, πέφνε δ' Εὐρύτον. De eorum ſepulchro loquitur Pauſanias, lib. 2.

[1] Μολιόνης. Male in Codice Mſ. Μολίσης. Supra pro Ἡσίοδος legerem Ἡλιόδωρος,

[2] Μολοβρόν. Od. P. 219:

Πῆ δὴ τόνδε μολοβρὸν ἄγεις ἀμίγαρτε συβῶτα.

Et Σ. 26:

Ὦ πόποι, ὡς ὁ μολοβρὸς ἐπιπροχάδην ἀγορεύει.

[3] Μορφνόν. Alii ſcribunt μόρφνον. Il. Ω. 316:

Αὐτίκα δ' αἰετὸν ἦκε τελειότατον πετεηνῶν, Μορφνον, θηρητῆρα. —

In Herculis Scuto, verſu 134:

Μορφνοῖο φλεγύαο καλυπτόμβοι πτερύγεσσιν.

Heſ. εἶδος αἰετῦ, καὶ ξανθός. Et apud eundem ξάνθοισι ſunt ὀρνέοις. Dicebatur quoque ὠξνός; ut ex verſu Homeri ſupra laudato diſcimus;

dicti; aut quod perpetuo ad pugnam procederent. Ex matre enim neminem nominat Homerus. Heliodorus vero quasi Moliones filios intelligit.

Μολοβρόν. Qui vadit ad cœnam, quasi belluo; aut mendicus, aut vagus, erro, aut pauper; aut vix & ægre procedens, aut rapax.

Μορφνόν. Quasi μοροφόνον, *id est*, per cædem mortem inferentem. Quidam intelligunt speciem aquilæ. Alii vero rapacem interpretantur.

Μορόεντα. Quasi immortalia, in quæ mors non cadit.

Μορμύρων. Terrorem incutiens fremitu & murmure; ex μορμύτιωθαι, *id est*, terrorem incutere.

Μόσχοισι. Teneris ac recentibus viminibus. Et tener bos vocatur μόσχος.

Μουνάξ. Singulatim.

Μορφνὸν, θηρητῆρ', ὃν τὸ ταρχηνὸν καλέουσι. Quidam *obscurum* interpretantur. Vide Aristot. Hist. Animal. 9, 32. & Plin. 10, 3.

4 Μορόεντα. Il. Ξ. 183.

Ἐν δ' ἄρα ἕρματα ἦκεν ἐϋτρήτοισι λοβοῖσι Τρίγληνα, μορόεντα. —

At Hes. interpretatur multo melius: μὴ πολλῶ καμάτῳ πεποιημένα. Vide Etymologum Magnum.

5 Φοβερᾶν. Pro φοβερᾶν, lege φοβερίζων, vel φοβερᾶς ἰέων, vel cum Schol. φοβερᾶς ζέων. Hes. explicat τεράστων, ἀφρὸς ἐπιβάλλων. κυρίως δὲ λέγεται ἐπὶ πολεμῶ ῥοῦμα ἔχοντος. Il. Φ. 325:

Μορμύρων ἀφρῷ τε καὶ αἵματι κὴ νεκύεσσι.

Et Il. Σ. 403:

Ἄφρῳ μορμύρων ἰέν ἄσπετος. —

6 Μορμύτιωθαι. Alii melius per onomatopœiam effictum nomen arbitrantur. Sic dixit Virgilius Æneid. Libro 10, versu 212. de Tritone:

Spumea semifero sub pectore murmurat unda.

7 Μόσχοισι. Apud Hom. construitur cum λύγοισι cujus est epithetum.

8 Ἀπαλός. Post ἀπαλὸς, adde βοὸς. Quin & μόσχος χελιδόνος accipitur pro pullo hirundinis apud Eustathium, qui tradit quoque initium mensis vocatum fuisse μόσχον. Quo nomine veteres mihi videntur vocavisse quidquid recens ac tenerum est; ut sunt & λύγοι, quæ definit Hes. τὰ ἁπαντώδη φύτα. Il. Λ. 105:

Ἶδης ἐν κνημοῖσι δίδη μόσχοισι λύγοισι.

Μυδαλέον. [1] Δίυγρον.

Μυελός. Τροφή· ἢ ὀστέα μυελόεντα, [2] τροφὴν ἔχοντα. ὠνόμασαι δὲ ἀπὸ τοῦ ὡς μυελῷ ἐμφερέσι τοῖς ὀστέοις.

Μῦθος. Λόγος. ὁ δὲ Ἀνακρέων μυθήτας, [3] τὰς σασιώτας εἶπεν.

Μυών. Ὁ μῦς ὁ χειρός.

——— Ἔνθα πάχις [4]

Μυὼν ἀνθρώπου [5] πέλεται. ———

Μύκον. Ποιῶς ἐψόφησαν.

Μυλάκεσσι. Μυλοειδέσι λίθοις.

Μύλη. [6] Μύλος.

Αἱ μὲν ἀλέτρευσι [7] μύλης ἔσαν πίλνασα πυρτόν.

τὸ δὲ ἀλέτρευσι, τρίβουσι, λεαίνουσι.

Μυλήφατον. Ἀληλεσμένον. τὸ γὰρ ἀληλεσμένον, ὑπὸ τῆς μύλης ἠφάνισαι· ὅθεν καὶ τὰ φάρμακα ὀδυνήφατα, ὅτι τὴν ὀδύνην ἀναιρεῖ καὶ ἀφανίζει.

Μυρία. Πολλά· καὶ τὸ ἑνικὸν, μύριον. [8]

---

[1] Μυδαλέον. Il. Λ. 54:

— Κατὰ δ' ὑψόθεν ἦκεν ἔερσας
Αἱματὶ μυδαλέας. —

In Hesiodi Operibus versu 554. de pluviâ dicitur:

Χρῶτά τε μυδαλέον θείη. —

In Æschyli Persis, versu 538: μυδαλέοις δάκρυσι κόλπους τέγγουσι.

[2] Μυελόεντα. Od. I. 293:

Ἔγκατά τε σάρκας τε καὶ ὀστέα μυελόεντα.

Hes. Μυελός. Ἔδεσμα τὸ ἐντὸς τῶν ὀστῶν.

[3] Μυθήτας. Etymologus Magnus in μῦθος habet: Ἀνακρέων ἐν τῷ δευτέρῳ τῶν μελῶν.... μυθίας (credo scriptum fuisse μυθήτας; sed mallem μυθητάς.) τὰς σασιαστάς. ἐπὶ τῶν ἁλίων λέγει. Anacreontis versum servavit Eustathius in Od. Φ. 71: Ἀνακρέων τὰς ἐν Σάμῳ θέλων εἰπεῖν σασιαστὰς, Μυθηταὶ δ' ἐν νήσῳ, φησὶ, διέπουσιν ἱερὰν ἀσύ. ἀντὶ τοῦ, σασιασταὶ ἐπίρρηνοι; quia scilicet inter se

Μυδαλέον. Humidum.

Μυελός. Alimentum. Et ossa μυελόεντα sunt medullam & alimentum habentia. Sic dicitur μυελὸς, quod in ossibus veluti in recessu involvatur.

Μῦθος. Sermo. Anacreon vero seditiosos vocat μυθιήτας.

Μυών. Musculus manûs:

——— *Ubi pinguissimus*
Musculus hominis est. ———

Μύκον. Quemdam sonitum ediderunt.

Μυλάκεσσι. Lapidibus molaribus.

Μύλη. Mola:

Aliæ quidem molunt sub molâ flavas fruges:

Ἀλέβουσι autem significat terunt, subigunt.

Μυληφάτον. Quod molitur: hoc enim a molâ veluti aboletur. Unde & remedia vocantur ὀδυνήφατα, quod dolorem tollant & aboleant.

Μυρία. Multa, sexcenta: & in singulari, μυρίον.

---

consilia miscent & concoquunt murmurantes seditiosi. Τῷ μυθῷ consonat Latina vox *mutire*, & Gallica *mutin*.

4 Ἔνθα πάχισος. Il. Π. 314.

5 Ἀνθρώπων. In Codice Mf. ἀνθρώπων.

6 Μύλη. Hes. ἐπιγονατὶς, τὸ ὀστέον, τὸ ἐπὶ τῷ γόνατι. καὶ ἀργυρίου τάλαντον. Οὕτω λέγεται δὲ ὁ κάτω τῆς μύλης λίθος· τὸ δὲ ἄνω, ὄνος. Cujus contrarium ab aliis affirmatur· ὄνος pro inferiori parte, & μύλη pro superiori ponentibus.

7 Αἱ μὲν ἀλέβουσι. Od. H. 104.

8 Μύριον. Lege μυρίον. Significat immensum, infinitum. Il. Σ. 88:

Νῦν εἰ ἴνα καὶ σὺν πένθος ἐνὶ φρεσὶ μυρίον εἴη.

Et Υ. 282:

—Ἄχος δέ κύτο μυρίον ὀφθαλμοῖσι·

Et Od. O. 451:

— Ὅσσ' ἀμῖν μυρίον ἄγετ'
Ἄλφοι, ——

Μήνησι. [1] Προφάσεσι. τῷ ἄπαξ εἰρημένῳ·

Ἀλλ' ἄγε, [2] μὴ μύνησι παρείκετε. ——

ἐτυμολογοῦσιν δὲ ἀπὸ τοῦ μύσαντας τὰ ὄμματα σκέπτεσθαι, ὅ, τι προφασίσονται. οἱ δὲ, ἀπὸ τοῦ μύειν. ἢ γὰρ οἱ προφασιζόμενοι τούτου χάριν προφασίζονται, ἵν' ὑπομείνωσι.

Μύρεσθαι. Κλαίειν.

Μυχοῦ. [3] Τοῦ ἐσωτάτου.

Μῶλος. Ὁ ἐγχρονισμὸς τῆς μάχης, ἢ οἷον μώλυσις, ἢ ἀπὸ τοῦ μολίσκειν εἰς τοῦ μάχου. μῶλον γὰρ Ἄρη [4] συνήθως λέγει.

Μώνυχας. Μονώνυχας· ἐπεὶ ἡ ὁπλὴ [5] τοῦ ἵππου ὥσπερ ὄνυξ ἐστίν. οἱ γὰρ βόες χηλὰς [6] ἔχουσιν.

Μῶλυ. Φυτὸν ἀλεξιφάρμακον. οἱ μὲν γὰρ Γλωσσογράφοι, τὸ ἄκεσμα, ἢ οἷον τὸ ἕλκυσμα τῶν φαρμάκων. Κλεάνθης δὲ ὁ φιλόσοφος ἀλληγορικῶς φησι δηλοῦσθαι τὸν λόγον δι' οὗ μωλύονται [7] ἢ ὁρμαὶ ἢ τὰ πάθη.

---

[1] Μύνησι. Etymologus Magnus docet prætextus vocari μύνας ab Æolibus.

[2] Ἀλλ' ἄγε, μή. Od. Φ. 111.

[3] Μυχοῦ. In Theogoniâ, versu 119:

Τάρταρά τ' ἠερόεντα μυχῷ χθονὸς εὐρυοδείης.

[4] Ἄρηος. Il. B. 401:

Εὐχόμενος θάνατόν γε φυγεῖν καὶ μῶλον Ἄρηος.

Occurrit quoque Il. H. 147. Π. 245. & Σ. 134.

[5] Ἡ ὁπλή. Anacreon Ὠδ. 2ª.

Φύσις κέρασε ταύροις
Ὀπλὰς δι' ἔδωκεν ἵπποις.

Μώνυχες πόδες apud Aristotelem sunt pedes fissam & bisulcam ungulam non habentes. Μώνυχα ζῶα, in Suidâ, τὰ ὁπλὰς μὴ διεσπασμένας ἔχοντα.

[6] Χηλάς. Hesiodus tamen in Herculis Scuto, versu 62. χηλὰς dixit de equis:

Μύνησι. Prætextibus. Hæc vox ſemel occurrit:

Sed agite, ne prætextibus rem differte. ——

Hinc deducunt etymologiam quod oculis conniventes conſiderent quam excuſationem afferant. Alii derivant, ἀπὸ τῦ μένειν, *id eſt*, a manendo; etenim qui cauſantur, idcirco cauſantur ut maneant.

Μύρεσθαι. Flere.

Μυχῶν. Interioris partis.

Μῶλος. Diu durans pugna. Sic dicitur, aut quaſi adventus; aut quod ad pugnam procedatur. Etenim μῶλον Ἄρηος perpetuo uſurpat.

Μώνυχας. Solidas ac ſimplices ungulas habentes. Nam equi ungula eſt veluti unguis. Boves autem ungulam biſulcam & bipartitam habent.

Μῶλυ. Planta, quo adverſus venena remedio utuntur. Lexicographi enim intelligunt remedium, & quaſi id quod ad ſe attrahit vim veneni. Cleanthes vero philoſophus allegorice dicit ſignificari rationem quæ impetus animi & cupiditates reprimit ac coercet; quaſi ex μωλύειν, *compeſcere.*

— Χθόνα δ' ἐκλυτὸν ἀκὺς ἵππος,
Νύσσοντες χηλῇσι. —

7 Μωλύονται. Legendum cenſet Clariſſimus Alberti μωλύνονται. At in Mſ. Codice habetur μωλύονται, non vero μωλύνονται. Appoſite ad rem laudat Etymologum Magnum, ubi μωλύειν explicatur per πραΰνειν & καταστέλλειν. Ergo legendum, ut in Codice Manuſcripto Apollonii & Etymologo ſcribitur, μωλύονται: non vero, quemadmodum emendavit, μωλύνονται. Τὰ μωλυόμενα ſunt paulatim emarceſcentia, apud Gal. in Lex. Hippocrat. Legitur Od. K. 305:

Ῥίζῃ μὲν μέλαν ἔσκε, γάλακτι δ' εἴκελον ἄνθος·
Μῶλυ δέ μιν καλέουσι Θεοί. —

Μωμήσονται. [1] Ὀιονεὶ καταπαύξονται. [2] μῶμος. [3] ὃθ, ὁ μὴ φόγε καταπαγμός.

Πᾶσαι μωμήσονται· [4] ἔχω δ' ἄχε' ἄκριτα θυμῷ.

---

[1] Μωμήσονται. Hesychius interpretatur μέμψονται; & Schol. ψέξουσι, μέμψονται.

[2] Καταπαύξονται. Lege καταπαίζονται.

[3] Μῶμος. Od. B. 86:

— Ἐθέλεις δέ κε μῶμον ἀνάψαι.

ΜΩΜΗΣΟΝΤΑΙ. Quasi deridebunt. Μῶμος enim est cum vituperatione derisio :

Omnes irridebunt : habeo autem dolores immensos animo.

Derivatur ex Hebraico מום & Chaldaïco ac Syriaco מומא, *id est*, vitium, labes, macula. Arabice מום sunt variolæ plumbei coloris sic, ut opinor, dictæ quod maculas inspergant.

4 Πάσιν. Il. Γ. 412.

N

Νᾶιον. [1] Ὤκεαν. τὸ δ' αὐτὸ καὶ τὸ ναίεσι, καὶ ναιετάουσιν. φησὶ δὲ ἄμετρον·

——— Νᾶϊον [2] δ' ὥρῳ ἄγκεα πάντα,

ἀντὶ δὲ νεανικῶς. [3]

Νάκην. Τὴν δὲ [4] αἰγὸς δοράν·

Ἂν δὲ νάκην [5] ἕλετ' αἰγός. ———

Νάπαι. Οἱ ὀρεινοὶ τόποι.

Νάσθη. [6] Ὠκίθη.

Ναύλοχον. [7] Εὐδιον, ἐν ᾧ αἱ ναῦς λοχῶσι.

Νᾶυφι. Τῶν νεῶν·

Οὐ κόσμῳ [8] ὧδὲ νᾶυφιν ἐλευσόμεθ' αὐτὰ κέλευθα.

Νεβροί. Τὰ νεογνὰ ἀπὸ ἐλάφων. καὶ ἔστι καὶ τὸ ἔτυμον, νεοβόροι, νεωστὶ πρὸς τῷ βορὰν [9] ἐληλυθότες·

Νεβρὺς [10] κοιμήσασα νεηχυέας, γαλαθηνούς.

---

[1] Νᾶϊον. Il. B. 511:

Οἱ δ' Ἀσπληδόνα νᾶϊον. —

Et E. 710:

Νᾶϊον Βοιωτοὶ μάλα πίονα δῆμον ἔχοντες.

Et I. 480:

Νᾶϊον δ' ἐχαλίην Φθίης. —

Deducitur ex Hebraico נוה *habitavit.*

[2] Νᾶϊον δ' ὥρῳ. Vocabulum corruptum, & idcirco omissum in illo Specimine quod edidit Montfauconius Bibl. Coislin. pag. 461. Lege ut habetur in Odysseâ I. 222:

— Νᾶϊα (seu νᾶϊον) δ' ὥρῳ ἄγκεα πάντα.

[3] Νεανικῶς. Post νεανικῶς, omissum puto ῥέειν, ut habet Hes. Ναίειν. Οἰκεῖν. ῥέειν. Et νάσσαι explicat προβαλεῖν, aut ῥᾶιν. Νεανικῶς autem significat *valde, copiose, affatim.* Eustath. Ναίειν δὲ ὁρᾷ, τὸ πεπληρῶσθαι, ὡς καὶ ἔξω ῥέειν. Ὅθεν καὶ τὸ νᾶμα γίνεσθαι, καὶ τὸ ναρόν. Ἐξ οὗ ὁ Νηρεύς. Olim ναρὸς erat humidus, liquidus; & hodie quoque aqua apud Græco-Barbaros dicitur νερόν. Hæc omnia fluxerunt ex Hebraico & Arabico נהר *fluvius, flumen.*

[4] Τῆ αἰγός. Montfauconius edidit ᾗ

N

Νᾶιον. Habitant : idem ſunt ναίουσι & ναιετάουσιν. Significat autem immenſam copiam :

——— *Fluebant autem ſero abundanti omnia vaſa.*

Ναῖον hîc ponitur pro affatim fluebant.

Νάκην. Pellem capri :

Et pellem ſumpſit capri. ———

Νάπαι. Montana loca.

Νάσθη. Habitavit.

Ναύλοχον. Locus portuoſus & tranquillus ; ſtatio navium.

Νᾶυφι. Navium :

Non decenter a navibus veniemus per eaſdem vias.

Νεβροί. Recens nati cervorum hinnuli. Et ſunt ſecundum etymologiam νιοβόροι, qui noviſſime ad pabulum accedunt :

Hinnulos cum ad ſomnum compoſuiſſet recens genitos, lactentes.

αἰγός. At in Codice Mſ. Ϝ αἰγὸς legitur ; & ſic revera legendum ; nam in hoc Homeri verſu conſtruitur cum maſculino :

— Αἰγὸς ἰὼτρεφέος μεγάλοιο.

Et docet Euſtathius hanc vocem Attico more in maſculino genere uſurpari. Ariſtot. de naturâ Animal. l. 8. αἴξ ἄγριος. Et Herodotus in Euterpe : Σέβονται δὲ πάντας σφεῖς αἶγας οἱ Μενδήσιοι.

5 Ἂν δὲ νάκην. Od. Ξ. 530.

6 Νάσθη. Addit exemplum Heſychius ex Il. Ξ. 119 :

— Πατὴρ δέ μοι ἔμπεδος Ἄργει νάσθη.

Ubi alii legunt νᾶιε. Schol. explicat ἀπῳκίσθη. At νάσασθε occurrit in Heſiodi Operibus verſu 637 :

Νάσασθε δὲ ἄγχι Ἑλικῶνος οἰζυρῇ ἐνὶ κώμῃ.

7 Ναύλοχον. Vide Pollucem, 1, 100.

8 Οὐ κόσμῳ. Il. M. 225.

9 Βορέαν. Hellad. in Chreſtomath. ab Alberti laudatus : Νεβρός. Ὁ μήπω δυνάμενος νομῆς τῆς βορᾶς μεταχεῖν ; γάλακτι δὲ μόνῳ τρεφόμενος. Vide Polluc. 5, 77.

10 Νεβρός. Od. Δ. 336.

Νέεσθαι. [1] Πορεύεσθαι.

Νέων. [2] Νηχόμενος.

Νεῶν. [3] Ὑπὲρ ἄνω τῶν νεῶν·

——— Νεῶν ὕπερ, [4] ἀμφὶ δ' τάφρον

Ἦλασαν. ———

Νεῖκος. [5] Ποτὲ μὲν, ἡ ἀπὸ τῶν λόγων διαφορά· ποτὲ δὲ, τὸν ἔριν σημαίνει.

Νειάιρη. [6] Ὁ μὲν Ἀπίων ἀποδίδωσι, καινωτάτη. προσεχέστερον δὲ, τὸ ἐσχάτη, ἢ τὸ ἔσχατον μέρος. ὅτε φησί·

Νειάρη δ' ἐν γαστρί. [7] ———

ἢ τὸ νεάτη, ἐσχάτη. ὅπη μέν τοι τὴν

Νειόθεν [8] ἐκ κραδίης, ———

κάτωθεν εἴτις μεταφράζοι, οὐκ ἀτόπως μεταλήψεται, ὡς καὶ Ἀπίων. στενάξαι γάρ φησιν οὐκ ἄνωθεν, ἀλλ' ἐκ τῶν ἐσχάτων μερῶν· καθὸ καὶ ἡ καρδία. καὶ ὅτ' ἂν λέγῃ·

Νείατον ἐς κενεῶνα, [9] ———

τὸ ἔσχατον μέρος τῆς κενεῶνος σημαίνει.

---

[1] Νέεσθαι. Il. B. 84. Significat exire:

Ὡς ἄρα φωνήσας βουλὰς ἐξῆρχε νέεσθαι.

Et in Hesiodi Operibus, versu 552. pro redire sumitur:

Τὸν φθάμενος, ἔργα τελέσσας, εἶκόν δὲ νέεσθαι.

[2] Νέων. Od. E. 344:

— Κτὰς χείρεσι νέων, ἐπιμαίετο νόστου.

Mœris Atticista: Νῆν καὶ νήχεσθαι, Ἀττικῶς. Κολυμβᾶν, Ἑλληνικῶς. Ibi vide Clar. Pierson.

[3] Νεῶν. Post νεῶν omissum est ὕπερ. Explicat enim νεῶν ὕπερ per ὑπὲρ ἄνω (mallem ὑποφάνω) τῶν νεῶν, ut habet Hesychius: Νεῶν ὕπερ. Ἤτοι πρὸ τῶν νεῶν, ἢ ὑπὲρ τὸ τῶν νεῶν σανίδιον. Il. H. 449:

Τεῖχος ἐτειχήσαντο (hodie legitur ἐτειχίσαντο) νεῶν ὕπερ, ἀμφὶ δὲ τάφρον, Ἤλασαν. —

Νέεσθαι. Proficiſci.

Νέων. Natans.

Νεῶν. Supra naves:

——— *Supra naves, & circum foſſam*
Foderunt. ———

Νεῖκος. Aliquando quidem jurgium & verborum contentionem, aliquando vero diſcordiam ſignificat.

Νεαίρῃ. Apion interpretatur *infimâ*. Magis autem convenit explicare, *ultimâ*, *in ultimâ parte*, cum dicit:

Ultimum autem in ventrem. ———

Et νείατη eſt ultima. In hoc quidem loco:

Ex ultimo cordis receſſu. ———

Haud multum aberret qui cum Apione νειόθεν intelligat, ex imo corde. Non enim ex ſuperiori parte, ſed ex inferiori ſuſpiria erumpere; quemadmodum & cor infra ponitur. Et cum dicit:

Extremum in ventrem, ———

Ultimam ventris partem indicat.

---

4 Νεῶν ὑπέρ. Il. H. 449.

5 Νείκεσ. In Heſiodi Operibus, verſu 33:

Τῷ κε κορεσσάμενος, νείκεα καὶ ἔριν ὀφέλλοις.

Hinc verſu 714. dicit:

— Ἐσθλῶν νεικεῖν ἄμα.

6 Νεαίρῃ. Lege νειαίρῃ.

7 Νειαίρῃ δ' ἐν γαστρί. Il. E. 539.

8 Νειόθεν ἐκ κραδίης. Il. K. 10:

Ὡς πυκίν' ἐν στήθεσσιν ἀνεσσυμένην Ἀγαμέμνων
Νειόθεν ἐκ κραδίης. —

In Theogoniâ, verſu 567:

— Δάκεν δ' ἄρα νειόθι θυμὸν
Ζῆν' ὑψιβρεμέτην. —

9 Νείατον ἐς κενεῶνα. Il. E. 857.

Νέκυες. Νεκρόι. νηκίνυες, οἱονεὶ ἐσερημμένοι τῆς κίνυ, ὅ ἐστι τῆς ἰχύος· ἢ νηκεροὶ, ἐσερημμένοι τοῦ κέαρος, [1] τοῦτ' ἔστι τῆς ψυχῆς.

Νεῖος. Ἡ προτριαμμένη γῆ· νέα γὰρ φαίνεται. καὶ εἴρηται κατ' ἐπέκτασιν.

Νειῷ [2] ἐνὶ τριπόλῳ. Κατ' ἐπέκτασιν. νεὸς γὰρ λέγεται.

Νέκταρ. [3] Τὸ τῶν Θεῶν πόμα. οἷον νεόκταρ τι ὄν, τὸ ἐν νεότητι συνέχον αὐτοὺς ἀεί· οἱ δὲ, νήκταρ τι ὄν, τὸ ἐσερημμένον τοῦ κλανθῆναι.

Νέμος. [4] Ὁ σύνδενδρος τόπος καὶ νομὴν ἔχων·

Ἐν νέμεϊ [5] σκιερῷ, ——

σκιὰν μεγάλην ἔχοντα. [6]

Νέον. Ἐπὶ μὲν τοῦ κυρίως λεγομένου·

—— Ἤτοι [7] μὲν σε νέον περ ἐόντα. ——

ἐπὶ δὲ τῶν νεωστί·

—— Ἀεὶ [8] νεῶν ἐρχομένων.

ὅθεν τό·

Γῆρας [9] ἀποξύσας, θῆσειν νέον ἡβώοντα,

μεταφράζει Ἀρίσαρχος, νεωστὶ ἀκμάζοντα.

---

[1] Κέαρος. Lego κέλος. Olim κέας, καρδία, & ψυχὴ idem erant. In Platonis Sympoſio: τὴν καρδίαν γὰρ, ἢ ψυχὴν, ἢ ὅτι δεῖ αὐτὸ ὀνομάσαι, πληγεὶς τε καὶ διηχθεὶς ὑπὸ τῶν ἐν φιλοσοφίᾳ λόγων. Et in ſeptimâ Anacreontis Odâ κραδίη ponitur pro ψυχή:

Κραδίη δὲ τίνος ἄχρις
Ἀνέβαινε; —

[2] Νειῷ. Hoc quoque protulit Heſ. deſumptum ex Od. E. 127:

Νειῷ ἐνὶ τριπόλῳ. —

Quod hemiſtichium habet Heſiod. in

Νέκυες.

Νέκυες. Mortui. Quaſi νηκύνες, *id eſt*, privati viribus; aut νηκεροὶ, *id eſt*, privati κέαρος, quod eſt anima.

Νῆιος. Terra arata; recens enim videtur. Sic dicitur per epectaſin.

Νειῷ ἐνὶ τριπόλῳ. In novali ter proſciſſo. Per ſuperextenſionem. Nam & dicitur νεὸς pro novali.

Νέκταρ. Deorum potus: quaſi νεόκλαρ, *id eſt*, eos ſemper in juventute retinens. Alii intelligunt quaſi νήκλαρ, *id eſt*, privatum morte.

Νέμος. Locus arboribus conſitus & paſcua habens:

In nemore umbroſo, ——

id eſt, umbram magnam habenti.

Νέον. In ſenſu quidem proprio:

—— *Certe te quamvis juvenem exiſtentem.* ——

Et pro recens:

—— *Semper recens advenientium.*

Unde in hoc verſu:

Senectute abſtersâ, redditurum me recens pubeſcentem,

Ariſtarchus interpretatur νέον per *recens*.

Theogoniâ verſu 971. Legitur & νεὸς, *novale*, & νέος proporoxytonως, apud Theophr. *de Cauſ. Plant.* l. 4, c. 9. ſubaudito ſubſtantivo ἀγρός.

3 Νέκταρ. Hoc quidam derivant ex נקטר *nectar*, *nictar*, id eſt, ſuffitus.

4 Νέμος. Hinc Latinum *nemus*. Significat & νάπος, ἢ τὸ ὑφ' ὀφθαλμῷ κοῖλον, teſte Heſ.

5 Ἐν νέμεϊ σκιερῷ. Il. Λ. 480.

6 Ἔχουλα. Lege ἴχουλι.

7 Ἦτοι. Il. Φ. 306.

8 Αἰεὶ νεῶν. Il. B. 88. Lege νέον. Sic in Heſiodi Operibus, verſu 567:

—Ἔαρος νέου ἱσαμένοιο.

9 Γῆρας.... νέον. Il. I. 446. Alii explicant νέον ἡβώοντα, per *juvenem pubeſcentem*.

Νεογιλλῆς. [1] Νεογνῆς·

——— Φωνὴ [2] μὲν ὡσεὶ σκύλακος νεογιλλῆς.

Νεοίη. [3] Νεότης.

Νέποδες. Ἀπωίων· ἄποδες, ἢ νηξίποδες, ἢ ἀπόγονοι. [4] τὸ μὲν οὖν ἄποδες, ψεῦδος· ἔχουσι [5] γὰρ πόδας αἱ φῶκαι. τὸ δὲ ἀπόγονοι, παράφθεγμα τῶν νεωτέρων ποιητῶν.

Νευστάζων. [6] Ἐπινεύων.

Νέφεα. Ἤτοι τὰ σωωνύμως λεγόμενα τοῖς νεφέλαις. [7]

Νεῶν δ' ἀλάπαζε φάλαγγας. [8] Ὁ μὲν Ἀρίσταρχος φαίνων ὀρθιστῶν, ἵν' ᾖ, τὰς πρὸ τῶν νεῶν τάξεις· ἔνιοι δὲ βαρύτονοῦσι, νέων δ' ἀλάπαζε, τὰς τῶν νέων ἀνδρῶν τάξεις.

Νεοτευχέες. [9] Νεωστὶ κατεσκευασμένοι. ὁ δὲ λόγος ὅτι τῶν δίφρων.

---

[1] Νεογιλλῆς. Heſ. & alii per unum Λ ſcribunt νεογιλῆς.

[2] Φωνὴ μέν. Sic verſus legitur in Homero Od. M. 86:

Τῆς ἤτοι φωνὴ μὲν ὅση σκύλακος νεογιλῆς.

[3] Νεοίη. Il. Ψ. 604:

— Νῦν αὖτέ νέον νίκησε νεοίη.

[4] Ἀπόγονοι. Legitur Od. Δ. 404:

Ἀμφὶ δέ μιν φῶκαι νέποδες καλῆς Ἁλοσύδνης.

Qui orinndos intelligunt, ii phocas pulchræ Haloſydnæ progeniem interpretantur.

[5] Ἔχουσι. In Codice Manuſcripto ἔχθουσι. Bern. Martin. Var. Lect. 1, 24. ab Alberti laudatus, ſic habet: *Ita phocæ dicuntur, non quod non habent pedes, ſed quia, dum natant, & in aquis degunt, non videntur ullos habere.* Egregie in hanc vocem ſic habet Bochartus, lib. 1. cap. 7. *Hieroz.oicon*: » Anxie quæ-» runt Interpretes cur in his Poetæ Od. 4: Ἀμφὶ δέ μιν φῶκαι νέποδες καλῆς Ἁλοσύδνης, » phocæ dicantur νέποδες, *ſine pedibus*, » cum phocas eſſe quadrupedes nemo » neſciat. Neque Poetam id latuiſſe ar-» guit verſus ſequens, quo deſcribuntur,

— Πολιῆς ἁλὸς ἐξαναδῦσαι,

» *e cano mari egreſſæ* in proximum lit-» tus, pedibus nempe inſiſtentes, qui-» bus piſces qui carent, in terram haud » quaquam migrant. Proinde aliis νέποδες » in hoc loco ſunt νηξίποδες, *pedibus* » *nantes*, tanquam a νέω, *nato*. Aliis » νέποδες καλῆς Ἁλοσύδνης ſunt *nepotes*, » ſeu *liberi pulchræ Haloſydnæ*; quia » quâdam dialecto νέπως eſt ἀπόγονος, » unde Romanum, *nepos*. Rurſus aliis » νέποδες hic idem quod ἰχθύες, quomodo » piſces dici volunt, quia plerique ca-

Νεογιλαῆς. Recens natæ :

Cujus quidem vox quanta catuli nuper nati.

Νεόιη. Juventus.

Νέποδες. Apion interpretatur, pedibus carentes, aut natatilibus pedibus præditos, aut oriundos. Primus ſenſus, ſcilicet pedibus carentes, falſus eſt ; habent enim pedes phocæ. Tertius, ſcilicet *oriundi*, eſt falſa recentiorum Poetarum interpretatio.

Νευστάζων. Nutans.

Νέφεα. Aut idem quod νέφελαι, *id eſt*, nubes : aut venatorum nebula linea.

Νεῶν δ' ἀλάπαζε φάλαγγας. Ariſtarchus videtur accentu circumflexo notare νεῶν, ut ſenſus ſit :

——— *Phalangas ante naves poſitas vaſtabat.*

Quidam gravi tono efferunt νέων ; ut ſit :

——— *Juvenum phalangas vaſtabat.*

Νεοτευχέες. Recens facti. De curribus dicitur.

» rent uſu pedum. Mihi *phocæ* νέποδες » ideo vocari videntur, non quod nullos » omnino pedes, ſed quod valde exi- » guos habent. Ita in avibus cypſeli » ἄποδες dicti ſunt a brevitate pedum.

6 Νωσάζων. Il. Υ. 162 :

Νωσάζων κόρυθι βριαρῇ. —

7 Νεφέλαις. Alterum certe deeſt membrum quod ἤτοι disjunctivum ſequi debeat. Supple ex Heſ. ἢ λίνα θηραϊκά. Quo ſenſu νέφεα veniunt apud Homerum Od. X. 304 :

Τὰ μὲν τ' ὠὴ πεδίῳ νέφεα πτώσσουσαι ἴενται.

Quod Ariſtophan. in Avibus verſu 528. vocat νεφέλας, & Petronius nebulam lineam. Ἰσέον, inquit Euſtathius, ὡς ἔγνωσαι μέχρι καὶ νῦν ἡ τῶν θηραϊκῶν νεφέλων χρῆσις πολλαῖς ; παρ' οἷς καὶ νεφελοσάσια, ὁ τόπος τῆς τοιαύτης ἀφὰ δικτύων θήρας λέγεται.

8 Φάλαγγας. Il. Λ. 503.

9 Φαίνων. Mallem φαίνεται. Heſ. videtur legiſſe νεῶν. At Schol. νέων. Prior explicat : τὰς πρὸ τῶν πλοίων τάξεις. Poſterior : τὰς τῶν νεανίσκων ἐπόρθει τάξεις.

10 Νεοδύχεες. Il. Ε. 193 :

— Ἔνδεκα δίφροι
Καλοὶ, πρωτοπαγεῖς, νεοδύχεες. —

Sic in primo Theocriti Idyllio, de poculo: Ἀμφῶες, νεοδύχες. —

Νεοαρδέα. [1] Νεωστὶ πεφολισμένην. ἔνιοι δὲ, νεοαλδέα ἀφ' οὗ Λ, νεοαύξητον. ἀλδαίνειν γὰρ, τὸ αὐξαίνειν σημαίνει.

Νεόστροφον. [2] Νεωστὶ ἐστραμμένῳ, οἷον καινήν.

Νηγάτεον. [3] Ὁ Ἀττικοὶ, νεωστὶ κατεσκευασμένον, ἢ εὖ νενησμένον. βέλτιον δὲ, ἀπὸ τοῦ νεωστὶ γεγηνᾶσθαι, ὡς σύνθετον.

Νήγρετος· Ἀνέγερτος, βαθύς·

Ἢ ἤδιστος [4] θανάτῳ ἔσχισα. [5] ———

Νήδυμος. [6] Βαθὺς, ἢ ἡδὺς, ἢ ἀδιέκδυτος, οὗ οὐκ ἔστι διεκδύναι. ἔνιοι δὲ, τὸ βαθὺν, ἀπὸ τοῦ νηδύος.

Νηάτοισι. Τοῖς ἑτέροις.

Νῆσας. Σωρεύσας, ἀφ' οὗ καὶ [7] αἱ νῆες. ὅτ' ἂν ἢ λέγῃ τὸ χρυσὸν νητὸν, [8] οἷον τὸ σεσωρευμένον.

Νῆϊς. Τῆς προτέρας ἀφιαπωμένης, σημαίνει τὸ ἄπειρον, [9] καὶ στέρησιν τοῦ ἴσαι, ὅ ἐστιν γνῶναι. ἐὰν δὲ ἡ προτέρα τοῦ νηΐς βαρυτονηθῇ, [10] σημαίνει εἶδος Νυμφῶν τῶν Ναΐδων λεγομένων ἀπὸ τοῦ νάματα, ὅ ἐστιν ῥεύματα.

---

[1] Νεοαρδέα. Il. Φ. 346:

Ὡς εἰ ὅτ' ὀπωρινὸς Βορέης νεοαρδέ' ἀλωήν.

[2] Νεόστροφον. Il. O. 469:

Νέρθεν δ' ἐξέρηξε νεόστροφον, ἦν ὀΐησα
Πρώϊον, ὄφρ' ἀνέχοιτο θαμὰ θρώσκοντας ὀϊστούς.

[3] Νηγάτεον. De tunicâ dicitur Il. B. 43:

— Μαλακὸν δ' ἔνδυνε χιτῶνα,
Καλὸν, νηγάτεον. —

[4] Ἢ ἤδιστος. Tolle ἤ, & ejus loco repone νήγρετος. Verba sunt Homeri Od. N. 80:

Καὶ τῷ νήδυμος ὕπνος ἐπὶ βλεφάροισιν ἔπιπτε,
Νήγρετος, ἤδιστος, θανάτῳ ἄγχιστα ἐοικώς.

Supra dixerat, versu 74:

— Ἵνα νήγρετον εὕδοι.

Contra, ne somnus ille νήγρετος nimis continuaretur, cavens Alcmæna in vigesimo quarto Theocriti Idyllio sic parvulos alloquitur liberos:

Εὕδετ' ἐμὰ βρέφεα γλυκερὸν καὶ ἐγέρσιμον ὕπνον.

Etym. Νήγρετος, ἤδιστος, ἢ ἀνέγερτος διὰ ἡδονὴν, βαθύς. Cave credas hîc τὸ ἤδιστος esse glossam τοῦ νήγρετος. Hæc duo epitheta simul conjungi vidimus Od. N. 80:

Νήγρετος, ἤδιστος, θανάτῳ ἄγχιστα ἐοικώς.

In Etymologo delendum putem τὸ ἤ quod ἀνέγερτος præcedit.

[5] Ἔσχισα. Malo, ut apud Hom. ἄγχισα, cujus glossa est τὸ ἔσχισα.

[6] Νήδυμος. Il. B. 2:

— Δία δ' οὐκ ἔχε νήδυμος ὕπνος.

Νεοαρδέα. Recens irrigatam. Quidam ſcribunt νεοάλδεα per *lambda*, id eſt, recens auctam; ἀλδαίνειν enim ſignificat *augere*.

Νεόστροφον. Recens tortum, quaſi novum.

Νηάτεον. Apion interpretatur recens factum, aut bene textum. Melius autem explicatur recens factum; ita ut compoſitum ſit hocce vocabulum ex νεωστὶ & γεγενῆθαι.

Νήγρετος. Ex quo quis vix excitatur; profundus:

Profundus, dulciſſimus, morti proxime ſimilis.

Νήδυμος. Profundus, aut dulcis, aut quem quis ægre excutit. Quidam intelligunt profundum, ἀπὸ τ νηδύος, *id eſt*, ex ventre.

Νηδύοισι. Inteſtinis.

Νῆσας. Cum coacervaviſſet; unde & naves ſic vocantur. Cum vero dicit aurum νητὸν, intelligit aurum coacervatum.

Νῆϊς. Priori circumflexâ, ſignificat rudem & imperitum; ex *alpha* privativo, & ἴσαι quod eſt cognoſcere. Sin vero prior ſyllaba accentu gravi notetur, ſignificat quamdam ſpeciem Nympharum quæ Naiades dicuntur ob νάματα, *id eſt*, fluvios.

Et p. 454:

— Θάνατόν τε φέρειν καὶ νήδυμον ὕπνον.

Quoſdam legiſſe ἥδυμον monet Heſ. Οἱ δέ, inquit, ἀναγινώσκουσι, ἥδυμος ὕπνος.

7 Ἀφ' ἧς καὶ αἱ νῆες. Etym. Ὅμηρος παρετυμολογεῖ, ἀπὸ τ νῆσαι, ὅ ἐστι σωρεῦσαι. Ἰλιάδος I (verſu 137.)

Νῆα ἅλις χρυσῷ καὶ χαλκῷ νησάσθω.

8 Νητόν. Od. B. 338:

— Ὅθι νητὸς χρυσὸς & χαλκὸς ἔκειτο.

Thomas Magiſter: Νῆσαι πυρὰν λέγουσιν, ἀπὸ συναγαγεῖν, καὶ συνθεῖναι.

9 Ἄπειρον. Hinc apud Heſ. Νηΐδα. Ἄπειρον, καὶ δειλόν. νηΐδες. πληθυντικὸν, ὁμοίως καὶ νηϊδέστερα, συγκριτικῶς.

10 Βαρυτονηθῇ. Hîc accentum gravem *ſyllabicum*, non vero quem vocant *ſignaticum*, deſignat.

Νήϊον. [1] Ναυπηγήσιμον ξύλον.

Νηκερδέσ. [2] Ἀνερδές.

Νηλεῖς. [3] Ὅιον νηλεεῖς. ἀναμάρτητοι, παρὰ τὸ μὴ ἀλγεῖν, τὸ ΝΗ στερητικόν. τῷ ἄπαξ εἰρημένων. ὁ δὲ Ἀρίσταρχος, ἁμαρτωλοί.

Νήποινοι. [4] Ἀνέκλητοι, ἀνεκδίκητοι, διὰ ὧν ποινὴ ὀφείλεται ἔστιν.

Νηπύτιοι. Ὁ μὲν Ἀπίων, ἄφωνοι· ὡς ἀπὸ τοῦ ΝΗ, καὶ τοῦ πύειν, ὃ ἐστι φωνεῖν. οὐκ ἔστι δέ· ἀλλ' ἐπέκτασίς ἐστι τοῦ ..... [5]

Νηπιαχεύων. Καὶ τοῦτο διδαγωγὸν, οἷον νηπιεύμενος.

—— Νηπιαχεύων. [6]

Νηπενθές. [7] Ἀπενθές.

Νιφάδεσσι. Ὁ μὲν Ἀπίων, ψεκάδας. ἔστι δὲ καὶ τὸ ὑγιές, αἱ δὲ χιόνος κατ' ὀλίγον ἀπόῤῥοιαι. ὅιδεν δὲ τὰς ψεκάδας

---

1 Νήϊον. Mœris Atticista: Νῆα. (mallem νήϊα) τὰ εἰς διδασκαλὴν πλοίᾳ ξύλα. Ubi videsis elegantissimum Piersonium.

2 Νηκερδές. Od. Ξ. 509:

Οὐδέ τί πω διὰ μοῖραν ἔπος νηκερδὲς ἔειπες.

3 Νηλεῖς. Hæc omnia confusa ac corrupta sunt. Sic perturbatum ordinem restitue: Νηλέϊ. Ὅιον ἀνηλεεῖ, pro νηλεῖς, ὅιον νηλεεῖς. Alludit enim ad illud Homeri Il. Γ. 292. νηλέϊ χαλκῷ, quod Hes. explicat τῷ ἀνηλεεῖ χαλκῷ. Sic in Æschyli Prometh. versu 42. νηλὴς a Schol. exponitur ἀνηλεής. Deinde constitue alterum articulum, & lege, Νηλιτεῖς. Ἀναμάρτητοι. παρὰ τὸ μὴ ἀλιτεῖν, (Sic lego pro ἀλγεῖν.) ἢ τὸ ΝΗ στερητικόν. Cætera bene procedunt, nec emendatione opus habent. Legitur νηλιτεῖς Od. Π. 317. Τ. 498. & Χ. 418:

Ἀλλ' ἤτοι σε γυναῖκας ἐγὼ διδάξασθαι ἄνωγα
Αἵ τέ σ' ἀτιμάζουσι καὶ αἳ νηλιτεῖς εἰσιν.

Quidam vertunt: *Quæ te contumeliâ afficiunt, quæ rursus innoxiæ sunt.* Aristarchus vero interpretatur, *quæque sunt scelestæ.* Miror, cum hæc vox sæpius extet in Odysseâ, eam ab Apoll. dictam fuisse semel occurrere. Etym. Νηλήτεις. Σημαίνει τὰς ἁμαρτωλάς. Schol. in Od. Π. 317. Νηλιτεῖς. Σημαίνει τὰς ἁμαρτωλάς. ὡς ἀπὸ τοῦ δύστηνος γίνεται δύστηνες δύστηνες· ἕτως καὶ ἀπὸ τοῦ νηλιτὴς, νηλιτέες νηλιτεῖς. γίνεται ἢ διὰ τοῦ ΝΗ στερητικῆς μορίου, καὶ τοῦ ἀλιτεῖν, ὃ σημαίνει τὸ ἁμαρτεῖν. καὶ ἀφὸ τούτου ἀλιτεῖν ἀφὸ τοῦ Ι γραφομένου,

Νήϊον. Lignum conſtructioni navium inſerviens.

Νηκερδές. Infructuoſum.

Νηλεῖς. Quaſi nullâ miſericordiâ commoto. Et νηλιτεῖς, inculpatæ; ſic dictæ quod non peccent, ex NH privativo & ἁλιτεῖν *peccare*. Hæc vox ſemel occurrit. Ariſtarchus contra noxias interpretatur.

Νήποινοι. Inulti. Quorum nullus vindex, nullus ultor exoritur.

Νηπύτιοι. Apion interpretatur mutos, ſine voce, quaſi derivaretur ex NH negativo, & ηὐειν, quod eſt vocem edere. Non eſt autem, ſed potius ſuperextenſio Τ νήπιοι.

Νηπιαχεύων. Et hoc quoque eſt derivativum nomen, quaſi νηπιοδύμῳ, *id eſt*, pueriliter agens:

——— *Pueriliter agens.*

Νηπενθές. Quod dolorem eximit.

Νιφάδεσσι. Apion intelligit guttas. Melius autem & rectius explicarentur nivis paulatim labentis defluxus. Novit enim guttas proprio nomine vocare, ſcilicet

---

τὸ νηλητὴς γράφειαι Δι᾽ Τ Η, ὅτι οἱ Αἰολεῖς ἔτραπον τὸ Ι εἰς Η. Idem interpretatur in Od. T. 498. λίαν ἁμαρτωλαί. ἄλλοι ἀπαίδευτον Τ ΝΗ ἐπιτατικῶς ὄντος. ὡς ἐν τῷ, νήχυτος ἄρπη. ἄμεινον ἢ τὰς ἀναμαρτήτους, συγκειμένης τῆς λέξεως ἐκ Τ ΝΗ στερητικῶς μορίου, καὶ Τ ἁλιταίνειν, ἵν᾽ ᾖ, ὅσαι ἁμαρτάνουσαι, καὶ ὅσαι ὄ.

4 Νήποινοι. Od. A. 380. & B. 145:

Νήποινοί κεν ἔπειτα δόμων ἔνδοθεν ὅλοισθε.

Et νήποινον Od. A. 160:

— Ἐπεὶ ἀλλότριον βίοτον νήποινον ἔδουσιν.

Legitur & apud Heſ. Νηποινί. Ἄνευ τιμωρίας, quod vocabulum occurrit in Xenophonte *de Regno*.

5 Τῶ... Poſt Τ, aliquid certe omiſſum, ſcilicet νήπιοι; ex quo fit νηπύτιοι, ſi inſeras ΥΤ. At νήπιοι formatur ex NH & ἔπος; ut Latinum *infans*.

6 Νηπιαχοῦων. Il. X. 502:

Αὐτὰρ ὀπυίων ἕλοι, παύσειτό τε νηπιαχοῦων.

Supra pro νηπιόμυθος lego νηπιοδύμυθος.

7 Νηπενθές. Od. Δ. 221:

Νηπενθές τ᾽ ἄχολόν τε, κακῶν ἐπίληθον ἁπάντων.

δηλῶσαι, ψιάδας λέγων·

Αἱμαλοέσσας [1] ἢ ψιάδας. ——

νιφετὸς [2] δέ ἐστιν, ὁ χιονισμός. ἀφ' τοῦτο καὶ Ὄλυμπον ὄρος ὄντα, ἀγάννιφον λέγει, τὸ ἄγαν χιονιζόμενον.

Νόστος. Ἡ εἰς οἶκον ἀνακομιδή.

Νόστιμον. Σωτήριον. [3]

Νύξεν. Ἐκ χειρὸς ἔωθεν. [4]

Νῦν. Δή·

Μὴ νῦν [5] μοι νεμεσήσετ' Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες.

Νυός. Ἡ γεγαμημένη τοῖς τοῦ γαμήσαντος οἰκείοις, ὡς ἡ Ἑλένη, ἡ [6] πρότερον μὲν, τῷ τοῦ Ἄσεως [7] οἴκῳ· ὕστερον δὲ, τῷ τοῦ Πριάμου.

Νύσσα. Ὁ καμπτήρ. ἢ εἰρηται, ὅθεν καὶ τὸ ἐλθόντας ἐπ' αὐτὸν, μηκέτι κατ' εὐθὺ πορεύεσθαι, ἀντὶ [8] τοῦ μὴ στρέφεσθαι παρ' εὐθύ.

Νύξ. Ἐπὶ μὲν τὴν σωματοειδῆς Θεάς·

Εἰ μὴ [9] Νὺξ δμήτηρα Θεῶν. ——

---

[1] Αἱμαλοέσσας. Il. Π. 459.

[2] Νιφετός. In Hes. ἡ τοῦ χιόνος καταφορὰ, χιὼν λεπτὴ, χιονισμός.

[3] Σωτήριον. Sic Hes. Νόσιμον ἦμαρ. Τὸ σωτήριον καὶ ἀνακομιστικόν. ἀνακομιστικὴ ἡμέρα. Respexerunt Od. Α. 9:

— Αὐτὰρ ὁ τοῖσιν ἀφείλετο νόστιμον ἦμαρ.

[4] Ἔωθεν. Hes. habet ἔτρωσεν, & addit exemplum ex Il. Λ. 252:

Νύξε δέ μιν κατὰ χεῖρα μέσην. —

[5] Μὴ νῦν μοι. Il. O. 115.

[6] Ἡ. Haud displiceret ἣν.

[7] Ἄσεως. Lege Ἄτρεως pro Ἄσεως. Il. Γ. 49. Hector Paridi exprobrat:

— Γυναῖκ' ἰνεσθὲ' ἀνῆγες
Ἐξ Ἀπίης γαίης, νυὸν ἀνδρῶν αἰχμητάων.

Sic habet Hes. νύμφη γεγαμημένη τοῖς γήμαντος οἰκείοις. Nυὸς est proprie filii, cum

cum dicit ψιάδας:

Sanguineas autem guttas. ——

Νιφετὸς autem eſt nivium effuſio. Idcirco & montem Olympum vocat ἀγάννιφον, *id eſt*, nivibus valde conſperſum.

Νοστος. In patriam reditus.

Νόστιμον. Salutare.

Νύξεν. Manu percuſſit.

Νῦν. Proinde:

Proinde ne mihi ſuccenſeatis cœleſtes domos incolentes.

Νυός. Sic vocatur uxor, quam neceſſitudo & affinitas conjungunt cum mariti ſui propinquis; ut erat Helena, prius quidem Atrei, deinde vero Priami gentis reſpectu.

Νύσσα. Meta. Sic dicitur, quod qui ad eam pervenerunt, non jam recta pergant; ſed oblique flectant.

Νύξ. Pro deâ ſub corporeâ ſpecie apparente:

Niſi Nox domitrix Deorum. ——

ſeu fratris, ſeu cujuſlibet propinqui uxor. Minus accurate Euripidis Schol. in Hecubam, verſu 321: Νύμφη. Ἡ ἄρτι εἰς γάμον ἐρχομένη, ἥτις ποιητικῶς νυὸς λέγεται. Non abſolute dicitur, ſed reſpectu mariti propinquorum quorum νυὸς λέγεται. Lex. Photii Manuſcriptum ab Alberti laudatum: Νυός. Καλεῖται μὲν ἐπίσης, ἡ δὲ υἱοῦ γυνὴ τοῖς γονεῦσιν αὐτοῦ. χρῶνται δὲ τῷ ὀνόματι ποικίλως οἱ ποιηταί. Legitur Il. Ω. 166:

Θυγατέρες εἶ' ἀνὰ δώματ' ἰδὲ νυοὶ ἀδύροντο.

Et Il. x. 65:

Ἑλκομένας τε νυούς. —

Ac Od. Γ. 451:

Θυγατέρες τε νυοί τε, καὶ αἰδοίη ἄλοχοι περ.

[8] Ἀντὶ Γ. Hæc in Codice Mſ. addita ſunt recentiori manu.

[9] Εἰ μὴ Νὺξ δμήτηρα Θεῶν. Il. Ξ. 259. Lege δμήτειρα.

ὅπὶ δὲ τῦ συνήθως·

—— Καὶ [1] νὺξ φθίτ' ἄμβροτος. ——

ὅπὶ δὲ τῆς σκοτίας·

Ἀλλ' ἐπὶ [2] νὺξ ὁλοὴ τέταλται. ——

ὅπὶ δὲ τῦ θανάτυ·

Τὸν δὲ κατ' ὀφθαλμῶν [3] ἐρεβεννὴ νὺξ ἐκάλυψεν.

Νωθής. Ὁ νωθρός· ἢ τέρπσιν τῦ τρέχειν. [4]

Νᾶϊ. Ἡμεῖς, ἢ [5] δύο.

Νά. Ἐπὶ μὲν τῦ ἡμᾶς μόνον Ὅμηρος·

Πρίν [6] γ' ὅπὶ νὼ τῷδ' ἀνδρὶ σὺν ἵπποισι καὶ ὄχεσφιν·

ἐν δὲ Ὀδυσσείᾳ. [7]

Νῶϊν. Ἡμῶν τῷν δύο. καὶ ὅπὶ σῦ ἡμῖν·

Νῶϊν δυοῖσιν [8] δύο φάσγανα καὶ δύο δῶρε.

Νωλεμέως. Συνεχῶς.

Νωμῆσαι. [9] Διανεῖμαι, καὶ διενέγκαι.

---

[1] Καὶ νύξ. Od. Λ. 329. In hoc versu pro φθίτ' alii legunt φθεῖτ'.

[2] Ἀλλ' ἐπὶ νύξ. Od. Λ. 19.

[3] Τὸν ἢ κατ' ὀφθαλμῶν. Il. Ε. 659. Idem occurrit Il. Ν. 580. & Χ. 466. Sic & dicitur ὕπνος Il. Λ. 241:

Ὡς ὁ μὲν ἔνθ' ἄπνοιῶν κοιμήσατο χάλκειον ὕπνον.

Sic Latini dicunt *ferreum somnum*, & *noctem nimis continuandam*. Hinc explicatur locus Æschyli in Septem contra Thebas, versu 374. ubi Chorus, cum infelicium captivarum mala deploravisset, addit: ἐλπὶς δ' ἔτι νύκτιφρον τέλος μολὼν, πανκλαύτων ἀλγέων ἐπίῤῥοθον. Quod quidam Interpretes exponunt, quasi solæ noctis ac Veneris voluptates tantorum solatia malorum afferrent; quod prorsus indecorum atque indignum puellis tam liberaliter institutis, quæ heri cubile aversari debeant. Sensus est potius solam mortis noctem ab iis sperari, ut tot malis finem afferat. Vel Chorus de se ipso loquens, cum mala impendentia depinxisset, sic se illâ spe lactaret: Sed spes est noctem diremptâ pugnâ tot malorum finem, vel potius depulsionem nobis victoribus

Et in ſenſu conſueto:

——— *Et nox perit divina.* ———

Et pro tenebris:

Sed tenebræ pernicioſæ ſuperextenduntur. ———

Et pro morte:

Hunc vero circa oculos obſcura mors cooperuit.

Νωθής. Piger; ſic dicitur ex *alpha* privativo, & θεῖν quod eſt currere.

Νῶϊ. Nos duo.

Νώ. Pro *nos* in accuſativo tantummodo Homerus uſurpat:

Quam nos in hunc virum cum equis & curribus.

Et in Odyſſeâ.

Νῶϊν. Noſtrûm duorum. Et pro nobis:

Nobis autem ſolis duos enſes & duas lanceas.

Νωλεμέως. Perpetuo, jugiter.

Νωμῆσαι. Dividere, & ferre, movere.

---

allaturam, & irritum fore timorem noſtrum.

4 Τρέχειν. Lege ᾧ θεῖν, ὃ ὅτι τρέχειν. Hæc certe verba erant omiſſa. Herodotus habet comparativum νωθέστερον, lib. 3, 53. ubi ſignificat hebetiorem.

5 Ἦ. Pro ἦ, lege οἱ. Mœris Atticiſta: Νὴ, δυϊκῶς, Ἀττικῶς. ἡμεῖς, Ἑλληνικῶς.

6 Πρίν γ'. Il. E. 219.

7 Ὀδυσσείᾳ. Hîc exemplum deeſt quod ex Odyſſeâ attulerat. Scilicet Od. o. 474:

Νὼ ἀναβαστάμβοι. —

Et Π. 306:

Ἦ μὲν ὅπως τὶς νὼ τίσει καὶ δείδιε θυμῷ.

8 Νῶϊν δυοῖσιν. Od. Π. 295. Lege cum Homero, οἳ' ἄνοισιν pro δυοῖσιν. Mœridi νῷν cum *iota* ſubſcripto placet præ νῶϊν. Vide Clar. Ruhnkenium ad Timæum.

9 Νωμῆσαι. In priore ſenſu dividendi, diſtribuendi, Il. I. 176:

Νώμησαν οἳ' ἄρα πᾶσιν ἐπαρξάμβοι δεπάεσσιν.

Et in poſteriori, Il. H. 238:

Ὅσσοι' ἐπὶ δεξιὰ, ὅσσοι' ἐπ' ἀριστερὰ νωμῆσαι βῶν.

Sic in Herculis Scuto, verſu 462:

Δέρηϊ νωμήσας. —

Νωνύμνους. [1] Ἀνωνύμνους. [2]

Νώροπα. [3] Τὸν λαμπρόν· οἷον ἄωτον, ἀμαυρωτικὸν τῆς ὠπῆς ἀφ' λαμπρότητα.

---

[1] Νωνύμνους. Lege νωνύμνους. Od. N. 239: Ὧδε νώνυμός ἐστι. — In Hesiodi Operibus, versu 153: Βῆσαν ἐς δυρώνιτα δόμον κρυερὸν Ἀΐδαο Νώνυμοι. — Sic Pindarus in decimâ Olymp.

Νωνύμνους. Ignobiles.

Νώροπα. Fulgentem, quasi cujus aspectus ferri non potest; sic dicitur quod aciem oculorum retundat ob fulgorem.

— Πρόσθε γὰρ
Νώνυμος, ἐς Ὀνόμακλος ἄρχε, βρέχεσθαι πολλὰ νιφάδι, —

[2] Ἀνωνύμους. Lege ἀνωνύμους.

[3] Νώροπα. Dicitur νώροπα χαλκὸν Il. B. 578. Λ. 16. Ξ. 383. Od. Ω. 466, & 499.

Ξ

Ξεστήν. Τὸ αὐτὸ τὸ εὔξεστον θέλει λέγειν·

——— Εὖ ἐξεσμῷην [1] νίψασθαι.

σωθέτως δέ·

——— Εὐξέστῃσ' [2] ἐλάτῃσι.

Ξεινοδόκος. Ξενοδόχος, ὁ τὰς ξένας ὑποδεχόμενος. ὁ δὲ Πίνδαρος·

Ξεινοδόκησέ [3] τε δαίμων,

ἀντὶ τοῦ ἐμαρτύρησε. καὶ ἐν τῇ Ὀδυσσείᾳ·

Ξεινοδόκος [4] μοὶ ἐγώ. ———

ἔδοξέ τισι λέγειν, [5] .... φησὶν ὧν Σιμωνίδης·

Ξεινοδόκων [6] δ' ἄρις ὁ χρυσὸς ἐν αἰθέρι [7] λαμπρὸς,

ἀντὶ τοῦ, μαρτύρων.

---

1 Εὖ ἐξεσμῷην νίψασθαι. Optime hunc locum sic explicat Clarissimus Alberti. Priora, inquit, δεῖ ἐξεσμῷην, sic corrigenda sunt, ut δεῖ ἐξεσμῷην, ex Apollonii mente, sit explicatio glossæ ξεσὴν, ubi punctum figo: illud νίψασθαι indicat Apollonium adtulisse initium versûs Homeri qui legitur, Od. H. 174:

Νίψασθαι· τοῖσι δ' ἔπειτα ξεσὴν ἐτάνυσσε τράπεζαν.

2 Εὐξέστῃσ' ἐλάτῃσι. Il. H. 5.

3 Ξεινοδόκησέ τε. Hoc Simonidi tribuit Etymologus Magnus, & pro τε δαίμων legit Τελάμων. At cum Apollonio facit Photius Manuscriptus ab Alberti laudatus, qui habet τε δαίμων quod Pindaro adsignat. Vide Mœrin in ξενοδοκῶ quod Atticorum proprium esse docet, pro communi ξενοδοχῶ.

4 Ξεινοδόκος μὲν ἐγώ. Od. Σ. 63.

5 Λέγειν. Hîc manifesto aliquid deest. Exple hiatum ex Schol. ὁ τὰς ξένας ὑποδεχόμενος. Vel fortasse Apollonius hîc quoque intelligit ξεινοδόκος per μάρτυς; quo sensu Pindarus usurpavit τὸ ξεινοδόκησε. Nam Antinous hortatur Ulyssem ut

Ξ

Ξεστήν. Idem significat quod ἄξεστον, *id est*, bene rasam, bene politam:

Lavandum: juxtaque bene politam explicuit mensam.

Cujus composita vox εὔξεστος:

——— *Bene politis abiegnis remis.*

Ξεινοδόκος. Hostes recipiens. Pindarus autem dixit:

Et Deus testatus est.

Ubi ξεινοδόκησε significat *testatus est*; & in Odyssea:

Ego sum ξεινοδόκος, ———

quibusdam visus est dicere.... Dicit autem Simonides:

Ex testibus autem optimus aurum in aere fulgens.

Ξεινοδόκων hîc testes significat.

---

securus cum Iro pugnet; & addit, ut eum confirmet:

— Τῶν δ' ἄλλων μή τιν' Ἀχαιῶν
Δείδιθ'. ἐπεὶ πλιόνεσσι μαχήσεσθαι ὅς κέ σε θείνῃ.
Ξεινοδόκος μὲν ἐγών. —

Quæ ultima verba vertunt: *ego hospitum sum receptor*; quod de Antinoo dici vix poterat; cum in alienâ esset domo, ubi non majore, quam cæteri proci, polleret autoritate: nisi quis explicet τὸ ξεινοδόκος per hæc verba: ego sum hospitum amans & defensor. Aut Apoll. interpretaretur: nemo tibi injuriam inferet, me præsente & aspiciente; nam ego testis adsum, si quis te lacessat.

6 Ξεινοδόκων δ'. Pro δ', lege δὲ ob metrum. Est enim versus heroicus quem immerito Pindaro tribuit Etymologus Magnus qui supra Simonidi tribuerat quod Pindari proprium esse docet Apollonius.

7 Ἀιθέρι. Male edidit Montfauconius ἀναίθρια. Deceptus fuit compendio litterarum.

Ξύνετο. Συνῆκεν.

Ξύνεσις. Συναφεσις, [1] ἢ εἰς τὸ αὐτὸ συμβολή.

Ξυνέηκεν. [2] Συνέβαλεν.

Ξύμβλητο. Συνήντησεν.

---

[1] Συνάφεσις. Respicit Od. κ. 515:
— Ξύνεσίς τε δύω ποταμῶν ἱερῶν ῥοάων.
Similiter explicant Schol. & Hesychius.

Ξύνετο. Intellexit.

Ξύνεσις. Conjunctio duorum fluminum simul emissorum & confluentium in eumdem alveum.

Ξυνέηκεν. Commisit.

Ξύμβλητο. Obviam occurrit.

---

[2] Ξυνέηκεν. Il. A. 8:

Τίς τ' ἄρ σφῶε θεῶν ἔριδι ξυνέηκε μάχεσθαι;

Sic in Herculis Scuto, versu 383:

— Οἱ δ' ἀλαλητῷ Θωρηκτάων σύνισαν. —

O

Ὁ. Προτακτικὸν ἄρθρον ἐνικῆ [1] ἀρσενικῆ, καὶ ὑποτακτικὸν ὑδετέρᾳ. ἀντὶ δὲ οὗ οὕτως, ἀναφορικόν·

——— Ὃ γὰρ βασιλῆϊ [2] χολωθείς.

ἀντὶ δὲ τοῦ τό·

Πάτροκλον [3] κλαίωμεν· ὃ γὰρ γέρας ὀξὺ θανόντων·

ἀντὶ δὲ τοῦ διό·

Τοῖο [4] γὰρ καὶ παιρὸς, ὃ ϛ πεπνυμένα βάζεις.

ἀντὶ δὲ τοῦ ὅτι·

Λεύσσετε [5] γὰρ τόγε πάντες, ὅ μοι γέρας ἔρχεται ἄλλη.

Ὅς. Ἀντὶ τοῦ οὗτος, ἀναφορικόν·

Ὃς γὰρ δεύτατος [6] ἦλθεν Ἀχαιῶν. ———

ἀναλογεῖ δὲ καὶ πρώτῳ καὶ δευτέρῳ [7], τῷ ἐμὸς καὶ σός. τὸ γὰρ τρίτος ὃς, ὀξὺ τοῦ [8] καὶ ἡμῖν συνήθως ὑποτακτικοῦ.

Ὅτ. Ἄρθρον, [10] καὶ τρίτον πρόσωπον συνάρθρου, ἀναλογούσης τῆς ἐμοῦ καὶ σοῦ. τὸ γὰρ τρίτον, οὗ·

Ἦλ' ὅτε δὴ [11] οὗ παιρός. ———

---

1 Ἐνικῆ. In Heſ. legitur ἀρσενικὸν ἐνικόν. Sed Apollonii lectionem anteponо; cum deinde ſequatur in Heſ. καὶ ὑποτακτικὸν ἄρθρον ὑδετέρᾳ ἀνόμαται.

2 Ὃ γὰρ βασιλῆϊ. Il. A. 9.

3 Πάτροκλον. Il. Ψ. 9.

4 Τοῖο γάρ. Od. Δ. 206. In Hom. τόιο.

5 Λεύσσετε γάρ. Il. A. 120.

6 Ὅς γὰρ δεύτατος. Od. A. 286.

7 Πρώτῳ καὶ δευτέρῳ. Reſpondet primæ perſonæ Od. X. 155:

Αἶψα, ὃς θαλάμοιο θύρῃσι πυκινῆς ἀραρυίας Κάλλιπεν. —

O

[6]Ὁ. Articulus præpoſitivus ſingularis maſculini, & poſtpoſitivus neutri. Ponitur pro ὅτος, *hic*, relative:

——— *Hic enim regi iratus.*

Et pro τό:

Patroclum deſleamus: hic enim honor eſt mortuorum.

Et pro idcirco:

Talis enim & patris es; idcirco & ſapienter loqueris.

Et pro ὅτι, *id eſt*, quod:

Videtis enim hoc omnes, quod meum præmium abit alio.

[7]Ὅς. Relative ſumitur pro *hic*:

Hic enim noviſſimus venit Achivorum. ———

Reſpondet primæ & ſecundæ perſonæ pronomini, ſcilicet *mihi* & *tibi*. Nam quod ſpectat ad tertiam perſonam, τὸ ὅς uſurpatur in communi uſu pro poſtpoſitivo, *qui*.

[8]Ὅτ. Articulus maſculinus, & neuter poſtpoſitivus, & tertiæ perſonæ articulo copulatum pronomen. Ut ἐμοῦ ponitur pro primâ perſonâ, ac σοῦ pro ſecundâ; ſic & οὗ inſervit tertiæ:

Illa autem poſtquam ſuî patris. ———

Secundæ vero, Il. Γ. 277:

Ἠέλιός θ' ὃς πάντ' ἐφορᾷς, καὶ πάντ' ἐπακούεις.

8 Τρίτος. Lege τρίτον.

9 Ἐστὶν Ε. Mallem ἐστὶν ἐπὶ Ε.

10 Ἄρθρον. Sic mecum lege, quibuſdam emendatis, aliis vero ex Heſ. reſtitutis, cum a Librario omiſſa fuiſſent: Τοῦ. Ἄρθρον δεικτικὸν, καὶ δεύτερον ὑποταξικὸν, ὃ τρίτης προσώπου συναρθρον ἀντωνυμία. Ita ut ἐμοῦ ſit pro primâ perſonâ, σοῦ pro ſecundâ, & οὗ pro tertiâ.

11 Ἡσ. ὅτι δὴ οὗ πατρός. Od. Η. 3.

Ὄν. Χωρὶς τῦ προσκλιτικῦ καὶ ἀποκλιτικῦ ἄρθρυ. τίθεται καὶ ἀντὶ τῦ ἀναφορικῦ τῦ ὅστις·

Ὡς οἱ μὲν ἅδὲ νηυσίν. [1] ——

καὶ σύναρθρον ἀντωνυμίαν· [2]

Οὓς ἑτάρυς [3] κέλλοντα. ——

Ὀαρίζειν. Ἄνδρα γυναικὶ ὁμιλεῖν· ὅθεν καὶ γυναῖκες ὄαροι, οἷον ὄαρες, ἅδὲ τὸ συνηρμόσθαι.

Ὀαριστύς. Πάρφασις, οἷον ὁμιλία ἅδιαλογιστική. [4] σημαίνει δὲ καὶ τὸ μάχιμον. [5]

Ὀβριμοπάτρη. [6] Ἡ ἰσχυρὸν πατέρα ἔχουσα.

Ὀβριμοεργός. [7] Ὀβριμα ἔργα ποιῶν.

Ὄγκιον. [8] Ἀγγεῖον, ἐν ᾧ οἱ πελέκεις κεῖνται· ἀπὸ τῦ ἐγκεῖσθαι, ἢ ἅδὲ τὸ ὀγκώδη εἶναι.

Ὄγκους. [9] Τὰς πώγωνας τῶν βελῶν τῶν τοξικῶν.

---

[1] Ὡς οἱ μὲν ἅδε νηυσίν. Il. O. 367.

[2] Ἀντωνυμίαν. Subauditur δηλοῖ. Hesych. καὶ ἀντωνυμία ἀρσενικὴ τρίτυ προσώπυ, ἀντὶ τῦ ἑαυτῦ. Legitur Il. Z. 474:

Αὐτὰρ ὅγ' ὃν φίλον υἱόν. —

Sed pene me fugerat apud Apollonium pro ὃν legendum esse οἱ; quod comprobatur exemplis ab ipso Autore allatis, quæ omnia ad οἱ, non vero ad ὃν, referuntur; ut Ὡς οἱ μὲν, & Οὓς ἑτάρυς.

[3] Οὓς ἑτάρυς. Il. Δ. 294.

[4] Παραλογιστική. Male edidit Montfauconius ἅδιαλογιστικῶς. Hesych. Ὀαρισμοί. Διάλογοι. ἢ ἀνδρὸς καὶ γυναικὸς ὁμιλίαι. Hinc sextus Iliadis liber, ubi refertur Hectoris & Andromaches colloquium, vocatur ὀάρισις. Et XXVII. Theocriti Idyllium sic quoque inscribitur, quod Daphnidis & puellæ sermones amatorios contineat. Sic in Hesiodi Theogoniâ, versu 205:

Παρθενίας τ' ὀάρυς, μειδήματά τ', ὀξαπάτας τε.

Et Il. Ε. 216:

Ἔνθ' ἔνι μὲν φιλότης, ἐν δ' ἵμερος, ἐν δὲ ὀάρισις,

Πάρφασις ἥτ' ἔκλεψε νόον πύκα περ φρονεόντων.

Hic Apollonius conjungere videtur ὀάρισις cum πάρφασις, cum explicat ὁμιλία ἅδιαλογιστική. Et Etym. Ὀάρισις, πάρφασις, ἀντὶ τῦ ὁμιλία ἅδιασκελαστική. At Schol. habet ἅδιανεπτική pro παρασκευαστική.

[5] Μάχιμον. Respicit Il. P. 228:

Τῷ τις νῦν ἰθὺς τελαμῶνος, ἢ ἀσπίδος ἧς

Ὅν. Sine articulo præpositivo & postpositivo. Ponitur & pro relativo ἕτοι, *id est*, illi:

Sic illi apud naves. ——

Et pronomen articulo copulatum notat:

Suos socios ordinantem. ——

Ὀαρίζειν. Habere sermones quos viri cum mulieribus miscent. Unde & mulieres dicuntur ὄαροι, quasi ὄαρες, quod viris apte cohæreant.

Ὀαριστύς. Sermo blande seducens. Significat & pugnam.

Ὀβριμοπάτρη. Quæ fortem habet patrem.

Ὀβριμοεργός. Violenta facinora patrans.

Ὄγκιον. Vas in quo reponuntur secures. Sic dicitur ex vocabulo ἐγκεῖσθαι, quod est, *reponi*: aut quod sit ὀγκώδης.

Ὄγκους. Cuspides telorum quibus utuntur sagittarii.

Ἦ τε σκυθήτω. ἢ γὰρ πολέμου ὀαριστύς.
Hoc enim est belli commercium, ut quis pereat, aut salvus evadat.

6 Ὀβριμοπάτρη. Epithetum Minervæ. Il. E. 747. & Od. A. 101:

Ἠράων τοῖσίν τε κοτέσσατο ὀβριμοπάτρη.

7 Ὀβριμοεργός. Hes. ἰσχυρὰ ἢ μεγάλα ἐργαζόμενος ἔργα, μεγαλοπράγμων. Est epithetum Herculis Plutonem arcu ferientis, Il. E. 403:

Σχέτλιος, ὀβριμοεργές, ὃς ὦκα ὄϊστε' ἀΐσσεις.

Ubi alii volunt ὀμβριμοεργός; cujus lectionis falsitas probatur autoritate Hesychii, Apollonii, & Hesiodi qui in Theogoniâ habet, versu 996:

Ὑβριστὴς Πελίης, καὶ ἀτάσθαλος, ὀβριμοεργός.

Idem versu 140. ὀβριμόθυμον scripsit, non vero ὀμβριμόθυμον. Et versu 587:

Κόσμῳ ἀγαλλομένην γλαυκώπιδος ὀβριμοπάτρης.

8 Ὄγκιον. Od. Φ. 61:

Τῇ δ' ἔξ' ἅμ' ἀμφίπολοι φέρον ὄγκιον, ἔνθα σίδηρος
Κεῖτο πολὺς καὶ χαλκὸς, ἀέθλια τοῖο ἄνακτος.

Hes. Ὄγκιον. Ἀγγεῖον, ἐν ᾧ αἱ ἀκίδες. ἢ πλέγμα κισσοειδὲς, ἐν ᾧ ἀπέκειντο οἱ πελέκεις.

9 Ὄγκους. Il. Δ. 151:

Ὡς δ' ὅτε νοῦρον τε καὶ ὄγκους ἐντὸς ἰούλους.

Et versu 214:

Τοῦ δ' ἐξελκομένοιο, πάλιν ἄγεν ὀξέες ὄγκοι.

Ὄγμους. [1] Τὰς τῶν θεριζόντων σίχας, καὶ τὰς αὐλακας.

Ὄγχναι. Ἄωτοι.

Ὄγχναι [2] ἐ ροιαὶ, καὶ μηλέαι. ——

Ὀδάξ. Τοῖς ὀδοῦσι. τοῦτο δὲ, οἷον ἐμβεβρυχότως [3] τῇ γῇ.

Ὀδαίων. Ἐωμηνιῶν [4] τῶν εἰς ἐκδημίαν· παρ' ὅσον εἰς τὰς ὁδοὺς ἐκφέρεται.

Ὀδυνήφατα. Τὰς ὀδύνας ἀναιροῦντα.

Ὄδωδεν. Ἐυῶδες [5] προσβάλλῃ, ὅ ἐστι πνεῖ καὶ ὄζῃ.

Ὄζος. Κλάδος. ὅταν δὲ λέγει·

—— Ποδάρκης ὄζος Ἄρηος, [6]

μεταφορικῶς λέγει τὸ πολεμικὸν κλάδον τοῦ Ἄρεως, οἷον ἀπόσπασμα, καθάπερ τῶν δένδρων τὰς κλάδους.

Ὀθόναι. Τὰ ῥεμβόλαια, ὃ καὶ τὸ ἔσαλλον, ἐθόναι τινὲς ἔσαν. ὁ δὲ Ἄωτος, ὀθόνιον τὸ ζώνιον ἀποδέδωκεν.

Οἰηΐακα. [7] Τὰς οἴακας, τὰ πηδάλια·

—— Εὖ οἰήκεσσιν [8] ἀρηρὸς,

---

[1] Ὄγμους. Il. Σ. 552:

Δράγματα δ' ἄλλα μετ' ὄγμον ἐϋκτίμενα πίπτον ἔραζε.

Et in decimo Theocriti Idyllio, verſu ſecundo:

Οὐδὲ τὸ ὄγμον ἄγειν ὄρθον δύνα, ὡς τοπρὶν ἄγες.

[2] Ὄγχναι. Od. H. 115.

[3] Ἐμβεβρυχότως. Lege ἐμβεβρυχότες. Hîc figo punctum; & deinde poſt τῇ γῇ, addendum puto ἐμπεφυκότες. Prius ἐμβεβρυχότες reſpiceret Od. A. 381:

Ὣς ἔφατ'. οἱ δ' ἄρα πάντες ὀδὰξ ἐν χείλεσι φύντες,

Τηλέμαχον θαύμαζον, ὃ θαρσαλέως ἀγόρευε.

Quod Schol. explicat, ἐνδακόντες τὰ χείλη. Poſterius τῇ γῇ ἐμπεφυκότες, alludit ad Il. B. 418:

— Πολέες δ' ἀμφ' αὐτὸν ἑταῖροι

Πρηνέες ἐν κονίῃσιν ὀδὰξ λαζοίατο γαῖαν.

[4] Ἐωμηνιῶν. Legerem τῶν ἐπιληδείων, vel ἐφοδίων cum Euſtath. vel ἐπὶ ὠνίαν, *id eſt*, dicitur de rebus vendibilibus. Ut habet Heſ. Ὀδαίων. Ὠνίων. ὀδῆσαι γὰρ, τὸ ὠνήσασθαι. Sic in Euripidis Cyclope, verſu 98, βορὰν ὀδῆσαι, & 133. ὄδησον σῖτον. Od. Θ. 163; Φόρτῳ τε μνήμων, καὶ ἐπίσκοπος ἦσιν ὀδαίων.

[5] Ἐυῶδες. Poſt εὐῶδες, adderem τι,

Ὄρμους. Messorum ordines & sulcos.

Ὄρχναι. Piri:

Piri & malus Punica, & mali. ——

Ὀδάξ. Mordicus. Quasi frendentes dentibus, & terræ affixi.

Ὁδαίων. Viatica ad discessum necessaria; sic dicuntur quod in viâ ferantur.

Ὀδυνήφατα. Quæ dolores tollunt.

Ὄδωδεν. Suavem odorem exhalat, *id est*, spirat & redolet.

Ὄζος. Ramus. Cum vero dicit:

—— *Podarces, ramus Martis,*

metaphorice eum vocat bellicosum ramum Martis, quasi ramum ab arbore evulsum.

Ὀθόναι. Velamina; ex verbo ἔνθω, quod est *induere*: quasi ἐνθόναι, *id est*, vestes quæ induuntur. Apion vero ὀθόνην interpretatur *zonam*.

Οἰηΐακα. Gubernaculum, clavum:

—— *Bene loris aptatum.*

---

id est, aliquid suave. Semper pro jucundo odore apud Homerum accipitur. Od. I. 210:

— Ὀδμὴ δ' ἡδεῖα λάπε χρυσῆρα ὀδώδει.

Et Od. E. 60:

— Ὀδμὴ

Κέδρου τ' ἰυκτάστοιο θύου τ' ἀνὰ νῆσον ὀδώδει.

Sed proprie ὀδώδει significat exhalare odorem gratum seu ingratum. Unde Hes. πονηρὰν μὲν βαρυτάτῳ ἀποφορὰν πνεῖ, ἡ δὲ ὀδώδης θεν.

6 Ποδάρκης ὄζος Ἄρηος. Il. B. 704. Sic in Herculis Scuto, versu 181:

— Τίμαρσιν, ὄζον Ἄρηος.

Simili metaphorâ Pindar. in secundâ Olymp. Ἀδραστείδαν θάλος ἀρωγὸν δόμοις. Vide Thomam M. in ὄζος.

7 Οἰηΐακα. Lege οἴηκα, vel οἰήϊα, quod Hes. interpretatur πηδάλια. Il. T. 43:

Οἵ τε κυβερνῆται, κ' οἳ ἴσχον οἰήϊα νηῶν.

Quod Schol. interpretatur, οἴακας, πηδάλια. Od. M. 218:

— Νηὸς γλαφυρῆς οἰήϊα νωμᾶσθον.

8 Ἐν οἰήτεσσιν. Il. Ω. 269.

ἀντὶ τῦ τοῖς λώροις, [1] τ ἡνίαις τῶν ἵππων.

Οἴες. [2] Τὰ πρόβατα· ἀπὸ τ οἰσπὰ εἶναι τῦ ἐρίε.

Οἰέτεας. [3] Ἰσοετεῖς, ὁμήλικας.

Οἰζυρός. [4] Ἐπίπονος. ἡ οἰζὺς, ἡ κακοπάθεια.

Οἶος. Μόνος. καὶ διόθεν [5] δῖος, ὅτι μόνε μόνος ὅπερ ἴσον μόνος πρὸς μόνον.

Οἶκοι. Ἐν οἴκῳ. τῦτο δὲ ἰσοδυναμεῖ τὸ οἴκοθι.

Οἴκαδε. Εἰς τ οἶκον.

Οἰκίας. [6] Πάντας τὰς κατὰ τὴν οἰκίαν. λέγε δὲ ὅτως, καὶ τὰς κατὰ τ οἶκον διάλε.

Οἰμωγή. Ὀδυρμός.

Οἶμης. Ὠδῆς. ὅθεν κυρίως προοίμιον, [7] τὸ πρὸ τ ᾠδῆς.

Οἶμος. Ὁδός. ὅθεν καὶ τὰς κύκλῳ [8] τ ἀστίδος, ὡσανὰ τὸ ὡς ὁδῷ ἔτειχεν τινὶ καὶ Διαφέρειν ἀλλήλων, οἶμας εἶπεν·

——— Δέκα οἶμοι [9] ἔσαν μέλανος κυάνοιο.

Οἰνοπα. [10] Μέλανα, οἰνώδη κατὰ τ χρόαν.

---

[1] Λώροις. Animadverte vocem Latinam quæ inter Græcas fidenter irrepsit.

[2] Οἴες. Hanc vocem poeticam in Xenophontis Cyropædiâ occurrere adnotavit Sopingius ad Hesychium, qui tamen Apoll. secutus, Hom. potius respexit Il. Δ. 433. Ψ. 31. Od. I. 184. 425 & 431. Hesiodus in Theogoniâ, versu 446;

Πόιμνας τ' εἰροπόκων γ' οἰῶν. —

Ut dixit Hom. Od. I. 426. οἶες ἔριθος ἔχοντες. Hinc Latinum *ovis*. Hanc vocem Atticorum esse propriam docet Mœris, ubi vide politissimum Piersonium.

[3] Οἰέτεας. De equis Il. B. 765:

Ὄτριχας, οἰέτεας, σαφύλῃ ἐπὶ νῶτον ἴσας.

[4] Οἰζυρός. Sic in Hesiodi Operibus, versu 637:

— Οἰζυρῇ ἐνὶ καμάτῳ.

Et in Theogoniâ, versu 214. Ærumnam veluti Deam ac Noctis filiam inducit:

— Καὶ Οἰζὺν ἀλγινόεσσαν.

[5] Διόθεν. Il. H. 39:

Ἤ τινά τε Δαναῶν προκαλέσσεται διόθεν δῖος.

Et 226;

— Νῦν μὲν δὴ σάφα ἴστε διόθεν δῖος.

[6] Οἰκίας. Lege Οἰκῆας. Hes. Οἰκείας. Πάντας τὰς κατὰ γένος προσηκόντας. Affert exemplum ex Od. Ξ. 4:

Κήδετο δ' οἰκήων ὃς κτήσιος ἦεν Ὀδυσσεύς.

[7] Προοίμιον. Sumitur quoque pro hym-

Οἰπήεσσιν

Οἰήκεσσιν hîc ſignificat lora, habenas equorum.

[v]Οϊες. Pecora; ſic dicuntur quod ferant vellus.

[w]Οιέτεας. Coævos, ejuſdem ætatis.

[x]Οϊζυρός. Laborioſus: & οἰζὺς, miſeria.

[y]Οιος. Solus. Et οἰόθεν, ἴσον, quaſi ſolus ex ſolo; *id eſt*, ſolus cum ſolo.

[z]Οικοι. In domo. Idem eſt atque ejuſdem ſignificationis ac οἴκοθι.

[a]Οικαδε. In domum.

[b]Οικίας. Omnes qui ſunt in domo. Sic & vocat familiam ſervorum.

[c]Οιμωγή. Ejulatus.

[d]Οιμηι. Hymni. Unde proprie dicitur προοίμιον, *id eſt*, quod canitur ante hymnum.

[e]Οιμος. Via. Unde & ſcuti orbes, quod veluti quâdam viâ procedant & inter ſe differant, vocat οἴμους:

——— *Decem orbes erant ex nigro cyano.*

[f]Οινοπα. Nigrum; qui aliquid trahit ex vini colore.

---

no, ut in primâ Pindari Pyth. explicatur ἀγησιχόρων προοιμίων. Et manifeſte Thucydides hanc vocem in hoc ſenſu uſurpavit; verba ejus ſunt: Δηλοῖ ἡ μάλιστα Ὁμηρος ὅτι τοιαῦτα ἦν, οὐ τοῖς ἔπεσι τοῖς δὲ, ἃ ὄϛιν οἰκ προοιμίοις Ἀπόλλωνος. Ubi Græcus Schol. οἰκ προοιμίοις interpretatur, οἰξ ὕμνοις; ὕμνους γὰρ τὰ προοίμια ἐκάλουν. Quin & teſte Schol. Apollon. Rhod. in Argonauticorum verſum 161. συνοίμιον eſt συνῳδὸν. οἶμη γὰρ, ἡ ᾠδή. Et in Heſ. ἄοιμον eſt ἄῤῥητον.

[g] Κίκλῳ. Lege κύκλως. In Heſiodi Operibus verſu 288. οἶμος eſt ſemita:

— Μακρὸς γὰρ κὴ ὄρθιος οἶμος ἐπ' αὐτὴν.

Et in ſecundo verſu Promethei apud Æſchyl. Σκύθην ἐς οἶμον. —

[h] Δέκα οἶμοι. Il. Λ. 24.

[i] Οἰνοπα. Eſt epithetum maris, paſſimque apud Hom. occurrit. Et in Heſiodi Operibus, verſu 620:

Καὶ τότε μηκέτι νῆας ἔχειν ἐπὶ οἴνοπι πόντῳ.

Nempe vina Græcorum calidiſſima ſubnigrum referunt colorem, qui mari convenit. Οἶνος autem deducitur ex יין *vinum*: & οἰνὰς, *id eſt*, vinea, ac columba ſylveſtris, in poſteriori ſenſu derivatur ex יונה *columba*.

Ὀιὸς ἀώτῳ. Τῷ τῦ προβάτυ ἄνθει, τῦτ' ἔστι, ἐξ ἐρίυ περιβόλαιον. [1]

Ὀισυΐνοισι. [2] Τοῖς ἐκ δ' ὀισύας πλεκομένοις. ὁ δὲ Ἀπίων, ῥώπῳ χοινίυ, ἢ λύγυ.

Ὀϊόμενος. Ἀντὶ τῦ ὑπονοῶν, νομίζων.

Ὀϊστοί. [3] Τὰ βέλη.

Ὀιχέσθαι. Πορεύεσθαι.

Ὀιδαίνειν. [4] Ὀιδάνειν ποιεῖ·

Ὀιδάνει [5] ἐν στήθεσφι νόον. ———

Ὀιοπόλῳ. Ἀπολλόδωρος, ἐν ᾧ οἷες πολεῖται. [6]

Ὀιώθη. Ἐμονώθη.

Ὤιμησεν. Ὥρμησεν· ἢ ὀιμήματα, ὁρμήματα. καί·

Ὤιμα [7] λέοντος ἔχων. ———

Ὀιωνοί. Πάντα τὰ ὄρνεα. κατ' ἐξοχὴν δὲ εἴωθεν ἀπὸ τῦ γυπῦ τὸ ἰδικὸν δηλῦν, τὺς σαρκοφαγῦντας, ὅιον γύπας. πάντα μὲν τοι τὰ πτηνὰ, ὀιωνοὶ, δι' ὧν οἰωνίαι καὶ νοῦσι τὰ μέλλοντα. ὅθεν καὶ μάντεως [8] εἶδός ἐστι·

——— Ὀιωνοπόλων [9] ὄχ' ἄριστος,

---

[1] Περιβόλαιον. Lege περιβολαίῳ. Addit exemplum Hes. ex Od. A. 443:

Ἔνθ' ὄγε παννύχιος, κεκαλυμμένος ὀϊὸς ἀώτῳ.

Verwejus in Hes. pro ἐρίῳ περιβολαίῳ, merito quidem legebat ἐρίων; sed præfigenda est præpositio, & scribendum cum Apollon. ἐξ ἐρίων, seu potius ἐξ ἐρίυ περιβολαίῳ.

[2] Ὀισυΐνοισι. Respexit Od. E. 256. ubi legitur ὀισυΐνῃσι:

Φράξε δέ μιν ῥίπεσσι διαμπερὲς ὀισυΐνῃσι.

Ex Polluce ὀισύαι sunt λύγοι.

[3] Ὀϊστοί. Il. I. 550. Explicat Hes. ἰλαφρὸς, κοῦφος, φορητὸς, τόξευμα. In Herculis Scuto, versu 130. ὀϊστοὶ ῥιγηλοί. Vide doctissimam Pierſonii animadversionem ad Mœrin, voce ὀϊστός.

[4] Ὀιδαίνειν. Lege Ὀιδάνει. Ὀιδάνειν ποιεῖ. Theocritus Id. I. versu 43:

Οἰὸς ἀώτῳ. Ovis flore, *id eſt*, amiculo ex lanâ facto.

Οἰστίνοισι. Quæ ex ſalice flectuntur. Apion intelligit quamdam ſpeciem junci aut viminis.

Οἰόμενος. Suſpicatus, putans.

Οἰστοί. Sagittæ.

Οἴχεσθαι. Proficiſci.

Οἰδαίνειν. Tumentem reddit:

Tumentem reddit in pectoribus animum. ———

Οἰοπόλῳ. Apollodorus interpretatur, in quo oves verſantur.

Οἰώθη. Solus relictus eſt.

Οἴμησεν. Irruit. Et ὁρμήματα, impetus. Et:

Impetum leonis habens. ———

Οἰωνοί. Omnes volucres. Et per excellentiam ſolet per genus ſpeciem indicare; & carnivoros intelligit, ut vultures. Omnia tamen volatilia vocantur οἰωνοὶ, quod eorum ope homines provideant & intelligant futura: unde & ſpecies auguris eſt οἰωνοπόλος:

——— *Augurum longe præſtantiſſimus.*

Αἱ δέ οἱ ὠδήκασι κατ' ἀυχένα πάντοθεν ἶνες.

5 Οἰδάνει. Il. I. 550. ubi σθήθεσι pro σήθεσφι.

6 Πολῆϊ. Heſ. addit: ἢ μόνος τὶς πολεῖται, τυτέσιν, ἐρήμῳ χωρίῳ. Mallem intelligere, *in quâ ſolæ oves verſantur.* Nam haud abſimiliter pro deſerto loco dicitur, μηλόβοτος χώρα.

7 Ὥρμα. Il. Π. 752. Dicitur per ſyncopen pro ὅρμημα. Occurrit & Il. Φ. 252:

Αἰετῷ ὅρματ' ἔχων, —

ubi male ὅρμαλα legendum cenſebat Phileta.

8 Εἰδὸς ὄξι. Poſt ὄξι, fortaſſe addendum οἰωνοπόλος. Pro quo in Herculis Scuto legitur οἰωνιστὴς, verſu 185:

— Ἀσσόλον οἰωνιστήν.

9 Οἰωνοπόλων. Il. A. 69.

ὁ ϖερὶ τὰς ἰωνὰς πολύμυθος ἢ ἀναστρεφόμυθος.

Ὀκριόωντο. Μεταφορικῶς ἐμαρτύροντο, [1] ἐτραχύνοντο ἢ τὴν ψυχήν.

Οὐδὲ [2] δὴ ξεστὸν πανθυμαδὸν ὀκριόωντο.

κυρίως δὲ λίθον ὀκριόωντα λέγει τὸ τραχὺν, οἷον ἀκριόεντα. ὁ γὰρ τραχὺς ἄκρα πέφυκεν ἔχειν πολλά.

Ὄλβιος. Εὐδαίμων ἢ μακάριος· οἷον ὀλόβιος, ὁ ἀφ' ὅλου βίου μακαριστός.

Ὀλιγοδρανέων. Ὁ ὀλίγον ἰσχύων· τὸ γὰρ δραίνειν, ἰσχύειν. [3]

Ὀλιγηπελέων. [4] Οὐδὲν δυνάμυθος.

Ὀλίζονες. [5] Ἐλάσσονες. ἧσσονες.

Ὀλοφώϊα. [6] Βυλεύματα ὀλέθρια, οἷον ὀλεθριοποιά.

Ὄλυμπος. [7] Τινὲς, ὄρος Μακεδονίας.

Ὀλοφυδνόν. Ὀλοφυρτικόν.

Ὁλοόιτροχος. Ὁ Κομανὸς ἰδίως ἀποδίδωσιν, ὅλος τρέχων· ἐστὶ στρογγύλος, ἢ παντὶ μέρει ἐφαπτόμυθος τῆς γῆς. ὁ μὲν γὰρ τετράγωνος ἐνὶ μέρει ἐφάπτεται. ἢ ὁλοίτροχος, [8] ὅλος τροχώδης ἢ ϖεριφερής. βέλτιον δ', ὥς τινες, τὸ ὁλοὸν γινό-

---

[1] Ἐμαρτύροντο. Nullo ſenſu. Sed mecum lege ἐκαρύνοντο. Infra pro λίθον ὀκριόωντα, lege ὀκριόεντα; ut Il. Π. 735.

[2] Οὐδὲ. Od. Σ. 33.

[3] Ἰσχύει. Lege ἰσχύειν. Enim vero δραίνειν ſumitur pro *poſſe* Il. Κ. 96.

Ἀλλ' εἴ τι δραίνεις, ἐπεὶ οὐδέ σε γ' ὕπνος ἐπάνδει.

At Il. Ο. 246:

Τὸν δ' ὀλιγοδρανέων προσέφη κορυθαίολος Ἕκτωρ.

[4] Ὀλιγηπελέων. Il. Ο. 24:

— Ὄφρ' ἂν ἔγωγε
Γῆν ὀλιγηπελέων. —

Et verſu 245:

Ἦσ' ὀλιγηπελέων. —

Dicitur & λιγηπελὴς apud Heſychium; neſcio an non vitioſe, pro ὀλιγηπελής.

[5] Ὀλίζονες. Non extat in noſtro qualis ad nos pervenit Homero. Occurrit ὀλίζοσιν apud Callimachum, Hymn. in Jovem, verſu 72. & ὀλίζωνες in Nicandri Theriac. 123. Uſurpat ſuperlativum Heſiodus in Operibus, verſu 721:

— Πλείστη δὲ χάρις, ὀλιγίστη τ' ὀλιγίστῃ.

Hîc ὀιωνοπόλος ille eſt qui circa aves occupatur & verſatur.

Ὀκριόωντο. Metaphorice, ægre ferebant; animo exaſperabantur:

Limine in polito toto animo exaſperabantur.

Proprie autem lapidem aſperum vocat ὀκριόεντα; quaſi ἀκριόεντα. Quidquid enim eſt aſperum, id ſummitates habet plurimas.

Ὄλβιος. Felix, beatus. Dicitur quaſi ὀλόβιος, *id eſt*, beatus per totam vitam prædicandus.

Ὀλιγοδρανέων. Cui parvæ vires adſunt. Etenim δρᾶν ſignificat *viribus præditum eſſe.*

Ὀλιγηπελέων. Qui parum poteſt.

Ὀλίζονες. Breviores, minores.

Ὀλοφώϊα. Conſilia pernicioſa, quaſi perniciem afferentia.

Ὄλυμπος. Quidam intelligunt montem in Macedoniâ ſitum.

Ὀλοφυτανόν. Flebile.

Ὀλοόιτροχος. Comanus proprie reddit, *totus currens*; quoniam rotundus eſt, & ex omni parte terram contingit; quadratus vero, eam ex unâ tantum parte attingit. Aut ὀλοόϊτροχος, totus in modum rotæ volubilis ac teres. Melius quidam interpretantur, pernicioſum in currendo, ea per-

---

Heſ. quoque explicat ἥασονες. ἐλάσονες.

6 Ὀλοφώϊα. Sumitur potius pro aſtutiis. Od. Δ. 410:

Πάντα δέ τοι ἐρέω ὀλοφώϊα τοῖο γέροντος,

Similiter & 460. & K. 289. at P. 248:

— Ὅτον ἔστε κύων ὀλοφώϊα εἰδώς,

accipi poteſt pro pernicioſis conſiliis. Nam male hîc Eumæo imprecabatur Melanthius. Unde Heſ. optime duos conjungit ſenſus, ὀλέθρια, & δηνὰ βεβλάβαλα, *id eſt*, aſtutias & pernicioſa conſilia; ubi reſpicit Od. K. 289:

— Ὀλοφώϊα δήνεα Κίρκης.

7 Ὄλυμπος. Clericus deducit ex Hebraico עולמים בו, *quod in eo ſunt immortales.* Et hoc quidem longe arceſſitum nemini non videbitur.

8 Ὀλοόιτροχος. Clariſſimus Alberti con-

μθμον ἐν τῷ τρέχειν, οἷον ὀλοθρόϛικὸν καθ' ὃ ἂν ἐπιτεχθῇ.

Ὀλοόφρονος. Ὀλέθρια φρονέοντος. δύναται καὶ ὀλοόφρων λέγεσθαι, ὁ ὑγιὴς [1] τὰς φρένας ἔχων.

Ὄμαδος. [2] Θόρυβος· ἀπὸ τοῦ ὁμοῦ αὐδᾶν.

Ὀμαρτεῖν. [3] Συντυχεῖν.

Ὄμιλος. Μάχη, [4] ἀπὸ τοῦ ὁμοῦ εἰλεῖσθαι κατ' αὐτό. Καὶ ὁμιλαδὸν, [5] τὸ ἐν συστροφῇ μάχεσθαι.

Ὀμήν. Ὁμοίαν·

——— Ὀμὴν [6] δ' ἀνεδέγμεθ' ὀϊζύν.

Ὀμηγυρίσασθαι. Ὁμοῦ συναγαγεῖν.

Ὀμίχλη. [7] Ἀχλὺς καὶ σκοτία. λέγεται δὲ καὶ τῶν ὀμμάτων ἀχλύς.

Ὁμόσε. Εἰς ταὐτόν. [8] καὶ τὸ ὁμόθεν, [9] ἐκ τόπου·

Ἐξομόθεν πεφυῶτες. [10] ———

---

jicit legendum ὀλότροχον; ut habet Hesychius. Legitur Il. N. 137:

Ἀνίκρυ μεμαὼς, ὀλοοίτροχον, ὡς ὅτε πέτρης.

Etym. Πολεμαῖος καὶ Ἀριστόνικος ψιλοῦσι παροξύνοντες, ἀκούοντες τὸ ἐπὶ τὸ τρέχειν ὀλεόν. (Lege ὀλοόν) ἐπένθεσις γὰρ τοῦ Ι παρὰ τό. οἱ δὲ, δασύνουσιν, ἵν' ᾖ ὅλος τροχοειδὴς, καὶ κατὰ πᾶν μέρος ἀσήριστον. Δημόκριτος δὲ, τὸ κυλινδρικὸν σχῆμα ὀλοοίτροχον καλεῖ.

[1] Ὑγιής. Lege ὑγιεῖς. Eustathius Cleanthem sequutus interpretatur: ὡς τὰ ὑπὲρ ὅλων φρονοῦντα, ἤγουν περὶ ὅλων φρονιστικὸν, quum dicitur de Atlante quem laudare potius quam vituperare videtur Poeta. Od. A. 52:

Ἄτλαντος θυγάτηρ ὀλοόφρονος, ὅς τε θαλάσσης
Πάσης βένθεα οἶδεν. —

Idem de eodem Atlante usurpatur, Od. K. 137. & sic sapientem Minoa vocat, qui cum Jove sermones miscebat. Od. A. 321:

Κούρῳ Μίνωος ὀλοόφρονος. —

Sed Il. B. 723. de Philoctete:

Ἕλκεϊ μοχθίζοντα κακῷ ὀλοόφρονος Ὕδρης.

Quod vertunt *pernicioſi colubri*; sed posset reddi, *prudentis*, *astuti*. Ipse Jesus Christus dixit in decimo Sancti Matthæi capite, 16. γίνεσθε φρόνιμοι ὡς ὄφεις.

[2] Ὄμαδος. Il. B. 96:

—Ὄμαδος δ' ἦν. —

In Herculis Scuto, versu 155:

Ἐν δ' Ὄμαδός τε, Φόβος τ', Ἀνδροκτασίη τε δεδήει.

[3] Ὀμαρτεῖν. Hes. addit ἐπακολουθεῖν, συνα-

dens in quæ devolvitur.

Ὀλοόφρονος. Pernicioſa conſilia volventis. Poteſt dici & ὀλοόφρων, qui ſanâ & integrâ mente præditus eſt.

Ὅμαδος. Tumultus; ſic dicitur ex ὁμοῦ & ἀυδᾶν, *id eſt*, ſimul loqui.

Ὁμαρτεῖν. Simul occurrere.

Ὅμιλος. Pugna, ſic dicta quod in eâ ſimul concluſi circumagantur. Et ὁμιλαδὸν μάχεσθαι, catervatim pugnare.

Ὁμήν. Similem, eamdem:

——— *Similem enim accepimus ærumnam.*

Ὁμηγυρίσασθαι. Simul congregare.

Ὁμίχλη. Caligo, tenebræ. Sic autem vocatur caligo oculis offuſa.

Ὁμόσε. In eumdem locum; & ὁμόθεν, ex eodem loco:

Ex uno loco enata. ———

θροίζειν. Pro eo ſæpe apud Homerum occurrit ἀμαρῖξαι, & variat Lectio. In Heſiodi Operibus, verſu 674:

— Ὁμαρτήσας Διὸς ὄμβρῳ.

Quemadmodum Homerus dixit Il. Λ. 493. ὀπαζόμβρος Διὸς ὄμβρῳ.

4 Μάχη. Il. Γ. 449:

Ἀλρείδης σ' ἂν ὄμιλον φοίτα θηρὶ ἐοικώς.

Alias ſumitur ſimpliciter pro cœtu, turbâ.

5 Ὁμιλαδόν. Omiſſum eſt μάχεσθαι: nam reſpicit Il. Μ. 3:

— Οἱ δ' ἐμάχοντο

Ἀργεῖοι καὶ Τρῶες ὁμιλαδόν. —

Heſiodus in Herculis Scuto, verſu 170:

Τῶν δ' ὁμιλαδὸν εἶχες ἴσαν. —

6 Ὁμὴν δ'. Od. Ρ. 563.

7 Ὁμίχλη. Il. Ρ. 649:

Αὐτίκα δ' ἠέρα μὲν σκέδασεν, δ' ἀπῶσεν ὁμίχλην.

Eam ſic definit Ariſtoteles de Mundo ab Alberti laudatus: ἔστι δὴ ὁμίχλη μὲν, ἀλιώδης ἀναθυμίασίς τις ὑγρὸν ὕδατος, ἀέρος μὲν παχυτέρα, νέφους δ' ἀραιοτέρα.

8 Εἰς ταὐτόν. Fortaſſe εἰς τ' αὐτὸν τόπον, ob ſequens ἐκ τόπου.

9 Ἐκ. Poſt ἐκ, adde αὐτοῦ: ſcilicet ἐκ τοῦ αὐτοῦ τόπου. In hanc vocem vide Mœrin Atticiſtam, Harpocrationem, & Clar. Ruhnkenium ad Timæum.

10 Ἐξομόθεν πεφυῶτες. Od. Ε. 477. In Heſychio πεφυκότες. Lege πεφυῶτας:

— Δοιὼ δ' ἄρ' ὑπήλυθε θάμνους
Ἐξομόθεν πεφυῶτας. —

Ὁμοκλή. Ἀπειλή. καὶ ὁμοκλητῆρα. [1] σημαίνει δὲ καὶ τὸ ὁμοῦ ἐπελεύσασθαι.

Ὁμοιΐου πολέμοιο. [2] Οἱ μὲν Γλωσσογράφοι, τοῦ καιροῦ ἀφαίθανον δὲ τοῦτο. Ὅμηρος γὰρ πᾶσι τὸ ὁμοίως συμβαῖνον, ὁμοίιον λέγει· ὡς καὶ τὸ γῆρας, καὶ τὸ θάνατον, ἅτινα οὐκ ἔστι πόλεμον. ὅτε μὲν γὰρ τὸ γῆρας·

Ἀλλά σε γῆρας [3] τείρει ὁμοίιον. ——

ὅτε δὲ τὸ θανάτου, [4] ἐπεὶ καὶ πλεῖον ὠφελεῖ πάντας ὀξύν.

Ὁμοστιχάει. [5] Ὁμοιχεῖ.

Ὁμοιωθήμεναι. Ὁμοιωθῆναι, ἐξισωθῆναι.

Ὁμόρξατο. [6] Ἀπεψήσατο.

Ὅμως δ' οὐ λήθετο χάρμης. [7] Εἰώθαμεν ὑποφαίνειν λέγοντες· [8] κακοπάθειαν μὲν ἔχει ἡ καρτερία, ὅμως οὐκ

---

[1] Ὁμοκλητῆρος. Omissa glossa, scilicet ἀπειλητῆρος restituenda. Il. M. 273:

Τέλρεφθω ποτὶ νῆας ὁμοκλητῆρος ἀκοάων.

Ubi significare potest, minantem, aut simul congregantem. At Il. Ψ. 452. minitantem vel potius adhortantem indicat:

Τεῖο δ' ἄνωθεν ἰόντος, ὁμοκλητῆρος ἀκοῦσαι.

Extat ὁμοκλῆς in Herculis Scuto, versu 341:

— Τοὶ δ' ὑπ' ὁμοκλῆς

Ῥίμφ' ἔφερον θοὸν ἅρμα, κονίοντες πεδίοιο.

[2] Ὁμοιΐου πολέμοιο. Hes. Ξ ὁμοῦ ἴσην ποιοῦντος, οὐ ᾧ ὅμοιος πᾶσι καὶ ἴσος ὁ κίνδυνος. Quem sensum ut confirmet, affert versum Hom. ubi eadem sententia exprimitur Il. Σ. 309:

Ξυνὸς Ἐνυάλιος, καὶ τε κλαυθμοῖσα κατέκτα.

[3] Ἀλλά σε γῆρας. Il. Δ. 315.

[4] Θανάτου. Respexit Od. Γ. 236:

Ἀλλ' ἤτοι θάνατον μὲν ὁμοίιον οὐδὲ θεοὶ πὴρ

Καὶ φίλῳ ἀνδρὶ δύνανται ἀλαλκέμεν. —

Qui versus etiam probat mortem pariter omnibus accidere; cum eam ne ipsi quidem Dii a charo capite depellere valeant. Schol. in Od. Γ. 236: Ὁμοίιον. Τὸν ὁμοίως ἐπὶ πάντας κατὰ φύσιν ἐρχόμενον.

[5] Ὁμοστιχάει. Il. O. 635:

Ἦτοι ὁ μὲν πρώτῃσι καὶ ὑστατίῃσι βόεσσι

Ἀΐσσων ὁμοστιχάει. —

[6] Ὁμόρξατο. Non extat apud Homerum. Sed ὁμορξάμενος Od. Θ. 88:

Δάκρυ' ὁμορξάμενος. —

Et Λ. 529. ὁμορξάμενον. Atque Il. Σ. 124. ὁμορξαμένῳ. Denum Il. E. 416:

— Ἀμφοτέρῃσιν ἀπ' ἰχῶρ χειρὸς ὁμόργνυ.

Vide Clarissimos viros, Ruhnken. ad Timæum voce ἐξομοργνύμενος, Oudendorp. ad Thomam Magistrum, & Pierson. ad Mœrin in ὁμόρξασθαι.

Ὁμοκλή.

Ὁμοκλή. Comminatio. Et ὁμοκλητῆρα comminantis. Significat & ſimul convocantis, congregantis.

Ὁμοιΐου πολέμοιο. Lexicographi interpretantur *malum*; quod non eſt probabile. Nam Homerus id quod ex æquo omnibus accidit, ὁμοίιον vocat; ut ſenectutem ac mortem, ſic & bellum. Nam de ſenectute:

Sed te ſenectus affligit omnes pariter invadens. ——

Et mortem ſic nominat, quod plerumque omnes circumdet.

Ὁμοστιχάει. Simul incedit.

Ὁμοιωθήμεναι. Similem ſe facere, æquari.

Ὁμόρξατο. Abſterſit.

Ομως δ' ὀϒ λήθετο χάρμης. Solemus hanc ſententiam ſic efferre: *moleſtiæ quidem & labori conjuncta eſt patientia;*

---

7 Ὅμως δ' ὲ λήθετο χάρμης. Glaucus a Teucro vulneratus e muro deſiliens furtim ſe ſubduxit, ne a Græcis conſpectus derideretur, eorumque ſuperbiam augeret. Quod cum cerneret Sarpedon, Glauci ſocius, dolore quidem affectus fuit; ſed, ut addit Poeta:

— Ὅμως δ' ὲ λήθετο χάρμης.

Alii ὁμῶς legunt, & explicant *ſimiliter*, id eſt, non receſſit a pugnâ, quemadmodum fecerat Glaucus, non ejus exemplum ſecutus eſt. Alii ὅμως interpretantur *verumtamen*, ut ſit ſenſus: *verumtamen ideo non receſſit a pugna*; qui ſenſus mihi probabilior videtur. Objiciunt τὸ ὅμως nunquam apud Homerum in hâc ſignificatione, ſed ſemper ejus loco τὸ ἦμαρ uſurpari. At tum hîc eſſet, ut multæ aliæ, vox ἦμαρ ἅπαξ λεγομένων. Et Od. N. 405. legitur ὅμως quod a quibuſdam exponitur *verumtamen*:

Αὐτὸς ϒ πρώτιστα συβώτην εἰσαφικέσθαι,
Ὅς τοι ὑῶν ἐπίαρος· ὅμως δέ τοι ἤπια ἴδεν.

Quin & Heſiodus, cujus phraſis, ut & ætas, proxime ad Homericam accedit, quique iiſdem ferme verbis utitur, habet ὅμως pro *verumtamen*. Scilicet in Operibus, verſu 20:

Ἤτε ϵ ἀπάλαμνόν περ ὅμως ἐπὶ ἔργον ἐγείρει.

Omnis difficultas oritur ex varietate lectionis. Nam ὅμως cum accentu acuto ſignificat πλὴν, ἦμαρ, id eſt, *verumtamen*; ὁμῶς cum circumflexo notat ὁμοίως, *ſimiliter, pariter*:

Ὅν τε Διὸς βροτοὶ ἄνδρες ὁμῶς ἄφαλόν τε φαλόν τε,

ait idem Heſiodus in tertio Operum verſu.

8 Λέγονλες. Affert exemplum ex communi uſu petitum, ut oſtendat τὸ ὅμως uſurpari pro *verumtamen*.

ἀποχρεόν. ταύτην φημὶ τὴν δύναμιν μὴ γινώσκειν τὴν Ποιητὴν, ἀλλ' ἀεὶ [1] τῆς ἔμπης αὐτὴν ἐκφέρει. ὥστε εἰ μὲν ὁμῶς πεζοτραγικῶς, ἔστιν ὁμοίως. τὸ δὲ βαρυτόνως, ἔμπης, ὅμως. [2] ἵν' ᾖ τοιοῦτος ὁ λόγος· Σαρπηδὼν δ' ἠχθέσθη μὲν τῷ Γλαύκῳ ἀποτόνῳ, ὅμως οὐκ ἀπέστη δ' καὶ τὴν μάχην ἀρετῆς.

Ὄναρ. Ὄνειρος.

——— Καὶ γάρ τ' ὄναρ [3] ἐκ Διός ἐστιν.

Ἀπὸ τοῦ ὀνίσκειν, ὃ ἐστιν ὠφελεῖν. ἀρσενικῶς ὁ Ὅμηρος, [4] ἢ πεζὸν τοῦτο· ἢ πεζὸν τὸ ὂν εἰρεῖν, τοῦτ' ἔστι, τὸ ὑπάρχον λέγειν.

Ὀνειροπόλος. Ὁ περὶ τοὺς ἰδίους ὀνείρους πολύμυθος. [5]

Ὀνειρείῃσι πύλῃσι. Ὁ μὲν Ἀποίων, τοῦ Ὕπνου. [6] πλὴν δὲ τούτου ἐκποίμασονται. ἡμῖν δὲ φάνεται κυρίως καὶ τὸ μυθικόν.

Ὀνείατα. Οἱ μὲν Γλωσσογράφοι ψιλῶς ἀποδεδώκασι βρώματα· οὐκ ἔστι δὲ, ἀλλ' ἑτοίμως πάντα τὰ ὄνησιν παρέχοντα.

Ὄνειαρ. Ὠφέλημα.

---

1 Ἀεί. Post ἀεὶ, adde πλήν. Διὰ τῆς ἔμπης.

2 Ὅμως. Hîc, ut paſſim alias, ſubauditur δηλοῖ.

3 Καὶ γάρ τ' ὄναρ. Il. A. 63.

4 Ὅμηρος. Poſt Ὅμηρος, deeſt aliquid, ſcilicet λέγει ὄνειρον. Reperitur ὄνειρον Il. B. 80. Od. Z. 49, &c.

5 Πολύμυθος. Intelligit ὀνειροπόλον non eſſe hariolum, ſeu publicum ſomniorum interpretem, qui palam divinandi artem profiteatur; ſed eum qui tantummodo de ſuorum ſomniorum explicatione ſollicitus ſit. Sic Il. E. 149. Eurydamas dici poſſet privatus interpres:

Υἱὸς Εὐρυδάμαντος ὀνειροπόλοιο γέροντος·
Τοῖς οὐκ ἐρχομένοις ὁ γέρων ἐκρίνατ' ὀνείρους.

Unde anonymus Scholiaſtes Homeri edi-

verumtamen non ideo abſiſtendum eſt. At dico Homerum in hâc ſignificatione non agnoſcere τὸ ὅμως; ſed ſemper pro eo uſurpare ἔμπης. Ita ut ſi ὁμῶς ſcribatur cum accentu circumflexo, ſignificet *ſimiliter;* ſin gravi tono proferatur, notet *verumtamen;* unde hic exurgeret ſenſus: Sarpedon quidem dolore affectus eſt ob Glauci diſceſſum; ſed non idcirco remiſit de ſuâ fortitudine, nec a pugnâ abſtinuit.

Ὄναρ. Somnium:

——— *Etenim ſomnium ex Jove eſt.*

Derivatur ex ὀνίσκειν, quod eſt, adjuvare. Homerus uſurpat maſculinum ὄνειρον; ſive deducatur ex ὀνίσκειν, ſive ex ὂν εἶρειν, *id eſt*, veritatem dicere.

Ὀνειροπόλος. Qui circa propria ſuî ipſius ſomnia verſatur.

Ὀνειρείῃσι πύλῃσι. *In portis ſomniorum.* Apion intelligit Somni portas; per hunc enim mittuntur ſomnia. Nobis vero hæ portæ in proprio ſenſu ſumendæ videntur, ſecundum Mythologiam.

Ὀνείατα. Lexicographi ſimpliciter intelligunt cibos, ſed immerito: nam ſic quoqu vocatur quidquid utilitatem affert.

Ὄνειαρ. Utilitas, emolumentum.

---

tus ab Ant. Bongiovanni, & ab Alberti laudatus: τὸ ἢ ὀνειροπόλον, ὃ σημαίνει τὸν ὀνειροκρίτην, ὥς τινες ἐξεδέξαντο.... ἀλλὰ σημαίνει τὸν ὀνειροπαλήθμονα, τὸν κάτοχον ὀνείρους, καὶ θεατὴν ὀνείρου εἰς αὐτὸν ἐληλυθότα γεγονότα. At Heſ. duos ſenſus habet: ὀνειροκρίτης. ἢ ὁ περὶ τὰς ψυχὰς ὀνείρους πολυπράγμων, ἢ ἀφ' τέτων τοῖς πέλας μαντεύόμενος. ἢ; κρίνων αὐτές.

6 Τῇ Ὑπνῳ. Subaudiendum eſt πύλῃσι. Vel legendum ἐν τῷ βάθει ℰ ὕπνῳ, cum Schol. qui addit: ἀφ' οὗ τότε ἤρξατο ὄνειρος. Od. Δ. 809:

Ἤδη μάλα κνώσσουσι ἐν ὀνειρείῃσι πύλῃσι.

Ὄνθος. [1]

Ὄνθον [2] ἀποπτύων. ——

καί·

Ἐν δ' ὄνθῳ [3] βοέῳ κόπρον. [4] ——

Ὀνόσαιτο. Ἐκφαυλήσειεν, [5] μέμψαιτο. ἢ ὀνοσάμενος, [6] ἐκφαυλίσας.

Ὀνομάκλυτος [7] Ἄλτης. Τῷ ὀνόματι ἐνδοξος.

Ὀξυόεντι. Ὁ μὲν Ἀθήναιος, ὀξεῖ ἔγχει. ὀξυόεντι δὲ, ὀξυΐνῳ. [8]

Ὄπατρος. Τῷ αὐτὸς πατρός τινι γεγονὼς, οἷον ἐν τῷ Μ τῆς Ἰλιάδος·

Καί οἱ Τεῦκρος, ἀμὸς ἦεν κασίγνητος καὶ ὄπατρος. [10]

Ὀπαζόμενος. Ἑπόμενος μὲν τοῖς παλαιοτέροις·

Χειμάῤῥοος [11] κατ' ὄρεσφιν ὀπαζόμενος Διὸς ὄμβρῳ.

ἐχ, ὡς Δημήτριος ὁ Πύκλης, πληρούμενος. ὅτι δὲ τοῦ προχειρισάμενος·

Αὐλὰς ἐγὼ [12] κήρυκά τ' ὀπασάμενος καὶ ἑταῖρον.

---

1 Ὄνθος. Omissa est glossa. Hes. Ὄνθον. Κόπρον κλήνων, ἤτοι βόλβιτον. Vide Thomam M. in ὄνθος. Schol. Ὄνθος. Ἡ τῶν βοῶν κόπρος.

2 Ὄνθον ἀποπτύων. Il. Υ. 781.

3 Ἐν δ' ὄνθῳ. Il. Υ. 777.

4 Κόπρον. Lege cum Homero πλῆτο. Nam hîc κόπρον est glossa τοῦ ὄνθος quæ suo loco mota fuit.

5 Ἐκφαυλήσειεν. Lege ἐκφαυλίσειεν. Il. Δ. 539:

Ἐνθά κεν ἐκπέτι ἔργον ἀνὴρ ὀνόσαιτο μετελθών.

6 Ὀνοσάμενος. Lege ὀνοσάμενος. Il. Ω. 439:

Οὐκ ἄν τίς τοι πομπὸν ὀνοσάμενος μαχέσαιτο.

7 Ὀνομάκλυτος. Il. Χ. 51:

Πολλὰ γὰρ ἄστασι παιδὶ γέρων ὄνομα κλυτὸς Ἄλτης.

Duplex est Lectio. Alii enim separatim legunt ὄνομα κλυτός; alii cum Apollonio & Scholiaste volunt ὀνομάκλυτος conjunctim. Quidam etiam scribunt cum accentu in ultimâ, ὀνομακλυτός.

8 Ὀξυΐνῳ. Post ὀξυόεντι, apposite addit Hes. ὀξύεν ἢ, εἶδος δένδρου. Sic & Schol.

Ὄνθος. Stercus:

Stercus expuens. ———

Et:

Ibi ſtercore bovino impletus eſt. ———

Ὀνόσαιτο. Parvi faceret, vituperaret. Et ὀνοσάμενος, cum parvi feciſſet.

Ὀνομάκλυτος Ἄλτης. Nomine celebris Altes.

Ὀξυόεντι. Apion intelligit acutam haſtam. At ὀξυόεντι eſt facta ex arbore quæ vocatur ὀξύα.

Ὄπατρος. Eodem patre natus ac alius. Ut in libro Iliadis duodecimo:

Et cum eo Teucer ibat frater & eodem patre natus.

Ὀπάζομενος. Pro incitatus:

Torrens de montibus quem urget & incitat Jovis pluvia.

Non, quemadmodum intelligit Demetrius Pugil, *auctus Jovis pluviâ.* Et pro deligere, ſumere:

Verum ego præconemque eligens & ſocium.

Ὀξυῇ. ἢ ἀπὸ ὀξύας, εἴδους δένδρου, καλισκευασμένῃ. Il. E. 50:

Ἀτρεΐδης Μενέλαος ἐλὼν ἔγχει ὀξυόεντι.

Ὀξύα eſt arbor ſic dicta quod folia habeat ſpinoſa & in acutum deſinentia. Vide Theophraſti Hiſtor. Plant. l. 3. c. 3.

9 Καὶ ὁ Τεῦκρος. Od. M. 371.

10 Ὄπατρος. Teucer quidem ex eodem patre, ſed non ex eàdem matre natus erat. Ideo, in Ajace Flagellifero Sophoclis, ſe ipſum vocat, verſu 1037:

Τὸν ἐκ δορὸς γεγῶτα πολεμίᾳ τόθ᾽.

Extat & ὄπατρος Il. A. 257:

Ἦτοι ὁ Ἰφιδάμαντα καταγνήτην καὶ ὄπατρον.

11 Χειμάῤῥοος. Il. A. 493.

12 Αὐτὰρ ἐγώ. Od. K. 59. Pro αὐτὰρ, in noſtro Homero legitur, δὴ τότ᾽. In Heſiodi Theogoniâ, verſu 433:

Νίκλῳ προφρονέως ὀπάσαι καὶ κῦδος ὀρέξαι.

Et in Operibus, verſu 166:

Τοῖς δ᾽ οὐκ ἀνθρώπων βίοιο καὶ ἤθεα ὀπάζουσι.

Ubi ὀπάζειν, ut apud Homerum, ſignificat παρέχειν καὶ διδόναι, ex interpretatione Schol. & Apollonii.

ὅτι δὲ ἔ καλεσσείγεσθαι πάλιν·

——— Χαλεσὼν [1] δέ σε γῆρας ὀσσάζει.

ὅτι δὲ τὴν ἀφελεσσόμενον, ὠσάσαν. [2]

Ὀπάων. Ἀκολύθων. [3] εἰρῆται δὲ ἀπὸ τὸ ἕπεσθαι. ἔστι δὲ καὶ κύριον ὄνομα·

——— Ἄμ' Ὀσσάονα, [4] καὶ Μελάνιππον.

Ὀπιπεύεις. Περιβλέπεις·

——— Ὀσσοπεύεις [5] δὲ γυναῖκας.

ὁ παρθενοσσόος, [6] ὁ παρθένους ἀφελεσθόμενος.

Ὀπηδεῖ. Ἀκολουθεῖ.

Ὄπιδα. Ἐπιστροφὴν καὶ ἐντροπήν·

Οὐκ ὄσσιδα φρονέοντ'. [7] ———

Ὀπλότερος. [8] Ὁ κατὰ τὴν σύγκρισιν νεώτερος.

Ὅπλα. Τὰ πολεμικὰ λέγει, καὶ τὰ τῶν νεῶν σκεύη, [9] καὶ τὰ χαλκευτικὰ ἐργαλεῖα. [10]

---

1 Χαλεσὼν δέ σε. Il. Θ. 103.

2 Ὤσασαν. Legitur Il. Z. 157. Od. N. 121. & 305.

3 Ἀκολύθων. Recte Hes. ἀκόλουθος.

4 Ἄμ' Ὀσσάονα. Dicitur Ἀμοσσάονα conjunctim Il. Θ. 276:

Καὶ Πολυαιμονίδην Ἀμοσσάονα, καὶ Μελάνιππον.

5 Ὀσσοπεύεις δέ. Od. T. 67. Pro ὀσσοπεύεις in nostro hodie Homero legitur, ὀσσοπεύεις; ut Il. Δ. 371:

— Ὀσσοπεύεις πολέμοιο γεφύρας.

6 Παρθενοσσόος. Est epithetum Paridis Il. Λ. 385:

Τοξότα λωβητὲ, κέρα ἀγλαὲ, παρθενοσσόε.

Quidam interpretantur, *virginum deceptor*; ὁ τὰς παρθένους ἀπατῶν, ut habet Hesychius in vocem παρθενοσσόος, ubi male ἀγαπῶν legit Jens. repugnante Photii Lexico Manuscripto, Suidâ, & ipso Hes. qui simplex ὀσσόας exponit ἀφαιρεῖν, ἢ ἀπατᾶν. Certe hîc ἀφαιρεῖν non potest esse mendum pro ἀγαπᾶν quod Græcum non est.

7 Οὐκ ὄσσιδα φρονέοντος. Od. Ξ. 82. Lege φρονέοντις. Sic Hesiodus in Operibus, versu 249:

— Θεῶν ὅσσιν σὺν ἀλέγοντες.

8 Ὀπλότερος. Sic Il. B. 707. compara-

Et rurſus pro urgere:

——— *Gravis autem te ſenectus premit & urget.*

Et in ſenſu *dandi* uſurpat τὸ ὄπασαν.

Ὀπάων. Pediſequus, comes. Dicitur ex ἕπεσθαι, quod eſt ſequi. Eſt & nomen proprium:

——— *Hamopaonem, & Melanippum.*

Ὀπιπεύεις. Undique circumſpicis:

——— *Undique autem circumſpicis mulieres.*

Dicitur & παρθενοπίπας, *id eſt*, virgines undique circumſpiciens.

Ὀπηδεῖ. Sequitur.

Ὄπιδα. Pœnam, pudorem:

Non pœnam curantes. ———

Ὀπλότερος. Junior reſpectu aliorum.

Ὅπλα. Belli arma ſic vocat, & navis funes, & fabrilia inſtrumenta.

---

tione habitâ inter Podarcen & Proteſilaum, dicit:

Ὀπλότερος γὰρ ἔην. —

Habet ſuperlativum ὀπλοτάτη Od. H. 58. & Heſiodus in Theogoniâ, verſu 137:

Τὴς δ' μετ' ὀπλοτάτος γένετο Κρόνος ἀγκυλομήτης.

9 Σχοινία. Sic ὅπλα ab Hippocrate dicuntur funes ex lino, ſtuppâ, vel cannabe, ut diſcimus ex Gal. Lex. Hippocratis. Legitur Od. B. 430:

Δησάμβροι δ' ἄρα ὅπλα θοὴν νέα νῆα μέλαιναν.

Sic Virgilius Æneid. V. 15. de Palinuro:

Colligere arma jubet. —

10 Ἐργαλεῖα. Apud Heſ. Τὰ δ' νεὼς χεῖνία, καὶ τὰ χαλκόδικά. Omiſſum eſt ἐργαλεῖα, quod ex Apollonio reſtitue. Reſpexerunt ſcilicet duo Lexicographi Od. Γ. 433. ubi faber venit:

Ὅπλ' ἐν χερσὶν ἔχων χαλκήϊα, πείρατα τέχνης.

Sic apud Hebræos כְּלִי *keli*, & apud Syros ܙܝܢܐ *zaino*, arma, vaſa, ſupellectilem & inſtrumenta tam bellica quam muſica ſignificant. Dicitur & ὅπλισμα quod Latini *armamenta* vocant.

Ὀπός. Τὸ τῆς δένδρων δάκρυον. ὅθεν καὶ σμύρνα καὶ λίβανος ὕτως λέγεται. ἀπὸ δὲ τούτου καὶ ἡ ὀπώρα λέγεται, ὅτι ὀπὸς αὐτῶν ὠρεῖ, τοῦτ' ἔστιν φυλάσσει. οὐκ ἀπιθάνως μὲν οὖν· τὸ δὲ καθολικὸν τοιοῦτόν ἐστιν. ἐπὸς γάρ ἐστι ἀπὸ τοῦ ἐπεῖναι καὶ τῷ ἀποτομήν. [1] ἰδικῶς μέν τοι Ὅμηρος οἶδεν ὀπόν τινα λεγόμενον, ὡς ὅταν λέγει·

Ὡς δ' ὅτ' ὀπὸς [2] γάλα λευκόν. ———

Ὀπυίειν. [3] Ὁ μὲν Ἀπίων, ὁμιλεῖν. [4] οὐκ ἔστι δὲ, ἀλλὰ τὸ καὶ νόμους γυναῖκα συνοικεῖν ἀνδρί. καὶ δὲ δάμαρ, ἡ γυνή· ἀπὸ τοῦ δεδαμάσθαι ὑπὸ ἀνδρός.

Ὀπωπή. Ἔντροπη, ἢ πρόσοψιν. [5]

Ὀρσοθύρη. Ἀπίων, θύρα ὑψηλή, δι' ἧς ἔστι καταβαίνοντος [6] ὀρῶσαι, ὅ ἐστιν πηδῆσαι, ἢ ἀνιόντος πηδῆσαι, ἀφ' τὸ μὴ ἔχειν βαθμούς. [7] καὶ ὁ Μελάνθιος ἀφ' οὗ ὀρσοθύρης ἀνέβη· ὁ δὲ Ἔυμαιος καὶ Φιλοίτιος, καὶ τὴ ἔξω φειδόσου.

Ὀρεσκῴοισι. Οἱ μὲν Κένταυροι ὀπιθετικῶς εἰσιν εἰρημένοι. ὁ δὲ Ἀπίων διχῶς φησι, ὀρεσιοίκων, ἢ ὀρεσικόιτων. οἱ γὰρ οἶκοι [8] οὐκ ἐγκειντο. ἀπὸ δὲ τοῦ κεῖσθαι, ὅ ἐστι κοιμηθῆναι,

---

[1] Ἀποτομήν. Etymol. habet ἐπιτομήν.

[2] Ὡς δ' ὅτ' ὀπός. Il. E. 902. Hes. πυτία, id est, coagulum; βοτάνη τις, δι' ἧς πήγνυται τὸ γάλα. καὶ τὸ τῆς δένδρων δάκρυον, καὶ τὸ γαλακτῶδες ὀπὸς τῆς συκῆς ἀνίεμενον. Il. E. 902:

Ὡς δ' ὅτ' ὀπὸς γάλα λεύκὸν ἐπευγόμενος συνέπηξεν
Ὑγρὸν ἐόν. ——

Apud Nicandrum in Theriac. ὀπὸς dicitur γλαγόεις. Vide Mœrin Atticistam, & ad eum doctissimos Interpretes.

[3] Ὀπυίειν. Vide Mœrin, & Polluc. 5. 92.

[4] Ὁμιλεῖν. Hîc est rem & consuetudinem Venéream habere. Julius Pollux, lib. 5. cap. 15. ubi verba hâc in re usitata colligit: ἐπὶ δὲ τούτων (τῆς ἀνθρώπων) ἐρεῖς, ὁμιλῆσαι, μιχθῆναι, ἁλῶναι, εὐτυχεῖν, πλησιάσαι. Vide Berglerum ad Alciphronem, p. 153.

Ὀπέζ.

Ὀπός. Arborum lacryma: unde & myrrha & thus ſic dicuntur. Inde nominatur & ὀπώρα, *id eſt*, autumnus; quod ſuccus eum ἀρῇ, *id eſt*, ſervet. Et hoc quidem ſatis probabile; nam in univerſum ſic ſe habet. Etenim ὀπὸς eſt tanquam ἰκμάς; & ſic dicitur quod ſit in ſuperficie, cum inciduntur arbores. Sed Homerus novit quemdam peculiarem ἰκμάν; ut cum dicit:

Sicut autem quando coagulum lac album. ———

Ὀπτίειν. Apion interpretatur, conſuetudinem, rem habere. Non eſt autem: ſed legitimum mulierem inter & virum connubium. Etenim δάμαρ eſt conjux; & ſic dicitur quod a viro domita ſubigatur.

Ὀπωπή. Reſpectus, aut aſpectus.

Ὀρσοθύρη. Apion interpretatur portam altam per quam datur deſcendendo ὀρῶσαι, quod eſt exſilire; aut aſcendendo, quod non habeat limen. Et Melanthius aſcendit per ὀρσοθύρην; Eumæus vero & Philœtius per externum circuitum.

Ὀρεσκῴοισι. Epithetum Centaurorum ſic dictorum. Apion vero duplici modo interpretatur, in montibus domos aut lectum habentes; nam domos non habent. Sed potius

---

5 Πρόσοψιν. Lege πρόσοψις. Il. Γ. 97:
Ἀλλ' ἄγε μοι κατάλεξον ὅπως ἤνίησας ἑκαστῆς.

6 Καταβαίνουσα, & infra ἀνιοῦσα. Mallem καταβαίνουσα, & infra ἀνιόυσα.

7 Βαθμούς. Heſ. explicat πᾶσα θύρα, μὴ ἔχουσα ὑπὸ βαθμὸν πρὸς τῇ γῇ, ἀλλ' ἀπέχουσα ἐδάφους, οἷον θυρὶς, ἢ θύρα ἐς ὑπερῷον ἀνάγουσα. Od. X. 132:
Ὦ φίλοι, οὐκ ἂν δή τις ἀν' ὀρσοθύρην ἀναβαίη.
Vide Etym. & Euſtath.

8 Οἶκοι. Sic interpretor hoc: οἱ γὰρ οἶκοι οὐκ ἔγκεινται, *nam domos non habent*. Poſſet & ſignificare: nam vocabulum οἶκοι non inclinſum reperitur in voce ὀρεσκῴοισι; at potius occurrit τὸ κεῖσι. Strabo vero in octavo libro derivat ἀπὸ τῶν κώων, *id eſt*, κοιλωμάτων, cavernis. Fortaſſe pro οἱ γὰρ οἶκοι, legendum, τὸ γὰρ οἶκοι.

δύναται εἶναι Ἰακῶς. ⸂ δὲ διὰ τῦ ΕΙ εἶρηκεν, ὀρεσκέοις. [1] ⸂ δὲ αὐτὸ τὸ κῴδιον, οἱονεὶ κοίτιον, ὥστε ⸂ κῴας διὰ τῦτο. [2] εὐλόγως δ' ⸂ τὸ ὀρεσκῴοισι, ὀρεσκόποις ἂν εἴη.

Ὀρέξατο. Ὥρμησεν. οἱ δὲ, διέβη εἰς τὸ καλασρέφειν. ὀρέγειν δὲ, εἰς τὸ [4] ἐκτείνειν. ὁ δὲ Ἀλφαβήνων, ἐκλείνῃ τὰ σκέλη.

Ὄρινε. Γενικῶς τῇ ψυχὴν ἐκίνησε διὰ [5] λόγον· οὐκ ἐρωτικῶς νῦν, ἀλλ' ὀργίλως.

Ὀρέχθεον. Τῶν πεποιημένων ἡ λέξις·

Πολλοὶ μὲν [6] βόες ὀρέχθεον. ———

τινὲς δ' ἔφασαν εἶναι ἀπὸ τῦ ὀρύειν συνεχηματίζῃ, ὃ φασιν εἶναι, τὸ μὴ δορύβῳ τὴν σφαγὴν ἐπομβρύειν.

Ὀρεκτῆσι μελίῃσι. Αἷς ὀρέγδην χρῶνται, ὅτι ἐν τῷ συνίστασθαι ἐκλείνοντες τὰ δόρα, [7] ἐκ χειρὸς πλήσσοντες, [8] ὅπερ ἔφαμεν τὴν μαχομένων συνίσησι.

Ὀρίνετον. Δυικῶς. ὥρμων, ἐκίνει. [9]

Ὀρθοκραιράων. Ὀρθοκεράτων. λέγει δὲ ὅτι τῶν νεῶν· [10] ποτὲ δ'

---

[1] Διὰ δ' ΕΙ εἶρηκεν ὀρεσκείοις. An esset varians lectio pro ὀρεσκῴοισι? Il. A. 268: Φηρσὶν ὀρεσκῴοισι. —

Et sic legeret Apollonius ὀρεσκείοις? An scribendum, Ἀλφὶ δ' Ι εἶρηκεν ὀρεσκῴοις? Nam hoc per I scribitur, cum occurrat *iota* subscriptum in ὀρεσκῴοις.

[2] Διὰ τῦτο. Post Ἀλφὶ τῦτο supple εἰρῆσθαι, quod omissum putem.

[3] Διέβη. Fortasse, καλασρέφει εἰς τὸ διέβη. Respexit Il. N. 20:

Τρὶς μὲν ὀρέξατ' ἰὼν, τὸ δ' τέτρακτον, ἴκελο τέκμωρ.

Quem egregium versum expressit Pindarus in tertiâ Pythior. Βάμενος δ' ἐν πρώτῳ κιχὼν, &c. ubi Aristarchus legit τριτάτῳ.

[4] Εἰς τό. Pro εἰς τὸ mallem ἐπί. Διαβὰς est extensis & divaricatis cruribus stans. Il. M. 458:

Εὖ Ἀλφεβὰς, ἵνα μή τι ἀφαυρότερον βέλος εἴη.

Quod imitatus est Tyrtæus *de bellicâ virtute*, versu 16:

Ὅστις ἀνὴρ Ἀλφεβὰς ἐν προμάχοισι μένῃ.

Unde recte Apollonius: ὁ δὲ Ἀλφαβήνων, ἐκλείνῃ τὰ σκέλη.

[5] Διὰ τὸν λόγον. Mallem Ἀλφὶ δ' λόγῳ. Respicit Il. B. 142:

Ὣς φάτο· τοῖσι δὲ θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ὄρινε.

derivaretur ex κεῖμαι, quod eſt *dormire ;* & ſic eſſet forma Ionica : etenim per EI dixit ὀρεσκείοις. Enim vero ipſummet κώδιον, *id eſt*, vellus, ſic vocatur tanquam κόϊτιον, *id eſt*, lectus, ita ut κώας inde dicatur. Veriſimile igitur eſt ὀρεσκῴοισι dici pro ὀρεσκόϊτοις, *id eſt*, in monte cubantibus.

Ὄρεξατο. Cum impetu profectus eſt. Quidam interpretantur, *tranſivit ut perveniret.* Ὀρέγειν enim eſt extendere. Et qui tranſit, extendit crura.

Ὄρινε. Generaliter animum commovit ſermone. Nunc eſt *irâ*, non vero *amore* turbare mentem.

Ὀρέχθεον. Vox ficta :

Multi quidem boves mugiebant. ——

Quidam formatam dixerunt hanc vocem ex verbo ὀρέων, ideoque ſignificare *cum tumultu cædem pati.*

Ὀρεκτῇσι μελίῃσι. Haſtis quibus porrectis utuntur ; ſic dicuntur quod in conflictu pugnæ extendentes haſtas cominus feriant :& hoc quidem laudem pugnantium conſtituit.

Ὀρίνετον. In duali, irruebant, movebant.

Ὀρθοκραιράων. Erecta habentium cornua. Hoc dicit de na-

---

6 Ὀρέχθεον. Il. Ψ. 30. Sic verſus integer legitur :

Πολλοὶ μὲν βόες ἀργοὶ ὀρέχθεον ἀμφὶ σιδήρῳ
Σφαζόμενοι. —

Heſ. interpretatur : ἐξέναζον, ἐμυκῶντο, ἐβρύχοντο. Quam explicationem ex Apollonio excidiſſe putem, & reſtituendam eſſe poſt ἦσ' πεπτοιημένων.

7 Δόρα. Lego δόραλα.

8 Πλήσσοντες. Pro πλήσσοντες lege πλήσσουσι, vel πλήσσοντες μάχονται. Il. Β. 543 : Ἀιχμηταὶ μεμαῶτες ὀρεκτῇσι μελίῃσι.

9 Ἐκίνων. Addit exemplum Heſ. depromptum ex Il. Ι. 4 :

Ὡς οἵ' ἄνεμοι δύο πόντον ὀρίνετον ἰχθυόεντα.

10 Νεῶν. Pro navibus, Il. Σ. 3. & Τ. 344 :

— Προπάροιθε νεῶν ὀρθοκραιράων.

Pro bobus, Il. Θ. 231 :

Ἑκατόγχειρες κρέα πολλὰ βοῶν ὀρθοκραιράων.

Et eodem ſenſu Il. Σ. 573, atque Od. Μ. 348.

ἀπὸ τῆς βοῶν. ἔνιοι δὲ, ὀρθοκεφάλων, δι' ὃ τὸ ὀρθόστρυμνον σημαίνει. ἐχημάτισαι δὲ ἀπὸ τῆς κάρα. τούτοις δ' ἀντίκειται [1] βοῶν ὀρθοκεράτων.

Ὀρόγειν. Ὀρμᾶν.

Ὀρθωθείς. [2] Διανασὰς, οἷον ἀγανασήσας ἑαυτόν.

Ὀρόν. [3] Ὁ μὲν Ἀττικῶν, ἓν ἀνθ' ἑνὸς, γάλα. οὐκ ἔστιν δὲ ἀλλ' ἡ ὑδατώδης ὑπόστασις τοῦ γάλακτος, ὀρὸς λέγεται·

Καί κεν ὀρὸν [4] πίνων, μεγάλην ὀπιπεύσεται ἦτορ.

εἴρηται δὲ ἀπὸ τοῦ ἐξορύσσειν τοῦ γάλακτος, [5] διὰ τὴν ὑγρότητα χωρισμὸν ἀπὸ τοῦ γάλακτος λαμβάνειν.

Ὀρπηκας. [6] Κλάδους, ἀπὸ τοῦ ὀρύσσειν.

Ὀρφνη. Σκοτία. ἔνθεν εἰρῆσθαί φασι καὶ τὸ ὀρφανὸν μεταφορικῶς, ἢ ἐν σκότει ὥσπερ ὄντα, [7] τῆς γονέων ἐστερημένου.

Ὀρθια. [8]

——Ἤϋσε Θεὰ [9] μέγα τε δεινόν τε,

Ὄρθια. ——

---

[1] Ἀντίκειται. Fuit cum legerem: τοῦτο δὲ κεῖται ἀντὶ τοῦ, βοῶν ὀρθοκεράτων. Ex Sophocle citatur apud Pollux. ὀρθόκερως φρίκη.

[2] Ὀρθωθείς. Il. B. 42:

Ἔξετο δ' ὀρθωθείς. —

Et Il. K. 21:

Ὀρθωθεὶς δ' ἔνδυνε περὶ στήθεσσι χιτῶνα.

[3] Ὀρόν. Dicitur pro ὀρρὸν, quod alii serum, alii cremorem lactis interpretantur, & Aristoteles, *Histor. Animal.* libro 3. definit ἰχῶρα ὑδατώδη. Occurrit & Od. 1. 222:

— Νᾶον δ' ὀρῷ ἄγχιστα πόληος.

[4] Καί κεν ὀρόν. Od. P. 225.

[5] Γάλακτος. Post ἐξορύσσειν τοῦ γάλακτος, fortasse hîc addendum καί.

[6] Ὀρπηκας. In Hesiodi Operibus, versu 466. sumitur pro stimulo:

— Ὀρπηκα βοῶν ἐπὶ νῶτον ἴκηαι.

At in Euripidis Hippolyto, versu 221. accipitur pro jaculo:

Καὶ πρὸς χεῖραν ξανθὴν ῥίψαι

Θεσσαλὸν ὄρπακα.

[7] Ὄντα. Hes. Ὀρφανεύει, seu potius Ὀρ-

vibus, & aliquando de bobus. Quidam interpretantur erectum caput habentium; unde naves erectâ puppi præ itas intelligunt. Et ſic hæc vox formaretur ex κάρα, *id eſt*, caput. Dicitur pro ὀρθοκεράλων.

Ὀροΰειν. Cum impetu irruere.

Ὀρθωθείς. Cum ſurrexiſſet, ſe ipſum erexiſſet.

Ὀρόν. Apion aliud pro alio ſumit, & interpretatur γάλα, *id eſt*, lac. Non eſt autem; ſed aquoſum lactis ſedimentum dicitur ὀρός:

Equidem lactis ſedimentum bibens magnum femur ſuum efficeret.

Sic vocatur ex verbo ἐξορύειν, quod eſt ex lacte exurgere, quod humor a lacte ſecernatur.

Ὄρπηκας. Ramos; ſic dicuntur quod ſurſum emittantur.

Ὀρφνη. Obſcuritas; hinc metaphorice dictum putant orphanum, in tenebris veluti exiſtentem, parentibus orbatum.

Ὄρθια.

——— *Clamavit Dea altumque & horrendum*

Ὄρθια. ———

φναίᾳ. Νυκλειτὴ, σκολιὴν. ὅθεν καὶ ὀρφαῖον εἰρῆσθαι, τὸ ἐν σκότει ὄντα. Appoſite addit Apollonius: τῶν γονέων ἐστερημένον. Quod cum non cognitum fuiſſet, male apud Heſ. duobus in locis ὀρφανὸν emendatum fuit in ὀρφνόν.

8 Ὄρθια. Hîc de Diſcordiâ Homerus loquitur. At ὀρθία apud Pauſaniam, Plutarchum, & Xenophontem de *Rep. Laced.* eſt Diana; ſic vocata, inquit Heſ. διὰ τὸ ἐν Ἀρκαδίᾳ χωρίῳ, ἔνθα ἱερὸν Ἀρτέμιδος ἵδρυται. In tertiâ Pindari Olymp. nominatur ὀρθωσία quod idem eſt. In nonâ Olymp. primâ ἐπῳδῇ. Pindarus dixit ὄρθιον adverbialiter; ut Homerus ὄρθια. Ὄρθιον ὦρσεν θαρσέων. Et in tertiâ Olymp. ὕμνον ὀρθώσας ubi alludit ad ὄρθιον νόμον, cujus Heſ. Suidas & Herodotus meminerunt. Æſchylus in Perſis, verſu 389:

— Ὄρθιον δ' ἅμα
Ἀνηλάλαξε νησιώτιδος πίτυς
Ἠχώ. —

9 Ἥυσι Θεά. Il. A. 11.

ὁ μὲν Ἀρίσαρχος, ἀναζεταμένως· ὁ δὲ Ἀρχιγένης μᾶλλον ὀρθά.

Ὄρχος. Ἡ ἐπίσιχος φυτεία, ἢ ἡ κηπεῖα· ὄνλινα [1] ἐτυμολογοῦσι ἀπὸ τοῦ ὀρωρύχθαι τὴν γῆν. ὁ βόθρος, οἱονεὶ ὄρυχός [2] ὢν, εἰς ὃν καταβάλλεται τὸ φυτόν. ὄρχατος δὲ, οἱονεὶ ἔρχατος, διὰ τὸ ἔρχεσθαι δι' αὐτοῦ [3] ἢ κῆπον.

Ὄρχαμος. Ἡγεμών· ἀπὸ τοῦ ἐπέρχεσθαι τοὺς τάξεις τοῖς ὑποτεταγμένοις, οἱονεὶ ἔρχαμος.

Ὀρωρέχατο. [4] Ὁρμημένοι ἦσαν. [5]

Ὄσσε. Ὀφθαλμοί.

Ὄσσα. [6] Κληδών, φήμη ἐκ Θεοῦ· ὅθεν καὶ οἱ Ἀττικοὶ ὀτεύεσθαι [7] λέγουσι, τὸ κληδονίζειν. ὀτευομένη, [8] ἥτις ἐστὶν κληδονιζομένη.

Ὀσσόμενος. [9] Ἤτοι τοῖς ὀφθαλμοῖς ὑποβλέπων, ἢ τῇ ψυχὴν προσδεχόμενος.

Ὀτρηρόι. Ἐναργεῖς [10] καὶ ἐπεσταλμένοι. ἀπὸ τοῦ ὀτραλέως,

---

[1] Ὄνλινα. Lege ἤνλινα; niſi cum Heſ. ſcribas, ὁ κῆπος pro ἡ κηπεῖα. Vel legendum inverſo ordine, ἡ κηπεῖα, ἢ ὁ βόθρος, οἱονεὶ, &c. ὄνλινα, &c. Od. H. 127:

Ἔνθα ἓ κοσμηλὴ πρασιὴ πεφύασιν ὄρχον.

In Herculis Scuto, verſu 296:

— Παρὰ δέ σφισιν ὄρχος
Χρύσεος ἦν. —

Quidam deducunt ex ארך, *id eſt*, prolongatus fuit; cum ὄρχατος ab Euſtathio definiatur, ὁ ἐπὶ πολὺ ἐκτεινόμενος, ὃ ἐστιν ἐκτεινόμενος.

[2] Ὄρυχός. Lege ὄρυχός τις. Vocabulum confictum ut propius alludat. Etym. Ὄρχος ἐστὶν ὁ βόθρος εἰς ὃν ἐκτίθεται τὰ φυτὰ πρὸς μοχείαν. παρὰ τὸ ὀρύσσω, ὄρυχόν τινα ὄντα. ὄρχατος ὁ, ἡ ἐπίσιχος φυτεία, ἀπὸ τοῦ ἔρχεσθαι.

[3] Δι' αὐτοῦ. Poſſet & legi ἀφ' αὐτὸν ἢ κῆπον, pro ἀφ' αὑτοῦ. Unde commodus exurgeret ſenſus; ſed nihil temere muto.

[4] Ὀρωρέχατο. Il. Λ. 26:

Κυανέαι δ' ἀράκοντες ὀρωρέχατο ποτὶ δειρήν.

Et ὀρωρέχαται Il. Π. 834:

— Ὠκέες ἵπποι
Ποσσὶν ὀρωρέχαται πολεμίζειν. —

[5] Ἦσαν. Appoſite addit Heſ. ἢ ἐκτεταμένοι. Pro ὁρμημένοι lege ἠρμημένοι.

[6] Ὄσσα. Il. Β. 93:

— Μετὰ δέ σφισιν ὄσσα διδῇσι.

Ariſtarchus quidem contentâ voce; Antigenes vero magis recta interpretatur.

Ὄρχος. Plantatio in ordinem digeſta & diſpoſita, aut hortenſis; ſic dicitur, quod terra effodiatur foſſa, quaſi ὄρυχος, *id eſt*, locus qui effoditur, in quem conjiciuntur plantæ. Ὄρχαλος vero eſt quaſi ἔρχαλος; quod eat per hortum.

Ὄρχαμος. Dux. Sic vocatur quod adeat ordines ſubditorum; & dicitur quaſi ἔρχαμος.

Ὀρωρέχατο. Cum impetu irruebant.

Ὄσσε. Oculi.

Ὄσσα. Omen, fama ex Deo profecta. Unde & Attici dicunt ὀτλεύεσθαι pro vaticinari. Et ὀτλεμών eſt mulier quæ vaticinatur.

Ὀσσόμενος. Aut oculis torve aſpiciens, aut mala animo expectans.

Ὀτρηροί. Diligentes, induſtrii. Et ὀτραλέως eſt celeriter.

Et Od. Ω. 412:

Ὄσσα δ' ἄρ' ἄγγελος ὦκα κατὰ πτόλιν ὤχετο πάντη.

Pro voce ſimpliciter accipitur in Theogoniâ, verſu 10:

— Στεῖχον ὀξυκελεύθους ὄσσας ἐέσσας.

7 Ὀτλεύεσθαι. Recte ὀτλεύεσθαι. Nam quidam præferunt ὀπεύεσθαι, freti autoritate Ælii Dionyſii, qui pro ὀτλεύεσθαι veteres dixiſſe ὀπεύεσθαι tradit apud Euſtath. Il. Ξ. p. 964. Doctiſſime, ut omnia, Clariſſimus Ruhnkenius annotat hunc errorem fluxiſſe ex Ariſtophan. Lyſiſtr. verſu 597. ubi pro ὀτλευμένη ἢ κάθηλαι, Dionyſii Codex perperam exhibuit ὀπευμένη. Idem incomparabilis Criticus annotat pari fere mendo ſcribi in Mœride Attic. ὀπλεύεσθαι. Sed in Sangermanenſi Codice Manuſcripto hujuſce Lexicographi ſcribitur, ut legendum eſt, ὀτλεύεσθαι. Ejuſdemque Codicis operâ hoc mendum, ut & plurima alia, in ſuâ Editione ſuſtulit Clar. Pierſonius.

8 Ὀτλευμένη. Ante hanc vocem omiſſum puto τὸ κρή. Pro ἢτις legerem ἦται, ſeu κάθηλαι, ob Ariſtophanis verſum, ὀτλευμένη ἢ κάθηλαι; vel potius πεοφῆτις.

9 Ὀσσόμενος. Vide quæ ſupra annotavimus in κάκ' ὀσσόμενος.

10 Ἐναργεῖς. *Clari*, *manifeſti*; nullo ſenſu. Lege ἐνεργεῖς. Occurrit Od. A. 109: Κήρυκες δ' ἀνδοῖσι καὶ ὀτρηροὶ θεράποντες.

ταχέως. καὶ παρ' ἀλλήλως αἶψα ἢ ὀτραλέως. ἢ τὸ ὀτρύνειν, ἀπὸ τ ἀυτῆς ἐννόιας· ἢ ἀπὸ τῦ παρορμᾶν. ἢ ὀτρυντὺς, [1] ἡ ἐπιτέλευσις.

Ὄτριχας. Ὁμοιότριχας.

Ὀυδενόσωρα. [2] Ὀυδὲ μιᾶς φροντίδος ἄξια.

Ὀυδός. Ἐστὶ μὲν τῦ βαθμῦ τ θύρας·

Ὀυδῦ [3] ἐπαύλεως. ———

καί·

——— Ὑπέρβη † λάϊνον ὐδόν.

ἀπὸ δ' δι' αὐτὸν ὁδεύειν. ὅπη δὲ τ κοινῶς νοεμθύης ὁδῦ·

——— Ἐπεὶ [5] φάσ' ἀρισφαλὲ ἔμμεναι ὐδόν. [6]

Ὄυλον. Ἐστὶ μὲν ῦ μαλακῦ·

——— Ὄυλων [7] τε ταπήτων.

σημαίνει δὲ τὸ ὅλον ἡ λέξις·

Ἄρτον [8] δ' ὕλον ἑλών. ———

ἐστὶ δὲ ῦ ὀλεθρίυ·

——— Ὄυλος Ἄρης. [9] ———

---

[1] Ὀτρυντύς. Il. T. 234:

— Μηδέ τις ἄλλῳ
Λαῶν ὀτρυντὺν πεπιδέγμενος ἰσχαναάσθω.

Dicitur quoque ὀτραλίως, *celeriter*, in Herculis Scuto, verſu 410:

— Οἱ δ' ὀτραλέως ἐνόησαν.

Et ὀτρῦναι apud Heſ. παροξύναι, κελεύειν, παρορμᾶν. Exempla apud Hom. paſſim obvia.

[2] Ὀυδενόσωρα. Apion, teſte Heſ. interpretatur, ὐδενὸς φυλακτικά. Il. Θ. 178:

— Τείχεα μηχανόωντο
Ἀβλῆχρ', ὐδενόσωρα. —

[3] Ὀυδῦ ἐπαύλιως. Od. A. 104. Lege ὐδῦ ἐπ' αὐλείυ.

[9] Αἶψα

[4]Αἰψα & ὀτραλέως sunt vocabula synonyma. Hoc sensu sumitur ὀτρύνειν, seu potius pro *incitare*. Et ὀτρυντὺς est cohortatio.

[5]Ὀτριχας. Habentes eosdem pilos.

[6]Ὀυδενόσωρα. Nullâ curâ digna.

[7]Ὀυδός. Pro limine portæ :

In limine aulæ. ——

Et :

—— *Ingressus est lapideum limen.*

Sic dicitur quod per eum vadamus. Et pro viâ quæ ὁδὸς vulgo dicitur :

—— *Quoniam dicunt valde difficilem esse viam.*

[8]Ὀυλον. Pro molli quidem :

—— *Mollibusque tapetibus.*

Significat & *totum* hæc dictio :

Panemque totum sumens. ——

Et pro pernicioso :

—— *Pernicioſus Mars.* ——

---

4 Ὑπέρβη. Od. Θ. 80.

5 Ἔστιν φάσ'. Od. P. 196. Pro φάσ' hodie legitur φάτ'. In Hesiodi Theogoniâ, versu 749. ὁδὸς sumitur pro limine :

— Ἀμειβόμενοι μέγαν ὁδόν.

6 Ὀυδόν. Male in Codice Mſ. ὁδόν.

7 Ὀυλων. Il. Π. 224.

8 Ἄξιον. Od. P. 343.

9 Ὀυλος Ἄρης. Il. E. 461. Dicitur pro ἥλιος, quod habet quoque Homerus; ut & Hesiodus in Herculis Scuto, versu 192 :

— Ἐν ᾗ οἱ αὐτὸς ἀναφόρεις ἥλιος Ἄρης.

ἐπὶ δὲ ξ συνεσταλμένως·

Οὖλας [1] ἦπε κόμας. ———

καί·

Χλαῖναν [2] πορφυρέῳ ἔλλῳ, ———

μεταληφθήσεται εἰς τὸ ὄλλῳ, ὃ ἔστιν ὁλοπόρφυρον.

Οὐδας. [3] Ἔδαφος.

Οὐθατα. Ὁ μὲν Ἀπίων, μαστοί. ὅτ' ἂν δὲ λέγει·

——— Οὐθαρ ἀρούρης, [4]

μεταφορικῶς λέγει τὸ πάρσιμον τῆς γῆς. ἔνιοι δὲ, τὰ μέσα τῆς ἐντεῦθεν, ἅπερ θρεπτικά ἐστι τῶν μαστῶν·

Οὐθαῖα γὰρ [5] σφαραγεῦντο. ———

Ουλε. [6] Ὑγίαινε. ὅθεν καὶ ὑγιασμὸν τραῦμα.

Ουλομένην. Δεινὴν, [7] ὀλεθρίαν. ἐν δὲ τῇ [8] Σ Ὀδυσσείας·

Οὐλομένης [9] ἐμέθεν, ———

οἷον, ἐμοῦ τῆς ἀπολομένης. καί·

Οὐλομένων νεκύων, [10]

τὸ αὐτό ἐστι.

---

[1] Οὖλας ἦκε. Od. Z. 231.

[2] Χλαῖναν πορφυρέῳ ἔλλῳ. Od. T. 225. Οὖλῳ, quod hîc in Codice Mſ. deerat, ſubſtitui. Alii explicant *mollem*. Apud Hippocrat. ὀλομελίη eſt, ἡ ὅλη φύσις.

[3] Οὖδας. Od. Θ. 376:

Ῥηϊδίως μεθέλεσκε, πάρος ποσὶν ἕδρας ἱκέσθαι.

Heſiodus in Operibus, verſu 532:

Οὐτ' ἐπὶ νῶτα ἔαγε, κάρη θ' εἰς ἕδρας ἱκάνῃ.

[4] Οὐθαρ ἀρούρης. Il. I. 141. Sic dixit Il. I. 530:

— Γειῇ ἀλωῆς.

Et Pindarus in quartâ Pyth. ἐν ἀργινόεντι μαστῷ.

[5] Οὐθαῖα γάρ. Od. I. 440.

[6] Οὐλε. Od. Ω. 401:

Οὐλέ τε καὶ μέγα χαῖρε, θεοὶ δέ τοι ὄλβια δοῖεν.

Quibuſdam hinc derivatur Latinum *vale*; & utrumque refertur ad Hebraicum אוּל *fortitudo, robur*.

[7] Δεινήν. Reſpexit ſecundum Iliadis verſum:

Et pro contorto :

Contortas demisit comas. ——

Et :

Lænam totam purpurâ tinctam. ——

Οὐλὸν hîc significat ὅλον, *id est*, totam purpuream.

Οὐδας. Pavimentum.

Οὐθατα. Apion intelligit mammas. Cum vero dicit :

—— *Uber terræ*,

metaphorice intelligit fructiferum & uberrimum solum. Quidam explicant mediam intestinorum partem quæ complectitur mammas :

Ubera enim gravabantur. ——

Οὐλε. Recte vale ; unde & ἀλὴ est vulnus ad sanitatem perductum.

Οὐλομένην. Funestam, pernicioſam. Et in libro Odysseæ octavo decimo :

Perditæ mei, ——

ἀλομένης hîc significat *perditæ*. Et :

Perditorum mortuorum,

idem est.

Μῆνιν ἄειδε Θεὰ Πηληιάδεω Ἀχιλῆος Οὐλομένην. —

Hunc quoque præsentem habuit Hes. cum dixit : Ὀλόμην. Δεινόν ; ubi male conjectum fuit ὀλοόν ; quod supra legatur, Ὀλοοῖο, Δεινῆ : ut cecinit Homerus Il. Γ. 133 :

— Ὀλοοῖο λιλαιόμθοι πολέμοιο.

Hesiod. in Operibus, versu 715 :

— Οὐλομένῳ πενίῃ θυμοφθόρον. —

9 Ἐν δὲ τῇ. Male in Codice Ms. ἐ.

9 Οὐλομένης. Od. Σ. 272.

10 Οὐλομένων νεκύων. Nusquam apud Hom. me legere memini ἀλομένων νεκύων. Sed Od. Λ. 554. ἀλομένων jungitur cum τευχέων :

Οὐδὲ θανὼν λήσεσθαι ἐμοὶ χόλος εἵνεκα τευχέων Οὐλομένων. —

Et infra, versu 563. νεκύων καταθνητειώτων. Quæ fortasse confudit Apollonius memoriter lapsus.

Ὀυλοχύτας. Ὁ μὲν Ἀπίων, τὰ μαζοβόλια. [1] ἐν τούτοις γὰρ ἀνακέχυνται αἱ ὑλαί. φαίνεται δὲ ναῶν τὰ ἀγγεῖα ἐν οἷς αἱ πριθαὶ πέχυνται. ἴσως δὲ ταῦτα σημαίνει. ὅτ' ἂν δὲ λέγει·

——— Καὶ οὐλοχύτας [2] ἀνείλοντο,

σαφὲς ὡς αὐτὰς τὰς πριθὰς σημαίνῃ, οἷον τὰς ὅλας χεομένας ἐπὶ τῶν σπονδῶν.

Ὄυλαμός. [3] Τάξις·

——— Ἀνὰ ὐλαμὸν [4] ἀνδρῶν.

ἢ ἔστιν ἡ τὸ ἔτυμον, [5] ἰλαμὸς, ἡ εἴλησις, [6] ἢ ἐπὶ τὸ αὐτὸ συνάθροισις τῶν ἀνδρῶν. ἢ ὅλας τρίχας [7] ἡμεῖς λέγομεν, τὰς φύσει εἰλυμένας ἢ συστρεφομένας.

Ὄυνεσθε. Ὄνησιν τινὰ ἔχετε. διϊστέον δὲ διαφόρως λεγομένων τῶν λέξιν·

Ἦ ὀνάσασθ' [8] ὅτι μοι Κρονίδης. ———

ὀλιγωρίαν δὲ ὅτως ἢ ἐνταῦθα, οἷον ἐμέμψασθε. καταστρέφει δὲ εἰς ἴσον τὸ ἐξεφαυλίσατε, ὡς οὐδὲν ἄξιον [9] ἡγήσασθε.

Ὄυνεκα. [10] Ἤτοι ἀντὶ τοῦ ὅτι.

---

[1] Μαζοβόλια. Hæc vox exulat ex omnibus, ut opinor, Lexicis. Sed apud Pollux. lib. 10. legitur μαζονομεῖα, & lib. 6. Μαζονόμια, κύλικες μεγάλοι πίνακες, ἐφ' ὧν αἱ μάζαι διενέμοντο. ξύλινοι δὲ ἦσαν.

[2] Καὶ ὀλοχύτας ἀνείλοντο. Il. Α. 449. Lege ἀνέλοντο.

[3] Ὄυλαμός. Quidam hanc vocem deducunt ex אל manipulus.

[4] Ἀνὰ ὐλαμόν. Il. Δ. 251.

[5] Ἔτυμον. Male in Codice Mſ. ἔτυμοι.

[6] Ἡ εἴλησις. Fortaſſe ἢ εἴλησις.

[7] Τρίχας. Clariſſimus Alberti, qui hæc noſtri Apollonii verba laudat, omiſit hanc vocem quæ, aut fallor, in illius Apographio ideo deſiderabatur, quod in noſtro Codice Mſ. per compendium efficta repræſentetur.

[8] Ἦ ὀνάσασθ'. Il. Ω. 241. Priamus Trojanos omnes a porticu prohibens, ſic eos contumelioſis verbis alloquitur:

Ἦ ἄνεω' ὅτι μοι Κρονίδης Ζεὺς ἄλγε' ἔδωκε.

Quaſi diceret: an ex eo fructum percipitis, quod me dolore confecit Jupiter? Næ vobiſcum feliciter agitur; nam aliter haud impune ferretis. Sed, monente Apollonio, alii legunt, ἢ ὀνόσασθ', (male in Codice Mſ. ὀνόσασθαι) *id eſt*, an hoc levius

Ὀυλοχύτας. Apion interpretatur locum ubi ponuntur liba; in hunc enim conjiciuntur molæ ſalſæ. Videtur autem intelligere vaſa in quæ effunditur hordeum. Fortaſſe & hæc eſt mens Homeri. Cum vero dicit:

——— *Et fruges ſalſas ſuſceperunt,*

manifeſte ipſaſmet fruges notat, quaſi totas in libationibus effuſas.

Ὀυλαμός. Ordo aciei:

——— *Per ordines virorum.*

Dicitur ſecundum etymologiam quaſi ἰλαμὸς, *id eſt*, in unum collectio virorum & conglomerata turba. Et capillos ἕλικας, dicimus, *id eſt*, naturâ contortos & convolutos.

Ὄυνεσθε. Utilitatem aliquam percipitis. Varie autem ſcriptam hanc dictionem reperimus:

An ὀνάσασθ' *quod mihi Jupiter?* ———

Sed ſecum hîc quoque importaret ſignificationem *vituperandi*. Et idem notaret ac *deſpicitis & pro nihilo habetis*.

Ὄυνεκα. Pro ὅτι, *id eſt*, quod.

---

vobis videtur quod me dolore confecit Jupiter, & inſuper mea quaſi parva augetis mala? Duos ſenſus conjungit Schol. ἢ.... ἐπὶ ταῖς συμφοραῖς δύφραίνεσθε· ἀπὸ δ' ὀναθοῦ. ἢ ἐκφαυλίζετε καὶ μικρὸν ἡγεῖσθε.

9 Οὐδέν. Lege ὀδυνός.

10 Ὄυνεκα. Il. A. 11:

— Ὀλέκοντό ῥ' λαοὶ,
Ὄυνεκα τὸν Χρύσην ἠτίμησε ἀρητῆρα.

In Heſiodi Operibus, verſu 137:

— Χολέψω ὄνεκα τιμᾶς
Οὐκ ἐδίδουν μακάρεσσι Θεοῖς, ὅτι Ὄλυμπον ἔχουσιν.

Οὐρανός. Ὁ καλεσηριγμὸς [1] πᾶς τόπος.

Οὐρανιώνων. Τῶν ὑπὸ τὸν οὐρανῶν ἀρχὴν [2] τελαγμῶν.

Οὔλιος [3] ἀστήρ. Ὀλέθριος καὶ χαλεπός. λέγει δὲ τὸν κύνα.

Οὐρῆας. Ἡμιόνους. ἤτοι ὀρειβαλίους. [4] ἀφ' τὸ ὀρύειν πρὸς τὰς ἀνάγκας τόπους.

Οὐριάχοι. [5] Ὁ ὄραχος τῆς δοράς. [6]

---

[1] Καλεσηριγμὸς. Pro καλεσηριγμὸς, Heſ. habet, ὁ καλησρισμὸς τόπος: & multo melius; cum reſpiciat ἐρανὸν ἀστερόεντα, *cœlum ſtellis ardentibus aptum*, quod toties in Homero legitur. Perſæ, eodem teſte, vocabant ἐρανὰς, τὰς βασιλείους σκηνὰς καὶ αὐλὰς, ὧν τὰ καλύμματα κυκλοτερῆ. Sic annotavit Cauſaubonus ad Athenæum dici Gallice, *le ciel du lit*, pro ſummo illius tegmine. Οὐρανὸς quoque pro palato uſurpatur, pro quo Heſ. habet ἐρανίσκον, in vocem κλωγμὸς quam definit: ὁ ἀφ' ἑ γλώττης πρὸς τὸ ἐρανίσκον ψόφος. Ejus loco ſimiliter affert ὑπόφυσα, quod explicatur ἐρανίσκος, *id eſt*, palatum. Habet ὑπόφυσον Ariſtoteles Hiſt. Animal. l. II. ut paulo ſupra poſuit ἐρανὸν pro palato. Apud Nicandrum in Alexipharmacis ἐρανόεσσα ὑπήνη explicatur per *capillos qui ſunt in ſupremâ labiorum parte*, item *palatum*. Sic uſurpavit ὑποφύω Hom. Il. x. 495:

Χείλεα μὲν τ' ἰδίην', ὑποφύω δ' ὀδὸν ἰδίην.

Quæ vox hoc ſenſu apud Plutarchum & Gal. occurrit. Immerito igitur, obſervante Clariſſimo Alberti, Uptonus carpebat Dionyſ. Halicarnaſſ. qui *De ſtructurâ orationis*, pag. 95. ἐρανὸν pro palato adhibuerat. Falſo notatur a religioſore Critico hæc metaphora *ut audacior*, quod ſit a ſcriptore pedeſtri, qui humilior eſſe debet, prolata. Immo, quod a nemine huc uſque animadverſum putem, & notatu digniſſimum videtur, eſt phraſis Syriaca quæ hîc a ſcriptore Halicarnaſſenſi uſurpata mire convenit. Legitur in Pſalmo 22, verſu 30, ſecundum Verſionem Syrorum: ולשני דבק לשמי חכי, *id eſt*, & lingua mea adhæſit *cœlo palati mei*, pro *palato meo*. Sic Pſ. 136, Secundum Hebræos 137, verſu 11: נדבק לשני לשמי חכי אלא אתדכרכי, *id eſt*, adhæreat lingua mea *cœlo palati mei* (pro *palato meo*), niſi memor ſim tuî. Et Pſalmo 118, ſecundum Hebræos 119, verſu 110. חלין מליך לשמי חכי טב מן דבשא לפומא, *id eſt*, dulciora fuerunt eloquia tua *cœlo palati mei*, magis quam mel ori. Iidem Syri dicunt quoque שמי פומא, *id eſt*, cœlum oris, pro *palato*. Cui reſpondet in Arab. linguâ שקף אללשאן, *id eſt*, linguæ tectum & contignatio, immo & cœlum; nam & hoc quoque ſignificat שקף *ſaqfoun*. Habent pariter Arabes ſuum שקף אלפם, *id eſt*, cœlum oris, pro uſitatiori חנך quod proprie *palatum* deſignat. (Vide Thomæ a Novaria The-

Ὀυρανός. Omnis locus firmus.

Ὀυρανιώνων. Sub cœli imperio conſtitutorum.

Ὄυλιος ἀστήρ. Pernicioſum & funeſtum aſtrum. Sic autem vocat Caniculam.

Ὀυρῆας. Mulos; ſic dicuntur ex verbo ὀρέειν, quod inſiliant in loca inacceſſa & difficilia: etenim montes conſcendunt.

Ὀυρίαχοι. Ferrum extremo haſtili præfixum.

ſaurum Arabico-Syro-Latinum impreſſum Romæ anno 1636. p. 28. ubi Arabicum חנך & Syriacum חנכא pro maxillâ ſumit, & שקף אללשאן, ſeu אלפם, & Syriacum שמי חכא, ſeu פומא, pro *palato, tecto palati* accipit; cum ex eodem Syriacum חכא, & Arabicum פך proprie ſint mandibula). Syris שמי ביתא *cœlum domûs* eſt lacunar, laquear, pars inferior tecti; ut Arabice שקף אלבית, apud eumdem Thomam a Novaria, p. 311. citante etiam Clar. Caſtello, Column. 3773. Lexici heptaglotti. Arabibus שמא quod cœlum proprie deſignat, ſumitur quoque pro tecto (porticûs), domo, umbraculo, umbellâ, dorſo equi (ob convexitatem), & generaliter pro iis omnibus quæ nos ſuperne tegunt. Immo, & quod omittendum non erat, hodie etiam nunc Græcobarbari *palatum* vocant ἐρανίσκος. Vide p. 301. Theſauri Græcobarbaræ linguæ, qui a Capucinis adornatus prodiit Lutetiæ anno 1709. Ibidem & ἐρανὶα explicatur, *ſoprecielo, ſopraletto*, & *ombrella di altare*. Et ἡ ἐρανία ϑ χρεββάλιε, *drapellone*. Dicunt & Medici *lacunar faucium*.

[2] Τῶν ὑπὸ τὴν ἐρανῶν ἀρχήν. Mallem ὑπὸ τὴν ἐρανῶ ἀρχὴν, vel τὴν τῶν ἐρανῶν.

[3] Ὄυλιος. Il. Λ. 62.

[4] Ὀριόατεσι. Locus mire confuſus corruptuſque. Hunc ego ſic inverſo ordine reſtituo: Ὀυρῆας. Ἡμιόνους, ἀφ' τὸ, (ſeu ἀφ' τὸ) ὀρέειν πρὸς τὲς ἀνάντεις τόπους. ἤτοι γὰ ὀρειβατῆσι. Interpretantur *mulos* Il. A. 50. Sed, ut ait Ariſtoteles, ἴσως ὲ τὲς ἡμιόνους λέγει, ἀλλὰ τὲς φύλακας. Et Il. K. 84:

Ἦέ τιν' ἐρήων διζήμενοι, ἦέ τιν' ἑταίρων.

Ubi Schol. Ὀυρήων. Ἡμιόνων. νῦν ὲ, φυλάκων.

[5] Ὀυρίαχοι. Lege ὀρίαχος, ſeu ὀρίαχον; ut Il. Π. 612. & P. 528:

— Ἐπὶ οἱ ὀρίαχος πελεμίχθη
Ἔγχεος. —

Et Il. N. 443:

— Ὀυρίαχον πελέμιξεν
Ἔγχεος. —

Heſ. explicat τὸ σαυρωτῆρα, ἔστι ϑ, inquit, σιδήριον ἐγκεκαμμένον εἰς τὸ ἕτερον μέρος ϑ δόραλος. Et Schol. habet τὸ ὄπισθεν μέρος, quod docet vocatum quoque fuiſſe γρόσφον καὶ ἀπόρθυγμα.

[6] Δόραλος. Hic aliquid omiſſum puto. Legendum conjicio: Ὀυρίαχος. Ὅιον ἄραχος, τυτέσιν ἀρὰ ϑ δόραλος, τὸ ὄπισθεν μέρος.

[1]Ουρος. Ὁ φύλαξ, καθὸ συνήθως·

——— [1]Οὖρος Ἀχαιῶν. [2]

σημαίνει καὶ τὸ ὄρον καὶ [2] τὸ γῆς·

Οἱ δ' ὥς [3] ἀμφ' ὄροισι δύ' ἀνέρε δῃριάασθον·

καί·

Τὸν δ' ἄνδρες πρότερον [4] θέσαν ἔμμεναι ὅρον ἀρούρης.

λέγεται δὲ καὶ ὀδελέρως. λέγει καὶ ὀρθὸς, [5] τὰς τόπους ἐν οἷς ἐνεώλκηνται αἱ νῆες· ὥσπερ τὸ ἑλκομένας τὰς ναῦς ὁρᾶσιν εἰς τὴν θάλασσαν.

[6]Οφελες. [6]Ωφειλες. καὶ ὄφελον ἐπὶ εὐχῆς τάσσεται.

[6]Οφέλλειν. [6] [6]Αὐξειν.

[6]Οχέειν.

Νηπιάας [7] ὀχέειν, ———

τὰ νέων φρονεῖν, ἢ ὀχεῖσθαι ὑπὸ νεότητος.

[6]Οφρα. [6]Αντὶ τοῦ ἵνα, ἢ ὅπως·

[6]Οφρα [8] ἴδῃ Μενέλαον. ———

ἐπὶ δὲ τοῦ ἕως·

[6]Οφρα μὴ [9] Ἠὼς ἦν. ———

[6]Οχα. [10] Ἐξόχως.

---

1 [1]Ουρος. Il. Θ. 80.

2 Καί. Hanc conjunctionem hîc superabundantem tolle.

3 Οἱ δ' ὥς. Il. M. 421. In Homero ἀλλ' ὥς.

4 Τὸν δ' ἄνδρες πρότερον. Il. Φ. 405. Pro πρότερον, hodie legitur πρότιμοι, & ς' pro δ'. Nota varietatem Lectionis.

5 Οὐρὰς. Il. B. 153:

Οὐρὰς τ' ἐξεκάθαιρον. —

Schol. explicat ταφροειδῆ ὀρύγματα, δι' ὧν αἱ νῆες καθέλκονται εἰς τὴν θάλασσαν, ἢ τὰς ἀντλίας. Dicuntur & νεώρια, *navalia*.

6 Ὀφέλλειν. Il. Γ. 62:

[1]Ουρος.

Ὄρος. Cuſtos, quemadmodum in ſenſu uſitato:

——— *Cuſtos Græcorum:*

Significat & limites terræ:

Sed ſicut de finibus duo viri contendunt:

Et:

Quem viri antea poſuerant ut eſſet terminus agri.

Dicitur & in neutro. Vocat ὄρεσς & loca in quæ naves ſubducuntur, quod tractæ naves in mare impellantur.

Ὄφελες. Debebas; & ὄφελον, id eſt, *debebam* pro voto ponitur, & ſignificat *utinam.*

Ὀφέλλειν. Augere.

Ὀχέειν.

Νηπιάας ὀχέειν, ———

id eſt, puerilia cogitare, aut pueritiâ evehi.

Ὄφρα. Pro *ut:*

Ut videat Menelaum. ———

Et pro *quamdiu:*

Quamdiu quidem mane fuit. ———

Ὄχα. Excellenter.

— Ὀφέλλει δ' ἀνδρὸς ἐρωήν.
Heſiod. in Operibus, verſu 14:
Ἡ μὲν γὰρ πόλεμόν τε κακὸν καὶ δῆριν ὀφέλλει.
7 Νηπιάας. Od. A. 297.
8 Ὄφρα ἴδῃ. Il. Δ. 195.
9 Ὄφρα μέν. Il. Θ. 66.
10 Ὄχα. Il. Γ. 110:
— Ὄφρ' ὄχ' ἄριστα μετ' ἀμφοτέροισι γένηται.
Unde compoſita vox ἔξοχα. Od. Δ. 629:
— Ἀρετῇ δ' ἔσαν ἔξοχ' ἄριστοι.
Et in Heſiodi Diebus, verſu 9:
Ἔξοχ' ἀεξομένοιο βροτήσια ἔργα πένεσθαι.
In Pindari primâ Olymp. μεγάνορος ἔξοχα πλούτου.

Ὀχεύς. Ὁ μὲν ἰμὰς ὁ περικεφαλαίας, ἀπὸ τοῦ συνέχειν. ἀπὸ δὲ τῆς αὐτῆς ἐννοίας καὶ οἱ ὀχῆες, οἱ μοχλοὶ ἀπὸ τοῦ συνέχειν τὰς θύρας. λέγει δὲ καὶ οἱ ὀχῆες, τὴν [1] τοῦ θώρακος ζώνην συγκατέχοντας·

——— Ὄθι [2] ζωστῆρος ὀχῆες.

Ὀχθήσας. Οἷον μεταιωρίσας τὴν ψυχήν·

Τὸν δὲ μέγ' ὀχθήσας. [3] ———

ἀπὸ δὲ τῶν ὄχθων, αἵ εἰσι ἀνασήματα τῶν ποταμῶν. τάσσει δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ σπαράττειν· ἀπὸ δὲ τῆς αὐτῆς ἀρχῆς. καὶ γὰρ ὁ σπαράττων τετάραχται τὴν ψυχήν, καὶ ὁ μετεωριζόμενος.

Ὄχθαι. [4] Τὰ χείλη [5] τοῦ ποταμοῦ, καὶ τὸ ἀνάσημα τῆς γῆς. εἴρηται δὲ παρὰ τὸ ἐξέχειν.

Ὄχοι. Εἰ μὲν βαρυτονοῖμεν, [6] ἔστι μεταφορικῶς τὸ λεγόμενον λιμένες νηῶν ὀχήματα, [7] δι' ὧν ὀχεῖται αἱ ναῦς. εἰ δ' ὀξυτο-

---

[1] Τήν. Lege τὴς τήν. Pro vectibus ſumitur Il. Φ. 537:

—Οἱ δ' ἄνεσάν τε πύλας, καὶ ἀτῶσαν ὀχῆας.

Et pro galeæ retinaculo Il. Γ. 372:

Ὅς οἱ ὑπ' ἀνθερεῶνος ὀχμὸς τέταλο τρυφαλείης.

[2] Ὄθι. Il. Δ. 132.

[3] Τὸν δ' μέγ' ὀχθήσας. Il. Η. 454.

[4] Ὄχθαι. Diſcrimen inter ὄχθη & ὄχθος ita conſtituit Ammonius, ut ὄχθη, ποταμῶν χείλη; ὄχθος, ἐπάρματα γῆς ſignificet. Heſ. quoque ὄχθα & ὄχθη explicat χεῖλος ποταμοῦ. Et accipi poteſt etiam pro fontis margine, ut in decimâ tertiâ Anacreontis Odâ: οἱ δ' Κλάρου παρ' ὄχθας. At ὄχθοι apud eumdem Heſ. αἱ τραχεῖαι καὶ δύσβατοι πέτραι. καὶ αἱ ἐξοχαὶ τῶν πετρῶν. Idem tamen in ὄχθος habet: κρημνὸς, πέτρα. τὸ ὑψηλὸν τοῦ ποταμοῦ, ἢ τῆς γῆς. In vigeſimâ Anacreontis Odâ:

Ἡ Ταντάλου ποτ' ἦσθα
Λίθος Φρυγῶν ἐν ὄχθαις.

Merito ὄχθαις per petras, ſummitates montium interpretatur Clariſſima Daceria, quæ Interpretes Latinos vituperat, quod vertiſſent *ad fluenta Trojæ*. Non enim ad fluminis ripam, ſed in ſummo Sipyli montis cacumine figitur, ut ait Ovidius libro ſexto. In quodam Sangermanenſi Lex. Manuſcripto legitur: Ὄχθες. Ὑψη. ὑψηλὲς αἰγιαλές. Et Ὄχθας. Τὰ χείλη τοῦ ποταμοῦ. In altero etiam Codice Mſ.: Ὄχθας. Γῆς ἀνασήματα. Quod falſam eſſe

Ὀχεύς. Lorum galeæ, ſic dictum quod eam contineat: eodem ſenſu & vectes vocantur ὀχῆες; ſcilicet quod portam contineant. Nominat & ὀχῆας, fibulas quæ loricæ zonam retinent:

——— *Ubi baltei fibulæ.*

Ὀχθήσας. Quaſi animam quum ſuſtuliſſet:

Illum vero animam quaſi valde attollens. ———

Dicitur ex ὄχθαι quæ ſunt ripæ fluminum eminentes. Uſurpatur & pro ingemiſcere, eâdem de causâ; etenim qui ingemiſcit, & qui arrectus pendet, pariter animo turbantur.

Ὄχθαι. Oræ fluminum, & terræ eminentiæ; dicuntur ex ἐξέχειν, quod eſt extare.

Ὄχοι. Si ultima accentu gravi ſyllabico notatur, erit metaphorice navium portus, ac vehicula quibus vehuntur

---

Ammonii diſtinctionem comprobat, cum hæc vocabula promiſcue uſurpentur, & vario ſenſu apud varios autores accipiantur. Vide Clar. Oudendorpium ad Thomam Magiſtrum.

5 Χείλη τῆ̃ ποτα̃μῆ̃. *Labia fluminis*, pro *oræ*. Sic Hebraice שפה *ſafa*, id eſt, *labium*, & Chaldaice ספתא, ſignificat extremitatem fluvii, ſive ripam, & maris littus. Apud Syros, in Epiſtolâ Beati Pauli ad Hebræos c. 11. 12. חל דעל ספתה דימא, ubi Græcus Textus habet: ἄμμῳ ἡ ἐπὶ τὸ χεῖλος τῆς θαλάσσης. Vulgata ſimpliciter: *arena quæ eſt ad oram maris*. Dicuntur calathi χείλεα, Od. Δ. 132. ut & crateris, in eodem Libro, verſu 616. Galenus vocat τὰ χείλη τῶν τραυμάτων, oras vulnerum aperturam ambientes.

6 Βαρυτονοῦμεν. Senſus eſt. ſi ultima gravem ſyllabicum accentum habeat, *id eſt*, eum qui, cum intelligatur in omni ſyllabâ quæ nec acuitur, nec circumflectitur, non tamen inter ſcribendum ullâ peculiari notâ exprimitur. Sic ὄχος, *currus*, *vehiculum*, acutum in penultimâ, & gravem ſyllabicum in ultimâ habet: at ὀχὸς adjectivus habet in ultimâ acutum, aut, propter ſequentem dictionem, ſignatum gravem accentum; & ſignificat *capax*, *qui continere poteſt*.

7 Ὀχήματα. Reſpicit Od. E. 404:

Οὐ γὰρ ἔσαν λιμέν᾽ νηῶν ὄχοι, ἠδ᾽ ἐπίωγαί,

ubi alii quidem legunt, νηῶν ὄχοι, *navium vehiculum*; alii vero, νηῶν ὀχοὶ, *navium capaces*.

νοῖντο ὀχοὶ, ἔστιν οἱ συνεχτικοὶ τῶν νεῶν, οἱ συνέχοντες. καὶ πειθανῶς ἑκάτερον ἔχει τῆς ἐκδοχῆς.

Ὄφε. Μετὰ πολὺν χρόνον.

[1]Ὄφιμον, ὀφιτέλεστον. [2] Ὀφὲ ἀρξάμενον τελειοῦν. καὶ ὀφιτέλεσον, ὀφὲ τελεσθησόμενον.

Ὀφείοντες. Ὀφικῶς ἔχοντες. ὁ δὲ τύπος τῆς λέξεως Ἀττικός. κλαυσείοντες γὰρ λέγουσι, ἀντὶ τοῦ κλαυσικῶς ἔχοντες. καὶ Καλλίμαχος·

Οἱ κεν βρωσείοντες ἐμὸν παριῶσιν ἄροτρον,

ἀντὶ τοῦ βρωτικῶς ἔχοντες.

[1]Ὄφον. Ὁ μὲν Ἀθηναίων κακῶς τὸ κρέας. ἀντιμαρτυρεῖ γὰρ ὁ Ποιητής·

—— Καὶ τὸ κρόμυον [3] ποτῷ ὄφον.

ἔστιν οὖν πᾶν προσόψημα, ὄφον. λέγει γάρ που·

[1]Ὄφα τε [4] ὅια ἔδουσι διοτρεφέες βασιλῆες.

---

[1] Πειθανῶς. Pro πειθανῶς mallem πιθανῶς; quamquam non sum nescius legi & πειθανῶς.

[2] [1]Ὄφιμον, ὀφιτέλεσον. Il. B. 325:

Ἡμῖν μὲν τόδ' ἔφηνε τέρας μέγα μητίετα Ζεύς,

[1]Ὄφιμον, ὀφιτέλεσον. —

[3] Καὶ τὸ κρόμυον. In Hom. legitur Il. Λ. 629: Χάλκειον κάπεον, ἐπὶ ᾧ κρόμυον, ποτῷ ὄφον. Sic metaphorice dixit Xenophon in Cyropæd. l. 7. οἱ γὰρ πόνοι ὄφον τοῖς ἀγαθοῖς.

naves : ſin vero acuatur, ſignificabit navium capaces, naves continentes. Et probabilis eſt utraque explicatio.

Ὀψέ. P. ſt longum tempus.

Ὄψιμον, ὀψιτέλεστον. Quod ſero incœpit perfici, & ſero perficietur.

Ὀψίοντες. Videre cupientes. Et hæc eſt forma Attica; nam dicunt κλαυσίοντες, pro flere cupientes. Et Callimachus :

Qui quidem comedere cupientes ad meum accedunt aratrum.

Βρωσίοντες hîc ſignificat comedere cupientes.

Ὄψον. Apion male intelligit carnem ; contrarium enim teſtatur Homerus :

——— *Inſuperque cepam potioni obſonium.*

Ὄψον autem eſt quidquid præter panem comeditur ; alicubi enim dicit :

Obſoniaque qualia edunt Jovis alumni reges.

Et in primo libro : φέροντες ἢ ὀπίσω σῖτον μὴ ἄρτον, ὄψον ἢ κάρδαμον. Peculiariter autem, apud Plutarchum & Athenæum, ὄψον & ὀψάριον de piſce dicuntur. De hâc voce vide Clariſſimum Wetſtenium ad Sanctum Joannem. 6. 9. & omnino præſtantiſſimum Pierſonium ad Mœrin, ac Bochartum cap. 6. Hierozoic.

4 Ὄψα τι, Od. Γ. 480.

Π

Πάγοι. [1] Αἱ ἐξοχαὶ τῆς πέτρων καὶ τῶν ὀρῶν.

——— Σκιλλάδες [2] τε πάγοι τε.

Πάγχυ. Παντελῶς.

Παιδνός. [3] Παῖς νεογνός.

Παιήονα. Ποτὲ μὲν, τὸ λεγόμενον παιᾶνα ὕμνον εἰς Ἀπόλλωνα, ὅτι σωζαιτήσῃ λοιμῶν ἢ σάσεων. [4] ποτὲ δὲ κυρίως, Θεόν τινα ὃν συνίσησιν ἰατρὸν τῆς Θεῶν·

Τῷ δ' ἐπὶ Παιήων [5] ὀδυνήφατα φάρμακα πάσων.

Παίονες. Ἔθνος βαρβαρικόν.

Παιπαλόεντος. Τραχέως καὶ σκολιῶδες. ὑηλυκῶς· [6]

——— Σάμοιό τε [7] παιπαλόεσσης.

Παιφάσσειν. [8] Πυκνῶς ἀπὸ ἄλλης πρὸς ἄλλον ὁρμᾶν μαχόμενον, ἀπὸ τῆς πάλης [9] φαίνεσθαι. βέλτιον δὲ λέγειν πεποιεῖσθαι [10] τὴν

---

[1] Πάγοι. In Herculis Scuto, Heſiodus ſic habet de ſaxo ex alto montis cacumine devoluto, verſu 439:

— Πάγος δέ οἱ ἀνὲκ ἐύλεσε.

[2] Σκιλλάδες τε. Od. E. 405.

[3] Παιδνός. Od. Φ. 21:

— Πολλὴν ὁδὸν ἦλθεν Ὀδυσσεὺς
Παιδνὸς ἰών. —

Et Æſchyl. in Agamemn. verſu 487:

Τίς ὧδε παιδνὸς, ἢ φρενῶν κεκομμένος.

[4] Στάσιων. Heſ. addit ἀδόμενον. Legitur Il. X. 391:

Νῦν δ' ἄγ' ἀείδοντες παιήονα κῦδος Ἀχαιῶν.

Erat hymnus victoriæ; unde Virgilius, in ſexto Æneid. libro, inducit in campis Elyſiis beatos qui, ſuperatis ſuis cupiditatibus victores, tranquillâ pace fruebantur, *lætum choro Paana canentes*. Il. A. 473:

Καλὸν ἀείδοντες παιήονα κῦδος Ἀχαιῶν.

[5] Τῷ δ' ἐπὶ Παιήων. Il. E. 401.

[6] Θηλυκῶς. Hîc aliquid omiſſum puto, & legendum: καὶ θηλυκῶς, παιπαλοέσσης.

Π

Πάροι. Eminentiæ ſcopulorum & montium:

——— *Scopulique & eminentiæ ſaxorum ac montium.*

Πάγχυ. Omnino.

Παιδνός. Puer recens natus.

Παιήονα. Aliquando quidem hymnum dictum Pæana in honorem Apollinis cani ſolitum, ut peſtes aut ſeditiones deprecarentur: aliquando vero Deum quemdam quem conſtituit medicum Deorum:

Sed huic Pæon dolores mitigantia pharmaca inſpergens.

Παίονες. Gens barbarica.

Παιπαλόεντος. Aſperi & difficilis. Et in fœminino genere:

——— *Samique aſperæ.*

Παιφάσσειν. Frequenter ab alio ad alium irruere pugnantem; ex πάλη & φαίνεσθαι, *id eſt*, ubique conſpici. Melius

---

Sic Heſiod. in Theogoniâ, verſu 860:
Οὔρεος ἐν βήσῃσιν ἀϊδνῆς παιπαλοέσσης.
Apud Heſ. παιπαλὴν eſt ῥᾳδιουργεῖν, ἐρδυνᾶν. Παιπάλη vero, ἄλδυρον λεπτὸν, & Παιπάλημα, ποικίλος ἐν κακίᾳ.

7 Σάμοιό τε. Od. Δ. 671.

8 Παιφάσσειν. Occurrit ἐκπαιφάσσειν Il. E. 803. ubi ſic explicatur ab Etym.
— Πολεμίζειν ἐσκ ἔασκον Οὐδὲ ἐκπαιφάσσειν. —
Ἀντὶ δὲ τοῦ εἶναι ἐμφανῆ αὐτὸν καὶ ῥᾳδιφανῆ ποιεῖν τοῖς Θηβαίοις, ἀλλ' ἐν τῷ δὲ ἀγγέλῳ σχήματι μένοντα διωκεῖσθαι, αὐτὸς ἢ τὴν ἐμφύτῳ αὐτῷ ἀνδρείᾳ ἐκφερόμενος προσκαλεῖτο τοὺς Θηβαίους.

9 Πάλῃ. Heſ. habet πάλῃι. Il. B. 450:
Σὺν τῇ παιφάσσουσα διέσσυτο λαὸν Ἀχαιῶν.

10 Πεποιεῖσθαι. Lege πεποιῆσθαι.

λέξιν καὶ μίμησιν, καὶ σημαίνειν τὸ πανταχῆ φαίνεσθαι, καὶ ἐνθουσιαστικῶς κινεῖσθαι. ἔνιοι δὲ παρελυμολογοῦσιν παφάσσουσα, πάντη τὰ φάη θελάγουσα, ὅ ἐστι τοὺς ὀφθαλμούς.

Πάλος. Κλῆρος· ἀπὸ τοῦ πάλλεσθαι πρὸς τὴν αἵρεσιν τοῦ λαγχάνοντος. ἢ ἀπὸ τοῦ πάλλεσθαι τὴν καρδίαν τῶν κληρουμένων. ὅθεν ἁμαρτάνουσιν οἱ γράφοντες πεπαλᾶσθαι.[1] τοῦτο γάρ ἐστι τὸ μεμολύσθαι, καθά φησιν·

Αἱμαλέι[2] καὶ λύθρῳ πεπαλαγμένον. ———

ὥσπερ τοῦ ἠμαγμένον μετοχικοῦ τὸ ἀπαρέμφατον ἠμάχθαι ἀφ᾽ οὗ Χ Ϛ οὗ Θ· οὕτως πεπαλάχθαι, ἀπὸ τοῦ πεπαλαγμένον εἶναι· ὡς Ϛ ἀπὸ τοῦ ἠλλαγμένος, τὸ ἠλλάχθαι.

Πάλιν. Εἰς τὸ ἐπίσω·[3]

——— Αὐτὸς δὲ πάλιν[4] τρέπεν ὅσσε φαεινώ.

καὶ ἀλλαλήλως ἄψ. ὡς γὰρ τὸ ἀψ ὀπίσω, οὕτως καὶ τὸ πάλιν. καὶ παλιμπλαγχθέντας,[5] εἰς τὸ ἐπίσω πλανηθέντας.

Παλλάς. Ἐπίθετον ἴδιον Ἀθηνᾶς. ὡς μὲν Ἀπίων· ἀπὸ τοῦ παίειν τοὺς λαούς,[6] ἢ ἀπὸ τοῦ πάλλειν τὸ δόρυ, ἢ ἀπὸ τοῦ πάλλειν καὶ τὴν ἡλικίαν. παρθένος γάρ ἐστι· ὅθεν καὶ ὁ Καλλαξ[7] ὠνόμασαι. ἔνιοι δὲ, ὅτι Πάλλαντα ἀνεῖλεν ἕνα τῶν Γιγάντων. τοῦτο ἢ ὅτι

---

[1] Πεπαλᾶσθαι. Respicit Od. I. 331: Αὐτὰρ τοὺς ἄλλους κλήρῳ πεπαλάχθαι ἄνωγον. Ubi innuit quosdam olim male scripsisse πεπαλᾶσθαι, pro πεπαλάχθαι.

[2] Αἱμαλέι. Il. Z. 268.

[3] Ἐπίσω. Sic Hesiod. in Operibus, versu 671:

Σπεύδειν δ᾽ ὅτλι τάχιστα πάλιν δίκόνδε νέεσθαι.

[4] Αὐτὸς δέ. Il. N. 3.

[5] Παλιμπλαγχθέντας. Il. Λ. 59:

— Ἄμμε παλιμπλαγχθέντας ὀΐω
Ἄψ ἀπονοστήσειν, —

ubi πάλιν & ἄψ conjunguntur. Et Od. autem

autem diceretur hanc vocem per imitationem confictam esse. Et sic significaret ubique conspici, & veluti furore divino percitum agitari. Quidam sic male etymologiam deducunt, ut sit sensus: ubique circumferens τὰ φάη, *id est*, oculos.

Πάλος. Sors; sic dicitur quod agitetur antequam tollatur ab eo qui sortitur; aut quod agitetur cor eorum qui sortiuntur. Unde errant qui scribunt πεπαλᾶσθαι; hoc enim significat *fœdari*, quemadmodum inquit:

Sanguine & tabo fœdatum. ——.

Ut enim ex participio ἠμαγμένον formatur infinitivus ἠμάχθαι per X & Θ scriptus, sic & πεπαλάχθαι formatur ex πεπαλαγμένον: quemadmodum & ἠλάχθαι ex ἠλαγμένος.

Πάλιν. Retro:

—— *Ipse autem retro vertit oculos splendidos.*

Et hæc vox est synonyma τῷ ἄψ. Quemadmodum enim ἄψ *retro* significat; ita & πάλιν. Et παλιμπλαγχθέντας, *id est*, retro errantes.

Παλλάς. Proprium epithetum Minervæ. Deducit Apion, ἀπὸ τῦ παίειν τὸς λαούς, *id est*, ex feriendis populis, aut a vibrandâ hastâ. Aut sic vocatur ob ætatem; est enim virgo: unde & juvenis dicitur πάλλαξ. Quidam vero eam sic nominatam putant quod Pallas, unus ex Gigantibus, ab eâ

N. 5. idem iisdem fere verbis occurrit. In Manuscripto Codice male παλιμπλαχθέντας pro παλιμπλαγχθέντας.

6 Ἀπὸ τῦ παίειν τὸς λαούς. Hinc emenda locum Hes. nunquam antea intellectum: Ἡ παίουσα τὸς αὐλούς. Pro αὐλούς, lege, cum Apione & Apollonio, τὸς λαούς. Et in utroque, pro παίειν, fortasse legendum πάλλειν.

7 Ὅθεν καὶ ἡ πάλλαξ. Hinc & παλλακὴ, παλλακὶς, *pellex*, quæ omnia a quibusdam derivantur ex Hebraico פלגש, *pellex*.

ἄν τις ἐξ Ὁμήρου ϖαυσήσειε. [1]

Παλιμπετές. Εἰς τὸϖίσω ϖεσϖωκότες. [2]

Παλλάξαι. Μαλάξαι, Ἀσϖίων· ϖ συνθραῦσαι. ἔστι δὲ μᾶλλον βρέξαι· [3] ἀφ' ἧς ἡ ϖλὴς, ἡ βεβρεγμένη γῆ.

Παλλιφάτου. Ὁ Ἀσϖίων· ϖάλαι ἐλθιομένης [4] ὄξι. ὅϖ γὰρ τῆς δρυός φησι·

Οὐ γὰρ ἀϖὸ δρυός [5] ἐστι ϖαλαφάτου. ———

Παλινάγρετον. Παλίλλιϖον, οἷον μεταμέλκτον·

——— Οὐ γὰρ ἐμὸν [6] ϖαλινάγρετον. ———

---

[1] Παραυήσειε. Nuſquam enim Homerus hunccе Gigantem a Pallade occiſum fuiſſe memorat. Sedulo perpende hocce loquendi genus: τοῦτο ἢ οὐκ ἄν τις ἐξ Ὁμήρου ϖαυσήσειε. Sic ſupra idem Apollonius hæc habet in Ἀκοσήσας, p. 100: Ἀκοσὰς γὰρ τὰς κριθὰς λέγουσι, ὅϖερ ἐξ Ὁμήρου δυνήσονται. Annotaveram hîc aliquid deeſſe, & legendum, ὅϖερ ἐξ Ὁμήρου ΟΥ δυνήσονται ΔΗΛΟΥΝ, ſeu ΕΠΙΦΕΡΕΙΝ, aut aliud ejuſdem ſignificationis verbum; quemadmodum, ut ibidem monueram, notat Euſtathius ἀκοσὰς vocari τὰς κριθὰς, & hoc quidem Homeri non autoritate probari, ſed Nicandri & aliorum. Nunc ex ipſomet Apollonio diſco verbum quod in ἀκοσαὶ deerat poſt ἐξ Ὁμήρου δυνήσονται, eſſe ϖαυσῆσαι; ut hîc habet, ἐξ Ὁμήρου ϖαυσήσειε. Sic idem in Γυναίων ἕνεκα δώρων, pag. 266. ὃ λέγει δὲ Ὅμηρος. Sic Heſychius loquitur in προλιβάλλεται: οἱ δὲ, κωλύεις, ἀϖὸ τῶ κατὰ τὰς ϖύκτας ϖροβολῆς. ΕΣΤΙ ΔΕ ΑΝΑΠΟΔΕΙΚΤΟΝ ΕΠΙ ΟΜΗΡΟΥ. Ubi pro ἀναϖοδείκτον male ἀϖαϖοδείκτον legit Daniel Heinſius; cum hæc ſignificatio vocis προλιβάλλεται, quæ eſt ἅπαξ λεγομένη apud Homerum, non magis ejus auctoritate comprobari poſſe videatur Heſychio, quam Apollonio ſenſus τῆς ἀκοσὰς pro κριθὰς uſurpati, cædes Pallantis a Pallade hinc cognominatâ interempti, & donum vitis aureæ ab Eurypyli conjuge acceptum. Quæ omnia proinde, ut in Homero non indicata, in dubium revocant ambo Lexicographi. Vide infra noſtram animadverſionem in προλιϖάϖτωθαι, & ſedulo confer omnia loca indicata, quæ miram ſibi lucem affundunt, & mutuam accomodant operam.

[2] Πεϖλωκότες. In Heſ. habetur πεϖλωκός. Sed, cum de procis in plurali agatur, ſcripſit Apollon. πεϖλωκότες. Od. Ε. 27: Μνηστῆρες δ' ἐν νηῒ ϖαλιμϖετὲς ἀϖονέονται. Notandum quoque in compoſitione τὸ ϖάλιν *contrarium* ſignificare; ut παλινῳδία. In primâ Nemeor. Pindari: ϖαλίγλωσσον δέ οἱ ἀθάνατοι ἀγγέλων ῥῆσιν θέσαν. Hîc ϖαλίγλωσσον eſt τοῖς ϖροσηγγελμένοις ἐναντίον. In ſextâ Iſthm. ἐσθ' ἔσιν ὅτω βάρβαρον, ὅτι ϖαλίγλωσσος ϖόλις. Hîc ϖαλίγλωσσος eſt

occisus fuerit : sed hoc nemo ex Homero probare possit.

Παλιμπετέσ. Retro cadentes.

Παλάξαι. Apion interpretatur mollire & confringere. Potius autem esset *irrigare*. Unde & irrigata terra dicitur πηλός.]

Παλαιφάτον. Apion interpretatur, quæ olim comedebatur ; nam de quercu sic dicit :

Non enim a quercu es olim fabulosâ, neque a petrâ.

Παλινάγρετον. Quod rursus recipitur, quasi cujus collati pœnitet :

——— *Neque enim meum revocabile.* ———

---

quæ linguâ Græcæ oppositâ, vel ab eâ diversâ utitur.

3 Βρίξας. Respicit Il. E. 100 :

— Παλάσσετο δ' ἄιμαλι θώρηξ.

Et Il. Υ. 503 :

— Λύθρῳ δὲ παλάσσετο χεῖρας ἀάπτους.

Et Od. N. 395 :

Αἱματί τ' ἰγνιφάλῃ τι παλαξέμεν ἄσπετον ὕδας.

Quidam τὸ παλάσσω deducunt ex פלש, *volutare*.

4 Ἐθιομένης. Confundit duas diversas Lectiones Apollonius, vel potius ejus Librarius. Quidam enim legunt παλαιφάγε ; quod recte exponi potest πάλαι ἐθιομένης : alii vero παλαιφάτε, quod Sangermanense Lex. Ms. explicat : παλαιᾶς καὶ ἀρχαίας, περὶ ἧς ἔφασαν ἐκπαλαι μύθους. Hes. habet : Παλαίφαλα. Ἐκ παλαιᾶ χρόνω πεφαλισμένα, ὅ ἐστι μεμανδυμένα. οἱ δέ, πάλαι τέλος ἔχοντα. Et respicit Od. N. 172. & Od. I. 507 :

Ὦ πόποι, ἦ μάλα δή με παλαίφαλα θέσφαθ' ἱκάνει.

Credo igitur Apollonium scripsisse παλαιφάγε, ut & legit Hes. Nam quercus erat pristinus hominum cibus, prinsquam Ceres, ut ait Virgilius, *Chaoniam pingui glandem mutasset aristâ*. Vide Schol. qui utriusque Lectionis meminit.

5 Οὐ γὰρ ἀπὸ δρυός. Od. T. 163.

6 Οὐ γὰρ ἐμόν. Il. A. 526. Jupiter Thetidi aliquid promittens, eam sic alloquitur :

— Οὐ γὰρ ἐμὸν παλινάγρετον, οὐδ' ἀπατηλόν, Οὐδ' ἀτελεύτητόν γ' ὅ, τί κεν κεφαλῇ κατανεύσω.

Unde Hes. explicat παλινάγρετα per μὴ μετάβλητα, τὰ χαρίσματα τὰ ὑπ' μεταμελείας πάλιν ἀναλαμβανόμενα. Cum quo recte confert Clarissimus Alberti hoc Epist. ad Roman. XI. 29. ubi Dei χαρίσματα dicuntur ἀμεταμέλητα. Hesiodus vocat ἐ παλινάγρετον, *noxam irreparabilem*, in Herculis Scuto, versu 93 :

Παλίωξις. [1] Ἡ δὲ ὑποσροφῆς πάλιν δίωξις, ὅτ' ἂν οἱ πρότερον φεύγοντες διώκωσιν.

Παλάμαι. [2] Αἱ χεῖρες· ὅτι ἐν αὐτῇσι παλαμώμεθα. λέγονται δὴ καὶ αἱ τέχναι, παλάμαι· ἐπεὶ τὸ πλέον ἀφ' ἁπλῶν χειρῶν ἐνεργεῖται. καὶ παλαμήσασθαι, τὸ τεχνάσασθαι.

Παλύνειν. Ἤτοι τρέφειν, [3] ἢ λευκαίνειν· ἀπὸ τῆς τῶν ἀλεύρων πάλης.

Παλλιρόθιον. [4] Ἐν τῷ ὄπισθεν ὁρμηκός. [5]

Πανημέριοι. [6] Δι' ὅλης ἡμέρας.

Παναώριον. [7] Πάντων ἀωρόταλον·

Ἀλλ' ἕνα παῖδ' [8] ἔτεκεν παναώριον. ——

Ἦν ἄτην ἀχέων, ἢ σὺ ἐ παλινάγρετός ἔσσιν. Vide Harpocration. in παλινάιρεθα, & Clar. Ruhnken. in eamdem vocem, apud Timæum.

[1] Παλίωξις. Il. Μ. 71:

Εἰ δέ κ' ὑποσρέψωσι, παλίωξις ἔ γένηται.

In Herculis Scuto, verſu 154:

Ἐν ἔ προίωξίς τε παλίωξίς τε τέτυκτο.

[2] Παλάμαι. Il. Γ. 128:

Ὅσσ' ἔθεν εἵνεκ' ἔπαχον ὑπ' Ἄρηϊ παλαμάων.

Sic in Herculis Scuto, verſu 320:

Ἀρσάμβρος παλάμῃσι. —

Παλάμαι apud Theognid. ſunt adminicula, ſive ſubſidia:

Παντοίαι βιότου παλάμαι, —

ut inquit. In decimâ Pindari Olymp. Θεῷ σὺν παλάμᾳ, eſt *ope divinâ*. Cujus contrarium in primâ Olymp. ἀπάλαμον βίον, *ineluctabile fatum*. Dicitur quoque ἀπάλαμνος; & explicatur *imbellis, imperitus*. At in ſecundâ Olymp. ἀπάλαμναι φρένες, ex Triclinii ſententiâ, ſunt ἀδιόρθωτοι, ἀπαιδαγώγητοι.

[3] Τρέφειν. Nullo ſenſu. Lege mecum βρέχειν. Sic ſupra vidimus: Ἐπάλυνεν. Ἐλδώκασιν, ἐπέβρεξεν. Od. Κ. 520:

— Ἐπὶ οἱ ἄλφιτα λδμὰ παλύνειν.

Quod exemplum affert Heſ. & ſic Etym. qui meam firmat conjecturam: Παλύνω, ὡς μοῦ Ἀπίων, τὸ μολύνειν καὶ βρέχειν· ἄμεινον ἔ τὸ λδυκαίνειν. Ἰλιάδος Κ. (Il. Κ. 7.)

— Ὅτε πέρ τε χιὼν ἐπάλυνεν ἀρούρας.

[4] Παλλιρόθιον. Lege παλιρρόθιον. Quod Heſ. explicat ἐκ τοῦ ὄπιθεν ὁρμηκὸς, ἢ εἰς τὰ πίσω φερόμενον. Sic Od. Ε. 430:

— Παλιρρόθιον δέ μιν ἄυτις
Πλῆξεν ἐπαισύμενον. —

Et Od. Ι. 485:

Τὴν δὲ ἄιψ' ἤπειρόν δε παλιρρόθιον φέρε κῦμα.

[5] Ὁρμηκός. Male in Mſ. Codice ὁρμηκώς.

[6] Πανημέριοι. Il. Σ. 209:

Οἵ τε πανημέριοι συγερῷ κρίνονται Ἄρηϊ.

In Herculis Scuto, verſu 396:

Καί τε πανημερίοις τε καὶ ἤρῳ χέεν ἀυδήν.

Παλίωξις. Cum reditum perſecutio eorum qui, cum fugati fuiſſent, vice verſâ poſtea inſequuntur eos a quibus fugabantur.

Παλάμαι. Manus; ſic dicuntur quod earum ope res agamus. Artes quoque & technæ dicuntur παλάμαι; quod plerumque iis exequendis manus inſerviant. Et παλαμήσασθαι eſt aliquid callidum moliri.

Παλύνειν. Aut irrigare, aut dealbare. Sic dicitur ex tenuiſſimâ farinâ.

Παλιρόθιον. A tergo irruens.

Πανημέριοι. Per totum diem.

Παναώριον. Omnium maxime intempeſtivum:

Sed unum filium genuit immaturâ morte periturum. ———

In Sophoclis Trachiniis verſu 673. Chorus pro reditu Herculis, & ejus erga Dejaniram conſtantiâ vota faciens, optat ut μόλοι παναμέρῳ. Et hoc a Scholiaſte varie explicatur, ſive *perdius*, *conſtans*, ex ἡμέρα dies; ſeu *manſuetus*, *mitis*, ex ἥμερος; atque ab Interprete Latino redditur, *toto properans die*. Mallem intelligere *conſtans*, *perdius*. Sic in Euripidis Hyppol. verſu 369. τίς σε παναμέριος ὁδὶ χρόνος μένει. Παναμέριος ab Heſ. & Photio Manuſcripto explicatur, δι' ὅλης ἡμέρας. Pro πανημέριος legitur πανημαδὸν in Oppian. Halieut. l. 3. verſu 360. Simili genere dicendi vidimus ſupra in Heſiodo uſurpari τὸ ἠῷος. Legitur πανύχιοι, Il. B. 2:

Εὗδον πανύχιοι. —

In Heſiodi Operibus, verſu 521:

— Νυχίη καλαλέξεται ἔνδοθεν οἶκα,

ut Virgil. Georg. 3. lupus *nocturnus* obambulat, pro *noctu*. Et Ἑσπέριοι Od Ξ. 344:

Ἑσπέριοι δ' Ἰθάκης δύσεις ἔργ' ἀφίκοιτο.

Sic Apollonius explicavit ἠέριαι per πρωιναί, ὀρθριναί. Apud Herodotum τριταῖος ἀφίκετο *tertiâ luce advenit*. Unde apud Alex. Trall. & Alex. Aphr. πυρετὸς τεταρταῖος & πεμπταῖος ſumuntur pro febri quæ quarto & quinto quoque die redit. Sic Od. Ξ. 257:

Πεμπταῖοι δ' Αἰγυπτον ἐυῤῥείτην ἱκόμεσθα.

Sic quoque dicitur σκοταῖος. Et Il. O. 470:

Νύκτα δ' ὀξέρρηξε νεόστροφον, ἣν οἱ ἔδησα
Πρώϊον. —

Hîc πρώϊον dicitur pro πρωΐ.

7 Παναώριον. *Id eſt*, præcoci fato & immaturâ morte periturum, ut dixit Plut. ἄωρος θάνατος. Heſ. interpretatur, πάντων ἀωρότατον, καὶ ἄμοιρον, ἢ κατὰ πάντα ἄωρον.

8 Ἀλλ' ἕνα παῖδ'. Il. Ω. 540. In Homero παῖδα τέκειν, pro παῖδ' ἔτεκεν.

Πάντοσε. Πάντα τ᾽ τόπον·

Πάντοσε [1] χεῖρ᾽ ὀρέγων, ὡσεὶ πτωχὸς, ——

εἰς πάντας. ἐπὶ δὲ τ᾽ ἀπτίδ(ν)·

—— Πάντοσ᾽ ἴσην, [2]

ἢ πάντα, ἀπὸ παντὸς μέρους ἴσην.

Παλιντρωπᾶσθαι. [3] Εἰς τὸπίσω τρέφεσθαι, ἢ τρέπεσθαι.

Πανάφηλικα. [4] Πάντων τῶν ἀφηλίκων, ὁμηλίκων ἀπειληλαμμένον.

Πανόψιον. Ὃ ὅλην [5] λάμπων. ἀπὸ τ᾽ ὁπτορατίδ(ν), ὡς ἐπίθεσον, ἢ ἐν τῇ πάντων ὄψει ὁρῶν. [6]

Πανομφαίῳ. [7] Ἐπίθεσον τοῦ Διὸς, εἰς ὃν πᾶσα ὁμφὴ ἀναφέρεται.

Πανδήμιος. [8] Ὁ καθ᾽ ὅλον τ᾽ δῆμον ἀναστρεφόμεν(ν).

Παπταίνων. [9] Παντάπασι [10] περιβλέπων.

Παππάζουσι. Ὀνοματοποιία. ἀπὸ τὸ τὰ παιδία τοῖς πατράσι λέγειν προσφωνοῦντα· [11]

Πάππα φίλ᾽, οὐκ ἂν δή μοι ἐφοπλίσειας ἀπήνην;

---

[1] Πάντοσε. Od. P. 366. Supra ante πάντα τ᾽ τόπον, omissum puto εἰς.

[2] Πάντοσ᾽ ἴσην. Il. P. 7. In Codice Mſ. πάντοσε ἴσην.

[3] Παλινστρωπᾶσθαι. Male in Heſ. scribitur, παλινστρωπάασθαι. Respexerunt Il. Π. 95:

Ἀλλὰ παλινστρωπᾶσθαι, —

ubi quidam divisim legunt, πάλιν τρωπᾶσθαι.

[4] Παναφήλικα. Il. X. 490:

Ἥμας θ᾽ ὁρφανικὴν παναφήλικα παῖδα τίθησι.

[5] Ὃ ὅλην. Ante ὃ ὅλην aliquid omissum. Lege πᾶσι συνοπτὸν, ὃ ὅλη λαμπρὸν, seu λάμπον pro λάμπων. Sic enim Heſ. explicat πανόψιον per πᾶσι συνοπτόν. Schol. ἐν τῇ πάντων ὄψει ὁρώμενον. πᾶσιν ὁρώμενον, ἰσονεὶ πανόραλον.

[6] Ὁρῶν. Pro ὁρῶν, lege ὁρώμενον cum Schol. Il. Φ. 397:

Πάντοσε. Omni loco:

Undique manum porrigens, quasi mendicus. ——

πάντοσε hîc significat *omnibus*. Et de scuto:

—— πάντοσε *æqualem*,

in omnibus, ex omni parte æqualem.

Παλιντρωπᾶσθαι. Retro flecti, aut converti.

Παναφήλικα. Ab omnibus sociis ætate æqualibus expulsum.

Πανόψιον. Omnibus conspicuum, *id est*, fulgens.[7] Sic dicitur hasta, ob cuspidem; & est tanquam epithetum: aut quod in conspectu omnium apparet.

Πανομφάιῳ. Epithetum Jovis; scilicet, ad quem omnes voces divinæ referuntur.

Πανδήμιος. Qui per totum populum versatur.

Παπταίνων. Ubique circumferens oculos.

Παππάζουσι. Vox conficta; quod pueri, cum patres alloquuntur, eos vocant πάππα:

Pater chare, nonne mihi instrueres currum?

—Αὐτὴ ἣ παυόψιον ἔγχος ἐλεῖσα.

7 Πανομφαίῳ. Il. Θ. 250:

Ἔνθα πανομφαίῳ Ζηνὶ ῥέζεσκον Ἀχαιοί.

8 Πανδήμιος. De mendico apud Homerum dicitur Od. Σ. 1:

Ἦλθε δ' ἐπὶ πτωχὸς πανδήμιος, ὃς κατὰ ἄστυ
Πτωχεύεσκ' Ἰθάκης. —

9 Παπταίνων. Il. Δ. 200:

Παπταίνων ἥρωα Μαχάονα. —

In Hesiodi Operibus, versu 442:

Μηκέτι παπταίνων μετ' ὁμήλικας. —

10 Παντάπασι. In Homero πάντῃ πᾶσι.

11 Λέγειν προσφωνεῦντα. Hîc omissum est πάππα. Scilicet pueri patrem suum alloquentes, exclamant πάππα: unde conficta vox παππάζουσι. Hîc Librarius omisit τὸ πάππα, quod immediate sequeretur πάππα φίλ'.

12 Πάππα φίλ'. Od. Ζ. 57.

Παράφημι. Παραμυθῶμαι. τοῦτο δέ ἐστιν. [1] ἢ τό·

Παρειπών; ἀγαθὴ [2] δὲ παραίφασίς ἐστιν ἑταίρῳ.

Πάντως θαρσαλέη. Κατὰ πάντα θρασεῖα.

Παρενήνεον. [3] Παρετίθεσαν ἀθρόως, οἷον παρεσώρευον.

Παρακλιδόν. [4] Παρακεκλιμμένῳ, [5] παραπεπλεγμένῳ τῆς ἀληθείας.

Πάροιθεν. Ἔμπροσθεν· καὶ ἐπὶ τόπου, καὶ ἐπὶ χρόνου. ἐπὶ τόπου μέν·

——— Πάροιθε [6] δὲ δαίδαλον ἦεν.

καί·

Καί ῥα [7] πάροιθ' αὐτοῖο καθέζετο. ———

ἐπὶ δὲ χρόνου·

Τὸν δ' Ὀδυσεὺς [8] προπάροιθεν ἰδών. ———

Παρθέμενοι. [9] Παραθέμενοι, παραβάλλοντες.

Πάρος. Ἔμπροσθεν, ἐπὶ χρόνου.

Παροίτεροι. [10] Μᾶλλον ἔμπροσθεν προάγοντες·

——— Παροίτεροι ἔμμεναι ἵππους. [11]

Παραβλήδην. Οἷον ἀπαλπηλίῳ. [12] οἷον ἐξαπατητικῶς,

---

1 Ἔστιν. Hesych. explicat παραμυθῶ, παραμυθῶμαι, συμβουλεύω. Et in Παραίφασις, habet παραμυθία, συμβουλία, παρηγορία. Unde in Apollonio, post τοῦτο δέ ἐστιν, addendum censeo, παραμυθῶ, συμβουλεύω.

2 Παρειπών; ἀγαθή. Il. Λ. 792.

3 Παρενήνεον. Od. Α. 147:

Σῖτον δ' ἁρπαλέην παρενήνεον ὡς κανέοισιν.

4 Παρακλιδόν. Respicit Od. Δ. 348:

— Οὐκ ἂν ἔγωγε

Ἄλλα παρὲξ εἴποιμι παρακλιδὸν, ἠδ' ἀπατήσω.

Sic in Hesiod. Operibus, versu 260:

Ἄλλη παρκλίνασι δίκας, σκολιῶς ἐνέπουσες.

5 Παρακεκλιμμένῳ, & infra παραπεπλεγμένῳ. Legerem παρακεκλιμμένως, & παραπεπλεγμένως.

6 Πάροιθε δέ. Od. Τ. 227.

7 Καί ῥα πάροιθ'. Il. Α. 360.

8 Τὸν δ' Ὀδυσεύς. Il. Κ. 476.

9 Παρθέμενοι. Od. Β. 237:

Παράφημι. Commoneo. Significat & adhortor, ſuadeo:

Admonens; bona autem admonitio eſt amici.

Πάντως θαρσαλέη. In omnibus audax.

Παρενήνεον. Denſe accumulabant, quaſi coacervabant.

Παρακλιδόν. A veritate recedendo & deflectendo.

Πάροιθεν. Ante, de loco & de tempore dicitur. De loco quidem:

——— *Ante autem artificium quoddam erat.*

Et:

Et ante eum ſedit. ———

Et pro tempore:

Hunc Ulyſſes cum antea conſpexiſſet. ———

Παρθέμενοι. Cum objeciſſent, cum expoſuiſſent.

Πάρος. Antea, de tempore dicitur.

Παρόιτεροι. Magis procedentes:

——— *Priores eſſe equi.*

Παραβλήδην. Quaſi doloſe, aſtute ut falleret. Etenim

Σφὰς γὸ παρθέμβοι κεφαλάς. —

Et Od. Γ. 74:

Ψυχὰς παρθέμβοι, κακὸν ἀλλοδαποῖσι φέρονῖες.

10 Παραίτεροι. Pro παροίτεροι, legitur παροῖραι apud Heſ.

11 Παροίτεροι ἔμμεναι ἵπποι. Il. Ψ. 459.

12 Ἀπαλήλη. Fortaſſe ἀπαλήλως. Reſpicit Il. Δ. 6:

Κερδομέοις ἐπέεσι παραλήθω ἀγορεύων.

Sangermanenſe Lex. Manuſcriptum habet, ἀπαληλιχῶς, παραλογιστικῶς. At Heſ. alium addit ſenſum quem præferrem, ἐξ ἀντιβολῆς παραβάλλοντες. Etenim, in loco Homeri ſupra allato, Jupiter, ut Junoni ægre faceret, ſolam comparat Venerem quæ, quamvis affluens deliciis & voluptati dedita, Paridem tamen e præſenti pugnæ periculo eripuerat, cum Junone & bellatrice Minervâ conjunctis, quæ Menelaum deſtituerant, licet ei faverent.

παραλογιστικῶς. παραβάλλειν δὲ τὸ ἀπατᾶν ἔλεγον. τὴν ἄπαξ εἰρημένων.

Παρμέμβακεν. Παραμεμόλυκεν, συμπάρεσιν.

Παρθένιος. Ὁ ἐξ ἀνεκδότου λαθραίως γεγόμενος· ἀπὸ δ' δοκεῖν ἔτι παρθένον [1] εἶναι τὴν γεγυμνικυίαν αὐτόν.

Πάρορος. Ποτὲ μὲν προσδεδεμένος τῇ συνωρίδι ἵππος τρίτος, ἀπὸ τοῦ παραιωρεῖσθαι. ἢ παρορίας, [2] τὰς δεσμάς.

——— Πάρορον [3] ἔτασεν ἵππον.

ποτὲ δὲ πάρορον, τὸν παραιωρούμενον καὶ τὰς φρένας, οἷον [4] ἄφρονα.

——— Ἐοικὲ ἔτι [5] πάρορος, οὐδ' ἀεσίφρων.

ἔστιν δὲ ὅτε μὲν πεπλανημένος, μὲν τῷ μεγέθει τοῦ σώματος παραιωρούμενος. [6]

Πολλὸς γάρ [7] τις ἔκειτο πάρορος. ———

---

[1] Παρθένον. Virgo quoque apud Latinos non ſemper accipitur pro intactâ puellâ & virum nondum expertâ; ſed pro eâ quæ ætate floret. Sic in Virgilio Paſiphae vocatur virgo, quamvis Minois conjux, & trium liberorum, Phædræ, Ariadnes, Androgei, mater eſſet:

Infelix virgo, quæ te dementia cepit?

Et Caſſandra ab Apolline violata:

Esce trahebatur paſſis Priameïa virgo
Crinibus, a templo Caſſandra adytiſque Minervæ.

Terentius in Adelphis, Act. 4. Scen. 3:

Ut una mecum ad matrem virginis eas,

quamvis corrupta eſſet. Apud Homerum Il. Π. 180:

— Ἔυδωρος ἀρηΐφιλος ἡγεμόνευε
Παρθενίης. —

Et Il. Β. 514. loquitur de filiis quos peperit παρθένος:

Οὓς τέκεν Ἀσυάχη δόμῳ Ἀκτορος Ἀζείδαο,
Παρθένος ἀιδοίη. —

Apud Heſ. παρθένιοι ſunt, οἱ κατὰ τὴν Μεσσηνιακὸν Λάκωσι πόλεμον γεγόμενοι ἐκ τῶν Θεραπναίων. καὶ οἱ ἐξ ἀνεκδότου λάθρα γεγαμένοι παῖδες. De furtivâ illâ Lacedæmoniorum prole mentionem faciunt Strabo, & Ariſtoteles l. 5. Polit.

[2] Παρορίας. Il. Θ. 87:

Ὄφρ' ὁ γέρων ἵπποισι παρορίας ἀπέτεμνε.

ἀμβλάκειν usurpabant pro decipere. Hæc vox ſemel occurrit.

Παρμέμβλωκε. Opem latura venit, ſimul adeſt.

Παρθένιος. Furtivo partu incertâque origine natus; quod ut virgo adhuc habeatur quæ illum peperit.

Παρήορος. Aliquando quidem bigæ alligatus tertius equus, ſic dictus quod ex eâ aptus & ſuſpenſus ſit; & παρηορίας ſignificat vincula:

——— *Bigæ alligatum vulneravit equum.*

Aliquando vero ſignificat mente emotum, velut inſipientem:

——— *Quoniam non inſipiens, neque ſtolidus.*

Nonnunquam & de eo dicitur qui cecidit, &, quam longus eſt, toto corpore extenſus jacet:

Magnus enim quidam jacebat toto corpore extenſus. ———

---

3 Παρήορον. Legitur Il. Π. 474:

Αἴξας ἀπέκοψε παρήορον. —

Quem verſum Apollonius mihi videtur confudiſſe cum eo qui occurrit Il. Π. 467:

— Πήδασον ἔτασεν ἵππον.

Et ex ambobus in unum commixtis ſuum effecit:

— Παρήορον ἔτασεν ἵππον.

4 Παρήορον. Pro παρήορον, legitur πάρηρος apud Heſ. qui explicat ὁ μωρὸς, & Dorice πάραρος in decimo quinto Theocriti Idyllio, verſu 8:

Ταῦθ' ὁ πάραρος τῆνος ἐπ' ἔχαλα γᾶς ἔλαβ' ἐνθών.

In eodem Lexicographo Παρηρία, μωρία. Et Archilochus: τίς σὰς παρήειρε φρένας. Sic ferme in Hom. Il. Γ. 108:

Ἀεὶ σέ' ὀπαλοτέρων ἀνδρῶν φρένες ἠερέθονται.

5 Ἐπεὶ ἔτι. Il. Ψ. 603.

6 Παραωρήμενος. Similiter fere apud Æſchylum in Prometheo, verſu 363:

Καὶ νῦν ἀχρεῖον κἀ παρήορον δέμας,

quod minus bene *inhonorum* mihi vertiſſe videtur Clariſſimus Stanley. Vide Schol. Homeri.

7 Πολλὸς γάρ. Il. Η. 156.

Παραπλῆγας [1] πέτρας. Τὰς ϖλαγιίας πλησιομβρίας ἀϖὸ τῆς ἁλός.

Παραβλῶπες. [2] Παραβλέψασα.

Παρθενοπίπα. Παρθένως ὠνισούων, ὅιον ϖλησιοϖῶν.

Παρέξ. Παρεκτός.

Παρήπαφεν. Ἐξηϖάτησεν.

Πάρα. Πάρεσιν, [3] ἢ πληθυντικῶς πάρεισιν.

Παρηέρθη. [4] Παρηνέχθη.

Παραῤῥητοῖσι. [5] Παραμυθητικοῖς.

Πάρφασις. Παραμυθία.

Παρελεύσεται. [6] Παραδράμει, ϖλαλογιεῖται. μεμενήνεκται δὲ ἀϖὸ τῶν τροχαζόντων. ὁ γὰρ παρελθὼν ἢ τροχάζοντα, νικᾷ.

Παρπεπίθοντες. [7] Παραπεισαντες.

Παχνῶται. [8] Πήσεται.

Πάσσονα. [9] Παχύτερον, ἢ πλατύτερον.

Πασσυδίη. Μετὰ πάσης σπουδῆς. συνθεῖναι [10] γὰρ, τὸ ὁρμηθῆναι. ὅθεν καὶ ὁ σῦς· ϖαρὰ τὸ σεύεσθαι. ὁρμητικὸν γὰρ τὸ ζῶον.

---

[1] Παραπλῆγας πέτρας. Hesych. interpretatur, τὰς τὰς ἄκρας ἀναλεαινούσας ἔχουσας ἀιγιαλὰς, ἢ πέτρας. Od. E. 418:

Ἠϊόνας τε ϖαραπλῆγας λιμένας τε θαλάσσης.

[2] Παραβλῶπες. Il. I. 499:

Χαλκεῖ τε, ῥυσαί τε, ϖαραβλῶπές τ' ὀφθαλμώ.

[3] Πάρεσιν. In Singulari Il. E. 603:

Τῷ οἱ ἀεὶ ϖάρα εἰς γε Θεῶν ὃς λοιγὸν ἀμύνῃ.

In Plurali Il I. 227:

— Πάρα γὰρ μενοεικέα ϖολλά.

[4] Παρηέρθη. Il. Π. 341:

— Ἔχε δ' ὅιον

Δίρμα. παρηέρθη δ' κάρη, ὑϖὲλυσὸ δ' γυῖα.

[5] Παραῤῥητοῖσι. Il. N. 726:

Ἔκλυε, ἀμηχανός ἐστι ϖαραῤῥητοῖσι ϖιθέσθαι.

Ubi Schol. ϖαραμυθητικοῖς, ϖαραινετικοῖς.

[6] Παρελεύσεται. Respicit Il. A. 132:

Κλέϖτε νόῳ, ἐϖεὶ ὲ ϖαρελεύσεται, ὐδέ με ϖείσεις.

[7] Παρπεπίθοντες. Il. Ψ. 37:

Σπουδῇ ϖαρπεπίθοντες ἑταίρῳ χωόμενον κῆρ.

Hesych. habet ϖαραπεισαντες, ϖαραλογισάμενοι. Etenim παρπεπιθὼν est decipiens. Od. Ξ. 290:

Δὴ τότε Φοίνιξ ἦλθιν ἀνὴρ ἀϖατηλία εἰδὼς,

Παραπλῆγας πέτρας. Petras maritimas, quasi mari percussas.

Παραβλῶπες. Limis oculis aspicientes.

Παρθενοπίπα. Virgines undique circumspiciens.

Παρέξ. Præter.

Παρήπαφεν. Decepit.

Πάρα. Adest; aut in plurali, adsunt.

Παρηέρθη. Transversus abripiebatur.

Παραῤῥητοῖσι. Consiliis, adhortationibus.

Πάρφασις. Adhortatio.

Παρελεύσεται. Superabit, decipiet. Metaphora sumpta ex currentibus: in cursu enim qui currentem præterit, is eum vincit.

Παρπεπίθοντες. Persuadendo flectentes.

Παχνῶνται. Condensatur.

Πάσσονα. Pinguiorem, aut latiorem.

Πασσυδίη. Cum omni impetu: συθῆναι enim est cum impetu irruere; unde & σύς sic dicitur, videlicet quod irruat.

Τρώκλης, ὃς δὴ πολλὰ κακὰ ἀνθρώποισιν ἀρήγῃ,
Ὅς μ' ἄγε παρπεπιθὼν ἧσιν φρεσίν. —

[8] Παχνῶται. Il. P. 112:

— Τῷ οἱ ὦ φρεσὶν ἄλκιμον ἦτορ
Παχνῶται. —

Ubi Schol. συσέλκεται, ὑπὸ λύπης πήγνυται, δάκνεται. ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῆς πάχνης. Sic, ut jam animadversum est, apud Æschylum in Coëph. versu 81. κρυφαίοις πένθεσι παχνωμένη. Et in Euripidis Hyppol. versu 803:

Λύπῃ παχνωθεῖσ', ἢ τινὸς συμφορᾶς τινός;

[9] Πάσσονα. Od. Z. 230:

Μείζονά τ' εἰσιδέειν καὶ πάσσονα. —

[10] Συνθέναι. Lege συθῆναι. Hesych. addit alium sensum, scilicet παυδημεὶ, *totis exercitûs viribus*. Il. Λ. 708:

Ἦλθον ὁμῶς αὐτοί τε πολῆες καὶ μώνυχες ἵπποι
Παυσυδίῃ. —

Et Il. Λ. 724:

Ἔνθεν παυσυδίῃ σὺν τεύχεσι θωρηχθέντες

Ubi alii legunt, παυσυδίῃ; quod Hesych. explicat, ὁμοῦ πάντες. Scribitur quoque, teste Alberti, παυσυδὶ, παυσυδεὶ, παυσυδεῖ, παυσυδεῖ & παυσυδεί. Musæus, versu 44:

Παυσυδίῃ δ' ἔπεσον ἐς ἱερὸν ἦμαρ ἰκέσθαι.

Euripides in Troadibus, versu 792:

Τίνῳ σὺν δόμῳ, μὴ ὲ παυσυδίᾳ
Χωρεῖν ὀλέθρε λιβὰς παντός;

Πάσσε. Ἐπὶ μὲν τῷ ἐν ἡμῖν νοσμεῖν·

Πάσσε [1] δ' ἀλὸς θείοιο. ——

ἐπὶ δὲ τῷ ἐπισκίλλειν·

—— Πολλὰς [2] δ' ἐπέπασσεν ἀέθλους.

ἀφ' οὗ καὶ πᾶσον [3] λέγομεν γαμικὸν ποικίλον ὕφασμα κυρίως.

Πᾶσαι. Ἐπὶ μὲν τῷ ἡμῖν συνήθως·

—— Εἴκοσι πᾶσαι ἐφύσων. [4]

καὶ ἐπὶ τῷ ὅλαι. [5]

Πάτασσεν. [6] Ὑπ' ἀγωνίας ἐπλήσσετο.

Πάτον. Τὴν πεπατημένην ὁδὸν ἐν λεωφόρον.

Παύρους. Ὀλίγους.

Παφλάζοντα. [7] Τῶν πεποιημένων καὶ μίμησιν.

Πέδιλα. Τὰ ὑποδήματα, οἱονεὶ τὰ τοῖς ποσὶν εἰλύμματα. [8]

Pro iis Æoles dicebant παασύριον. At Æschylus habet παυομιλεῖ, versu 302. *Septem ad Theb.* & σύρδω in *Persis*. Sic & dicuntur παυσαγίαι & παυσπλίαι. Sophocles in Antigon. versu 106:

Φῶτα βάπλα παυσαγίαι.

[1] Πάσσε δ'. Il. I. 214.

[2] Πολλὰς δ'. Il. Γ. 126. In Homero legitur πολίας pro πολλάς.

[3] Πασόν. Πάσσον quoque apud Hes. est τὸ γαμικὸν ποίκιλμα, ubi Lectorem remittit Biel. ad Ps. 18, 5. Joël. 2, 16. I. Maccab. 1. 28. Occurrit & apud Lucianum; unde deducitur compositum πρόπασος, *locus ante thalamum*. Πασὰς apud Euripidem in Oreste est thalamus; & in Suidâ idem est quod ὁ πασὸς, ὁ νύμφων. Et declarat Apollonius τὸ πασὸν esse vocem propriam & usu communi frequentatam. Docet Schol. Homeri τὰ ποικίλα παραπετάσματα vocari πασὰς & πασάδας. Pollux 3. 37. Τὸ ἐνδὸν τῇ αὐλῇ ἐνδιαπέτασμα, πασός.

[4] Εἴκοσι πᾶσαι ἐφύσων. Il. Σ. 470. Alii legunt ἰφύσων.

[5] Ἐπὶ δ' ὅλαι. Etym. addit exemplum quod hîc ex Apollon. excidisse puto:

Πᾶσαι δ' ὠίγνυντο πύλαι. —

(Il. B. 809.) ἡ γὰρ πολλαὶ ὑπῆκεντο πύλαι, κατὰ τὸν Ἀρίσαρχον. καὶ·

— Πᾶσαι γὰρ ἐπώχατο. —

(In nostris Hom. Editionibus legitur alio sensu πάσαι Il. M. 340.) ἀντὶ τοῦ κε-

Πάσσε. Quemadmodum vulgo intelligimus:

Inſperſit autem ſale divino. ——

Et pro variegabat:

—— *Multa autem variegabat certamina.*

Unde & ποικὸν proprio nomine vocamus variegatum & nuptiale textum.

Πᾶσαι. In ſenſu quem nos uſurpamus:

—— *Viginti omnes ſpirabant.*

Sumitur & pro *totæ.*

Πάτασσεν. Pavore trepidabat.

Πάτον. Viam calcatam & publicam.

Παύρους. Paucos.

Παφλάζοντα. Vox ficta per imitationem.

Πέδιλα. Calcei; ſic dicuntur quaſi pedibus involuti.

κλεισμῷ ἦσαν. Philemon quoque ineditus Grammaticus, cum plurima alia hujuſce ſignificationis exempla protuliſſet, tandem deſinit in hoc quod & ab Etymologo allatum Apollonio reſtituimus.

6 Πάτασσεν. Il. Υ. 370:

— Πάτασσε δ' ὑμὸς ἐκάστῳ
Νίκης ἱεμένων. —

— *Exultantiaque haurit*
Corda pavor pulſans, —

inquit Virgilius qui totum hunc locum expreſſit in tertio Georg. Libro. Ex Apollonio noſtro emenda Heſych. ubi legitur ὑπ' ἀγῶνος ἐπλήσσετο, pro ὑπ' ἀγωνίας, quemadmodum habet & Schol. Non enim certamen, ſed anxietas ex certamine orta eorum mentem proprie turbabat.

7 Παφλάζοντα. Omiſit gloſſam. Sed Heſ. explicat, ἠχοῦντα, καχλάζοντα, ἀναβράζοντα, θερμαίνοντα. Il. Ν. 798:

Κύματα παφλάζοντα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης.

Eubulus Comicus apud Athenæum, l. 6:

Λοπὰς παφλάζει βαρβάρῳ λαλήματι.

Patina cachinnat bulliente murmure,

ut vertit Scaliger. ad Varronem.

8 Ἐιλύμφα. Itaque olim dicebantur πέδιλα, teſte Euſtathio. Il. Κ. 22:

Ποσσὶ δ' ὑπαὶ λιπαροῖσιν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα.

Heſiod. in Theogoniâ vocat Junonem, verſu 12:

— Χρυσείοισι πεδίλοις ἐμβεβαυῖαν.

At in Pindari ſextâ Olymp. ἴσω γὰρ ἐν τούτῳ πεδίλῳ δαιμόνιον πόδ' ἔχων, ſignificat: *ſciat hoc ſibi competere & merito tribui.*

Πέζη. Τῷ ἄκρῳ [1] τῦ ῥυμῦ.

Περί. Ἐπὶ μὲν τῦ ἡμῖν συνήθως·

Αἱ ῥεϊναιετάουσιν. [2] ——

ἐπὶ δὲ τῦ ὑπέρ·

Οἱ ῥεῖ μὴ βελῇ Δαναῶν. [3] ——

ἢ ὅπὶ ἕ ῥεῖ αὖ·

—— Περὶ γάρ μ' ἐφίλει. [4] ——

Πείρατα. [5] Ἐπὶ μὴ τῆ δεσμῶν, ἢ ὅπὶ ἕ πέραλα. σημαίνει ἢ τὰ τεχνικὰ ἐργαλεῖα.

Πείραρ. Τὸ μὴ πέρας τῦ χοινίκ·

Πείραρ ἐπαλλάξαντες. [6] ——

ὅπὶ δὲ τῦ πέραλα· [7]

—— Πείραρ ὀϊζύος. [8] ——

Πείρινθα. [9] Ἃ λέγομεν πειρίνθια, τὰ ὅπὶ τ ἀμάξης, εἰς ἃ ἐντίθεται τὰ πρὸς τ χρείαν, ἕνεκα ἕ πλείω χώρειν.

---

1 Ἄκρῳ. Il. Ω. 272:

Καὶ τὸ μὴ δ κατέθηκαν ἐϋξέσῳ ἐπὶ ῥυμῷ,
Πέζῃ ἐπὶ πρώτῃ, ἐπὶ ἧ κρίκον ἔσορι βάλλον.

Quin & πέζα dicitur quoque ἡ ἱματίε ἄκα.

2 Αἱ ῥειναιετάουσιν. Od. Δ. 177.

3 Οἱ ῥεῖ μὴ βελῇ Δαναῶν. Il. Α. 258.

4 Περὶ γάρ μ' ἐφίλει. Od. Ξ. 146.

5 Πείραλα. Sumitur pro vinculis, funibus, Od. M. 51:

— Ἐκ δ' ἀυτῆ πείρατ' ἀνήφθω.

Terminum significat & finem Od. I. 284:

— Ὑμῆς ἐπὶ πείρασι γαίης.

Et pro inſtrumentis accipitur Od. Γ. 433:

Ὅππ' ἐν χερσὶν ἔχων χαλκήϊα, πείραλα τέχνης.

Apud Heſiod. in Operibus, verſu 167. terminos notat:

Ζεὺς Κρονίδης κατέναστε πατὴρ ἐς πείραλα γαίης.

Optime Etym. ſic explet quæ ex Apollon. exciderant: ἐπὶ μὴ τῆ δεσμῶν·

— Ἐκ δ' ἀυτῆ πείρατ' ἀνήφθω.

(Lege ἀνήφθω Od. M. 51.) ἐπὶ ἧ ἕ πέραλα:

Πέζη.

Πέζη. Summitate temonis.

Περί. In ſenſu apud nos uſitato :

Quæ circum habitabantur. ——

Et pro ſuper :

Qui conſilio ſuperatis alios Græcos. ——

Et pro vehementer :

—— *Nam valde me amabat.* ——

Πείρατα. Sumitur pro vinculis, pro finibus, & pro artificum inſtrumentis.

Πείραρ. Significat extremitatem funiculi :

Funiculi extremitatem implicantes. ——

Et pro metâ, termino :

—— *Metam ærumnarum.* ——

Πείρινθα. Quod vocamus περίνθια, & currui ſuperimponitur; ubi ea quibus utimur collocare ſolemus, ut plura capiat currus.

— Ἐς Ἠλύσιον πεδίον ἠῢ πείραθα γαίης.

(Od. Δ. 563.)

6 Πείρας ἐπαλμάξαντες. Il. N. 359. Conjicit Clariſſimus Alberti olim lectum fuiſſe πείρατ' pro hodierno πείρας.

7 Πέραθα. Lege πέραθος, ut in Etymologo qui idem exemplum allegat. Vide Schol.

8 Πείρας ὀϊζύος. Hodie legitur πεῖρας. Od. E. 289 :

Ἐκφυγέειν μέγα πεῖρας ὀϊζύος ἥ μιν ἱκάνει.

9 Πείρινθα. Il. Ω. 190 :

Αὐτὰρ ὄγ' ὖιας ἄμαξαν εὐτροχον ἡμιονείην
Ὀπάλισσε, ἀνὰ δ' ἄγε, πείρινθα δ' ἔδησαν ἐπ' αὐτῆς.

Ab Heſ. definitur, πλέγμα, τὸ ἐπὶ τῆ ἁμάξης. τὸ πλινθίον τὸ ἐπιτιθέμενον τῇ ἁμάξῃ τετράγωνον. At Od. Z. 70. vocatur ὑπερίη, quam ſic deſcribit Schol. τῷ ἐπιτιθεμένῳ πλινθίῳ τῇ ἁμάξῃ, πρὸς τὰ πλείονα βάρη φέρειν, ὑψηλοτάτῳ, ὃ καὶ πλινθίον καλεῖται. ἢ τῷ ὑπερώνῳ τῆς ἁμάξης τετραγώνῳ ξύλῳ, δεχομένῳ τὸ ἐπιτιθέμενον φορτίον.

Πειρήσοντα. [1] Διάπειραν λῃστόμβυον.

Πείσεα. [2] Οἱ πότιμοι τόποι ἢ πόαν ἀνιέντες.

Πείρων. [3] Διαπερόνων ἢ ὅιον ἀμπερῶν.

Πέλλας. Ἀγλεῖα γάλακτος.

Πελασγοί. Οἱ Θεσσαλοί.

Πέλεθρον. Πλέθρον. ἔστι δὲ μέτρον γῆς, ἑκτὸν ϛαδίων.

Πεμπάσσεται. [4] Κυρίως ἡ κῆ πεντάδα ἀρίθμησις. πέμπει [5] γὰρ οἱ Αἰολεῖς τὸ πέντε λέγουσιν.

Πεμπώβολα. Πέντε ὀβελίσκοι τριανοειδεῖς, ἐκ μιᾶς ἀρχῆς. [6]

Πελώριος. Μέγας, ἀπὸ τοῦ προπελάζειν τῷ Ὠρίωνι. [7]

Πεπαμένη. [8] Ὁ Ἀπίων, κλεινισαμβύη, ἢ ὁ Ἀπολλόδωρος. [9] ὑπφέρει δὲ ἢ τὸ τὰ ἔρια [10] ξαίνειν, πείκειν, ἢ τὸ κείρειν,

---

[1] Πειρήσοντα. Il. M. 301. & Od. Z. 134:

Μήλων πειρήσονθ' ἢ ἐς' πυκινὸν δόμον ἐλθεῖν.

Hinc emendarem locum Hes. cujus fons indicatus non est. Apud eum pro Πειρήσονται, Διάπειραν λήψονται, legerem cum Apollonio, Πειρήσονται, Διάπειραν λῃστόμβυον.

[2] Πείσεα. Od. Z. 124. & Il. Υ. 9:

Καὶ πηγὰς ποταμῶν, ἢ πείσεα ποιήεντα.

Hes. interpretatur, λειμῶνες, ἕλη, πολάμιοι, ποιώδεις, ὑδατώδεις τόποι. Suidas: οἱ κάθυδροι τόποι.

[3] Πείρων. Il. Ω. 8. Od. Θ. 183. N. 91. & 264:

Ἀνδρῶν τε πολέμους, ἀλεγεινά τε κύματα πείρων.

[4] Πεμπάσσεται. Od. Δ. 412:

Αὐτὰρ ἐπὴν πάσας πεμπάσσεται. —

[5] Πέμπει. Lego πέμπε γὰρ οἱ Αἰολεῖς τὸ πέντε. Hinc apud Hes. Πεμπὰς, Τριακάς. Quod merito sollicitavit & in πεντὰς mutare voluit Clarissimus Alberti.

[6] Ἀρχῆς. Post ἐκ μιᾶς ἀρχῆς, adderem συνεχόμενοι cum Hes. qui pariter ac Schol. habet τριανοειδᾶς pro τριανοειδεῖς, & λαβῆς pro ἀρχῆς. Il. A. 463:

— Νέοι ἦ παρ' αὐτὸν ἔχον πεμπώβολα χερσίν.

[7] Ὠρίωνι. Ridicula sane etymologia. Cum Græci inusitatam magnitudinem designabant, vocabant *Orioneam*. Sic Pindarus dixit in quartâ Isthm. de Melisso cujus staturam humilem excusat: ἐπὶ γὰρ φύσιν Ὠαριωνείαν ἔλαχεν. Apud Hom. Orion ipse vocatur πελώριος. Od. A. 571:

— Ὠρίωνα πελώριον εἰσενόησα.

Unde absurdior etiam videtur Apollonii sententia qui, quoties ad etymologias ventum est, vir bonus in cæteris, ut suus

Πειρήσοντα. Tentaturum, periculum facturum.

Πείσεα. Loca irrigua & herbam producentia.

Πειρων. Qui pertranſit & quaſi trajicit.

Πέλλας. Vaſa lactis, mulctralia.

Πελασγοί. Theſſali.

Πέλεθρον. Idem quod πλέθρον; & eſt terræ menſura, ſcilicet ſexta pars ſtadii.

Πεμπάσσεται. Eſt proprie uti numero quinario in numerando. Etenim Æoles πέντε, *id eſt*, quinque, vocant πέμπε.

Πεμπώβολα. Quinque cuſpides ex uno manubrio aptæ, quæ tridentis formam exhibent.

Πελώριος. Magnus; ſic dicitur quod ad magnitudinem Orionis accedat.

Πεξαμένη. Cum pexuiſſet: ſic explicant Apion & Apollodorus. Subjungunt πέκειν ſignificare quoque lanas carminare,

---

Homerus, dormitat. Sic Etymologicum Magnum deducit a πελάζειν καὶ προσεγγίζειν τῷ Ὠρίωνι. Æque delirat Euſtathius derivans a πέλας & τὸ ὄρος, ὃ ἔστιν ὄρει ἐοικέναι τὸ μέγεθος; aut a πέλας & ὥρα, ἡ φροντὶς, ut ſit ſenſus: ᾧ ὑπάρχει ἀεὶ φροντὶς ἀφὸ τὸ μέγεθος. Vide Strunzium ad Gloſſar. Oppian. Rutgerſii, voce πέλωρ.

[8] Πεξαμένη. Reſpexit Il. Ξ. 176. ubi Hom. exhibet Junonem ſe ipſam pectentem:

— Χαίτας
Πεξαμένη, χερσὶ πλοκάμους ἐπλοκε φαεινούς.

Quod in Poeſi Gallicâ humilius quidem videretur, ſed apud Græcos & Latinos non erat. Claudianus in *Nuptiis Honorii*, de Achille:

Theſſalico roſeos nectebat pectine crines.

Et infra ſic Venerem, dum comitur, eleganter pingit:

Cæſariem tum forte Venus ſubnixa coruſco
Fingebat ſolio: dextrâ lævâque ſorores
Stabant Idaliæ: largos hæc nectaris imbres
Irrigat, hæc morſu numeroſi dentis eburno
Multifidum diſcrimen arat: ſed tertia retro
Dat varios nexus, & juſto dividit orbes
Ordine. —

Pectendi nullam in Hebr. ſcripturâ mentionem occurrere merito obſervat Meibomius. Habent Arabes ſunm משט *maſchata*, & שרג *ſarraga* in Secundâ Conjugatione, quæ pectere comam ſignificant.

[9] Fortaſſe ſic aliter interpungendum: Ὁ Ἀπίων κλινισαμένη. καὶ ὁ Ἀπολλόδωρος ἐπιφέρει (ſublato τοῦ ὑ) καὶ τὸ, &c. &c. &c.

[10] Εἰρια. In mente habuit Od. Σ. 315:

— Εἰρια πέκτεν χερσίν.

ταυτὸ παίξαι, [1] ἢ ὁ πόκος. [2] δηλοῖ δὲ ἡ τοῦ [3] καλαξάνασα.

Πέπον. [4] Λαμβάνεται ἢ ὅτι ἐπαίνου, ἢ ἐπὶ τοῦ ἁπλύτου. ἢ ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν πεπαυομένων καρπῶν, οἷον [5] μετρίως μὲν πεπανθέντες, εὔχρηστοι καὶ ἀπόδεκτοι· ὑπερπεπανθέντες δὲ, ἔκλυτοι καὶ σεσηπότες.

Πέπλος. Ἔνδυμα γυναικεῖον, [6] περόναις ἀμφαλεχόμενον. καὶ ἔστι καὶ τὸ ἔτυμον, ἐν συγκοπῇ, πεπελος, ὁ περὶ ὅλην τὴν φορᾶσαν πελόμενος, τοῦτ' ἔστιν γινόμενος.

Πέρας. [7] Εἰς τὸ πέραν [8] δ' γῆς διεπέρασας, ἐπώλησας.

Περιῤῥηδής. Περιῤῥηγνύμενος, περιεκλασμένος. βέλτιον δὲ μεταφορικῶς περιῤῥεόμενος. βάλλεται γὰρ καὶ τὸ ποτήριον κραιπαλῶν, ὡς ἅμα τῇ πόσει περιῤῥεῖσθαι πεσόντα. ὁ δὲ Ἀρίσταρχος· προβληθεὶς, περιφερὴς [9] ἔπεσε τῇ τραπέζῃ, ὡς περικλασθῆναι

---

[1] Παίξαι. Pro παίξαι lege πίξαι, ut in vigesimo octavo Theocr. Idyllio, versu 13:

Δὶς γὰρ μητέρες ἀρνῶν μαλακὰς ἐν βοτάνᾳ πόκως
Πίξαιντ' ἀυλοετεί. —

Et in Idyll. 5. 26:

Τίς τρίχας ἀντ' ἰρίων ἐπεκίξατο. —

Aristophanes in Thesmophor. versu 574:

— Ἀλλ' ἐκπεκιῶ σοῦ τὰς πεκάδας.

Nam πεκάδες Hesychio sunt τρίχες; peculariter vero ex Schol. Aristophanis, αἱ διεχτενισμέναι.

[2] Καὶ ὁ πόκος. Ante καὶ ὁ πόκος legerem ὅθεν, quod omissum puto. Ὅθεν καὶ ὁ πόκος; subauditur, λέγεται.

[3] Τῷ. Pro τῷ, lege τό.

[4] Πέπον. Hes. interpretatur προσφιλέσταται, προσηνέσταται. ἔκλυτε, μαλακέ. Hesiod. in Herculis Scuto, versu 350. in bonam partem accipit:

Κύκνε πέπον, τί νυ νῶϊν ἐπίκλειον ἀκέες ἵπποι.

In hanc vocem omnino videndus est Etymologus.

[5] Οἷον. Mallem οἳ, seu οἵ ἐν.

[6] Γυναικεῖον. Quin & esse quoque vestem virorum jam animadversum est, & comprobatum loco Æschyli in *Persis*, cui addi possit versus 125, 468, & 1065. ejusdem fabulæ. Legitur Il. Z. 90:

Πέπλον ὅς οἱ δοκέει χαριέστατος ἠδὲ μέγιστος
Εἶναι σὺν μεγάροις, καὶ οἱ πολὺ φίλτατος αὐτῇ,
Θεῖναι Ἀθηναίης ἐπὶ γούνασι ἠϋκόμοιο.

& tondere: unde & vellus dicitur πόκος. Igitur πεξαμένη idem significat quod καλλιξένασα.

Πέπον. Accipitur in bonam partem ad laudandum, & sumitur pro molli ac dissoluto. Hæc metaphora translata est a fructibus maturis; nam si mediocriter matureſcant, sunt boni & laudabiles: sin vero nimis sole concoquantur, molles ac putridi evadunt.

Πέπλος. Vestis muliebris quam fibulæ coercent. Secundum etymologiam dicitur per syncopen pro περίπτελος, *id est*, ferentem totam involvens & circumdans.

Πέρας. Ad extremitatem terræ navibus transvectum vendidisti.

Περιῤῥηδής. Disruptus, confractus. Melius autem intelligeretur metaphorice circumfusus, circumsparsus. Nam Eurymachus percussus fuit dum manu poculum teneret; ita ut cadens simul & potu asparsus fuerit. Aristarchus vero intelligit: circumactus & veluti turbine rotatus in-

---

Sic in primo Æneid. Libro Trojanæ depinguntur Minervæ peplum ferentes.

7 Πέρας. Lege πέρασας, seu πέρασαν. Od. Ο. 427:

— Πέρασαν δέ με δεῦρ' ἀγαγόντες
Τῷ οἳ ἀνδρὸς πρὸς δώματ'. —

8 Πέραν τ' γῆς. Lege πέρας; vel dele εἰς τό. Pro τ' γῆς Hes. in Πέρασας habet, τ' θαλάσσης, ut Schol. Homeri in Il. Φ. 40. ἐπέρασεν explicat πέραν τ' θαλάσσης ἐπώλησεν, & merito; nam habet Poeta:

Καὶ τότε μέν μιν Λῆμνον ἰὼκλεμένην ἐπέρασε
Νηυσὶν ἄγων. —

Idem Hes. περάσας interpretatur ἀποδόσθαι ἐπὶ τ γῆς.

9 Στροβηθεὶς ῥ περιφερής. Hoc addit Aristarchus, partim ut explicet Homericum δινηθείς. Od. X. 85.

— Ἐκ οἳ ἄρα χειρὸς
Φάσγανον ἧκε χαμᾶζε, περιῤῥηδὴς δὲ τραπέζῃ
Κάππεσε δινηθείς· ἀπὸ οἳ ἄδαλα χεῦεν ἔραζε,
Καὶ δέπας ἀμφικύπελλον. —

Partim vero quod, ut ait Schol. Apoll. Rhodii, τὸ κατὰ κύκλον πεσεῖν ἔτω λέγεσθαι; & περιῤῥηδὴς est περιφερόμενος, quod tamen quidam explicant περιῤῥυείς. In Apollonii Rhodii Argonautic.

Ἤρατο οἳ ἀμοτέροισι περιῤῥηδὴς κεράεσσιν.

Ubi idem Schol. exponit quoque: ἐπὶ πρόσωπον μετ' ὀρμῆς καλεισγχθείς, ἐπιῤῥαγεὶς εἰς τὸ μέτωπον.

περὶ αὐλιὸν.

——— Περιῤῥηδὴς [1] δὲ τραπέζῃ
Κάπτεσεν. ———

Περκνόν. Μελανόν. [2] ἢ περκάζειν [3] ἔτι λέγομεν τὴν σαφυλὴν τὴν ἤδη μελαινομένην.

Περιτρέφεται. [4] Περιτείνεται· ὅθεν ἡ τροφαλὶς, τὸ πεπηγμένον γάλα.

Πέργαμον. [5] Οὕτως ἐλέγετο ἡ ἀκρόπολις τῆς Ἰλίου.

Περιώσιον. [6] Περισσόν.

Περιδώσομαι. [7] Συνθήσομαι.

Περιτροπαίων. [8] Περιτρεπόμενος.

Περιδέξιος. Οἱ μὲν, περισσῶς [9] δεξιὸς [10] περὶ τὴν ἕτερον δόρατος βολήν· οἱ δὲ, ἢ ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν [11] ὡς τῇ δεξιᾷ βάλλων.

---

[1] Περιῤῥηδὴς δέ. Od. X. 84.

[2] Μελανόν. Sic quoque habet Hesych. in περκνόν. Sed cum μελανὸν minus sit Græcum, legerem separatim μέλαν ὄν, aut κελαινὸν, *id est*, nigrum, atrum. Il. Ω. 316:

Μορφνὸν, θηρητῆρ', ὃν ἢ περκνὸν καλέουσι.

Sed fortasse nihil mutandum. Grammatici & recentiores Græci dicunt μελανὸς pro μέλας. Vide, ne alios laudem, Hesych. voce μέλας.

[3] Περκάζειν. Od. H. 126:

Ἄνθος ἀφιείσαι, ἕτεραι δ' ὑπερκάζουσι.

Περκάζει habet Callimach. in *Lavacro Palladis*, versu 78.

[4] Περιτρέφεται. Il. E. 903:

— Μάλα δ' ὦκα περιτρέφεται κυκόωντι.

Ubi περιτρέφεται pro περιστρέφεται Hesych. & Apollonius legisse videntur; quemadmodum & volebat Herodianus, annotante Eustathio. Sic Schol. explicat similiter περιστρέφεται per περιτήκεται, ὅθεν καὶ ἡ τροφαλίς. In Hesych. τροφαλὶς aut τροφαλλὶς est τυρὸς μακρός. Hocce vocabulum usurpaverunt Aristophan. in *Vespis*, versu 834. & Alexis, laudante Athenæo l. 12.

[5] Πέργαμον. Ionice Πέργαμος significabat urbem, & omnia loca excelsa. Schol. observavit apud Homerum hanc vocem pro solâ arce Trojanorum accipi; sed apud Recentiores cunctas in universum arces designare. Æschylus in Pro-

cidit in menſam, ita ut ſuper eam confractus fuerit:

——— *Confractus vero in menſam*
Incidit. ———

Περκνόν. Nigrum; & περκάζειν nunc etiam dicimus de uvâ quæ incipit nigreſcere.

Περιτρέφεται. Compingitur. Unde dicitur τροφαλὶς, *id eſt*, lac coagulatum.

Πέργαμον. Sic dicebatur arx Trojæ.

Περιώσιον. Adverbialiter ſumitur pro valde.

Περιδώσομαι. Conditionem inibo.

Περιτροπαίων. Qui revolvitur.

Περιδέξιος. Secundum quoſdam eſt valde dexter in emittendis haſtis: ſecundum vero alios, pariter utrâque manu emittens haſtam, ambidexter.

---

metheo, verſu 955:

— Δοκεῖτε δὴ
Ναίειν ἀπενθῆ πέργαμ'. —

6 Περιώσιον. Reſpicit Od. Π. 203:

Οὔτε τι θαυμάζειν περιώσιον ὔτ' ἀγάασθαι.

In Theocriti Idyllio 17. verſu 23:

Χαίρων ὑιωνῶν περιώσιον ὑιωνοῖσιν.

In quintâ Pindari Iſthm. ᾧ μεγαδενῆ νόμισαν χρυσὸν ἄνθρωποι περιώσιον ἄλλων. Hîc περιώσιον a quibuſdam accipitur adverbialiter, ut ſit: *& putaverunt aurum multo potentius eſſe cæteris metallis*; ſed mallem ut adjectivum habere: *& putaverunt aurum potens præſtantius eſſe cæteris metallis.*

7 Περιδώσομαι. Reſpicit Od. Ψ. 78:

— Αὐτὰρ ἐγὼν ἐμεῖθεν ὀϊδώσομαι αὐτῆς.

Heſ. habet συνθηκοποιήσομαι, ubi mallem legere συνθήκας ποιήσομαι, quamvis cum Heſ. conveniat Etymol. At in Il. Ψ. 485:

Εἰ δ' ἄγε νῦν τρίποδ' περιδώμεθον, —

Schol. explicat, περὶ τρίποδ' συνθήκας ποιησώμεθα. Et Suidas legit συνθώμεθα, quem vide in περιδώμεθα.

8 Περιτροπώων. Lege περιτροπέων. Il. B. 295:

Ἡμῖν δ' εἰνατὸς ἔπλετο περιτροπέων ἐνιαυτός.

Ubi Schol. περιτρεπόμενος, ὅ ἐστι περιερχόμενος, πάλιν ἐπὶ τὴν ἀρχὴν μέλλων τελεῖσθαι. Scilicet *in ſe ſe ſua per veſtigia volvitur annus*, inquit Virgilius, qui alibi dixit *volventibus annis*; ut Homerus, περιτελλομένων ἐνιαυτῶν.

9 Περιοσῶς. Ob περὶ quod ſupra p. 648. mendoſe dixit uſurpari ἐπὶ & περιοσᾶ; ubi, ut & hîc, legendum περιοσῶς.

10 Δεξιός. Male in Codice Mſ. δεξιῶς.

11 Ἀμφοτέρων. Ante ἀμφοτέρων χειρῶν, addendum cenſeo ἐξ; vel legendum cum

Περιβῆναι. [1] Περιπλωκότος ὑπεραπίσαι.

Περιωπή. Τόπος ὑψηλὸς ἀφ' οὗ ἔστιν περισκέψασθαι.

Περιάγνυται. [2] Περικαταπλάττει ἢ οἷον περιέρχεται.

Περίδρομος. [3] Πάντῃ περιέρχεσθαι δυνάμενος.

Περισχόμεθα. [4] Ὁιονεὶ περισσῶς ἔχομεν, ἀντελαβόμεθα ἢ περιεφεισάμεθα.

Περικαττός. Περισσῶς ἀφηρημισμένος.

Περισκέπτῳ. Πάντοθεν ὁρωμένῳ· [5]

——— Περισκέπτῳ [6] ἐνὶ χάρῳ.

Περίμετρον. Λεπτὸν [7] ἢ περίμετρον.

Περιπευκές. Περισσῶς πικρόν.

Περίκηλα. [8] Περισσῶς ξηρά. οἷον εἰς τὸ πεάσας εὔθετα.

Πέτηλα. Φύλλα. ἢ ὑψιπέτηλα, τὴν ' εἰς ὕψος φύλλα ἔχουσαν.

Hesych. ἀμφοτέραις ταῖς χερσί. Hesych. explicat quoque φρόνιμον, ὀρθὸν, μηδὲν ἀριστερὸν ἔχον; hîc pro ἔχον scribendum puto ἔχοντα. Respexerunt Il. Φ. 163:

— Ὁ δ' ὁμαρτῇ δέρκεται ἀμφὶς
Ἥρως Ἀστεροπαῖος, ἐπεὶ περιδέξιος ἦεν.

Unde περιδέξιος mihi videtur significare ambidextrum. Δεξιὸς apud Græcos idem est quod Gallicum *adroit*. In 63ª Anacreontis ᾠδ.

Δεξιὸν γὰρ ἐστοπτεύειν
Οὐκ ἔχεις ἐπεμβάτιν.

Vide Schol. Homeri.

[1] Περιβῆναι. Il. E. 21:

Οὐδ' ἔτλη περιβῆναι ἀδελφειὸν κλαμένοιο.

Et Il. Z. 424:

— Πρὶν γὰρ περίβησαν ἄρισοι.

[2] Περιάγνυται. Il. Π. 78. De voce Hectoris Trojanos adhortantis:

— Ἕκτορος (ὃς) ἀνδροφόνοιο
Τρωσὶ κελεύοντος περιάγνυται. —

Hesiod. in Herculis Scuto, versu 279:

— Περὶ δέ σφισιν ἄγνυτο ἠχώ.

& supra:

— Ἄγνυτ' Ὀλυμπος.

Annota, quæso, plures in Herculis Scuto reperiri Homericas locutiones & imitationes, quam in aliis Poematibus quæ sub Hesiodi nomine circumferuntur. Unde ad credendum inducor Herculis Scutum non esse ex audaciori manu Hesiodi profectum, qui suis operibus proprium quemdam & peculiarem allinit colorem; sed ex timidiori inferioris Poetæ dextrâ, qui sine cortice natare & vestigia Homeri deferere non ausus, eum

Περιβῆναι.

Περιβῆναι. Jacentem clypeo protegere.

Περιωπή. Locus excelſus unde datur ſpecularī.

Περιαγνυται. Circumfrangitur & veluti circumvenit.

Περίδρομος. Quæ undique circumdari poteſt.

Περισχόμεθα. Veluti eximium & egregium habuimus quem ſervaremus, defenderemus, cui parceremus.

Περικλυτός. Valde celebratus.

Περισκέπτῳ. Undique conſpicuo:

——— *In loco undique conſpicuo.*

Περίμετρον. Magnam & immenſam:

Subtilem & immenſam. ———

Περιπευκές. Valde amarum.

Περίκηλα. Valde ſicca, quaſi ad comburendum apta.

Πέτηλα. Folia. Et ὑψιπέτηλα, alte frondes habentia.

---

fere ſemper expreſſit.

3 Περίδρομος. Od. Ξ. 7:

— Αὐλὴ
Ὑψηλὴ δέδμηλο περισκέπτῳ ἐνὶ χώρῳ,
Καλή τε μεγάλη τε, περίδρομος. —

Et Il. Β. 812:

— Λιπαρὴ κολώνη,
Ἐν πεδίῳ ἀπάνευθε, περίδρομος ἔνθα καὶ ἔνθα.

At περίδρομοι apud Pollucem & Heſ. ſunt ἓξ δικτύα τὸ διειρόμενον χοινίον.

4 Περιεχόμεθα. Od. I. 199:

Οὕνεκά μιν σὺν πᾶσι περιεχόμεθ' ἠδὲ γυναιξί.

Ubi Schol. περιεσώσαμεν, ἐφυλάξαμεν.

5 Ὁρμαίνῳ. Heſ. addit: ὁτὲ μὲν, μόνῳ, κεχωρισμένῳ ὥσπερ ἀπ' αὐτοῦ περισκέψασθαι.

6 Περισκέπτῳ. Od. Α. 426.

7 Λιπτόν. Omiſſa eſt gloſſa, & ſtatim ſequitur exemplum. Etenim λιπτὸν καὶ περίμετρον eſt ex Hom. Od. Β. 95:

Στησαμένη μέγαν ἰστὸν ἐνὶ μεγάροισιν ὕφαινε,
Λιπτὸν καὶ περίμετρον. —

Apud Heſ. περίμετρον eſt ὑπέρμετρον, μέγα. Et apud Schol. μέγαν, περισσὸν μέτρον ἔχοντα.

8 Περίκηλα. Od. Ε. 240. & Σ. 308:

Ἕλκε κάλαι, περίκηλα. —

9 Τὴν.... ἔχουσαν. Pro τὴν & ἔχουσαν, lege τὰ & ἔχοντα. Od. Α. 587:

Δένδρια δ' ὑψιπέτηλα καλακρήθεν χέε καρπόν.

Sic metaphorice in Herculis Scuto, verſu 376:

Πολλαὶ δ' ὀρῦς ὑψίκομοι, πολλαὶ δέ τε πίτυαι.

Πευκαλίμῃσι. [1] Τῶις πικραῖς ἢ συνεταῖς φρεσί. ἢ πευκεδανὸν, τὸ πικρὸν, ἀπὸ τ῀ πεύκης. ἢ πευκεδανὸν πόλεμον, τ῀ πικρὸν μεταφορικῶς, ἐπεὶ πολλῶν αἴτιον κακῶν.

Πεφευγμένος. [2] Πεφυγών.

Πεφάσθαι. [3] Πεφονεῦσθαι, ἀπὸ τὸ φάσγανον· ὅθεν ἢ τὸ φάσγανον.

Πελέκκῳ. Οἷον σελεῖ·

——— Ἀμφὶ [4] πελέκκῳ.

Πεντηκοντόγυον. [5] Πεντήκοντα γύας ἔχον· γύης δὲ, μέτρον γῆς.

Περιμήκετον. Περιστῶς μακρὰν ἢ ὑψηλήν.

Πεφράδοι. Διασημαίνειε. ὁ δὲ Ἀττικοὶ, ἂν εἶπον· [6] τῷ Ἀριστάρχῳ σεσημειωμένον [7] ὅτι τὸ φράσαι γράφουσι διὰ τοῦ εἰπεῖν τάσσεται.

Πῇ. Ἔστιν ἄπορον· [8]

Πῇ ἴθι [9] Ἀνδρομάχη; ———

καί·

Πῇ δὴ τόνδε [10] μολόβρον ἄγεις; ———

---

[1] Πολυκαλίμησι. Il. Θ. 366:
Εἰ γὰρ ἐγὼ τάδε ἴδῃ ἐνὶ φρεσὶ πολυκαλίμῃσιν.
At de bello, Il. K. 8:
Ἠέ ποθι πτολέμοιο μέγα σάκος πολυκεδανοῖο.

[2] Πεφευγμένος. Lege πεφυγμένος. Od. A. 18:
— Οὐδ' ἔνθα πεφυγμένος ἦεν ἀέθλων.

[3] Πεφάσθαι. Il. Ω. 254:
Ἕκτορ ὀφέλλεις· ἀνδὶ δοξῆς ἐπὶ νηυσὶ πεφάσθαι.

[4] Ἀμφὶ πελέκκῳ. Il. N. 612.

[5] Πεντηκοντόγυον. Il. I. 575:
Ἔνθά μιν ἤνωγον τέμνων περικαλλὲς ἐλέσθαι
Πεντηκοντόγυον. —
Vide Schol.

[6] Ἂν εἶπον. Merito Clarissimus Alberti conjecit legendum ἀνεῖπον pro ἂν εἶπον. Il. Ξ. 335. Juno sic Jovem alloquitur:
Πῶς κ' ἔοι ἔπτις νῶϊ Θεῶν ἀειγενετάων
Ἔνδονθ' ἀθρήσειε, θεοῖσι δὲ πᾶσι μιγεῖσα
Πεφράδοι; —

Πευκαλίμῃσι. Amarâ & prudenti mente. Et πδικεδανὸν eſt amarum ; ſic dicitur ἀπὸ τ πδύης, *id eſt*, a pice. Et bellum πδυιεδανον metaphorice dixit, quod multorum malorum ſit cauſa.

Πεφευγμένος. Qui effugit.

Πεφᾶσθαι. Occiſum fuiſſe ; ex φάσαι, *id eſt*, occidere. Unde dicitur φάσγανον, ſcilicet gladius.

Πελέκῳ. Manubrio :

——— *Circa manubrium.*

Πεντηκοντόργον. Habens quinquaginta γύας : at vero γύης eſt menſura terræ.

Περιμήκετον. Valde altam & excelſam.

Πεφράδοι. Indicaret ; Apion interpretatur *diceret*. Sed Ariſtarchus notavit τὸ φράσαι apud Homerum nunquam uſurpatum fuiſſe in ſenſu *dicendi*.

Πῇ. In quem locum, quo :

Quo ivit Andromache? ———

Et :

Quo jam hunc ſectatorem epularum ducis? ———

---

7 Σεσημειωμένον. Legerem σεσημειωμένῃ. In ſecundo verſu Heſiodi *Dierum* πεφραδέμεν non ſignificat *dicere*, ſed *præcipere* :

Ἥμεναι δ' ὧς Διόθεν πεφυλαγμένῳ, ὃν κατὰ μοῖραν
Πεφραδέμεν δμώεσσι. —

Sic quoque in Theogoniâ, verſu 471, συμφράσασθαι eſt *ſimul ſuggerere*, *ſimul indicare* :

Μῆτιν συμφράσασθαι ὅπως λελάθοιτο τεκοῦσα.

Et verſu 475. πεφραδέτην eſt *indicarunt* : Καί οἱ πεφραδέτην ὅσα πρῶτα πέπρωτο γενέσθαι. Vide infra in φραδέως.

8 Ἔξιν ἄτοπον. Lege ſeparatim ἐς τίνα τόπον. Suidas habet, εἰς τίνα τόπον. Derivatur ex פה *hic*, *illic*.

9 Πῇ ἔων. Il. Z. 377.

10 Πῇ δὴ τόνδε μολοβρόν. Od. P. 219.

ὁ δὲ Δημήτριος ὁ Ἰξίων, τῷ ποῖ τῆς Ἀττικῶν ὄντος ἰδίως, τὸ δὲ πῆ Ἰακῷ [1] ᾧ Ὁμήρῳ σύνηθες. τοῦτο δὲ βαρυτονηθὲν ἀόριστον γίνεται, οἷον·

Νῦν δ' [2] ὅτ' ἄρ πη ἥδαι ὑπίσαμαι, ——

ἀντὶ τοῦ εἰς ἡδέναι τόπον ἐπίσαμαι.

Πηγυλίς. Παγετός. [3]

Πηγεσιμάλλῳ. Εὐπαγεῖς μαλλούς, τοῦτ' ἔστιν εὐτραφεῖς. [4]

Πηδῷ. Τῷ πλάτει τῆς κώπης. ὡς μὲν Ἀττικοί, ἀπὸ τοῦ πάσσειν· ὡς δ' ἔνιοι, ἀπὸ τοῦ ξύλου πηλίνου [5] λεγομένου. ὡς δὲ πιθανώτερον, ἀπὸ τοῦ κῷ τὴν πῆξιν ὥσπερ πηδᾶν τὴν κώπην.

Πήληξ. Περικεφαλαία, ἀπὸ τοῦ πάλλεσθαι ὅ ἐστι κινεῖσθαι.

Πηληϊάδα. [6] Τὸ δόρυ· ἰδίως τὸ τοῦ Ἀχιλλέως, ὅπερ αὐτὸς ὁ Ποιητὴς ἐτυμολόγησε λέγων πηληϊάδα μελίην· ὥστε ἀπὸ τοῦ ὄρους τοῦ Πήλιον εἰρῆσθαι. ἔστιν δὲ τῆς Θετταλίας.

Πηός. Ὁ κατ' ἐπιγαμείαν [7] οἰκεῖος.

Πῖαρ. Τὸ λιπαρὸν καὶ πίοταλον.

Πιδήεσσης. Καθύγρου, πιδακώδους. συνήθως δὲ τὴν Ἴδην λέγει.

---

[1] Ἰακῷ. Pro Ἰακῷ, lege Ἰακὸν, & adde λέγει.

[2] Νῦν δ' ὅτ'. Od. N. 207.

[3] Παγετός. Sic quoque habet Schol. Sed cum πηγυλὶς apud Homerum adjective ſumatur, legerem παγερὸς pro παγετός; vel, ut ſcripſit Heſ. παγετώδης. Od. Ξ. 476:

— Νὺξ δ' ἄρ' ἐπῆλθε κακὴ, βορέαο πεσόντος, Πηγυλίς. —

Legitur in Apollonii Rhodii Libro ſecundo verſu 739. ἀὴμὴ πηγυλίς.

[4] Εὐπαγεῖς. Poſt εὐτραφεῖς, adde ἔχοντι. Heſ. inſuper habet: πηγὸν γὰρ, τὸ εὔτραφές. Τινὲς δὲ, λευκὸν, τὸ πηγόν· οἱ δὲ, μέλαν. Schol. quoque explicat πηγὸν per πηκτὸν, εἴτε μέλαν, εἴτε λευκόν.

[5] Πηλίνου. Lege πηδίνου quod, teſte Heſ. eſt ξύλον εὔθετον πρὸς τὴν τῆς κώπης καλασκευήν. Et docet Euſtath. in Il. Ε. 838. pro, μίγα δ' ἔβραχε φήγινος ἄξων, veteres legiſſe πήδινος ἄξων.

[6] Πηληϊάδα. Lege πηλιάδα. Il. Π. 143:

Πηλιάδα μελίην, τὴν πατρὶ φίλῳ πόρε Χείρων,

At Demetrius Ixion opinatur, cum τὸ πῦ sit Atticum, τὸ πῆ esse Ionicum & Homero familiare. Hoc cum gravi tono prolatum indefinitum est; ut in hoc exemplo:

Nunc autem nusquam ponere scio. ——

πῆ hîc significat nusquam:

Nusquam ponere scio, ——

Πηγυλίς. Glacies.

Πηγεσιμάλλῳ. Densos & compactos villos habenti.

Πηδῷ. Latâ remi parte. Apion quidem deducit, ἀπὸ τῦ πατάσσειν, *id est,* a verberando. Quidam vero, a ligno quod dicitur πήδινον. Probabilius vero est hanc vocem inde derivari quod remus subsiliat dum infigitur.

Πήληξ. Galea; sic vocata est, ἀπὸ τῦ πάλλεσθαι, *id est,* quod concutiatur.

Πηληϊάδα μελίην. Hastam; & proprie hastam Achillis, cujus etymologiam deducit ipse Poeta dicens *hastam* πηλιάδα; ita ut sic vocetur a monte Pelio qui est in Thessaliâ positus.

Πηός. Propinquus per affinitatem connubii.

Πῖαρ. Nitidissimum, pinguissimum.

Πιδήεσσης. Aquis irrigatæ, abundantis fontibus. Sic Idam

Πηλίῃ ὀξὺ κορυφῆς, φόνον ἔμμεναι ἡρώεσσιν. De hâc hastâ sic loquitur Pindarus in tertiâ Nemeor. παλαισῶσι δ' ὐ ἀρείῃς γίγαθε Πηλεΐδης ἄνακτ ὑπέρλογον ἀίχμᾶν ταμών. Ubi Pindarum ab Homero dissentire merito annotat Johannes Benedictus. Nam Homerus a Chirone sectam & Peleo datam hastam tradit; at eam ab ipso Peleo sectam dicit Pindarus. Hanc a Pallade decorticatam & politam, a Vulcano cuspidatam fuisse ferunt. Simul a monte Pelio & a Peleo potuit dici hæc hasta.

7 Ἐπιγαμείαν. Lege cum Schol. & Etymologo ἐπιγαμίαν. Il. Γ. 163:

Ὄφρα ἴδῃς πρότερόν τε πόσιν, πῆές τε, φίλους τε.

In Hesiodi Operibus, versu 343:

Γείτονες ἄζωστοι ἔκιον, ζώσαντο δ' ἅπαντες.

Etymol. Πηός, κυρίως ὁ κατ' ἐπιγαμίαν συγγενής.

καὶ πολυπιδάκου, [1] πολλὴν ὕδατος ἀναβολὴν ἐχούσης.

Πιέιρη. [2] Λιπαρά. ὅτ' ἂν δὲ λέγῃ τὴν πίειραν, μεταφορικῶς τὴν εὐδαίμονα λέγει· ἢ πίονα δῆμον, [3] τὸ λιπαρὸν καὶ εὐδαίμονα. ὁ δὲ Ἀττικῶν ἀναγράφων, καὶ τὸ πείρας ἠγνόησεν ὃ ἐστι πέρας, ἀφὰ τοῦ Ε καὶ Ι ῥέλει γράφειν, ὃ ἐστι·

——— Μέγα πεῖαρ [5] ὀϊζύος ἥ μιν ἱκάνει.

Πίσυρας. Τέσσαρας.

Πίσυνοι. Πεποιθότες.

Πιθήσας. [6] Πιστεύσας.

Πίνακας. Τὰ θραύσματα [7] τὰ νεώς.

Πινυτήν. Φρόνησιν.

Πιτνάς. [9] Ἐκτείνων.

Εἰς ἐμὲ χεῖρας πιτνάς. [10] ———

Πιφαύσκων. [11] Ἐμφανίζων καὶ λέγων.

---

[1] Πολυπιδάκου. Il. Υ. 59:

Πάντες δὴ ἑστᾶσιν πόδες πολυπιδάκου Ἴδης.

Dicitur & πολυπίδακος Il. Ψ. 117:

Ἀλλ' ὅτε δὴ κνημοὺς προσέβαν πολυπίδακος Ἴδης.

[2] Πιείρη. Il. Σ. 342:

Πιείρας πέρθουσι πόλεις μερόπων ἀνθρώπων.

Et Od. Τ. 173. de Cretâ:

Καλὴ καὶ πίειρα, περίῤῥυτος. ———

[3] Πίονα δῆμον. Il. Ε. 710:

Νάϊον Βοιωτοὶ μάλα πίονα δῆμον ἔχοντες.

Et Od. Ξ. 329:

Ὅππως νοστήσῃ Ἰθάκης ἐς πίονα δῆμον.

[4] Πεῖαρ. Hîc lego πεῖραρ, & post πίσυρας addo καὶ πεῖας. Sed vide Versionem.

[5] Μέγα πεῖαρ. Od. Ε. 289. Πεῖαρ, idem quod Hesychianum πεῖας, *id est*, τὸ κράτιστον, καὶ σίας. ἢ τὸ πέρας Male, ut hodie ex Apoll. nostro apparet, hîc Valesius Hesychii lectionem sollicitavit, & τὸ πέρας in κρέας mutare voluit. Hodie apud Homerum legitur μέγα πεῖρας pro πεῖαρ. Apud Hes. πέας quoque reperitur. Cæterum hæc omnia quæ post ὁ ἢ Ἀττικῶν occurrunt, loco mota esse videntur, & ad πεῖρας, seu πέας referenda. Vide supra pag. 648. & 660.

[6] Πιθήσας. Il. Δ. 358:

vocare ſolet. Et πολυπιδάκα, multas aquæ ſcaturigines habentis.

Πιέιρη. Pinguis. Cum vero dicit πίειραν, metaphorice beatam dicit. Et per πίονα δῆμον intelligit populum beatum & pinguem. Apion vero aliter ſcribens non agnoſcit τὸ πεῖρας quod idem eſt ac πέρας *finis*, ſed per *epſilon* & *iota* ſcribit πεῖας; (*ſeu*, neſcivit τὸ πεῖας, cum dicitur pro πέρας, per E & I ſcribendum.) Videlicet in hoc verſu:

——— *Magnum* πεῖας *ærumnarum quæ ipſum manent.*

Πίσυρας. Quatuor.

Πίσυνοι. Confiſi.

Πιθήσας. Credens.

Πίνακας. Navis fragmenta.

Πινυτήν. Prudentiam.

Πιτνάς. Cum extendiſſet:

Ad me cum manus extendiſſet. ———

Πιφαύσκων. Declarans & dicens.

Μάιον ἄρα προέηκε, θεῶν τεράεσσι πιθήσας.

7 Θραύσμαλα. Lego Θραύσμαλα. Reſpicit Od. M. 67.

Ἀλλά θ' ὁμῶ πίνακάς τε νεῶν καὶ σώματα φωτῶν.

At aliàs lances ſignificat. Od. Π. 49:

Τοῖσιν δ' κρειῶν πίνακας παρέθηκε συβώτης.

Sic Od. A. 141. & Δ. 57:

Δαιτρὸς δ' κρειῶν πίνακας παρέθηκεν ἀείρας.

8 Πινυτήν. Il. H. 289.

— Μίγιθός τε βίην τε,
Καὶ πινυτήν. —

9 Πίνας. Sic in quintâ Pindari Nemeor.

Πίτναν τ' ἐς αἰθέρα χεῖρας ἁμᾶ Ενδαίδος ἀρίγνωτοι υἱοί.

10 Ἐις ἐμὲ χεῖρας πίνας. Od. Λ. 391:

Πίνας ἐς ἐμὲ χεῖρας. —

Non vero:

Χεῖρας ἐς ἐμὲ πίνας. —

Leve diſcrimen.

11 Πιφαύσκων. Od. M. 165:

Ἦτοι ἐγὼ τὰ ἕκαστα λίγων ἑτάροισι πίφαυσκον.

Et Il. K. 502:

Ῥίζησεν δ' ἄρα, πιφαύσκων Διομήδεϊ δίῳ.

Πιφαυσκόμενος. Διασημαίνων·

——— Πιφαυσκόμῳ [1] τὰ ἃ κῆλα.

Πίονα [2] ἔργα. Τὰ γεωργικὰ λέγει κατ' ἐξοχήν. πίονα δὲ, τὰ ἡμᾶς παίνοντα, παντικά.

Πλάζεται. Πλανᾶται. ὅτ' ἂν δέ·

Κῦμα [3] δέ μιν προσπλάζον, ———

λέγει [4] ἀντὶ τοῦ προσπελάζον, οἷον προσεγγίζον.

Πλατὺν Ἑλλήσποντον. Οὐ καθολικῶς λέγει πλατύν, ἀλλὰ τὸ κατὰ τὴν Τρῳάν μέρος τοῦ Ἑλλησπόντου. ἀπὸ τοῦ μέρους τὸ ὅλον τροπικῶς λέγει. κατὰ γὰρ Σηστὸν καὶ Ἄβυδον πλατύς ἐστι [5] Ἑλλήσποντος.

Πλεῖαι. [6] Πλήρεις.

Πλήμνη. Ἡ χοινικὴς [7] τοῦ τροχοῦ· ἀπὸ τοῦ πληροῦν [8] ὑπὸ τοῦ ἄξονος.

Πλῆξαι. Τὸ ἐκ χειρὸς πατάξαι.

Πλημμυρίς. [9] Τὸ ὁρμημα τῆς θαλάσσης.

Πλήσσοντο. [10] Διέβαινον·

——— Εὖ δ' ἐπλήσσοντο πόδεσσιν. [11]

---

[1] Πιφαυσκόμῳ. Il. M. 280.

[2] Πίονα ἔργα. Il. M. 283:

Καὶ πεδία λωτοῦντα, καὶ ἀνδρῶν πίονα ἔργα.

Ubi Schol. Ἔργα, τὰ νῦν γεώργια. Sic Herodotus dixit de apro qui Mysiam vastabat: τὰ τῶν Μυσῶν ἔργα ἀφθείρετο. Et Anacreon habet in ᾠδ. 37. τὰ βροτῶν δ' ἅλαμψιν ἔργα. Sic Virgilius:

— *Sata læta boumque labores.*

Et, ut optime annotavit Anna Daciera, ex voce *labores* vocabulum *Labeur*, & ex *Labeur* effinxerunt Galli vocabulum *Laboureur*. Hebraice עבד significat operatus est & terram coluit.

[3] Κῦμα δέ. Il. M. 285.

[4] Λέγει. Hanc vocem hîc loco motam existimo, & supra sic ponendam: ὅτ' ἂν ᾖ λέγῃ.

[5] Πλατύς ἐστι. Lege ἐστὶ πλατύς.

[6] Πλεῖαι. Il. B. 226:

Πλεῖαί τοι χαλκοῦ κλισίαι. —

Sic in Hesiod. Operibus, versu 101:

Πιφαυσκόμενος.

Πιφαυσκόμενος. Oſtendens:

——— *Oſtendens ſua tela.*

Πίονα ἔργα. Agriculturæ opera per excellentiam ſic vocat. Cum vero dicit πίονα, ea intelligit quæ pinguefaciunt.

Πλάζεται. Errat. Cum vero dicit:

Fluctus autem ad ipſam accedens, ———

προσπλάζον hîc ſignificat *accedens, appropinquans.*

Πλατὺν Ἑλλήσποντον. Helleſpontum non totum dicit latum; ſed partem Helleſponti quæ Trojam ſpectat. Per tropum ex unâ parte totum ſic dicit. E regione enim Seſti & Abydi latus non eſt Helleſpontus.

Πλεῖαι. Plenæ.

Πλήμνη. Modiolus rotæ; ſic dicitur quod ab axe repleatur.

Πλῆξαι. Manu percutere.

Πλημυρίς. Impetus maris.

Πλήσσοντο. Tranſibant:

——— *Et pulchre tranſibant pedibus.*

Πλείη μὲν γὰρ γαῖα κακῶν, πλείη δ' θάλασσα.

7 Χοινικῆς. Lege χοινικίς. Dicitur & χοινίκη apud Heſ. qui eam definit τὸ τροχὸν ἐν ᾧ τρέφεται ὁ ἄξων. Vide Polluc. 1. 145.

8 Πληχθῆναι. Contra Schol. in Il. Ψ. 339: Πλήμνη. Χοινικὶς, ἀπὸ τοῦ πληχθῆν τὸν ἄξονα.

9 Πλημυρίς. Lege πλημμυρίς. Od. I. 486:

Τὴν δ' αὖψ' ἤπειρόν δε παλιρρόθιον φέρε κῦμα Πλημμυρὶς ἐκ πόντοιο. —

Heſ. interpretatur quoque hoc vocabulum per ἐπίῤῥυμα. Dicitur & ἡ πλημμύρα in vitâ Romuli apud Plutarchum.

10 Πλήσσοντο. Sic quoque in Heſ. ſed lege cum Homero πλίσσοντο. Pro οὓς δ' ἐπλήσσοντο, vera Apollonii Lectio mihi videtur eſſe οὓς δὲ πλήσσοντο.

11 Ἐν δ' ἐπλήσσοντο πόδεσσιν. Od. Z. 318.

τῆ ἀπωκῆ εἰρημένων.

Πλωτῆ. [1] Λέγει μὲν ὅτι τ' Αἰόλε νήσε. ὁ μέν τοι Κράτης ἀκύει, πλεομένη. ὁ δὲ Ἀρίσαρχος, κινεμένη καὶ πλέεσθαι. [2]

Πλῶεν. [3] Ἔπλεον.

Πλέιον. Πλήρες. καί.

—— Πλεῖος δόμος. [4] ——

Πλῆντο. [5] Προσεπέλασαν. σημαίνει καὶ τὸ ἐπληρῶντο.

Ποδάρκης. [6] Ὁ τοῖς ποσὶν ἐπαρκέμενος, ἑαυτῷ τε καὶ τοῖς συμμάχοις ἐπαρκῶν, τῦτ' ἔστι βοηθῶν. σημαίνει δὲ καὶ κύριον ὄνομα ἔν Πρωτεσιλάε ἀδελφῷ·

Ἀλλά σφεας [7] κόσμησε Ποδάρκης, ὄζος Ἄρηος.

Ποδήνεμος. [8] Ταχεῖα, ἀφ' τὰς πόδας τρόπον ἀνέμων ἔχουσα.

Ποδηνεκέα. [9] Βαθεῖαν, ὥστε ἀπὸ τῦ αὐχένος μέχρι τῶν ποδῶν διϊκνεῖσθαι.

Ποινή. Ἀντέκτησις· [10] κυρίως δὲ, ἡ ὑποφόνε. [11]

Ποιήεντα. [12] Πόαν ἔχοντα, σιτοφόρον.

---

[1] Πλωτῆ. Od. K. 3. De Æoliâ insulâ: Πλωτῇ οὐὶ νήσῳ. —

Ubi vide Schol. Sic Herodotus, Libro 2. 156. de Insulâ Chemmi: λέγεται ἡ ὑπ' Αἰγυπτίων ἄυλη ἡ νῆσος εἶναι πλωτή.

[2] Πλεέσθη. Hîc est *innatans*. Græci *navigare* pro *natare* usurparunt. Sic Callimachus in sexto Epigrammate polypum inducit loquentem:

Ὅς πελάγεσσιν ἐπέπλειον. —

Et Anacreon in ᾠδ. 51. de Venere natante: δέμας εἰς πλόον φέρουσα, ῥόθιον πάρεθεν ἔλκει. Post πλεέσθη recentiori manu additum legitur in Codice Mſ. quod pariter πλωτῇ sequitur in Heſ. Πλωτύρες, (lege Πλωτῆρες) Οἱ ναῦται.

[3] Πλῶεν. Lege πλῶον, ut Il. Φ. 302. Nisi fit varians Lectio.

[4] Πλεῖος δόμος. Od. Δ. 319: Δωμήεις δ' ἀνδρῶν πλεῖος δόμος. — Hîc omissam puto glossam, scilicet πλήρης.

[5] Πλῆντο. Occurrit sumptum pro *appro-*

Hæc vox ſemel occurrit.

Πλωτὴ. Sic vocat Æoli inſulam. Crates intelligit ſitam in locis qui navigari poſſunt. Ariſtarchus vero, eam quæ commovetur & innatat.

Πλῶεν. Navigabant, innatabant.

Πλέιον. Pleni. Et:

——— *Plena domus.* ———

Πλῆντο. Appropinquaverunt. Significat & *implebantur.*

Ποδάρκης. Qui pedibus auxiliatur; qui ſibi ſuiſque ſociis ἐπαρκεῖ, *id eſt*, auxilium affert. Significat & nomen proprium fratris Proteſilai:

Sed ipſos inſtruxit Podarces, ramus Martis.

Ποδήνεμος. Celer, venti celeritatem habens in pedibus.

Ποδηνεκέα. Longam; ita ut a collo ad pedes uſque deſcendat.

Ποινή. Mulcta; & proprie ejus pœna qui cædis crimini obnoxius eſt.

Ποιήεντα. Herbam habentem, frumenti feracem.

---

pinquaverunt Il. Ξ. 468:

Τῇ ἧ πολὺ πρώτιστον κεφαλὴ, στόμα τε, ῥῖνές τε
Οὐδὲ πλῆντ'. —

Et pro *implebantur*, Od. Θ. 57:

Πλῆντο δ' ἄρ' ἀίθουσαί τε καὶ ἔρκεα καὶ δόμοι ἀνδρῶν.

Et πλῆτο in Herculis Scuto, verſu 146:

Τῷ καὶ ὀδόντων μὲν πλῆτο στόμα λοιγὸς ὀδόντων.

6 Ποδάρκης. Pindarus 13ª. Olymp. 2ª. Antiſtroph. ποδάρκης ἀμείρων.

7 Ἀλλὰ σφεας. Il. Β. 704.

8 Ποδήνεμον. Il. Β. 786. & paſſim.

9 Ποδηνεκέα. Il. Κ. 24:

— Δέρμα λέοντος
Αἰθωνος, μεγάλοιο, ποδηνεκές. —

10 Ἀντέκλησις. Lege ἀντέκλισις.

11 Ὑποφόνιος. Hæc vox nuſquam in Lexicis occurrit. Fortaſſe legendum, τὴν ἐπὶ φόνῳ διδομένην σημαίνει. Il. Ν. 659:

Ποινὴ δ' ἥτις παιδὸς ἐγίγνετο τεθνειῶτος.

12 Ποιήεντα. Od. Δ. 337:

Κνημοὺς ὀξείῃσι καὶ ἄγκεα ποιήεντα.

In Herculis Scuto, verſu 381:

— Ἀνθεμά τε ποιήεντα.

Πολύκληϊοι. Οἱ ἀπὸ πολλῶν τόπων κεκλημένοι βοηθεῖν.

Πολυπάμονος. [1] Πολλὰ πεπαμένου, τοῦτ' ἔστι κεκτημένου.

Πολιόν τε σίδηρον. Τὸν λευκὸν ἢ λαμπρὸν μεταφορικῶς· καθάπερ πολιὴν τὴν θάλασσαν, τὴν λευκήν, ἀπὸ τῶν κυμάτων φαντασίας. ὁ δὲ Ἀττικὸς φησί· ὅτ' ἂν πλαυθῇ ὁ σίδηρος, λευκὸς φαίνεται. ἢ τίμιον· ἢ ὅτι μετὰ πολλῆς φαίνεται ἢ λευκός. ἡ δευτέρα [2] δὲ σαφὴς [3] ἢ μακρόθεν. θέλει γὰρ τίμιον, καθὸ καὶ οἱ γέροντες πολιοὶ ὄντες τίμιοι εἰσίν. τοῦτο δέ ἐστιν ἀπὸ θανὸν καὶ μακρόθεν. μετὰ τοῦτο γὰρ ὑδέποτε εἶπεν χρυσὸν πολιόν. δὲ τὸ τρίτον δὲ τῆς ἐτυμολογίας βέβαιον.

Πολυκλῆισι. [4] Ταῖς πολυκαθέδροις ναυσί. [5] κλιτύδες γάρ, αἱ τούτων καθέδραι.

Πολύκλειτος. Πολυκένητός, ἐξ οὗ τὸ ποικίλον θέλει δηλοῦν.

Ποιμήν. Κυρίως μὲν, ὁ τῶν προβάτων. μεταφορικῶς δὲ ἀπὸ τῶν προβάτων ἐστὶν ὁ ἡγεμών. καὶ τὸ βασιλῆ λέγει. [6]

Πολύμητις. [7] Πολύβουλος, πολλὰ βουλεύσασθαι δυνάμενος.

Πολύκμητον. [8] Τὸν σίδηρον, ὠφελίμως. τὸ μετὰ πολλῆς

---

[1] Πολυπάμονος. Lege πολυπάμμονος. Il. Δ. 433:

Τρῆες δ' ὡς' ἴσαν πολυπάμμονος ἀνδρὸς ὑπ' ἀυλῆς.

Schol. interpretatur: Πολυπάμμονος. Πολυθρέμμονος, πλουσίου. πάμματα γὰρ καλεῖται παρὰ Δωριεῦσι, τὰ κτήματα.

[2] Δευτέρα. Hîc omissum ἐτυμολογία; quemadmodum infra dicit: καὶ τὸ τρίτον ἢ τῆς ἐτυμολογίας.

[3] Σαφής. Pro σαφὴς, lego ἀσαφής. Od. Ω. 167:

Τόξον μνηστῆρσι θέμεν πολιόν τε σίδηρον.

[4] Πολυκλησι. Il. B. 74:

Καὶ φεύγειν σὺν νηυσὶ πολυκλῆῖσι κελεύσω.

Hesiod. in *Diebus* versu 53:

Νῆα πολυκλῆῖδα θοὴν εἰς οἶνοπα πόντον.

[5] Ναυσί. In vocem Νῆες hæc habet notatu digna Philemonis Lex. ineditum: Νῆες. Οὐκ αἱ ναῦς τὰ πλοῖα λέγομεν· σόλοικον γάρ. ἥμαρτε μέντοι Φαβωρῖνος, Πολέμων καὶ Σύλλας, οἱ ναῦς εἰπόντες τὰς νῆας. Λοιδορεῖται δὲ ὁ σοφιστὴς, ἀκούσας τινος ὅτι δὲ χρὴ αἱ ναῦς λέγειν, ἀλλὰ αἱ νῆες, ἠγνόει δεῖν λέγειν καὶ τὴν αἰτιατικὴν ὁμοίως τὰς νῆας. οὐκ ἔχει δὲ ἕτως ἀλλ' ἐπὶ μὲν τῆς εὐθείας, δισυλλάβως· ἐπὶ δὲ τῆς αἰτιατικῆς, μονοσυλλάβως.

[6] Λέγει. Adde ποιμένα. Il. A. 263:

Πολύκλητοι. Qui e plurimis locis convocantur ut opem ferant.

Πολυπάμονος. Multa πεπαμένα, *id eſt*, poſſidentis.

Πολιόν τε σίδηρον. Album & fulgidum ferrum metaphorice vocat; quemadmodum vocavit mare πολιὴν, *id eſt*, album, ob ſpeciem fluctuum. Apion vero dicit: cum frangitur ferrum, album apparet; aut pretioſum: aut quod e longinquo album videtur. Secunda interpretatio eſt obſcura & longe arceſſita. Intelligit enim per πολιὸν *pretioſum*; quemadmodum & ſenes qui ſunt πολιοὶ, *id eſt*, cani, ſunt quoque pretioſi. Hoc eſt parum veriſimile & quaſi fidiculis contortum; nunquam enim aurum, quamvis pretioſum, vocavit πολιόν. Tertia etymologia eſt certa.

Πολυκληῖσι. Multis tranſtris inſtructis navibus. Etenim κληῖδες ſunt navium tranſtra.

Πολύκεστος. Multum acu pictus; unde variegatum vult indicare.

Ποιμήν. Proprie quidem ovium paſtor; ſed, per metaphoram ab ovibus ductam, ducem quoque ſignificat. Sic & regem dicit.

Πολύμητης. Valde prudens, qui multa conſilia poteſt excogitare.

Πολύκμητον. Epithetum ferri; ſcilicet quod multo cum

---

[1] Οἷον Πειρίθοόν τε, Δρύαντά τε ποιμένα λαῶν. Euripides in Phœn. verſu 1147: Ξύνθημα παρφέρουσι ποιμέσι λόχων. Ubi Schol. ποιμέσι ἢ λόχων, τοῖς στρατηγοῖς τῶν ταγμάτων. Sic metaphorice apud Iſ. 2. 6. 3. 15. & 1. Sam. 21. 8. רעי הרעים, ſcilicet paſtor, principes quoque & duces populi ſignificat.

[7] Πολύμηλης. Sic quoque habet Heſ. at lege cum Suidâ & Homero, πολυμήλις.

[8] Πολύκμηλον. Od. Ξ. 324: Χαλκόν τε χρυσόν τε πολυκμητόν τε σίδηρον.

καμάτῳ γεγυμνμένον, ἢ ἐ πολὺν κάμαλον παρέχοντα.

Πόνος. Τὸ ἐνέργημα.

Πολύαινε. [1] Ἀρίσταρχος, πολλῶ ἐπαίνῳ ἄξιε· οἱ δὲ, πολύμυθε.

Πολύαρνι. [2] Τῷ πολλὰς ἄρνας κεκτημένῳ. θέλει δὲ ἀφ' τῆς ἰδικῆς τὸ γλυκὺν σημαίνειν, πολλῶν θρεμμάτων δέσποτα.

Ποντοπόροισι. Ἐπιθετικῶς, ἢ ναυσὶ ἢ τὸ πέλαγος διαπερανμένοις.

Πόποι. Ἐπιφώνημα χειλιαστικόν. τινὲς δὲ ἔδοξαν σημαίνειν ὦ Θεοί. [3] ὁ γὰρ Ἐυφορίων φησίν·

Ἐν δὲ πόποις ἕασαν Ἰο. [4] ——

τινὲς δὲ τοῦτο βοηθοῦντες φασὶ συναλιφὴν [5] εἶναι, ἐν δὲ ἐπόποις, [6] ἀντὶ τοῦ ἐποπτείας.

Πολλά. [7] Ἐπὶ μὲν τοῦ πολλαχῶς·

Πολλὰ δ' ὅγ' [8] ἐν πόντῳ πάθεν ἄλγεα. ——

ὑπὲρ δὲ τοῦ ἡμῖν συνήθως·

Πολλὰ δέ οἱ [9] πρόβατ' ἔσκε. ——

Πόρεν. Περιεποίησεν, ἐχὶ δὲ παρέχειν·

—— Πόρεν δ' ὅγε [10] σήματα λυγρά.

---

[1] Πολύαινε. Respexit Il. A. 430:

Ὦ Ὀδυσεῦ πολύαινε, δόλων ἄτ' ἠδὲ πόνοιο.

[2] Πολύαρνι. Il. B. 106.

Ἄτρεΐδης ἦ θνήσκων ἔλιπε πολύαρνι Θυέστῃ.

[3] Ὦ Θεοί. Plutarch. *De audiendis Poetis*: Δρύοπες ἦ Πόπας τὺς δαίμονας καλοῦσι. Docet Etymologus Magnus Scythas quædam habuisse subterranea Deorum simulachra quæ vocabant Πόπας.

[4] Ἕασαν Ἰο. *Sedebant*. Hesych. Ἔασας. Καθίσας.

[5] Συναλιφὴν. Lege συναλοιφήν.

[6] Ἐν ἦ ἐπόποις. Lego ἐν δ' ἐπόποις.

labore producatur ; aut multum laboris & negotii faceſſat.

Πόνος. Labor, operatio.

Πολύαινε. Ariſtarchus interpretatur multâ laude digne : aut eſt, ut aliis placet, garrule, loquax.

Πολύαρνι. Multas oves poſſidenti. Per ſpeciem genus notat, & plurimorum pecorum atque armentorum poſſeſſorem deſignat.

Πεντοπόροισι. Epithetum navium quæ mare trajiciunt.

Πόποι. Exclamatio miſerationis. Hanc quidam putaverunt ſignificare, *ô Dii!* Euphorion quidem dixit:

Ἐν δὲ πόποις ἵσασιν, ——

id eſt, *inter Deos autem ſedebant.* Quod ita defenditur ut ὦ δ' ἰπόποις legatur pro ὦ ἵ πόποις ; & hîc ἰπόποις habeatur tanquam ſynalœpha pro ἰποπόλαις, *inſpectoribus.*

Πολλά. Pro ſæpe, variis modis :

Sæpeque idem in mari paſſus eſt dolores. ——

Et in ſenſu apud nos uſitato :

Multæque ei oves erant. ——

Πόρεν. Comparavit, non vero præbuit :

—— *Et is comparavit ſigna triſtia.*

---

quod quidam malebant quam ὦ ἵ πόποις.

7 Πολλά. Pro πολὺ, Ionice dicitur πυλύ. Quâ de re Philemonis Lex. Mſ. hæc habet in Νῶτος obſervatu digniſſima. Νῶτος. Ἰωνικῶς, ἀντὶ τοῦ νοτερόν. ὅυκ ἐπὶ πάντων οἱ Ἴωνες τῷ ὁμικρῷ παραληγομένων ὀνομάτων τὸ υ προτιθέασιν, ἀλλ' ἐπὶ μελέων τινῶν ἅπινά ἐστι ταῦτα, οἷον· νῶτος, μῆνις, ἄρια, ἄελλαι, πυλὺ, κύρη, Οὐλυμπος, ὀλόμβρος, ὀδύς.

8 Πολλὰ δ' ὀγ'. Od. A. 4.

9 Πολλὰ δέ οἱ. Il. Ξ. 124.

10 Πόρεν δ' ὄγε. Il. Z. 168.

Πόρκης. [1] Ὁ δάκτυλος τῆς ὑποδορατίδος. ἢ ἔστιν ἑτοίμως, [2] ἀφειοχῆς· ἀπὸ τοῦ ἀφιέχειν τὴν ὑποδορατίδα.

Πόρτις. Ἡ δάμαλις καλεῖται. λέγει δὲ αὐτὴν ἡ πόρταιν·

Ἀμφὶ δὲ ἄρ' [3] αὐτῷ βᾶν' ὡς τις ἀφὶ πόρταιι μήτηρ.

λέγονται δὲ ἡ πόριες. [4]

Πορφύρη. Πορφυρίζηται, ταράσσηται·

Ὡς δ' ὅτε πορφύρῃ [5] πέλαγος. ——

ἔστιν ἣν ἀφωοιημένη ἡ λέξις, ὡς τὸ μορμυρμύρων. [6]

Πόρδαλις. Τοῦ Ποιητοῦ λέγοντος, ποτὲ μὲν ἀφὶ οὗ Ο στοιχείου·

—— Πόρδαλις, [7] ἠδὲ μέγας σῦς.

ποτὲ δὲ διὰ τοῦ Α·

Παρδαλέῃ [8] ὦμοισιν ἔχων. ——

Ἀπίων δέ φησι ἀφαφέρειν. πόρδαλιν μὲν γὰρ, τὸ ἀρσενικόν· παρδαλιν δὲ, τὴν θήλειαν. ἢ τὴ μὲν, ἀπὸ τοῦ προάλλεσθαι. τὴν δὲ, ἀπὸ τοῦ παρθάλλεσθαι. ῥητέον δὲ ὅτι κοινῶς φάνεται λέγων·

Θώων, [9] πορδαλίων τε, λύκων τ' ἠϊα πέλονται.

---

[1] Πόρκης. Il. Z. 320:

Λιχμὴ χαλκείη, περὶ δὲ χρύσεος θὴξε πόρκης.

[2] Ἑτοίμως. Legerem ἑτύμως, *id est*, vere & secundum originem vocis; & post ἑτύμως, adderem ἀπό.

[3] Ἀμφὶ δ' ἄρ'. Il. P. 4.

[4] Πόριες. Od. K. 410:

Ὡς δ' ὅταν ἄγχαυλοι πόριες περὶ βοῦς ἀγελαίας.

Derivatur ex פר *taurus*, פרה *juvenca*.

[5] Ὡς δ' ὅτε πορφύρῃ. Il. Ξ. 16.

[6] Μορμυρμύρων. Lege μορμύρων, ut Il. Φ. 325:

Μορμύρων ἀφρῷ τε καὶ αἵματι καὶ νεκύεσσι.

[7] Πόρδαλις. Od. Δ. 457. In hoc versu

Πόρκης.

Πόρκης. Annulus quo cuſpis haſtæ cum haſtili revincta coercetur; & dicitur tanquam περίοχος, quod circumdet cuſpidem haſtæ.

Πόρτις. Quam nos vocamus δάμαλιν, *id eſt*, juvencam, hanc & nominat πόρλακιν:

Circa autem ipſum ivit, ſicut aliqua circa juvencam mater.

Dicuntur & πόλεις, *id eſt*, juvencæ.

Πορφύρη. Purpureum colorem referat, agitetur:

Veluti cum agitatur mare. ——

Eſt igitur ficta vox, ut μορμύρων.

Πόρδαλις. Cum Poeta aliquando ſcripſiſſet per *omicron*, πόρδαλις:

—— Πόρδαλις, *atque ingens ſus.*

Aliquando vero per *alpha*, πάρδαλις:

Pellem παρδαλέην *humeris geſtans;* ——

in hoc Apion ſtatuit diſcrimen quod πόρδαλις ſit maſculinum, at πάρδαλις fœmininum; & illud quidem derivat ἀπὸ τοῦ πορθάλλεσθαι, *id eſt*, quod præſiliat; hoc vero ἀπὸ τοῦ παρθάλλεσθαι, *id eſt*, quod ad latus ſubſiliat. Sed dicendum eſt Homerum hanc vocem communiter uſurpaſſe videri in hoc verſu:

Thoum, & πορδαλίων, *luporumque eſcæ fiunt.*

Homerico hodie legitur πάρδαλις. Sed ex Apione, Apollonio & Heſychio apparet veteres magnum diſcrimen πόρδαλιν inter & πάρδαλιν ſtatuiſſe. Δέρματα πορδαλίων πολυδαίδαλα habet Nonnus Dionyſ., l. 16.

[8] Παρδαλέην. Il. Γ. 17.

[9] Θώων. Il. N. 103.

ὥσε ἐπὶ τῆ ζώῃ, διὰ τῦ Ο· ἐπὶ δὲ τ δορᾶς, διὰ τῦ Α.

Πορφύρεος [1] θάνατος. Μέλας ἢ βαθύς.

Πόσιος. [2] Ποτὲ μὲν, τ πόσεως· ποτὲ δὲ, τῦ ἢ νόμον ἀνδρός.

Πότνια. [3] Σεβασὴ & ἔνδοξος. ὁ ἢ Ἀπίων, δέσποινα, τιμία.

Πότμος. Θάνατος.

Πραπίδες. Φρένες. ἢ τ τόπον [4] δὲ ἔοικεν ὁμωνύμως σημαίνειν. διό φησι·

Ἦπαρ [5] ὑπὸ πραπίδων. ——

Πραμνείῳ. Ἤτοι τὸ [6] ὂν τ πραμνείας ἀμπέλου ἔτως λεγομένου. οἱ δὲ, τῷ παλαιῷ ἢ πεπαμένῳ οἴνῳ, οἱονεὶ πεπαμένῳ τινὶ ὄντι. ὁ δὲ Ἀπίων· πραμνείῳ, οἷον πραϋντικῷ ἢ πραΰνοντι τὸ μεμιγμένον τοῖς πινόντων, διὰ τὸ εὔποτον αὐτὸν εἶναι.

Πρεσβυτάτην. Ἐπιμελέστατον. ὅτ' ἂν δὲ λέγεται·

Πρεσβύτερος [7] δὲ σύ ἐσσι, ——

---

[1] Πορφύρεος. Diogenes Laertius tradit Diogenem, cum furem aliquando purpuram furatum deprehenſumque ad mortem rapi aſpiceret, huic accommodaſſe Homeri verſum qui extat Il. E. 83:

Ἕλκεσε πορφύρεος θάνατος ἢ μοῖρα κραταιή.

At hoc narat Euſtathius de infectore qui, quod in purpurâ tingendâ doloſe & fraudulenter ſe geſſiſſet, ad mortem fuerat damnatus. Hæc ſunt ejus verba: γνωσὸν ἢ ὡς ἱστορίας ἐστὶν, ὅτι πορφυρεύς τις δολιευσάμενος ἐν βαφῇ, ἢ ἀπαγόμενος εἰς θάνατον κατ' ἔθος, πρὸς καλέσατό ποθεν εἰς ἀστεῖον σκῶμμα ἐκ τῦ Ὁμήρε τὸ· τὸν δ' ἕλκεσε πορφύρεος θάνατος ἢ μοῖρα κραταιή. Vide elegantiſſimum Menagium ad Laert.

[2] Πόσιος. Pro potu Il. A. 469:

Αὐλὰς ἐπεὶ πόσιος ἢ ἐδητύος ὄρσεν ἕκαστον.

Et pro marito Od. Π. 75:

Ἐυνήν τ' αἰδοίην πόσιος δήμοιό τε φῆμιν.

[3] Πότνια. Il. A. 357:

Ὣς φάτο δακρυχέων· τὸν δ' ἔκλυε πότνια μήτηρ.

In Heſiodi Operibus, verſu 73:

Ἀμφὶ δὲ οἱ Χάριτές τε θεαὶ ἢ πότνια Πειθώ.

Ita ut de animali quidem per *omicron* ſcribatur; de pelle vero per *alpha*.

Πορφύρεος θάνατος. Nigra & profunda mors.

Πόσιος. Aliquando quidem potum, aliquando vero legitimum maritum ſignificat.

Πότνια. Veneranda & glorioſa. Apion intelligit, domina; honoranda.

Πότμος. Mors.

Πραπίδες. Mens; & eodem vocabulo utitur ut ſignificet locum in quo mens repoſita eſt. Ideo dicit:

In hepar ſub præcordiis. ——

Πραμνείῳ. Vino, ſic dicto quod ſit ex vineâ Pramneiâ. Alii vetus intelligunt & quod diu duravit, quaſi πραμνείῳ eſſet pro παραμενείῳ, *id eſt*, permanenti. Apion vero intelligit habens vim mitigandi & ſedandi; quaſi compeſcat vim bibentium; quod ſit jucundus & facilis ejus potus.

Πρεσβυτάτην. Maximè venerandam. Cum vero dicit:

Πρεσβύτερος *autem tu es*, ——

Dicitur & πότνα Od. Υ. 61:

Ἄρτεμι, πότνα θεὰ, θύγατερ Διός. —

Et Theocritus Id. 15. verſu 14:

Λιοθάνειαν τὸ βρέφος, καὶ τὰν πότναν. καλὸς ἀπαφῦς.

At πολιάδες ſunt αἱ Βάκχαι. In Euripidis Bacch. verſu 663. Βάκχας πολιάδας εἰσιδών. In πότνα & πότνια, vide Mœrin, ibidemque doctiſſimum Pierſonium.

4 Τόσον. Poſt τόσον aliquid omiſſum videtur. Supple ex Heſ. ὅσσον αἱ φρένες. Heſiod. in Theogoniâ, verſu 608:

Κεδνὴν θ' ἕξειν ἄκοιτιν, ἀμαρυῖαν πραπίδεσσι.

Pindarus in ſecundâ Olymp. φίλοις ἄνδρα μᾶλλον διεργέταν πραπίσι. At in primâ Pyth. ἀπάδις pro πραπίδες habet: Ἀπὸ γὰρ κόρος ἀμβλύνει αἰσυμνᾶς ταχείας ἀπάδις.

5 Ἥπαρ. Il. Ν. 412.

6 Τό. Lege τῷ. Od. Κ. 235:

Οἴνῳ πραμνείῳ ἐκύκα. —

Et Il. Λ. 638:

Ἐν τῷ ῥά σφι κύκησε γυνὴ εἰκυῖα θεῇσιν Οἴνῳ πραμνείῳ. —

7 Πρεσβύτερος. Il. Λ. 786.

καθ' ἡλικίαν ἡμεῖς λέγομεν.

Πρηνής. [1] Ὁ ἐπὶ πρόσωπον πεπτωκώς· ἀπὸ τῆς προνευσέως.

Προθελύμνους. [2] Ἄλλας ἐπ' ἄλλας·

Πολλὰς δ' ἐκ κεφαλῆς [3] προθελύμνους ἕλκετο χαίτας.

καὶ ὅπι δ'·

—— Προθέλυμνα [4] χαμαὶ βάλε δένδρεα, ——

ἄλλας [5] ἐπ' ἄλλοις ὄζοις πεπτωκότα. ἀπὸ δὲ προτεθείσης ἐπ' ἀλλήλοις. τὸ δ' αὐτὸ καὶ ἐπὶ τῆς τριχῶν. ὃ ὅτ' ἂν λέγῃ·

—— Σάκος [6] θέτο τετραθέλυμνον,

ἀντὶ τοῦ τετράπτυχον. ἀπὸ δ' αὐτῆς ἐννοίας, τὸ ἐπὶ τέσσαρσι πτύχας τεθειμένον καὶ παρεσκευασμένον.

Προδοκῆσι. Προενέδρας·

—— Δεδεγμένος [7] ἐν προδοκῆσι.

Πρῆσαι. Ἐμπρῆσαι. σημαίνει καὶ τὸ φυσῆσαι·

Ἔπρησεν [8] δ' ἄνεμος μέσον ἰστίον. ——

καί·

Δάκρυ' [9] ἀναπρήσας. ——

ὅθεν καὶ ἡμεῖς τοὺς πεφυσημένους, πεπρησμένους [10] λέγομεν.

---

1 Πρηνής. Vide in vocem πρανὲς Timæum, cujus gloſſulam tranſcripſerunt Photius Mſ. & Suidas.

2 Προθελύμνους. Heſ. explicat, προῤῥίζους, ἀπὸ ῥιζῆς ἀναπαῆν. ἄλλας ἐπ' ἄλλας. Priora verba ex Apollonio excidiſſe putem.

3 Πολλὰς δ' ἐκ κεφαλῆς. Il. K. 15.

4 Προθέλυμνα. Il. I. 537.

5 Ἄλλαις. Lege ἄλλα.

6 Σάκος. Il. O. 479.

7 Δεδεγμένος. Il. Δ. 107.

8 Ἔπρησεν δ'. Od. B. 427.

9 Δάκρυ'. Il. I. 433.

πρεσβύτερος hîc nobis dictum videtur reſpectu ætatis, non vero dignitatis.

Πρηνής. Qui in caput pronus cecidit; ſic dicitur ἀπὸ τῦ πρόνευσόκέναι, *id eſt*, quod inclinato capite deorſum vergat.

Προθελύμνους. Alias ſuper alias:

Multos autem ex capite alios ſuper alios evellebat capillos.

Et in hoc verſu:

——— *Alias ſuper alias humi proſtravit arbores,* ———

προβέλυμνα hîc ſignificat alias ſuper alias cadentes; & ſic vocatur quod aliæ ante alias ponantur. Idem & de capillis dicitur. Et cum dicit:

——— *Scutum poſuit quatuor plicas habens,*

τετραβέλυμνον hîc idem eſt quod τετράπλοχον. Eodem ſenſu & ſic vocatur quod ſuper quatuor plicaturas imponitur & adornatur.

Προδοκῆσι. Inſidiis:

——— *Expectans in inſidiis.*

Πρῆσαι. Incendere ſignificat, & flare ac ſpirare:

Inflavit autem ventus medium velum. ———

Et:

Lachrymas cum effudiſſet. ———

Unde & nos vocamus πεπρησμένους, eos qui inflati ſunt.

---

10 Πεπρησμένους. Sic quoque Etymologus Magnus. At apud Heſ. legitur πεπρημένους, & πεπρημένῳ, πεφυσημένῳ. In Heſiodi Theogoniâ, verſu 846. πρηστήρων ſignificat *valide ſpirantium*:

Πρηστήρων τ' ἀνέμων τε κεραυνῦ τε φλεγέθοντος.

Προβοῶντε. [1] Ὁ μὲν Ἀθήνων· προβαίνοντες, ἢ φωνοῦντες. ἢ γάρ·

Ἤϊε μακρὰ βιβάς, [2] ——

οἷον, προεγκελευόμενος μᾶλλον βοῆς.

Προβλῆτας. Ἐπὶ τῶν·

Στήλας [3] τε προβλῆτας ἐμόχλιζον. ——

ἐὰν μὲν τὰς στήλας· οἱ μὲν, τὰς ἔξω προβεβλημένας, ὡς τὰς Αἰγυπτιακὰς οἰκοδομὰς, ἕνεκεν ἀσφαλείας. οἱ δὲ, τὰς πρώτας βεβλημένας, ὅπερ ἢ μᾶλλον. [4] ἐπεξηγεῖται γὰρ αὐτὸς εἰπών·

—— Ἃς ἄρ' Ἀχαιοὶ [5]

Πρώτας ἐν γαίῃ θέσαν. ——

ὅτ' ἂν δὲ λέγει, προβλῆτι σκοπέλῳ· [6] ἑτέρως ἀκουστέον, τῷ προβεβλημένῳ φυσικῶς εἰς θάλασσαν.

Πρωτοπαγής. Ἐπὶ μὲν τῶν ἁρματῶν δίφρων τὸ ἐπίθετον. σημαίνει δὲ τὰς πρώτως νῦν πεπηγμένας·

Καλοὶ, [7] πρωτοπαγεῖς. ——

πρωτοπαγέα δὲ, πρώτως παγεῖσαν, ὅ ἐστι ἐξόχως. [8] πρῶτον

---

[1] Προβοῶντε. Male Heſ. habet προβοῶντες. Il. M. 277:

Ὣς τώ γε προβοῶντε μάχην ὤτρυνον Ἀχαιῶν.

Ubi Schol. ἔμπροσθεν τῶν λοιπῶν βοῶντες ἢ προμαχόμενοι. βοὴ γὰρ ἡ μάχη, ἀπὸ τῆς παρακολουθούντων.

[2] Ἤϊε μακρὰ βιβάς. Il. H. 213.

[3] Στήλας τε. Il. M. 259.

[4] Μᾶλλον. Poſt μᾶλλον, omiſſum puto verbum προσδέχομαι, aut aliud ſimile ejuſdem ſignificationis.

[5] Ἃς ἄρ' Ἀχαιοί. Il. M. 259. Homerus poſt θέσαν addit, ἔμμεναι ἔκπαλα πύργων.

[6] Προβλῆτι σκοπέλῳ. Il. E. 396.

[7] Ἁρματῶν. Sic in Cod. Mſ. Uſitatius eſſet τὸ ἁρματείων.

[8] Καλοί. Il. E. 194.

Προβοῶντε. Apion interpretatur procedentes, aut vociferantes. Etenim in hoc verſu:

Ibat μακρὰ βιβᾶς, ———

βιβᾶς hîc eſt quaſi adhortatus cum clamore.

Προβλῆτας. In hoc verſu:

Pilaſque prominentes vectibus avellebant, ———

ſi columnas intelligamus, alii extra projectas, ut Ægyptiacas ſubſtructiones, ſecuritatis cauſâ; alii vero primo loco poſitas vertunt: quod magis probarem; nam deinde ipſe explicationem addit dicens:

——— *Quas Græci*
Primas in terrâ poſuerant. ———

Cum vero ſcopulum vocat προβλῆτα, alio modo intelligendum eſt; ſcilicet naturâ extantem & in mare prominentem.

Πρωτοπαγής. De ſedibus curruum dicitur hoc epithetum. Significat autem nunc primum compactas:

Pulchri, nunc primum compacti. ———

At πρωτοπαγέα ſignificat compactam πρώτως, *id eſt*, eximie; aut πρῶτον, *id eſt*, recenter compactam, *id eſt*, novam.

---

9 Ἐξόχως. Poſt ἐξόχως, omiſſam puto particulam disjunctivam ἤ. Nam duos ſenſus proponit diverſiſſimos. Πρωτοπαγέα enim ſignificat optime, aut recenter compactum. Legitur Il. Ω. 267:

Ἐκ μὲν ἄμαξαν ἄειρεν ἐϋτροχον ἡμιονείην,
Καλὴν, πρωτοπαγῆ. ———

Ubi vides hodie ſcribi πρωτοπαγῆ, quod irrepſit pro veteri Lectione ab Apoll. ſervatâ, ſcilicet πρωτοπαγέα. Vide quæ annotavimus in ἀγκλίνας, ubi ſimiliter legitur σάκεα pro σάκη. In exemplo ſupra allato ex Il. E. 194. poſt πρωτοπαγέες, addit Homerus νεοτόρχεες.

πεσπηγδιαν, ὅ ἐστι καμπήν. ἔστι γὰρ τὸ μὲν τάξεως· τὸ δὲ, ποιότητος.

Πρόγονοι. Πρωτόγονοι ἄνδρες. [1] αἱ δὲ μὴ ταῦτα γεγονυῖαι, μέτασσαι λέγονται. ἔρσαι δὲ, αἱ ἄπαλαι, καὶ αἱ ἐν τῷ ἀέρι [2] γεγενημέναι·

——— Χωρὶς [3] μὲν πρόγονοι, χωρὶς δὲ μέτασσαι,
Χωρὶς δ' αὖθ' ἔρσαι. ———

Προΐηλε. Ἑωὶ μὲν ῥ' προσέφερεν ἠὲ προεξέτεινεν·

Ἦ σφωϊν [4] πρῶτον μὲν ἐωιπροΐηλε [5] τράπεζαν.

ἑωὶ δὲ ῥ' ἐξέπεμψεν·

Ζεὺς [6] δ' ἔριδα προΐαλλε. ———

Πρόχνυ. Ἑωὶ μὲν τῷ ἑωὶ γόνατα, προγόνυ· [7]

Πρόχνυ καθεζομένη. [8] ———

ἑωὶ δὲ τῷ παντελῶς·

Πρόχνυ, ἑωὶ πολλῶν ἀνδρῶν. [9] ———

Πρόκας. Οἱ μὲν, ἐλάφους· οἱ δὲ, ἕτερόν τι ζῷον εἶδος ὅμοιον λαγῳῷ, ὃ καλεῖται δόρκας. Ἀττικῶν δὲ, ἀπὸ τοῦ μεγάλα

---

[1] Ἄνδρες. Lege ἄρνες. Respicit enim Od. I. 221:

— Στείνοντο ἰῇ σηκοὶ
Ἀρνῶν νεοθηλείων, ἀφαρεκεμέναι ἰάχουσαι
Ἔρχαλο, χωρὶς μὲν πρόγονοι, χωρὶς δὲ μέτασσαι.

[2] Αἱ ἐν τῷ ἀέρι. Pro αἱ ἐν τῷ ἀέρι, *id est*, qui in aere nascuntur, lege οἱ ἐν τῷ ἤπαρι, *id est*, qui vere nascuntur. Πρόγονος quoque apud Hes. est πρόπαππος, πρόπατωρ, συγγενὴς, ἢ πρεσβύτατος ἀνήρ.

[3] Χώρις μέν. Od. I. 221.

[4] Ἦ σφωϊν. Il. A. 627.

[5] Προΐηλε. Hunc versum Homericum respexit Hes. cum προϊάλλειν interpretatus est per προτιθέναι; quod nunquam antea intellectum fuit, cum ignoraretur locus quem in mente habebat Hes. dum haec scriberet. Legendum προϊλιθέναι con-

Nam

Nam hoc quidem temporis ordinem, at illud operis qualitatem designat.

Πρόγονοι. Agni primogeniti. Qui illos proximâ ætate excipiunt, vocantur μέλισσαι; at teneri molleſque qui vere naſcuntur, ἔρσαι dicuntur:

——— *Seorſim & primogeniti, ſeorſim & mediæ ætatis,*
Seorſim etiam & teneri vere nati. ———

Προΐηλε. Sumitur pro attulit, & ante tetendit:

Quæ ante ipſos primum quidem tetendit menſam.

Et pro emiſit:

Jupiter autem Diſcordiam emiſit. ———

Πρόχνυ. In genua, quaſi προγόνυ:

In genua conſidens. ———

Et pro funditus, omnino:

Funditus, quoniam multorum virorum. ———

Πρόκας. Quidam cervos intelligunt; alii vero quoddam animalis genus ſimile lepori, quodque vocatur dorcas. Apion vero inde etymologiam deducit quod magna cornua ha-

---

jiciebat Clar. Alberti. Sed retinenda eſt vetus Lectio; ſcilicet προϊάλλειν ſignificat προβιβάναι, *id eſt*, ante aliquem apponere; ut apud Hom. προΐηλε τράπεζαν, eſt *ante apposuit menſam*. At Schol. habet Ἐπιπροΐηλεν. Ἐπ' αὐτῷ παρέθηκε. Vide Etymologum cum Apollonio conſentientem.

6 Ζεὺς δέ. Il. Α. 3.

7 Προγόνου. Ante προγόνου omiſſum puto γίου. Etymologus Magnus habet diviſim, πρὸ γόνυ; & Heſ. πρὸ γόναθ᾽.

8 Πρόχνυ καθεζομένη. Il. I. 566.

9 Πρόχνυ, ἐπὶ πολλῶν ἀνδρῶν. Sic locus integer legitur Od. Ξ. 69:

— Ὡς ὄφελ᾽ Ἑλένης ἀπὸ φίλον ὀλέσθαι
Πρόχνυ, ἐπεὶ πολλῶν ἀνδρῶν ὑπὸ γέναθ᾽ ἕλυσε.

Ubi vides in Apollonio pro ἐπὶ legendum eſſe ἐπεί.

πέραλα ἔχειν ἐτυμολογεῖ, ἕιον προπέρας· πρὸ ϝ τ ἡλικίας [1] πέρας φύειν.

Πρόμος. [2] Ὁ βασιλεὺς, ὁ ὅτι πρόμαχος.

Προμνηστῖναι. [3] Ἀναδεχόμεναι ἀλλήλας, ὅιον κῆ μίαν, κὴ ὅιον προμνηστῖναι ϝσαι, ἀπὸ τ ἀναμένειν ἀλλήλας.

Προβόλῳ. [4] Προβεβλημένῃ πέτρᾳ εἰς θάλασσαν, ἢ τόπῳ ἐξέχοντι.

Προκρόσσας. Ἄλλας ἐπ' ἄλλας· [5]

Τῷ ῥα προκρόσσας ἔρυον. ———

Προδόμῳ. Τῇ πρὸ τ οἴκου αὐλαςάδι. [7]

Προτέρω. [8] Εἰς τὸμπροσθεν.

Προΐκτης. Προσαίτης· ἀπὸ τ προῖκα βάλλεσθαι λαμβάνειν, τοῦτ' ἔστι δωρεάν· ἢ ἀπὸ τ προϊκνεῖσθαι κὴ δέεσθαι, ὅιον προαιτᾶν.

Προΐαψεν. Προδιέφθειρεν. ἐμφαίνει δὲ τὸ μετ' ὀδύνης αὐτῶν [9] ἀπώλειαν.

Προχόῳ. [10] Τῇ ἐπιχύσει.

Πρότμησις. [11] Ὁ αὐλὸς τ ὀμφαλὸν τόπος· ἢ ὑπὲρ τ ὀμφαλὸν,

---

[1] Post πρὸ ϝ τ ἡλικίας, omissum puto vocabulum χρόνε. Aut legerem: ἀπὸ ϝ πρὸ τ ἡλικίας. Legitur quoque in Hes. Πρέκας, Δορκάδας. Et Περκὶς, Ἀρίσαρχος· Ἴλαφοι. Ac Πόρκας, Ἐλάφους.

[2] Πρόμος. Il. H. 75:

Δοῦρ' ἴτω ὃς κε πάντων πρόμος. —

Æschyl. in Eumenid. versu 482:

— Ἀχαιῶν ἄκλητός τε κὴ πρόμος.

[3] Προμνηστῖναι. Dicitur de Umbris mortuorum ad Ulyssem confluentibus. Od. Λ. 232.

Αἱ δ', προμνηστῖναι ἐπῆισαν.

Hes. ἑτέρα πρὸ τ ἑτέρας. οἱ δ', ἐξῆς κὴ ἐξ ἁμαρτημάτων ἀναμένουσαι ἀλλήλας.

[4] Προβόλῳ. Od. M. 251:

Ὡς δ' ὅτ' ἐπὶ προβόλῳ ἁλιδὺς εὐξεμέναι ῥάβδῳ.

[5] Ἐπ' ἄλλας. Sic in Hes. ubi quidam volunt ἐπ' ἄλλως. Herodot. 7. 188. αἱ δὲ νῆες προκρόσσαι ὁρμέοντο ἐς πόντον. Quod ex Homero apud quem de navibus agitur, ab Herodoto expressum est, quemadmodum & multa alia.

beat; & explicat tanquam eſſet προκέρας, *id eſt*, quæ ante tempus & ætatem cornua producat.

Πρόμος. Rex; & dicitur quaſi πρόμαχος, *id eſt*, anteſignanus.

Προμνηστῖναι. Aliæ alias expectantes, quaſi ſingulæ. Dicitur tanquam προμνεστῖναι, quod ſe invicem expectent.

Προβόλῳ. Scopulo in mare prominenti, aut loco extanti.

Προκρόσσας. Alias ſuper alias:

Idcirco alias ſuper alias ſubduxerant. ——

Προδόμῳ. Porticu ante ædes.

Προτέρω. Ulterius.

Προΐκτης. Mendicus, ſic dictus quod velit accipere πρῆγκα; *id eſt*, gratis; aut quod procedat & petat, ac quaſi obviam occurrat.

Προΐαψεν. Ante tempus perdidit. Per emphaſin deſignat illorum necem cum dolore conjunctam.

Προχόῳ. Vaſculo quo aqua manibus infunditur.

Πρότμησις. Locus ad umbilicum poſitus; aut ſupra umbi-

---

6 Τῷ ῥα. Il. Ξ. 35. Ubi hodie ἔρυσαν pro ἔρυσεν.

7 Παρασάδι. Heſ. explicat πρασάδι, πρασέῳ. Il. I. 469:
— Ἐνὶ πρόδόμῳ, πρόθεν θαλάμοιο θυράων.
Non raro occurrit apud Septuaginta Interpretes, ut annotavit Clar. Bielius ad Heſ.

8 Πρόπαρ. Hîc Heſ. adducit exemplum ex Od. I. 64:
Οὐδ' ἄρα μοι πρότερόν γε νέος κίεν. —

9 Αὐτῶν. Loquitur de Heroibus quos Achillis ira perdidit. Il. A. 3:
Πολλὰς δ' ἰφθίμους ψυχὰς Ἄϊδι προΐαψεν
Ἡρώων. —

10 Προχόῳ. Od. A. 136:
Χέρνιβα δ' ἀμφίπολος προχόῳ ἐπέχευε φέρουσα
Καλῇ χρυσείῃ. —
Mœris Atticiſta: Πρόχους, Ἀττικῶς· κατάχυτις, Ἑλληνικῶς. In hanc vocem adeundus Clar. Pierſonius.

11 Πρότμησις. Il. K. 424.

κῆ λαγόνα. μετενήνεκται ἢ ἀπὸ τῶν τετραπόδων, ἅπερ ἀνατέμνεται ἀπ' ἐκείνου τοῦ μέρους, ἢ κῆ τὸ μηρόν. προεκτέμνουσι γὰρ αὐτὰ τῶν ζώων, οἷον·

Μηρές τ' [1] ἐξέταμον. ———

οἱ δὲ, τιὼ ὀσφῦν. [2] ἀποδιδόασι. οἱ δὲ, αὐτὸν τὸ ὀμφαλὸν, διὰ τὸ ἐκτέμνεσθαι τῶν βρεφῶν. τῶν δ' ἅπαξ εἰρημένων.

Πρόκλυτα. Τὰ ἐμπροσθεν ἀκουσθέντα·

Πρόκλυτ' ἀκέοντες. [3] ———

Προβλώσκειν. Οἷον προμολίσκειν.

Προφόως. Πρὸ τοῦ καθήκοντος χρόνου εἰς φῶς αὐτὸν προήγαγον· [4]

Ἐκ δ' ἄγαγε [5] προφόωσδε, κῆ ἠλιτόμηνον [6] περ ἐόντα.

Προικός. [7] Τῆς δωρεὰν δόσεως.

Προαλεῖ. [8] Τῷ καταφερεῖ ἢ προαλίζοντι τὸ ὕδωρ.

Πρόβατα. Πάντα τὰ τετράποδα. τὸ πρὸ τῆς [9] βάσεως ἑτέραν ἔχειν βάσιν.

Προτραπέσθαι. [10] Ὁ μὲν Ἀπίων, προκωλύεις. οἱ γὰρ πυκτεύοντες

---

[1] Μηρές τ'. Il. A. 460.

[2] Ὀσφῦν. In hanc ſententiam diſcedit Pollux, lib. 2. 179. Supra pro οἱ δὲ, legerem οἱ ῥῶ.

[3] Πρόκλυτ' ἀκέοντες. Il. Υ. 204. Sic legitur integer verſus:

Πρόκλυτ' ἀκέοντες ἔπειτα θνητῶν ἀνθρώπων.

Quod Schol. interpretatur: τὰ ὑπὸ τῶν πρότερον πεφημισμένα, παλαιά.

[4] Προήγαγον. Heſ. addit, χρονιθέντα, quod fortaſſe ex Apollon. noſtro excidit.

[5] Ἐκ δ' ἄγαγε. Il. Τ. 118.

[6] Ἠλιτόμηνόν περ. Tolle τό περ quod metro officit.

[7] Προικός. Od. N. 15:

— Ἀργαλέον γὰρ ἔνα προικὸς χαρίσασθαι.

Reperitur & apud Heſ. Προικός. Πονηρός. οἱ δὲ, μαργὸς, πλωχός.

[8] Προαλεῖ. Il. Φ. 262:

Χάρμ' ἐνὶ προαλεῖ. —

[9] Τὸ πρὸ τῆς. Omiſſum ἀλφ. Scilicet legendum ἀλφ. τὸ πρὸ τῆς &c. Heſ. habet: ἀπὸ δὲ πρὸ τῆς βάσεως προβάσιν ἔχειν ἑτέραν τῶν ἔμπροσθεν ποδῶν πρὸς τὰ ὀπίσθια. Vel lege cum Etymol. Magno: ἀλφ. τὸ πρὸ τῆς ὀπισθίας βάσεως ἔμπροσθεν βάσιν ἔχειν.

[10] Προτραπέσθαι. Hoc verbum ex Apione interpretatur προκωλύεις, & cauſam affert hujuſce ſignificationis

licum ad ilia. Hæc metaphora transfertur a quadrupedibus quod ab hâc parte incidantur, aut a femoribus quæ primum in animalibus exſecantur; ut in hoc verſu:

Et femora abſciderunt. ———

Quidam lumbum interpretantur; alii vero ipſummet umbilicum, quod in pueris abſcidatur. Hæc vox ſemel occurrit.

Πρόκαυτα. Ante audita:

Ante audita audientes. ———

Προβλώσκειν. Procedere: dicitur quaſi προμολίσκειν.

Προφόως. Ante conſtitutum tempus in lucem ipſum protulit:

Eduxitque in lucem licet nondum aſſecutum juſtum menſium numerum.

Προικός. Gratuiti muneris.

Προαλεῖ. Declivi, & aquam collectam in unum cogenti.

Πρόβατα. Omnes quadrupedes; ſic dicuntur quod in incedendo priores pedes ante poſteriores promoveant.

Προτραπέσθαι. Apion interpretatur, impedis ac retines.

οἱ γὰρ πυκτεύοντες τῇ προβολῇ κωλύκασι; ac demum explicat ut Atticum τὸ προβάλεσθαι. Sed quid habent inter ſe commune προλαπέσθαι & προβάλεσθαι? Quid tandem hæc ſibi volunt? Scilicet ex duobus articulis inter ſe confuſis permixtiſque unum conflavit oſcitantis negligentia Librarii; & prioris gloſſam ac poſterioris caput omiſit. Lege cum Heſ. Προλαπέσθαι. Ὑποδέξαι. Il. Z. 336:

— Ἔθελον δὲ ἄχεϊ προλαπέσθαι.

Deinde conſtitue novum articulum, & lege: Προλιβάλλειν. Ὁ μὲν Ἀπίων, προκωλύειν. οἱ γὰρ πυκτεύοντες, &c. Pro ἐφ' ἑαυτῶν ῥίπτειν, lege ἀφ' ἑαυτῶν. Extat προλιβάλλειν Il. E. 879:

Τοὺς δὲ ἔτ' ἐπεὶ προλιβάλλειν, ὅτε τι ἔργον.

Hinc patet in Heſ. male ab Iſaaco Voſſio pro προβολῆς lectum fuiſſe προσβολῆς; cum hæc vox ab eo derivata diceretur ἀπὸ τῆς κατὰ τὰς πύλας προβολῆς. Etenim hîc προβολῆς propius accedit ad ſonum ſ προβάλεσθαι, quod in hâc gloſſâ exponitur. Et προσβολὴ eſt quidem impetus Athletarum cum ſe invicem aggrediuntur; τῶν Ἀθλητῶν ἡ συναφὴ, ἢ κα-

τῇ προβολῇ κωλύσι. μή ποτε δὲ, ὡς Ἀττικοὶ προβάλεσθε τόνδε, ἀντὶ τοῦ μισεῖν καὶ ἐφ' ἑαυτῶν ῥιπτεῖν.

Πρότυψαν. [1] Προενέσεισαν. [2]

Τρῶες [3] δὲ πρότυψαν. ——

ὅτ' ἂν δὲ ἐν τῇ Ω τῆς Ὀδυσσείας ὁ Ἰλιόδωρος λέγει [4] ἐπὶ τοῦ Λαέρτου·

—— Μέγα πρὸτυψεν, ——

προσέπεσεν, [5] προσέσεισεν.

Πρυμνόν. Τὸ ἔσχατον· καὶ πρυμνὴν, τὴν ἐσχάτην. καὶ ὁ λίθος πρυμνὸς παχύς. [6] καὶ ἡ τῶν νεῶν πρύμνα, τὸ ἔσχατον μέρος.

ἰσχὺν, καὶ ἡ ὁρμὴ, ut explicat ſupra idem Heſ. At προβολὴ eſt proprie ſtatus pugilis in procinctu ſtantis; unde dicitur, ἐν προβολῇ εἶναι. Heſ. interpretatur, Περιβάλλεται. Προβάλλεις. μισεῖς καὶ ἀποτρέπῃ. ὡς καὶ Ἀττικοὶ λέγουσι· προβάλλομαι τοῦτον. Putavit Heinſius idcirco hoc exemplum ex Atticâ Dialecto tantummodo adductum fuiſſe, ut oſtenderetur hoc verbum Ἀττικῶς cum accuſativo conſtrui. In quo falſus fuit Clariſſimus vir; nam, ut ex Apollonio noſtro patet, non verbi regimen, ſed ſignificationem indicare voluit Heſychius; & probat in Hom. τὸ περιβάλλεσθαι ſignificare poſſe *averſari*, *odiſſe*; quum hoc ſenſu apud Atticos accipiatur. Dein addit: οἱ δὲ, κωλύεις· ἀπὸ τοῦ κατὰ τὰς πύλας προβολῆς. ἔστι δὲ ΑΝΑΠΟΔΕΙΚΤΟΝ ἐπὶ Ὁμήρου. Legit Heinſ. ἀναποδείκτου; ſed priorem Lectionem præfero. Incertum enim relinquit hunc ſenſum Heſ. nec aliquid affirmare audet in re tam dubiâ; cum hæc vox ſemel occurrat, nec ſatis apud Homerum definiatur. Sic Apollonius dixit in voce Παλλὰς: Τοῦτο ἦ οὐκ ἄν τις ἐξ Ὁμήρου πυθοῖτο. Et in Ἀκοντήσας habet, ὅπερ ἐξ Ὁμήρου δυνήσοιτο; ad quæ duo loca noſtras vide annotationes (p. 634. & p. 100.) in quarum priori etiam hoc Apoll. allego: ὃ λέγει δὲ Ὅμηρος. Quæ omnia fruſtra ſollicitatam hanc Heſ. Lectionem mire tuentur adverſus Daniel. Heinſium.

[1] Προτυψαν. Lege πρὸτυψαν, ut apud Hom. & Heſ.

[2] Προενέσεισαν. Hinc mihi emendandus videtur Heſ. ubi legitur προένδυσαν.

[3] Τρῶες δὲ. Il. N. 136. ubi πρὸτυψαν.

[4] Ἰλιόδωρος λέγει. Unum Σ H fulcrum demptum fuit; lege Ἡλιόδωρος. Sed ſuſpicor ordinem inverſum fuiſſe, quem ſic reſtituo: ὅτ' ἂν δὲ ἐν τῇ Ω τῆς Ὀδυσσείας λέγει ἐπὶ Σ Λαέρτου· (Od. Ω. 318:)

— Μέγα πρὸτυψεν, —

ὁ Ἡλιόδωρος, προσέπεσεν, προσέσεισεν. Sic legitur locus integer apud Homerum: Τοῦ δ' ἀρίνετο θυμὸς, ἀνὰ ῥῖνας δὲ οἱ ἤδη Δριμὺ μυδοῦ πρὸτυψε, φίλου πατέρ' εἰσορόωντι. Ubi de Ulyſſe agitur Laertem agnoſ-

Pugiles enim in procinctu ſtantes objecto corpore coercent. Fortaſſe & eodem ſenſu ſumi debet quo apud Atticos προβάλεσθαι τόνδε, *id eſt*, odiſſe aliquem & a ſe repellere.

Πρόττυαν. Concuſſerunt, propulerunt:

Trojani vero prius concuſſerunt & propulerunt. ——

At in vigeſimo quarto Odyſſeæ libro cum de Laerte dicitur:

—— *Spiritus* πρέτυψε, ——

hîc πρέτυψε, ſecundum Heliodorum, ſignificat *accidit*, *concuſſit*.

Πρυμνόν. Extremum; & πρυμνὴν, extremam. Et lapis πρυμνὸς παχὺς eſt in imâ parte gravis. Et dicitur navis πρύμνα, *id eſt*, puppis & extrema pars.

---

cente, non vero de Laerte proprie, ut innuit Apollon. Poſt ὁ Ἡλιόδωρος, ſubaudiendum eſt, *explicat*, *interpretatur*; ut ſupra vidimus: Προβεβαιόθαι. ὁ μὲν Ἀπίων, προκωλύειν.

5 Προσέπεσιν. Fortaſſe προσέπεισιν.

6 Λίθος πρυμνὸς παχύς. Il. M. 446:

Ἕκλωσε δ' ἁρπάξας λᾶαν φέρεν, ὅς ῥα πυλάων
Εἰσήκει πρόσθεν, πρυμνὸς παχύς. —

Hinc emendo locum Heſ. ſcilicet: Πρυμνός. Κάτωθεν βαρὺς, ἢ πλάτος. Ultimum πλάτος merito ſuſpectum Clariſſimo Alberti. Credo Heſ. reſpexiſſe ad verba Iliadis ſupra allata, & ſcripſiſſe: Πρυμνὸς παχύς. Κάτωθεν βαρὺς ὁ λίθος. *Id eſt*, πρυμνὸς παχὺς ſignificat in imâ parte gravem; & de lapide dicitur. Sic πρυμνὸς ſignificaret *ex imâ parte*, & eſſet tanquam adverbialiter ſumptum. Et revera hîc ſignificat *in infimâ parte*; nam Poeta cum dixiſſet πρυμνὸς παχὺς, ſtatim addit:

— Αὐτὰρ ὕπερθεν
Ὀξὺς ἔην; —

ubi vides τὸ ὕπερθεν, id eſt, *ſupra*, opponi τῷ πρυμνὸς, ſcilicet *infra*; quemadmodum τὸ ὀξὺς reſpondet præcedenti παχύς. In Apollonio ubi legitur, ὁ λίθος πρυμνὸς παχὺς, omiſſam puto gloſſam κάτωθεν βαρὺς, quam ex Heſ. repeto. Alterius ſic altera poſcit opem res & conjurant amice duo Lexicographi. Jamdudum ſic emendaveram, cum vidi Clar. Erneſtum, Germaniæ, immo & totius Reipublicæ Litterariæ decus, hæc ad eumdem verſum annotaſſe: Πρυμνὸς παχὺς *conjuncte*

Πρυμνωρείη. [1] Τοῖς ἐσχάτοις μέρεσι τῦ ὄρους.

Πρόμολε. Πρόελθε·

Ἦφαιστε πρόμολ' ὧδε. [2] ——

Προβαλοίμην. [3] Ὑπερβαλλοίμιν.

Πρυλέες. Πεζοὶ, οἷον πρυλέες, [4] οἱ πορείᾳ χρώμενοι.

Πρωθήβην. [5] Ἄρτι ἠβῶσαν, ἀκμάζουσαν.

Πρώτῃσι θύρῃσι. Ἐπ' ἀκραις τῖς θύραις, οἷον ἐπὶ τῆ ὀδῷ. [6]

Πρώτῳ ῥυμῷ. [7] Τῷ ἄκρῳ. δηλοῖ δὲ ἡ τὸ σύνηθες ἡμῖν·

Πρώτῳ τοι μετ' ἐμέ. [8] ——

Πρών. Ὄρους ὀξυχὴ, ἀπὸ τῆ προὔχειν· [9]

——Ὥσπερ πρὼν [10] ἐχάνει ὕδωρ.

Πτερόεντα. [11] Εὐάρμοστα. οὐδὲν γὰρ πτερῶν εὐαρμοστότερον. ἐὰν γῦν μικρὸν ὑδατραφῆ, ἄχρηστον. βέλτιον δὲ, τρόπων πτερῶν,

---

accipienda, ab inferiori parte erat latus, *cui opponitur* ὑπερθεν ὀξύς. *Heſych.* Πρυμνός. Κάτωθεν βαρὺς, ἢ πλατύς. *Corrige:* κάτωθεν βαρὺς, ἢ πλατύς. *Corrigenda etiam Scholia Pſeudodidymi hunc in modum:* Πρυμνὸς παχὺς, Κατὰ τὸ ἔσχατον μέρος παχὺς, ἐτεροβαρής. Hactenus præſtantiſſimus Erneſtus, cujus emendationem meæ nunc præfero, quod propius accedat ad veſtigia depravatæ ſcripturæ.

[1] Πρυμνωρείη. Il. Ξ. 307.

[2] Ἦφαιστε πρόμολ' ὧδε. Il. Σ. 392. Sic verſus integer legitur in Hom.

Ἦφαιστε πρόμολ' ὧδε, Θέτις νύ τι σεῖο χατίζει.

Hunc verſum Metroclem, cum Theophraſti Commentarios combureret, protuliſſe refert Diogenes Laertius in Metrocle, ut & Platonem feciſſe idem annotat. Meminerunt & Ælianus Hiſtor. Var. 11. 13. Apuleius, & Euſtathius ad hunc Homeri verſum, ubi tradit Platonem primo quidem ſeſe Heroicæ Poeſi dediſſe; ſed deinde omnia ſua Poemata, quæ Homericis inferiora eſſe ſibi conſcius eſſet, combuſſiſſe, & ad Tragœdiam animum appuliſſe. Et jam, ut ait Apuleius, carminum confidentiâ elatus certatorem ſe profiteri cupiebat, cum, audito Socrate, ad Philoſophiam ſe totum contulit, dicens:

Ἦφαιστε πρόμολ' ὧδε, Πλάτων νύ τι σεῖο χατίζει.

Interpretatus ſum ὧδε *ſine ullâ morâ*. Nam, ut infra habet Apollon. ὧδε in hoc verſu ſignificat, οὕτως ὡς ἔχεις, οὐκ προχείρως, μηδὲν ἀναβαλλόμενος.

[3] Προβαλοίμην. Il. T. 218:

Πρυμνωρείη.

Πρυμναρέῃ. In extremis montis partibus.

Πρόμολε. Accede:

Vulcane, accede ſine ullâ morâ. ——

Προβαλοίμην. Superarem.

Πρυλέες. Pedites. Sic dicuntur quaſi περυλίες, *id eſt*, qui viam carpunt & proficiſcuntur.

Πρωθήβην. Nuper pubeſcentem, ætate florentem.

Πρώτῃσι θύρῃσι. In primis foribus, quaſi in limine.

Πρώτῳ ῥυμῷ. In extremitate temonis. πρώτῳ quoque ſumitur in ſenſu apud nos uſitato:

Primo tibi poſt me. ——

Πρών. Montis eminentia; ſic dicitur quod promineat:

—— *Ut montis eminentia coercet aquam.*

Πτερόεντα. Optime inter ſe adaptata. Nihil enim pennis magis inter ſe aptatur; nam, ſi vel minimum divertantur, jam tum inutiles evadunt. Melius autem explicaretur, *inſtar pennarum levia*. Cum vero parmulas vocat πλεκτάνια,

---

— Ἐγὼ δέ κε σεῖο νοήματί κεν προβαλοίμην. Ubi Schol. προβαλοίμην interpretatur νικήσαιμι.

4 Οἷον πρυλέες. Lege περυλέες cum Euſtathio, qui πρυλίας dictos tradit quaſi περυλίας, ὡσεὶ τὸ περᾶν. Heſ. habet ἀπὸ τῆς πορίας, τουτέστι πορείας χρώμενοι. Ubi pro πορίας, πρύλεως legit Heinſius. Ego vero ex Apollon. & Euſtathio ſic reſtituerem: οἷον περυλίες, ἀπὸ τῆς πορείας, τουτέστι οἱ πορείᾳ χρώμενοι. Gortyniacum eſſe vocabulum docet Euſtathius.

5 Πρωθήβην. Od. Α. 431. dicitur de Euryclea; Πρωθήβην ἔτ' ἐοῦσαν. —

6 Ὀδῷ. Pro ὀδῷ, lege ἐδῷ. Il. X. 66:

— Κύνες πρώτῃσι θύρῃσιν Ὠμησταὶ ἐρύουσι. —

7 Πρώτῳ ῥυμῷ. Il. Π. 371:

Ἄξαντ' ἐν πρώτῳ ῥυμῷ. —

8 Πρώτῳ τοι μετ' ἐμέ. Il. Θ. 289. Sic apud Homer. at in Codice Mſ. ἐμοῦ, pro ἐμέ.

9 Προῶθεν. Mallem, ἀπὸ δ' πρὸ εἶναι.

10 Ὥστε πρών. Il. P. 747. Male in Codice Manuſcripto ὥστε pro ὥστε.

11 Πλεκτάνια. Il. Α. 201. & paſſim alibi, ἔστε πλεκτάνια.

τῦτ' ἔσι ταχέα. ὅτ' ἂν δὲ λέγει, λαισήϊα [1] πτεροέντα, ἤτοι τὰ τῷ χήματι ωὔξαμήκει, [2] ἢ κῦφα, ὡς [3] πτερά.

Πόρθος. [4] Κλάδος. βλασός.

Πτυόφιν. [5] Πτύα. ἔσιν δὲ γεωργικὸν ἐργαλεῖον.

Πτύχες. [6] Αἱ τῶν ὀρῶν καταπλίσεις. καὶ [7] πολυπτύχα Ὀλύμπου, [8] τὰ πολλὰ ἀποπλίματα ἔχοντος. λέγονται δὲ καὶ ἀπὸ ἀσπίδος πτύχες, τὰ διάφορα ἐπ' ἀλλήλοις ἐλάσματα.

Πτωχός. Ὁ ἐπαίτης· ωὔξη τὸ πτώσειν, ὅ ἐστι ταπεινῦσθαι. σημαίνει δὲ τὸ ἐπαιτεῖν·

——— Ἀλλὰ [9] πτώσων καὶ δῆμον.

ἀπὸ δὲ αὐτῆς δὲ ἐννοίας ὑπθετικῶς ὁ λαγωὸς, πτώξ. [10] δειλὸν γὰρ τὸ ζῷον, καὶ διὰ τῦτο ταπεινόμμυον.

Πτρότσιον. Πηχυαῖον·

Βόθρον [11] ὀρύξαι ὅσον τε πυγόσιον. ———

πυγὸν [12] γάρ ἐστι εἶδος μέτρου ἀπὸ τοῦ ἀγκῶνος ἕως ἔξω τῆς χειρός.

---

[1] Λαισήϊα. Il. E. 453. & M. 426.

[2] Παραμήκει. Mallem ωὔξαμήκη.

[3] Ὡς πτερά. Hæc duo vocabula manu posteriori appositа fuerunt.

[4] Πόρθος. Lege πτόρθος.

[5] Πτυόφιν. Il. N. 588:

Ὡς δ' ὅτ' ἀπὸ πλατέος πτυόφιν μεγάλην κατ' ἀλωήν.

[6] Πτύχες. Deducitur ex πτύσσω; unde & τὸ πιττάκιον derivat Philemon ineditus, cujus notanda in βίβλος verba cum Lectoribus hîc communicabo: Βίβλος· ἁπλῶν. βιβλίον ἢ, ὑποκορισικόν. βιβλίον καὶ τὸ μὴ γεγραμμένον χαρτίον, ἀπὸ τοῦ φυτοῦ τῆς βύβλου κατ' ἀναλογίαν γεγραμμένος. ὡς καὶ τὰ τοιαύτης βύβλου καταγραζομένης ποτὲ εἰς ὑποκείμενον γραμματίον. καθὰ καὶ ὁ ἀπὸ ξύλου πίναξ· ὡς εἶναι τὰ παλαιοτάτης χρήσεως καὶ τὴν βύβλον ὁμοίως τῷ πίνακι καὶ τῇ πυξίδι. λέγεται ἢ καὶ πιττάκιον τὸ χαρτίον ἀπὸ τοῦ τρόπου τῆς πτύξεως. ὡς γὰρ δελτωτὸν σχῆμα τὸ δέλτος, ἕτω καὶ πιττάκιον ἀπὸ τοῦ τετραγωνίζεσθαι πτυσσόμενον, ὁμοίως πως τῷ τῆς κυτῆς πίτης σχηματισμῷ. οἱ ἢ παλαιοὶ καὶ ἐν τῇ κατ' Εὐριπίδου Φαίδρᾳ, ἔνθα μνήμη πτύκης κεῖται. φασὶ ἢ πτύκην ῥηθῆναι τὴν ἐν τῇ χειρὶ τῆς Φαίδρας δέλτον, τὴν κατὰ ῥῆ Ἱππολύτου, ὡς ξυλίνην ἔσαν, καὶ ἴσως οὐκ

eas intelligit quæ longam habent formam, aut leves ſunt inſtar pennarum.

Πόρθος. Ramus. Germen.

Πτυόφιν. Ventilabri. Eſt autem ruſticum inſtrumentum.

Πτύχες. Montium clivi. Et πολυπτύχα Ὀλύμποιο, eſt Olympi multos clivos habentis. Et πτύχες in clypeis dicuntur variæ laminæ aliæ aliis ſuperinductæ.

Πτωχός. Mendicus. Derivatur ex verbo πτώσσειν, quod eſt humilem eſſe ac deprimi. Significat & mendicare:

——— *Sed mendicans in populo.*

Eodem ſenſu πτὼξ eſt epithetum leporis; timidum enim eſt hocce animalium genus, ideoque ſemper humile.

Πτυοῦσιον. Cubitalem:

Foſſam fode cubitalem. ———

Πυγὼν enim eſt genus menſuræ quod a cubito extra manum pertingit.

πτύκης. Reſpicit verſum 1253. Hippolyti Euripidis:

Καὶ τὴν σὴν Ἰδᾳ γραμμάτων πλήσειέ τις Πτύκην. —

In eâdem fabulâ has Phædræ litteras ſemper δέλτον vocat Euripides, ut verſu 856, 865, 877, & 1057. Sed manum de tabulâ.

7 Καί. Pro καὶ, Etymol. qui hanc gloſſam deſcripſit, habet ὡς τό. Et infra ἀναλλήλως pro ἐπ' ἀλλήλοις.

8 Ὀλύμποιο. Lege Οὐλύμποιο, ob metrum. Legitur Il. Θ. 411. & Υ. 5. Heſiodus in Herculis Scuto, verſu 143:

— Κυάνῳ ἐν δ' ἄρα τύχες ἠλήλαντο.

In clypeis πτύχες erant τριπλοΐαι δερμάτων. Πτύχες etiam *pugillares* dicebantur πτυκτία vel πτιτάκια, inquit Celeberrimus Valckenærius a Clar. Pierſonio ad Mœrin laudatus voce πετύκια.

9 Ἀλλὰ πτώσων. Od. P. 227.

10 Πτώξ. Il. P. 676:

— Πόδας ταχὺς οὐκ ἔλαθε πτὼξ Θάμνῳ ὑπ' ἀμφικόμῳ καλαπείμενος. —

11 Βόθρον ὀρύξαι. Od. K. 517. Pro ὀρύξαι, in Cod. Manuſcripto ὀρύξας.

12 Πυγών. Lege πυγὼν, ut apud Heſ. & Photii Lex. Mſ. ac Schol.

Πυγμαῖοι. Ἔθνος πρὸ τῆς Αἰγύπτου, τὸ μέγεθος μικρὸν, οἷον πηχυαῖον. ἔνιοι δὲ κακῶς ἀποδεδώκασι γεωργοὺς ὑπὸ τῇ πυγμῇ. προϊέναι δὲ τὰ σπέρματα, ἅπερ αἱ γέρανοι καλεσθίουσιν ἐκ Θράκης ἀποδημοῦντα. οὐκ ἔοικε δὲ ὁ Ποιητὴς τοῦτο δηλοῦν. τὸ γάρ·

——— Φόνον καὶ κῆρα [1] φέρουσαι,

διαμάχην [2] αὐτῶν πρὸς τὰς γεράνους καὶ τὴν ἀναίρεσιν δηλοῖ.

Πύσει. [3] Σήψει. καὶ τὸ πυθομένων, σηπομένων. καὶ τὸ πύον [4] δὲ λέγομεν, αἷμα ὑπὸ τῆς μεταβολὴν [5] εἰς σῆψιν ὑποδεδεγμένον.

Πυκιμήδεος. [6] Συνεχῶς τὰ μήδεα, ἤτοι βουλεύματα.

Πύκα ποιητοῖο. [7] Ἐπιμελῶς κατεσκευασμένου.

Πυκινὸν λέχος. Τὸ ἐπιμελῶς ἡσκημένον. ὁ δὲ Ἀπίων, διὰ τὸ ἐκ πολλῶν ἱματίων τὰ στρώματα συντίθεσθαι.

Πυλάρταο κρατεροῖο. Μίαν διάνοιαν αἰρετὸν διὰ τῶν δύο λέξεων. βέλτιον γὰρ λέγειν, ὃς τὰς πύλας ἐπαρτῶντος ἰσχυρῶς, οἷον ἐφαρμόζοντος. ὑπὸ δὲ τοῦ Ἅδου [8] τὸ τοιοῦτόν φησι. ὑπὸ [9] τῶν ἀποθανόντων οὐκ οἷόν τέ ἐστι ἐκ τῶν ὑπογείων τόπων καθυποστρέφαι. ὁ δὲ Ἀπίων· πυλάρταο, τοῦ τὰς πύλας προσηρτημένου·

---

[1] Φόνον καὶ κῆρα. Il. Γ. 6.

[2] Διαμάχην. Male Alberti, qui hæc verba laudat, edidit διὰ μάχης. Lege conjunctim, διαμάχης. Dicitur Il. Γ. 6. de gruibus: Ἀνδράσι Πυγμαίοισι φόνον καὶ κῆρα φέρουσαι.

[3] Πύσει. Il. Δ. 174:

— Σέο εἵ᾽ ὀϊστὸς πύσει ἄρασσε,

ubi alii legunt, πύσαι. At πυθομένων occurit Od. M. 46. ubi legitur θὶς ἀνδρῶν πυθομένων.

[4] Πύον. Lege καὶ ὁ πύον, &c. seu καὶ τὸ πύον λεγόμενον. Apud Hes. πύον est γάλα τὸ πρῶτον, ὃ πήγνυται ἑψόμενον. Quod, secundum Eustathium ad Odysseam, a quibusdam vocatur & πύος. At πύος apud Etymol. est τὸ σεσηπὸς αἷμα καὶ μεταβεβλημένον.

[5] Κατὰ μεταβολήν. Tollerem τὸ κατά.

[6] Πυκιμήδεος. Od. A. 438:

— Γοργείης πυκιμήδεος ἔμβαλε χέρσιν.

[7] Πύκα ποιητοῖο. Od. A. 333:

Στῆ ῥα παρὰ σταθμὸν τέγεος πύκα ποιητοῖο.

Πυγμαῖοι. Gens ante Ægyptum ſita, parvâ ſaturâ, quaſi cubitali. Quidam male interpretantur agricolas ex πυγμῇ; projiciunt enim ſemina quæ comedunt grues ex Thraciâ advolantes. Non hoc autem Poeta videtur deſignare. Nam in hoc verſu:

——— *Cædem & mortem ferentes*;

acrem eorum adverſus grues pugnam & occiſionem notat.

Πύσει. Putrefaciet. Et πυθομένων, putrefactorum. Quod vero vocamus pus, eſt ſanguis in putrefactionem converſus.

Πυκιμήδεος. Prudentis καλὰ μήδεα, *id eſt*, ſecundum conſilia.

Πύκα ποιητοῖο. Concinne ſtructi.

Πυκινὸν λέχος. Lectus affabre adornatus. Apion eum ſic vocari putat, quod ex multis veſtimentis ſtragula conficiantur.

Πυλάρταο κρατερῶιο. Ex his duobus dictionibus unus exoritur ſenſus. Eum enim indicat qui firmiter januam adaptat. De Plutone aliquid tale affirmat; nam fieri non poteſt ut aliquis mortuus ex locis ſubterraneis regrediatur. Apion per πυλάρτας intelligit, foribus affixum, appenſum;

---

8 Ἀΐδε. Male Alberti, qui hæc verba laudat, edidit Ἄιδε. Scilicet in hoc Codice Manuſcripto, ut in pleriſque aliis, *alpha* non ſubſcribitur, ſed ad latus apponitur; quod & in Inſcriptionibus uſurpatum videre eſt. Vide infra pag. 701.

9 Ἐπὶ τῷ. Mallem legere: ἐπεὶ τῷ ἀποθανόντων ἐχθρόν τέ ἐστί τινα, &c. &c. vel, φησὶ ἐπὶ τῷ ἀποθανόντων, ΕΠΕΙ ἐχ &c. Sic & habet Anacreon Ὠδ. 58:

Ἄϊδιν γάρ ὅτι δεινὸς
Μυχὸς, ἀργαλέη θ' ἐς αὐτὸν
Κάθοδος· χὴ γὰρ ἕτοιμον
Καταβάντι μὴ ἀναβῆναι.

Quod ſic expreſſit Virgilius:

— *Facilis deſcenſus Averni*;
Sed revocare gradum, ſuperaſque evadere ad auras,
Hoc opus, hic labor eſt. —

Legitur Il. N. 415:

Ἐις Ἀΐδος πεῖρ ἰόντα πυλάρταο κρατερῶιο,

Vide & Od. Λ. 276.

ἢ πύλας ἀϖαρτίζονΓ⟨, ἢ πυλωρῦ ἰχυρ§.

Πυριφλεγέθων. Ποταμὸς ἐν Ἅιδῃ. [1]

Πυρὸς ἀυγή. [2] Ὁ καταφωτιζόμΓ⟨ ὑϖὸ τῦ πυρὸς τόϖΓ⟨.

Πύργος. Ὅτε μὴ κυρίως· [3]

Πύργῳ [4] ἐφιςήκει. ——

ὅτε δὲ τεῖχΓ⟨·

Οἱ δ' ὡς ὖν εἶδον [5] Ἑλένην ἐϖὶ πύργον ἰῶσαν.

καί·

—— Ἐϖιβήσομαι [6] ἢν πέρι πύργΓ⟨

Ὑψηλός. ——

ὅθεν καὶ τὴν ἀτείχισον, ἀϖύργωτον [7] λέγει. ὅτε δὲ τὴν τάξιν·

Νῦν δὲ φίλως [8] χ' ὁρόῳτε καὶ εἰ δέκα πύργοι Ἀχαιῶν.

καὶ ὑϖερῤῥημαλικῶς· [9]

Οἱ δέ τε ϖυργηδόν. [10] ——

οἱ δὲ [11] δὴ μέρΓ⟨ τί τείχυς·

Τῦ γὸ δὴ [12] ϖρὸς πύργον ἴσαν. ——

ὅτε δὲ κῆ μεταφορὰν, ἀσφάλειαν [13] καὶ φυλακήν·

ΤοῖΓ⟨ γάρ σφιν πύργΓ⟨ ἀϖώλετο. [14] ——

---

1 Ἅιδῃ. Hesiod. habet Ἅιδι.

2 Αὐγή. Il. I. 206:

Αὐτὰρ ὅγε χρεῖον μέγα κάββαλεν ἐν πυρὸς αὐγῇ.

3 Κυρίως. Etymol. qui eadem habet, addit, ϯ πύργον, ὡς τό.

4 Πύργῳ. Il. Z. 373.

5 Οἱ δ' ὡς ὖν εἶδον. Il. Γ. 154.

6 Ἐϖιβήσομαι. Od. Z. 262. In Codice Manuscripto ὑϖερβήσομαι.

7 Ἀϖύργωτον. Od. Λ. 263:

Οἱ πρῶτοι Θήβης ἕδΓ⟨ ἐκλίσαν ἐϖιλαϖύλοιο,
Πύργωσάν τ', ἐϖεὶ ὃ μὲν ἀϖύργωτόν γ' ἐδύναντο
Ναιέμεν εὐρύχορον Θήβην, κραιπνώ περ ἐόντε.

aut fores aptantem; aut janitorem robuſtum.

Πυριφλεγέθων. Fluvius in Orco.

Πυρὸς ἀγγή. Locus ab igne colluſtratus.

Πύργος. Cum ſumitur in ſenſu proprio:

In turri ſtabat. ———

Cum vero murum indicat:

Hi igitur poſtquam viderunt Helenam ad murum euntem.

Et:

——— *Conſcenderimus circa quam murus*
Excelſus. ———

Unde & urbem muris deſtitutam vocat ἀπύργωτον. Cum vero ordines ſignificat:

Nunc vero libenter videretis etiam ſi decem turmæ
Achivorum.

Adverbialiter ſumitur:

Illi autem inſtar muri. ———

Deſignat & partem quamdam muri:

Ejus enim jam ad partem muri ibant. ———

Aliquando eſt metaphorice ſecuritas & cuſtodia:

Talis enim iis cuſtodia periiſti. ———

---

8 Νῦν ἢ φίλως. Il. Δ. 347.

9 Ἐπιῤῥημαλικῶς. Melius quam in Etymologo ἐπίῤῥημα.

10 Ὅι δέ τε πυργηδόν. Il. M. 43.

11 Ὅι δέ. Adhæſit ex contagione verſûs præcedentis. Lege ὅτε δέ, ſeu ſimpliciter cum Etym. κρή.

12 Τῷ μὲν δέ. Il. M. 332.

13 Ἀσφάλειαν καὶ φυλακήν. Hinc emendo Etymol. qui habet ἀσφαλείας καὶ φυλακῆς. Idem addit: λέγεται ἢ καὶ μέρος τὶ τοῦ νεώς.

14 Τοῖο γάρ σφιν.... ἀπώλεθρο. Od. Λ. 555. Pro ἀπώλεθρο, lege ἀπώλετο. De Hectore loquitur. Haud abſimili metaphorâ Pindarus in ſecundâ Olymp. de Achille: ὃς Ἕκτορ' ἔσφαλε, Τρωΐας ἄμαχον ἀκμᾶν κίονα.

Πύρνον. Τὴν σιτωδοσίαν, τροφήν. [1] ὡσὰ τὸ ἓ πυρόν. [2] ὁ ᾶ Ἀσίων, τὰ μὲν πύρνα, [3] σιτία· ἓ ᾶ πύρνον, φωμόν.

Πυρπολέοντας. [4] Οἷον πῦρ ποιοῦντας. πυρσολυμφύσς.

Πωλεῖται. [5] Συνεχῶς ὅπὶ ἓ αὐτὸν τόπον πορεύεται.

---

[1] Τροφήν. Eustathius πύρνα explicat πύρινα σιτία, τυτέσι, κατὰ τὰς παλαιὰς, σιτώδεις τροφαὶ, pro quo τρύφη minus bene legit Scaligerus. Occurit Od. o. 311:

— Αἶκεν τις ποτύλην καὶ πύρνον ὀρέξῃ.

Et Od. p. 12:

— Δώσει δέ οἱ ὅς κ' ἐθέλῃσι Πύρνον καὶ ποτύλην. —

Supra in Apollonio pro σιτωδοσίαν, lege σιτοδοσίαν.

Πύρνον. Frumenti diſtributionem & alimenta inde ſuppeditata. Derivatur hæc vox ex πυρὸν quod eſt frumentum. Apion vero per πύρνα quidem intelligit cibos, at vero per πύρνον, fruſtum, buccellam.

Πυρπολέοντας. Quaſi ignem accendentes, ardentes.

Πωλεῖται. Perpetuo ad eumdem locum ſe confert.

---

2 Παρὰ τὸ ἢ πυρόν. Lege παρὰ τὸ πυρὸν, & dele τό.

3 Πύρνα. Occurit hæc vox Od. P. 362:
Ὄλρυν' ὡς ἂν πύρνα κατὰ μνησῆρας ἀγείροι.

4 Πυρπολέοντας. Od. K. 30:
Καὶ δὴ πυρπολέοντας ἐλάσσομεν ἐγγὺς ἐόντας.

5 Πωλεῖται. Od. Δ. 384:
Πωλεῖταί τις δῶρα γέρων ἁλιηρετμός.

P

Ῥαδινόν. [1] Λεπτὸν, οἱονεὶ ῥαδανόν· ἀπὸ τὸ ῥᾳδίως δονεῖσθαι.

Ῥαθάμιγγες. Σταγόνες.

Ῥαιστῆρα. Σφῦραν· [2]

Ῥαιστῆρα κραιπνήν· [3] ——

Ῥάπτειν. Μεταφορικῶς, μηχανᾶσθαι [4] καὶ κατασκευάζειν.

Ῥάσσατε. Ῥάναιτε.

Ῥέξας. Ἐπὶ μὲν τοῦ θύσας·

Ῥέξας [5] ἱερά. ——

ἐπὶ δὲ τοῦ πράξας·

—— Ῥεχθὲν [6] δέ τε. ——

Ῥέθη. [7] Τὰ μέλη τοῦ σώματος·

Ψυχὴ [8] δ' ἐκ ῥεθέων. ——

---

[1] Ῥαδινόν. Il. Ψ. 583:

—Ἰμάσθλην

Χερσὶν ἔχων ῥαδινήν. —

In Theocriti 27. Idyll. verſu 45:

Λοῦσ' ἴδε πῶς ἀνθοῦσιν ἐμαὶ ῥαδιναὶ κυπάρισσοι.

Heſiod. Theogon. verſu 195:

—Ἀμφὶ δὲ ποίη

Ποσσὶν ὑπὸ ῥαδινῇσιν ἀέξεται. —

In hanc vocem ſic habet Philemonis Lexicon quod in Regiâ Bibliothecâ Manuſcriptum aſſervatur: Ῥαδινή. Ἡ λεπτὴ καὶ μακρὰ κατὰ τοὺς παλαιούς, καὶ ἀπὸ ταύτου καὶ λιγυρά. δοκεῖ δ' γίνεσθαι, ἢ ἀπὸ τοῦ ῥᾴων δονεῖσθαι, ἤτοι κάμπτεσθαι ἀπὸ λεπτότητος, ἢ ἀπὸ τοῦ ποιεῖν τοὺς ἵππους ῥᾴονα ἰέναι, πλεονασμῷ τοῦ Δ.

[2] Σφῦραν. Merito annotavit Clar. Alberti legendum σφύραν, quemadmodum habent Schol. Homeri & Callimachi ab eo laudati. Etymol. quoque ἡ σφύρα... ἡ φθείρουσα καὶ συντρίβουσα τὰ ὑποκείμενα.

[3] Ῥαιστῆρα κραιπνήν. Il. Σ. 477. Lege κραιπνόν, ut apud Hom.

[4] Μηχανᾶσθαι. Ex ῥάπτειν & μηχανᾶσθαι formatur μηχανορράφος. In Æſchyli Choëphoris, verſu 219:

P

Ραδινόν. Tenue, gracile. Sic dicitur quasi ῥαδινὸν, quod facile agitetur.

Ῥαθάμιγγες. Guttæ.

Ῥαιστῆρα. Malleum:

Malleum gravem. ———

Ῥάπτειν. Metaphorice, machinari & adornare.

Ῥάσσατε. Aspergite.

Ῥέξας. Aliquando significat *cum sacrum fecisset:*

Cum sacrum fecisset. ———

Sumitur & pro facere:

——— *Factum autem demum stultus agnoscit.*

Ῥέθη. Membra corporis:

Anima vero ex membris. ———

Αὐτὰς κατ' ἀυτὸν γ' ἄρα μηχανορράφων.

Et in Euripidis Andromach. μηχανορράφοι κακῶν.

5 Ῥέξας ἱερά. Od. Δ. 473:

Ῥέξας ἱερὰ καλὰ ἀνεδαινέμεν. —

6 Ῥεχθὲν δέ τι. Il. P. 32:

Πρίν τι κακὸν παθέειν· ῥεχθὲν δέ τε νήπιος ἔγνω.

Similiter habet Hesiod. in Oper. versu 216:

— Παθὼν δέ τε νήπιος ἔγνω.

Priore sensu Latine dicitur apud Virgil. *Cum faciam vitulâ pro frugibus, ipse venito.*

Eodem sensu accipitur Hebraicum עשה *fecit.* Psalm. 66, 15. אעשה בקר עם עתודים, ad verbum, *faciam boves cum hircis*, pro *sacrificabo.* Vide quoque Exod, 10, 25. Levit. 16, 9. Num. 6, 17. Ezech. 45, 17, 22.

7 Ῥέθη. Philemonis Lex. ineditum: Ῥέθος. Κυρίως τὸ πρόσωπον, ... καταχρηστικῶς δὲ, πάντα τὰ μέλη. καὶ ὁμηρικῶς τῷ Ἀπολλωνίῳ, τὰ πρόσωπα. ἰστέον ὅτι οἱ μὲν ἄλλοι τὰ μέλη φασίν· Αἰολεῖς δὲ μόνοι, κατὰ τὰς παλαιὰς, τὸ πρόσωπον ῥέθος καλοῦσιν.... καὶ παρ' Ὁμήρῳ τό·

Ψυχὴ δὲ ῥεθέων πταμένη. —

(Il. Π. 856.) τινὲς δὲ, οὐκ ἀπὸ μελῶν (male βελῶν) νοοῦσι. συμβαλλόμενοι γὰρ φασιν ἡ ψυχὴ ἔσται, κατὰ πᾶν οἰκεῖον τὸ σῶμα.

8 Ψυχὴ δέ. Il. Π. 856. Vide Schol.

Ῥεῖθρον. Τὸ ῥεῦμα. ὁ διηρημένος, [1] ῥέεθρον λέγεται. λέγουσι [2] δὲ ὅτως καὶ ὁ ἐν Ἰθάκῃ λιμήν. ἐπῴθετον δὲ αὐτῷ ὅτι, διότι φέρεται ῥεῖθρον εἰς αὐτὸ [3] ἐκ τῆς ἅλσεως.

Ῥεῖα ζώοντες. Ἀμόχθως καὶ ῥᾳδίως [4] καὶ ἀπόνως.

Ῥήγεα.

——— Ῥήγεα [5] σιγαλόεντα.

περιῤῥώματα. [6]

Ῥηγμίν. [7] Ὁ αἰγιαλὸς· ἀπὸ τοῦ περιῤῥήγνυσθαι [8] αὐτῷ τὸ κῦμα.

Ῥηξήνορα. Πολεμιστήν· ἀπὸ τοῦ ἀλλαῤῥήσειν τὰς φάλαγγας, τοῦτ' ἔστι, τὰς τάξεις ἀνδρῶν. καὶ αὐτὸ τὸ ἔργον, ῥηξηνορίη· [9]

——— Ἔργον δέ μοι [10] ὔ φίλον ἔσπεν,

Οὐ ῥηξηνορίην. ———

ἔστι δὲ καὶ κύριον ὄνομα·

Ναυσίθοος [11] δ' ἔτεκε ῥηξήνορά τ' Ἀλκινόοντε.

---

[1] Διηρημένος. Post διηρημένος, omissum πόλεμος, aut aliquid simile. In ῥεῖθρον vide Ammonium ac Thomam Magistrum, doctissimosque Interpretes. Sic Philemonis Lexicon Ms. ineditum: Ῥεῖθρον ἐπὶ μὲν ῥοῦμά ἐστιν ἁπλῶς κατὰ ἀρχαίων εἴρηκεν, ἀλλ' ἐπὶ μὲν πολέμου. φησὶ δὲ (ἐπὶ) μὲν τόπου καθ' ὃ ὁ πόλεμος φέρεται. ῥοῦμα δὲ καὶ ῥόθιον αὐτὸ τὸ ὕδωρ. καὶ Ῥέεθρον ὄνομα τόπου, ὡς οἱ παλαιοὶ φασιν, ὁ ἐν Ἰθάκῃ λιμήν, ὡς καὶ τὰ Ποιητής·

— Ῥείθρῳ, ὑπὸ Νηΐῳ ὑλήεντι.

διὰ τὸ εἰς αὐτὸν ἐκ μὲν Νήϊον καταῤῥέοντα χείμαῤῥον. τὸ δὲ Νήϊον, ὄρος Ἰθάκης κάθυγρον, ἔχον κόλπον τινὰ νηῶν δεκτικόν.

[2] Λέγουσι. Pro λέγουσι, lege λέγεται, ob λιμὴν sequens. Inde natus error, quod λέγει, λέγουσι & λέγεται eodem fere compendio repræsententur.

[3] Αὐτό. Lege αὐτόν. Respicit Od. A. 186:

Ἐν λιμένι Ῥείθρῳ, ὑπὸ Νηΐῳ ὑλήεντι.

[4] Ῥᾳδίως. Hæc verba laudat Clar. Alberti, & dicit legendum esse ῥᾳδίως, pro ῥαιδίως quod habetur in Codice Ms. Sed non attendit hîc, ut & alibi, *iota* non

Ῥεῖθρον. Fluentum. Fluctus diviſus vocatur ῥέεθρον. Sic quoque dicitur portus in Ithacâ poſitus; & eſt illius epithetum, quod in eum deferatur fluentum ex luco.

Ῥεῖα ζώοντες. Sine labore & moleſtiâ, facile viventes.

Ῥήγεα.

——— *Stragula admiranda.*

Significat ſtragula.

Ῥῆγμίν. Littus; ſic dicitur quod fracti allidantur ad hoc fluctus.

Ῥηξήνορα. Bellatorem, ſic dictum quod perrumpat phalangas, *id eſt*, ordines virorum. Et ipſummet Martis opus vocatur ῥηξηνορίη.

——— *Nec opus mihi gratum erat,*
Nec ardor bellicus quo perrumperem phalangas. ———

Eſt & nomen proprium:

Nauſithous vero genuit Rhexenoremque Alcinoumque.

ſubſcriptum, ſed ad latus poſitum fuiſſe. Vide p. 693. Poſt λαὸνας addendum puto ζῶντες, quod extat in Heſ. & ex Apollon. excidiſſe ſuſpicor. Legitur Od. Δ. 805:

— Θεοὶ ῥεῖα ζώοντες.

Dixit Virgilius *facilem victum*; quod ab hiſce Homeri verbis non multum abludit. *Fundit humo facilem victum juſtiſſima tellus.*

5 Ῥήγεα. Od Z. 38.

6 Περιῤῥώμαλα. Gloſſam hanc verſui præponendam non ſubjiciendam puto. Schol. in Od. Γ. 349. Ῥήγεα. Βαπτὰ ἱμάτια καὶ περιῤῥώλαια. ῥῆξαι γὰρ οἱ Ἀχαιοὶ ἔλεγον τὸ βάψαι.

7 Ῥηγμίν. In hanc vocem Philemonis Lex. Mſ. Ῥηγμίν. Ὁ αἰγιαλὸς, ἔνθα τὰ κύματα ῥήγνυται. λέγει δέ πῃ ὁ Ποιητὴς ῥηγμῖνα, τὴν τῆ θαλάσσης ἐπιφάνειαν, ἣν φησι καὶ αὖρέα νῶτα θαλάσσης. (Il. B. 159.) ἔστω καὶ ἐν Ὀδυσσείᾳ λέγλ κώπαις τύπτεσθαι ἀλὸς ῥηγμῖνα βαθεῖαν. (Od. M. 214.)

8 Αὐτῷ. Sic legendum. Montfauconius edidit αὐτῇ, contra uſum linguæ Græcæ. Scilicet in hoc Codice Manuſcripto αὐτῷ per compendium hîc ſcriptum fuerat.

9 Ῥηξηνορίη. Hîc omiſſum puto τὸ λέγεται.

10 Ἔργον δὲ μοι. Od. Ξ. 222. ubi ὀπωφελίης pro ῥηξηνορίης.

11 Ναυσίθοος, Od. H. 63.

Ῥήσσοντες. [1] Τύπτοντες.

Ῥήτρη. [2] Ὁ μὲν Ἀττικῶν, ὁμιλία, ῥῆσις· ἀπὸ τοῦ ῥήσσειν, ὅ ἐστι λέγειν. ὅθεν καὶ ῥήτωρ ὠνόμασαι. βέλτιον [3] δὲ τὴν ἐπὶ ῥητοῖς τισι συνθήκην ποιεῖν.

Ῥίγησεν. Ἔφριξεν. ἐστὶ ῥίγιον, τὸ φρικτὸν ἐστὶ χαλεπόν. καὶ ῥιγέσσαι, τὰ φρικτὰ καὶ χαλεπά. καί·

——— Ῥιγεδανῆς [4] Ἑλένης, ———

τῆς φρικώδους.

Ῥίμφα. Ταχέως.

Ῥινός. Ἐπὶ μὲν τοῦ δέρματος ἡ μυκτήρος·

Ῥινὸς [5] ὑπὲρ πυμάτης. ———

καὶ ἡ ἀσπίδος·

——— Ῥινούς τε [6] βοῶν. ———

Ῥινοτόρος. [7] Ὁ τοὺς ῥινοὺς ἀφαιρούμενος, τουτέστι, τὰς ἀσπίδας· ἢ, ὁ τὰ χρῶτα διατέμνων.

Ῥῖον. Ἀκρωτήριον ὄρους·

——— Οὐ γὰρ ἐφῆκε [8]

Ἀνδρί γε σιτοφάγῳ, ἀλλὰ ῥίῳ ὑλήεντι. [9]

Ῥίπεσσι. [10] Πλέγμασι.

---

[1] Ῥήσσοντες. Il. Σ. 571:

— Τοὶ δ' ῥήσσοντες ὁμαρτῇ,
Μιλτῷ τ' ἰύγμῷ τε, ποσὶ σκαίροντες ἐπονθο.

Optime Clarissimus Alberti confert illud Horat. Carmin. 1. 73. *Nunc pede libero pulsanda tellus.*

[2] Ῥήτρη. Vide præstantissimum Ruhnkenium ad Timæum voce ῥήτρα.

[3] Βέλτιον. Explicat hunc versum ex Od. Ξ. 393. quem hîc excidisse puto: Ἀλλ' ἄγε νῦν ῥήτρην ποιησόμεθ'. — Quod Schol. explicat, τὴν ἐπὶ ῥητοῖς καὶ ὁμολογημένοις συνθήκην. Nisi hæc βέλτιον δὲ, &c. sint glossa τοῦ ῥήτρη, nec versûs explicatio:

[4] Ῥιγεδανῆς. Il. Τ. 325. Plutarchus *De audiendis Poetis.* ῥιγεδανὸς inter-

Ῥήσσοντες. Verberantes.

Ῥήτρη. Apion intelligit colloquium, ſermonem. Derivatur ex ῥήσκειν, quod eſt dicere; unde & ῥήτωρ, *id eſt*, rhetor, dicitur. Melius autem eſt facere certas pacti conditiones.

Ῥίγησεν. Horruit; & ῥίγιον horribile & durum ac difficile. Et ῥιγέσσαλα terribilia ac difficilia. Et:

——— *Horrendæ Helenæ;* ———

hoc enim ſignificat ῥιγεδανῆς.

Ῥίμφα. Celeriter.

Ῥινός. Pro cute naſi:

Naſi ſuper extremâ cute. ———

Et pro clypeo:

——— *Et ſcuta bouina.* ———

Ῥινοτόρος. Qui perforat ῥινὸς, *id eſt*, clypeos; aut qui cutem dilacerat.

Ῥῖον. Summitas montis:

——— *Neque enim ſimilis erat*
Homini qui frugibus veſceretur, ſed cacumini ſilvoſo.

Ῥίπεσσι. Intortis implicitiſque virgis.

---

pretatur κακοθάνατον. θάνον γὰρ Μακεδόνες τὸν θάνατον καλοῦσι.

5 Ῥινός. Il. N. 616.

6 Ῥινές τε βοῶν. Il. Θ. 61:
Σὺν ῥ' ἔβαλον ῥινὲς, σὺν δ' ἔγχεα.—
Et Il. Δ. 447. idem legitur. At occurrit ῥινῆσι βοῶν Il. M. 263. N. 406. & Od. A. 108.

7 Ῥινοτόρον. Il. Φ. 392. Ἄρηος ῥινοτόροιο. Heſiod. Theogon. verſu 934. Ἄρηϊ ῥινοτόρῳ.

8 Οὐ γὰρ ἐῴκει. Od. I. 190. In Vulgatis Homeri Editionibus ἐδὲ pro ἐ γάρ.

9 Ὑλήεντι. Homerus addit, ὑψηλῶν ὀρέων. De Cyclope Polyphemo loquitur.

10 Ῥίπεσσι. Od. E. 256:
Φορέξει δέ μιν ῥίπεσσι λιγαμπελὶς οἰσυΐνῃσι.

Ῥοδοδάκτυλος. [1] Ἡ ῥοδόχρως. Ἀπὸ μέρους καλή. εἴρηται δὲ ἀφ' ὧν τὰς ἡμ τὴν ἀναλογὴν φαινομένας ἀκτῖνας ἠλίου.

Ῥοδόεντι. Ῥοδινῷ·

——— Ῥοδόεντι [2] δὲ χρῖεν ἐλαίῳ.

Ῥόιζησεν. Ποιὸν ἦχον ἀπετέλεσεν.

Ῥοχθεῖ. Ποιὸν εἶχον [3] ἀποτελεῖ·

Ῥόχθει γὰρ [4] μέγα κῦμα. ———

Ῥυδόν. [5] Ῥευστικῶς, ἐν πλήθει, μεταφορικῶς.

Ῥυμός. Τῷ ἁρμαλιῷ τὸ μέρος.

Ῥύσια. [6] Τὰ ἐκχυράσματα.

Ῥυστάζοντας. Ἕλκοντας. Ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ δὲ καὶ τὰς ἑλκυστικὰς [7] λίθους, καὶ μὴ διὰ χειρῶν βασαχθῆναι δυναμένους ῥυτὰς λέγει·

Ῥυτοῖσιν λάεσσι. [8] ———

Ἀπὸ τῆς αὐτῆς ἐννοίας καὶ τὰς τοξότας, καὶ ἕλκειν ἐπισταμένους τὸ τόξον·

Οἷόν [9] τε ῥυτῆρα βιοῦ τ' ἔμμεναι καὶ ὀϊστῶν.

σημαίνει δὲ ἀφ' οὗ τὸ ῥύεσθαι, ὅ ἐστι φυλάσσειν, τὰ φύλακα αὐτοῦ. [10]

---

[1] Ῥοδοδάκτυλος. Aliâ voce compositâ haud absimilis formæ utitur auctor epigrammatis quod ex Anthologiâ inedità protulit & emendavit ὁ πάνυ Ruhnkenius, p. 39. Epistol. Crit. ad Clar. Valckenarium: Δωρίδα τὴν ῥοδόπυγον ὑπὲρ λεχέων ἀφάτεινας Ἀνθεσιν ἐν χλοεροῖς, ἀθάνατον γέγονα.
In Ῥόδον hæc habet Philemon ineditus: Ῥόδον. Τὸ ἄνθος. ῥοδωνιὰ, ὁ τόπος· ῥοδὴ ἡ, τὸ φυτόν. Ἀρχίλοχος· » Ἔχουσα θαλλὸν μύρ- » σίνης, ἀφείσιλλο ῥοδῆς τε καλὸν ἄνθος. Ῥόδος δὲ, ἡ περιφανεστάτη νῆσος.

[2] Ῥοδόεντι δέ. Il. Ψ. 186.

[3] Εἶχον. Lege ἦχον.

[4] Ῥόχθει γάρ. Od. E. 402. In Codice Mſ. δὲ pro γὰρ legitur.

[5] Ῥυδόν. Od. O. 425:

Ῥοδοδάκτυλος.

Ῥοδοδάκτυλος. Cujus cutis roſeum colorem refert : ex parte pulchram indicat. Sic vocatur Aurora ob radios qui oriente ſole promicant.

Ῥοδόεντι. Roſeo :

——— *Roſeoque unxit oleo.*

Ῥόιζησεν. Quemdam ſonitum edidit.

Ῥοχθεῖ. Quemdam ſonitum edit :

Murmurabat enim ingens fluctus. ———

Ῥαδόν. Affluenter, abunde, metaphorice.

Ῥυμός. Pars currûs.

Ῥύσια. Pignora.

Ῥυτάζοντας. Trahentes. Hinc & lapides qui attrahuntur nec manibus geſtari poſſunt, vocat ῥυτάς :

Lapidibus qui trahuntur. ———

Eodem ſenſu & ſagittarios, & qui arcum tendere ſciunt, ſic dicit :

Ut tenſor arcûſque eſſet & ſagittarum jaculator.

Et ῥύλης, ex verbo ῥύεσθαι quod eſt *cuſtodire*, ſignificat cuſtodem.

Κέρη οἱ ἔιμι Ἀρύβαντος ἐγὼ ῥυδὸν ἀφνειοῖο.

6 Ῥύσια. Il. Λ. 673 :

Ῥύσι' ἐλαυνόμενος. —

Vide Euſtathium.

7 Ἐλκυστικός. Mallem ἑλκυστάς. Schol. in Od. Ξ. 10. Ῥυσοῖσι. Ἐλκυστοῖς, μεγάλοις, καὶ μὴ δυναμένοις ἁλὶ χειρῶν βασταχθῆναι λίθοις.

8 Ῥυσοῖσι λάεσσι. Od. Ξ. 10.

9 Οἱόν τε. Od. Φ. 173.

10 Φύλακα αὐτοῦ. Quid ſibi vult hoc αὐτοῦ ? An ῥυτῆρα ſolum proprie ſignificat ſuî ipſius cuſtodem ? minime. Audi meam conjecturam : ſcilicet αὐτοῦ hîc eſt initium versûs Homerici quem adduxerat Apollonius. Et revera legitur Od. P. 187 :

Αὐτῆ βυλοίμην σαθμῶν ῥυτῆρα γενέσθαι.

Hîc vellem ſtabulorum cuſtodem fieri.

Ρυτῆρες. [1] Οἱ τῆς ἡνίων ἱμάντες.

Ρῶγας. Τὰς θυρίδας· [2]

——— Ἀνὰ ῥῶγας [3] μεγάροιο

Ῥῶπας. + Εἶδος φυτοῦ.

——— Ῥῶπάς τε λύγους τε. [5]

καί·

——— Διὰ [6] ῥωπήια πυκνὰ,

τοὺς τόπους ἐν οἷς ῥῶπες φύονται.

Ρωχμός. [7] Ῥῆξις, ῥαγὰς, οἷον ῥωχμὸς, ἐκποιητὴ ὑδατος.

Ῥωγμὸς [8] ἔην γῆς. [9] ———

Ῥώοντο. Ὥρμων ἐλάμβανον·

Χαῖται [10] δὲ ῥώοντο. ———

καί·

——— Ὑπὸ δὲ κνῆμαι [11] ῥώοντο ἀραιαὶ,

ῥῶσιν ἐλάμβανον.

---

1 Ῥυτῆρες. Il. Π. 475:

Τὼ δ' ἰθυνθήτην, ἐν δὲ ῥυτῆρσι τάνυσθεν.

Et in Herculis Scuto, verſu 308:

Ῥυτὰ χαλαίνοντες. —

2 Θυρίδας. Heſ. habet: οἱ μὲν, τὴν ὀρθοθύραν, οἱ δὲ, τὴν ἐκτομάδα. οἱ δὲ, τὰς θυελίδας· ἄλλοι, τὰς κλίμακας, καὶ αὐτὰς τὰς βαθμὰς τῆς κλιμάκων, ῥωγάδας.

3 Ἀνὰ ῥῶγας. Od. X. 143.

4 Ῥῶπας. Hæc habet Philemonis Lex. Mſ. in ῥωπόλης, pro quo legerem cum Heſ. ῥωποπώλης: Ῥωπόλης. Ὁ μυρεψός. ῥῶπες γδ', ὕλη καὶ ὑλώδη φυτὰ, ἢ θάμνοι καὶ σύμφυτος τόπος. ἢ ῥώψ ὅτι βοτανὴ ἀπαλή....

5 Ῥῶπάς τε λύγους τε. Od. K. 166.

6 Διὰ ῥωπήια. Il. N. 199. Hîc hodie in Homero ἀνὰ pro διά.

7 Ῥωχμός. Philemonis Lexicon Manuſcriptum: Ῥωχμός. Ἡ κατὰ γῆς ῥῆξις, ἥτις καὶ ῥῆγμα λέγεται. ὥσπερ βρεχμὸς καὶ βρέγμα, καὶ πλεχμὸς καὶ πλέγμα. ῥωχμὸς δὲ καὶ τόπος κεχαραγμένος ὑπὸ ὀμβρίων ὑδάτων. ὡς καὶ

Ῥυτῆρες. Lora habenarum.

Ῥῶγας. Oſtiola:

——— *Per oſtiola domûs.*

Ῥῶπας. Quamdam plantæ ſpeciem:

——— *Virgultaque viminaque.*

Et:

——— *Per loca ubi denſa naſcuntur virgulta.*

Hoc enim ſignificat ῥωπήια.

Ῥωχμός. Fiſſura, ſciſſura, quaſi ῥωγμὸς, id quod ab aquâ abſciditur:

Fiſſura erat terræ. ———

Ῥώοντο. Impetum capiebant:

Capilli autem impetum capiebant. ———

Et:

——— *Subtus autem ſuræ confirmabantur graciles.*

Ῥώοντο hîc ſignificat *confirmabantur.*

τῷ Ποιητῇ, ὧν Ἰλιάδ. Ψ. (Il. Ψ. 420.) Ῥωχμὸς ἦεν γαίης. — γίνεται ὁ ῥωχμὸς ἀπὸ τοῦ ῥήσσω, ὅθεν ῥηγμὶς, καὶ μεταθέσει τοῦ Γ εἰς Χ, καὶ τροπῇ τοῦ Η εἰς Ω, ῥωχμός. Ex ῥήσσω quoque derivat τὸ ῥάκος, in quam vocem hæc habet notatu digniſſima, quæ, occaſione datâ, juvat hîc apponere: Ῥάκος. Τὸ διερρωγός. ἀπὸ τοῦ ῥήσσω, ῥήξω, ἔρρηχα, τὸ ῥάκεα γίνεται τροπῇ τοῦ Η εἰς Α, καὶ τοῦ δασέος εἰς ψιλόν· ὅπερ οἱ Αἰολεῖς βράκος φασί. χρῆσις δὲ τοιαύτη παρὰ Σαπφοῖ, ἐν τῷ· » Τὶς δ' ἀγροιώτης θέλγα νόον, ὅτι

» ἐπισαμβὴς τὰ βράκεα ἕλκει ἐπὶ τᾶς » σφυρᾶν. ἦγεν ποκὰ γυνὰ χωρῖλικὰ, (lege χωρῖλικὴ) ἀγροικιώτερον ἐφέλκεται ἐσθῆτα.

8 Ῥωγμὸς ἦεν. Il. Ψ. 420. Lege ῥωχμὸς, & ſupra pro ὄιον ῥωχμὸς, lege ἶον ῥωγμός.

9 Γῆς. Lege γαίης. Homerus addit:

— Ἡ χειμέριον ἀλὲν ὕδωρ
Ἐξερρήξεν ὁδοῖο, βάθυνε δὲ χῶρον ἅπαντα.

10 Χαῖται δὲ ῥώοντο. Sic verſus legitur integer apud Homerum Il. Ψ. 367: Χαῖται δ' ἐῤῥώοντο μετ' πνοιῆς ἀνέμοιο.

11 Ὑπὸ δὲ κνήμας. Il. Σ. 411.

Ῥωγαλέα. [1] Διερρωγότα. Ϲ ῥωγαλέον, τ διερρηγμένον θώρακα. [2] διὰ γὰρ τῦ παρακολουθοῦντος εὔχεται Ἀγαμέμνων Ἕκτορα ἀνελεῖν.

---

[1] Ῥωγαλέα. Dicitur ῥωγαλέα Od. N. 435. & Ξ. 343. & ῥωγαλέην Od. N. 438. P. 198. ac Σ. 108.

[2] Θώρακα. Alludit ad locum Homeri-

Ῥωγαλέα. Diſrupta. Et ῥωγαλέον, diſruptam loricam. Nam ex conſequentibus ſic vota facit Agamemnon ut ſibi Hectorem diſruptâ loricâ occidere liceat.

---

cum ubi Agamemnon precatur Il. B. 417:

Ἕκτορέον ἢ χιτῶνα περὶ στήθεσσι δαΐξαι
Χαλκῷ, ῥωγαλέον.—

Σ

Σαγγάριος. Ποταμὸς ἐν Φρυγίᾳ.

Σάμος. Πόλις ἐν Κρήτῃ.

Σάκος. Ἀσπίς· ἀφ' ἧς καὶ οἱ νεώτεροι σακτὴν [1] τὴν ὅλην πανοπλίαν λέγουσι, ὡς Σοφοκλῆς. καί·

——— Σακεσπάλος [2] ἰσωστὰ Τυδεὺς,

ὁ πολεμικὸς, ὁ κῦρ τῷ ἐναντίων τὰ σάκη πάλλων. καὶ τό·

——— Σάκε' [3] ὤμοισι κλίναντες,

τὸ λεγόμενον κεραμιδῶσαι.

Σάμοιό τε παιπαλοέσσης, [4] Θρηϊκίης. Τινὲς ἔδοξαν τὴν νῦν λεγομένην Σαμοθράκην· Θρηϊκίην δὲ νῦν εἰρῆσθαι πρὸς διαφορὰν τῆς ὁμωνυμίας, ἐπεὶ οἶδεν καὶ ἐν Ἰωνίᾳ καὶ Καρίας Σάμον Ὅμηρος.

Σάλπιγξ. Συνήθως·

Ὡς δ' ὅτ' ἀριζήλη [5] φωνὴ, ὅτε τ' ἴαχε σάλπιγξ.

Σαρδάνιον. [6] Σαρδόνιος λέγεται γέλως, ὁ καθ' ὑπόκρισιν γινόμενος· ἀπὸ τῆς σεσειρέναι τοῖς ὀδοῦσι. [7]

---

[1] Σακτὴν. Legitur σάγην, apud Hes. & Etym. p. 707.

[2] Σακεσπάλος. Il. E. 126.

[3] Σάκε'. Il. Λ. 592.

[4] Παιπαλοέσσης. Hîc varia Homeri loca confundit Apollon. Nunquam enim ibidem παιπαλοέσσης & Θρηϊκίης simul conjunguntur cum Σάμοιο. Legitur Od. Δ. 845:
Μεσσηγὺς Ἰθάκης τε Σάμοιό τε παιπαλοέσσης.
Et Od. Δ. 671. ac O. 29:
Ἐν πορθμῷ Ἰθάκης τε Σάμοιό τε παιπαλοέσσης.
Sed Il. N. 12:
Ὑψοῦ ἐπ' ἀκροτάτης κορυφῆς Σάμης ὑλήεσσης, Θρηϊκίης. —
Ergo legendum in Apollon. Σάμης ὑλήεσσης, Θρηϊκίης.

[5] Ὡς δ' ὅτ' ἀριζήλη. Il. Σ. 219.

[6] Σαρδάνιον. Od. Υ. 302:

Σ

Σαγγάριος. Fluvius in Phrygiâ.

Σάμος. Urbs in Cretâ.

Σάκος. Scutum; unde & recentiores universam armaturam vocant σάγην, ut Sophocles:

——— *Scuti vibrator eques Tydeus.*

Σακεσπάλος hîc bellatorem designat, eum qui scuta adversus hostes concutit. Et:

——— *Scuta humeris inclinantes,*

hoc designat quod nos vocamus κεραμιδῶσαι, *id est*, sublatis supra caput tegulis se contegere.

Σάμοιό τε παιπαλοέσσης, Θρηϊκίης. Quidam eam intelligunt quam nos hodie vocamus Samothracen; & sic eam volunt vocari a Poetâ, ut distingueret duas urbes ejusdem nominis. Nam & in Ioniâ Cariæ urbem Samum Homerus cognoscit.

Σάλπιγξ. In sensu apud nos usitato:

Ut autem cum valde cognitu facilis vox est, quando clangit tuba.

Σαρδάνιον. Sic vocatur risus fictus & simulatione expressus. Sic dicitur ex σεσηρέναι, *id est*, diducere labra.

— Μείδησε ἢ θυμῷ Σαρδάνιον μάλα τοῖον. —

7 Σεσειρέναι. Sic in Codice Manuscripto. Male edidit Montfauconius σεσειρέσθαι. Sed legendum est, quod propius accedit, & autoritate Hes. ac usu linguæ comprobatur, σεσηρέναι. Duas alias causas affert Hes. Οἱ τὴν Σαρδὼ καλοικοῦντες, τῷ Κρόνῳ ἐθύοντο γελῶντες καὶ ἀσπαζόμενοι ἀλλήλους· ἀισχρὸν γὰρ ἡγοῦντο δακρύειν καὶ θρηνεῖν·

Σακεσπάλος· Ἀπολλόδωρος, ἤτοι τὰ τῶν πολεμίων σάκη λῃσείων. [1]

Σαυρωτῆρος. [2] Τῆς ἐπιδορατίδος.

Σαώτερος. [3] Σωτήριος. εἴρηται δὲ ἀπὸ τοῦ ἀπολελυμένου [4] Αἰολικοῦ τοῦ σάος, τὸ σαώτερος, συγκριτικόν.

Σαρπήδοντος. Τάυτῃ τῇ κλίσει τοῦ ὀνόματος ἄλις κέχρηται ὁ Ποιητής·

Σαρπήδοντος ἑταῖρον Ὀϊκλῆα μεγάθυμον. [5]

καί·

Τεύχεα [6] Σαρπήδοντος. ——

Αἰολικὸν δὲ τὸ χῆμα, ἀπὸ βαρυτόνου τῆς Σαρπήδων. καὶ τὴν δοτικήν·

Σαρπήδοντι [7] δ' ἄχος γένετο. ——

λέγει δὲ τὸ μέτρον δῆλον, ὡς ὅτι [8] λέγει·

Σαρπήδων Λυκίων [9] βουληφόρε, ——

φαίνεται ἀπὸ τῆς ὀξυτόνου λέγων. [10] ἐχρῆν γὰρ τὴν αὐτὴν εἶναι τῇ εὐθείᾳ, ὡς ὁ Μυρμιδών, καὶ ὁ Μακεδών. ὅδέ ἐστιν Αἰολικῶς·

τὸ ἂν προσπεσὸν γέλωτα κληθῆναι Σαρδόνιον. τινὲς δὲ, ἀπὸ Σαρδόνος τοῦ νήσου. φύεται γάρ τις βοτάνη ἐν ταύτῃ ἐσθίεσθαι, ἧς οἱ γευσάμενοι μὴ ἀσασμῷ καὶ γέλωτι ἀποθνήσκειν. Eleganter Apuleius *risipinam* dicit, *reſtrictis labellis ridere.*

[1] Τὰ τῶν πολεμίων σάκη λῃσείων. Legerem, τὰ κατὰ τῶν πολεμίων σάκη λῃσείων. Ut ſupra in σάκος habet, ὁ κατὰ τῶν ἐναντίων σάκη πάλλων. Sed fortaſſe nihil mutandum; & diverſam ab eo ſequens explicationem Apollodor. interpretatur, hoſtium ſcuta concutiens; cum Apollon. explicet, ſcuta adverſus hoſtes vibrans. Et haud ſcio an non hîc ἤτοι ſit disjunctivum; & omiſſum ſit alterum membrum, ubi, poſt Apollodori ſententiam, & ſuam proponebat.

[2] Σαυρωτῆρος. Philemon ineditus: Σαυρωτήρ. Ἔστι σιδήρεον κοῖλον ἐξ ἄκρου ὀξύ, ὃ ἐνδιδύσκεται εἰς τὸ ὀπίσω ἄκρον τοῦ δόρατος, ὀρθὸν αὐτὸ κατὰ σκόλοπας δίκην σαυρᾶ ἐοικὸς ποιεῖ κατὰ γῆς πηγνύμενον. ὅθεν καὶ τὴν κλῆσιν ἔσχεν, ὡς ἴσα σαυρωτὴρ δόρατος. οἱ δὲ πα-

ΣΑΚΕΣΠΑΛΟΣ.

Σακεσπάλος. Apollodorus eum intelligit qui scuta hostium concutit.

Σαυρωτῆρος. Cuspidis hastæ.

Σαώτερος. Salutaris, salvus & incolumis. Dicitur ex Æolicâ resolutione σάος; & σαώτερος est in comparativo.

Σαρπήδοντος. Sic sæpe hoc nomen flectit Poeta:

Σαρπήδονι *socium Oiclem magnanimum.*

Et:

Arma Σαρπήδονι. ———

Æolica est hæc figura; derivatur ex nominativo Σαρπήδων qui habet accentum gravem syllabicum. Et in dativo:

Σαρπήδονι *vero dolor fuit.* ———

Ob metrum manifestum est Homerum, cum dicit:

Σαρπῆδον *Lyciorum consiliarie,* ———

non derivare ex nominativo Σαρπηδὼν qui accentu acuto notatur. Oporteret enim vocativum tunc eundem esse ac nominativum, ut Μυρμηδὼν & Μακεδὼν flectuntur. Sed nec hoc quoque Æolice dicitur; nam tunc efferremus Σαρπηδον, pro Σαρπῆδον,

---

λαιοὶ λέγουσιν σαυρωτῆρα, τὸ ὃν τῷ ἑτέρῳ ἄκρῳ τῆ δόρατος ἔχαλον σιδήρειον κέντρον. παρ' Ὁμήρῳ δὲ σαυρωτὴρ καλεῖται ἡ ἐρίαχος. ὀνομάζεται ἢ ἡ σύραξ ὁ σαυρωτὴρ, &c. &c. &c.

3 Σαώτερον. Il. A. 32:

Ἀλλ' ἴθι, μή μ' ἐρέθιζε, σαώτερος ὥσκε νέεσθαι.

4 Ἀπολελυμένως. Philemoni contra τὸ σάος est τὸ ὑγιὲς, & τὸ σῶς κατὰ συναίρεσιν, at σόος Ὁμηρικόν.

5 Σαρπήδονι ἑταῖρον Οἰκλῆα μεγάθυμον Il. M. 379. Lege ut apud Homer. Ἐπικλῆα μεγάθυμον, pro Οἰκλῆα; nisi forte sit varians Lectio.

6 Τεύχεα. Il. Ψ. 800.

7 Σαρπήδονι σ'. Il. M. 392.

8 Ὅτι. Legerem ὅταν.

9 Σαρπήδων Λυκίων. Il. E. 633. Legerem, ut apud Homer. Σαρπῆδον, pro Σαρπήδων.

10 Λέγων. Sic in Codice Mss. Male edidit Montfauconius λέγειν. Lego ἃ φαίνεται.... λέγων, additâ negatione.

προεφερόμεθα γὰρ Σαρωνίδων καὶ τὴν δολιχήν· [1] ἀλλὰ βαρυτονουμένης εὐθείας. οὐκ Αἰολικῶς δὲ, ἀλλ' ὥσπερ τῆς Εὐρήμων, Εὐρῆμον· οὕτω Σαρωνίδων, Σαρωνῆδον.

Σάω.

Ἀλλὰ σάω μὲν τᾶυτα, καὶ σάω δ' [2] ἐμὲ, ——

ἀντὶ τοῦ σῶζε.

Σέβας. Θᾶυμα, παράπληξις·

—— Σέβας μ' ἔχει [3] εἰσορόωντα.

ἀπὸ τούτου σέβεσθαι, τὸ ἐντρέπεσθαί τινα, καὶ τὸ θαυμάζειν·

—— Σεβάσσατο [4] γὰρ τόγε θυμῷ,

ὅ ἐστι σεβασὸν ἡγήσατο.

Σέθεν. Σοῦ. τοῦτον [5] ἢ ἴσον δύναται, ἀπὸ τοῦ σεῦ, καὶ τὸ σέο, καὶ τὸ σεῖο. τὸ δὲ παθ' Ὅμηρον σύναρθρον ἴσον τῷ τοῦ σοῦ·

Μνῆσαι [6] πατρὸς σεῖο θεοῖς ἐπιείκελ' Ἀχιλλεῦ.

Σέλας πυρός. [7] Ἡ λαμπρότης τοῦ πυρός· ἀπὸ τούτου καὶ σελήνης.

Σελλήεις. Ποταμὸς ἐν Θεσπρωτίᾳ· ὅθεν τὸ ἔθνος, Σελλοί. [8]

Σέυας. [9] Παρορμήσας. ὅτ' ἂν δὲ φησί·

Καὶ τὰς μὲν σεῦαν [10] ποταμὸν ἐπὶ δινήεντα,

---

[1] Τὴν δολιχήν. Hîc omissum vocabulum. An Σαρωνίδουλι, seu Σαρωνιδόσι? Certe legitur Σαρωνηδόνι ἀντιθέῳ Il. E. 629. & Π 649. Immediate supra pro Σαρωνίδων, lego Σαρωνηδον, Æolice.

[2] Ἀλλὰ σάω. Od. N. 230. Ante posterius σάω, tolle τὰ καὶ quod metro officit. Legitur & Od. P. 595: Αὐτὸν μὲν σε πρῶτα σάω. —

[3] Σέβας μ' ἔχει. Od. Γ. 123.

[4] Σεβάσσατο γάρ. Il. Z. 167.

[5] Τοῦτον δέ. Fortasse τούτῳ δέ.

[6] Μνῆσαι πατρός. Il. Ω. 486. Male in Codice Manuscripto legitur: Σοῖο μνήσαιο πατρὸς θεοῖς ἐπιείκελ' Ἀχιλλεῦ.

[7] Σέλας πυρός. Passim apud Hom. & in

& in dativo Σαρπηδόνι. At nominativus ὁ Σαρπῆδων accentum gravem ſyllabicum, non vero acutum, habet. Nec hoc Æolicum eſt: ſed quemadmodum ex nominativo Εὐρήμων fit Εὐρῆμον; ſic ex Σαρπήδων gravi formatur in vocativo Σαρπῆδον.

Σάω.

Sed ſerva & hæc, ſerva & me. ——

Σάω hîc ponitur pro σῶζε, *id eſt*, ſerva.

Σέβας. Admiratio, ſtatus attonitæ mentis:

—— *Admiratio me tenet inſpicientem.*

Hinc & σέβεσθαι eſt ob admirationem aliquem revereri:

—— *Hunc enim velati ſacrum ac venerabilem habuit.*

Σεβάσσατο enim hîc ſignificat *ſacrum habuit.*

Σέθεν. Tuî. Idem ſignificant apud Homerum σοῦ, σέο & σεῖο. Hoc apud Homerum ponitur pro ὁ σῶ:

Recordare patris tui, o Diis par Achille.

Σέλας πυρός. Fulgor ignis; hinc & dicitur luna ob ſplendorem.

Σελλήεις. Fluvius in Theſprotiâ; unde & gens vocatur Selli.

Σεύας. Cum incitaſſet. Quando vero dicit:

Et eos quidem propulerunt fluvium propter vorticoſum;

Herculis Scuto, verſu 60:
Τεύχεσι λαμπομένοις σέλας ὡς πυρὸς αἰθομένοιο.
In Heſiodi Theogoniâ, verſu 867:
Ὡς ἄρα τηκέτο γαῖα σέλᾳ πυρὸς αἰθομένοιο.
Pro σελήνης, legerem σελήνη, quod deducit Etymol. M. ἀπὸ τοῦ σέλας νέον ἔχων.

8 Σελλοί. Il. Π. 234:
— Ἀμφὶ δὲ Σελλοὶ
Σοὶ νηῶσ' ὑποφῆται, ἀνιπτόποδες. —
Et Il. Β. 659. & 839:
— Πολιμῷ ἀπὸ Σελλήεντος.

9 Σεύας. Quidam deducunt hanc vocem ex Hebraico סעה *currere.*

10 Καὶ τὰς μέν. Od. Z. 89. In quibuſdam Homeri Editionibus habes τὰς, pro τὰς, cum de ἡμιόνοις dicatur.

ἀντὶ τοῦ ἀπεσόβησαν. καὶ τό·

——Εἴπερ ἂν αὐτὸν [1]

Σεύωνται, ——

σοβῶσι μεθ' ὁρμῆς. ὕτως καὶ Ἡλιόδωρος.

Σῆμα. [2] Ἐπὶ μὲν τοῦ σημείου·

Καί κ' ἀλαὸς [3] τοι ξεῖνε διακρίνειε τὸ σῆμα.

καὶ πάλιν·

Σῆμα δέ τοι ἐρέω. [4] ——

ἔστι δὲ καὶ ὅπη τοῦ τάφου. [5]

Σηκοί. [6] Αἱ ἐπαύλεις, [7] ἀπὸ τοῦ εἰσαχθέντα σῶα εἶναι. ἀπὸ δὲ τῆς αὐτῆς ἐννοίας τό·

Καί νύ κε σήκασθεν [8] κεν Ἴλιον ἠΰτε ἄρνες,

συνεκλείσθησαν προβάτων τρόπον ὡς εἰς σηκούς. [9] καὶ ὁ σηκοκόρος, [10] ὁ ἐπιμέλειαν τῶν σηκῶν ποιούμενος, τὸ κορεῖν

---

[1] Εἴπερ ἂν αὐτόν. Il. Γ. 26.

[2] Σῆμα. Derivatur ex Hebraico שם *ſchem*, quod ad Hillero deducitur ex Rad. Arab. שם *deſignavit*, in 4 Conjug. *notavit, notum fecit*; favente Clar. Simonis auctoritate, monentis hâc derivatione confirmari poſſe ſententiam Perizonii qui in *Origin. Babylon.* c. 2. שם Gen. 2, 4. per *ſignum* exponit, collatis Iſ. 55, 13. ubi שם & אות conjunguntur, 2. Sam. 8, 13. & Græc. σῆμα *ſignum*; ſicut & Lat. *ſignum* pro *nomine* dicitur.

[3] Καί κ' ἀλαός. Od. Θ. 195.

[4] Σῆμα δέ τοι. Il. Ψ. 326.

[5] Τάφου. Il. B. 814:

Ἀθάναλοι δέ τε σῆμα πολυσκάρθμοιο Μυρίνης.

Ubi Schol. Σῆμα. Νῦν, τάφος. ἄλλοι δέ, σημεῖον. Sic in ſeptimo Theocriti Idyllio, verſu 10:

Κἄγω τὰν μεσάταν ὁδὸν ἄνυμις, ἐδὲ τὸ σᾶμα
Ἀμῖν τῶ Βρασίλα καλεφαίνεθο. —

[6] Σηκοί. Philemonis Lex. Manuſcriptum: Σηκός. Ἡ μάνδρα, ἀφὰ τοῦ σήκω, σηκὸς καὶ σηκός. ὅθεν καὶ σαθμοὶ, αἱ τῶν ζώων ἐπαύλεις. οἱ δὲ ὕστερον καὶ ἐπὶ ναοῦ ἔθεντο τὴν λέξιν, μὴ ἀπαξιώσαντες τὸ ὄνομα· ἀφ' οὗ καὶ ἐν βωμῷ τοιαύτα ζῶα ἐπὶ θυσίᾳ ἱσταθαι.

[7] Ἐπαύλεις. Hinc &, ſecundum quoſdam, ſignificat mediam templi partem. Anacreon ὠδ. 5:

Στέψον ἕν μοι, καὶ λυρίσω
Παρὰ σοῖς, Διόνυσε, σηκοῖς.

ὦσαν hîc ſumitur pro abegerunt. Et hoc:

——*Etiam ſi ipſum*

Repellant cum impetu; ——

σεύωνται hîc ſignificat *cum impetu repellant.* Sic & explicat Heliodorus.

Σῆμα. pro ſigno quidem:

Etiam cæcus tibi hoſpes poſſet diſcernere ſignum.

Et rurſus:

Signum autem tibi dicam. ——

Sumitur & pro tumulo.

Σηκοί. Stabula. Sic dicuntur quod, quæ illa ſubeunt pecora, ea ſarta tecta que maneant. Eodemſenſu dicitur:

Et concluſi fuiſſent Trojani in Ilium ceu agni.

Σήκασθεν hîc ſignificat, concluſi fuiſſent inſtar pecorum in ſtabula. Et σηκοκόρος ille eſt qui ſtabulorum curam agit; nam

---

Ubi annotat Anna Daciera ſtatuas Deorum in mediâ templorum parte, non vero in loco, ut apud nos, remotiſſimo, collocatas fuiſſe; & locum ubi ponerentur erectiorem & ab omni parte concluſum, inde vocatum fuiſſe σηκὸν, *id eſt*, ſeptum; ſtatuas vero Deorum in medio templo ſtetiſſe comprobat hoc Virgiliano:

In foribus Divæ, mediâ teſtudine templi.

Quomodo enim Dido in mediâ templi teſtudine & ſimul in foribus ſedere potuiſſet, niſi hoc loco fores Divæ eſſent fores ℣ σηκῷ *ſepti*, & ideo fores loci ubi Divæ ſtatua aſſurgebat; ut alio loco Virgil.

In medio mihi Cæſar erit. —

De hâc voce vide eruditiſſimas doctiſſimi Valckenærii animadverſiones in Ammonium, p. 153. & Tinæum, cujus gloſſam in Mœridis libellum temere migraſſe ibidem docet Clar. Ruhnkenius. Vide & Pollux 1. 6. Quidam τὸ σηκὸς deducunt ex סך *latibulum, tugurium*, unde סכות *tabernaculum.*

8 Καί νύ κε σήκασθεν. Il. Θ. 131.

9 Ὡς εἰς σηκός. Male habet Codex Manuſcriptus, ὡσεὶ σηκός.

10 Σηκοκόρος. Cum, ut ſupra vidimus, σηκὸς mediam templi partem notet, σηκοκόρος quoque interdum idem ſignificat quod νεωκόρος.

ἐγκειμένου, ὅπερ ὅτι τῷ καλλύνειν καὶ κοσμεῖσθαι τάσσεται. ἀφ' ἧς καὶ νεωκόρος.

Σημάντορες. Οἱ βασιλεῖς· ἀπὸ τοῦ σημαίνειν, ὅπερ ἐξὶ ἐπιτάσσειν. [1] ἀπὸ δὲ τῆς αὐτῆς ἐννοίας, καὶ τὰ ποιμένια σημάντορα λέγομεν· [2]

——— Σημάντορος [3] ὑ παρεόντος.

καὶ ἀσημάντοισιν, [4] τοῖς ἀφυλάκτοις.

Σιάλοιο. Λιπαροῦ καὶ εὐτραφοῦς. ὁ δὲ Ἀττίων ἐτυμολογῶν τὴν λέξιν φησὶ, σιάλους, τοὺς μεγάλους σῦς· ἀπὸ τοῦ σφὶ τοὺς ὀδόντας σιάλους. [5]

Σιγαλόεντα. Ἐπισιγαλωμένα, ποικιλμένα. καὶ σιγάλωμα καλοῦσιν οἱ σκῦτες [6] ἐν ᾧ τὰ ποικίλα τῶν δερμάτων μελανύνουσι. [7]

Σίζε. Μίμημα ἦχου·

Ὡς τοῦ σίζ' ὀφθαλμός. [8] ———

Σικανίη. [9] Τὸ πρότερον ἡ Σικελία.

---

[1] Ὑποτάσσειν. Haud displiceret ἐπιτάσσειν. Etymol. habet προστάσσω. Et Il. Θ. 127. σημάντωρ sumitur pro aurigâ:

— Ὃ δ' ἡνίοχον μέθεπε Θρασὺν, ἐσθλὸν ἄρ' ἔτι δὴν Ἵππων δουρήθην σημάντορα. —

Quin & σημαίνειν apud Hes. est σαλπίζειν, ubi appositè adducit Clar. Alberti hoc ex Photio Ms.: Σημαίνειν καὶ ἐπισημαίνειν. Τὸ σφοδρῶς αὐλεῖν, ὥσπερ οἱ σαλπιγκταί. ὅτως Μένανδρος. Josephus quoque Bell. Judaic. 1. 2. καὶ τῷ σαλπιγκτῇ σημαίνειν ἐκέλευσεν. Eodem sensu sumitur, teste Biel. in 2. Paral. 13. 12. & annotavit Heinsius festum quod Hebræi vocant יום תרועה Græcos vertisse ἡμέραν τῆς σημασίας Num 29. 1. Quibus omnibus addere potuissent viri doctissimi hoc Ciceronis, in primo Epistol. ad Attic. Libro, quod miram inde lucem accipit. *Itaque*, inquit, *& ludis & gladiatoribus mirandas ἐπισημασίας sine ullâ pastoritiâ fistulâ auferebamus*. Scilicet ἐπισημαίνεσθαι, quod est σαλπίζειν & σφοδρῶς αὐλεῖν, teste Photio, significat quoque plausibus & acclamationibus cuidam favere, & ejus famæ buccinatorem agere; & opponebatur τῷ συρίττειν, quod est fistulâ pastoritiâ & sibilo aliquem excipere; quâ proter-

in hâc voce ponitur τὸ κορεῖν, quod eſt verrere & mundare; unde dicitur νεωκόρος, *id eſt*, ædituus qui templa verrit & mundat.

Σημάντορες. Reges; ſic dicuntur ex σημαίνειν, quod eſt imperare, in poteſtatem redigere. Eodem ſenſu & paſtorem vocat σημάντορα:

——*Paſtore abſente.*

Et ἀσημάντοισι, incuſtoditis.

Σιάλοιο. Pinguis, nitidi & bene ſaginati. Apion etymologiam quærens dicit σίαλος eſſe ſues ingentes; & ſic vocari ex ſpumâ quæ dentes circumdat.

Σιγαλόεντα. Varia, affabre facta. Et σιγάλωμα vocant coriarii, id in quo varias pelles verſando tractant.

Σίζε. vox ficta per imitationem ſoni:

Sic ejus ſtridebat oculus.——

Σικανίη. Sic olim dicebatur Sicilia.

---

viâ Athenienſes malos actores illudebant, ut patet ex Oratione Demoſthen. de Coronâ, ubi Æſchynum, qui prius fuerat actor, ſic noſter Orator exagitat: ἐτριλαγωιδεῖς; ἐγὼ δὲ ἐθεώρουν. ἐξέπιπτες; ἐγὼ δ' ἐσύριττον.

2 Λέγομεν. Mallem, λέγει. Non enim hæc vox in communi uſu erat poſita. Sic Od. P. 21:

Οὐ γὰρ ἐπὶ σαθμοῖσι μένειν ἔτι τηλίκος εἰμὶ,
Ὥς τ' ἐπιτειλαμένῳ σημάντορι πάντα πιθέσθαι.

3 Σημάντορος. Il. O. 325.

4 Ἀσημάντοισιν. Il. K. 485:

Ὡς δὲ λέων μήλοισιν ἀσημάντοισιν ἐπελθών.

5 Σιάλου. Apud Heſ. σίαλος eſt ἀφρὸς, πτύελος. Vide in hanc vocem clariſſimos viros Oudendorpium ad Thomam M. & Pierſonium ad Mœrin, & Pollux. 2. 103.

6 Σκῦτες. Lege σκυτῆς; ut optime emendavit Alberti, qui ex hoc Apollonii loco reſtituit Heſ. ubi legebatur Σκύθαι.

7 Μιλακύνεσι. Habet Heſ. δασύνεσι, ubi λαμπρύνεσι legendum cenſet Clar. Hemſterhuſius. Pro μελακύνεσι in Apollonio μελανύεσι conjicit Alberti. Quidam τὸ σιγαλόεις deducunt ex Hebraico סגלה.

8 Ὡς δ' σίζ' ὀφθαλμός. Od. I. 394.

9 Σικανίη. Heſ. habet Σικανίη. Σικελίη πρότερον. Et infra: Σικανίη, Χωρίον Σικελίης.

Σίντιες. Φημί· Ὅμηρος φάνεται λέγων ἄνδρας τινὰς ἐθνικὸς τὴν λίμνην [1] οἰκοῦντας·

Ἔνθα με [2] Σίντιες ἄνδρες. ——

ἐν δὲ Ὀδυσσείᾳ·

Οἴχεται [3] εἰς Λῆμνον μετὰ Σίντιας ἀγριοφώνους.

ἔστως δὲ καὶ Ἀρίσταρχος ἐδέξατο. ὁ δὲ Ἀπίων ὑπαφέρει· Σίντιες, οἱ σινωταὶ, κακοῦργοι. ὅθεν καὶ ὁ λέων σίντης λέγεται. τινὲς δὲ τοὺς ἐν τῇ Λίμνῳ [4] κατοικοῦντας, Σίντιας ἀπέδωκαν. φάμη δ' ἄν τις· τὸ μὲν [5] λέων σίντης, ὑπαθελικῶς, ὡσὰ τὸ σίνεσθαι· καὶ σίντε [6] πληθυντικῶς, ὡσὰ τὸ βλάπτειν. οἱ δὲ Σίντιες φιλῶς λέγονται ἐθνικῶς, οὐχὶ πάντως ἀπὸ τῆς αὐτῆς ἐννοίας· ἀλλ' ὡς πολλὰ τῶν βαρβάρων ἐθνῶν, ἃ οὐ πάντως ὁμολογοῦμεν, [7] ὡς οὐδὲ τοῦτο.

Σίτον. Τροφῆς·

Σίτα [8] δ' οἶνα καρηβαρέοι. ——

ὅθεν σιτία.

Σινέσκοντο. [9] Ἐκάκευν·

Οἱ σφέας [10] σινέσκοντο. ——

---

1 Λίμνῳ. Lege Λῆμνον.

2 Ἔνθα με. Il. Α. 594.

3 Οἴχεται. Od. Θ. 294.

4 Λίμνῳ. Lege Λήμνῳ.

5 Τὸ μὲν λέων. Legerem ὁ μὲν λέων. Il. Υ. 165: —Ὥρτο, λέων ὡς Σίντης. —
Et de lupis dicitur Il. Π. 353:
Ὡς δὲ λύκοι ἄρνεσσιν ἐπέχραον ἢ ἐρίφοισι, Σίντες. —
In Apollon. male σίντις; legi σίντης.

6 Σίντε. Lege σίντα. Distinguit σίντα

Σίντιες.

Σίντιες. Sic ſentio: Homerus videtur intelligere nomen gentis quæ Lemnum incolebat:

Ibi me Sinties homines. ——

Et in Odyſſeâ:

Proficiſcitur in Lemnum ad Sintias barbaros.

Sic & accepit Ariſtarchus. Apion vero addit: σίντιες ſunt malefici, qui damnum inferunt; unde & leo σίντης dicitur. Quidam vero σίντιες explicaverunt Lemni incolas. Alii dicant τὸ σίντης eſſe epithetum leonis ſic dicti ἀπὸ τὸ σίνεσθαι, *id eſt*, quod damnum inferat; & σίνται in plurali numero eſſe maleficos, qui nocent: at Σίντιες ſimpliciter vocari ex proprio gentis nomine; non omnino eodem ſenſu: ſed ut plurima barbararum gentium nomina de quibus, ut de hoc, inter nos non convenit.

Σίτου. Cibi:

Cibo & vino ſatiati. ——

Unde dicuntur & σῖτα, *id eſt*, commeatus, cibi.

Σινέσκοντο. Detrimento afficiebant:

Qui eos detrimento afficiebant. ——

---

nomen adjectivum luporum Il. Π. 353. à Σίντιες nomine proprio gentis.

7 Ὁμολογῦμψ. Melius dixiſſet ἐτυμολογῦμψ; nam multo prudentius egiſſent Græculi, ſi a tot etymologiarum nugis abſtinuiſſent, nec aliarum gentium nomina ex ſuâ derivaſſent linguâ.

8 Σίτου καὶ οἴνου καὶ κορημῶσι. Od. Ξ. 456. Lege κεκορημῶσι. In Homero κρειῶν pro οἴνου. Supra Ε pro ΑΙ poſitum fuit in Σίντε pro Σίνται; hîc ΑΙ pro Ε ponitur in καὶ κορημῶσι pro κεκορημῶσι. Hæc oriuntur menda ex affinitate pronunciationis vitioſæ, quam hinc apparet multò antiquiorem eſſe, quam vulgo creditur. Hodie Græcobarbari τὸ καὶ efferunt ut κέ.

9 Σινέσκοντο. Quidam τὸ σίνω deducere conati ſunt ex Hebraico שנא.

10 Οἱ σφέας. Od. Z. 6.

Σιφλώσειαν. [1] Ἐκφαυλίσειαν, ἢ ἀφανίσαι.

Σκάνδεια. [2] Πόλις, ἢ χωρίον τὶ τῆς Κύπρου.

Σκαιῇ. Τῇ ἀριστερᾷ· παρὰ τὸ ἐσκάθαι. [3] ἡ γὰρ δεξιὰ παρὰ τὴν δέξιν ὠνόμασαι. ἢ ὅτι ἀσθενεστέρα ἐστὶν τῆς δεξιᾶς· τὸ δὲ ἀσθενὲς σκάζει. [4] ὅθεν καὶ ὁ τῇ βάσει λειπόμενος σκάζειν λέγεται. ὕστερον δὲ ἐκλίθη [5] κατ' εὐφημισμὸν ἀριστερὰ καὶ εὐώνυμος.

Σκαιῇσι πύλῃσι. Οὕτως λέγονται αἱ τῆς Ἰλίου πύλαι. ἤτοι κατὰ τὴν εἴσοδον ἐξ ἀριστερῶν οὖσαι. ἢ ὅτι σκαιαὶ κατ' αὐτὰς ἐγένοντο μάχαι.

Σκέπτετο. [6] Ἐφυλάττετο καὶ ἀπεκρύπτετο.

Σκῆπτρον. [7] Λέγεται μὲν πᾶσα ῥάβδος, ἀπὸ τοῦ ἐπ' αὐτῆς σκηρίπτεσθαι, ὅ ἐστι ἐπερείδεσθαι, [8] ἦγουν ἐπερείδεσθαι. ἤδη δὲ τὸ

---

[1] Σιφλώσειαν. Lege σιφλώσειν, ut reperitur apud Homer. & ἐκφαυλίσειεν, pro ἐκφαυλίσειαν. Deinde sequitur in Apollonio ἀφανίσαι; legendum cum Hes. ἀφανίσειν. Idem Hes. duos constituit articulos: Σιφλώσειν. Ἀφανίσειν. μαμήσειν. Et supra: Σιφλῶσαι. Ἀφανίσαι. Unde fortasse in Apollonio legendum: Σιφλώσειν. Ἀφανίσειν. καὶ σιφλῶσαι, ἀφανίσαι. In Hom. Il. Ξ. 142.

Ἀλλ' ὁ μὲν ὣς ἀπόλοιτο, Θεὸς δέ ἑ σιφλώσειε.

[2] Σκάνδεια. Il. K. 268:

Σκάνδειαν θ' ἅρα δῶκε Κυθηρίῳ Ἀμφιδάμαντι.

[3] Ἐσκάθαι. Lege ἐσκιάθαι, ut habet Hes. nam sinistra manus ut plurimum involuta latet; at dextera quæ protenditur ut oblata recipiat, hinc nomen traxit. Apud Hes. ibidem nullo fere sensu legitur: παρ' ᾧ καὶ τοῖς δεξιοῖς, quod miror nunquam emendatum fuisse. Lege: παρ' ᾧ καὶ ἡ δεξιὰ παρὰ τὴν δέξιν ὠνόμασαι, *unde & dextera ab accipiendo nominata fuit*; ut legitur in Apollonio. Etymol. habet: Σκαιή. Ἡ ἀριστερὰ χείρ. σκαιῶς γὰρ ἔχει πρὸς τὰς πράξεις. παρὰ τὸ σκάζειν ἢ περὶ τὰς πράξεις ἐνδέουσαν. ἢ ὅτι ἀσθενεστέρα τῆς δεξιᾶς. ὁ δὲ ἀσθενὴς, σκάζει. Vide Thomam Magistrum in σκαιός. Quod vero Apollonius hîc monet *dextram* apud Græcos ab accipiendo dictam fuisse, nonne mirum est Clarissimum Guinium eamdem apud Sinenses deprehendisse similitudinem qui nomen *dextram* & verbum *accipere* eodem charactere designant? Vocem quoque Ægyptiacam *Yof*, *id est*, manum, in veteri charactere Sinensi *Yeou*, quod dexteram significat, latentem eruditissimis sane & lynceis agnovit oculis idem

Σιφλώσειεν. Vilem reddat, aut e medio tollat.

Σκάνδεια. Urbs aut locus quidam in Cypro.

Σκαιῆ. Siniſtrâ. Sic dicitur quod obumbretur & deliteſcat. Dextera autem ſic nominata eſt ab accipiendo. Aut ſiniſtra ſic vocatur quod dexterâ ſit infirmior, & omne infirmum claudicet. (tum σκαιὴ derivaretur a σκάζειν, *id eſt*, a claudicando.) hinc qui in gradiendo uno pede deſtituitur, dicitur σκάζειν, *id eſt*, claudicare. Poſtremo autem per euphemiſmum ſiniſtra dicta eſt ἀριστερὰ & εὐώνυμος, *id eſt*, optima, ac bonum fauſtumque nomen habens.

Σκαιῇσι πύλῃσι. Sic dicuntur Ilii portæ, ſive ob introitum; quod ad ſiniſtram ponantur: ſive quod ſiniſtra ad eas commiſſa fuerint prælia.

Σκέπτετο. Vitabat, depellebat.

Σκῆπτρον. Sic dicitur omnis ſcipio, quod huic innixi & in eum reclinati incumbamus. Quin & regum inſigne, quod

---

Orientalis litteraturæ portentum, quod incomparabile merito diceres, niſi conjugem haberet ἀνδιάνειραν, ut omnibus ingenii, omnibus animi dotibus, ſic & genere ac modeſtiâ conſpicuam, ſupra virilem pariter ac muliebrem ſexum aſſurgentem, & in litteris atque Antiquitatibus Græcorum, Ægyptiorum, ac præſertim Sinenſium, quorum linguam callet, ſupra quam credi vulgo poteſt verſatiſſimam, cujus laudes proſequi non ſuſcipiam, quas præterea occupavit generoſiſſimus Comes *de Caylus* qui in ſuo Antiquit. opere, in quo multum ab eâ adjutus fuit, ejus modeſtiam prodidit index bene perfidus, & latentes arguit virtutes æquiſſimus ſane æſtimator.

4 Σκάζει. Sic σκαιὴ derivatur a σκάζειν, ut in Heſychio legitur: ὅτι ἀσθενεστέρα ἐστὶ τ δεξιᾶς, ϗ ἴσον σκάζει.

5 Ἐκλίθη. Lege ἐκλήθη.

6 Σκέπτετο. Il. Π. 361:

Σκέπτετ' ὀϊστῶν τε ῥοίζον ϗ δοῦπον ἀκόντων.

Quidam τὸ σκέπτομαι deducunt ex שקף *proſpectavit.*

7 Σκῆπτρον. Deducitur ex σκήπτω *innitor*, quod ſit extenſionis & inclinationis medium, & convenit cum Hebraicâ voce שבט, quod ſpecialiter deſignat virgam, baculum principis, ſive ſceptrum, & metonymice imperium dominantis.

8 Ἐπερεῖσθαι. Lege ἐπηρεῖσθαι.

βασιλικὸν σύμβολον ποιά τις ὅσα ῥάβδος, σκῆπτρον λέγει. οἱ δὲ βασιλεῖς, σκηπτοῦχοι, ἀπὸ δὲ [1] τ᾽ αὐτῆς ἐννοίας. καί·

——— Σκηπανίῳ [2] Γαμήλιος ὦρσεν Ἀχαιούς.

ἢ σκηπτόμενος, ἀντὶ τοῦ ἐπερειδόμενος. λέγει δὲ ἢ ἀπὸ τοῦ συμβόλου αὐτὴν τὴν βασιλείαν, σκῆπτρον· [3]

Σκῆπτρόν τ᾽ [4] ἠδὲ θέμιστας. ———

Σκέδασον. [5] Χώρισον.

Σκίμψαι. Ἐμπαγῆναι, ἐμπεληδῆναι.

Σκίδναται. Σκεδάννυται, οἷον σκορπίζεται. ὁ δὲ Ἡλιόδωρος, χωρίζεται. καί·

——— Σκέδασον δὴ [6] ἀπὸ κήδεα θυμοῦ.

Σκιόεντα. Σύσκια· ἀφὸ τοῦ πολὺ δένδρων πλῆθος. [7] ὅτ᾽ ἂν ᾖ λέγει ἢ τὰ μεγάλα [8] σκιόεντα, ἤτοι σύσκια, ἢ μεγάλα· ἐπεὶ τὰ τοιαῦτα μεγάλην σκιὰν ἐπέχει·

——— Ἀνὰ μέγαρα [9] σκιόεντα.

Σκεπάμενος. [10] Ἀποβλέψας.

Σκέπας. Σκέπη.

Σκεπόωσι. [11] Σκέπην παρέχουσι.

Σκοτομήνιος. [12] Ἀποσκοπωνῦια τοῦ σελήνην, ἢ ἀσέληνος.

---

[1] Ἀπὸ δέ. Tollerem δὲ, nisi pertineat ad sequens καί.

[2] Σκηπανίῳ. Legitur in Homero Il. N. 83:

Τόφρα ἤ τοι ὅπιθεν Γαμήλιος ὦρσεν Ἀχαιούς.

Quem versum hîc confudit Apollonius cum hoc ex Il. N. 59:

— Σκηπανίῳ Γαμήλιος ἐννοσίγαιος

Ἀμφοτέρω κεκοπὼς πλῆσεν μένος ἠνορεάων.

[3] Σκῆπτρον. Hoc Pindarus in quartâ Pythior. ἀνίσρ. Z. vocat σκῆπτον μόναρχον.

[4] Σκῆπτρόν τ᾽. Sic integer legitur Homeri locus Il. B. 206:

Εἷς βασιλεύς, ᾧ ἔδωκε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω

Σκῆπτρόν τ᾽ ἠδὲ θέμιστας, ἵνα σφίσιν βασιλεύῃ.

est scilicet quædam baculi species, vocatur *sceptrum*. Et eodem sensu reges vocantur σκηπτοῦχοι. Et:

——— *Sceptro Neptunus incitavit Achivos.*

Et σκηπτόμενος est innixus. Sic quoque, ob insigne regium, regnum vocat σκῆπτρον:

Sceptrum & jura. ———

Σκέδασον. Dimitte, separa.

Σκίμψαι. Infigi, inhærere.

Σκίανται. Dissipatur, quasi dispergitur. Heliodorus vero interpretatur, *separari*. Et:

——— *Dissipa autem mærorem ex animo.*

Σκιόεντα. Umbrosos montes; sic dicuntur ob arborum densitatem. Cum vero ædificia pariter vocat σκιόεντα, intelligit umbrosa, aut magna: nam talia magnam umbram extendunt.

Σκεψάμενος. Aspiciens.

Σκέπας. Tegmen.

Σκεπόωσι. Tegmen præbent.

Σκοτομήνιος. Nox in quâ obscura est luna, aut illunis.

---

5 Σκέδασον. Il. T. 171:
Ἀλλ' ἄγε, λαὸν μὲν σκέδασον. —

6 Σκέδασον δ' ἀπό. Od. Θ. 149. Hæc potiori jure pertinent ad articulum præcedentem Σκέδασον, χώεσον.

7 Δένδρων πλῆθος. Respicit Il. A. 157:
Οὐρεά τε σκιόεντα. —

8 Μεγάλα. Lege μέγαρα.

9 Ἀνὰ μέγαρα. Od. A. 365. & Δ. 768.

10 Σκεψάμβρος. Od. M. 247:
Σκεψάμβρος δ' ἐς νῆα θοὴν ἅμα κῆ μετ' ἐλαίρες.

11 Σκεπόωσι. Od. N. 99:
Αἱ τ' ἀνέμων σκεπόωσι δυσαήων μέγα κῦμα.

12 Σκοτομήνιος. Od. Ξ. 457:
Νὺξ δ' ἄρ' ἐπῆλθε κακὴ, σκοτομήνιος. —

Σκύτος. Πᾶν δέρμα. ὅθεν καὶ σκυτεύς.

Σκοπός. Ἑωὶ μὲν ἔγ' κατασκόπως·

Σοὶ δ' ἐγὼ [1] ὐχ ἅλιος σκοπὸς ἔσομαι. ——

ὅτι δὲ τὰ ἀπωλῶς ὠνόμασται·

Δμωάων [2] σκοπός ἐστι καὶ μέγαρα. ——

Σκότος [3] ὅσσε κάλυψεν. Θάνατος κατέχει.

Σκόπελος. Ἀκρωτήριον, [4] ἀφ' ἧς ὅτι ὠφελισκέφασται, εὖ σκοπῆσαι.

Σκύζεσθαι. [5] Χολᾶσθαι, ἢ συνθρωπάζειν.

Σκῶλος. Σκόλοψ·

—— Ὡς σκῶλον [6] πυρίκαυστον.

ὁ δὲ Ἀπίων, ῥάβδος πεπυρακτωμένη. ἔστι δὲ καὶ πόλις ἐν Βοιωτίᾳ·

Σχοῖνόν [7] τε, σκῶλόν τε. ——

ὁ δὲ Ἀρίσταρχος, ἀκάνθης τὶ γένος. ταύτας δ' εἰώθασι πυρπολεῖν.

Σμάραγος. Ψόφος, ἢ κίνησις·

—— Σμαραγεῖ [8] δέ τε πόντος.

Σμερδνόν. [9] Δεινόν, καταπληκτικόν.

Σμινθεῦ. Ἐπίθετον Ἀπόλλωνος, καὶ τὸ Ἀρίσταρχον, ἀπὸ πόλεως Τρωϊκῆς, Σμίνθης καλουμένης. ὁ δὲ Ἀπίων, ἀπὸ τῶν μυῶν οἱ σμίνθιοι [10] καλοῦνται. καὶ ἐν Ῥόδῳ, σμινθία, ἑορτή·

---

[1] Σοὶ δ'. Il. K. 324.

[2] Δμωάων. Od. X. 396.

[3] Σκότος. Il. Δ. 461. & alibi apud Homerum. Vide Thomam Magistrum voce σκότος.

[4] Ἀκρωτήριον ἀφ' ἧς. Lege ἀφ' ἅ; seu cum Hes. ἀκρώρεια ἀφ' ἧς.

[5] Σκύζεσθαι. Il. Ω. 113: Σκύζεσθαί οἱ εἶπε θεός. —

[6] Σκῶλον. Lege σκῶλος πυρίκαυστος, ut

Σκύτος. omne corium; unde dicitur & σκυτεὺς, *id eſt*, coriarius.

Σκοπός. Sumitur pro ſpeculatore:

Tibi autem ego non vanus ſpeculator ero. ——

Et pro eâ quæ ſimpliciter inſpicit:

Famularum inſpectrix es in domo. ——

Σκότος ὅσσε κάλυψεν. Mors occupavit.

Σκόπελος. Summitas e cujus cacumine poſſumus oculos undique circumferre, recte ſpeculari.

Σκύζεσθαι. Iraſci, aut contrahere ſupercilia.

Σκῶλος. Palus præacutus:

—— *Tanquam palus præacutus igne præuſtus.*

Apion vero intelligit baculum in igne verſatum. Eſt & urbs in Bœotiâ ſic dicta:

Schœnum que Scolumque. ——

Ariſtarchus intelligit quamdam ſpinarum ſpeciem; has autem incendere ſolent.

Σμάραγος. Sonitus, aut motus:

—— *Reſonatque mare.*

Σμερδνόν. Terribile, formidabile.

Σμινθεῦ. Epithetum Apollinis ſic dicti, ſecundum Ariſtarchum, ex urbe Trojanâ quæ Σμίνθη vocabatur. Apion deducit ex muribus qui dicuntur σμίνθοι. Et in urbe Rhodo erat dies

---

apud Homerum Il. N. 564.

7 Σχοῖνον. Il. B. 497.

8 Σμαραγεῖ. Il. B. 210.

9 Σμερδνόν. Il. O. 687: Αἰεὶ ὃ σμερδνὸν βοόων Δαναοῖσι κέλσθε.

10 Σμίνθιοι. Mallem σμίνθοι. Nam, ut ait Schol. Homeri: οἱ Κρῆτες τὸς μύας σμίνθους καλοῦσιν.

ὅτι τῶν μυῶν ποτε λυμαινομένων τὸν καρπὸν [1] τῶν ἀμπελώνων, Ἀπόλλων ὁ Διόνυσος διέφθειραν τὰς μύας. ἀλλ' Ἀρίσταρχος ἀπρεπεῖς ἡγεῖται ἀπὸ χαμαιπετῶς ζώου τὸν θεὸν ἐπιθέτῳ κεκοσμῆσθαι ὑπὸ δὲ Ποιητοῦ.

Σμύχοιτο. Ἀφανίζοιτο. [2]

Σμυγερῶς. [3] Ἐπιπόνως.

Σμώδιξ. Μώλωψ. οἱ φασὶν ἐτυμολογοῦντες ἔνιοι σμώδιξ εἶναι, ἀφ' ὃ τοὺς μώλωπας παρ' ὅλον τὸ σῶμα ἀφανῆς εἶναι·

Πυκναὶ [4] δὲ σμώδιγγες. ——

ὁ δὲ Ἀπίων ἔτως μεταφράζει· σμώδιξ, [5] τὸ ἀπὸ τῆς πληγῆς ὄιδημα.

Σορός. [6] Συνήθως·

Ὡς δὲ [7] καὶ ὀστέα νῶϊν ὁμὴ σορὸς ἀμφικαλύπτοι.

Σόλυμοι. Ἔθνος βαρβαρικόν. ἔστι δὲ καὶ τῆς Πισιδίας ὄρη Σόλυμα καλούμενα.

Σόλος. Ἀπίων, δίσκος σιδηροῦς. ὅτε δὲ, δίσκος λίθινος. ὃν μὲν τοῦ ὃν Πατρόκλῳ ἀγῶνος·

—— Σόλον [8] αὐτοχόωνον.

---

[1] Τὸν καρπόν. Sic recte edidit Alberti qui hæc verba laudat; contra tamen fidem Manuscripti Codicis, ubi male legitur, τῶν καρπῶν.

[2] Ἀφανίζοιτο. Addit Hes. κακακαίοιτο, φθείροιτο, τρύχοιτο. Respexerunt Il. X. 411:

Ἴλιος ὀφρυόεσσα πυρὶ σμύχοιτο κατ' ἄκρης.

Ubi, ut jam annotatum est, alii legunt σμήχοιτο.

[3] Σμυγερῶς. Od. Γ. 195:

Ἀλλ' ἦτοι κεῖνος μὲν ἐπισμυγερῶς ἀπέτισεν.

[4] Πυκναί. Il. Ψ. 706.

[5] Σμώδιξ. Philemon ineditus: Σμώδιγξ. Ὁ ὕφαιμος μώλωψ. ὑπερέχουσι δὲ αἱμα-

festa

festa quæ σμινθία nominabatur; quod aliquando, cum mures fructum vinetorum corrumperent, Apollo & Bacchus mures perdiderunt. Sed Aristarchus indignum Homero judicat deum ab eo ornari epitheto quod deduceretur ab animalculo humi repente.

Σμήχοιτο. Evanescceret.

Σμυγερῶς. Laborioſe.

Σμώδιξ. Vibex; quidam etymologiam deducentes τὸ σμώδιξ ex eo dici putant quod vibices per totum corpus manifestæ appareant:

Frequentes autem vibices. ——

Apion vero interpretatur tumorem qui ex plagâ oritur.

Σορός. In sensu apud nos usitato:

Etiam & ossa nobis unus tumulus contegat.

Σόλυμοι. Gens barbarica. Sunt autem circa Pisidiam montes qui vocantur Σόλυμα.

Σόλος. Apion interpretatur discum ferreum; aliquando vero est discus lapideus. In ludis qui ob Patroclum celebrati fuerunt:

—— *Discum suâ sponte fusum.*

τῷ κατ' ὀλίγον ἐξώδηκε, καὶ γίνεται ἀπὸ σμῶξαι, ὃς φασιν οἱ παλαιοὶ, ὅπερ κατὰ ἀφαίλεκτον τὸ πλῆξαι δηλοῖ.

5 Σορός. Philemon ineditus: Σορῆς. Παρὰ τὸ ἔσω ὀρύσειν, ἢ ἐρύειν, ὅ ἐστι φυλάσσειν ἢ τεθνῆναι. (Sic) ἄπαξ δ' εἴρηται τῷ Ποιητῇ. ἀφ' ἧς καὶ σορέλλην παρὰ Ἀριστοφάνει σκῶμμα εἰς γέροντα. ἐξ αὐτοῦ καὶ σορεπήγος, παρὰ ὁμοιότητα τοῦ ναυπηγός. δηλοῖ δὲ ἡ σορὸς καὶ αὐτὴ καθ' αὑτὴν, γέροντα, σκωπτικῶς· ὡς δῆλον ἐκ τοῦ γηράναι τὸ, γηράσασα καὶ ἤδη σορός. τοῦ δὲ σορέλλην σαφέστερον εἰς σκῶμμα τὸ τυμβογέρων παρὰ τῷ Κωμικῷ.

6 Ὡς Ν. Il. Υ. 91.

7 Σόλον. Il. Υ. 826.

πᾶσι δὲ τοῖς Φαίαξι·

Βόμβησεν [1] δὲ λίθος. ——

Σόον. Ἐμφανῆ, ἢ σῶον καὶ ὁλόκληρον.

Σούνιον. [2] Ἀκρωτήριον τῆς Ἀττικῆς.

Σοῖο. Τοῦ σοῦ·

Μνῆσαι [3] πατρὸς σοῖο. ——

Σόοι. [4] Σωτήριοι.

Σοφία. [5] Πᾶσα τέχνη.

Σπερχόμενος. Ἐπειγόμενος.

Σπέος. Σκοπέλαγον.

Σπεῖο. Πορεύου, ἐπακολούθησον. καὶ τὸ σπείσῃ, πάρεσται καὶ ἀκολουθῆσαι. καί·

Σπεῖό [6] μοι, ——

ὁμοίως. ὅπη δέ· [7]

Τούτου γ' ἐσσομένοιο, [8] ——

δασύνουσιν, ἵν' ᾖ ἐσομένου καὶ παρέμφασιν τοῦ Σ.

Σπιδέος. Μεγάλου·

Καὶ τὰ [9] μὲν ἠλασάμεθα σπιδέος. ——

---

[1] Βόμβησεν. Od. Θ. 190.

[2] Σούνιον. Od. Γ. 278:

Ἀλλ' ὅτε Σούνιον ἱερὸν ἀφικόμεθ' ἄκρον Ἀθηνῶν.

[3] Μνῆσαι πατρὸς σοῖο. Il. Ω. 486. In Hom. legitur σεῖο. Vide supra in Σέθεν p. 714.

[4] Σόοι. Il. A. 344:

Ὅσσοι οἱ πρόσθε νηυσὶ σόοι μαχέοιντο Ἀχαιοί.

Et E. 531. ac O. 563:

Διδομένων εἰ ἀνδρῶν πλέονες σόοι ἦε πέφανται.

[5] Σοφία. Revera σοφία sumitur pro quâlibet doctrinâ & disciplinâ; cujus significationis plurima apud Platonem occurrunt exempla: sed hîc Apollon. dum explicat πᾶσα τέχνη, peculiariter respicit hunc Homeri versum ex Il. O. 412:

Ἀλλ' ὥστε σάθμη δόρυ νηΐου ἐξιθύνει

Τέκτων ὃν παλάμῃσι δαήμονος, ὅς ῥά τε πάσης

Εὖ εἰδῇ σοφίης. —

Et apud Phæaces :

Reſonuit autem diſcus lapideus. ——

Σόον. Conſpicuum, ſalvum & integrum.

Σούνιον. Promontorium Atticæ.

Σοῖο. Tui :

Recordare patris tuî. ——

Σόοι. Soſpites, ſervatores.

Σοφία. Omnis ars.

Σπερχόμενος. Feſtinans.

Σπέος. Antrum.

Σπεῖο. Vade, ſequere. Et σπέσθαι eſt *comitari*. Et ſimiliter dicitur :

Σπεῖό μοι, id eſt, *ſequere me.* ——

Et in hoc verſu :

Hoc ἑσπομένοιο, ——

τὸ ἑσπομένοιο cum ſpiritu aſpero effertur, ut ſit idem quod ἑπομένῳ per inſertionem Ϝ *ſigma*.

Σπιδέος. Magni :

Et hæc quidem abegimus per magnum. ——

Alii Grammatici ceperunt pro arte fabrili. Vide Heſychium voce σοφίης & Albertum. Σοφὸς autem quibuſdam deducitur ex צפה *ſpeculari*.

[6] Σπεῖο. Il. K. 285 :

Σπεῖό μοι ὡς ὅτε πάτρι ἄμ' ἕσπετο Τυδέϊ δίῳ.

[7] Ἐπὶ δέ. Poſt ἐπὶ δὲ excidiſſe puto Ϝ, quod omiſſum fuit ob τότε ſequens.

[8] Τότε γ' ἑσπομένοιο. Il. K. 246 :

Τότε δ' ἑσπομένοιο, τῷ οὐκ πυρὸς αἴθομένοιο

Ἄμφω νοσήσαμεν. —

[9] Καὶ τά. Optime Alberti, qui hæc verba laudat, annotavit miſcuiſſe Gloſſatorem duo diverſa loca, ſcilicet τῷ τὰ μὲν ἠλασάμεθα, quod legitur Il. A. 681. & ἀμφὶ σπιδέος, ſive δι' ἀσπιδέος πεδίοιο, quod occurrit Il. A. 753. Nam, eodem docente, in hoc ultimo Poetæ loco quidam olim legerunt ἀμφὶ σπιδέος, ubi plures rectius, δι' ἀσπιδέος ; & appoſite ad rem

Σπεῖρον. Καὶ τὸ καλὸν [1] ἱμάτιον, καὶ τὸ ῥακῶδες. τέταχε δὲ καὶ ὅπλα ἐν τοῖς ἱματίοις πεποιημένα ἀρμοῦ·

Τηλοῦ [2] δὲ ἄπειρον καὶ ὄπλιτον. ———

Σπιλάδες. Ὁ μὲν Ἀπίων, αἱ ἐν ὕδατι κοῖλαι πέτραι. ὁ δὲ Ἡλιόδωρος, αἱ βαθυαλφάσιοι πέτραι, καὶ πεπιλημμένα [3] ὑπὸ τῶν κυμάτων.

Σποδῇ. Μόλις καὶ δυσέργως·

Σπουδῇ [4] δ' ἔζετο λαός. ———

ὅθεν καὶ τὸ ἀπούδη, [5] οἷον ἄνευ κακοπαθείας. τάσσει δέ ποτε ὁ ὅπλα κατ' ἰδίαν ἔννοιαν, καθ' ἣν λέγομεν ἐπουδασμένως τόδε ποιεῖν.

Σταυροί. Καλαπῆγες, καὶ σπόλοπες, καὶ πάντα τὰ ἁρμοσάμενα ξύλα· ἀφ' ἧς ἐννοίας καὶ οἱ κατ' ἡμᾶς ὀνομάζονται. ὁ δὲ Ἡλιόδωρος, σαυρὸς, ἀπὸ τοῦ ἑσάναι οἱ λεγόμενοι σποροί. [6]

Στέρνον. Στῆθος.

Στεροπηγερέταο. Ἐοῖ στεροπῇ [7] καὶ ἀστραπῇ ἁρμοφόρως λέγεται ἡ ἀστραπή. σημαίνει δὲ καὶ τὰς ἀστραπὰς [8] ἐγείρουσα.

Στῆτο. [9] Κατὰ διάνοιαν ἵστατο, καὶ οἷον ὡρίζετο.

---

hæc affert ex Etymol. M. p. 271. Δι' ἀπιδέος... Οἱ δὲ φασὶ, απιδέος, πολλοῦ καὶ μακροῦ. καὶ γὰρ Αἰσχύλος πολλάκις ἔτως, &c. Κρήτης δὲ παρκείνει τὴν δίχα τοῦ Α γραφὴν, καὶ Ζηνόδοτος. Præterea lector monendus erat, in verſu quem habet Apollon. ex Il. A. 681. pro ἠλασάμεθα ſcribendum eſſe ἠλασάμεσθα, ob metrum.

[1] Καλόν. Sic quoque habet Heſ. ubi κακὸν emendabat Heinſius. Sed καλὸν retinent doctiſſimi viri, & vocem eſſe medii ſenſûs contendunt, permoti auctoritate Pollucis qui notat quoſdam per απεῖρα non laceras tantum, ſed & meliores veſtes intelligere; quod ab Apollonio confirmatur. In hoc ultimo ſenſu mihi poſitum videtur Od. B. 102:

Μήτις μοι κατὰ δῆμον Ἀχαιΐδων νεμεσήσῃ,
Αἰκεν ἄτερ απείρα κεῖτ' ἐμὸς πολλὰ κτεατίσας.

Idem occurrit & T. 147. ac Ω. 136. At cum ſumitur pro laceris veſtibus, addit Poeta epithetum κακά; ut Od. Δ. 245:

Σπεῖρον. Bonam veſtem & laceram pariter notat. Hanc vocem Homerus uſurpat & pro velo ex veſtibus facto:

Longe autem velum & antenna. ——

Σπιλάδες. Apion quidem intelligit petras in aquâ cavas: Heliodorus vero interpretatur maritimas petras & fluctibus circumcluſus.

Σποδῇ. Vix & cum difficultate:

Vix autem reſedit populus. ——

Unde & ἀσπόδει, quaſi *ſine labore.* Sumit & aliquando hanc vocem Homerus eodem ſenſu quo nos dicimus, *aliquid cum ſtudio & alacritate animi facere.*

Σταυροί. Pali, valli, & omnia erecta ligna; quo ſenſu & apud nos accipiuntur. At Heliodorus ex eo σταυροὺς derivat, quod videantur ἱστάναι, *id eſt*, ſtare.

Στέρνον. Pectus.

Στεροπηγερέταο. Fulgur duplici modo dicitur στεροπὴ & ἀστραπή. Significat autem hoc epithetum & fulgura excitantem.

Στῆτο. In animo infixum habebat, & veluti definiebat.

Σπεῖρα κάκ' ἀμφ' ὤμοισι βαλών. — Sumitur quoque pro velis Od. Z. 269: Πείσματα καὶ σπεῖρα, καὶ ἀντία νήξουσιν ἱερμά.

2 Τηλῦ. Od. E. 318.

3 Πεπιλημένας. Pro πεπιλημένας Lexicon Photii Mſ. ab Alberti laudatum, & Suidas qui ejus gloſſam ſublegit, habent ἀπεπλημμένας. Confer Thomam Magiſtrum, ibidemque doctiſſimum Sallierum in vocem σπιλάς.

4 Σπιδῇ. Il. B. 99.

5 Ἄσπιδῇ. Lege ἀσπιδῶν, ut Il. Θ. 512. O. 476. & X. 304.

6 Σκοπιοί. Legerem σκόλοπες, vel σταυροὶ, ut habet Heſ. λὰξ δ' ἑστᾶσι σαυρές.

7 Ἐπὶ στερόπῃ. In Codice Mſ. conjunctim legitur ἐπιστερόπῃ. Fortaſſe, ἐπὶ στερόπῃ καὶ ἀστραπῇ διαφόρως, &c.

8 Ἀστραπάς. Il. Π. 298:

Κινήσει πυκινὴν νεφέλην στεροπηγερέτα Ζεύς.

Jupiter quoque dicitur ἀστεροπητὴς Il. A. 609. & M. 275.

9 Στῆτο. Il. B. 597:

Στῆτο δ' ὀχέμεν νικησέμεν. —

Στεῖρα. Τὸ ὀξέχον τ̃ πρώρας ξύλον· διὰ τὸ στερεὸν εἶναι ⸫ ἄῤῥηλον. [1] ὅτως δὲ λέγει ⸫ τὴν ἄτοκον·

——— Βῶν [2] ἥτις ἀρίστη.

Στεφάνην. Ἐπὶ μὲν τ̃ κυκλοτερῆς καταφορᾶς·

Ὅν τε [3] κῆ στεφάνης πολαμός. ———

ἐπὶ δὲ εἴδης τ̃ περιφαλαίας·

——— Αὐλὰρ [4] ἐπὶ στεφάνην κεφαλῆφιν ἀείρας.

⸫ κόσμε γυναικείε χρύσε·

——— Εὐστέφανός [5] τε Μυκήνη.

ἐπὶ δὲ τ̃·

Ὅντε [6] κῆ στεφάνης πολαμὸς, ———

Ἀρίσαρχ⊙ μὲν, ἀπ̃ ἄκρε τ̃ ὄρες· ὁ δὲ Κομανὸς ἀποδέδωκεν, ἀπὸ τ̃ ὑψηλοτάτε μέρες.

Στεῖβον. Ἐπάτων, ἀφ̃ ἧ κὴ στιβεύς· [7]

Στεῖβον [8] δ' ἐν βόθροισι. ———

Στέφανος. Ἐπὶ τύτε τ̃ σίχε·

Πάντη [9] γάρ σε περὶ στέφαν⊙ πολέμοιο δέδηε

Κομανὸς [10] φησὶ τ̃ περὶ αὐτὸν τ̃ πολέμε κῆ τῶν ὅπλων τάσιν·

---

[1] Ἄῤῥηλον. Lege ἄῤῥηκτον. Habes Od. B. 428:

— Ἀμφὶ δὲ κῦμα
Στείρη πορφύρεον μεγάλ' ἴαχε νηὸς ἰθείης.

[2] Βῶν. Od. K. 522. & Λ. 30:

— Στεῖραν βῶν ἥτις ἀρίστη.

Et Υ. 186:

Βῶν στεῖραν μνησῆρσιν ἄγων. —

[3] Ὅν τε. Il. N. 138.

[4] Αὐλάρ. Il. K. 30.

[5] Εὐστέφαν⊙. Hodie Od. B. 120. legitur εὐπλόκαμός τε Μυκήνη, non vero εὐστέφαν⊙. At Od. Σ. 192. εὐστέφαν⊙ Κυθέρεια. Et Il. Φ. 511. de Dianâ: εὐστέ-

Στεῖρα. Quod ex prorâ eminet lignum ; sic dicitur quod sit firmum, nec frangi possit. Sic vocat & sterilem :

——— *Vaccam sterilem quæ sit optima.*

Στεφάνην. Pro lapsu in gyrum qui fit e clivo :

Quem fluvius lapsu in orbes gyrosque implicito. ———

Et pro quâdam galeæ specie :

——— *Sed postquam galeam capiti adaptasset.*

Et pro quodam ornamenti muliebris genere :

——— *Et bene coronata Mycena.*

At in versu supra allato :

Quem fluvius καλὰ στεφάνης, ———

Aristarchus intelligit ex alto monte ; Comanus vero, ex supremâ montis parte.

Στεῖβον. Conculcabant ; unde & viator dicitur στιβεύς :

Calcabantque in scrobibus. ———

Στέφανος. In hoc versu :

Undique enim te densa cingit belli corona.

Comanus hîc intelligit bellum & arma quæ eum circumstabant. Hæc metaphora ducitur ex στέφανος, *id est,*

φανῶ· κελαδεινή. Deducitur στέφανος ex צנף *obtegere* ; unde מצנפת *corona, tiara, cidaris.*

6 Ὄνλε. Il. N. 138.

7 Στιβεύς. Adde ὀδίτης. Hes. habet: στείβοντες δὲ, οἱ περιπατοῦντες. ἀφ' ἧς καὶ ὁ πολίτης, στειβεύς. Ubi optime ὀδοῦτης emendavit Clar. Alberti, qui appositè adducit Scholia Homeri, ubi legitur: Στείβοντες, Παλοῦντες, βαροῦντες. ὅθεν καὶ ἡ πεπιλημένη ὁδὸς στίβος λέγεται.

8 Στεῖβον. Od. Z. 92.

9 Πάντη. Il. N. 736.

10 Κομανός. Male hîc in Codice Ms. Καμανός.

ἀπὸ μεταφορᾶς δ' στεφάνης, ἢ ὅτι ὑπωτόλαμον [1] γυναικεῖον κεφαλῆς. ὅτε δὲ ἡ περικεφαλαίας εἶδος.

Στίχειν. [2] Πορεύεσθαι.

Στειλείη. Τῆ πελέκεος [3] ἡ ὀπὴ εἰς ἣν ἐντίθεται τὸ ξύλον.

Στείνοντο. [4] Ἐσονοχωρῆντο. ἐπὶ δὲ δ'

——— Περισένεται [5] δέ τε γαστὴρ,

ὁ Ἀρίσταρχος τὸ αὐτὸ ἀκούει, περισενοχωρεῖται.

Στήλας. Τὰς λίθους δ' τείχους τὰς προεστῶτας κάτωθεν. λέγει δὲ ἡ ἢν ἡμεῖς ἐπὶ τοῖς καταιχμαλώτοις φαμὲν, ἀπὸ δ' ἕστασθαι. [6]

Στήλη [7] κεκλιμένος. ———

Στίχες. Τάξεις. [8] ἡ ὑστιχόωντο, ἐτάσσοντο. καί·

Τῆς μὲν [9] ἴης στιχὸς, ———

ἀντὶ τῆς τάξεως.

Στορέσαι. [10]

Ἡ μὲν [11] δέμνι' ἄνωχθι ὑποστορέσαι. ———

λέγεται δὲ ἡ μεταφορικῶς τὸ καταστηναι τὸ πέλαγος ὑπὸ εὐδίας. [12]

Στόμα λαύρης. Τὴν φέρουσαν θύραν εἰς τὴν ἔξοδον. μεταφορικῶς [13]

---

[1] Ἐπιτόλαμον. Lege ἐπιτολαῖον.

[2] Στίχειν. Lege στείχειν, ut Il. Λ. 331.

[3] Πελέκεος. Respicit Od. Φ. 422:

— Πελέκεων δ' οὐκ ἤμβροτε πάντων
Πρώτης στειλειῆς, λαὸς δ' ἀμφαφᾶτο ἄνακτος
Ἰὸς χαλκοβαρής. —

Vide præstantissimos Sallierum & Piersonium ad Mœrin de hâc voce disputantes.

[4] Στείνοντο. Vide Suidam in vocem περισένεται, & lege ἐστενοχωρῆντο pro ἐσονοχωρῆντο.

[5] Περισένεται. Il. Π. 163.

[6] Ἕστασθαι. Lege ἵστασθαι. Schol. in Il. Μ. 259. Στήλας. Ὀρθὰς λίθους· οὕτω τὸ ἵστασθαι. Quibusdam derivavelamine

velamine quod mulieres capiti ſuperinjiciunt. Eſt aliquando & galeæ ſpecies.

Στίχειν. Incedere.

Στειλείη. Bipennis foramen cui inſeritur lignum.

Στείνοντο. In arctum redigebantur. Et in hoc verſu:

——— Περισ́ενείλη *vero venter*,

Ariſtarchus per περισ́ενείλη intelligit *coarctatur*.

Στήλας. Lapides muri ex inferiori parte prominentes. Sic vocat & quem nos dicimus cippum in honorem mortuorum erectum; & derivatur ex ἵσταθαι, *id eſt*, ſtare:

Ad cippum inclinatus. ———

Στίχες. Ordines; & ἰσιχόωντο, ordine diſponebantur. Et:

Unius quidem ordinis, ———

hîc στιχὸς ſumitur pro τάξεως.

Στορέσαι. Sternere:

Illa quidem lectos juſſit ſubſternere. ———

Dicitur & metaphorice de mari tranquillo quod ſtratum ſilet.

Στόμα λαύρης. Porta quæ fert ad exitum:

---

tur ex שתל *plantavit*.

7 Στήλη. Il. Λ. 371.

8 Τάξεις. Sic in Herculis Scuto, verſu 170:

Τῶν κὲ ἑμιλήδὸν σίχες ἦισαν. —

9 Τῆς μάχ. Il. Π. 173.

10 Στορέσαι. Hîc excidit prior gloſſa, ſcilicet στρῶσαι.

11 Ἡ μάχ. Od. Υ. 139.

12 Ὑπὸ δούλας. Sic Latine dicitur: *Sternitur æquor aquis.* — Et:

Omne tibi ſtratum ſilet æquor. —

13 Μεταφορικῶς τὸ καλασκαλῆναι τὸ πέλαγος. Hæc verba hinc omnino delenda ſunt, quippe quæ ab oſcitante librario confuſa permixtaque pertinent ad vocem ſuperiorem, στορέσαι; ut ſupra vidimus.

τὸ καταχαλᾶναι τὸ πέλαγος.

——— Καὶ ἀργαλέον [1] χόμα λάυρης,

τὸ δ' ὑπὸ θύρας χάσμα.

Στομάχοιο θέμεθλα. [2] Τὴν φάρυγα, [3] χόμα δ' κοιλίας.

Στροφάλιγγι. Τῇ ὑποστροφῇ. [4]

Στρόμβος. [5] Ῥόμβος. εἴρηται δὲ ἀπὸ τοῦ περιστρέφεσθαι.

Στρεφενδίνηθεν δέ οἱ ὄσσε. [6] Δινηθέντα δὲ ἐστράφη αὐτῷ τὰ ὄμματα.

Στρατός. Τὸ πλῆθος τῶν πολεμίων. [7] στρατόπεδον ἢ, τόπος. βάλονται δὲ ἔνιοι ἀντὶ τοῦ ποιητὴν καὶ ἀπὸ τοῦ στρατοπέδου τὸ στρατὸν τιθέναι. ὅτε φησί·

——— Πολλαὶ [8] γὰρ ἀνὰ στρατὸν εἰσὶ κέλευθοι.

Στεῖνος. Στένωμα. στενοχωρία·

——— Στεῖνος [9] γὰρ ὅθι τρώσεσθαι ὀΐω.

Στρεπτοῖο χιτῶνος. [10] Τοῦ ὑποδετοῦ. εἴρηται δὲ ἔτως ἀπὸ τοῦ ὑφαντὰς ὄντας οὕτως εἶναι στρέφεσθαι. ὁ δὲ Ἀρίσταρχος, τοῦ λεπτοδοτοῦ. ἀπὸ τοῦ πλοκὴν τῶν κρίκων ἀνεστραμμένην εἶναι.

---

1 Καὶ ἀργαλέον. Od. X. 137.

2 Στομάχοιο θέμεθλα. Il. P. 47 :

Ἄψ δ' ἀναχαζομένοιο κατὰ στομάχοιο θέμεθλα Νύξ'. —

3 Τὴν φάρυγα. Lege cum Hes. τὴν φάρυγγα, ἤτοι τὸ, &c.

4 Ὑποστροφῇ. Mallem συστροφῇ. Il. Φ. 503:

— Στροφάλιγγι κονίης.

5 Στρόμβος. Il. Ξ. 413. Hes. explicat, δῖνος, κόχλος, ῥόμβος. συστροφὴ ἀνέμου. περιφερὴς λίθος.

6 Στρεφενδίνηθεν. Il. Π. 792, Ubi alii στρεφεδίνηθεν, alii divisim στρέφε δίνηθεν legunt. Quintus Calaber in 13. Libro Παραλειπομένων, versu 7 :

Ἀμφὶ δ' ἄρ' ὀφθαλμοὶ στρεφεδίνεον. —

Hes. interpretatur, διεστράφη, ἐσκοτοδινίασεν.

7 Πλῆθος πολεμίων. Sæpe quoque simpliciter sumitur pro multitudine congregatâ. Sic Sophocles in Electrâ de spectatoribus dicit : στρατὸς δ' ὅπως ὄρχοι νιν ἐκπεπλωκότα. Pindarus in secundâ Pythiacâ, de administratione populi : χ' ὡπότων λᾶὸς στρα-

——— *Et anguſtum eſt os portæ quâ exitur;*

hîc στόμα λαύρης ſignificat januæ hiatum.

Στομάχοιο θίμεθλα. Intelligit guttur, fauces, aut os ventris.

Στροφάλιγγι. Vertigine, turbine.

Στρόμβος. Rhombus : ſic dicitur quod undique circumagatur.

Στρεφεναίνηθεν δέ οἱ ὄσσε. Vertigine autem correpti ſunt ejus oculi.

Στρατός. Multitudo bellum gerentium. At στρατόπεδον eſt ſedes exercitûs, *id eſt*, caſtra. Quidam volunt aliquando Homerum per στρατὸν intelligere caſtra ; ut cum dicit :

——— *Multæ enim per* στρατὸν *ſunt viæ.*

In hoc verſu στρατὸν interpretantur *caſtra.*

Στεῖνος. Anguſtus locus, anguſtiæ :

——— *Anguſtus enim locus ubi eos vulneratum iri puto.*

Στρεπτοῖο χιτῶνος. Subligatam tunicam notat ; ſic dicitur quod intexta poſſit inverti. Ariſtarchus intelligit ſquammatam, quod implicitum textum inverſum ſit.

τὸς... πόλιν τηρεῖ. In 5ª. Olymp. Ἵππαρχος ἄρδει στρατόν. Et in Olymp. 9. Παῤῥασίῳ στρατῷ θαυμαστὸς ἐὼν φάνη. In primâ Pythior. νώμα πηδαλίῳ δικαίῳ στρατόν. Primâ Iſthm. σεφάνωσ ἐξ ἅπασι Κάδμε στρατῷ. In decimâ Pythior. στρατῷ τ' Ἀμφικλυόνων. Immo & in 11ª. Pythior. ἐπίνομον ἠρώϊδων στρατὸν ὁμηγυρέα. Sic & vice versâ λαὸς ſumitur pro exercitu Il. A. 54 : Τῇ δεκάτῃ δ' ἀγορήνδε καλέσσατο λαὸν Ἀχιλλεύς.

Et verſu decimo :

— Ὀλέκοντο δὲ λαοί.

Ac paſſim alibi apud Homerum.

8 Πολλαί. Il. K. 66.

9 Στεῖνος. Il. M. 66. Supra lego στείνωμα pro στένωμα.

10 Στρεπτοῖο χιτῶνος. Il. E. 13.

Στυφελίξαι. [1] Διασεῖσαι.

Στύγος. [2] Ὁ τὴν Θεῶν ὅρκον.

Στυγέῃ. Ἐπὶ μὲν τῇ φοβεῖται·

——— Στυγέῃ [3] δὲ καὶ ἄλλον.

ὑπὲρ δὲ τοῦ μισεῖσθαι·

Νῦν δ' [4] ἐμὲ μὲν συγέει. ———

ἀφ' οὗ καὶ τὴν συγερὴν, [5] μισητήν. καὶ ὑπὲρ τοῦ συγνάσαι·

——— Ἀντίλοχον [6] δὲ κατέσυγε μῦθον. ———

Στιβαρῖς. Ἰσχυρᾶς.

Στειλιόν. [7] Στελεόν.

Στῆ δ' ἀνταεχομένη. [8] Ἡλιόδωρος, τὰς χεῖρας ὑπὸ τὸ πρόσωπον ἀνατείνασα.

Στίλβων. Ἡλιόδωρος εἰς τὸ [9] φιλάμπων. ἔστι δὲ καὶ ἡμῖν συνήθης ἡ λέξις.

Στύξαιμι. Ἡλιόδωρος, [10] εἰς κατάπληξιν ἄγοιμι.

Στρέτεσθαι. [11] Καλαπονεῖσθαι. ὁ δὲ Ἡλιόδωρος εἰς τὸ

---

[1] Στυφελίξαι. Il. A. 581:

Ἐξ ἑδέων συφελίξαι. —

[2] Στυγός. Post Στυγὸς omissum est ὕδωρ, quod in Hes. legitur. Respicit Il. O. 37:

— Στυγὸς ὕδωρ, ὅστε μέγιστος
Ὅρκος δεινότατός τε πέλει μακάρεσσι θεοῖσι.

[3] Στυγέῃ. Il. A. 186.

[4] Νῦν δ'. Il. Θ. 370.

[5] Στυγερήν. Il. Γ. 404:

— Ἐθέλει συγερὴν ἐμὲ θέσθαι ἄκοιτιν.

Ad marginem nostri Codicis legitur: ἀπὸ ἓν τὸ Στυγὸς τὸ πηγῆς ἀμφότερα εἴρηται, ἤ τε ὅρκος καὶ τὸ μισεῖσθαι.

[6] Ἀντίλοχον. Il. P. 694.

[7] Στειλιόν. Lege σειλειόν. Od. E. 236:

Στειλειὸν περικαλλὲς, ἐλάϊνον, οὗ ἐναρηρός.

Dicitur & σειλεὸν & σειλειά.

[8] Ἀνταεχομένη. Legitur Od. Z. 141. ubi Ulysses nudus puellis apparet; hæ huc atque illuc territæ diffugiunt: sola Nausicaa cui audaciam addiderat Pallas, τῇ δ' ἀνταε-

Στυφελίζαι. Concutere.

Στυγός. Stygis aqua, Deorum jusjurandum.

Στυγέῃ. Sumitur quidem pro timere:

——— *Timeat & alius.*

Et pro odisse:

Nunc autem me odit. ———

Unde & odiosam vocat συγερήν. Et pro adducere supercilia:

——— *Antilochus vero contraxit supercilia ut audiuit sermonem.*

Στιβαρῖς. Robustis.

Στειλιόν. Manubrium.

Στῆ δ' ἀνταςχομένη. Heliodorus interpretatur, manus ante vultum protendens.

Στίλβων. Heliodorus interpretatur *valde fulgens*. Apud nos quoque usurpatur hocce vocabulum.

Στύξαιμι. Terrore percellerem, secundum Heliodorum.

Στρεύεσθαι. Labore premi. Heliodorus ad belli gerendi ac-

χομένη. Quod alii interpretantur, *stetit autem opposita*. Quidam seperatim legunt, ἄντα χομένη.

9 Εἰς τό. Fortasse omissum, μεθέληφε τὴν λέξιν, ut infra in Στρούεσθαι. Vel delendum εἰς quod pertinet ad hanc sequentem glossam, unde huc perperam irrepsit: Στύξαιμι. Ἡλιόδωρος, εἰς κατάπληξιν ἄγοιμι.

10 Ἡλιόδωρος. Hes. simpliciter habet, εἰς κατάπληξιν ἀγάγοιμι; ubi vides sublatum ab Epitomatore nomen Heliodori, quod Apollon. nobis restituit. Occurrit Od. A. 501:

Τῷ κε τέῳ σύξαιμι μένος καὶ χεῖρας ἀάπτους.

11 Στρούεσθαι. Sic in Codice Manuscripto. Optime, sed contra hujus fidem, edidit Alberti στρύγεσθαι in vocem στρύγομαι quæ legitur apud Hes.

στρατεύεσθαι μεταίληφε τὴν λέξιν·

Ἢ δηθὰ [1] στρεύεσθαι ἐν αἰνῇ δηϊοτῆτι.

Στροφαλίζεται. [2] Στρέφεται.

Στρόφος ἦεν ἀορτήρ. [3] Ὁ συνεστραμμένος ἀναφορεύς, ἐξ οὗ ἤρτηται ἡ πήρα.

Συβόσια. Τὰ συφόρβια·

Τόσσα [4] συῶν συβόσια, τόσ' ἀμφόλια πλατὲ' ἀγῶν.

Συμμάρψας. Συλλαβών·

Συμμάρψας [5] δόναξ. ——

Συμβλήμενος. [6] Συναντήσας.

Στέφει. Κοσμεῖ·

Ἀλλὰ Θεὸς [7] μορφὴν ἔπεσι στέφει. ——

Στεινωπόν. Τὸν ὑπὸ [8] τὴ Σκύλλαν καὶ τὴν Χάρυβδιν περιεχόμενον τόπον στενὸν ὄντα. ἀλλὰ καὶ ἐν ἄλλοις·

Στεινωποὶ [9] γὰρ ὁδός. ——

Στελέω. [10] Στελῶ.

Συνθεσίαι. Συνθῆκαι καὶ ὁμολογίαι.

Συμπλατάγησεν. [11] Συνεκρότησεν.

Συμφερτή. Ἐπεὶ οὖ εἶχε τάττε·

Συμφερτὴ [12] δ' ἀρετὴ πέλει ἀνδρῶν. ——

---

1 Ἢ δηθά. Il. O. 512.

2 Στροφαλίζεται. Sic quoque habet Hesych. ubi Clar. Alberti recte conjicit fortasse legendum στροφαλίζετε, στρέφετε, ex Homero, Od. Σ. 314:

Τῇ δὲ παρ' ἠλάκατα στροφαλίζετε. —

3 Στρόφος ἦεν ἀορτήρ. Od. N. 438:

Δῶκε δέ οἱ σκηπτοῦχον καὶ ἀεικέα πήρην,
Πυκνὰ ῥωγαλέην· ἐν δὲ στρόφος ἦεν ἀορτήρ.

4 Τόσσα. Il. Λ. 678.

5 Συμμάρψας. Il. K. 467.

6 Συμβλήμενος. Od. O. 440:

tionem transtulit hoc vocabulum:

Aut diu bellum gerere in terribili pugnâ.

Σροφαλίζεται. Convertitur.

Στρόφος ἦεν ἀορτήρ. Contortum lorum ex quo suspenditur pera.

Συβόσια. Suum greges:

Tot suum greges, tot greges late dispersos caprarum.

Συμμάρψας. Cum simul corripuisset:

Cum simul corripuisset arundines. ——

Συμβλήμενος. Cum occurrisset.

Στέφει. Ornat:

At Deus formam eloquentiâ ornat. ——

Στεινωπόν. Locum sub Scyllâ & Charybdi undique cinctum & angustum. Sed & in alio loco dixit:

Arcta enim est via. ——

Στελέω. Mittam.

Συνθεσίαι. Pacta & conventiones.

Συμπλατάγησεν. Simul complosit.

Συμφερτή. In hoc versu:

Συμφερτὴ *autem virorum existit virtus.* ——

— Συμβλήμενος· ἢ ἐν ἀγυιῇ,
Ἦπυ ἐπὶ κρήνῃ. —

7 Ἀλλὰ Θεός. Od. Θ. 170.

8 Τὸν ὑπό. Respicit Od. M. 234:

Ἡμεῖς δ᾽ στεινωπὸν ἀνεπλέομεν γοόωντες·
Ἔνθεν μὲν γὰρ Σκύλλ᾽, ἑτέρωθι δ᾽ δῖα Χάρυβδις.

9 Στεινωπός. Il. Υ. 427.

10 Στελέω. Od. B. 287:

Ὅς τοι νῆα θοὴν στελέω, κ᾽ ἅμ᾽ ἕψομαι αὐτός.

11 Συμπλατάγησεν. Sic habent hodierna Homeri exemplaria Il. Π. 102:

Χερσί τε συμπλατάγησεν. —

Hes. legit, συμπατάγησεν.

12 Συμφερτή. Il. N. 237.

ὁ Κομανὸς γλυμμύης [1] φησὶ, ἤτοι ἡ εἰς ταυτὸ συνέλευσις· συμφέρεσθαι γὰρ, τὸ εἰς ταυτὸ συνέρχεσθαι. λέγεται καὶ συμφορὰ, ἡ εἰς ταυτὸ συνέλευσις τῶν κακῶν. συμφερτὴ δ' ἦν ἀνδρῶν καὶ μάλα λυγρῶν ἀρετὴ πέλει. ἡμεῖς δὲ συμπεφορητὴ, ἀπὸ τῆς συμπεφορᾶς καὶ ὁμοψυχίας. ὡς καὶ παρ' Εὐριπίδῃ·

Αὐτὴ πάντα συμφέρουσα,

ὅιον, συμπεφερομένη. καὶ ἐνταῦθα ἦν ἔσται, πρὸς ἀλλήλους συμπεριφορὰ καὶ ὁμοφροσύνη. καὶ λυγρῶν ἀρετή ὅτι ἐν ἴσῳ τῷ, καὶ φαῦλοι ὁμοφρονοῦντες ἰσχυρῶς ἀγωνίζονται. ὁ γὰρ ὁ Ἀρίσαρχος τὴν ὅλην λέξιν ἐξηγούμενος φησίν· σφόδρα καὶ κακῶν ἀνθρώπων εἰς ταυτὸν συνελθόντων γίνεταί τις ἀρετή. ὁ δὲ Ἀπίων, σύμφορον, ἡ ἐκ πολλῶν συνισαμένη.

Σύνθεο. Ἔπει τῷ· [2] ἀντὶ τοῦ, συνθηκοποίησον. καί·

——— Σύνθεο [3] θυμῷ,

συνῆκεν, ἑαυτῷ [4] διελογίσατο.

Συνθέυσεται. [5] Συνδραμεῖται.

Συνέριθος. [6] Συνεργός.

Συνέρρηκται. [7] Συνέφθαρται, ἀπὸ τοῦ ἔρρειν· ὅτως Ἀπίων.

---

[1] Γενομμύης. Omissum puto vocabulum, & legendum ὁμοῦ γλυμμύη, vel potius συγγινομμύην. Sic locus integer apud Homerum legitur Il. M. 235 :

— Ταῦτα οἳ ἅμα χρὴ
Σπεύδειν· εἴ κ' ὄφελός τι γλυφώμεθα καὶ δυ' ἐόντε.
Συμφερτὴ οἳ ἀρετὴ πέλει ἀνδρῶν, καὶ μάλα λυγρῶν.

[2] Ἔπει Ϝ. Sic citare solet Apollonius, subaudiendo ἐίκω. Ergo omissus est versus quem attulerat ; & haud scio an non is sit qui occurrit Il. A. 76 :

— Σὺ ἢ σύνθεο, καί μοι ὄμοσσον.

Hunc quoque respexit Hes. cum interpretatur, Σύνθεο. Νόησον, συνθηκοποίησαι, pro quo legerem cum Apollonio συνθηκοποίησον.

[3] Σύνθεο. Il. H. 44.

Comanus

Comanus intelligit virtutem quæ ſimul cum aliâ conjungitur, & collectionem ignavorum qui ſimul in unum ac idem concurrunt; nam συμφέρεσθαι eſt in unum convenire. Et quod vocatur συμφορὰ, nihil aliud eſt quam concurſus malorum. Eſt igitur virtus in idem conveniens & ignaviſſimorum hominum. Nos autem intelligimus tanquam συμπαραφορητὴ, *id eſt*, conſpirans, ſcilicet, ex amico conſenſu & mutuâ ope. Sicut & apud Euripidem:

Illa omnibus συμφέρουσα,

id eſt, quæ omnibus præſto adeſt. Et hîc igitur erit mutua conſenſio & concordia. Et ſenſus erit: etiam ignavi inter ſe concordes fortiter dimicant. Etenim Ariſtarchus totam hanc ſententiam evolvens, ſic dicit: vehemens & ex ignavis in unum convenientibus proficiſcitur virtus. Apion vero intelligit ex multis conflatam.

Σύνθεο. In hoc verſu:

——— *Tu vero mecum paciſcere, & mihi jura;*

σύνθεο pro paciſcere ſumitur. Et:

——— *Animo reputavit;*

hîc τὸ σύνθετο ſignificat intellexit, animo reputavit.

Συνθεύσεται. Concurret.

Συνέριθος. Adjutrix.

Συνέρρηκται. Corrumpitur, perditur. Derivatur ab Apione

---

4 Ἑαυτῷ. Legerem, ἐν ἑαυτῷ.

5 Συνθούσῃ. Od. Υ. 245:

Ὦ φίλοι, ἐχ ἡμῖν συνθούσῃ ἥδε γε βυλή.

6 Συνέριθον. Od. Ζ. 32:

Καί τοι ἐγὼ συνέριθον ἄμ' ἕψομαι. —

De hâc voce vide Clariſſimos viros, Ruhnkenium ad Timæum, & Pierſonium ad Mœrin Atticiſtam.

7 Συνέρρηξεν. Od. Θ. 137:

— Ἀλλὰ κακοῖσι συνέρρηξεν πολέεσσιν.

βέλτιον δὲ μεταφορικῶς τὸ ἔρρπται εἰρῆσθαι· ἐπεὶ πᾶν τὸ ῥηγνύμενον βλάπτεται πάντως.

Συγχεῦαι. Συγχέαι, [1] μεταφορικῶς.

Σύν κεν ἄραξεν. Συνήραξεν ἄν·

Σύν κεν [2] ἄραξ' ἡμέων κεφαλάς. ——

Συνέεργον. Συνεῖργον, συνεδεσμεύοντο. [3]

Συρίη. Ἡ λεγομένη νῦν Σύρα·

Νῆσος τῆς [4] Συρίη κικλήσκεται. ——

Σύριγγος. Τῆ κολεῷ·

Ἐκ δ' [5] ἄρα σύριγγος πατρῷον [6] ἔγχος ἔρυσε.

οἱ δὲ, τὸ ὄργανον·

Αὐλῶν συρίγγων. [7] ——

Συνώμεθα·

Ἀλλ' ἴομεν, [8] ὄφρ' ὅτι νηυσὶ συνώμεθα. ——

Ἀρίσταρχος, τὸ, συνώμεθα, συμβόλαια ποιησώμεθα καὶ συναλάγματα. [9] ταῦτα γὰρ Ὅμηρος συνημοσύνας καλεῖ·

Ἕκτορ, [10] μή μοι ἄλασε συνημοσύνας ἀγόρευε.

---

[1] Συγχέαι. Hesych. addit, συγκόψαι. συντρίψαι. Respexerunt Od. Θ. 139:

Ἄνδρα τε συγχεῦαι, εἰ καὶ μάλα κάρτερος εἴη.

[2] Σύν κεν. Od. I. 498.

[3] Συνεδεσμεύοντο. Lege, συνεδέσμευον. Respicit enim Od. I. 427:

Τὲς ἀχέων συνέεργον ἐϋστρεφέεσσι λύγοισι.

Ubi Schol. habet συνέδεον. Et Od. M. 424:

Τῷ ῥ' ἄμφω συνέεργον ὁμῶς τρόπιν ἠδὲ καὶ ἰστόν.

[4] Νῆσος τῆς. Od. O. 402. Lege νῆσός τις.

[5] Ἐκ δ'. Il. T. 387.

[6] Πατρῷον. Levi discrimine apud Homerum legitur, πατρώϊον ἐπάσατ' ἔγχος. Occurrit apud Hesych. Σύριγξ. Αὐλὸς μουσικὸς. ἢ τὸ δορατοθήκης τὸ εἶδος. Ob ultima verba male intellecta, συριγμὸς legendum conjiciebat Bruno. Sed Clar. Alberti lectorem remittit ad vocem Σύριγξ quam Hesych. hîc quoque interpretatur δορατοθήκη; unde nihil mutandum affirmat, quod verissimum est. Sed rationem potuisset addere, scilicet Hesych. respexisse

ex voce ἔρρειν, *id est*, perire. Melius autem accipitur tanquam metaphorice dictum τὸ ἐρρηγέναι; quod omne confractum omnino lædatur.

Συγχεῦαι. Dicitur pro συγχέαι; & metaphorice significat, funditus perdere, affligere.

Σύν κεν ἄραξεν. Confregisset:

Confregisset nostras cervices. ——

Συνέερον. Constrinxi, colligavi.

Συρίη. Quæ nunc vocatur insula Σύρος:

Insula quædam Συρίη *vocatur.* ——

Σύρριος. Vaginæ:

Ex vaginâ autem patriam extraxit hastam.

Aliquando vero notat musicum instrumentum:

Tibiarum fistularumque. ——

Συνώμεθα[6]

Sed sequere, ut in navibus paciscamur. ——

Aristarchus per συνάμεθα intelligit fœdus ineamus, contrahamus affinitatem, & nuptiale pactum faciamus. Hæc enim Homerus vocat συνημοσύνας:

Hector, ne mihi intolerande pacta commemores.

---

versum Iliadis supra allatum, Ἐκ δ' ἄρα σύριγγος, &c.

7 Αὐλῶν. Il. K. 13. Supra pro ὁτὲ ἦ, mallem ὅτε δή.

8 Ἀλλ' ἕπου. Il. N. 381.

9 Συναλλάγματα. Sic habetur in Manuscripto Codice; at edidit Clar. Alberti, ut & legendum est, συναλλάγματα. Hîc συναλλαγμα peculiari significatione indicat matrimoniale pactum. Hoc unico exemplo illustratur Hes. qui habet Συνάλλαγμα. Σύναξις, ἢ Σαμικὸν συμβόλαιον. Optime γαμικὸν reposuit Henricus Stephanus. Sed alii ναυτικὸν vel νομικὸν præponebant; hodie firmata Hes. lectio comprobatur autoritate Apollonii qui hanc vocem hoc sensu rarissime obvio usurpavit. Idomeneus

συμβόλαια μὲν, ἀπὸ τῦ συμβάλλειν· συννημοσύνας δὲ, ἀπὸ τῦ συνιέναι.

Σφώ. Ὑμεῖς οἱ δύο·

Αἰαντε, [1] σφὼ μὲν κε σαώσειε. ——

Σφῶϊν. Αὐτοῖν, ἢ αὐτοῖς·

Καί σφωϊν [2] δὸς ἄγειν. ——

Σφείων. Αὐτῶν·

Ὧσαν [3] ἀπὸ σφείων. ——

Σφίσι. Κατὰ μὲν τ' ὀρθὸν τόνον, ἀπὸ δ' [4] ὅτι τρίτον·

Τὸν δὲ [5] δυωδεκάβοιον ἐνὶ σφίσι τῖον Ἀχαιοί.

κῦ δὲ ἔγκλισιν, ἐωὶ τῦ αὐτοῖς·

—— Ἑωί [6] σφιν ἕρμα πόληος.

Σφῶϊ. Ἡμεῖς [7] οἱ δύο, ἢ ὑμᾶς τὰς δύο. τὸ μὲν ὃν πρότερον·

Σφῶϊ [8] μὲν τ' ἐώσικε μῦ πρώτοισιν. ——

τὸ δὲ δεύτερον·

—— Οὐδ' [9] ἐγὼ αὐτὴ

Δηρὸν ἀπὸ σφῶϊν [10] ἔσομαι. ——

---

enim irridens Othryoneum quem interfecerat, quique Cassandræ conjugium sibi promissum expectaverat, sic eum alloquitur versu 381:

Ἀλλ' ἔπεο, ὄφρ' ἐπὶ νηυσὶ συνώμεθα πουλυπόροισιν
Ἀμφὶ γάμῳ· ἐπεὶ ἦ τοι ἐεδνωταὶ κακοὶ εἰμέν.

Quin & Scholia Platonica ἀνέκδοτα Bibliothecæ Regiæ, notata numero 1087. quæ felicissimo Græcarum Litterarum statori Clar. Ruhnkenio, cum aliis plurimis, mox debebit orbis eruditus, ad undecimum de Legibus librum, κηδεύματα, quod legitur Edit. Serrani p. 926. B. explicant per συναλλάγματα.

[10] Ἔκλως. Il. X. 261.

[1] Αἰαντε. Il. N. 47.

[2] Καί σφωϊν. Il. A. 338.

Quemadmodum συμβόλαια, *id est*, pacta, formantur ex vocabulo συμβάλλειν; sic & συνημόσυναι derivantur ex συνίημι.

Σφώ. Vos duo:

Ajaces, vos quidem duo servabitis. ——

Σφῶϊν. Illis duobus, in duali; aut simpliciter *illis:*

Illis da abducendam. ——

Σφείων. Se ipsis:

Repulerunt a se ipsis. ——

Σφίσι. Cum quidem accentu notatur, derivatur ex σφεῖς, & in tertiâ personâ accipitur:

Hunc autem duodecim boum pretio inter se æstimabant Achivi.

At cum est encliticum, sumitur pro *illis:*

—— *Quoniam illis munimentum urbis.*

Σφῶϊ. Vos duo, in nominativo & accusativo; & σφῶϊν vestrûm duorum. En prioris quidem exemplum:

Vos quidem conveniens erat inter primos. ——

At posterioris:

—— *Neque ego ipsa*

Diu a vobis abero. ——

---

3 Ὦσαν. Il. Δ. 535.

4 Ἀπὸ δ' ἐπὶ τρίτου. Legendum puto ἀπὸ δ' σφεῖς, (seu σφιν,) ἐπὶ τρίτης προσώπου.

5 Τὸν δέ. Il. Ψ. 703.

6 Ἐπί. Lege ἐπεί. Il. Π. 549. In Hom. σφισι pro σφιν. Etym. p. 498. Ἰστέον ὅτι τὸ καί σφιν οὐκ ἔστι ἀπὸ δ' σφίσιν βαρυτόνου, ἀλλ' ἀπὸ δ' σφιν ἐγένετο καί σφιν. καὶ μετὰ τὴν ἔγκλισιν παρηκολούθησε πάθος, ὃ ἐγένετο καί σφισιν.

7 Ἡμεῖς. Lege ὑμεῖς οἱ δύο, ἢ ὑμᾶς τοὺς δύο, καὶ σφῶϊν, ὑμῶν τῶν δυοῖν. Nam in priori exemplo Σφῶϊ cum ἰούλας conjunctum, est in accusativo; at in posteriori Σφῶϊν cum ἀπὸ constructum, est in genitivo.

8 Σφῶϊ. Il. Δ. 341. In Homero σφῶϊν.

9 Οὐδ' ἐγώ. Od. Π. 171.

10 Σφῶϊν. Supra alio sensu, Σφῶϊν, Ἀυλοῖν, ἢ ἀυλοῖς. Vide Etymol.

Σφέας. [1] Κατὰ ἔγκλισιν, ἀντὶ τῦ αὐτύς.

Σφῶε. [2] Αὐτὼ, δυϊκῶς.

Σφάς. Τὰς αὐτῶν·

Σφὰς γὸ [3] παρθέμβοι. ——

Σφοὺς. Τὺς ἑαυτῶν.

Σφετέρησι. Ταῖς ἑαυτῶν.

Σφέλας. Ὑποσώδιον.

Σφαραγεῦντο. [4] Ὁ μὸ Ἀσίων, ἐψόφων. ὁ δὲ Ἡλιόδωρος βέλτιον, καλεσονῦντο. [5] κὸ τό·

Οὐδ' ἄρ' [6] ὑποσφάραγον [7] μελίη τάμε χαλκοβάρεια,

ἐν συναλοιφῇ εἰρῆται ἀσφάραγον, ὁ σφάραγον. κὸ ἔστιν ἀσφάραγος, φάρυγξ, δι' ἧ τὸ φωνητικὸν [8] ἀνέρχεται. ἐπιφέρει δ' ἂν·

Ὄφρα τί [9] μιν προτιείσω ἀμειβόμενος. ——

Σφέδανόν. Ὁ μὸ Ἀσίων, σκληρόν. ἔτι δὲ [10] μᾶλλον, ὀπλεταγμένον. [11]

Σχέτλιος. Ὁ μὸ Ἀσίων, τάλας, ἀγνώμων, χαλεπός· ἀπὸ τῦ σχέδην τληναι. ἢ ἀπὸ τῦ ὀπισχετικῶς ἐν τῷ δηλῦσθαι ὑπάρχειν.

---

[1] Σφέας. Il. B. 96:

— Ἐννέα δέ σφεας
Κήρυκες βοόωντες ἐρήτυσαν —

[2] Σφῶε. Il. A. 8:

Τίς τ' ἄρ σφῶε θεῶν ἔριδι ξυνέηκε μάχεσθαι;

[3] Σφὰς γάρ. Od. B. 237:

Σφὰς γὸ παρθέμβοι κεφαλάς. —

[4] Σφάραγδῦντο. Od. I. 390:

Πάντα δέ οἱ βλέφαρ' ἀμφὶ κὸ ὀφρύας δῖσιν ἀύτμὴ,
Γλήνης καμομένης· σφαραγεῦντο δέ οἱ πυρὶ ῥίζαι.

[5] Καλεσονῦντο. Post καλεσονῦντο, inchoandum puto alium articulum, cujus caput confusione librarii omissum erat, & legendum: Σφάραγος. Βρόγχος, τρά-

Σφέας. Encliticum eſt quod ſignificat *illos.*

Σφῶε. In duali numero. Significat *illos.*

Σφάς. Suas :

Sua enim objicientes. ——

Σφοῦς. Qui ſunt ſuî ipſius.

Σφετέρῃσι. Suis propriis.

Σφέλας. Scabellum.

Σφαραγεῦντο. Apion intelligit, ſonitum dederunt. At melius explicat Heliodorus, graviter affligebantur. Et in hoc verſu :

Neque guttur haſta abſcidit ære gravis,

per ſynalœphen dicitur ἀσφάραγον, pro σφάραγον. Et ἀσφάραγος eſt guttur, fauces per quas vox pervenit. Idcirco addit:

Ut eum mutuo alloqueretur. ——

Σφεδανόν. Apion quidem interpretatur *duriter.* Rectius vero explicares *contenſâ voce.*

Σχέταιος. Apion quidem interpretatur miſerum, imprudentem, difficilem ; ſic diceretur ἀπὸ ϝ χέδλω τλῆναι, *id eſt*, quod ſenſim ſuſtineat. Aut, quod difficile explicari poſſit. Dicen-

---

χηλός, λαιμός ; ut habet Heſ.

6 Οὐδ' ἄρ'. Il. X. 328.

7 Ἀποσφάραγον. Male ἀποσφάγαγον legitur in Codice Mſ. Nam Apollon. ὠν συναλοιφῇ ſcripſit ἀπ' ἀσφάραγον pro ἀπὸ σφάραγον.

8 Φωνητικόν. Male edidit Alberti φωνητόν. Suidas : Σφάραγον ὁ Ἀπαίων (ſic) φάρυγξα. ἀπὸ ϝ περὶ αὐτὸν γινομένης ψόφος. Conſonat Etymologus Magnus.

9 Ὄφρα τι. Il. X. 329.

10 Ἔτι δέ. Mallem ἔστι δέ.

11 Ἐπιλελαγμένον. Optime Clar. Alberti emendavit ἐπιλελαθμόν. Legitur Il. Π. 372 : Πάτροκλος δ' ἔπελο σφεδανὸν Δαναῇσι κελεύων. Vide ad Timæum in vocem σφεδανὸν Clar. Ruhnkenium qui recte docet Homericam eſſe gloſſam, non Platonicam.

ῥητέον δὲ, ὅτι ἐπὶ μὲν τοῦ·

Σχέτλιος [1] εἰς Ὀδυσεῦ, ——

δυνατὸν ἀκύειν ἔτως, ὑπομονητικὸν καὶ χιλιασμοῦ ἄξια πράττοντα. [2] ἐπὶ δὲ τοῦ Διὸς ἐ δυνατὸν ἔτως ἀκύειν, ἀλλὰ καὶ χιλιασμοῦ ἄξια πράττοντα.

Σχειρίη. [3] Ἡ τῶν Φαιάκων χώρα ἔτως λεγομένη.

Σχήσεις. [4] Προσέξεις.

Σχεθέτω. [5] Ἐπιχεθήτω.

Σχήσεσθε. [6] Ἐπιχήσεσθε.

Σχήσουσιν. Ἐφέξουσιν.

Σχοίατο. Ἐπίσχοιεν, παύσαιντο.

Σχόμενος περὶ δουρί. Καταχεθεὶς [7] ἐπὶ τῷ δόρατι, ἀντὶ τοῦ, ὑπὲρ τοῦ δόρατος.

Σῶκος. Ἐπίθετον Ἑρμοῦ. καὶ ὁ μὲν Ἀπίων ἀποδίδωσι, σῶκος, σωσίοικος. ἔνιοι δὲ, σόωκος, ὁ ὠκέως σεύμενος. βέλτιον δὲ τὸ πρότερον. ὅθεν ἐριούνιος, ὁ μεγάλως ὀνίσκων, τοῦτ' ἔστιν ὀφελῶν. [8] ἀχ, ὡς οἱ νεώτεροι, χθόνιος, [9] ὡσὰ τὴν ἔραν. λέγεται καὶ δι' ἄλλων κρατὺς [10] ἀργιφόντης, διὰ τὴν ἰσχὺν τὴν ἐν τῷ

---

1 Σχέτλιος. Od. M. 279.

2 Πρᾴττοντα. Pro πρᾴττοντα, fortasse legendum πάσχοντα, ut opponatur τῷ πρᾴττοντα sequenti, quod de Jove dicitur. Scilicet Od. Γ. 161:

— Ζεὺς σ' ἔτω μήδετο νόσον,
Σχέτλιος. —

Et Il. Β. 111:

Ζεύς με μέγα Κρονίδης ἄτῃ ἐνέδησε βαρείῃ
Σχέτλιος. —

3 Σχειρίη. Lege Σχερίη. Od. Ζ. 8:

Εἰσὶν δ' ἐν Σχερίῃ ἐκὰς ἀνδρῶν ἀλφηστάων.

4 Σχήσεις. Od. Α. 70:

Νῆσον ἐς Αἰαίην· κήσεις δύεργίαν νῆα.

5 Σχεθέτω. Od. Θ. 542:

Ἀλλ' ἄγ', ὁ μὲν σχεθέτω, ἵν' ὁμῶς τερπώμεθα πάντες.

6 Σχήσεσθε. Il. Ν. 630:

Ἀλλά που κήσεσθε (καὶ ἐσύμβολοί περ) ἄρηος.

7 Καταχεθείς. Similiter Hes. habet: Σχόμενος· περὶ δορί. Καταχεθεὶς καὶ συλληφθεὶς ὑπὸ τοῦ δόρατος; ubi hæc annotat Jens. in Editione Clar. Alberti: *Si Hes. hîc ob*

dum

dum autem eſt in hoc quidem verſu:

Σχέτλιος *es Ulyſſes*, ——

poſſe intelligi, tolerantem & commiſeratione digna patientem: at cum Jovi tribuitur hoc epithetum, non poſſumus ſic interpretari, ſed eum qui commiſeratione digna facit.

Σχειρίη. Phæacum regio ſic dicta.

Σχήσεις. Appelles.

Σχεθέτω. Ceſſet, abſtineat.

Σχήσεσθε. Superſedebitis, abſtinebitis.

Σχήσουσιν. Suſtinebunt.

Σχοίατο. Abſtineant, ceſſent.

Σχόμενος περὶ δουρί. Impeditus & retentus ab haſtâ.

Σῶκος. Epithetum Mercurii. Et Apion explicat, σῶκος, quaſi σωσίοικος, *id eſt*, qui domum incolumem præſtat. Quidam vero intelligunt σόωκος, *id eſt*, qui celeriter movetur. Prior autem ſenſus potior eſt. Hinc ἐριούνιος ſignificat eum qui multum prodeſt: non vero, ut recentiores volunt, notat *terreſtrem*, ſcilicet ex ἔρα quæ eſt *terra*. Alibi Mercurius vocatur κρατὺς

---

oculos habuerit Hom. Il. M. 298. *negligenter inſpexit, & ineptam propoſitis hiſce verbis explicationem applicuit. Vide, & confer, ſi tanti eſt.* Revera legitur Il. M. 298:

Τὴν (ſcutum) ἄρ' ὄγε πρόσθε χόμιο, δύο δοῦρε τινάσσων.

Hinc appareret Apollon. & Heſ. male legiſſe:

Τὴν ἄρ' ὄγε πρόσθε χόμιο περὶ δοῦρὶ τινάσσων.

§ Ὀφελῶν. Legerem ὀφέλλων.

9 Χθόνιος. In primo Coephor. verſu apud Æſchylum, Oreſtes Mercurium ſic alloquitur:

Ἑρμῆ χθόνιε πάτρῳ ἐποπτεύων κράτη.

Et in Sophoclis Electrâ, verſu 111: Ὦ χθόνι' Ἑρμῆ. Vide Thomam Magiſtrum in σῶκον, quod corrupte apud eum legitur pro σῶκον.

10 Κρατύς. Il. Π. 181. Ω. 345. Od. E. 49. & 148.

ἀναγγέλλειν. σῶκον ἓν συνωνύμως τὸ κρατύς. καὶ Σοφοκλῆς εἰσάγει τὴν Ἡλέκτραν λέγουσαν·

Μάνη γὰρ ἄγειν οὐκ ἔτι σωκῶ
Λύπης ἀντίῤῥοθον [1] ἄχθος,

ἀντὶ τοῦ, οὐκ ἔτι ἰσχύω.

Σῶμα. Ὁ Ἀρίσταρχος ὡσαύτως ἐτήρησεν τὸ συνήθως Ὁμήρῳ. καὶ σεσημείωται διαφανῶς, ὅτι σῶμα Ὅμηρος ἀδέσποτόν ἐστι τοῦ ζῶντος εἴρηκεν·

Σῶμα δὲ δίκασι ἐμὸν δόμεναι. ——

ἐκ πάλιν· [3]

—— Μεγάλῳ [4] ἐπὶ σώματι κύρσας.
—— Δέμας δ' [5] ἤικτο γυναικὶ
Καλῇ τε μεγάλῃ τε. ——

---

[1] Ἀντίῤῥοθον. In Vulgatis Sophoclis Editionibus melius legitur ἀντίῤῥοπον. Annota variantem, sed falsam, Lectionem. Hæc verba habentur in versu 119. Electræ Sophoclis. Idem exemplum attulit Suidas, & Etymol. Magnus, post Philemonem Mſ. qui male habet ἀντίῤῥωπον. Hunc, quod miror, Sophoclis versum non agnovit Clarissimus Johannes Iriarte qui, in elegantissimo ac doctissimo Bibliothecæ Matritensis Codicum Græcorum Manuscriptorum Catalogo, nuper in rei litterariæ bonum edito, sic habet T. I. p. 71: » Fol. 244. aversо. » Hecubam sequitur Tragœdiæ, nescio cujus, fragmentum incipiens ab hoc versu: » Ὦ φάος ἀγνὸν καὶ γῆς ἰσόμοιρον ἀὴς, » atque in hunc definens: » Λύπης ἀντίῤῥοπον ἄχθος. Scilicet viro politissimo tunc in mentem non venerat priorem versum, qui ita in duos digerendus est:

Ὦ φάος ἀγνὸν, καὶ γῆς
Ἰσόμοιρον ἀὴς, ——

esse sextum & octogesimum Electræ versum; & posteriorem, nempe, λύπης ἀντίῤῥοπον ἄχθος, esse ejusdem Tragœdiæ

ἀργειφόντης ob vim quâ mandata refert & enuntiat; igitur σῶκος idem eſt quod κρατύς. Et Sophocles inducit Electram dicentem:

Sola enim non tantum valeo ut ſuſtinere poſſim
Mœroris onus quo penitus deprimor;

σωκῶ hîc dicitur pro ἰσχύω.

Σῶμα. Ariſtarchus obſervavit ſenſum quo apud Homerum poni ſolet; & bis annotavit hoc nunquam ab eo de viventi corpore uſurpatum fuiſſe:

Cadaver autem meum domum referendum reddito. ——

Et rurſus:

——*Cum in magnum cadaver incidiſſet.*

At δέμας dicitur de viventi, ut:

—— *Corpus ſimilis erat mulieri*
Pulchræ que & magnæ. ——

---

undevigeſimum & centeſimum. Idem vir doctus & Hiſpaniæ illuſtrandæ natus hæc verba ſic perperam interpretatur pag. 173. ejuſdem Tom. Διὰ τί τὰ ῥόδα μᾶλλον ἀνθεῖ δυσώδων τινῶν φυτῶν ἐμφυομένων αὐτοῖς. *Quare roſæ magis floreant quam fœtentes plantæ iis adſitæ?* Senſus potius eſt: *cum fœtentes plantæ iis adſitæ reperiuntur.* Hos nævos egregio & pulcherrimo corpori inſperſos obiter tollendos cenſuimus.

2 Σῶμα. Il. X. 342.

3 Καὶ πάλιν. Hinc fortaſſe delerem τὸ πάλιν, quod ad præcedentem verſum pertineret:

Σῶμα δὲ ῥίκασθ' ἑμὸν δόμονδε πάλιν. —

4 Μεγάλῳ. Il. Γ. 23.

5 Δέμας. Od. N. 288. Quid hîc δέμας habet commune cum σῶμα? credo aliquid omiſſum eſſe, ſcilicet: ἀλλὰ δέμας ἐστὶ ζῶντος εἰρηται, ὡς. Docet nunquam τὸ σῶμα, ſed τὸ δέμας, dici de vivo corpore.

T

Τά. Ταῦτα, [1] ἀναφορικῶς.

Ταλάφρονα. Τὸ μὴ σύνεσυς, πλητικὸν καὶ φρένας.

Ταλαύρινον. Τολμηρόν. παρῆκται ἡ λέξις ἀπὸ τὸ πλῆναι. ἢ ὅτι ἐγκεῖται ὁ ῥινὸς, ὡς ὑδὲ ἐν τῷ κελαινεφὲς, [2] τὸ νέφος.

Τάλαροι. Κάλαθοι. καὶ ἐπὶ διαφόρων σκευῶν. ἐπὶ μὲν τοῦ ἠρίων·

——— Τάλαρον [3] δ' ὑπόκυκλον ὄπασσεν,
Ἀργύρεον. ———

ἐπὶ δὲ τοῦ τυροποιϊκῶν·

Πλεκτοῖσι [4] ταλάροισιν ἀμησάμενος καλέθηκε.

ἐπὶ δὲ τοῦ τρυγητικῶν·

Πλεκτοῖς [5] ἐν ταλάροισι φέρον [6] μελιηδέα καρπόν.

Ταλαπείριος. Ἤτοι πλητικῶς [7] καὶ τὸ πεῖραν, ἢ πηλόθεν διατετειραμμένος.

Ταλάσσαι. Ὑπομεῖναι.

Τάλαντα. Ἐπὶ μὲν τοῦ ζυγοῦ·

Ἀλλ' ἔχον [8] ὥστε τάλαντα γυνὴ χερνῆτις. ———

[1] Ταῦτα. Post ταῦτα, omissum puto, ἅτινα αὐτὰ, quæ verba habet Hesychius.

[2] Κελαινεφές. Sic in κελαινὸν, docuit τὸ κελαινεφὲς esse derivativum nomen, non vero compositum, ut vulgo putatur. Hæc sunt ejus verba p. 470: Κελαινόν. Μέλαν.... τὸ δὲ κελαινεφὲς ἀπαγώγως ἴσον τέτα. Et infra in τανύηκες habet p. 758: ἐπὶ μὲν Διός. (Il. E. 412.)

— Κύδιστε, μέγιστε, κελαινεφὲς, — σύνθετον δοκεῖ δὲ καὶ τὸ ὄνομα. ἐπὶ δὲ Διός.

— Κελαινεφὲς αἶμα, ἀπαγωγόν.

[3] Τάλαρον. Od. Δ. 131.

[4] Πλεκτοῖσι. Od. I. 247. Apud Homer. legitur, πλεκτοῖς ἐν ταλάροισι. Quod & in hisce Apollonii describendis secutus est

T

Τά. Significat *hæc* & *quæ*, relative.

Ταλάφρονα. Quod proxime accedit ad etymologiam, significat eum qui animo toleranti perfert.

Ταλαύρινον. Audacem. Derivatur hæc dictio ex τλῆναι quod eſt *perferre*. Nec in hoc vocabulo includitur vox ῥινός; ut & in κελαινεφὲς non continetur τὸ νέφος.

Τάλαροι. Calathi. Pro variis vaſis accipitur. Pro eo quidem in quo lana continetur:

——— *Calathumque ſubrotatum præbuit,*
Argenteum. ———

Pro eo autem in quo caſei conficiuntur:

Plexis in calathis conſtringens repoſuit.

Et pro iis quibus utuntur vindemiatores:

Textilibus in calathis ferebant dulcem fructum.

Ταλαπείριος. Aut qui ea patienter ſuſtinet quæ experitur, aut qui longum iter emenſus eſt.

Ταλάσσαι. Suſtinere.

Τάλαντα. Sumitur quidem pro lancibus:

Sed ita ſe habebant ut lances mulier nendo victum
quæritans. ———

Clar. Alberti.

5 Πλεκτοῖς. Il. Σ. 568.

6 Φέρον. Heſ. qui eumdem quoque verſum laudat, male legit, φέρων. Sic quoque ex Apollonio in ſuo Specimine immerito protulit Montfaucon, ſed ibidem in hoc noſtro Codice aperte legitur φέρον.

7 Τληλικῶς. Lege τηλικός. Od. H. 24: Καὶ γὰρ ἐγὼ ξείνῳ τηλαπωείρῳ ἐνθάδε ἐκάνω Τηλόθεν ἐξ ἀπίης γαίης. —

8 Ἀλλ' ἔχον. Il. M. 433. Male in Codice Manuſcripto ἔχεν.

ἐωὶ δὲ τῷ ἱσαμένων· [1]

Χρυσῆ [2] δὲ τήσας Ὀδυσεὺς δέκα πάντα τάλαντα.

Ταν͂ίφυλλος. [3] Τεταμένα φύλλα ἔχουσα, οἷον μακρόφυλλος.

Ταν͂ύπεπλος. Τεταμένον ἄχρι πολλοῦ πέπλον ἔχουσα, ἀφ' οὗ τὸ μέγεθος τ̃ φορήσης σημαίνειν βούλεται.

Ταν͂ύηκες. Ὅτε μὲν τὸ ξίφος·

——— Ταν͂ύηκες [4] ἄορ παχέος ἀπὸ μηροῦ,

συνθέτως λέγει, τὸ τεταμένην ἔχον τὴν ἀκμὴν, τοῦτ' ἔστι, τὴν ἀκμήν. ὅτ' ἂν δέ·

——— Ταν͂υήκεας [5] ὄζους,

παρηγμένως, ἀντὶ τῶν ναός. [6] ὥσπερ ὅτι μὲν τοῦ·

——— Κύδισε, [7] μέγισε, κελαινεφὲς, ———

σύνθετον ἀποδεδώκαμεν τὸ ὄνομα. ἐωὶ δὲ τοῦ, κελαινεφὲς [8] αἷμα, ἀπαγωγόν.

Ταν͂υγλώχινας. [9] Τεταμένας τὰς γλωχίνας ἔχον, [10] τουτέστι, τὰς γωνίας.

Ταν͂ύγλωσσοι. Ἐωὶ μὲν τῶν κορώνων φησί·

——— Ταν͂ύγλωσσοί [11] τε κορῶναι·

καὶ μέν τοι τὸ προφαινόμενον, τεταμένας εἰς μέγεθος ἔχουσαι τὰς γλώσσας. ὁ δὲ Ἀπίων, τεταμένην ἔχουσαι τὴν φωνήν. ὁ δὲ Ἡλιόδωρος, τὸ πρότερον. [12]

Ταν͂ύπτερος. [13] Τεταμένα πτερὰ ἔχων.

---

[1] Ἰσαμένων. Vide Etymol. in Τάλαντον.

[2] Χρυσῆ. Il. T. 247.

[3] Ταν͂ίφυλλος. Sic quoque habet Hes. At ταν͂ύφυλλος legitur Od. N. 102:

Αὐτὰρ ἐωὶ κρατὸς λιμένος ταν͂ύφυλλος ἰλάφη.

[4] Ταν͂ύηκες. Il. Π. 473.

[5] Ταν͂υήκεας. Il. Π. 768.

[6] Νεὼς. Sic in Codice Manuscripto, ubi primam excidisse credo syllabam, & legendum ταναὸς.

Et pro iis quæ appenſa ſtant in lancibus:

Auri vero appendens Ulyſſes decem tota talenta.

Ταναίφυλλος. Qui habet folia extenſa, quaſi magnis foliis præditus.

Ταναΰπεπλος. Quæ longe extenſum fert peplum; unde magnitudinem ferentis vult indicare.

Ταναΰηκες. Cum de gladio dicitur:

——— Ταναΰηκες *enſem craſſo a femore,*

tunc compoſita vox eſt; ſcilicet, extenſam habens aciem. Cum vero ramos vocat ταναήκεας, eſt derivata vox; & dicitur pro ταναὲς, *id eſt*, longos; ut in hoc verſu:

Jupiter glorioſiſſime, maxime, nigras nebulas faciens,—

κελαινεφὲς eſſe compoſitam vocem ſtatuimus; at quum ſanguis vocatur κελαινεφὲς, hocce vocabulum eſſe derivativum contendimus, non vero compoſitum.

Ταναγλώχινας. Extenſas habentes cuſpides, angulos.

Ταναΰγλωσσοι. De cornicibus dicit:

——— Ταναΰγλωσσοι *que cornices.*

Id eſt, ut ipſamet verba notant, longe extenſas habentes linguas. Apion vero interpretatur, longe extenſam habentes vocem. Heliodorus vero priorem ſenſum præfert.

Ταναΰπτερος. Extenſas alas habens.

---

7 Κύδιστε. Il. B. 412.

8 Κελαινεφές. Il. Π. 667. & alibi paſſim.

9 Ταναγλώχινας. Il. Θ. 297:

Ὄκτὼ δὴ πρόεηκα ταναγλώχινας ὀϊστούς.

10 Ἔχον. Lege ἔχονΐας.

11 Ταναΰγλωσσοι. Od. E. 66. Vide Euſtath.

12 Τὸ πρότερον. Subauditur, προκρίνω.

13 Ταναΰπτερος. Occurrit apud Homerum, ταναοίπτεροι. Od. E. 65. & X. 468. At ταναΰπτερος, legitur in quintâ Pythiac. ultimâ Antiſtroph. Θάρσος τε ταναΰπτερος ἐν ὄρνιξιν αἰετὸς ἵπταλτο.

Ταν υσσάμενος. [1] Ἐκταθείς. δηλοῖ ᾗ καὶ τὸ ἐκτείνας.

Ταρπήμεναι. [2] Τερφθῆναι.

Ταρσοί. [3] Τὰ ἀγκεῖα τῶν τυρῶν. λέγεται δὲ καὶ τὸ ἄκρον τοῦ ποδός.

Ταρφέα. Πυκνά.

Ταρχύσαι. [4] Θάψαι, ἐνταφιάσαι.

Τάφος. Ἐπὶ μὲν τοῦ καταπλήξεως·

——— Τάφος [5] δ' ἕλε πάντας. ———

ἐπὶ δὲ τοῦ περιδείπνου· [6]

Ἦτοι [7] ὁ τὸ κτείνας δάμνυ τάφον Ἀργείοισιν.

καί·

Ὡς οἱ γ' [8] ἀμφίεπον τάφον Ἕκτορος ἱπποδάμοιο.

σημαίνει καὶ νῆσου ὄνομα·

——— Ἐν Τάφῳ ἔστιν [9]

Μέν τις [10] Ἀγχιάλοιο δαΐφρονος. ———

Ταφών. Ἐπιταγείς·

——— Ταφὼν [11] δ' ἀνόρουσεν Ἀχιλλεύς.

---

[1] Ταννσάμενος. Significat, *extensus* Od. I. 298:

Κεῖτ' ἔνδοθ' ἄνδρειος ταννσάμενος Διὸς υἱέων.

At indicat, *cum extendisset* Il. Δ. 112:

Καὶ τὸ μὲν οὔ κατέθηκε ταννσάμενος. —

[2] Ταρπήμεναι. Il. Ω. 3:

Ὕπνου τε γλυκεροῦ ταρπήμεναι. —

[3] Ταρσοί. Od. I. 219:

Τάρσοὶ μὲν τυρῶν βρίθον, σείνοντο δὲ σηκοί.

[4] Ταρχύσαι. Il. H. 85:

Ὄφρά ἑ ταρχύσωσι καρηκομόωντες Ἀχαιοί.

[5] Τάφος. Od. Φ. 122.

[6] Περιδείπνου. Hesych. quoque explicat περιδείπνον ἐπὶ τῇ τῶν καλοκἀγαθῶν τιμῇ. Ubi Sopingius allegat illud Homeri Il. Ψ. 29:

— Ἄυτας ὁ τοῖσι τάφον μενοεικέα δαῖνυ.

Schol. Homeri habet: Τάφον. Τὸ περίδειπνον, τὸ ἐπὶ τοῖς τετελευτηκόσι συγκαλούμενον. οἱ Κύπριοι καὶ τὸν φόνον, τάφον καλοῦσι. Demosthenes, in Oratione de Coronâ, de hâc cœnâ sic loquitur; Ἀλλὰ δεῖν ποιεῖν αὐτὸς τὸ περίδειπνον, ὡς

Ταν υσσάμενος.

Τανυσσάμενος. Extenſus; ſignificat & *cum tetendiſſet.*

Ταρπήμεναι. Oblectari.

Ταρσοί. Vaſa in quibus caſei reponuntur. Sic dicitur & pedum extremitas.

Ταρφέα. Frequenter.

Ταρχύσαι. Sepelire, ad ſepulturam corpus componere.

Τάφος. Pro attoniti animi ſtatu:

——— *Perturbatio mentis attonitæ occupavit cunctos.* —

Et pro cœnâ ferali:

Atque illo occiſo dedit cœnam ſepulchralem Argivis.

Et:

Sic illi curarunt funus Hectoris homicidæ.

Indicat & inſulæ nomen:

——— *Ex Tapho eſt,*

Mentes Anchiali bellicoſi. ———

Ταφών. Attonitus:

——— *Attonitus exiliit Achilles.*

παρ' ἀκειοτάτῳ τῷ τετελδληκότων, ὥσπερ τἄλλ' εἴωθε γίγνεσθαι, τῦτ' ἐποίησαν παρ' ἐμοί. Philemon ineditus: Τάφος. Τὸ μνῆμα. καὶ ὁ μετὰ τὸ ταφῆναι, ὡς τινὲς ὀίονται, περίδειπνος, ἀλλ' ἁπλῶς, ὁ ἐπὶ νεκρῷ. ἐπὶ γὰρ Πατρόκλῳ μήκωνα ταφέντος τάφος τοιῦτος γίνεται, ὃς πρὸς ἑσπέραν γλυόμβρος καὶ δόρπος ὑπὸ Ζ Ποιητοῦ λέγεται. ὡς δηλοῖ τό·

— Δορπήσομεν αὐθάδε πάντες. (Il. Ψ. 11.) καί·

— Δόρπον ἐναπλίσαιτο ἕκαστος.

(Lege ἐφοπλίσαιτες ἕκαστοι Il. Ψ. 55.) τὸ δ' αὐτὸ καὶ δαῖτα καὶ ἀλλαχοῦ λέγει Ὅμηρος, ἐχ ἁπλῶς μόνον, ἀλλὰ συγεχῆ. (Il. Ψ. 48. δαιτὶ συγερῇ.) ὡς ἐπὶ νεκρῷ γλυομβρίῳ, ὃς ἐκ Σιγυὸς κατὰ μῦθον ἄπεισιν. οἱ δὲ Γλωσσογράφοι φασὶν ὅτι Κύπριοι καὶ τὸν φόνον τάφον καλοῦσιν. ἕτεροι δὲ καὶ τὴν ταφὴν τάφον λέγεσθαι ὀίονται. ὡς καὶ τὴν χολὴν χόλον, ὅιον τάφου μνῆμα, ταφῆς μνημόσυνον, &c.

7 Ἦτοι. Od. Γ. 309.

8 Ὡς δὲ γ'. Il. Ω. 804.

9 Ἐκ Τάφου. Od. A. 417.

10 Μέν τις. Lege Μέλης.

11 Ταφών. Il. I. 193.

τοῦτο δὲ ἐτυμολογῶν ὁ Ἀπίων φησὶ ταφὼν, θαμβήσας, κοινωνίαν τὸ Θ [1] Ιπρὸς τὸ Τ.

Τάχα. Ταχέως. ὐδέποτε δὲ ὡς ἐπὶ τῆς ἡμετέρας ἐννοίας, ἀλλ' ὡς τὸ σαφῶς, [2] καὶ τὸ ταχέως. Ἐχεδὸν δ' ὅλης τῆς ποιήσεως ἔστως.

Ταμεσίχροας. Τεμνύσας τὰ χρῶτα. λέγοι [3] δ' ἂν ἀπὸ μέρους, τὴν σάρκα.

Τάων. Τούτων. τάασεται καὶ ἐπὶ [4] τοῦ θηλυκοῦ.

Ταχεία. Ἀντὶ τοῦ ταχέως, ὡς ἐπὶ τοῦ·

Βάσκ' [5] ἴθι Ἶρι ταχεία. ——

ὥσπερ καί·

—— Λῦσεν [6] δ' ἀγορὴν αἰφνηὴν,

ἀντὶ τοῦ, αἰφνηδῶς. καί·

—— Τότε [7] μοι χάνοι εὐρεῖα χθὼν,

ἀντὶ τοῦ εὐρέως. οἷον, εὐρύ μοι γένοιτο τὸ χάσμα.

Ταναύποδα. Ὁ μὲν Ἀπίων, ταναόποδα. ὁ δὲ Ἡλιόδωρος προσεχέστερον, ταναύποδα, τελαμένα [8] τῇ πορείᾳ χρώμενα τοῖς ποσί.

---

[1] Τὸ Θ πρὸς τὸ Τ. Lege ϑ &c.

[2] Σαφῶς. Non hîc indicat Apollonius τὸ τάχα designare σαφῶς, quod falsum esset; sed sumi adverbialiter pro ταχέως. Aliquid omissum est. Lege, ἀλλ' ὡς τὸ σάφα, σαφῶς· καὶ τὸ τάχα, ταχέως. Nam τάχα apud solutæ orationis Scriptores sumebatur pro ἴσως; at apud Poetas pro ταχέως. Vide Hes. Legitur Il. B. 192:

Οὐ γάρ πω σάφα ἴδμεν' τίος νόος Ἀτρεΐδαο.

Hîc, & passim alibi, σάφα significat σαφῶς. Thomas Magister: Τάχα, ἀντὶ τοῦ ταχέως, ποιηταί. Vide apud eum reliqua.

[3] Λέγοι. Lego λέγει cum Hes.

[4] Καὶ ἐπί. Pro καὶ, lege δέ. Nam in fœminino tantum genere usurpatur apud Poetas; & contrarium innuere videretur τὸ καὶ Apollonii.

[5] Βάσκ'. Il. Θ. 399.

[6] Λῦσεν. Il. T. 276.

[7] Τότε. Il. Δ. 182.

[8] Τελαμένα. Mallem legere, τελαμένοις ἐν τῇ πορείᾳ χρώμενα τοῖς ποσί. Vide Hes. qui Ταναύποδα explicat τελαμένοις τοῖς ποσὶ κατὰ τὴν ὁδοιπορίαν, ubi omissum

Etymologiam deducens Apion dicit ταφὼν esse pro θαμβήσας, ob affinitatem quæ intercedit inter Θ & Τ.

Τάχα. Celeriter. Nunquam sumitur in sensu apud nos usitato. Sed quemadmodum σάφα adverbialiter dicitur pro σαφῶς, sic & τάχα pro ταχέως. Idem fere significat apud omnes Poetas.

Ταμεσίχροας. Incidentes cutem, & sic ex parte significat ipsam carnem scindentes.

Τάων. Illarum. Ponitur autem pro τῶν in fœminino genere.

Ταχεία. Pro ταχέως, *id est*, celeriter. Ut in hoc versu:

Vade age Iri ταχεία. ——

Ut & in hoc:

—— *Solvit autem concionem celerem;*

αἰψηρὴν hîc ponitur pro αἰψηρᾶς. Et:

—— *Tunc mihi dehiscat lata terra;*

εὐρεῖα hîc idem est quod εὐρέως, quasi diceret: o utinam immensus terræ hiatus me absorberet.

Ταννήοδα. Apion interpretatur, longis pedibus præditos. Melius vero Heliodorus, quorum pedes in incessu intenduntur.

χρέμψα. Habes Od. I. 464: Καρπαλίμως ἤ τε μῆλα ταναύποδα πίονα δημῷ. Ubi, notante Clar. Alberti, Barnesius legit ταναύποδα, ut, in hymno in Apollinem, versu 304. & in Mercur. 232. legitur μῆλα ταναύποδα. Apud Sophoclem ταυύποδας est epithetum Furiarum. Scilicet in Ajace, versu 849. Σεμνὰς Ἐρινῦς, ταυύποδας. Quod Hes. interpretatur, ταχύποδας, ἐν τάχει τιμωρεμένας. Sic oves dictas putat Scholiastes ut boum armentis opponantur, quos Homerus vocat ἕλικας & εἰλίποδας. Hæc sunt ejus verba: τελαμένους τοῖς ποσὶ βαδίζοντας, ἢ ἰσχυόποδας, ἢ ταυόποδα. ταὼν γὰρ, τὸ ἐπίμηκες. ἢ τἀναντίον, νοοῦντα τὰς πόδας ἀφ' ὧν ἐλίττων τὴν πορείαν, οὐκ εἰλοῦντα ὡς οἱ βόες.

Τάμνεν. Ἐπὶ μὴ τῦ ἀφαιρεῖν.

Τάμνε [1] νέας ὄρπηας. ——

ἐπὶ δὲ τῦ ἐλαύνειν.

Τάμνοντ' [2] ἀμφὶ βοῶν ἀγέλας ἠὲ πώεα καλά. [3]

ἢ πάλιν.

Βῦς [4] ἀπειλαμένοιο, ἢ οἰῶν πώεα καλά.

ἐπὶ δὲ τῦ θύειν.

Ἢ, καὶ [5] ἀπὸ σομάχοιο ἀρνῶν τάμνε. [6] ——

ἐπὶ δὲ τῦ τὰς ὄρνιθας δι' ἐντόμων. [7]

—— Ὄφρ' ὄρνια τάμνῃ [8]

Αὐτός. ——

Τάς. Χωρὶς τῦ ἄρθρου ἀναφορικῶς τίθησιν ἀντὶ τῦ, ταύτας. [9] τὰς μὲν, ἄρθρα.

Τάριχεαν. Ἡλιόδωρος, ἐν τῇ Γ τῆς ῥαψῳδίας Ὀδυσσείας, τὴν τέρψιν ἀπηγγείλατο.

Ταλαεργοί. Ὑπομένοντες τὰ ἔργα.

Τανύοντο. [11] Ἐξετείνοντο ἀφ' ἡδονὴν προθυμίαν τῦ τρέχειν.

---

[1] Τάμνε. Il. Φ. 38.

[2] Τάμνοντ'. Il. Σ. 528.

[3] Καλά. Sic hodie legitur in Homero. At in Codice Manuscripto scribitur πώεα μήλων. Tunc πώεα μήλων hîc opponeretur τῷ βοῶν ἀγέλας.

[4] Βῦς. Od. Λ. 401.

[5] Ἢ, καί. Il. Γ. 292.

[6] Τάμνε. Lege τάμε. Ob metrum.

[7] Ἐντόμων. Post ἐντόμων omissum est ποιεῖν.

[8] Τάμνῃ. Il. Γ. 105. In Cod. Mſ. levi discrimine τάμοι. Sic Latini dicunt, *icere fœdere*, & *fœdus ferire*. Sic habent Hebræi sunum ברת ברית, & Chaldæi dicunt גזר קים.

[9] Ταύτας. Il. Δ. 53:

Τὰς ἀφαίρεσιν, ὅταν τοι ἀπέχθωνται περὶ κῆρι.

Τάμνεν. Pro incidere:

Incidebat novellos ramos. ——

Et pro abigere:

Abigebant boum armenta & greges ovium.

Et rurſus:

Boves abigentem atque ovium greges pulchros.

Et pro ſacrum facere:

Dixit, & fauces agnorum ſacrificavit. ——

Et pro ferire fœdus per diſſectionem animalium:

—— *Ut fœdera feriat*

Ipſe. ——

Τάς. Abſque articulo & relative ponitur pro τάυλας. At τὰς μὲν aliquando eſt articulus.

Τάρπη αν. Heliodorus in tertio Odyſſeæ libro interpretatur, voluptatem retulerunt.

Ταλαεργοί. Patientes operis & laborum.

Τανύοντο. Extendebantur ob cupiditatem currendi.

Relative ponitur Il. Z. 290. H. 468. Λ. 533. N. 220. Σ. 341. Υ. 84. Ω. 325. Od. N. 126. Ξ. 383. P. 245. Φ. 31. X. 300.

10 Ἐν τῇ Γ. Od. Γ. 70:

— Ἔπει τάρπησαν ἐδωδῆς.

Eamdem gloſſam, ſine autoris nomine, aut deſignatione loci, habet Heſ.

11 Τανύοντο. Sic dicitur Il. Π. 375:

— Τανύοντο ἧ μάνυχες ἵπποι.

Legitur in Heſychio: Τανύοντο. Ἐπὶ τῶν ἀρῶν; ubi pro ἀρῶν immerito πυρῶν legendum cenſebat Iſaac Voſſius. Malo ἀρίων, *mulorum.* Nam alluſit Heſ. ad Od. Z. 82. ubi habetur de mulis:

— Καναχὴ δ' ἦν ἡμιόνοιϊν·
Αἱ δ' ἄμολον τανύοντο. —

In Heſ. omiſſa eſt gloſſa, quam ex Apollonio reſtitue, aut ex Scholiaſt. qui in Il. Π. 375. interpretatus eſt, ἐπιτέλαμένως ἔτρεχον.

Τάνυσσα. [1] Ἐνέτεινα.

Τέγεοι. Ὑπερῷοι. [2]

Δώδεκ' [3] ἔσαν τέγεοι θάλαμοι. ——

Τεήν. Τὴν σήν. ἢ ὅτι γυναικῆς, ἢ [4] ὅτι δολικῆς.

Τεθυμένοι. [5] Τεθυμιαμένοι, εὐώδεις.

Τέθηπα. Κατεπέπληγμαι. ἢ μετοχικῶς·

—— Ὑμεῖς [6] ἔσπε τεθηπότες. ——

Τείρεα. [7] Τὰ ἄστρα.

Τέκμωρ. [8] Τέλος.

Τέκτων. Πᾶς τεχνίτης, ἀπὸ τοῦ τεύχειν.

Τέλσον. Πέρας.

Τελέσσας. [9] Ἤτοι τὰς τελείας ἢ ὁπωσοῦν τελεσικὰς γινομένων εὐχῶν θυσίας, ἢ τὰς ἐπὶ τελείων.

Τελαμών. [10] Ὁ ἀναφορεὺς τῆς ἀσπίδος ἢ ὁ ξίφους.

Τέλος. [11] Τὸ τάγμα·

—— Φυλάκων [12] τέλος ἶξον ἰόντες.

---

[1] Τάνυσσα. Idem quoque iisdem litteris in Hes. legitur. Sed nusquam in Homer. τάνυσσα reperitur; sæpe vero τάνυσσαν, quod hîc & in Hes. legendum putem. Vide Od. E. 346. Φ. 171. & 254.

[2] Ὑπερῷοι. Schol. addit: μᾶλλον ἢ σκεπασοί. In Hesych. ὑπερῷοι οἶκοι, pro quo legerem θάλαμοι, ut Il. Z. 248. Philemon ineditus: Τεγέως θαλάμους, τοὺς ἀνωγείους. ἢ σημείωσαι ὅτι Ὅμηρος τεγέως θαλάμους τοὺς γυναικείους ὀνόμασεν. ὃ μὲν ἢ τοὺς ἀνδρείους, ὡς ἐπιτέγει (sic) ἑτέρᾳ οἴκῳ ἀνασσάνλας, ἤτοι ὑπερῴους. ἢ πολυστέγους, πολυόροφους, ἵνα μὴ διοδεύομένων τινῶν καλύπτωσιν αἱ γυναῖκες, &c.

[3] Δώδεκ'. Il. Z. 248.

[4] Γενικῆς. Omissum certe aliquid. Sic lego: ἢ ὅτι γενικῆς τεῆς, ἢ ὅτι δολικῆς τεῆς. Occurrit τεῆς Od. H. 290. K. 342. & τεῇ Od. Λ. 223.

[5] Τεθυμμένοι. Il. Ξ. 172:

— Ἀλείψαλο ἢ λίπ' ἐλαίῳ,
Ἀμβροσίῳ, ἑδανῷ, τό ῥά οἱ τεθυμμένον ἦεν.

[6] Ὑμεῖς. Il. Δ. 246.

[7] Τείρεα. Quidam deducunt ex טור *ordo*.

[8] Τέκμωρ. Il. A. 526:

Τῶτο γὰρ ἐξ ἐμέθεν γε μετ' ἀθανάτοισι μέγιστον
Τέκμωρ. —

Τάνυσσα. Tetendi.

Τέρεοι. In ſuperiori ædium parte eminentes:

In ſuperiori ædium parte eminentes duodecim erant thalami. ——

Τεήν. Tuam. In genitivo dicitur τεῆς, & in dativo τεῇ.

Τεθυμένοι. Thure vaporati, ſuave olentes.

Τέθηπα. Perculſus ſum. Et in participio:

—— *Vos ſtatis perculſi & attoniti.* ——

Τείρεα. Aſtra.

Τέκμωρ. Finis.

Τέκτων. Omnis artifex; derivatur ex τεύχειν, *id eſt*, fabricari.

Τέλεον. Finis.

Τελήεσσας. Aut perfecta & perfectricia votorum ſacrificia; aut quæ ex perfectis fiunt victimis.

Τελαμών. Id ex quo ſuſpenditur ſcutum aut enſis.

Τέλος. Ordo:

—— *Ad cuſtodum ordines venerunt euntes.*

---

9 Τελήεσσας. Hеſ. Τελήεσσας ἑκατόμβας. Τὰς ἐπιτελεστικὰς τῶν ἡμερῶν θυσίας, ἢ τῷ ἀριθμῷ πλήρεις. Reſpexerunt Il. A. 315:

Ἔρδον δ' Ἀπόλλωνι τελήεσσας ἑκατόμβας.

10 Τελαμών. Vide Pollucem 1, 136. Philemon: Τελαμών. Ὁ λῶρος τὸ ἀσπίδος. ἦν γὰρ ὁ λῶρος πλατὺς δι' οὗ ἡ ἀσπὶς ἀνεφέρετο. διὸ καὶ ἀναφορεὺς ὁ αὐτὸς ἐλέγετο. &c.

11 Τέλος. Philemon ineditus: Τέλος. Πολυσήμαντον ἐστί. σημαίνει γὰρ ἀνάλωμα, καὶ τάξιν, καὶ ἀρχήν, καὶ γάμον. καὶ ὁ μὲν δηλοῖ τὸ ἀνάλωμα, γίνεται ἀτελῆ, κατὰ Παυσανίαν, τὰ ἀδάπανα. ὡς καὶ πολυτελῆ, τὰ πολυδάπανα. ἐντεῦθεν ἢ καὶ ἀτελὴς, ὁ φειλωδὸς (lege φειδωλός) φασι καὶ ὀλιγοδάπανος. ὡς πολυτελὴς, ὁ πολυδάπανος. ὁ δὲ σημαίνουσος ἀρχὴν, αἱ μυστικαὶ τελεταὶ, καὶ τὸ τελεῖσθαι, ἀντὶ δὲ μυεῖσθαι, ἢ κατ' ἀρετὴν τελειότης, καὶ οἱ ἐν τέλει τυγχάνειν, οἱ ἀρχικοὶ, καὶ οἱ τάξεις, ἤτοι κοσμητορες. ὡς τό· Τοῖς ἐν τέλει βεβῶσι πείσομαι. ὁ δὲ ἢ δὲ λοιπῶς τέλος δὲ τὸ γάμου σημαίνουσος, τὰ προτέλεια, ἐν χρῆσις μὲν μόνη παρὰ Αἰλίῳ Διονυσίῳ, καὶ ἡ ἑρμηνεία παρὰ Παυσανίᾳ εἰπόντι, ὅτι προτέλεια ἡ πρὸ τῆς γάμων θέα. ἴσως τὰ λεγόμενα θεάτρεθρα. ἐκεῖθεν ἢ καὶ τέλειοι, οἱ γεγαμηκότες. καὶ τελειωθῆναι, τὸ γῆμαι. δῆλον ἢ ὅτι καὶ τὸ ἐν

καὶ πληθυντικῶς·

Καὶ [1] καταλοιμήθημεν ἐν τελέεσσι. ——

Τέμενος. Πᾶς [2] ἀπολελυμένος εἰς τιμὴν τόπου.

Τένοντε. [3] Διαλελαγμένα νεῦρα.

Τέο. Τίνος·

—— Τέο [4] μέχρις ὀδυρόμενος καὶ ἀχεύων.

Τερψιβρότου. [5] Τέρπουσι τὰς βροτούς.

Τερμιόεντα. [6] Τὸν ποδῆρη καὶ τερματίζοντα ὅλον τὸ χιτῶνα.

Τερπικέραυνος. Ἤτοι ὁ τερπόμενος ἐπὶ τῷ κεραυνῷ, ἢ ὁ τερπόμενος. [7]

ἢ παντὸς τρόπου πέρας, τέλος λέγεται. ἀφ' ἧς καὶ ἡ τελευτὴ προσλαβοῦσα τὸ Υ πρὸς διαφορὰν τῆς τελετῆς, καὶ τὸ τελευταῖον ῥῆμα. ὡς τό·

— Τελευτήσης τε καὶ ἔρξης. (Od. A. 293.)

καὶ τὸ τελεῖν, ὡς τὸ, τῇ νῦν ὁρμῇ τελεωθέν. καὶ τὸ τελεῖν, καὶ ὁ ἐν τοῖς τοιούτοις τέλεος. καὶ ἡ συντέλεια, καὶ τὸ παντελές. ἤδη δὲ καὶ ἡ λυσιτέλεια. δοκεῖ δὲ ἀπὸ σεμνότητος λέξεως τὸ τέλειον τὸ τέλος γίνεσθαι. ποῖον ἂν οὖν εἶποι τις, προαιρετέλει γάρ πως ἁπάσης πράξεως ὁ κατὰ τὸ τέλος. καὶ αὖ ἕνεκα τὰ πρὸ αὖ. ἐξαχῶς δὲ τὸ τέλος εὕρηται παρὰ τοῖς παλαιοῖς. σημαίνει γὰρ τὸ στρατιωτικὸν σύναγμα, καὶ τὸ τῶν πραγμάτων πέρας, καὶ τὴν ταῖς πόλεσι φοιτῶσαν πρόσοδον, καὶ τὸ ἀξίωμα, ὡς παρὰ Θουκυδίδῃ καὶ Ξενοφῶντι. καὶ παρ' Εὐριπίδῃ ἢ ἐν τῷ, τοῖς τέλει βεβῶσι πείσομαι. δηλοῖ ἢ καὶ τὸ θανάσιμον. ὡς παρ' αὖπω μάτην δ' εἰκοσὸν τόσ' ὠδαίη τέλος. καὶ τὴν μυσικὴν καὶ ὅτω τελειοποιὸν ἀρετὴν, ὅθεν καὶ ἡ τελετὴ λέγεται. καὶ τελούμενοι, οἱ τὰ μυσικὰ διδασκόμενοι. σύσοιχον ἢ τῇ τοιαύτῃ σημασίᾳ, καὶ τὸ δηλοῦν τὴν θυσίαν τέλος. ἧς χρῆσις καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ. τέλος καὶ τὸ πλήρωμα, καὶ ἡ ἑορτή. καὶ ὁ διδόμενος τοῖς βασιλεῦσιν ἐτήσιος φόρος. ἀφ' ἧς συντέλεια, ἡ συνεισφορά. τέλη ἢ πληθυντικῶς, αἱ ἀρχαί. καὶ τέλος θανάτοιο, πρὸς διαφορὰν εἰρηται. ἐπεὶ καὶ ἄπαυν τέλος νεκρικὸν ὄνομα, ἀλλὰ ἧς θανάτου. ὥσπερ οὐδὲ πᾶσα τελευτὴ θάνατος, ἀλλὰ ἡ ἧς βίου. Quin & idem in τελευτὴ habet : Τελευτὴ, παρὰ τοῖς παλαιοῖς τὸ τέλος ἧς ἔργου, καὶ τελευτᾶν, τὸ εἰς τέλος ἀγαγεῖν. ἡ τελευτὴ εἰ καὶ φανερῶς τὸ ἁπλῶς τέλος, ἀλλὰ συνδυασθέν πού μοι ζωῆς, ἢ βίου, ἢ βίου. δηλοῖ δὲ θάνατον. ἡ τελευτὴ ἁπλῶς μὲν τέλος παντὸς πράγματος. καὶ τελευτᾶν, τὸ πληροῦν. ἐπὶ δὲ θανάτου χρείαν προσθήκης. οἷον τελευτὴ βίου, καὶ τελευτᾶν ζωήν. ὕστερον μέντοι ταῦτα κατά τι ἰδιάζον δίχα προσθήκης ἐπὶ θανάτου κεῖνται. ὡς καὶ συμφορὰ, ἣν μὲν ὅτε ἐδήλου χρῆναι φορὰν, ἤτοι ἀπόβασιν. ὡς τό· Ἐπὶ

Et

Et in plurali:

Et dormivimus inter ordines. ——

Τέμενος. Omnis locus a reliquis abſciſſus in alicujus honorem.

Τένοντε. Extenſi nervi.

Τέο. Cujuſnam:

—— *Quouſque flens & dolens.*

Τερψιβρότοι. Qui recreat mortales.

Τερμιόεντα. Tunicam ad pedes uſque deſcendentem, & quæ totum corpus definiendo terminat.

Τερπικέραυνος. Qui fulmine aut ipſe oblectatur, aut alios terret ac proſternit.

συμφορᾶις γεγηθὸς μοι ἔρπει δάκρυον ὀμμάτων ἄπο. ἡ δευτέρα (lege ἢ νεωτέρα) χρῆσις ἐ μέσως ἔχειν ἀφῆκε τὴν λέξιν, ἀλλ' ἐπὶ κακῷ ἀξιώσισε, συμφορὰν λέγεσα τὴν ἐπὶ τοῖς ἀγαθοῖς τύχην.

12 Φυλάκων. In noſtro Homero habetur Il. K. 470:

— Θρηκῶν ἀνδρῶν τέλος ἶξον ἰόντες.

1 Καί. Hîc memoriâ lapſus eſt Apollonius. Legitur enim in Hom. Il. Λ. 729:

Δόρπον ἔπειθ' ἑλόμεθα κατὰ στρατὸν ὃν τελέεσι.
Καὶ καλεκοιμήθημεν ὃν ἔνθεσι ἕκασος.

Vide Clar. Ruhnkenium ad Timæum in voce Τέλος, & Thomam Magiſtrum in Τέλη.

2 Τέμενος. Il. Z. 194:

Καὶ μὴν οἱ Λύκιοι τέμενος τάμον ἔξοχον ἄλλων,
Καλὸν φυταλιῆς καὶ ἀρούρης, ὄφρα νέμοιτο.

3 Τένοντε. Occurrit Il. Δ. 521, E. 307, K. 456. & Z. 466. Infra lege cum Heſ. Ἀφιτέαμμαι pro Ἀφιτέταγμαι.

4 Τέο. Il. Ω. 128.

5 Τερψιβρότοι. Alii φαεσιμβρότοι, alii, ut Heſ. legunt τερψιμβρότοι Od. M. 269. & 274:

Νῆσον ἀλεύασθαι τερψιμβρότοι ἠελίοιο.

6 Τερμιόεντα. Od. T. 242:

— Δίπλακα δῶκα
Καλὴν, πορφυρέην, καὶ τερμιόεντα χιτῶνα.

Heſiod. in Operibus, verſu 535:

Χλαῖναν τε μαλακὴν καὶ τερμιόεντα χιτῶνα.

7 Τερπόμβοι. Vitioſa repetitio. Hîc pro τερπόμβοι lege τρεπόμβοι. Ut, citante, poſt alios, Alberti, Schol. Hom. in Il. A. 419. τερπικεραύνῳ explicat τερπομβώῳ κεραυνοῖς, ἢ... τρέποντι κεραυνοῖς. Et ad Il. Θ. 2: ὁ τερπόμβοις τοῖς κεραυνοῖς. ἢ ὁ τρέπων τὰς ἐναντίας κεραυνοῖς. Idem afferunt Etymol. Magnus & Moſchopulus.

Τέρεν. Ἁπαλόν.

Τέρετρα. [1] Τρύπανα.

Τετύκοντο. [2] Ἡτοιμάζοντο.

Τετραθέλυμνον. Τετράπτυχον, ἐκ τεσσάρων πτυχῶν τεθειμμένων. [3]

Τεταγών. [4] Ἐκτείνας.

Τέτυκται. Κατεσκεύασαι.

Τέττα. Ἑταίρᾳ [5] πρὸς ἑταῖρον ψυχικὴ προσφώνησις.

Τετιημένος. Τετιμωρημένος. [6]

Τεύχεα. Ὅπλα, οὐ μόνον τὰ πολεμικὰ, ἀλλὰ καὶ τὰ οἰκεῖα.

Τέων. Τίνων. [7]

Τετεύξεται. [8] Κατασκευασθήσεται.

Τένεδος. Νῆσος σύμμαχος Τρώων.

Τετάνυστο. Ἐξετέταστο.

Τετραμμέναι. Ἀπεστραμμέναι, ἐν τῇ [9] Ι Ὀδυσσείας.

---

[1] Τέρετρα. Od. E. 246:

Τέφρᾳ δ' ἔνεικε τέρετρα Καλυψὼ δῖα θεάων.

Philemon ineditus: Τέρετρον. Τὸ τρύπανον, ὃ δέλεαρ καὶ τέλεαρ Ἀσιανή τις γλῶσσά φησι διαφθείρασα. ὀνομαστὶ δὲ παρὰ τοῖς ἔχον, ἐν τῷ τρυπᾶν δὲ πελεκύμενον... καὶ ἡ τρύπη, ἡ παρὰ τῷ Κωμικῷ, καὶ τρυπανὶς, ἡ ὀπὴ τῆς βελόνης, καὶ ζυγὸς τρυτάνη.

[2] Τετύκοντο. Il. A. 467:

Αὐτὰρ ἐπεὶ παύσαντο πόνου, τετύκοντό τε δεῖπνα.

[3] Τεθειμμένων. Hes. pro τεθειμένων habet τιθειμένου, & addit: ὃ ἔστιν, ἐπιθήματα ἔχον τέσσαρα ἐπάλληλα, ἐκ τεσσάρων δερμάτων συνεστός. Erat cum in Apollon. legendum censerem ἐκ τεσσάρων πτυχῶν ἄλλων ἐπ' ἄλλοις τεθειμένων συνεστός.

[4] Ἐκτείνας. Il. A. 591:

Ῥῖψε ποδὸς τελαγὼν ἀπὸ βηλοῦ θεσπεσίοιο.

[5] Ἑταίρᾳ. Hes. contra explicat, νεωτέρᾳ πρὸς πρεσβύτερον τιμητικὴ προσφώνησις.

[6] Τετιμωρημένος. Sic passim apud Homerum:

— Φίλον τετιημένος ἦτορ.

Pariter Hes. habet, Τετιημένοι, Τετιμωρημένοι; ubi Alberti mavult Τετιημένας. Schol. Suidas & Glossæ Rutgers. pariter Τετιημένος explicant per τετιμωρημένος, *id est*, afflictus, cruciatus corde. Sic quædam Terentii Comœdia inscribitur *heautontimorumenos*, & apud Menandrum, unde desumpta erat, dicitur ἑαυτὸν τιμωρούμενος, quod vertunt *se ipsum puniens*, & pariter significare posset, *se ipsum affligens & dolore crucians*. Apud Homerum τίω &

Τέρεν. Molle.

Τέρετρα. Terebræ.

Τετύκοντο. Præparabant.

Τετραθέλυμνον. Conſtans ex quatuor coriis ſuperimpoſitis.

Τεταγών. Qui tetendit.

Τέτυκται. Paratum eſt.

Τέττα. Amici ad amicum generalis compellatio.

Τετιημένος. Cruciatus.

Τεύχεα. Arma, non ſolum bellica, ſed etiam & navis armamenta.

Τέων. Quorumnam.

Τετεύξεται. Conficietur.

Τένεδος. Inſula quæ Trojanos in bello adjuvabat.

Τετάνυστο. Extenſa erat.

Τετραμμέναι. Averſi, in quinto Odyſſeæ libro.

τιμάω proprie ſignificant debita unicuique perſolvere, ſive in bonam, ſive in malam partem. Hinc accipitur pro punire & ulciſci Od. Γ. 197:

— Ἐπεὶ ἦ κεῖνόν γ' ἐτίσατο παῖς ἀφνειῆς.

Apud Heſiod. in Herculis Scuto, verſu 17:

Πρίν γε φόνον τίσασθε καταγνήτων μεγαθύμων.

Hinc & hoc explicetur in Horatii Arte Poeticâ:

— *Honoratum ſi forte reponis Achillem.*

Id eſt, quem Jupiter ipſe ultus eſt, ut apparet ex primo Iliadis Libro ubi Theris Jovem orans ſimili voce utitur, verſu 508:

Ἀλλὰ σύ πῃ μιν τῖσον, Ὀλύμπιε μητίετα Ζεῦ.

Et multo clarius legitur Il. Ο. 77. ubi Jupiter profitetur ſe non ceſſaturum ab irâ quâ Danaos perſequebatur, priuſquam Achillis vindictam implorantis deſiderium expleretur; quemadmodum, ut ait, promiſerat & capite annuerat:

Ἥμαλι τῷ ὅτ' ἐμεῖο θεὰ Θέτις ἅψατο γούνων,
Λισσομένη τιμῆσαι Ἀχιλῆα πτολίπορθον.

Alii minus bene *honoratum* explicant per *illuſtrem, clarum*; quo ſenſu minus Latinum eſſet.

7 Τέων. Il. Ω. 387:

— Τέων δ' ἓξ ἔσαν τοκῆων.

8 Τελεύξεται. Il. Μ. 345:

9 Ἐν τῇ Ι. Falſa allegatio. Pro Ι ſcribe Ε. Revera legitur Od. Ε. 71:

Κρῆναι δ' ἐξείης τέσσαρες ῥέον ὕδατι λευκῷ,
Πλησίαι ἀλλήλων τετραμμέναι ἄλλυδις ἄλλη.

Heſ. explicat: ἄπεσχαμμέναι, πρὸς ἑαυτὰς τὰς ὄψεις ἔχουσαι.

Τετελεσμένον. [1] Τὸ δίουλε πρᾶγμα τελεσθῆναι.

Τετράγυος. [2] Τεσσάρων γυῶν. γύης δὲ, μέτρον γῆς.

Τεκμαίρομαι. [3] Ἀποτελέσω.

Τέρματα. Σημεῖα, ἐν τῇ Θ [4] Ὀδυσσείας.

Τετράκυκλοι. [5] Τετράτροχοι.

Τετιημένον. [6] Τελιμηνιῶν.

Τέρπομαι. Τερφθῶ.

Τελέθοντες. [7] Γινόμενοι. Ἐν τῇ Ρ Ὀδυσσείας.

Τέως. Τὸ τηνικαῦτα· [8]

Ὄφρα [9] τέως αὐτὸς μεμνέω. [10] ——

Τέγεος. Τῆς στέγης. [11]

Τετεύχησθαι. Καθωπλίσθαι.

Τετράοροι. [12] Τέθριπποι.

Τερπιάδης. Πατρονυμικῶς, [13] Τερπίου υἱός.

Τῆ. Λάβε·

Τῆ νῦν [14] τοῦτον ἐμάνθα. ——

---

[1] Τετελεσμένον. Il. A. 212:

Ὧδε γὰρ ἐξερέω, τὸ δὴ καὶ τετελεσμένον ἔσται.

[2] Τετράγυον. Od. H. 112:

Ἐκπροθεν οἱ αὐλῆς μέγας ὄρχατος ἄγχι θυράων
Τετράγυον. —

Ubi Schol. Τετράγυον. Τεσσάρων γυῶν. γύη δὲ, (pro γύης) μέτρον γῆς γεωργικόν.

[3] Τεκμαίρομαι. Respicit Od. H. 317:

Πομπὴν οἱ ἐς τόδ' ἐγὼ τεκμαίρομαι (ὄφρ' αὖ εἰδῇς.)

[4] Ἐν τῇ Θ. Od. Θ. 192:

— Ὁ οἱ ἐπέφραδε σήματα πάντων
Ῥίμφα θεῶν ἀπὸ χειρὸς· ἔθηκε δὲ τέρματ' Ἀθήνη.

[5] Τετράκυκλοι. Vide Pollux. 10, 52. Legitur Od. I. 242.

[6] Τετιημένον. Cum supra præcesserit, Τετιημένος, Τετιμωρημένος, p. 770. hîc lege τετιμένον, quod habetur Il. Υ. 426. & Od. Φ. 472.

Τετελεσμένον. Res quæ talis eſt ut poſſit confici.

Τετράγυος. Quatuor jugerum. Etenim γύης eſt menſura terræ.

Τεκμαίρομαι. Perficiam.

Τέρματα. Signa, in octavo Odyſſeæ libro.

Τετράκυκλοι. Qui habent quatuor rotas.

Τετιμένον. Honoratum.

Τέρψομαι. Oblectabor.

Τελέθοντες. Exiſtentes. Occurrit in decimo ſeptimo Odyſſeæ libro.

Τέως. Tunc:

Ut interea ipſeque maneam. ——

Τέγεος. Tecti.

Τετεύχῆσθαι. Armari.

Τετράοροι. Quadrijuges.

Τερπιάδης. Nomen patronymicum; Terpii filius.

Τῆ. Accipe:

Accipe nunc hoc cingulum. ——

---

7 Τελέθοντες. Od. P. 586:

Καί τε θεοὶ ξείνοισιν ἐοικότες ἀλλοδαποῖσι,
Παντοῖοι τελέθοντες. —

8 Τὸ τηνικαῦτα. Pro τὸ, legerem τότε, quod & ſignificat. Vide Heſ.

9 Ὄφρα. Il. Ω. 658.

10 Μενέω. In Homero legitur:

Ὄφρα τέως αὐτός τε μάχω. —

12 Σεγες. Lege τ' τέγης, vel Ϝ τέγες. Heſ. τέγεω. Τέγες. ἦγεν τέγης. Legitur Od. K. 559:

Ἀλλὰ καλαυλιχρὺ τέγεϊ πέσεν. —

12 Τετράοροι. Heſ. explicat, τέσσαρες ἐπὶ Ϝ τεθρίππου ὑποζυγμένοι. Od. N. 81:

Ἠελίῳ ὡς ὅτε πεδίῳ τετράοροι ἄρσενες ἵπποι.

13 Παλιγνυμικῶς. Melius per *omega*, cum Phavorino, παλιρρυμίκως. Od. X. 330:

Τερπιάδης δέ τ' ἀοιδὸς ἀλύσκαζε κῆρα μέλαιναν.

14 Τῆ νῦν. Il. Π. 219.

τινὲς δὲ καὶ σὺν τῷ Ι γράφουσι, ἐκ ὑγιῶς. ἡνίκα μήτε ἄρθρον θηλυκὸν δηλοῖ τὸ τῆ, μήτε ἀνωνυμίαν ἀναφορικὴν δηλοῦσαν τὸ, ταύτῃ, οἷον·

Τῇ δ' δώδεκα παῖδες [1] ἐνὶ μεγάροισι λίποντο.

ῥῆμα δὲ προσακτικὸν τὸ λάβε, πιθανὸν εἶναι [2] χωρὶς τοῦ Ι γράφειν.

Τῆς. Ἐπὶ μὲν οὖν ἄρθρου·

Τῆς μὲν [3] ἰῆς σιχὸς ἦρχεν. ———

ἐπὶ δὲ τῆς ἀνωνυμίας ταύτης

Ὡς τῆ [4] πίπτετο καλὰ παρήϊα. ———

Τήν. Ἐπὶ μὲν οὖν ἄρθρου·

——— Τήνδε [5] γυναῖκα

Εὗρον. ———

ἀντὶ δὲ τῆς ταύτην·

Ὡς τὴν ἀμφέλαγον [6] ἄνεμοι φέρον ἔνθα κ' ἔνθα.

Τηλεδαπός. Πόρρωθεν, καὶ ἄλλου [7] δαπέδου καὶ ἄλλου ἐδάφους.

ηλεκλητοί. Τηλόθεν ἐπικεκλιμένοι [8] εἰς συμμαχίαν.

Τηλύγετος. [9] Κυρίως μὲν, ὁ τηλοῦ τῆς ἡλικίας γεγονὼς τοῖς γονεῦσι, μεθ' οὓς οὐκ ἄν τις γένοιτο·

Ἄμφω [10] τηλυγέτω. ———

---

1 Παῖδες. Confundit Apollon. duos versus. Legitur Od. Γ. 354:

—Ἕπεσθε δὴ παῖδες ἐνὶ μεγάροισι λίποντες.

Et Od. K. 5:

Τῷ καὶ δώδεκα παῖδες ἐνὶ μεγάροις γεγάασιν.

2 Εἶναι. Mallem ἐστί.

3 Τῆς μέν. Il. Π. 173.

4 Ὡς τῆ. Od. T. 208.

5 Τήνδε. Od. K. 112.

6 Ἀμφέλαγος. Od E. 336. In quibusdam Hom. Editionibus legitur, ἀν πέλαγον.

7 Καὶ ἄλλου. Lege καὶ ἀπὸ τοῦ ἄλλου, cum Hes.

8 Ἐπικεκλιμένοι. Lege ἐπικεκλημένοι. Quidam pro τηλεκλητοὶ legunt τηλεκλεῖται. Habes Il. Z. 111:

Quidam, ſed male, cum *iota* ſcribunt; quod fieri non debet, cum τῇ non eſt articulus fœmininus, neque pronomen relativum idem ſignificans quod ταύτῃ, ut in hoc verſu:

Huic & duodecim liberi in ædibus relicti ſunt.

Verbum τῆ, cum eſt in imperativo, & ſignificat *accipe*, ſine *iota* ſcribendum eſt.

Τῆς. Pro articulo:

Unius quidem ordinis dux erat. ——

Et pro pronomine ταύτης:

Sic hujus liquebantur pulchræ genæ ——

Τήν. Pro articulo:

—— *Mulierem*

Invenerunt. ——

Et pro ταύτην, *id eſt*, illam:

Sic illam per mare venti ferebant huc atque illuc.

Τηλεδαπός. E longinquo, & ex alio ſolo & aliâ ſede.

Τηλεκλητοί. Procul advocati ad ſocietatem belli.

Τηλύγετος. Proprie quidem, qui parentibus procul ab eorum juventute naſcitur, poſt quem alius non gignatur filius:

Ambos in ſenectute patris natos. ——

Τρῶες ὑπέρθυμοι, τηλεκλητοί τ' ἐπίκουροι.

9 Τηλύγετος. Philemon ineditus: Τηλύγετος. Ὁ μονογενὴς, καὶ τηλύγετος ἐν μάχῃ, ἤγουν μόνος. καὶ τηλύγετος πᾶς, ὁ ὑστερογενὴς τοῖς παλαιοῖς, ἀ μόνον μεθ' ὃν οὐκ ἔτι τεκνώσασθαι, ἢ ὁ μόνος υἱὸς, ἀλλὰ καὶ ὁ τῆλε ὄντι τῷ πατρὶ γνησθεὶς, ἢ ἀυξηθεὶς μὴ γέννησιν. ὁ δὲ γνήσιος πρότερος ὁ Τηλέγονος, ὁ τῆλε ὄντι τῷ Ὀδυσσεῖ γνησθεὶς ἐκ τῆς Κίρκης. ὁ δὲ ὕστερος ἦν, Ὀρέστης ὁ Ἀγαμεμνονίδης. καὶ ὁ Τηλέμαχος ὁ Ὀδυσσέως, ᾧ ἔτω (forte τέτο) τὸ ὄνομα ἔθετο, ἐπειδὴ τῆλε μαχομένῳ τοῦ πατρὸς ἀνετράφη.

10 Ἄμφω. Il. Ε. 153.

ἐπεὶ οἱ τοιοῦτοι ἀγαπητοὶ [1] γίνονται. καὶ ὁ ἐν νεότητι γλυκύμυθος μονογλυκὺς, τηλύγετος, καὶ τηλυγέτης. [2] ὅτι ἢ τε·

Ἀλλ' οὐκ [3] Ἰδομενῆα φόβος λάβε τηλύγετον ὡς,

οὐκ ἔφυγε ὡς τηλύγετος πᾶς. οἱ γὰρ τοιοῦτοι ἀσθενεῖς γίνονται ὡς ὅτι τὸ πλεῖστον. ἔνιοι δὲ, ἀλλὰ τὸν Ἰδομενῆα οὐκ ἔλαβε φόβος, καθάπερ τηλύγετον αὐτὸν ὄντα, τοῦτ' ἔστιν, ἤδη τηλοῦ ἡλικίας γεγονότα. συνεστράτευται γὰρ μεσαιπόλιος·

Ἔνθα καὶ μεσαιπόλιός [4] περ ἐών. ———

οὐχ ὡς τηλύγετον ἕν αὐτὸν ἔλαβε φυγή. ἀμφότερα ἢ λόγον ἔχουσι.

Τῆμος. [5] Τηνικαῦτα.

Τηλίκου. [6] Τηλικούτου.

Τηΰσίην. [7] Ματαίαν.

Τηΰγετον. [8] Ὄρος Λακεδαίμονος.

Τηλεφανὴς. Τηλόθεν φαινόμενος.

Τηλεφίδην. Τὸν Τηλέφου υἱόν·

Ἀλλ' ὅιον [9] τε Τηλεφίδαο καλεσσάμενος. ———

Τηθαιβώσσουσιν. [10] Τῶν ἄπωθεν οἰκημένων, ὅτι τῷ μελίσσων.

---

1 Ἀγαπητός. Est proprie filius unicus, sic dictus quod eximie diligatur.

2 Τηλυγέτη. Il. Γ. 175:

Παῖδά τε τηλυγέτην, καὶ ὁμηλικίην ἐραεινήν.

Sic Helena ætate florens suam filiam unicam vocat.

3 Ἀλλ' οὐκ. Il. N. 470.

4 Μεσαιπόλιος. Il. N. 362:

Ἔνθα μεσαιπόλιός περ ἰὼν Δαναοῖσι κελεύσας
Ἰδομενεύς, Τρώεσσιν ἐπάλμενος αἰὲν φόβον ὦρσε.

Quo respexit Apollon. qui hæc duo loca inter se comparat, cum dicit: ἔνθα καὶ μεσαιπόλιός περ ἐών. Unde delendum est τὸ καὶ, ut versus constet quem hîc allegat Apollon.

5 Τῆμος. Convenit cum Chaldaico תם, quod usurpatur pro Hebraico שם *ibi*, *illic*.

6 Τηλίκου. Il. Ω. 487:

Μνῆσαι πατρὸς σοῖο, θεοῖς ἐπιείκελ' Ἀχιλλεῦ,
Τηλίκος ὥσπερ ἐγὼν ὀλοῷ ἐπὶ γήραος οὐδῷ.

Etenim

Etenim tales eximie diliguntur. Quin immo & filius in juventute patris natus, quique unicus eſt, vocatur τηλύγετος, & talis filia τηλυγέτη dicitur. In hoc autem verſu:

Sed non Idomeneum metus corripuit τηλύγετον *veluti*,

quidam explicant: non fugit ut puer in ſenectute patris natus; nam tales infirmi ſunt ut plurimum. Alii vero interpretantur: ſed non Idomeneum metus corripuit quamvis τηλύγετον, *id eſt*, jam ætate provectum. Nam ad expeditionem Trojanam profectus eſt ſemicanus:

Ibi quamvis ſemicanus exiſtens. ——

Unde hic ſenſus exurgeret: eum igitur, quamvis ſemicanum, non metus corripuit ut ſenem ætate provectum. Uterque ſenſus habet rationes quibus ſe tueatur.

Τῆμος. Tunc.

Τηλίκον. Tanti. Ejuſdem ætatis.

Τηΰσίην. Vanam.

Τηΰγετον. Mons Lacedæmoniæ.

Τηλεφανής. Procul conſpicuus.

Τηλεφίδην. Telephi filium:

Sed qualem Telephi filium interfecerit. ——

Τηθαιβώσσουσι. Hæc vox ſemel occurrit, & de apibus

---

7 Τηΰσίην. Heſ. præterea affert hoc Homeri exemplum, quod ex Apollon. excidit:

— Σὺ δ' τηΰσίην ὁδὸν ἔλθῃς. (Od. Γ. 316.)

Et addit: τινὲς ἀργίαν· ἄλλοι, βλαβερὰν, ἢ περιόδην. Quidam deducere conati ſunt ex Hebraico תהו *vaſtitas, inanitas.*

8 Τηΰγετον. Od. Z. 103.

9 Ἀλλ' ἴσον. Od. Λ. 518.

10 Τηθαιβώσσουσιν. Lege τιθαιβώσσουσι. Od. N. 106:

— Ἔνθα σφ' ἔπειτα τιθαιβώσσουσι μέλισσαι.

Ibi vide Schol. Quidam derivant ex התדבש *mel conficio.*

ὅιον, ἀποτίθεσθαι τῷ βίσιν, τυτέσι, τῷ τροφῷ ἀποθησαυρίζεσι.

Τιμήν. Ἐπὶ μὲν τ δίσεως, [1] καὶ τῆς [2] συνήθως ἡμῖν·

Τιμῆς ἧς τέ [3] μ' ἔοικε τετιμῆσθαι μετ' Ἀχαιούς. [4]

ὅτι δὲ τ τιμωρίας·

Τιμὴν ἀρνύμενοι. [5] ——

ὅτι ἢ ἓ προσίμυ·

Τιμὴν [6] δ' Ἀργείοις ἀποτινέμεν. ——

ὅτι δὲ τ ὠνῆς·

Τιμὴν [7] ἀμφὶς ἄγοντες ἑεικοσάβοιον. ——

μήποτε [8] δὲ ἡ τοῦτο ἐπὶ προσίμυ λέγεσθαι. [9] ὁ δὲ Ἡλιόδωρος ἡ τὴν βασιλείαν [10] φησὶ εἰρῆσθαι· [11]

Ἣ ἔτ' [12] ἔχει τιμὴν πολέσι μετὰ Μυρμιδόνεσσιν.

Τίννυται. Τιμωρεῖται. [13]

Τίσιν. Ἀντέκλησιν.

---

[1] Δόσεως. Fortasse quis tentaret δόξης. Sed recte habet δόσεως & Etymol. qui hæc descripsit.

[2] Καὶ τ. Etymol. habet, καὶ τ ἡμῖν νομιζόμενης συνήθως.

[3] Ἧς τε. Etymol habet, ἣ τε. Il. Ψ. 649.

[4] Ἀχαιούς. Lege Ἀχαιοῖς. Etymol. addit aliud exemplum ex Il. B. 197:

Τιμὴν δ' οὐκ Διὸς ὅστις. —

[5] Ἀρνύμενοι. Il. A. 159. Etymol. addit, καὶ γράφεται ποινήν.

[6] Τιμὴν δ'. Il. Γ. 286.

[7] Τιμήν. Od. X. 57.

[8] Μήποτε. Sic lege & in Etymol. pro ποτὲ δὲ καὶ τοῦτο ἐπὶ προσίμυ λέγεται. Nam, cum uterque supra dixisset, ἐπὶ δὲ προσίμυ, hîc esset vitiosa repetitio. Sed sensus est & in hoc exemplo ultimo ex Od. X. 57. desumpto τιμὴν fortasse (μήποτε δὲ) sumi posse pro talione & retributione; quo sensu venerat Il. Γ. 286. Hunc versum qui ab Etymologo corrup-

uſurpatur. Dicitur ſecundum etymologiam, quaſi ἀποτίθεσθαι τὴν βόσιν, *id eſt*, alimentum repoſitum congerunt.

Τιμήν. Pro præmio quidem, & in ſenſu apud nos uſitato ſumitur:

Munere quo me decet honorari inter Achivos.

Et pro ultione:

Ultionem repetentes. ——

Et pro mulctâ:

Mulctam autem Argivis perſolvere. ——

Et pro pretio:

Pretium ſeparatim ducentes viginti boum. ——

Fortaſſe & in hoc etiam exemplo ſumitur pro mulctâ. Heliodorus & regnum ſic vocari dicit:

An adhuc teneat regnum multis in Myrmidonibus.

Τίννυνται. Pœnas exigunt.

Τίσιν. Ultionem.

---

tus affertur, ſic lege cum Homero: Τιμὴν ἀμφὶς ἄγοντες ἑεικοσάβοιον ἕκαστον. Pro,

Τιμὴν ἀλφίσιοντ' ἑεικοσάβοιον ἑκάστῳ,

ut male apud eum legitur.

9 Λέγεσθαι. Etymologus habet λέγεται.

10 Ἡλιόδωρος. Pro eo Etymol. habet, Ἡρωδιανός.

11 Βασιλείαν. Sic Pindarus dixit in ſextâ Pythior. ἄρχαν ἀγκομιζων παλαιὸς ἐμῶ, βασιλευομένων ἁ κατ' αἶσαν· τάν ποτε Ζεὺς ὤπασε λαγέτᾳ Αἰόλῳ, καὶ παισὶ, τιμάν. Et infra idem Jaſon dicit Peleo: ἁ πρέπει... ἀκόντεσσι μεγάλαν προγόνων τιμὰν δάσασθαι. Sed in loco Homeri infra allato potius honorem proprie deſignat. Nam opponitur τῷ ἀτιμάζεσι. Addit enim:

Ἤ μιν ἀτιμάζεσιν ἀν' Ἑλλάδα τε Φθίην τε.

12 Ἦ ἔτ'. Od. Λ. 494.

13 Τίννυνται. Il. Τ. 260:

Ἀνθρώπους τίννυνται, ὅτις κ' ἐπίορκον ὀμόσσῃ.

Τιτύσκετο. Ἐωὶ μὲν ὃ ἡτοιμάζετο·

——— Ὑπὸ ὄχεσφι [1] τιτύσκετο. ———

ἐωὶ δὲ τῷ στοχασμῷ [2] χρῆται·

Μηριόνης δ' ἐν τοῖσι [3] τιτύσκετο δουρὶ φαεινῷ.

καί·

Ἰοῖσίν [4] τε τιτυσκόμενοι. ———

ἢ ἐωὶ τῷ ψυχικῶς καλεστοχάζετο·

——— Τιτύσκετο [5] δὲ φρεσὶν ἦσιν,

Ἥ τευ ἀκοντίσαι, ἢὲ χεδὸν ὁρμηθῆναι.

Τιταινομένῳ. [6] Ἐκτεταμένοις.

Τιμήεντος. Ἐντίμου.

Τίμιος. Ἔντιμος.

Τλῆναι. Ὑπομεῖναι, τολμῆσαι.

Τμηδὴν. Ἀποχωρισμῷ. [7] ἔστι δὲ ἐγγύτερον, ὅσον τ' ἐπιτεμεῖν.

Τμάγεν. Διεχωρίσθησαν.

Τμῶλος. Ὄρος Λυδίας.

Τόν. Ἐωὶ μὲν ὃ ἄρθρου·

Τὸν δ' [8] ἕτερον ξίφεϊ μεγάλῳ πλῆξεν.

ἐωὶ δὲ τοῦτον, ἀναφορικῶς·

——— Ἀλλ' [9] ἄρα ἢ τὸν

Ἥρη θῆλυς ἐοῦσα. ———

---

[1] Ὑπ' ὄχεσφι. Il. Θ. 41.

[2] Στοχασμῷ. Lege στοχασμῷ.

[3] Τοῖσι. Il. N. 159. Pro ἐν τοῖσι, in Homeri Editionibus legitur ἀὐτοῖσι.

[4] Ἰοῖσιν. Il. Γ. 80.

[5] Τιτύσκετο. Il. N. 558.

[6] Τιταινομένῳ. Od. B. 149:

Πλησίον ἀλλήλοισι τιταινομένῳ πτερύγεσσιν.

[7] Ἀποχωρισμῷ. Lege ἀποχωρισμοῦς, ut habet Hes. qui explicat quoque, ὅσον ἐπιτεμεῖν, καὶ οὐκ εἰς βάθος τρῶσαι;

Τιτύσκετο. Pro præparabat:

——— *Sub curribus parabat.* ———

Et pro collineatione uti:

Meriones autem inter eos collineavit haſtâ lucidâ.

Et:

Sagittiſque collimantes. ———

Et pro animo deſtinare ac ſibi proponere aliquem ſcopum:

——— *Obſervabat autem mentibus ſuis*
Aut eminus jaculum immittere, aut cominus aliquem invadere.

Τιταινομένω. Cum extenſas ab erent.

Τιμήεντος. Pretioſi.

Τίμιος. Honorabilis.

Ταῆναι. Pati, audere.

Τμήδην. Abſcidendo. Eſt autem, ſecundum etymologiam, ita accedere ut poſſimus incidere.

Τμάγεν. Separati ſunt.

Τμῶλος. Mons Lydiæ.

Τόν. Pro articulo:

Alterum gladio magno percuſſit.

Et pro *hunc*, relative:

——— *Sed & hunc*
Juno fœmina exiſtens. ———

& affert exemplum ex Il. H. 262:
Τμηδὴν δ' αὐχέν' ἐπῆλθε. —
Ubi Schol. habet pariter, τμηλικῶς. ὅσον ἐπιλεμεῖν, ἢ σὸν εἰς βάθος τρῶσαι.

8 Τὸν δ'. Il. E. 146:
Τὸν δ' ἕτερον ξίφεϊ μεγάλῳ κληῖδα παρ' ὦμον
Πλῆξ'. —

9 Ἀλλ'. Il. T. 97.

Ϛ ἀντὶ τοῦ ὑποδακτικοῦ.

Τὸν ποτέ [1] οἱ Κινύρης δῶκε ξεινήϊον εἶναι.

Τῶν. Ἄρθρον. ἢ ἐπὶ τούτου, ἢ κατ' ἐπέκτασιν [2] λέγεται.

Τοὺς. Ἐπὶ τοῦ ἄρθρου.

Τὰς μὲν [3] τέσσαρας αὐτὸς ἔχων. ———

ἀντὶ δὲ τοῦ ἧς ὑποδακτικοῦ.

Τάς [4] μοι Λαοθόη τέκετο [5] πρείσσα γυναικῶν.

Τό. Ἐπὶ μὲν οὖ ἄρθρου.

——— Τὸ μὲν [6] ἥμισυ, οἰνοπέδοιο. [7]

ἐπὶ δὲ τούτου.

——— Τὸ μὲν [8] ἑκταμένη ὄφρα φοροίη.

ἀντὶ δὲ οὗ διό.

——— Τὸ ἢ [9] ὅτι πολὺν χρόνον ἔμπεδον. ———

Τοκῆας. Γονεῖς.

Τολύπευσεν. Κατειργάσατο. ὅθεν ἢ ἡ τῆς ἐρίων, [10] τολύπη λέγεται. ὁ δὲ Ἡλιόδωρος, διείλησεν.

Τοξότα λωβητήρ. Ἓν ἀφ' ἑνὸς δύο. [11] ἀφ' ἑνὸς τόξων βλάπτων.

Τορνώσαντο. Ἐπέγραψαν.

Τόρνωσαν [12] δὲ σῆμα. ———

---

1 Τὸν ποτέ. Il. Λ. 20.

2 Ἐπέκτασιν. Dicitur per ſuperproductionem pro ε. Il. A. 249: Τῶ ἢ λαὸ γλώσσης μέλιτος γλυκίων ῥέεν αὐδή. Sumitur pro τούτου Il. A. 43. & pro articulo præpoſitivo Il. A. 340. Supra poſt ἄρθρον, omiſſum eſt προσακτικὸν, quod habet Heſ. Sic infra in Τὲς & Τὸ, poſt ἄρθρου, deeſt προσακτικῶς.

3 Τὲς. Il. E. 271.

4 Τὰς μοι. Il. X. 48.

5 Τέκετο. Male in Codice Mſ. τέκε.

6 Τὸ μέν. Il. I. 575.

7 Οἰνοπέδοιο. Male in Codice Manuſcripto, οἰνοπέδιον.

8 Τὸ μέν. Od. I. 320.

Et pro articulo poſtpoſitivo:

Quem olim ei Cinyras dedit in munus hoſpitalitatis.

Τοῦ. Articulus præpoſitivus. Ponitur & pro τούτου, *id eſt*, hujus. Et aliquando dicitur per ſuperproductionem.

Τοΐσ. Pro articulo præpoſitivo:

Quatuor quidem ipſe habens. ——

Et eſt articulus poſtpoſitivus pro οὓς:

Quos mihi Laothoe peperit regina mulierum.

Τό. Pro articulo præpoſitivo:

—— *Dimidium quidem, vitiferi ſoli.*

Et pro τέτυ, *id eſt*, hujus:

—— *hanc quidem inciderat ut ferret.*

Et pro idcirco:

—— *Quocirca etiam non ad multum tempus integer.* ——

Τοκῆας. Parentes.

Τολύπευσεν. Confecit; unde & laniſicium vocatur τολύπη. At Heliodorus interpretatur, *evolvit.*

Τοξότα ἀωβητήρ. Eſt figura quæ vocatur ἐν διὰ δυοῖν. Eum ſignificat qui arcu ſuo damnum infert.

Τορνώσαντο. Undique circumſcripſerunt:

Circulo circumſcripſerunt tumulum. ——

---

9 Τὸ καί. Il. M. 9. Pro τὸ κ᾽, hodie legitur τῷ καί. At Lectionem Apollonii, Codicibus Regiis Hom. 2684. & 2766. confirmatam, unice veram puto. Sic & Il. Γ. 176:

Ἀλλὰ τὰ γ᾽ οὐκ ἐγένοντο· τὸ κ᾽ κλαίουσα τέτηκα.

10 Ἐρίων. Poſt ἐρίων omiſſum puto καὶ ἐργασίαι. Od. Δ. 490:

Ἣ δὲ φίλων ἐν χερσὶν, ἑταὶ πόλεμον τολύπευσεν.

11 Δύο. Lege δυοῖν.

12 Τόρνωσαν. Lege τορνώσαντο, ut Il. Ψ. 255. quod Schol. interpretatur, κύκλῳ περιέγραψαν.

Τόσσος. Τοσοῦτος, τηλικοῦτος. λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ θαυμασμοῦ·

Τόσσος [1] ἔην. ——

Τόφρα. Ἕως τούτου τοῦ χρόνου. καὶ ἔστιν ἀνταποδοτικὸν τὸ ὄφρα. [2]

Τραφερήν. Ξηράν. τὸ γὰρ θρέψαι, πῆξαι τὴν γῆν. [4] ἵνα κατὰ ἁλμυρολὴν τῆς θαλάσσης ὄσης·

Ζεῦ πάτερ, εἴ μ' ἐθέλοντες [5] ἐπὶ τραφερήν τε καὶ ὑγρήν.

Τραπείομεν. [6] Τρεφθῶμεν. εἴρηται δὲ κατὰ μετάθεσιν, ἀντὶ τοῦ, ταραπείομεν.

Τράπεον. [7] Ἐσθίειν. ἀπὸ τροπὴν λαμβάνειν τὸν βότρυν παλαιούμενα. οἶνος γὰρ λοιπὸς γίνεται. ἀπὸ τούτου, ἔτι καὶ νῦν, ὁ πρὸ τοῦ παλαιῆναι τοὺς βοτρύων ἀποῤῥέων, πρότροπος καλεῖται, οἷον, πρότραπος.

Τρέπεται. [8] Πήγνυται.

Τρητοῖσι. Ἀραίων, κυρίως. [9] ἡμᾶσιν γὰρ ἐνεῖναι τὰ κλίνα. ὁ δὲ Ἡλιόδωρος εἰς ταὐτὸ τείνων, τοῖς εὖ τετρημένοις.

Τρήρωνος. Ἐπὶ τοῦ φοβερῶν, ἀπὸ τοῦ τρεῖν, ὅ ἐστι φοβεῖσθαι. δειλὸν γὰρ τὸ ἠλύθιον. ὅθεν καί·

—— Πολυτρήρωνά [10] τε Θίσβην,

πολλὰς φοβερὰς ἔχουσαν.

---

[1] Τόσσος. Il. I. 542.

[2] Τὸ ὄφρα. Mallem τοῦ ὄφρα. Hinc emendo locum Hes. huc usque intactum, ubi habetur: Τόφρα. Ἐν τοσούτῳ. ἕως τότε. καὶ ἀνταποδοτικὸν τοῦ ΧΡΟΝΟΥ. Transpositum puto τὸ ΧΡΟΝΟΥ. Et lego, ἕως τότε χρόνου, καὶ ἀνταποδοτικὸν τοῦ ὄφρα. Quod ultimum vocabulum omissum puto.

[3] Ξηράν. Sic Hebræi pro terrâ dicunt יבשה.

[4] Τὴν γῆν. Aliter interpunge; & lege, duobus restitutis, quæ exciderant, vocabulis: τὸ γὰρ θρέψαι, πῆξαι. τὴν γῆν ὅτως ΛΕΓΕΙ κατὰ ἁλμυρολὴν τῆς θαλάσσης ΥΓΡΑΣ ὅσης.

[5] Ἐθέλοντες. Levi discrimine in Cod. Mf.

Τόσσος.

Τόσσος. Tantus, de magnitudine & de ætate. Dicitur & de iis quæ admiramur :

Tantus erat. ——

Τόφρα. Significat *uſque ad hoc tempus ;* & reſpondet τῆ. ὄφρα.

Τραφερήν. Aridam. Nam θρέψαι eſt compingere. Terram ſic vocat aridam, ut diſtinguatur a mari quod ὑγρὴν, *humidum*, dicit :

Jupiter pater, ſi me volentes in ſiccâ que & humidâ viâ.

Τραπέιομεν. Oblectemur. Dicitur per metatheſin pro ταρπείομεν.

Τράπεον. Calcabant. Sic dicuntur uvæ, quod invertantur dum calcantur; ſolum enim vinum ſupereſt. Unde etiam nunc quod profluit, antequam calcentur uvæ, vocatur πρότροπος, quaſi πρότραπος.

Τρέπεται. Compingitur.

Τρητοῖσι. Apion proprie interpretatur, *qui ex loris fiunt.* Loris enim extendebantur lecti. Heliodorus idem ſpectans explicat, *bene perforatis.*

Τρήρωνος. De columbis dicitur; ex verbo τρεῖν, quod eſt timere. Timidiſſimum enim hocce genus; unde & in hoc verſu :

—— *Et* πολυτρήρωνα *Thisben ;*

πολυτρήρωνα *columbis abundantem* ſignificat.

---

legitur, εἴ με θέλοιτες. Occurrit hic verſus Od. Υ. 98.

6 Τραπείομεν. Il. Γ. 441 :

Ἀλλ' ἄγε δὴ φιλότητι τραπείομεν εὐνηθέντε.

7 Τράπεον. Od. Η. 125. Vide Heſ. in Τραπέουλο, & Πρότροπος.

8 Τρέπελαι. Lege Τράφελαι, ſeu potius Τρέφελαι. Heſ. habet, Τράφελαι, Πήγνυλαι. Et Τρέφειν. Πηγνύναι. καὶ τρέφελαι. ὁμοίως.

9 Κυρίως. Poſt κυρίως, forte omiſſum, ἱμαντωτοῖς, ut in Heſ. emendabat Iſaac Voſſius, pro ἱμαντοῖς. Sed mallem ἱμαντίνοις, ſeu ἱμαντάδεσι. Reſpicit Il. Γ. 448 :

— Ἐν τρηχῖσι κατδύναθεν λεχέεσσιν.

In Theogoniâ, verſu 331. eſt epithetum Nemeæ cavernoſæ :

Κοιρανέων τρηχοῖο Νεμείης, ἠδ' Ἀπέσαντος.

10 Πολυτρήρωνα. Il. Β. 502.

Τριτογένεια. Ἐωίθεον Ἀθηνᾶς, ἀπὸ τῦ τρεῖν ἐγγενᾶν [1] τοῖς πολεμίοις. οἱ δὲ, ὅτι ἐπὶ τ Τρίτωνος [2] λίμνης ἐγχωνήθη. οἱ δὲ, ὅτι ἐπὶ τῦ Τρίτωνος πολαμῦ. [3]

Τρίγληνα. [4] Ὁ μὲν Ἡλιόδωρος, τρίπορα [5] εἶπε. γλήνη γὰρ, ἡ κόρη τῦ ὀφθαλμῦ. ἴτως δὲ εἴρηται ἀπὸ τῶν ἐνωτίων τῶν ἐν τῇ Ὀδυσσείᾳ διδομένων τῇ Πηνελόπῃ. [6] ὁ δὲ Ἀπίων βελτίων, [7] πολύγληνα. γλήνη γὰρ, ἡ κόρη, ὥστε εἶναι πολυθέατα, πολλῆς θέας ἄξια. τούτοις ἄν τις προσθείη ὅτι καὶ γλήνια [8] λέγεται τὰ θέας ἄξια, ὅτι [9] φησί·

Κέδρινον, [10] ὑψόροφον, [11] ὃς γλήνεα πολλὰ κεχάνδει.

Τρίποδας. Ὁ μὲν Ἀπίων, λέβητας ἀναθεματικάς· [12] οὐχ ὑγιῶς δέ. δισσὸν γὰρ εἶδος τῶν τριπόδων· ἕτερον μὲν τῶν

---

[1] Ἐγγενᾶν. Lege ἐγγεννᾶν. Alii derivant ex τριτὼ quod apud Athamanas caput significat. Nam Minervam ex Jovis capite prognatam ferunt. In Hes. legitur: Τριτώ. Νίκανδρος ὁ Κολοφώνιος φησὶ, τὴν κεφαλὴν καλεῖν Ἀθαμᾶνας. Eustathius Cretas, non Athamanas, habet. Corrupte apud Suidam legitur Ἀθηναῖοι pro Ἀθαμᾶνες. Pariter Etymol. p. 767. Τριτὼ, κατὰ τὴν Ἀθάμαντα σημαίνει τὴν κεφαλήν. Pro Ἀθάμαντα, lege Ἀθαμᾶνα, seu, κατὰ τὸς Ἀθαμᾶνας. Quod cum non animadvertisset Clar. Sylburgius, graviter lapsus est in Indice monens hîc citari Grammaticum Athamanta qui ex ejus cerebro, ut olim ex Jovis capite Minerva, tunc primum prodiit.

[2] Τρίτωνος. Lege Τρίτωνος.

[3] Πολαμῦ. Ultima hujus articuli verba excidérunt. Adde, Λιβύης ἐμφανίσθη. In Hes. qui habet, τῷ ΩΔΙ (Scribo ΩΔΙ τῷ) Τρίτωνι, τῷ πολαμῷ Λιβύης, ἐμφανισθῆναι, olim legebatur περὶ, pro ΩΔΙ. Sed mendum ortum erat ex affinitate conformationis Ω ΩΔΙ & περὶ, in Mss. Codicibus. De Tritonià palude sic loquitur Pindarus in 4ª. Pyth. Τριτωνίδος ἐν προχοαῖς λίμνας. Æschylus in Eumenidibus, versu 293. sic de Minervâ dicit:

Ἀλλ' εἴτε χώρας ἐν τόποις Λιβυστικοῖς,
Τρίτωνος ἀμφὶ χοῦμα γλυκυλίμνου πόρου,

ubi vide Schol. In Hesiodi Theogoniâ, versu 924. legitur:

Αὐτὸς δ' ἐκ κεφαλῆς γλαυκώπιδα Τριτογένειαν,
Δεινὴν, ἐγρεκύδοιμον, ἀγέστροτον, ἀτρυτώνην.

[4] Τρίγληνα. Philemon ineditus: Τρί-

Τριτογένεια. Epithetum Minervæ, ſic dictæ quod timorem incutiat hoſtibus; quidam hinc vocatam putant, quod propter Tritoniam paludem nata ſit; alii vero, quod propter fluvium ſic nominatum primum apparuerit.

Τρίγληνα. Heliodorus triplicis pupillæ formam habentes interpretatur. γλήνη enim eſt pupilla oculi. Hoc epithetum dicitur de inauribus quæ in Odyſſeâ Penelopæ donantur. Apion melius explicat πολύγληνα. Nam γλήνη eſt pupilla; ita ut ſit ſenſus: omnibus conſpicua, digna quæ ab omnibus conſpiciantur. Quibus merito addi poſſit γλήνεα ea apud Homerum ſignificare, quæ inſpectione digna ſunt; ut cum dicit:

Cedrinum, excelſum, qui inſpectione digna multa continebat.

Τρίποδας. Apion interpretatur lebetas qui ornamento inſerviunt & conſecrantur. Sed falſa eſt hæc explicatio. Duplex enim

---

γληνα λέγονται τὰ ἀξιοθέατα, καὶ πολλῆς γλήνης ἄξια, ἢ θέας. ὅθεν καί· (Il. Ω. 192.)

— Γλήνεα πολλὰ κεχάνδει,

ἄγγος ἐχώρει. ἢ ἐκ τρισῶν τινῶν ζώων σύνθετα. οἱ δέ φασι τρίοφθαλμα, ἃ οἱ Ἀττικοὶ τριόττια καὶ τριοήτιδα καλοῦσιν. οἱ δέ τινες τριῶν ἔχοντα Χαρίτων ἐκτυπώματα. τοῦτο ἦν ὁ καλῶς. ὁ γὰρ τὰς τριῶν Χαρίτων ἀριθμὸν ὁ Ποιητὴς κατὰ τὸ ὕστερον. ἴσως ἦν ὅτι ἃ ἀξιοθέατα εἰκόνιζε τὰ τρίγληνα, καὶ οἱ τρίοφθαλμα, ἀπὸ τὴν γλήνην ἅτως ὀνόμασαν, δι' ἧς ὀφθαλμοῦ κόρη δηλοῦται.

5 Τρίκοχα. Pro τρίκοχα, in Heſ. habetur, τρίκοκκα. Et apud eumdem legitur, Ὄκκον, ὀφθαλμόν. Unde Latinum *oculus*. Suidas: ὁ μὲν Ἡλιόδωρος, τρίκοχα. γλήνη γάρ, ἡ δὲ ὀφθαλμοῦ κόρη. ὁ δὲ Ἀπίων, (ſic) πολύγληνα, τὰ θέας ἄξια

6 Πηνελόπῃ. Od. Σ. 297:

Ἑρμείας δὲ οἱ Εὐρυδάμαντι δύω θέρεπτα ἔτευξαν,

Τρίγληνα, μορόεντα. —

Immo & Il. Ξ. 183:

Ἐν δ' ἄρα Ἑρμείας ἦκεν ἐϋτρήτοισι λοβοῖσι,

Τρίγληνα, μορόεντα. χάρις δ' ἀπιλάμπετο πολλή.

Hinc τρίγληνα explicant, τρισῶν ἔχοντα Χαρίτων ἐκτυπώματα, ob χάρις πολλή.

7 Βελτίων. Lege βέλτιον.

8 Γλήνια. Lege γλήνεα.

9 Ὅτι. Mallem ὅτε quam ὅτι.

10 Κέδρινον. Il. Ω. 192.

11 Ὑψόροφον. In Codice Mſ. ὑψίροφον.

12 Ἀναθεματικάς. Lege ἀναθεματικούς.

ἀναθεμαλικῶν, [1] ὃς Δελφικὸς λέγομεν, ἀφ' ὃ τὸ πολλοὺς ἐν Δελφοῖς ἀνακεῖσθαι· ἕτερον δ', τὸν καλυμμένων ἐμπυριβήτων, ἐν οἷς θερμαίνεται τὰ λουτρά.

Τρίλλιστος Πολυλιπάνευστος. τὰ γὰρ τρία ἀρχαῖον πλήθους σημαίνει. ὅθεν καί·

Τρισμάκαρες [4] Δαναοί. ——

καὶ τρισδούλους ἐν τῇ συνηθείᾳ, τοὺς πολλοὺς [5] δουλεύοντας.

Τρίπολος. Ἡ κυρίως τρὶς πεπολιμμένη [6] γῆ, τουτέστι μεταβεβλημμένη.

Τριχάϊκες. Ἡ μὲν λέξις ἀπὸ ἄπαξ εἰρημένων·

Δωριέες [7] τε τριχάϊκες, δῖοί τε Πελασγοί.

δηλοῖ δὲ τοὺς μὴ ἀπὸ ἰωνικῶν τριχῶν αἰτιατοῦντας, καθὸ καὶ κορυθαϊκῇ [8] πολεμιστῇ. ἔνιοι δὲ, τοὺς τριχόθεν αἰχμὰς καὶ

---

1 Ἀναθεμαλικῶν. Il. I. 122. ἀπείρους τρίποδας.

2 Ἐμπυριβήτων. Male in Cod. Manuscripto, ἐνπυελβήτων. Il. Υ. 702:

Τῷ μὲν νικήσαντι μέγαν τρίποδ' ἐμπυριβήτην.

3 Τελλισθ. Il. Θ. 488:

Ἄπτασίη, τελλισθ ἐπήλυθε νὺξ ἐρεβεννή.

4 Τρισμάκαρες. Od. E. 306:

Τρὶς μάκαρες, (seu τρισμάκαρες) Δαναοὶ καὶ τεκέεσσι, οἳ τότ' ὄλοντο

Τροίῃ ἐν εὐρείῃ, χάριν Ἀτρεΐδῃσι φέροντες.

Unde Virgilius:

— *O terque quaterque beati.*

Et Od. Z. 154:

Τρισμάκαρες μὲν σοί γε πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ, Τρισμάκαρες δ' ἀδελφεοί. —

5 Παλλοὺς. Lege πολλοῖς. Occurrit τρίδουλος in Pollucе Lib. 6, cap. 37. ubi Gualtherus vertit, *ex tertiâ generatione servus.*

6 Πεπολιμένη. Lege πεπολημένη. Hes. Τρίπολον. Τὴν τρὶς ἠροτριωμένην καὶ τὸ ἀροτριάσεως γῆν.

7 Δωριέες. Od. T. 177.

8 Κορυθαϊ. Ultimæ litteræ desunt. Fortasse legendum est κορυθαίολον, seu potius κορυθάϊκα, ad imitationem Schol. qui hîc nostrum mihi videtur Apollonium laudare. Hæc enim sunt ejus verba quæ cum nostri Lexicographi vocibus consonant, & ejus sensum perfecte exprimunt in Od. T. 177. Ἀπολλώνιος τοὺς πολεμικοὺς λέγει, ἀπὸ τοῦ αἴσσοντας καὶ ἐπισείοντας τὰς κόμας ἐν τῇ περικεφαλαίᾳ πολεμεῖν, ἴσον τῷ κορυθάϊκι, ubi pro κορυθάϊκι legerem, quemadmodum & in Apollonio, κορυθάϊκι πολεμιστῇ, quod habetur Il. X. 132. Mecum mire facit Eus-

genus eſt tripodum; alterum eorum qui conſecrantur, quoſque Delphicos vocamus, quod multi in hâc urbe tales conſecrentur; alterum vero eorum qui vocantur ἐμπυρίσηλαι, ſcilicet in quibus calefit aqua quâ abluimur.

Τρίαλιστος. Multum optatus. Numerus enim ternarius initium multitudinis deſignat; unde dicitur & hoc:

Τρισμάκαρες, id eſt, *ter beati Danai.* ——

Et in communi uſu τριδοῦλος eos vocamus qui multis ſervierunt.

Τρίπολος. Proprie, terra ter πεπολημμένη, *id eſt*, inverſa.

Τριχάϊκες. Hæc vox quidem ſemel occurrit:

Dorienſeſque τριχάϊκες, *& divini Pelaſgi.*

Significat autem eos qui cum equinis ſetis irruunt; quemadmodum & dicitur κορυθάϊκι πολεμιστῇ. Quidam intelligunt eos qui

---

tathius qui in hunc locum ſic meam emendationem confirmat: ἕτεροι τὲς πολεμικὲς φασί κατ' ὁμοιότητα ⸗, κορυθάϊκι πολεμιστῇ. ἔ δηλαδὴ αἱ τ' περικεφαλαίας τρίχες αἴρωσι, τυτέστι σείοντας κατὰ πόλεμον. ὡς δοκεῖν ἔτω τὸ τριχάϊκι πολεμιστῇ ἀναγινώσκεσθαι κατ' ὐφέν. Cæterum graviſſime errat Clariſſimus Alberti, cum ad Heſychium contendit hanc vocem τριχάϊκες ut Doricam notari in Apollonii Lexico Manuſcripto. Nihil enim ſimile ex hujus verbis colligi poteſt. Contra indicat opinionem cujuſdam Andronis a Strabone laudati, qui hos τριχάϊκας Dorienſes contendebat eſſe Theſſaliæ coloniam, quæ conſtaret ex populis Parnaſſo vicinis, & tres urbes incoleret, ſcilicet, Erineum, Boœum, & Cytinium, unde vocati fuerunt τριχάϊκες, *id eſt*, trifariam diviſi; & ut habet Schol. τριχῇ διαιρεθέντες. οἱ μὲν γὰρ Εὐβοίαν κατῴκησαν· οἱ δὲ Πελοπόννησον, οἱ δὲ Κρήτην. In Heſ. legitur: τριχόθεν ἐλθόντες ἀπὸ βίας, ubi Εὐβοίας emendatum fuit. Sed, cum hîc trium partium mentionem fecerit, &, cæteris omiſſis, unam duntaxat afferat Heſ. ultimas voces excidiſſe puto, & ſuſpicor legendum: τριχόθεν ἐλθόντες, ἀπὸ Εὐβοίας, ἀπὸ Πελοποννήσου, καὶ ἀπὸ Κρήτης, vel, ἀπὸ Βοιῶν, (pro βίας) ἀπὸ Κυλινίου, καὶ ἀπὸ Ἐρινεοῦ. Andronis ſententiam rejici & ideo improbari affirmat Strabo, quod ille tres tantum Doribus tribuat urbes, quorum tamen regio vocabatur Tetrapolis, quia quatuor urbes, Erineum, Boœum, Pindum & Cytinium incolerent. Vide Etymologum Magnum, & Waſſ. ac Duker. ad Thucydid. p. 69. & Diodor. Siculum.

ὁρμήσαντας ἐπὶ τ̃ λεγομένης τριπόλεως, Δωρίδος. βέλτιον ἦ τὸ πρῶτον [1] καὶ ὁμηρικώτερον.

Τριχθά. [2] Τριχῶς.

Τριχθὰ [3] δὲ πάντα δέδασται. ——

Τρίπλακα. [4] Τρίπτυχον, ἐξ ὧν τὴν μεγάλην βύρσεται δηλῶν.

Τροίης. Ποτὲ μὲν, τ̃ χώρας, ποτὲ δὲ, τ̃ Ἰλίου. λέγει δὲ καὶ Τρωϊκήν τινα πόλιν.

—— Αἴ [5] κέ ποθι Ζεὺς
Δῶσι πόλιν Τροίῃ εὐτείχεον ἐξαλαπάξαι.

Τροφόεντα. [6] Εὐτραφῆ, καὶ μεγάλως αὐξανόμενα.

Τρόφι. Τὸ εὐαξές. [7]

Πολλὸν δὲ τρόφι κῦμα [8] κυλίνδεται. ——

προενεκτέον δὲ ὡς τρόφι ὡς ὄπι [9] θηλυκῶς. ἐπὶ αὐξήσει [10] ἀπὸ τοῦ αὐθείας τ̃ τρόφ. τὸ γὰρ Ψ μεταπίπτει καὶ τὰς πτώσεις, ἤτοι εἰς Β, ἢ Η, [11] ἢ Φ.

Τρύξοντα. [12] Καταπονήσοντα. καὶ ἐν τῷ βίῳ τρύχειν ἑαυτὸν λέγεται, οἷον καταπονεῖν.

Τρύφος. [13] Κλάσμα.

—— Τὸ δὲ [14] τρύφος ἔμπεσε πόντῳ.

---

[1] Πρῶτον. Lego πρότερον.

[2] Τριχθά. Præclariſſime in Odyſſeâ I. 71:

— Ἰσίη δὲ σφιν
Τριχθά τε καὶ τετραχθὰ διέχουσιν ἰὸς ἀνέμοιο.

[3] Τριχθὰ δέ. Il. O. 189. In Codice Manuſcripto, τριχθάδε.

[4] Τρίπλακα. In Achillis ſcuto Il. Σ. 480:

— Περὶ εἶ ἄντυγα βάλλε φαεινὴν,
Τρίπλακα, μαρμαρέην. —

Heſ. explicat, τρισσοπτυχθῆναι δυναμένην; ubi omiſſum putem τὸ τεὸς.

[5] Αἴ κε. Il. A. 129.

[6] Τροφόεντα. Od. Γ. 290:

ex triplici parte irruunt & irrumpunt, ſcilicet ex Doride quæ dicebatur conſtans ex tribus urbibus. Prior autem ſenſus potior eſt & Homero dignior.

Τριχθά. Trifariam:

Trifariam vero omnia diviſa ſunt. ——

Τρίπλακα. Triplicem; unde magnam vult deſignare.

Τροίης. Aliquando quidem regionem, aliquando vero Ilium notat. Sic & dicit Trojanam quamdam urbem:

—— *Si forte Jupiter*
Dederit urbem Trojanam bene munitam diripiendam.

Τροφόεντα. Bene nutrita, & valde aucta.

Τρόφι. Valde auctum:

Multus autem valde auctus fluctus volvitur. ——

τρόφι autem eſt dativus, & efferendum eſt in fœminino genere, ut ὀπὶ, ex nominativo τρόψ. Nam in caſibus τὸ *pſi* mutatur in *beta*, *pi*, aut *phi*. Incrementum autem ſignificat hocce vocabulum.

Τρήξοντα. Labore confecturum. Et in vitâ ſeipſum labore conficere dicitur τρύχειν.

Τρῆτος. Fragmentum:

—— *Alterum autem fragmentum incidit in mare.*

Κύματά τε τροφόεντα, πελώρια, ἴσα ὄρεσσι.

7 Ἐναξές. Lege δἰαυξές. Heſ. explicat, τεθραμμένον, μέγα. Et addit: γέγονε ἢ καλὰ ἀπὸ τοῦ τροφίμου.

8 Κῦμα. Il. Λ. 307. In Cod. Manuſcripto omiſſum erat κῦμα.

9 Ὡς τρόφι ὡς ὀπί. Lego, τὸ τρόφι, ὡς ὀπί.

10 Ἐπὶ ἀυξήσει. Lego unâ voce, ἐπιαυξήσει.

11 H. Lego Π. Ut ὀψ ὀπὸς, φλεψ φλεβὸς, ſic τροψ τροφὸς inflectit.

11 Τρύξοντα. Od. P. 387:

Πτωχὸν δ' οὐκ ἄν τις καλέοι τρύξοντα ἑαυτόν.

13 Τρῆτος. Hoc in Codice Manuſcripto cum Τρύξοντα conjunctum ſeparavi.

14 Τὸ δέ. Od. Δ. 508.

Τρύζηται. [1] Πεπoίηται ἡ λέξις κ᾽ μίμησιν. ψιθυρίζεται. καὶ τὸ ὄρνεον δὲ ἡ τρυγὼν, κ᾽ μίμησιν τοῦ ἤχου.

Τροχός. Ἐστὶ μὲν τοῦ ἁρματος·

Αὐτὸς [2] δ᾽ ἐπ δίφροιο φαεινὸν τροχὸν ἐξεπυλίωθη.

ἐστὶ δὲ τοῦ κεραμικοῦ· [3]

Ῥεῖα μάλ᾽, [4] ὡς ὅτε τις τροχὸν ἁρμενον ἐν παλάμῃσιν
Ἐζόμενος κεραμεὺς πειρήσεται. ———

Τρωπῶντο. [5] Ἐτρέποντο, μεταβάλλοντο. καὶ τρωπάσκετο, [6] ἀντὶ τοῦ ἐτρέπετο καὶ ἐμεταβάλλετο.

Τρῶϊοι. Ἀπὸ Τρωὸς τοῦ ἥρωος·

Οἱ [7] Τρῶϊοι ἵπποι. ———

οὗτοι γάρ εἰσιν οἱ Αἰνείᾳ ἀφαιρεθέντες ὑπὸ Διομήδους·

——— Ἧς [8] Τρωΐ περ εὐρύοπα Ζεὺς
Δῶχ᾽ υἱος ποινὴν Γανυμήδεος. ———

Τρωπῶσα. Τρέπουσα, μεταβάλλουσα τ φωνήν. [9]

Τρώει. Τὸ πρώσκει.

Τρώκτης. Ἀποτρώγων, κερδαίνειν βουλόμενος. [10]

Τυκτόν. [11] Κατεσκευασμένον·

——— Τυκτὸν κακὸν, [12] ἀλλοπρόσαλλον.

---

[1] Τρύζηται.... Et paulo infra ibidem, ψιθυρίζεται. Lege τρύζητε & ψιθυρίζητε. Respicit enim Il. I. 311:

Ὡς μή μοι τρύζητε παρήμενοι ἄλλοθεν ἄλλος.

Hinc ortum fuit mendum, quod vitiosâ recentiorum Græcorum pronunciatione AI & Η eodem modo efferantur. Similiter quoque emenda Hes. ubi legitur: Τρύζεται. ψιθυρίζεται, λογοποιεῖται, γογγύζεται. Passim pro εται, & ῆται, repone ητε.

[2] Αὐτὸς. Il. Z. 42.

[3] Κεραμικοῦ. Etymol. addit ἐργαλείου. Et supra habet, ἐστὶ τῶν ἁρμάτων, pro τοῦ ἁρματος quod in Apollon. Lego, ἐστὶ δὲ τῶν ἁρμάτων, in utroque.

[4] Ῥεῖα μάλ᾽. Il. Σ. 600.

[5] Τρωπῶντο. Od. Ω. 535:

Πρὸς ἧ πόλιν τρωπῶντο, λιλαιόμενοι βιότοιο.

[6] Τρωπάσκετο. Il. Λ. 567:

Τρύζηται.

Τρύζηται. Ficta vox per imitationem. Significat autem *inſuſurretis*. Et avis quæ dicitur τρυγὼν, *id eſt*, turtur, per imitationem ſoni ſic vocatur.

Τροχός. Pro rotâ currûs:

Ipſe autem ex curru juxta rotam devolutus eſt.

Et pro rotâ figuli:

Agiliter admodum, ſicut cum quis rotam aptatam manibus
Sedens figulus tentaverit. ——

Τρωπῶντο. Vertebantur, convertebantur. Et τρωπάσκελος ſumitur pro vertebatur, convertebatur.

Τρῴοι. Sic dicuntur ex Troe heroe:

Quales Trois equi. ——

Hi enim ſunt quos Æneæ abſtulit Diomedes:

—— *Ex quâ Troi late inſpiciens Jupiter*
Dedit pro filio Ganymede pretium. ——

Τρωπῶσα. Convertens, commutans vocem.

Τρώει. Vulnerat.

Τρώκτης. Abrodens. Qui ex omnibus lucrum quærit.

Τυκτόν. Præparatum:

—— Τυκτὸν *malum, ab aliis ad alios tranſeuntem.*

— Ὁτὲ ἢ τρωπάσκελος φεύγειν.

7 Ὅτοι. Il. E. 222.

8 Ἧς. Il. E. 265. In Homero præcedit, Τῆς γάρ τοι ῥηγνῆς.

9 Φωνήν. De luſcinià Od. T. 521:

Ἥτε θαμὰ τρωπῶσα χέει πολυηχέα φωνήν.

10 Βελόμβῳ. Cod. Mſ. male, βεκλόμβος. Legitur Od. Ξ. 289:

— Φοίνιξ ἦλθεν ἀνὴρ, ἀπατηλια εἰδὼς, Τρώκτης, ὃς δὴ πολλὰ κάκ' ἀνθρώποισιν ἐώργει.

11 Τυκτόν. Od. Δ. 627:

Ἐν τυκτῷ δαιτὶ δαΐδων, ὅθι περ πάρος ὕδεσκεν ἔχεσκον.

Idem leges Od. P. 169.

12 Τυκτὸν κακόν. Il. E. 831.

ὅιον, μέγα κακόν. ὅτ' ἂν δὲ λέγει ἐπὶ τ῀ κρήνης·

Τυκτὴν, καλλίῤῥοον, [1] ——

θέλει λέγειν χειροποίητον, [2] ὡ φυσικὴν κρήνην.

Τύνη. Δωρικῶς, ἀντὶ τοῦ σύ.

Τυπεὶς. Πληγεὶς ὑπ χειρός.

Τύψας. Ἐκ χειρῶν [3] παλάξας.

Τῷ. Διό. ἢ ἀντὶ τοῦ ἕτοι οἱ δύο, ἢ τύτυς τὰς δύο. ἢ ἐπὶ μὲν τ῀ δοτικῆς· [4]

Ὡς [5] τώ γ' ἀντιβίοισι μαχεσαμένω. ——

ἐπὶ δὲ τ῀ αἰτιατικῆς·

—— Οὐδ' [6] ἄρα τώ γε ἰδὼν γήθησεν. ——

Ἢ ἐπὶ τοῦ τύτυ· [7]

Τῷ ἢ [8] τεθνειῶτι νόον πόρε Περσεφόνεια.

Τῷ κε. Ἐπὶ ῀·

Τῷ κε [9] τάχ' ἠμύσειε πόλις Πριάμοιο ἄνακτος,

βύλεται ἀκύειν, ὅτως. ἢ Ἀτρείων ἀπαγγέλλει. ἢ ἐπὶ τοῦ·

Τῷ κε λάχον [10] πτερόεντα, καί μευ πλέων ἦγον Ἀχαιοὶ,

---

[1] Καλλίῤῥοον. Lege καλλίρροον. Od. P. 206.

[2] Χειροποίητον. Sic Theocritus in septimo Idyll. dicit de Chalcone, verſu 7:

— Βρέιων ὃς ἐκ ποδὸς ἄντλε κράναν,
Εὐ γ' ἐνερεισάμενος πέτρᾳ γόνυ. —

[3] Χειρῶν. Lege χειρός. Od. X. 98:
Φασγάνῳ αἰζας, ἧς προπρηνὲϊ τύψας.

[4] Δοτικῆς. Docet τὸ τῷ ſumi in nominativo duali, in accuſativo, & in dativo ſingulari. Exemplum affert primi caſûs, ſcilicet, ὡς τώ γ', &c. ante quod, pro ἐπὶ δοτικῆς, legendum puto ἐπ' αἰτιάκης; cum ultimo tantum loco exemplum alleget ubi τῷ uſurpetur in dativo, pro τέτῳ. Etymol. habet: αἰθείκως μὲν, ὡς τό·

— Τώ γ' ἀντιβίοισι μαχεσαμένω ἐπέεσσιν,
(Lege ὡς τώ γ', &c.) ἀντὶ ῀ ἕτοι. αἰτιατικῆς δὲ, ὡς τό·

— Οὐδ' ἄρα τώ γε ἰδὼν γήθησεν Ἀχιλλεὺς,
ἀντὶ ῀ τέτυς. ἀπλωνυμίκως δὲ, ὡς τό·

Τυκτὸν hîc ſignificat magnum. Cum vero dicit de fonte:

Arte factum, pulchre fluentem, ——

intelligit manu factum, non naturalem fontem.

Τύνη Dorice, pro σὺ, *tu.*

Τυπεὶς. Percuſſus ex manu.

Τύψας. Cum e manu percuſſiſſet.

Τῷ. Idcirco. Sumitur & pro illi duo, aut illos duo. Uſurpatur & in dativo:

Sic iſti contrariis pugnantes. ——

Et in accuſativo:

—— *Neque illos videns gaviſus eſt.* ——

Et in dativo, pro huic:

Ei etiam mortuo mentem tribuit Proſerpina.

Τῷ κε. In hoc verſu:

Sic cito caderet civitas Priami regis.

Hîc τῷ κε ſignificat *ſic*; & hoc modo Apion explicat. Atque in hoc verſu:

Tunc ſic ſortitus eſſem parentalia, & meam gloriam celebraſſent Achivi.

Τῷ μὲν ἐεισάμην· προσέφη νεφεληγερέτα Ζεύς, (pro νεφεληγερέτα Ζεύς, lege, Διὸς υἱὸς Ἀπόλλων. ſeu, ἐκάεργος Ἀπόλλων, quemadmodum legitur apud Homerum Il. Φ. 326. & 585.) ἀντὶ δ', τότῳ ὁμοιωθείς. καὶ πάλιν·

Τῷ κε τεθνειῶτι νόον πόρε Περσεφόνεια.

5 Ὣς τά. Il. A. 304.

6 Οὗσ'. Il. A. 330.

7 Τότῳ. Lege τότῳ. Nam hîc τῷ eſt in dativo.

8 Τῷ καί. Od. K. 494.

9 Τῷ κε. Il. B. 373.

10 Τῷ κε λέχος. Od. E. 311. Sic in Cod. Manuſcripto. Levi diſcrimine in Homero hodie legitur, τῷ κ' ἔλαχον.

ἀντὶ τοῦ ὅτως ἄν.

Ταῦροι. Οἱ παρ' Ἐφέσιοι [1] οἰνοχοοῦντες ἤθεοι [2] ἐν τῇ Ποσειδῶνος ἑορτῇ.

Ταύριον [3] αἷμα. Θανάσιμον, ἀπὸ Μίδα καὶ Ἰάσονος. ὡς καὶ Θεμιστοκλέους ὑ πᾶσι ἐμφώνισαν. [4]

Ταύρου. Τοῦ Ποσειδῶνος. ἔλεγον δὲ τὸν Διόνυσον, ὅτι κέρατα ἔχει διὰ ὅτι ὁμηστής. [5] ἢ ὅτι τοῖς διθυράμβοις [6] ἆθλον ἦν ὁ βοῦς. ὅθεν δὲ ὁ Κρατῖνος, ταυροφάγος. [7]

---

[2] Ἐφέσιοι. Lege Ἐφεσίοις. Hesych. simpliciter habet, οἱ παρὰ Ἐφεσίοις οἰνοχόοι. Ex Apollonio reponendum puto, ἐν τῇ Ποσειδῶνος ἑορτῇ. Sed deinde in Hesych. καὶ οἱ τέλειοι βόες. Quam glossam, cum ad Homerum proprie pertineat, Apollonio, ejus Lexicographo, vicissim restituet Hesych. Apud eumdem Ταυρία est ἑορτή τις ἀγομένη Ποσειδῶνος. Et Ταῦρος, Ταύρειος, ὁ Ποσειδῶν. Diana autem vocatur Ταυροπόλος. Scilicet, ut explicat Philemon ineditus: ὅτι ὡς ταῦρος περίεισι πάντα, ἢ ὅτι ὑπὸ Ποσειδῶνος ἐπισπεμφθέντα Ἰφιγένεια καὶ Ὀρέστης ταῦρον ἐξοίσρησεν ἐπὶ πᾶσαν τὴν γῆν. ἢ ὅτι ἡ Ἰφιγένεια φυγοῦσα ἀπὸ Σκυθίας, ὡς Ἀττικὴ ἱδρυσαμένη τὸ ἄγαλμα, ταυροπόλον Ἄρτεμιν προσηγόρευσεν.

[3] Ἤιθεοι. In hanc vocem vide Clar. Ruhnkenium ad Timæi Lexicon.

[4] Ταύριον. Lege ταύρειον.

[5] Ἐμφώνισαν. Mallem ἐμφάνισαν. De Themistoclis morte Plutarchus sic habet in illius vitâ: Ἔθυσι τοῖς θεοῖς, καὶ τὸν φίλων συναγαγὼν, καὶ δεξιωσάμενος, ὡς μὲν ὁ πολὺς λόγος, αἷμα ταύρειον πιὼν, ὡς δέ τινες, φάρμακον ἐφήμερον προσενεγκάμενος, ἐν Μαγνησίᾳ κατέστρεψε. Thucydides autem in Libro primo: Νοσήσας ἐτελεύτησε τὸν βίον. λέγεσι δέ τινες καὶ ἑκούσιον φαρμάκῳ ἀποθανεῖν αὐτόν. Ubi Schol. αἷμα γὰρ ταύρειον πιὼν ἀπέθανεν. Unde Cornelius Nepos: *De cujus morte multimodis apud plerosque scriptum est: sed nos eumdem potissimum Thucydidem autorem probamus, qui illum ait Magnesiæ morbo mortuum. Neque negat fuisse famam, venenum suâ sponte sumsisse.* Cæterum notandum est hunc pannum, ut præcedentem ac sequentem, purpuræ Apollonii assutum fuisse; quemadmodum & aliquando vicissim hujusce nostri glossæ in alienum irrepserunt locum, & male sedulâ manu insertæ fuerunt. Unum exemplum afferam, quod suo loco producere prætermiseramus. In Mœride atticistâ pag. 33. glossam Γ' Ἀγαπήνορος, ut ab hoc loco &

Τῷ κε ſumitur pro, *ſic*, *hoc modo*, in hoc ultimo exemplo.

Ταῦροι. Qui apud Epheſios vinum infundebant in Neptuni feſto cælibes & inveſtes pueri.

Ταύριον αἷμα. Mortiferus ſanguis, ſic dictus ex Midâ & Jaſone. Nam de Themiſtoclis morte non omnino conſtat.

Ταύρου. Neptuni. Sic vocabant & Bacchum ταυροφάγον, quod cornua habeat, vel quod ſit crudivorus; aut quod bos dithyramborum eſſet præmium. Unde & Cratinus vocatus fuit ταυροφάγος.

---

autore alienam, & alunde intruſam, merito rejecit, ac, pro ſuo acumine, quodam νοθείας ſigno diſtinxit Clar. Pierſonius. Et reipſa, quod ſcire non poterat vir doctiſſimus, deprompta erat ex hoc noſtro Apollonio, ubi idem iiſdem verbis legitur p. 16. noſtræ Editionis, & eodem mendo ſcriptum fuit Ἀγκέοιο, pro Ἀγκαίοιο, quod & apud Heſych. retentum fuit in vocem ἀγάνως. Hanc λέξιν, ut & illius interpretationem, merito in optimo Mœridis Codice Coiſliniano non comparere recte obſervaverunt Sallierus & Pierſonius. Nam, qui hunc deſcripſit, vocem, quam jam in Apollonii Lexico, eodem volumine contento, obſervaverat, in Mœride iterum non exſcripſit. Apud Mœrin, pro ἔστι ὃ κύριον, Berglerus in margine poſuerat, ἔστι, vel, ἔστι ὃ καὶ κύριον. Alterutrum verum eſſe annotat Pierſon. quamvis prius ſtylum Grammaticum ſapere mihi non videatur, at poſterius autoritate Apollonii & uſu perpetuo confirmatum unice amplectendum ſit.

6 Δι' ὅτι ὠμηστής. Lego ἢ ὅτι, ſeu διότι ὠμηστής. Supra, poſt Διόνυσον, forte omiſſum Ταυροφάγον.

7 Διθυράμβοις. Hinc in 13ª. Pindari Olymp. dicitur: ταὶ Διονύσᾳ πόθεν ἐξέφανεν σὺν βοηλάταις χάρισιν διθυράμβῳ. Ubi docet Schol. dithyrambum fuiſſe ſaltationis genus, in quo victori bos dabatur apud Corinthios: unde βοηλάτης dicitur, ἀπὸ τοῦ βοῦν ἐλαύνειν.

8 Ταυροφάγος. Heſychius habet: Ταυροφάγος. ὁ Διόνυσος. At in Apollonio poſt κρατῖνος ταυροφάγος, ſubaudiendum eſt ὀνομάζεται, ſeu λέγεται. Audiamus Etymologum: Ταυροφάγον. Τὸν Διόνυσον. Σοφοκλῆς ἐν Τυροῖ. ὅτι τοῖς τὸν διθύραμβον νικήσασι βοῦς ἐδίδοτο. ἢ τὸ ὠμηστήν. ἀφ' οὗ καὶ ἐστὶ τὸ Κρατῖνον μετήνεγκε τοῦνομα, ubi Suidas liquidius habet, μετήνεγκε τοῦνομα Ἀριστοφάνης, (in *Ran.* verſu 360.) pro indefinito, μετήνεγκέ τις τοῦνομα. Vide Alberti ad Heſ.

Υ

Ὑββάλλειν. Ἐν τῇ Τ τῆς ῥαψῳδίας·

Ἑσαότῳ μὲν καλὸν ἀκυέμεν, [1] οὐδὲ ἔοικεν
Ὑββάλλειν· χαλεπὸν γὰρ, ὀπιζομένοιο περ εἰδῆτα.

εἰρηκότῳ γὰρ τῷ Ποιητῇ φησὶ τὸν Ἀγαμέμνονα·

Αὐτόθεν [2] ἐξ ἕδρης, οὐδ' ἐν μέσοισιν ἀνασὰς,

ὁ μὲν Ἀρχίας ἀκούει κυρίως, καθήμενον, [3] καὶ μηδ' ἀνιστάμενον, μηδὲ προσελπλυθότα. οἱ δὲ φασὶ τὸ Σιδώνιον ἑστῶτα μὲν λέγεσι τὸν Ἀγαμέμνονα φασὶ τῇ καθέδρᾳ, οὐδ' ἐν μέσοις ἑστῶτα. καὶ κατὰ μὲν Ἀρχίαν, ἡ ἀμφίνοια ταύτη· ἑστῶτα μὲν καλὸν ὅτι ἀκοῦσαι, οὐδὲ ἔοικε ὑββάλλειν [4] ἑτέρῳ. χαλεπὸν γὰρ τοῦτο, ὃ τῷ ὀπιζομένῳ λόγων·

Ἀνδρῶν [5] δ' ἐν πολλῷ ὁμάδῳ πῶς κέν τις ἀκούσειεν, [6]

ὃ ἑτέρᾳ ὑββαλλομένῃ; ὥστε τὸ ὑββάλλειν, ἀντὶ τοῦ ὑποβάλλειν. οἱ δὲ φασὶ τὸ Σιδώνιον, ἐκ τοῦ ὑββάλλειν τὸ ὑποκρύειν ἀκούσιν. καὶ ἡ ἀμφίνοια ἕτως· ἑστῶτα μὲν καλὸν ἀκοῦσαι, οὐδὲ ἔοικεν [7] ὅτι ὑποκρύειν τὰ λεγόμενα. χαλεπὸν γάρ ὅτι τῷ ὀπιζομένῳ λόγων ὑποκρυομένῳ ἀμφὶ τὸ ῥόμβον λέγειν. ἀνδρῶν γὰρ ἐν ὁμάδῳ πολλῷ πῶς ἄν τις ἀκούσειεν, ἢ εἴποι, [8]

---

1 Ἀκυέμεν. Sic hodie in Homero Il. T. 79. At in Codice Mſ. ἀκούειν. Supra, pro τῆς ῥαψῳδίας, lego, τῆς Ἰλιάδος ῥαψῳδίας.

2 Αὐτόθεν. Il. T. 77.

3 Καθήμενον. Hinc, ſi Agamemnon loquitur ſedens, non vero ſtans, quidam legunt, ἑσαότως, *id eſt*, compoſite, placide, pro ἑσαότῳ, *ſtantis*.

4 Ὑββάλλειν, ſeu ὑποβάλλειν, ab Euſtathio exponitur, περικοπὴν τῷ λόγῳ ποιεῖν, κω-

Υ

Ὑ ΒΒΑΛΛΕΙΝ. In decimo nono Iliadis Libro:

Stantem quidem honeſtum eſt audire, neque convenit ὑϐϐάλλειν; *difficile enim, peritum licet exiſtentem.*

Nam cum dixiſſet Poeta de Agamemnone:

Illinc a ſede, neque inter medios ſurgens,

Archias quidem proprie intelligit ſedentem, nec aſſurgentem, neque in medium prodeuntem ac procedentem. Sidonius vero Agamemnonem interpretatur propter quidem cathedram, ſed non in medio conſeſſûs, ſtantem. Et ſecundum Archiam hic erit ſenſus: ſtantem optimum eſt audire, neque decet alium interpellare. Hoc enim grave eſt etiam peritiſſimo & in arte dicendi verſatiſſimo:

In tanto autem tot virorum tumultu quomodo quis audire poſſet,

cum alter dicentem interpellat? Ita ut ὑϐϐάλλειν hîc ponatur pro ὑποϐάλλειν. Sidonius vero per ὑϐϐάλλειν intelligit obſtrepere, & hunc ſenſum conſtituit: optimum eſt ſtantem propter cathedram Agamemnonem audire, neque decet dicenti obſtrepere. Hoc enim negotium faceſſit etiam viro in arte dicendi peritiſſimo, cum inter tumultus obſtrepentium dicere cogitur. Nam in tanto tot virorum

---

λύειν τὴ ὑποκρέειν ἀλλὰ κραυγῆς, καὶ ποιεῖν θόρυϐον.

5 Ἀνδρῶν. Il. T. 81.

6 Ἀκέσειν. In Hom. ἀκέσω, ob metrum.

7 Ἐοικώς. Lege ἐοικός.

8 Ἢ ἔπος. Il. T. 81:

Ἀνδρῶν δ' ἐν πολλῷ ὁμάδῳ πῶς κέν τις ἀκέσαι;
Ἢ ἔπος; βλάϐεσθαι δ' ὀλίγος περ ἐὼν ἀγορητής.

ὑποκρεόμενος ὑπὸ τῆς θορυβάντων ; καὶ φησὶν ὁ Σιδώνιος ὅτι τὸ ὑββάλλειν ὅμοιόν ἐστι τούτῳ·

Τὸν δ' [1] ἄρ' ὑποβλήδην ἠμείβετο. ——

Ὑγρὰ κέλευθα. [2] Τὴν θάλασσαν.

Ὑγρὸν ἔλαιον. [3] Ὁ Ἡλιόδωρος, ἤτοι διὰ τὸ εἰς ἄνεσιν ἄγειν καὶ ἀνίεναι τὸ σῶμα, ἢ διὰ τὸ πλείονα χρόνον ὑγρὸν ἀφομοιοῦν ἐπιχεόμενον.

Ὑδατοτρεφέων. [4] Ὑδατι τρεφομένων.

Ὑδρηλοί. [5] Μαλακοὶ, κάθυγροι.

Ὑδρηναμένη. Λουσαμένη.

Ὕδη. Πόλις ἐν Λυδίᾳ·

—— Ὕδης ἐν [7] πίονι δήμῳ.

Ἀφὸ δὲ τοῦ Λ, ὅτι τοῦ συλοτόμα·

Συλοτόμων [8] ὄχ' ἄριστος, Ὑλῃ ἔνι οἰκία ναίων,

ἔστι Βοιωτιακή. καὶ προσῆκον Ἕλληνα ἢ Τύχιον Ἕλληνι τῷ Αἰαντι παρεσκευακέναι ἢ ἀσπίδα.

Ὑιες Ἀχαιῶν. Περιφρασικῶς, οἱ Ἀχαιοί. ἢ ἐν τῷ ἔθει, φιλοσόφων παῖδες, ἀντὶ τοῦ φιλόσοφοι. καὶ Ὅμηρος, παῖδες Τρώων, ἀντὶ τοῦ, οἱ Τρῶες.

Ὑλακόμωροι. Οἱ περὶ τὸ ὑλακτεῖν μεμορημένοι, ἐν ἴσῳ τῷ, πεφοιτημένοι.

---

[1] Τὸν δ'. Il. A. 292. Supra, pro τὸ ὑββάλλειν, lego, τῷ ὑββάλλειν.

[2] Ὑγρὰ κέλευθα. Il. A. 312:

Οἱ μὲν ἔπειτ' ἀναβάντες ἐπέπλεον ὑγρὰ κέλευθα.

[3] Ὑγρὸν ἔλαιον. Peſſime Montfaucon. edidit ὑγρὸν ἕλος. Legitur in Apollon. & Heſ. ὑγρὸν ἔλαιον. Et apud Homerum Il. Ψ. 281:

— Ὅς σφῶϊν μάλα πολλάκις ὑγρὸν ἔλαιον
Χαιτάων κατέχυσε. —

[4] Ὑδατοτρεφέων. Habetur ὑδατοτροφέων apud Heſ. & Athenæum qui affert verſum Homericum ex Od. P. 208:

Ἀμφὶ δ' ἄρ' ἀγκείρων ὑδατοτροφέων ἦν ἄλσος.

Heſ. explicat, ὑπὸ ὕδατος αὐξομένων ἢ τρεφομένων.

tumultu

tumultu quomodo quis audire posset, aut dicere, si ei tumultuantes obstrepunt. Sidonius cum τῷ ὑδάκων confert τὸ ὑποβλήδην quod in hoc versu legitur:

Huic vero interpellato sermone respondit. ——

Ὑποβλήδην enim significat interpellato sermone; ut hîc ὑδάκων sumitur pro interpellare sermonem.

Ὑγρὰ κέλευθα. Mare.

Ὑγρὸν ἔλαιον. Heliodorus explicat humidum oleum: sive quod corpus resolvat & remittat; sive quod diu humidum maneat, cum effusum est.

Ὑδατοτρεφέων. Aquis innutritorum.

Ὑδρηλοί. Molles, humidi.

Ὑδρηναμένη. Lota.

Ὕδη. Urbs in Lydiâ:

—— *Hydæ in opulento populo.*

At per *lambda*, cum dicitur de coriario:

Coriariorum præstantissimus, in Hylâ ædes habitans;

tum est Bœotica urbs. Et conveniens est Tychium Græcum Græco Ajaci confeciſſe scutum.

Υἱες Ἀχαιῶν. Filii Græcorum, periphrasis pro *Græci*. Et in communi ac vulgari usu dicimus philosophorum filios, pro philosophos. Et Homerus Trojanorum filios dicit pro *Trojanos*.

Ὑλακόμωροι. Ad latrandum nati & a naturâ compositi.

---

5 Ὑδρηλαί. Od. I. 133.

6 Ὑδρηναμένη. Od. Δ. 750:

Ἀλλ' ὑδρηναμένη, καθαρῇ χροΐ εἵματ' ἑλοῦσα.

7 Ὕδης. Il. Υ. 385. Ubi alii legunt Ἴδης.

At Dickinson, videndus in *Delphis Phœniciſſantibus*, emendat Ἰόδης.

8 Σκυλόλομων. Il. H. 221. Σκυλόλομων quod aberat omissum ob σκυλοτόμε præcedens, restitui.

Ὑλήεσσα. Καλάδενδρον.

Ὑλακίδης. Ὑλάκου υἱός.

Ὕλλος. Ποταμὸς ἐν Λυδίᾳ.

Ὕπαρ. Τὸ μεθ' ἡμέραν. [1]

Οὐκ [2] ὄναρ, ἀλλ' ὕπαρ ἐσθλόν. ——

Ὑπεδείδεσκεν. [3] Ὑποβλέπετο. τὴν δὲ ὑπὸ πρόθεσιν διὰ τὸ μέτρον, ὑπέ.

Ὑπαιθα, [4] Ἔμπροσθεν.

Ὑπαρχή. [5] Προκαταρχή.

Ὑπάτον μήστωρα. [6] Τὸν ἐν τῷ μήσασθαι ὑπατον, οἷον πρῶτον.

Ὑπάτη. Ὁ μὲν Ἀσίων,

Ἐν δὲ πυρὶ [7] ὑπάτῃ, ——

Ἀποδίδωσι, πλησίον. ἄμεινον ἦ, ἀνωτάτῃ, οἷον πρώτῃ. ὑποτίθεται δὲ τὸς ἄλλους τὸς συγκαμόνας τῷ Πατρόκλῳ φεὶ τὰ ἔσχατα μέρη τῆς πυρᾶς κεκομένους.

Ὑπ' ἀσπίδα [8] προποδίζων. Ὑπὸ τὴν ἀσπίδα τιθεὶς τὸς πόδας καὶ ὕτως προβαίνων. ποδήρεις [9] δὲ ἦσαν αἱ ἀσπίδες.

---

[1] Μεθ' ἡμέραν. Scholiastes Platon. inedi-tus ad 12 de Legib. Librum: ὕπαρ ἐστὶ τὸ μέσον ἐγρηγόρσεως καὶ ὕπνου ὁρώμενον. Hes. habet: τὸ μεθ' ἡμέραν, εἶον, ὄναρ οὐ ἡμέρας. φανερῶς, εὐαργῶς ἀληθές. Sic Pindarus in decimâ tertiâ Olymp. ἐξ ὀνείρου δ' αὐτίκα ἦν ὕπαρ. Unde rectè Æschylus in Prometheo, versu 484:

— Κἄκεινα πρῶτον ἐξ ὀνειράτων
Ἃ χρὴ ὕπαρ γλυέσθαι. —

In Apollon. post μεθ' ἡμέραν, omissum puto ὄναρ.

[2] Οὐκ. Od. T. 547. Post ὕπαρ Hom. addit:

— Ὃ καὶ τελεσσόμενον ἔπος.

[3] Ὑποδείδεσκεν. Hes. habet quoque ὑπαὶ ἦ ἴδεσκεν, ut in Homero Il. Γ. 217:

Στάσκεν, ὑπαὶ δὲ ἴδυσκε κατὰ χθονὸς ὄμματα πήξας.

Immo, cum in Hes. post Ὑπέδυσκεν, ordo litterarum, annotante Clar. Alberti, pro

Ὑλήεσσα. Silvosa.

Ὑλακίδης. Hylaci filius.

Ὕλλος. Fluvius in Lydiâ.

Ὕπαρ. Visio quæ interdiu apparet:

Non somnium, sed visio interdiu apparens.

Ὑπεδείδεσκε. Deorsum spectabat. Ob metrum præpositionem ὑπὸ hîc mutat in ὑπί.

Ὕπαιθα. Coram.

Ὑπαρχή. Prior cœperit.

Ὕπατον μήστωρα. In consiliis supremum, quasi primum & principem.

Ὑπάτῃ. Apion quidem per ἐν πυρῇ ὑπάλῃ intelligit, in pyrâ diviti & abundanti. Melius autem explicaretur, in supremâ pyrâ. Nam alios qui cum Patroclo cremabantur circa imam partem combustos subjicit.

Ὑπ' ἀσπίδα προποδίζων. Sub clypeo ponens pedes; & sic procedens. Nam usque ad pedes descendebant clypei.

ὑπαιδείδεσκεν, exigat ὑπειδείδεσκεν, non dubito quin hîc quoque Hes. ex Apollon. emendandus sit, & sit varians Lectio, cum supra idem Hes. habeat, Ὑπαὶ δ' ἴδεσκεν.

4 Ὕπαιθα. Il. Σ. 421:

Αἱ μὲν ὕπαιθα ἄνακτος ἐποίπνυον. —

5 Ὑπαρχή. Προκαλαρχή. Hes. habet: Ὑπάρχει, Προκατάρχει. Lege Ὑπάρξῃ. Προκατάρξῃ. Respiciunt enim ambo Lexicographi Od. Ω. 285:

Τῷ κέν σ' οὔ δώρῳσιν ἀμειψάμενος ἀπέπεμψε,
Καὶ ξενίῃ ἀγαθῇ. ἣ γὰρ θέμις ἔστιν ὑπάρξαι.

Ubi Schol. habet: Ὑπάρξῃ. Προκαλάρξηται.

6 Μήστωρα. Il. Θ. 22:

Ζῆν' ὕπατον μήστωρ'. —

7 Πυρί. Lege πυρῇ. Occurrit Il. Ψ. 165. & Ω. 787. Sed priorem locum hîc respicit Apollonius.

8 Ὑπ' ἀσπίδα. Lege ὑπασπίδια. Il. N. 158:

— Πρόσθεν οἱ ἔχεν ἀσπίδα πάντοσ' ἴσην,
Κῶπα ποσὶ προδίδας, ἠὲ ὑπασπίδια προποδίζων.

9 Ποδήρεις. Hæc absunt ab Hes. qui hanc glossam descripsit.

Ὑπερμενεΐ. Ὑπερέχοντι καὶ τὸ μέγα, τοῖς, καὶ τὴν ἰσχύν.

Ὑπερκύδαντας. Ὑπερκύδεις γεγυμένους, ἐνδόξους.

Ὑπέφηνε. Ἐν τῇ Ρ τῆς Ὀδυσσείας·

Ὡς [1] ἄρ' ἔφη, καὶ θρῆνυν ἑλὼν ὑπέφηνε τραπέζῃ,

εἶον, ἔξω τοῦ θρόνου εἵλκυσε τὸ ὑποπόδιον, ὃ φανερὸν αὐλὸν ἐποίησεν.

Ὑπερικταίνοντο. Τῶν ἄπαξ εἰρημένων, ἐν τῇ Ψ τῆς Ὀδυσσείας·[2]

——— Πόδες [3] δ' ὑπερικταίνοντο.

ὁ γὰρ [4] Ἀρίσταρχος φησὶ, ἄγαν ἐπάλλοντο, προθυμουμένης αὐτῆς βαδίζειν μὲν ταχέως, μὴ δυναμένης δὲ, ἀλλὰ καὶ βραχύ, διὰ τὸ γήρως. φαίνεται τοίνυν τὸ πλῆρες, [5] καὶ Ἀρίσταρχον, ἐρικταίνοντο. καὶ δῆλα τὰ τῆς ἀναγνώσεως. ἔνιοι δὲ ἑτοιμότερον, ὑπερεχίζοντο καὶ τὴν πορείαν. οἱ γὰρ ἀσκαστικῶς ἔχοντες, καὶ διάβασιν ὁρῶντες ὡς ἐπιχισμόν τινα ποιοῦνται τῶν ποδῶν ἕνα παρ' ἕνα. ἐρίξαι δὲ κυρίως, τὸ ἅλμα ποιῆσαι.

Ἧρκε [6] δ' ἱππιοδάσεια κόρυς. ———

καὶ ἡμεῖς ἔτι ἐρεγμὸν λέγομεν τὸ ἐρισμένον κύαμον. ὁ δὲ Ἡλιόδωρος, ὑποκατεκλῶντο οὐκ ἀτονοῦντες. ἄλλοι δὲ, ὑπερικνεῦντο [7] διὰ τὴν προθυμίαν.

Ὑπέρβιον. Ὑπεράγοντα καὶ τὴν βίαν. ἐνίοτε καὶ ὑπερρηματικῶς. ἀντὶ τοῦ, ὑπερβίως [8] τὸν οἶνον ἐξαντλοῦντες, οἷον, πάνυ βιαίως.

---

1 Ὡς. Od. P. 409.

2 Ὀδυσσείας. Sic integer legitur locus:

Γρηῢς δ' εἰς ὑπερῷ' ἀνεβήσατο καγχαλόωσα,
Δεσποίνῃ ἐρέουσα φίλον πόσιν ἔνδον ἐόντα.
Γούνατα δ' ἐρράσατο, πόδες δ' ὑπερικταίνοντο.

Hîc vide Etymol. & Eustathium.

3 Πόδες δ'. Od. Ψ. 3.

4 Ὁ γάρ. Tolle γὰρ superfluum, nisi hîc aliquid præcedens a Librario omissum fuerit.

5 Τὸ πλῆρες. Hîc innuit τὸ ὑπερικταίνοντο componi ex ὑπὲρ & ἐρικταίνοντο, non vero ex ὑπὸ & ἐκταίνοντο. Sic supra, pag. 536. habet: τὸ δὲ πλῆρες

Ὑπερμενεῖ. Excellenti robore & potentiâ prædito.

Ὑπερκύδαντας. Maxime glorioſos, maxime celebres.

Ὑπέφηνε. In decimo ſeptimo Odyſſeæ libro:

Sic dixit, & ſcabellum capiens ſubſtraxit e menſâ.

Hîc ὑπέφηνε eſt quaſi extra ſedem extraxit, & conſpicuum fecit ſcabellum.

Ὑπερικταίνοντο. Hæc vox ſemel occurrit in viceſimo tertio Odyſſeæ Libro:

——— *Pedeſque* ὑπερικταίνοντο.

Ariſtarchus intelligit, *valde ſubſiliebant*; cum hæc anus celeriter quidem progredi trepidaret, ſed, ob ſenectutem, non niſi lente procedere cogeretur. Unde, ſecundum Ariſtarchum, componitur ex ὑπὸ & ἐρικταίνοντο. Et clara eſt hæc lectio. Quidam interpretantur ſimplicius, ſupra modum findebantur in inceſſu. Qui enim feſtinant divaricatis pedibus, ii videntur veluti diffindere ſingulos viciſſim pedes. Et ἐρίξαι proprie eſt diffindere:

Diſciſſa autem fuit equina galea. ———

Et nunc etiam fabam diſciſſam vocamus ἐρεγμόν. Heliodorus vero interpretatur, ſubtus frangebantur non validi, non robuſti. Alii vero, valde incedebant ob ardorem.

Ὑπέρβιον. Vi ſupereminentem. Sumitur & aliquando adverbialiter pro ὑπερβίως:

Vinumque conſumunt valde violenter exhaurientes.

Ὑπέρβιον in hoc verſu ſumitur pro valde violenter.

μάξαντ, ubi legimus μάξακα; ut innuat μάξαν in Homero per aphæreſin dici pro μάξακα quod πλήρες eſt.

6 Ἧρικε. Il. P. 295.

7 Ὑπερικνῶντο. Euſtathius: ὑπερξηλαίνοντο, ἄγαν ἰκνοῦντο.

8 Ὑπερβίως. Omiſſa eſt Homerica citatio cujus ſolam gloſſam affert. Habes Od. Ξ. 95:

Οἶνον δὲ φθινύθουσιν ὑπέρβιον ἐξαφύοντες.

Ex ὑπέρβιος, ſeu potius participio ὑπερβάς, derivatur Latinum *ſuperbus*.

Ὑπερβασίῃσι. Παραβάσει τῶν ὅρκων καὶ τοῦ δικαίου, οἷον ἁμαρτίᾳ.

Ὑπερτερίη. [1] Τὸ πῆγμα τῆς ἁμάξης.

Ὑπέρτερα. Τὰ ὑπεράνω τῶν ἐντὸς χρέα. οἱ δὲ, ὑπερτέρως ὠπλισμένως. [2]

Ὑπέρπτε. Ὑποκατήθιεν, ἀπὸ τοῦ ἐρέπτειν, τῆς ἔρας τί ὑφαρεῖν. φησὶ γοῦν ἐν τῇ περὶ πολεμὸν μάχῃ·

——— Κονίην [3] δ' ὑπέρεπτε ποδοῖϊν,

ἵνα μᾶλλον βαπτίζηται ὁ Ἀχιλλεὺς, περὶ οὗ ὁ λόγος.

Ὑπερίων. Ὁ Ἥλιος, ἀπὸ τοῦ ὑπερεῖναι [4] ἡμῶν.

Ὑπερφίαλοι. Ὑπερήφανοι. λέγονται δὲ οὕτως, καὶ οἱ κατ' ἀρετὴν διαφέροντες, οἷον, ὅτ' ἄν τις τῶν μνηστήρων λέγει·

——— Ὑπερφιάλοισι [5] μεθ' ἡμῖν.

ὃ γοῦν ἂν ἑαυτοὺς κακῶς ἔλεγον. καὶ τοὺς Κύκλωπας, χωρὶς τοῦ Πολυφήμου, δικαίως συνέκρινεν. καὶ ὅτι οὕτως·

Κυκλώπων [6] δ' ἐς γαῖαν ὑπερφιάλων, ἀθεμίστων,

---

1 Ὑπερτερίη. Vide Kuhnium ad Pollucem 1. 253. & Clar. Ruhnkenium ad Timæum in ὑπερτερία.

2 Ὠπλισμένως. Lege ὡπλισμένα. Od. Γ. 65. & Υ. 279:

Οἱ δ' ἐπεὶ ὦπλισσαν κρέ' ὑπέρτερα, καὶ ἐρύσαντο.

3 Κονίην. Il. Φ. 271. Sic locus integer legitur:

— Πόλεμος δ' ὑπὸ γόνατ' ἐδάμνα
Λάῤῥῳ, ὕπαιθα ῥέων, κονίην δ' ὑπέρεπτε ποδοῖϊν.

Supra, pro περὶ πολεμὸν, mallem περί.

4 Ὑπερεῖναι. Alii an ὑπερίεναι? non Hyperionem Solem, sed Solis patrem constituunt ut Hesiodus in Theogoniâ, versu 371:

Θεία δ' Ἠέλιόν τε μέγαν, λαμπρόν τε Σελήνην
Γείνατ' ἐπαδυνηθεῖσ' Ὑπερίονος ἐν φιλότητι.

Pindarus quoque in 5ª. Isthm. Solem Thiæ filium facit:

Μᾶτερ ἀλίᾳ πολυώνυμε Θεία,
Σέ γ' ἔκαλι καὶ μεγαλοσθενὴς νόμισσαν
Χρυσὸν ἄνθρωποι φαεσίμβροτον ἄλλων.

Notandum in hoc nostro Codice Manuscripto vocem ἥλιος repræsentari per compendium Chemicis usitatissimum, quod hodie etiam nunc usurpatur, & ex Codice Regio *Corporis Chemici* cum aliis notis metallorum productum ad calcem sui

Ὑπερβασίῃσι. Tranſgreſſione ſacramentorum & juſtitiæ, quaſi culpâ.

Ὑπερτερίη. Pars currûs ſupereminens.

Ὑπέρτερα. Quidam intelligunt ſuperiores inteſtinorum carnes; alii vero, in ſuperiori parte aſſatas.

Ὑπέρπτε. Sub pedibus vorabat; ex verbo ἐρέπτειν, quod eſt aliquid e terrâ ſubſtrahere. Dicit enim in pugnâ cum Fluvio commiſſâ:

——— *Et pulverem ſubſtrahebat pedibus;*

ut magis inundaretur Achilles, de quo hîc ſermo habetur.

Ὑπερίων. Sol, ſic dictus quod ſupra nos poſitus ſit.

Ὑπερφίαλοι. Superbi. Sic vocantur & qui virtute præſtant, ut cum unus e procis dicit:

——— *Cum nobis* ὑπερφιάλοισι, id eſt, *virtute præſtantibus.*

De ſe enim non male dixiſſent. Et cum omnes Cyclopas, præter Polyphemum, juſtos conſtituiſſet, eos ſic in hoc verſu vocat:

Cyclopum in terram ὑπερφιάλων, id eſt, *robore præſtantium, communibus legibus non utentium.*

Gloſſarii infimæ Græcitatis attulit Cangius. Eadem quoque nota, apud Hermeticos Philoſophos, aurum, Solis ſymbolum, deſignat. Nam multo antiquior eſt quam vulgo creditur eorum opinio qui aurum Soli veluti proprium attribuunt. Idem ſentiebat Conſtantinus Manaſſes; & Euſtathius, in ſuis ad primum Iliadis Librum Commentariis, Homerum ideo Apollini ſceptrum aureum tribuere contendit, quod veteres aurum Soli, argentum Lunæ, aliudque alii planetæ metallum aſſignarent. Quod comprobat autoritate Pindari Schol. qui eadem fere habet in locum ſupra allatum. Olympiodorus in tertio Meteorolog. Libro divinum Proclum in ſuis ad Platonem Commentariis metalla ad planetas retuliſſe affirmat. Vide & J. M. Geſner. *de electro Veterum.*

5 Ὑπερφιάλοισι. Od. Φ. 289.

6 Κυκλώπων. Od. I. 106. Huic, credo, verſui poſtponendum, non præponendum eſt, ἧ (γῆ) τὲς Κύκλωπας &c.

τὺς μὴ τοῖς κοινοῖς νόμοις χρωμένους. [1]

Ὑπερήνωρ. Ὑπεράγαν [2] κῆ τὴν ὠραιότητα, ἤτις ὅτι ἀνδρεία σημαίνει κὴ ὁ ὑπερήφανον. ἔστι δὲ καὶ κύριον [4] ὄνομα.

Ὑπεμνήμυκεν. Ἐν τῇ Χ ῥαψῳδίᾳ τῆς Ἰλιάδος, ἐν ἀθετουμένοις στίχοις·

Πάντα [5] δ' ὑπεμνήμυκεν. ——

ὁ Ἀρίσαρχος ἀποδίδωσιν, ὑποκατανένυκται, ὅθεν Ἀπίων φησὶν, ὑπομέμυκε κὴ κλαίει. ὑπφέρει γάρ·

—— Δεδάκρυνται [6] δὲ παρειαί.

ἐκ δευτέρας ἢ ἀποδιδοὺς, ἵνα ᾖ, ἀνάμνησιν [7] εἴληφεν. βέλτιον δὲ τὸ Α.

Ὑπερώησαν. Ὑπεχώρησαν.

Ὑπέχευε. [8] Ὑπέβαλεν.

Ὑπερδέα. Ὑπερδεόντως [9] ἐνδεῆ. οἷον, ἔλασσον [10] κῆ δύναμιν.

Ὑπεράει. [11] Ὑπεράγονται κατὰ τὴν πνοήν.

Ὑπεροπλίσαιτο. [12] Ἡ λέξις ἐν τῇ Ρ τῆς Ὀδυσσείας·

—— Οὐκ ἂν τίς μιν ἀνὴρ ὑπεροπλίσαιτο. [13]

ὁ Ἀρίσαρχος ἀποδίδωσιν, νικήσειεν. οἱ γὰρ οἱ νεώτεροι λέγουσιν ὁπλότεροι, ἀπὸ τῶν νικητικοὶ εἶναι ἐν τοῖς ὅπλοις. βέλτιον δὲ

---

[1] Χρωμένους. Post χρωμένους, forte omissum, λέγει ἀθεμίστους. Sic habet supra pag. 60. Ἀθεμίστων... Ὁ Ἡλιόδωρος Ἀρισταρχείας μεταφράζων φησὶ, καθὸ ἐ κοινοῖς χρῶνται νόμοις. ὁ γὰρ Ἀρίσαρχος λέγει δικαίους εἶναι τοὺς Κύκλωπας, ἐκτὸς τοῦ Πολυφήμου.

[2] Ὑπεράγαν. Post ὑπεράγαν, omissum puto ἴχων. Vel potius legerem, ὑπερφάγων; ut supra vidimus p. 804: Ὑπέρβιον. Ὑπερφάγονται κατὰ τὴν βίαν.

[3] Ὡραιότητα. Mallem ἀνδρείην, quod propius accedit.

[4] Κύριον. Il. Ξ. 516.

[5] Πάντα. Il. X. 491.

[6] Δεδάκρυνται. Lege δεδάκρυνται.

[7] Ἀνάμνησιν, Sic Schol. habet: οἱ δὲ,

Per

Per ἀθεμίστων eos intelligit qui communibus legibus non utantur.

Ὑπερήνωρ. Præſtans fortitudine. Significat & ſuperbum. Eſt & proprium nomen.

Ὑπεμνήμυκεν. In viceſimo ſecundo Iliadis Libro, in uno ex verſibus qui ut ſpurii rejiciuntur :

In omnibus ὑπεμνήμυκεν. ———

Ariſtarchus quidem interpretatur, compungitur corde. Apion vero, obmuteſcit & lachrymatur. Addit enim :

——— *Lachrymis perfuſæ ſunt genæ.*

Et ſecundum ſenſum affert, ac interpretatur : *Sui patris meminit.* Prior autem ſenſus potior eſt.

Ὑπερώησαν. Receſſerunt.

Ὑπέχευεν. Subjecit.

Ὑπερᾰέα. Valde infirmum, imbecillum, deſtitutum viribus.

Ὑπεράει. Cujus flatus vehemens eſt.

Ὑπεροπλίσαιτο. Hæc vox occurrit in decimo ſeptimo Odyſſeæ Libro :

——— *Non eam vir* ὑπεροπλίσαιτο.

Ariſtarchus interpretatur, *expugnaret.* Etenim juvenes dicuntur ὑπλότεροι, quod in armis vincant. Sed, cum

---

ἀντὶ Ϝ, εἰς ἀνάμνησιν ἔρχεται Ϝ παλαιός.

8 Ὑπέχθυεν. Il. Λ. 842 :

— Θεοῖσιν ϳ ἰδὼν ὑπέχθυε βοείας.

9 Ὑπερθύμως. Lege cum Heſ. ὑπεραγόντως. Il. P. 330 :

— Ὑπερθύμια δῆμον ἔχοντας.

Euſtath. interpretatur, τὸ ἀπτόητον, καὶ ὑπερφίαλον Ϝ δίκης. Omnino videndus in hanc vocem Alberti ad Heſ.

10 Ἔλασον. Lege, ἐλάσονα.

11 Ὑπεράει. Il. Λ. 297 :

Ἐν δ' ἔπεσ' ὑσμίνῃ, ὑπεράει ἴσος ἀέλλῃ.

12 Ὑπεροπλίσαιτο. In Homero, ὑπερπλίσαιτο.

13 Ὑπεροπλίσαιτο. Hîc quoque in Homero, ὑπερπλίσαιτο.

ἡμῖν φάνεται, ἐπεὶ θαυμάζων ὑπείκει ὁ Ὀδυσεὺς τὰ ἑαυτῷ ἐπιπλήττοντι λέγων· [1]

Ἐξ ἑτέρων ἕτερ' ὄζει· ἐπισκήπτω [2] δέ οἱ αὐλὴ
Τοίχῳ ἢ θριγκοῖσι, θύραι δ' εὐαρμόες [3] εἰσὶ
Δικλίδες· οὐκ ἄν τίς μιν ἀνὴρ ὑπεροπλίσαιτο, [4]

(εἰς γὰρ τὸ ἐνικὸν [5] μετείληφε,) τὸ δῶμα φησὶν ὀξυσκημμένον ὑπορραφήσειν. ὑπέροπλοι γὰρ οἱ ὑπερήφανοι λέγονται, ἀπὸ τῆς ὑπὲρ δύναμιν τὴν ἰδίαν ὅπλοις μείζοσι χρῆσθαι.

Ὑπηνήτη. Ἐν τῇ Ω τῆς Ἰλιάδος. ὁ Ἡλιόδωρος ἀποδίδωσι, ἀρτίως τὴν ἥβην ἔχοντι. ὑπήνη δέ ἐστιν, ὁ ὑπὸ τὶν ῥῖνα τόπος. καὶ οἱ μὲν τὰ μύσακα ἀποδιδόασιν· οἱ δὲ, τὸ γλύειον. ἀκμὴν δὲ ἄμεινον, τῷ ἀρτίως γλυειῶντι, διόπερ ἐπήνεγκε·

—— Τῷπερ [6] χαριεστάτη ἥβη.

Ὑποσταχύοιτο. Τῶν ἅπαξ εἰρημένων. ὁ μὲν Ἀπίων ἀποδίδωσιν, ὑπαυξοῖτο. ὁ δὲ Ἡλιόδωρος, ὑπογλυφῆτο·

—— Ὑποσαχύοιτο [7] βοῶν γλυφὶς εὐρυμετώπων.

ὑγιῶς μὲν ἔν ἑκάτερος. εἴρηται γὰρ ἀπὸ τῆς σαχύων μεταφορικῶς. ὥσπερ γὰρ ἐξ ἑνὸς σπέρματος εἰς πυθμὴν γίνεται, ἀφ' οὗ πολλοὶ σάχυες, οὕτως ἀπὸ μιᾶς βοὸς πολλοὶ γίνονται. διόπερ, ὁ μὲν εἷς, τὸ ὑπαύξοιτο μετέφρασεν· ὁ δὲ, ὑπογλυφῆτο.

Ὑποθημοσύνῃσι. Ὑποθήκαις, συμβουλίαις.

---

[1] Λέγων. Lego λέγειν, ſeu, ἢ λέγων.

[2] Ἐπισκήπτω δέ. Od. P. 266. In Codice Manuſcripto, ἐπίκειται.

[3] Εὐαρκέες. Hodie in Homero, εὐεργέες,

[4] Ὑπεροπλίσαιτο. In Codice Manuſcripto, ὑπεροπλίσειτο.

[5] Ἑνικόν. Senſus eſt: ſingularem numerum adhibuit Homerus, cum deſignare

ſuas Ulyſſes videatur ædes admirari dicens:

Ex aliis aliæ aptæ ſunt: ornatum eſt autem iis atrium
Muro & ſeptis, januæ autem bene munitæ ſunt
Biſores: haud quiſquam eas vir ὑπερφιάλως[6],

(ſingularem autem numerum adhibuit) melius hâc de causâ intelligeretur: domum ſic aptatam nullus ſuperbe deſpiceret. Nam ſuperbi dicuntur ὑπερφίαλοι, quod utantur armis ſupra vires ſuas poſitis.

Ὑπηνήτη. In ultimo Iliadis libro. Heliodorus interpretatur nunc primum pubeſcentem. Γένυς autem eſt locus ſub nares poſitus. Alii quidem explicant ſuperius labrum & pilos in eo enatos; alii vero, barbam. Melius autem is intelligitur qui barbam emittere incipit. Ideo addit:

——— *Cujus gratiſſima eſt pubertas.*

Ὑποσταχύοιτο. Hæc vox ſemel occurrit. Apion quidem explicat, augeatur; Heliodorus vero, ſubnaſcatur:

——— Ὑποσταχύοις[7] *boum genus latam frontem habentium.*

Optime explicat uterque; nam metaphorice dicitur à ſpicis. Quemadmodum igitur ex uno ſemine una radix formatur, unde multæ ſpicæ proveniunt, ſic & ex unâ bove multæ gignuntur. Ideo alter quidem interpretatus eſt, *augeatur;* alter vero, *ſubnaſcatur.*

Ὑποθημοσύνησι. Conſiliis, præceptis.

---

vellet, *nemo hanc domum deſpiciet.* Sin autem indicare voluiſſet has ædes a nullis expugnatum iri, pluralem uſurpaſſet. Nemo enim ſolus domum tam munitam expugnat, ſed ſolus deſpicere poteſt.

6 Τῶπερ. Il. Ω. 348.

7 Ὑποσταχύοις. Od. Υ. 212. Alii legunt, ὑποσταχύῃσι.

Ὑπότροπον. Ὑποστρέφοντα ἢ ἀφιγμένον· [1]

——— Ὑπότροπος [2] ἵξομαι ἄυθις.

Ὑποκρίναιτο. Ἀποκρίναιτο·

Ὧδέ [3] κ' ὑποκρίναιτο θεοπρόπος. ———

ἢ πάλιν·

Σοὶ δ' [4] ὧδε μνηστῆρες ὑποκρίνοντ' αἰ. ———

πρωταγωνιστῆναι γὰρ ὁ Χορὸς τὸ παλαιὸν, ὅτοι ὥσπερ ἀποκριταὶ ἦσαν, ἀποκρινόμενοι [6] πρὸς τὸν Χορόν.

Ὑπόκυκλον. [7] Ὑποτρόχον.

Ὑπόβρυχα. Ὑποβρύχιον.

Ὑποφθάς. Ὑποφθάσας. καί·

——— Ὑποφθαμένη [8] φάτο μῦθον.

Ὑποδεξίη. Ὑποδοχή.

Ὑπόδρα. Ὑποβλεπτικῶς, ὅπερ οἱ νεώτεροι, ὑποδραξ.[9]

Ὑπόφιον. [10] Ὑποπτον καὶ ὑποβλεπόμενον.

Ὑπονηΐῳ. Ὁ μὲν Ἀπίων, ὡς ἐν τῇ [11] Ἰθάκῃ λιμένος ἔστως καλουμένου. ὁ δὲ Ἡλιόδωρος, ὡς δύο μέρη λόγου ὄντα μεταλήφεν, ἵν' ᾖ, ὑπὸ τῷ νηΐῳ. φησὶ γάρ· νηῒς, τόπος ἔχων ξύλα, ἢ δένδρα, ἐξ ὧν δεσμοῦσι τὰς ναῦς καθορμίζοντες.

Ὑπόρρηνον. Ὑπαρνον, οἷον ἄρνα ἔχουσα [12] ἐν τῇ γαστρί.

---

1 Ἀφιγμένον. Huic voci in Apollon. & Hesf. præponendum puto τὸ ἄυθις.

2 Ὑπότροπος. Il. Z. 367.

3 Ὧδε. Il. M. 228.

4 Σοὶ δ'. Od. B. 111.

5 Πρωταγωνιστῆναι. Ante hanc vocem ex Hesychio restituendum puto, ἔνθεν καὶ ἀποκελαί. Hesf. enim habet: Ὑποκείνοιτο. Ἀποκείνοιτο. ἔνθεν καὶ ὑποκριτὴς, ὁ ἀποκρινόμενος πρὸς τὸν Χορόν.

6 Ἀποκεινόμενοι. Vide Etymol. in Ὑποκείνονται.

Ὑπότροπον. Redeuntem & rurſus advenientem:

——— *Redux veniam rurſus,*

Ὑποκρίναιτο. Reſponderit:

Sic certe reſponderit augur. ———

Et rurſus:

Tibi vero ſic proci reſpondent. ———

Hinc & actores dicebantur ὑποκριταί. Nam, cum olim primas partes ageret Chorus, qui Choro reſpondebant, ii vocabantur ὑποκριταὶ, quaſi ἀποκριταί.

Ὑπόκυκλον. Subrotatum.

Ὑπόβρυχα. Aquis demerſum.

Ὑποφθάς. Præveniens, præoccupans. Et:

——— *Præveniens dixit ſermonem.*

Ὑποδεξίη. Exceptio. Ipſe excipiendi actus.

Ὑπόδρα. Limis oculis aſpiciendo, quod recentiores vocant ὑποδράξ.

Ὑπόψιον. Qui ſuſpicitur.

Ὑπονηΐῳ. Apion ſic accipit quaſi portus in Ithacâ hoc nomine vocaretur. Heliodorus vero diviſim ſcribit, ὑπὸ τῷ νηΐῳ. Dicit enim νήιον eſſe locum qui contineat ligna & arbores, quibus alligant naves cum eas in portum ſubducunt.

Ὑπόρρηνον. Quaſi agnum geſtantem in utero.

---

7 Ὑποκύκλον. Od. Δ. 131:

Χρυσῆν τ' ἠλακάτην, τάλαρόν θ' ὑποκύκλον ὄπαασε.

8 Ὑποφθαμένη. Od. O. 171.

9 Ὑποδραξ. Rectius ὑποδρὰξ, ſecundum quoſdam, ut δρὰξ, ἐναλλὰξ, ἀπερὶξ, &c.

10 Ὑπόψιον. Il. Γ. 42. ubi duo Codices Regii, & alii, habent ἐπόψιον.

11 Τῷ. Lege τῇ. Od. A. 186:

Νηῦς δέ μοι ἥδε νέεσθαι ἐπ' ἀγρὸν νόσφι πόληος,
Ἐν λιμένι Ῥείθρῳ, ὑπὸ Νηΐῳ ὑληέντι.

Et Γ. 81:

Ἡμεῖς ἐξ Ἰθάκης ὑπονηΐου εἰλήλουθμεν.

12 Ἔχεσσι. Lege ἔχεσιν. Il. K. 216:

—Οἵη δώσουσι μέλαιναι,
Θῆλυν, ὑπόρρηνον. ——

Ὑπωρείας. Τὰς [1] πρὸς τοῖς κάτω μέρεσι τῶν ὀρῶν·

Αἱ [2] ῥά θ' ὑπωρείας ἵκεον πολυπιδάκα Ἴδης.

Ὑπέρμορον. Ὁ μὲν Ἀρίσταρχος τὴν δευτέραν ὀξυτονῶν, ὑπερμόρως ἀκούει·

Ὡς [3] καὶ νῦν Αἰγιαλὸς ὑπέρμορον, Ἀτρείδαο.

ὁ δὲ Ἡλιόδωρος, ὡς δύο μέρη λόγου ὄντα προφέρεται, καὶ φησὶν, ὑπὲρ τὸ καθῆκον.

Ὑπατε κρειόντων. Ἡγήμονε Θεῶν.

Ὑπίσχεται. Ἀναδέχεται ἢ ὑπισχνεῖται.

Ὑποστάς. Ἀναδεξάμενος. ὅτ' ἂν δὲ λέγει·

Καί [5] μοι ὑποσκήπτω ὅσσον βασιλεύτερός εἰμι,

ἴσον τὸ ὑπεξάτω.

Ὑποδμώς·

——— Ποσειδῶν [6] ὑποδμώς.

ὁ μὲν Ἡλιόδωρος, δμωὸς ὑποτεταγμένος. ἔνιοι δὲ, ὡς περισσὸν [7] ὄσης ἀκούσι τῆς προθέσεως.

Ὑπιωγή. Ὑπαγωγή·

——— Εὖδον Βορέω ὑπιωγῇ. [8]

Ὑποπερκάζουσι. Μεταβάλλουσιν ἀπὸ τοῦ ὄμφακος. [9]

Ὑπεκπροθέων. [10] Ὑπεκτρέχων.

Ὑπὲρ τοκήων. [11] Καλὰ τῶν γονέων·

Λίασομ' [12] ὑπὲρ τοκέων. ———

---

1 Τὰς. Post τὰς, omissum est τόπους.

2 Αἱ ῥά θ'. In Homero legitur Il. Υ. 218. Ἀλλ' ἔθ'.

3 Ὡς. Od. Α. 35.

4 Ἡγήμονε. Hes. explicat, βασιλεύς (scribe βασιλεῦ) βασιλεύοντων. Legitur Il. Θ. 31. Od. Α. 45. & 81. ac Ω. 472.

5 Καί. Il. Ι. 160.

6 Ποσειδῶν. Lege, Ποσειδάωνος ὑποδμώς. Od. Δ. 386.

7 Περισσόν. Mallem ἐξισοῦς.

8 Ὑπιωγῇ. Od. Ε. 533. Alii divisim

Ὑπωρείας. Loca in inferioribus montium partibus ſita:

Sed adhuc habitabant loca ſita in partibus inferioribus Idæ fontibus abundantis.

Ὑπέρμορον. Ariſtarchus ſecundam acuens, intelligit ὑπέρμορον quaſi adverbialiter ſumptum pro ὑπερμόρως:

Quemadmodum & nunc Ægyſthus præter fatum, Atridæ.

Heliodorus vero diviſim legit, ὑπὲρ μόρον; & interpretatur, *præter decorum.*

Ὑπατε κρειόντων. Rex Deorum.

Ὑπίσχεται. In ſe recipit & promittit.

Ὑποστάς. Cum in ſe recepiſſet. Cum vero dicit:

Et mihi cedat, quatenus major rex ſum;

ὑποστήλω hîc idem eſt quod ὑπειξάλω.

Ὑποδμώς:

——— *Neptuni* ὑποδμώς.

Heliodorus intelligit miniſtrum ſubditum. Quidam vero præpoſitionem ὑπὸ hîc ſuperabundantem putant.

Ὑπιωγή. Tegmen:

——— *Dormiebant Boreæ ſub tegmine.*

Ὑποπερκάζουσι. Uvæ quæ jam non ſunt acerbæ, ſed nigreſcunt.

Ὑπεκπροθέων. Præcurrens.

Ὑπὲρ τοκήων. Per parentes:

Precatus eſt per parentes. ———

---

legunt, ὑπ' ἰωγῇ. Etymologus: Ἰωγή. Ἡ σκέπη. καὶ ὑπαιωγαὶ δέ, αἱ ὑπαγωγαὶ καὶ σκέπαι. Vide Heſ.

9 Ὀμφακος. Poſt hæc verba aliquid omiſſum puto. Adde; εἰς τὸ μέλαν τῆ ταφυλῆς χρῶμα πεπαγομδύαι. Ut habet Scholiaſtes: τῇ φθορᾷσαι ἀκμάζουσι. διον ὅτι ὄμφακος· μελαδάλλουσιν εἰς τὸ μέλαν τῆ ταφυλῆς χρῶμα πεπαγομδύαι.

10 Ὑπεκπροθέων. Od. Θ. 125:

Ὑποσσείουσιν. [1] Ὑφέλκυσιν.

Ὑποκυσσαμένη. Ἔγκυος γενομένη.

Ὑπαλευόμενος. Φυλασσόμενος.

Ὑποδέγμενος. Ἀναδεχόμενος.

——— Βίας [2] ὑποδέγμενος ἀνδρῶν.

Ὑπό. Κυρίως μέν.

——— Δύω [3] δ' ὑπὸ πυθμένες ἦσαν.

καὶ πάλιν.

Ὡς [4] ὑπὸ Τυδείδῃ πυκιναὶ κλονέοντο φάλαγγες. [5]

ἀντὶ τοῦ, μετά.

Ὕπνος. Ἐπὶ μὲν ὃν εἰδωλοποιημένα θεόν.

Ὕπνε, [6] ἄναξ. ———

ὅπη δὲ τὸ πάθος. [7]

Ὕπνῳ [8] καὶ φιλότητι. ———

ὅπη δὲ τῷ θανάτῳ. [9]

Ὡς [10] ὁ μὲν αὖθι πεσὼν κοιμήσατο χάλκεον ὕπνον.

Τόσον ὑπεκπροθέων. —

11 Τοκήων. Lege τοκέων.

12 Λίσομαι. Lege ut Il. O. 660:

Λίσεσθ' ὑπὲρ τοκέων. —

1 Ὑποσσείουσιν. Habetur Od. I. 385.

2 Βίας. Od. N. 310.

3 Δύω. Il. Λ. 634. Codex Mf. δύο.

4 Ὡς. Il. E. 93.

5 Φάλαγγες. In hanc vocem sic habet Philemon ineditus: Φάλαγξ ὁ μόνον στρατιωτικὸν σύστημα, ὅπερ καὶ μόνον τὸ λέξεως ταύτης εἶδος σημαινόμενον ὁ Ποιητὴς, ἀλλὰ καὶ ὁ ἀρχαίχνης τῶν τοῖς ὕστερον, ὁ μείζων, καὶ τὸ φαλάγγειον. τὸ δὲ τοιαύτης φάλαγγος συχναὶ μὲν αἱ χρήσεις. Αἰλιανὸς δὲ Διονύσιος παρέγραψε ταύτην ἐκ τῆς κωμικῆς Πλάτωνος· Ἐοίκασιν ἡμῖν οἱ νόμοι τοῖσι λεπτοῖς ἀραχνίοισιν, ἃ τοῖσι τοίχοις ἡ φάλαγξ ὑφαίνει. Φάλαγξ δὲ, ἡ τάξις, καὶ τὰ τῶν δακτύλων ἄρθρα, καὶ νεῦρα ὑπερείσματα. Quam hîc legum cum aranearum telis comparationem instituit Plato Comicus, ab Ælio Dionysio laudatus, hanc habet ex Anacharsi quem, teste in vitâ Solonis Plutarcho, φασὶ καλαγγὰς

Ὑποσσείουσι.

Ὑποσσείουσι. Infra torquent & trahunt.

Ὑποκυσσαμένη. Gravida facta.

Ὑπαλευόμενος. Vitans.

Ὑποδέγμενος. Suſcipiens:

——— *Injurias ſuſtinens virorum.*

Ὑπό. In proprio quidem ſenſu:

——— *Duo autem infra fundi erant.*

Et rurſus:

Sic duce & auſpice Tydide denſæ turbabantur phalanges.

In hoc ultimo exemplo ſumitur pro μετά.

Ὕπνος. Pro deo ſub viſibili ſpecie apparente:

Somne rex. ———

Et pro affectu quem homines experiuntur:

Somno & amore. ———

Et pro morte:

Sic ille ibi lapſus dormivit ferreum ſomnum.

τῆ πραγματείας τῶν Σόλωνος, διομένης γεγράφασιν ἐφέξειν τὰς ἀδικίας καὶ πλεονεξίας τῶν πολιτῶν, ἃ μηδὲν τῶν ἀρχαίων ἀφέρειν, ἀλλ' ὡς ὑπνῶντα, τὰς μὲν ἀσθενεῖς καὶ λεπτὰς τῶν ἁλισκομένων καθέξειν, ὑπὸ δὲ τῶν δυνατῶν καὶ πλουσίων ἀφῤῥαγήσεσθαι.

6 Ὑπνῳ. Il. Ξ. 233.

7 Ἐπὶ δὲ τῷ πάθους. Sic Etymolog. habet: σημαίνει καὶ τὸ τῶν ἀνθρώπων πάθος.

8 Ὑπνῳ. Il. Ξ. 353.

9 Ἐπὶ δὲ τῷ θανάτου. Quin & Homerus mortuos vocat ὑπνώοντας, *dormientes*, ut optime annotavit Angelus Caninius cap. 12. libelli qui inſcribitur: *Loci aliquot novi Teſtamenti cum Hebræorum Originibus collati.* Hujus animadverſionem hîc ſcriptam dabo: » Mortuos vo» care *dormientes*, ob ſpem reſurrectio» nis, pium eſt, ſed Syriacæ tantum » linguæ proprium: quamquam Hebræi » dicant, & *dormivit cum patribus* » *ſuis*, mortuos tamen nunquam nomi» nant dormientes. Legimus in Thalmud: ברה דרב דימי אתילד לה ינוקא ובנו הלתין יומין שכיב. *Filia Rab Demi*

Ὕπνου ἄωρον. Περιφραστικῶς, ὁ ὑπνῶν.

Ὑπέρπτατο. [1] Μεταφορικῶς, ἀντὶ τοῦ ὑπερέπτησεν.

Ὑφαγόρη. Μεγαλήγορε.

Ὑψίζυγος. [2] Ὁ τὴν ἀνωτάτω ἕδρα [3] ἔχων.

» *natus est infans, & intra trigin-*
» *ta dies* DORMIVIT. Tum de quo-
» dam Mago sic scriptum est : *ille Ma-*
» *gus, qui* DORMIENTES *spoliabat.*
» Solus Homerus, Poetarum, ut Plato
» ait, Deus, divinitus hoc sensit, cum
» Iliad. Ξ. (lege Ω. 343.) de virgâ mi-
» rificâ Mercurii loquens, *Mortuos*
» nominat ὑπνώοντας :

Εἵλετο δ' ῥάβδον, τῇ τ' ἀνδρῶν ὄμματα θέλγει
Ὧν ἐθέλει, τοὺς δ' αὖτε καὶ ὑπνώοντας ἐγείρει.

» Id Æneid. 4. Virgilius vertit :

Tum virgam capit, hâc animas ille evocat
Orco
Pallentes, alias sub tristia Tartara mittit.
Dat somnos, adimitque, & lumina morte
resignat.

» Quod Homerus mirifice dixerat, ὑπ-
» νώοντας ἐγείρειν, quod est *dormientes ex-*
» *citare*, id obscure & minus apte ver-
» tit Virgilius *somnos adimere.* Multæ
» enim sunt phrases Homericæ Syriacis
» valde consentaneæ ac consonæ. Quod,
» Christo propitio, aliquando a nobis
» explanabitur. Christiani eam locutio-
» nem imitati cippos libitinarios & se-
» pulcreta sua Græco verbo κοιμητήρια,
» cœmeteria, vocitant, quod Latine

Ὕπνον ἄωρον. Periphraſis pro ſomno.

Ὑπέρπτατο. Metaphorice pro ſuperincidit.

Ὑψαγορη. Qui magna prædicas.

Ὑψίζυγος. Qui altiſſime ſedet.

---

vertas licet *dormitoria*. De hoc vocabulo vide Antonii Nebriſſenſis *Quinquagenam* cap. 12.

10 Ὥς. Il. A. 241.

1 Ὑπέρπαλο. Il. N. 408 :

— Τὸ οἱ ὑπέρπαλο χάλκεον ἔγχος.

2 Ἔδρᾳ. Lege ἕδραν. Quidam, teſte Schol. ingenioſius explicant, ὁ ἐν ὕψει ζυγοσατῶν, καὶ ἀπονέμων ἑκάστῳ τὸ πεπραγμένον. Philemon Manuſcriptus : Ὑψίζυγος Ζεύς, ὁ ἀφ' ὕψους τὰ κάτω κυβερνῶν, καὶ ἀπὸ ζυγῶν κυβερνητικὸς, ἢ ὁ ἄνωθεν ἕδιον ταλαντιζόντων τὰ κατὰ ἀνθρώπους. διὸ λέγει Ὅμηρος, ὅτι ὕπερθεν, ἦγεν ἐκ Θεῶν, νίκης πείρατα ἔχοντας. (Il. H. 102.) καὶ γίνεται τοῦτο (mallem τοῦτο) ἀφορμὴν ἔσχηκεν ἡ Δία μεταχειριζόμενον τάλαντα ὡς ἂν ζυγοσατήμαλι. τοῦτο δὲ νοεῖν ἐ πάνυ φιλοῦσιν οἱ παλαιοὶ, ζυγὸν εἰδότες ἁρμαλὸν καὶ ἀμάξης. ὅθεν καὶ ζυγόδεσμον Ὅμηρός φησιν ἡμάντα, τὸν τῶν ζώων ζευγνῦνται ζυγόν. καὶ ζυγὰ, αἱ τῶν ἐρεσσόντων καθέδραι. ὁμοίως δὲ οἱ μετ' Ὅμηρον οἴδασι ζυγὸν καὶ ἐπὶ καθεδῶν... ἀφ' οὗ καὶ παροιμία τὸ, ζυγῷ πρὸς δίκην δύθεσερον. καὶ ὑψίζυγον, ὁ ἐπὶ μετεώρου θρόνου καθήμενον.

Φ

Φαεσίμβροτος. Ἡ τὸ φῶς τοῖς βροτοῖς παρεχομένη.

Φαίδιμος. Λαμπρὸς, ἢ ὁ ὀπίσημος.

Φαληριόωντα. [1] Λευκανθίζοντα.

Φαλός. Τὸ λάμπρυσμα τῆς περικεφαλαίας. ὅθεν καὶ τρίφαλος, [2] ἡ τρεῖς φαλοὺς ἔχουσα, τετραφάληρος δὲ, ἡ τέσσαρας. ἐιρῆσθαι δὲ παρὰ τὸ φάος. ὁ δὲ Ἀττικῶν· φαλὸς, ὁ λαμπρὸς καὶ λευκὸς τῆς περικεφαλαίας ἵππος.

Φᾶρος. Ἱμάτιον. ἀπὸ τῆς φορείας. καὶ ὑπὸ ἀνδρῶν, καὶ γυναικῶν.

Φαρμάσσων. [3] Στομῶν, [4] οἷον φαρμακεύων.

Φάσγανον. Ξίφος, παρὰ τὸ φάσθαι, ὅ ἐστιν ἀνελεῖν.

Φαεινή. Λαμπρά. ἐν δὲ Θ τῆς Ἰλιάδος·

——— Φαεινὴν [5] ἀμφὶ σελήνην,

ἐζήτησαν πῶς τότε ἡ σελήνη δύναται φάναι, ὅτε τὰ ἄστρα [6] λαμπρὰ φαίνεται. ἔθεν ὁ Ἀρίσταρχος τοῦτο λύων φησὶ, φαεινὴν, οὐ τῷ ποτὲ [7] λαμπρὰν, ἀλλὰ τὴν φύσει λαμπράν.

---

[1] Φαληριόωντα. Il. N. 799. de fluctibus:

Κυρτὰ, φαληριόωντα. —

[2] Τρίφαλος. In Codice Mſ. per compendium, τρίφα; quod Alberti ad Heſ. minus bene, ob accentum τῷ ἰοτα, non *alpha*, ſuperimpoſitum, expreſſit per τριφάληρος.

[3] Φαρμάσσων. Sic in Φάρμακα habet Philemon ineditus: Φάρμακα, τὰ θεραπεύοντα, καὶ τὰ φθείροντα. Φάρμακα, καὶ τὰ χρώματα. Φαρμακεία δὲ, ὡς ἐπὶ πολὺ, ἡ διὰ δηλητηρίου τινὸς γινομένη βλάβη. γοητεία δὲ, τὸ ἐπὶ ἀνδρὸς φάρμακον ἐπὶ (an ἀπὸ?) γυναικός. μέση λέξις δὲ τὸ φάρμακον ἐπί τε ἀγαθῷ παραλαμβανομένη, παρὰ τὸ φέρειν ἄχος, (lege σῦχος) καὶ ἐπὶ κακῷ, παρὰ τὸ φέρειν σῦχος. (hîc lege ἄχος) καὶ φαρμακίδας γυναῖκας, τὰς Θετταλὰς καλοῦσιν. Δοκοῦσι γὰρ ὡς φαρμακίδες αἱ Θετταλαί. φασὶ γὰρ ὅτι ἡ Μήδεια φυγοῦσα κίσην ἐξέβαλε φαρμάκων ἐκεῖ, καὶ ἀνέφυσεν. μεμύθολογται ὅ ὡς αἱ Θεσσαλαὶ φαρμακίδες τὴν σελήνην ταῖς ἐπῳδαῖς καθαιροῦσι. τοῦτο ὃ ποιεῖν δοκοῦσιν αἱ Θεσσαλαὶ σφαλεῖσαι τῆς ὑπολήψεως, καθὰ Ἀγλαονίκη Ἡγεμόνος

Φ

Φαεσίμβροτος. Quæ lucem mortalibus præbet.

Φαίδιμος. Splendidus, aut conſpicuus.

Φαληριόωντα. Albicantia.

Φαλός. Lucidum galeæ ornamentum; unde quæ tres conos habet, vocatur τρίφαλος; quæ vero quatuor, τετραφάληρος. Dicitur ex φάος, *id eſt*, luce. Apion vero interpretatur lucidum & album galeæ clavum.

Φᾶρος. Veſtimentum. Sic dicitur quod feratur. Sumitur pro veſte virili ac muliebri.

Φαρμάσσων. Acuens; dicitur quaſi φαρμακόων.

Φάσγανον. Gladius; ſic dicitur ex φάσω, quod eſt occidere.

Φαεινή. Fulgida. At in octavo Iliadis Libro:

——— *Fulgidam circa lunam,*

quæritur quomodo luna fulgere poſſet, cum aſtra fulgida apparerent. Unde Ariſtarchus, ut hoc ſolveret, per φαεινὴν non eam intelligit quæ tunc fulgeret, ſed quæ

θυγάτης ἐμπειρος ἔσα τ' ἀστρολογίας, καὶ εἰδυῖα τὰς ἐκλείψεις τ' σελήνης ὁπότε μέλλοιεν γίνεσθαι, ἔφασκε τὴν θεὸν καλαασχεῖν. καὶ παραχρῆμα περίεστιλε συμφορᾶς τῶν ἰδίων τινὰ ἀποβάλεσα, καὶ δίκην δοῦσα τ' ἁμαρτήματος. ὅθεν κατὰ τ' βίον λέγεται παροιμία ἐπὶ τῶν συμφοραῖς κεχρημένων, ὅτι τὴν σελήνην καλαασᾷς. Φαρμακὶς ἡ γυνὴ, καὶ εἰδος φαρμάκης, καὶ ἡ ἀκρίς. Φαρμακὸς ὁ ἀνὴρ παρ' Ἀθηναίοις, ὁ μάγος.

4 Στομῶν. Od. I. 393:

Εἰν ὕδατι ψυχρῷ βάπτει μεγάλα ἰάχοντα, Φαρμάσσων. —

Unde Heſ. explicat, βάπτων, σομπαίων.

5 Φαεινήν. Il. Θ. 551.

6 Ἄστρα. Sic verſus integer legitur apud Homerum:

Ὡς δ' ὅτ' ἂν οὐρανῷ ἄστρα φαεινὴν ἀμφὶ σελήνην Φαίνετ' ἀριπρεπέα. —

7 Ποτέ. Lege τότε.

ὥσπερ ⸗ ὅπὶ τ᾽ ἐσθῆτος τῆς Ναυσικάας·

——— Φέρεν [1] δ᾽ ἐσθῆτα φαεινὴν,

ἣν ἀφὸ τὸ ἐρρυτῶσθαι εἰς τὺς πλυνὺς ὠνομάζει. ἀλλὰ δῆλον, φησὶ, ὅτι ἐνταῦθα ἀκυρέον τῇ φύσει [2] λαμπράν.

Φάτις. Δόξα·

——— Φάτις [3] ἀνθρώπυς ἀναβάνει.

Φαέθων. Λάμπων. ἔστι δὲ καὶ ἵππυ ὄνομα.

Φαείνω. Φανῶ. δύσομαι. [4]

Φάε. Ἐπιτέλε·

——— Φάε [5] δὲ χρυσόθρονος Ἠώς.

Φειά. Πόλις·

Φειᾶς [6] πὰρ τείχεσιν, Ἰαρδάνυ ἀμφὶ ῥέεθρα.

Φέριστε. [7] Βέλτιστε. ὑπερφέρων πάντας.

Φέρβειν. Τρέφειν. ὅθεν καὶ τὴν γῆν, πολυφόρβην· [8]

——— Πολυφόρβυ [9] πείραθα γαίης.

ἀπὸ δὲ τῆς αὐτῆς ἐννοίας καὶ ὁ συφορβός. ἔτι δὲ καὶ νῦν φορβειά τις λέγεται τῶν ὄνων καὶ τῶν ἵππων, ἐν ᾗ ἀποτίθεται ἡ τροφὴ αὐτῶν.

Φεραί. Πόλις Θεσσαλίας·

Οἱ δὲ ὁ Φερὰς ἐνέμοντο. ———

---

1 Φέρεν. Od. Z. 74.

2 Τῇ φύσει. Lege, ut ſupra, τὴν φύσει.

3 Φάτις. Od. Z. 29.

4 Δύσομαι Initium verſûs ex Od. M. 383: Δύσομαι εἰς Ἀίδαο, καὶ ἐννεχέεσσι φαείνω. Sic loquitur Sol iratus quod ſui boves occiſi fuerint.

5 Φάε. Od. Z. 502.

6 Φειᾶς Il. H. 135.

7 Φέριστε. Infra habes φέρτατος, pag. 824. De his comparativorum ac ſuperlativorum formis hæc habet notanda Philemon Mſ. Μακάρτατος, μακαρώτατος. ἰσέον ὅτι τὰ συγκριτικὰ σχηματίζονται ἀπὸ τῆς ληγούσης εἰς ΩΝ, ἢ εἰς ΑΣ, ἢ εἰς ΗΣ, ἢ εἰς ΟΥΣ, καὶ ταῦτα ἐὰν φυλάττῃ

naturâ lucida eſſet. Ut de veſte Nauſicaæ dicitur:

——— *Ferebat veſtem fulgidam.*

Sic eam vocat quamvis maculis fœdaretur, & ideo ad lavacra ferretur. Unde manifeſtum eſt, inquit, hîc intelligendam eſſe lunam quæ naturâ lucida eſt.

Φάτις. Fama:

——— *Fama apud homines it.*

Φαέθων. Fulgens. Eſt & equi nomen.

Φαείνω. Lucebo.

Φάε. Oriebatur:

——— *Exoriebatur autem aureo ſolio conſpicua Aurora.*

Φειά. Urbs:

Pheæ apud muros, Iardani circa fluenta.

Φέριστε. Optime. Qui aliis præſtas.

Φέρβειν. Nutrire. Unde & terram vocat πολυφόρβην, *id eſt*, multorum altricem:

——— *Multorum altricis fines terræ.*

Eodem ſenſu & συφορβὸς eſt ſubulcus. Nunc etiam locus ubi reponuntur alimenta equorum & aſinorum, vocatur φορβειά.

Φεραί. Urbs Theſſaliæ:

Qui autem Pheras incolebant. ———

τελγέειαν. διόπερ μεμαθτέον τ' Σώφρονα λέγοντα, φωρτάτυς ἀεὶ καπήλυς. ἐδὲ γὰρ τὰ εἰς Ω λήγοντα ῥήματα ἀφηχηματίζει συγκελτικὸν καὶ ὑπερθελικόν. ἔτι ἁμαρτάνουσιν οἱ λέγοντες μακάρτατος. τὸ μὲν γὰρ φέρτερος φέρτατος, βέλτερος βέλτατος, ὕστερος ὕστατος, τὸν ὅσον ἔχειν συγκελτικὰ, ἢ ὑπερθελικά, ἀλλὰ συμπεπλεγμένα ἢ τοῖς συγκελτικοῖς. ὁμοίως ἢ καὶ τὸ πρότερος. εἰ γὰρ ἀπὸ τοῦ πρῶτος, ὤφειλε λέγειν τοῦ Ω μεγάλου γράφεσθαι.

[8] Πολυφόρβην. Il. I. 564:

Πολλὰ δ' ἐν γαῖαν πολυφόρβην χερσὶν ἀλοία.

[9] Πολυφόρβε. Il. Ξ. 200.

[10] Οἱ δέ. Il. B. 711.

Φέρτερος. Κρείασων, ἀπὸ τὸ ὑπερφέρειν.

Φέροντο. Ἐν τῇ Κ Ὀδυσσείας, ἀντὶ τοῦ προσεφέροντο·

Ἰχθὺς ἀπαόρνιας, [1] ἀταρπιὰ δαῖτα φέρονται.

Φείδων. Ὄνομα κύριον.

Φέρτρῳ. Φορείῳ·

Κείμηλον ἐν φέρτρῳ. [2] ——

Φηγός. Ἡ δρῦς. καὶ φήγινος, ὁ δρύϊνος·

—— Φήγινος [3] ἄξων.

ὁ δὲ Ἀπίων ἐτυμολογῶν ἀπὸ τοῦ φαγεῖν φάνεται. ἐπεὶ πρὸ τῆς εὑρέσεως τοῦ Δημητριακοῦ καρποῦ ἐβαλανοφάγουν. ὅθεν καὶ παροιμία· πάλιν δ' ὅτι φηγὸν ἀνέδραμον, ἀντὶ τοῦ, εἰς τιμὴν ἀπὸ τῆς φηγοῦ τροφήν.

Φήνη. Εἶδος ὀρνέου. καί·

Φῆνοι Αἰγυπτιακοὶ [4] γαμψώνυχες. ——

Ἀπολλώνιος δὲ, ὁ τοῦ Χαρίδου, ἀετοῦ γένος φησὶ, καὶ Ἀριστοτέλης [5] ἐν τῷ περὶ ζώων.

Φῆρες. Οἱ Κένταυροι, Αἰολικῶς· ἀπὸ τοῦ θηριώδη τὴν φύσιν ἔχειν ἐν ὄρει ὄντες. οἱ δὲ Αἰολεῖς, τὰ θήρια, φῆρια λέγουσιν. ἡ δὲ συλλαβὴ αὐτῶν παραδέδοται ἐν Θεσσαλίᾳ. Θεσσαλοὶ δὲ οἱ Αἰολεῖς εἰσί·

Φῆρσιν [6] ὀρεσκῴοισι. ——

καί·

Ἥμαλι [7] τῷ, ὅτε φῆρας ἐτίσαλο. ——

---

[1] Ἀπαόρνιας. Od. K. 124. Pro ἀπαόρνιας, in Homero legitur, ὡς πείρονιες. Loquitur de Læstrigonibus qui socios Ulyssis sicut pisces transfigebant. Et pro φέρονιες, ibidem habetur φέρονο, & ἀτερπία pro ἀταρπιά.

[2] Φέρτρῳ. Il. Σ. 236. ubi φερέτρῳ.

[3] Φήγινος. Il. E. 838:

— Μέγα οἱ ἔπορε φήγινος ἄξων.

[4] Αἰγυπτιακοί. Versum corruptum sic

ΦΕΡΤΕΡΟΣ.

ΦΈΡΤΕΡΟΣ. Præſtantiſſimus; ſic dicitur ex ὑπερφέρω, *id eſt*, excellere.

ΦΈΡΟΝΤΟ. Sumitur in decimo Odyſſeæ Libro pro *comedebant:*

Veluti piſces transfigentes, triſtes epulas comedebant.

ΦΕΙΔΩΝ. Nomen proprium.

ΦΈΡΤΡΩ. Feretro:

Jacentem in feretro. ——

ΦΗΓΌΣ. Quercus. Et φήγινος, querculanus:

—— *Querculanus axis.*

Apion etymologiam deducit ex φαγεῖν quod eſt comedere. Nam, ante fruges Cereris inventas, glandes comedebant; unde hoc proverbium natum eſt: *Rurſus ad quercus redire*, pro, ad alimenta ex quercu petita reverti.

ΦΉΝΗ. Quædam avis ſpecies. Et:

φῆνα, *vel vultures curvis unguibus.* ——

Apollonius vero Charidis filius, & Ariſtoteles, quoddam aquilarum genus intelligunt.

ΦΗ̃ΡΕΣ. Centauri. Sic dicuntur Æolice, quod belluinam habeant naturam in montibus verſantes. Et Æoles θηρία, *id eſt*, feras, vocant, φηρία. In Theſſaliâ autem degere tradantur. Atqui Theſſali ſunt Æoles:

φηρσὶ *in monte degentibus.* ——

Et:

Die quâ φῆρες *ultus eſt.* ——

---

reſtitue: φῆνα, ἣ αἰγυπιοὶ γαμψώνυχες, ut legitur Od. Π. 217.

5 Ἀριστοτέλης. In Hiſtor. Animal. Lib. 8. cap. 3. de aquilarum generibus ſic habet: ἔστι ὁ φήνη, καὶ γύψ. ἔστι δ' ὁ μὲν φήνη, τὸ μέγεθος, ἐστὶ μείζων, τὸ δὲ χρῶμα, ποδοειδὴς, ſeu ποδοειδής.

6 Φηρσίν. Il. A. 268.

7 Ἥμενοι. Il. B. 743.

Ἀπίων δὲ ἐτυμολογῶν, ἀπὸ τῆς ὑφορᾶσθαι ἐν τοῖς ἄρεσιν, ἢ ἀπὸ τοῦ φάσμα ἔχειν θηρίων. βέλτιον δὲ τὸ τῆς Αἰολέων. καὶ γὰρ Ὅμηρος μόνος [1] τὰς φῆρας εἴρηκεν. ὑδέποτε δὲ τὰ λέοντα, φῆρα.

Φῆσθα. Λέγεις·

Εὖ δὴ ταῦτά γε φῆσθα, [2] γέρον φίλε. ——

ἄνευ τοῦ Ι γραπτέον· ἐπεὶ καὶ οἱ Αἰολεῖς φῆσθα [3] λέγουσι ἀντὶ τοῦ, ἔλεγες. φῆσθα. [4] καὶ τὸ ἔφησθα κελαινεφές. [5]

Φθάνει. Καταφθάνει.

Φθὰν δὲ μετ' ἵππους. [6] Ἔφθασαν δὲ πολὺ τοὺς ἵππους.

Φθειρῶν. [7] Φθεῖροι λέγονται ὑπό τινων αἱ πίτυες. Φθειρῶν γάρ, ὄρος τῆς Καρίας πρὸς Μίλητον, διὰ τὸ πολλὰς ἔχειν πίτυς. οἱ γὰρ τόποι τῆς πιτύων, φθίρας προσαγορεύονται. οἱ δὲ, ὅτι τὰ τῆς πιτύων μικρὰ σκωλήκια ὕτως λέγονται, ἃ καὶ πιτυοκάμπας φασίν. ἢ, ἀπὸ Φθίρωνος τοῦ Ἐνδυμίωνος. ἢ, ὅτι τὰ ἐξανθήματα τῆς πίτυός ὄμβρια [8] εἰσὶν φθιρσίν. [9]

Φθιρσίμβροτος. [10] Τὴν ὀπφορὰ [11] βροτῶν.

---

[1] Μόνος. Mallem μόνον, aut μόνους Κενταύρους. Contra Apion p. 420. θῆρ explicat λέοντα.

[2] Φῆσθα. Od. Γ. 357. Sic Hesych. habet: Φῆσθα, Λέγεις, ἔφησθα. Paulo aliter legitur versus in Homero: ταῦτά γ' ἔφησθα, pro γε φῆσθα. Sed Hesych. videtur legisse φῆσθα, ut Apollon. habet. Unde pro ἄνευ τοῦ Ι, erat cum scriberem, ἄνευ τοῦ Ε; sed nihil muto. Nam hîc docet τὸ φῆσθα non habere *iota* subscriptum, ut τὸ φῆς habet.

[3] Φῆσθα. In Codice Manuscripto φίσθα.

[4] Φῆσθα. Initium exempli ex Il. Φ. 186: Φῆσθα σὺ μὲν πολεμῶ γένος ἔμμεναι, —

[5] Κελαινεφές. Lege, καὶ τὸ ἔφησθα, ὡς· (Il. A. 397.)

—Ὅτ' ἔφησθα κελαινεφέϊ Κρονίωνι.

Vel, καὶ τό· (Il. A. 397.)

—Ὅτε φῆσθα &c. (Pro vulgato, ὅτ' ἔφησθα.)

[6] Ἵππους. Lege, ἱππέων, ut Il. A. 51.

[7] Φθειρῶν. Il. B. 868. Hîc transpositio. Pone primum articuli initio, Φθειρῶν, Ὄρος τι &c. ante φθεῖροι (ΓΑΡ) λέγονται &c. At scribe infra, οἱ ΔΕ τόποι &c. pro οἱ ΓΑΡ τόποι; ac φθεῖροι, cum Hesych. ac Schol. pro φθίροι, & πιτυοκάμπας, cum Schol. ac Dioscorid. (L. 6. c. 2.)

Apion vero etymologiam deducit ex eo quod in montibus ſuſpiciantur; aut ſpeciem ferarum habeant. Melius autem explicatur ut Æolica vox. Etenim Homerus ſolos Centauros vocat φῆρας; nec hoc unquam vocabulum de leone uſurpavit.

ΦΗΣΘΑ. Dicis:

Optime quidem hæc dicis, o ſenex amice. ——

Hocce vocabulum ſine *iota* ſcribendum eſt, cum dicant Æoles & φῆσθα pro ἔλεγες, *id eſt*, dixiſti. Uſurpatur & ἔφησθα pro *dicebas*:

—— *Cum dicebas ab atras nubes cogente Saturnio.*

ΦΘΆΝΕΙ. Præoccupat.

ΦΘΑΝ ΔΕ΄ ΜΕΘ᾽ ἽΠΠΟΥΣ. Equites multo prævenerunt.

ΦΘΕΙΡΩΝ. A quibuſdam pini dicuntur φθεῖροι. Unde Φθειρῶν eſt mons Cariæ circa Miletum, ſic dictus quod multas habeat pinus. Loca enim in quibus reperiuntur, vocantur Φθεῖραι. Quidam ex eo deducunt quod ſic dicantur parvæ pineæ nuces quas & πιτυοκάμπας nominant. Aut deducitur a Phthirone Endymionis filio, aut quod ea quæ ex pinis efflorescunt, pediculis ſimilia ſint.

ΦΘΙΡΣΊΜΒΡΟΤΟΣ. Exitialem hominibus.

---

pro πιτυοκάμπτης. Vide Verweyum ad Heſ.

8 Ὅμβρια. Lege ὁμοιά εἰσι.

9 Φθειρσίν. Lege φθειρσίν. Schol. ſic iiſdem fere verbis habet: Φθειρῶν, ὄρος τῆς Καρίας, περὶ Μίλητον· ἀφ᾽ τὸ πολλὰς ἔχειν πίτυς. οἱ δὲ τόποι τῶν πιτύων, φθεῖραι προσαγορεύονται. καὶ τὰ τῶν πιτύων μικρὰ στρογγύλα ἔτως λέγονται, ἃ καὶ πιτυοκάμπτας φασίν. ἢ ἀπὸ Φθείρωνος, Γ Ἐνδυμίωνος. ἢ, ὅτι τὰ ἐξανθήματα τῶν πιτύων ὁμοιά εἰσι φθειρσίν.

10 Φθειρσίμβροτος. Lege φθισίμβροτον. Od. X. 297:

Δὴ τότ᾽ Ἀθηναίη φθισίμβροτον αἰγίδ᾽ ἀνέσχεν.

11 Ἐπιφθορᾷ. Lege ἐπίφθορον, aut ἐπὶ φθορᾷ.

Φθοινύθουσιν. Εἰς φθορὰν ἀνάγουσι.

Φιλέειν. [1] Ἐωὶ μὲν τὸ ξενίζειν·

Μῆνα [2] δὲ πάντα φίλει με. ——

ἔστὶ δὲ τὸ ἀγαπᾶν·

Ἦ μὴν οἱ [3] φιλέουσ' ἀληθῶς; ——

Φιλότης. Ἐωὶ μὲν φιλίας·

—— Ἦ φιλότητα μετ' ἀμφοτέροισι τίθησι. [4]

ἔστὶ δὲ ὁ συνουσίας·

Ἀλλ' [5] ἄγε δὴ, φιλότητι τραπώμεθα. ——

Φιλοκτεανώτατε. [6] Φιλοχρηματώτατε. κτέανα δὲ, τὰ χρήματα· τὰ ἅπαξ εἰρημένα.

Φιάλη. [8] Κατασκεύασμά τι·

—— Ἀμφίθετον [9] φιάλῃσι. ——

ἔστι καὶ ἀμφίθετος, [10] καὶ πυθμένα καὶ σῶμα δυναμένη τίθεσθαι.

Φιλομειδής. Ἐπίθετον Ἀφροδίτης. ἡ φιλοῦσα τὰ μειδήματα, [11] ὅς ἐστι τὴν ἱλαρὰν σημαίνει. ὁ δὲ Ἀπίων, φιλόγελως.

Φίν. [12] Εἰώθασι ἀντὶ τοῦ σφὶν ἀνωνυμικῶς χρῆσθαι τῇ φὶν, ἀντὶ τοῦ αὐτοῖς, ἢ αὐταῖς. οὐκ εὑρίσκεται δὲ παρ' Ὁμήρῳ, ὡς Ἀπίων τέταχεν.

---

[1] Φιλέειν. Eodem sensu Od. O. 74: Χρὴ ξεῖνον παρεόντα φιλεῖν, εἰθέλοντα δ' πέμπειν.

[2] Μῆνα. Od. K. 14.

[3] Ἦ μὴν οἱ. Il. I. 340.

[4] Τίθησι. Il. Δ. 83. Sic lege, pro τιθεῖμεν, apud Etymologum qui eundem versum laudat.

[5] Ἀλλ'. Il. Γ. 441.

[6] Φιλοκτεανώτατε. Il. A. 122.

[7] Χρήματα. In Codice Mf. superscriptum melius legitur κτήματα.

[8] Φιάλη. In hanc vocem adeundus Moeris Atticista cum suis doctissimis Interpretibus.

ΦΘΙΝΥΘΟΥΣΙ. Corrumpuntur, perduntur.

ΦΙΛΕΕΙΝ. Pro hoſpitio excipere:

Per integrum menſem hoſpitio excipiebat me. ——

Et pro diligere:

An ſoli diligunt uxores? ——

ΦΙΛΟΤΗΣ. Pro amicitiâ:

—— *Vel amicitiam inter utroſque ſtatuit.*

Et pro concubitu:

Sed age, ad concubitum nos convertamus. ——

ΦΙΛΟΚΤΕΑΝΩΤΑΤΕ. Avariſſime & divitiarum cupidiſſime. Nam κτίανα ſunt divitiæ. Hæc vox ſemel occurrit.

ΦΙΑΛΗ. Vas aliquod:

—— *Utrinque ſedem habentem phialam.* ——

Dicitur autem ἀμφίθετος quod ſupra fundum & orificium poni poſſit.

ΦΙΛΟΜΕΙΔΗΣ. Epithetum Veneris. Quæ amat riſum, unde hilarem indicat. Apion vero eam dicit quæ jocos & facetias amat.

ΦΙΝ. Pro σφὶν uſurpatur pronomen φὶν, quod tunc ſignificat *illis*, in maſculino & in fœminino. Non autem reperitur apud Homerum, ut Apion conſtituit.

---

9 Ἀμφίθετον. Il. Υ. 270.

10 Ἔστι καὶ ἀμφίθετος. Lego: ἔστι δὲ ἀμφίθετος, κατὰ τυθμένα καὶ κατὰ σόμα. &c. Omiſſum puto τὸ καί. Vide ſupra in Ἀμφίθετον p. 122.

11 Μεδιάμεθα. Aliter Heſiod. in Theogoniâ, verſu 200:

Ἠδὲ φιλεμμενδία, ὅτι μηδέων ἐξιφαάνθη.

Male hîc in Heſ. hinc explicando, φιλᾶν pro φιλῆσαι.

12 Φίν. Laconum proprium erat, ut ψὶν Syracuſiorum, teſte Etymol. Callimachus, hymno in Dianam:

Κτήνεά φιν λοιμὸς ἐπισθόσεται. —

Sic φίξα Bœotis vocata fuit ἡ σφίγξ, docente Heſiodi Scholiaſt. ad Theogoniæ verſum 326. Vide Interpretes Heſ. in Φίγα.

Φιτρῶν. Κορμῶν. καὶ ἔστιν ἀπὸ τοῦ φύειν.

Φιλήρετμοισι. Ἀπὸ μέρους, φιλοναύταις.

Φίλος. Ἀντὶ τοῦ κλητικῆς εἴωθε λέγειν·

Δὸς [1] φίλῳ. ——

Φιλομηλείδης. Τῷ χήματι πατρωνυμικῷ, ἐν τῇ Δ Ὀδυσσείας·

—— Φιλομηλείδῃ [2] ἐπάλαισεν ἀνασσάς.

ἐδέξαντο τινὲς τὸν Πάτροκλον, ὡς Φιλομηλίας μητρός. τὸ Ποιητὴς πρῶτον μὲν ἐδέποτε τῷ [3] χήματι χρησαμένη. ὁ γὰρ Λητοΐδην [4] εἶπε τὸν Ἀπόλλωνα, ἐδὲ Θετίδην τὸν Ἀχιλλέα. ἔπειτα [5] δὲ, εἴπερ ἐσημαίνετο Πάτροκλος καταπαλαισθεὶς [6] ὑπὸ Ὀδυσσέως, οὐκ ἂν εἶπεν·

—— Κεχάροντο [7] δὲ πάντες Ἀχαιοί.

τὸν γὰρ Πάτροκλον ὑπὸ πάντων φιλούμενον συνίστησι, δι' ὧν φησί·

—— Πᾶσιν [8] γὰρ ὄπιζετο μείλιχος εἶναι.

ὅθεν τινὲς μὲν, ἕτερόν τινα Φιλομήλης υἱὸν ἔφασαν· οἱ δὲ, κύριον ὄνομα, ὅπερ καὶ μᾶλλον ἀκουστέον. πολλάκις γὰρ τῷ πατρωνυμικῷ τύπῳ κύρια τινὰ λέγεται· Εὐριπίδης, [8] Ἀσκλη-

---

1 Δὸς φίλῳ. Od. P. 415:

Δὸς φίλῳ· ἐμὸν μοι δοκέεις ὁ κάκιστος Ἀχαιῶν.

2 Φιλομηλείδῃ. Od. Δ. 343.

3 Τῷ. Mallem τύτῳ.

4 Λητοΐδην. Nusquam quidem in Iliade, aut Odysseâ; at in Hymno in Mercurium, quem hîc Homero auferre tacitus videtur Apollonius, occurrit versu 505:

Λητοΐδην ἐφίλησε μολπαίρεις, ὡς ἔτι καὶ νῦν.

Et versu 510:

Καὶ τότε Λητοΐδης Ἑρμῆν πρὸς μῦθον ἔειπε.

Et 521:

Λητοΐδης κατένευσεν ἐπ' ἀρθμῷ καὶ φιλότητι.

Vide & versus 158. 253. 261. & 403.

5 Ἔπειτα δὲ. Lege ἔπειτα δὲ, ob præcedens πρῶτον μὲν.

6 Καταπαλαισθεὶς. Male in Codice Mſ. καταπαλαισθεὶς. En integrum Homeri lo-

ΦΙΤΡΩΝ. Truncorum. Et derivatur ex φύσθαι, quod eſt naſci.

ΦΙΛΗΡΕΤΜΟΙΣΙ. Pars hîc ſumitur pro toto, & ſignificat amantes navigationis.

ΦΙΛΟΣ. In hâc voce nominativum pro vocativo uſurpare ſolet:

Da amice. ——

ΦΙΛΟΜΗΛΕΙΔΗΣ. Forma patronymica, in quarto Odyſſeæ Libro:

—— *Cum Philomelide luctatus eſt inſurgens.*

Quidam intellexerunt Patroclum, quaſi ex Philomelâ matre natum; quamvis Poeta a matre neminem deſignet. Non enim Λητοΐδην, *id eſt*, Latonæ filium, vocat Apollinem, neque Thetidis filium Achillem. Præterea, ſi indicare voluiſſet Patroclum ab Ulyſſe luctâ ſuperatum fuiſſe, non addidiſſet:

—— *Et gaviſi ſunt omnes Græci.*

Nam Patroclum omnibus charum conſtituit, dicens:

—— *Omnibus enim norat mitem ſe præſtare.*

Unde quidam alium Philomeli filium interpretati ſunt. Alii vero, nomen proprium; quod rectius intelligitur. Sæpe enim patronymicâ formâ nomina propria leguntur;

---

cum qui de Ulyſſe legitur Od. Δ. 342. & P. 134:

Τοῖος ἐὼν οἷός ποτ' ἐὺκλειτῇφι σὺν Λίσσῳ
Ἐξ ἔρεδε Φιλομηλείδῃ ἐπάλαισεν ἀνασσὰς,
Καὶ δ' ἔβαλε κρατερῶς, κεχάροντο δὲ πάντες Ἀχαιοί.

7 Κεχάροντο. Od. P. 134.

8 Πᾶσιν. Il. P. 671.

9 Ἠυεπίδης. Hinc firmatur certiſſima Clar. Weſſeling. conjectura qui, in *Probabilibus*, laudante Alberti, apud Heſ. pro Ἠυεπίδης Ἡρακλείδας, merito legit, Ἠυεπίδης, Ἡρακλείδης. *Nam*, ut ait, *noli putare Euripidis Heraclidas citari, ſed nomina Euripides, Heraclides, ejuſdem eſſe formæ, cujus Philomediades*; pro quo tamen ego Φιλομηλείδης in Heſ. legendum eſſe cenſeo.

ωιάδης, Ἡρακλείδης.

Φιαίων. Ἀντὶ τοῦ φίλτερος·

——— Οὐ δέ [1] τις ἄλλος
Ξείνων τηλεδαπῶν φιλίων [2] ἐμῶν [3] ἵκετο δῶμα.

ἐχθιαίτισμβύῳ τῷ τρόπῳ τὸ κάλλιον. [4]

Φιλεόντω. Φιλείτωσαν, ὡς ἔσων, ἔσωσαν.

Φλέγμα. Τὴν φλογά. [5] ὁ δὲ Ἀπίων, τὸ φλοῖσμον [6] ταραχὴν λέγει. βέλτιον δὲ τὸ Α. κῆ σύνηθες γὰρ πολυφλοίσβοιο, κατ' ἰδίαν δὲ, ἅ.

Φλίψεται. [7] Ἀποβλιβήσεται.

Φόβος. Ἀρίσταρχος σεσημείωται ὅτι συνήθως φόβος ὀπὶ δ φυγῆς· [8] φύζα δὲ, ὀπὶ δ μὴ δειλίας φυγῆς.

Φοῖβος. Ἐπίθετον Ἀπόλλωνος. ὁ μὲν Αἰσχύλος ἀπὸ Φοίβης, τῆς μητρὸς Λητοῦς. Ὅμηρος ἢ ὑδέποτε ἀπὸ μητρῶν κοσμεῖ τινὰς, μηθ' ὅτι δὲ μάμμης. Φοῖβον ἓν ἐκδεκτέον, ἀπὸ τοῦ φοιβᾶσθαι, ὅ ἐστι μαντεύεσθαι. ἢ, κὴ βέλτιον, ὁ καθαρὸς κὴ ἀμίαντος. Φοῖβον δὲ, κὴ γλῶτταν, τὸ καθαρὸν, ὡς κὴ

---

[1] Οὐ δέ. Legitur Od. T. 350:

— Οὐ γάρ πω τις ἀνὴρ πεπνυμένος ὧδε
Ξείνων τηλεδαπῶν &c.

Et Od. Ω. 267:

— Οὔπω τις βροτὸς ἄλλος
Ξείνων &c.

[2] Φιλίων. Merito igitur τὸ Hesychii φιλίοι in φιλίων mutabant Soping. Heins. & Jens. Φιλίων est in comparativo, & pertinet ad τὶς, unde hic sensus exurgit, quem non ceperunt Interpretes Latini: *Nullus alius hospitum e longinquo venientium mihi amicior ad meam se contulit domum.* Retulerunt Interpretes Latini τὸ φιλίων ad ξείνων, quod ridiculum est. Cum Apollonio consentit Hes. qui per φίλτερος optime explicat τὸ φιλίων.

[3] Ἐμῶν. Lege ἐμόν.

[4] Κάλλιον. Lege, ὡς τὸ καλλίων, ut habet Hes.

[5] Φλογά. Il. Φ. 337:

— Κεφαλὰς κὴ τεύχεα κήαι,
Φλέγμα κακὸν φορέουσα. —

[6] Φλοῖσμον. Omnia hîc confusa perut

ut Euripides, Aſclepiades, Heraclides.

ΦΙΛΙΩΝ. Sumitur pro φίλτερος, & ſignificat *charior*:

——— *Neque ullus alius*
Hoſpitum e longinquâ terrâ venientium charior ad
meas ædes ſe contulit.

Formatur ut κάλλιων.

ΦΙΛΕΟΝΤΩΝ. Ament. Formatur ut ἔσω pro ἔσωσαν.

ΦΛΕΓΜΑ. Flammam. Apion per φλοῖσβον intelligit ſpumam, vel perturbationem. Prior autem ſenſus potior eſt. Sæpe enim de mari uſurpat τὸ πολυφλοίσβοιο, ſeparatim vero nunquam.

ΦΛΙΫΕΤΑΙ. Atteret.

ΦΟΒΟΣ. Ariſtarchus annotavit φόβον pro ſimplici fugâ uſurpari ſolere; at φύζαν, pro fugâ cum timiditate conjunctâ.

ΦΟΙΒΟΣ. Epithetum Apollinis. Æſchylus derivat a Phœbe matre Latonæ. Homerus vero nunquam a matre, nedum ab aviâ, quemquam deſignavit. Igitur derivandum eſt hoc nomen ex φοιτᾶσθαι quod eſt vaticinari. Aut, quod melius eſſet, explicandum eſt per purum & impollutum. Φοῖβον autem peculiari dialecto & ſignificatione deſignat purum;

---

mixtaque. Legendum cenſeo, Φλέγμα. Τὴν φλογά. Et ad alterum articulum, unde priora verba exciderant: Φλοῖσβον. Ἄφρον, ἢ ταραχήν. Mavult φλοῖσβον per ἄφρον, quam per ταραχήν, reddi. Vide Heſ. ac Etymol. in Φλέγμα & Φλοῖσβος.

7 Φλίψειαι. Od. P. 221:

Ὅς πολλῇσι φλιῇσι θοὰς φλίψειαι ὄμμας.

8 Φυγῆς. Lego ἀπλῆς φυγῆς. Pindarus in nonâ Nemeor. ἐν γὰρ δαιμονίοισι φόβοις φεύγοντι καὶ παῖδες Θεῶν. Hinc apud Etymol. φοβέσπολος Ἀθηνᾶ, ἡ φυγὴν τοῖς πολεμίοις ἐμποιοῦσα.

9 Φοίβης. Reſpicit Eumenid. verſu octavo:

Τιτανὶς, ἄλλη παῖς Χθονὸς, καθέζεται
Φοίβῃ, δίδωσιν δ' ἢ γλυκύθλιον δόσιν
Φοίβῳ· τὸ Φοίβης δ' ὄνομ' ἔχει παρώνυμον.

Ἡλιόδωρος. [1]

Φοῖβον ὕδωρ ἐπάγων κέρας Ὠκεανοῖο ῥοῇσι.

---

9 Ἡλιόδωρος. Hîc quoddam Heliodori Poëtæ fragmentum citari videtur. Sed potius exiſtimo Ἡλιόδωρος hîc male poſitum fuiſſe pro Ἡσίοδος, quod legendum eſt; cum hæc nomina ſæpe confuſa fuiſſe recte diſputet ὁ πάνυ Clar. Ruhnkenius in Præfat. ad Heſychii Lexicon, vol. 2. Plures tamen fuerunt Heliodori, Poëtæ. Quidam Athenienſis, Tragicus, Galeno memoratus, de cujus ſcriptis egit Meurſius in *Bibl. Attică*, & Voſſius p. 372. *de Hiſtoric. Græc.* Alter vero cujus carminis *de Spectaculis Italicis*, quod habet Joannes Stobæus, fragmentum venuſtum quidem, ſed fœdiſſime contaminatum, divine, ut omnia, reſtituit idem feliciſſimus Græcarum Litterarum ſtator Clar. Ruhnkenius ad Timæi Lexicon Platonicum p. 86. Alium etiam, ſed immerito, his verbis memorat Tzetzes ad Lycophronis Alexandram, verſu 208: Δελφίνιος μὲν, (Apollo vocatur) ὅτι τὴν ἐν Πυθῶνι δελφῖνα δράκοντα τοξεύσας ἀνεῖλεν, λητὰ βιάζοντα· ὡς φησιν ΗΛΙΟΔΩΡΟΣ·

Ὁππότε πείρατα γαῖα διερχόδι Παρνησσοῖο
Δελφίνην τόξοισι πελώριον ἔξενάριξεν.

Sed, ne cui fucum faciat ineptiſſimus Græculus, aut ejus exſcriptor, monendum cenſui Lectorem, verſus quos affert non eſſe Heliodori, ſub cujus nomine citantur, ſed Apollonii Rhodii L. 2. verſu 308. Taceo Heliodoro Æthiopicorum auctori falſo attribui multo poſteriùs carmen *de Chryſopœâ* quod edidit Fabric. Bibl. Græc. Lib. 5. cap. 5. Sed certo certius mihi videtur hîc apud Apollonium pro Ἡλιοδώρᾳ legendum eſſe Ἡσιόδᾳ. Nam τὸ κέρας Ὠκεανοῖο, quod in hoc fragmento legitur, occurrit & in Heſiodi Theogoniâ, verſu 788:

Ἐξ ἱερῆς πολαμοῖο ῥέει ἁλὸς νύκτα μέλαιναν
Ὠκεανοῖο κέρας. —

Quemadmodum fere Μενδήσιον κέρας, apud Thucydidem. Quod autem hîc *Heliodorus* pro *Heſiodus* occurrat, nemini mirum videri poterit qui ſciat Herodiani, Heliodori, Heſiodi, Herodori atque Herodoti nomina ſæpe a Librariis confuſa fuiſſe. Sic apud Heſychium, in Ἀμφῳδίς, habetur ΗΣΙΟΔΟΣ, pro quo legendum ΗΛΙΟΔΩΡΟΣ merito docet Clar. Ruhnkenius in Præfat. 2. vol. Heſychii. Idem quoque mendum idem ſuſtulit in vocem Ἀργεία, & in Δίψιον Ἄργος, ubi juſtis, quod vocat, vindiciis, unde dejectus eſt, reſtituit Homeri interpretem Heliodorum, ablegato procul Heſiodo qui in ejus locum furtive irrepſerat; ut hîc ipſe viciſſim Heliodorus in Heſiodi ſedem. Vide, ad Præfat. primi vol. Heſychii, animadverſionem Clariſſimi Grævii qui, pro ΗΑΙΟΔΩΡΟΥ, legendum cenſet ΗΡΟΔΩΡΟΥ, cum quo Fabricius, qui tamen Bibl. Græc. vol. 4. ſuam deinde mutavit ſententiam, primo quidem fecerat libro 2. ubi monebat apud Suidam, in vocem Τερίγλυκα, pro ΗΛΙΟΔΩΡΟΣ legendum quoque ΗΡΟ-

quo ſenſu Heliodorus accepit:

Puram aquam afferens cornu Oceani fluentis.

ΔΩΡΟΣ. Quod falſum eſſe evincit auctoritas Apollonii qui habet pariter ΗΛΙΟΔΩΡΟΣ in hoc ipſo articulo, cujus nihil aliud niſi epitomen hîc attulit Suidas, quem cum noſtro Lexicographo confer in vocem Τελίγλνα. Aliunde in expoſitionibus Homericis Heliodorum cum Apione frequenter conjungit Euſtathius. Et in hoc ipſo loco ſimul conjuncti occurrunt. Melius animadverſum fuit in Scholiis Heſiodi male ΗΡΟΔΟΤΟΣ pro ΗΡΟΔΩΡΟΣ lectum fuiſſe, quod comprobatur autoritate Stephani Byſantii & Athenæi. Sæpiſſime enim, ut jam notatum, Herodotus pro Herodoro irrepſit, ac plurimum torſit Interpretes, quorum tandem in Herodoto Hiſtorico quærentium, quod ab Herodoro Grammatico expectandum erat, patientiam elusit. Sic Herodiani & Herodoti nomina confundi docet Weſſeling. Diſſertat. ad Herodot. cap. 4. Apud Heſ. legitur: Θύιτον. Ποτὸν τὸ ἀπὸ ἀρωμάτων, ὡς ΗΡΟΔΟΤΟΣ. Herodoti locum ſibi repertum negat Alberti; nec auctor eſt aliis ut illum quærere inſtituant Clar. Ruhnkenius qui reponit ΗΡΩΔΙΑΝΟΣ. Ego, ſi a tanto viro, qui his in litteris non habitat, ſed regnat, vel latum unguem diſcedere fas eſſet, ac niſi religio vetaret, propiori conjecturâ legere auderem ΗΡΟΔΩΡΟΣ. Sic in Πιστοκωνίας, ubi Herodotus ab Heſychio citabatur, Clar. Alberti ſe Herodoti locum fruſtra quæſiviſſe profitetur, & alibi hanc vocem legere meminiſſe ſe negat. Cum uero Grammaticum redoleat hic articulus, pro ΗΡΟΔΟΤΟΣ legendum ſuſpicatur ΗΡΟΔΩΡΟΣ, quem inter nobiliores Homeri Interpretes cum Apione ſæpius junctum laudat Euſtathius. Idem addit Herodoti, Heliodori, ac Herodiani nomina ſæpe confundi, quod norunt ſatis eruditi. Sic ipſe ad Apollon. voce Ἐπιδώτοις μήλων, pro ΗΡΟΔΟΤΟΣ ſubſtitui ΗΡΟΔΩΡΟΣ pag. 342. Terminatio ΔΩΡΟΣ ſæpe confunditur ac commiſcetur cum ΔΟΤΟΣ. Sic in Scholiis ad Lucianum ſimili fere mendo habetur: Ὁμηρομάστιξ ὁ ΖΗΝΟΔΩΡΟΣ ἐπεκλήθη ὀθελίσας καὶ ἀθετήσας πολλὰ τῶν Ὁμήρου ἐπῶν, ubi nemo non videt legendum eſſe ΖΗΝΟΔΟΤΟΣ pro ΖΗΝΟΔΩΡΟΣ. Pariter Apollonii & Apollodori, Herodoti & Herodiani nomina a Librariis fuiſſe permutata poſt Adrianum Heringam Miſcell. Obſ. Nov. T. VIII. p. 932. & 945. docet Clar. Valckenarius in Diſſertatione de Scholiis in Homerum ineditis, ubi hâc de re illud annotavit: apud Etymol. p. 9. v. 1. vulgatur: Ἄγη.... παρὰ Ἡρωδιανῷ, βάρκανία. παρὰ Ὁμήρῳ, ἔκπληξις. Sine Manuſcriptorum conſenſu facile pateret legendum παρὰ Ἡροδότῳ; ſed Manuſcriptus Codex clare exhibet Ἡρο. Reſpicit autem Grammaticus locum Herodoti VII. C. LXI. Τὸν Κλεομενέα.... ὁ Δημάρητος διέβαλε, ... φθόνῳ καὶ ἄγῃ χρεώμενος. Ubi ge-

Φοινόν. [1] Ἤτοι τὸ ἐρυθρὸν, ἢ τὸ φόνιον καὶ δεινόν.

Φολκός. [2] Τῶν ἀπαξ εἰρημένων. ἔστι δὲ οἷον φαιλὸς, ὁ τὰ φάη εἱλκυσμένος, οἷον στραβός.

Φοξός. Καὶ τοῦτο τῶν ἅπαξ εἰρημένων. σημαίνει καὶ [3] τὸ ὀξυπέφαλον. εἴρηται δὲ ἀπὸ τῶν κεραμικῶν ἀγγείων τῶν ἐν τῇ καμίνῳ ἀπὸ τοῦ φωτὸς [4] ἀπαυξυμμένων, καθά φησι καὶ Σιμωνίδης·

Αὐτὴ [5] ἡ φοξὴ χειρὸς Ἀργείη κύλιξ.

Φόρμιγξ. Ἡ κιθάρα, παρὰ τὸ φέρειν.

Φορύξας. Συμφύρας·

——— Φορύξας [6] αἵματι πολλῷ.

Φόως ἐρέουσα. Τὴν ὁπλολλὼ [7] τοῦ ἡλίου προσημαίνουσα.

Φοῖνιξ. Τῶν πολλὰ δηλουσῶν ἡ λέξις. τὸ μὲν γὰρ δένδρον·

Φοίνικος ἔην [8] ἔρνος. ———

δηλοῖ καὶ τὸ κύριον ὄνομα, τὸ δὲ Ἀχιλλέως τροφέα·

Φοῖνιξ [9] ἄτα, γεραιέ. ———

---

nuinæ vocis locum in Editionibus occupat ἄτη. Sic, eodem Clar. Valckenario teste, p. 149. Ἀπίων καὶ Ἡρώδωρος junctim nominantur apud Athenæum L. 14. p. 642. Ante Causanbonum legebatur Ἀπίων καὶ Διόδωρος; sed litterarum ductus monstrant olim scriptum fuisse Ἡλιόδωρος. Apud Etymol. habes: Λάταξ. παρὰ τὸ ΛΑ ἐπιπαλικὸν, καὶ τὸ σάζω, σάξω, σὰξ, καὶ λάταξ, ἡ μεγάλη σαγών. ΗΣΙΟΔΟΣ. In Hesiodi locum, Herodianum, Alexandrinum Grammaticum, pene singulis paginis Etymologo laudatum, præclare restituit ille nunquam satis laudandus, Clar. Ruhnkenius p. 67. Epistol. Crit. ad Clar. Valckenar. Sed satis superque de hâc nominum ὁμωνύμων confusione ac corruptelâ, cujus plurima exempla simul collecta ac conjuncta hîc legere haud fortasse displicebit.

[1] Φοινόν. Il. Π. 159:

— Πᾶσιν δὲ παρήϊον αἵματι φοινόν.

Φοινόν. Aut rubrum, aut cruentum & terribile.

Φολκός. Hæc vox ſemel occurrit. Eſt autem quaſi φαιλκὸς, *id eſt*, qui oculos diſtortos habet, quaſi ſtrabo.

Φοξός. Hæc vox ſemel quoque occurrit. Significat & eum qui caput acutum habeat. Transfertur hæc dictio ex vaſibus fictilibus quæ in fornace ab igne acuuntur, quemadmodum inquit Simonides:

Hic autem in acutum deſinens Argivus calix.

Φόρμιγξ. Cithara, ſic dicta quod feratur.

Φορύξας. Cum fœdaſſet:

——— *Cum fædaſſet ſanguine multo.*

Φόως ἐρέουσα. Solis ortum prænuntians.

Φοῖνιξ. Hæc vox ex earum numero eſt quæ multa ſignificant. Primum quidem arborem:

Palmæ recens germen. ———

Eſt & nomen proprium illius qui Achillem educavit:

Phœnix, venerande ſenex. ———

---

2 Φολκός. Il. B. 217:

Φολκὸς ἦεν, χωλὸς δ' ἕτερον πόδα. —

3 Σημαίνει καί. Mallem, καὶ σημαίνει; vel, σημαίνει δέ. Il. B. 219:

Φοξὸς ἦεν κεφαλήν. —

4 Φωτός. Etymol. addit, ἢ ἐκ πυρός.

5 Αὐτή. Verſus Iambicus Simonidis Amorgii. Etymol. p. 798. habet ἄυλη. At ἀυτὴ in Athenæo, qui L. 11. p. 480. recte, cum Etymol. legit φοξίχειλον, pro vitioſo φοξὴ χειρός.

6 Φορύξας. Od. Σ. 335.

7 Ἐπιλολήν. Lege ἀναλολήν. Il. B. 49:

Ζηνὶ φόως ἐρέουσα. —

De Aurorâ dicitur.

8 Ἦεν. Lege, ut Od. Z. 163:

Φοίνικος νέον ἔρνος. —

Hinc illuſtra locum Heſ. qui habet: Φοίνιξ. Τὸ δένδρον φοίνικος, νέον ἔρνος. Tu vero lege: Φοίνιξ. Τὸ δένδρον. (Od. Z. 163.) Φοίνικος νέον ἔρνος. —

9 Φοῖνιξ. Il. I. 603.

σημαίνει καὶ τὸ πυῤῥὸν [1] τῷ χρώματι·

——— Τὸ μὲν ἄλλο δέμας, [2] φοῖνιξ ἦν, ἐν δὲ μετώπῳ
Λευκὸν σῆμ' ἐτέτυκτο. ———

καὶ τὸ φοινικοῦν [3] ἄνθος·

Ὡς δ' [4] ὅτε τις τ' ἐλέφαντα γυνὴ φοίνικι μιήνῃ.

καὶ τὸ ἐθνικόν·

Δὴ τότε [5] Φοίνιξ ἦλθεν ἀνὴρ, ἀπατήλια εἰδώς.

ΦΟΡΤΙΔΟΣ. Φορτηγοῦ νεώς·

Φορτίδος [6] εὐρείης. ———

ΦΟΡΤΟΥ. Τῶν φορτίων·

Φόρτου [7] τε μνήμων. ———

ΦΟΡΕΗΣΙ. Διαφέρει· [8]

——— Φορέῃσιν [9] ἀκάνθας.

ΦΟΡΚΥΝΟΣ. Ὄνομα κύριον·

Φόρκυνος [10] δέ τις ἔξι λιμήν. ———

ΦΟΙΝΙΚΟΕΣΣΑΝ. Πυῤῥὰν τῷ χρώματι.

ΦΟΡΗΜΕΝΑΙ. Ἐπὶ μὲν τοῦ φορεῖν·

Ἥφαιστος [11] Διὶ δῶκε φορήμεναι. ———

ὅπὶ δὲ τοῦ προσφέρειν·

——— Ἄλλον δ' [12] ἐρίφοισι φορῆναι.

---

1 Πυῤῥόν. Male in Codice Mſ. πυῤῥὸν legitur.

2 Δέμας. Il. Υ. 455. In noſtris Editionibus pro δέμας legitur τόσον. Nota varietatem Lectionis.

3 Φοινικόν. An φοινικῶν?

4 Ὡς δ'. Il. Δ. 141.

5 Δὴ τότε. Od. Ξ. 288.

6 Φορτίδος. Od. Ε. 250.

7 Φόρτου. Od. Θ. 163.

Significat & eum qui colore rufus eſt:

——— *Cætero quidem corpore totus rufus erat; at vero in fronte*
Alba macula erat. ———

Et purpureum florem:

Veluti quando aliqua ebur mulier puniceo flore violaverit.

Et deſignat nomen gentis:

Tunc Phœnicius venit vir, fallacias callens.

ΦΟΡΤΊΔΟΣ. Onerariæ navis:

Navis onerariæ latæ. ———

ΦΌΡΤΟΥ. Ea quæ feruntur:

Eorum quæ vehuntur memor. ———

ΦΟΡΈΗΣΙ. Huc illuc diſſipando ferat:

——— *Huc illuc diſſipando ferat ſpinas.*

ΦΌΡΚΥΝΟΣ. Phorcynis. Nomen proprium:

Phorcynis autem quidam eſt portus. ———

ΦΟΙΝΙΚΌΕΣΣΑΝ. Rufam colore.

ΦΟΡΉΜΕΝΑΙ. Sumitur pro ferre:

Vulcanus Jovi dederat geſtandum. ———

Et pro afferre:

——— *Frondemque hædis afferat.*

---

[8] Διαφέρει. Mallem ἀμφέρει. De Boreâ dicitur.

[9] Φορέησι. Od. E. 328.

[10] Φόρκυνος. Sic in Homero Od. N. 96.

[11] Ἥφαιστος. Il. O. 310.

[12] Ἄλλον. Lege θαλόν. Od. P. 224.

Φραδέος. Συνεζῦ, δυναμένε ἐπιφράσασθαι, ὅ ἐστι διανοῆσαι·

——— Φραδέες [1] νόε ἔργα τέτυκται.

ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ, καὶ τὸ φράσαι, [2] ὅπερ ἀγνοήσας Ζηνόδοτος, μεταγράφει·

——— Σὺ δὲ [3] φράσαι εἴ με σαώσεις.

ἠδέωσται τοῦ Ποιητοῦ ἀπὸ τοῦ εἰωθεῖν τάσσειν τὴν λέξιν. διόπερ Ἀρίσταρχος ἐν τῇ P [4] τῆς Ἰλιάδος ἠθέτησεν.

Φράδμων. Ὁ ἔμπειρος καὶ διανοούμενος δυνάμενος.

Πέφραδέ [5] τε Τρωέσσι, καὶ εὐχόμενος. ———

Φρήτρη. [6] Κυρίως μὲν, ἡ πατρία, καὶ συγγένεια. Ὅμηρος δὲ

---

1 Φραδέος. Sic integer versus legitur Il. Ω. 354:

Φοίβῳ Δαρδανίδῃ, φραδέος νόε ἔργα τέτυκται.

2 Φράσαι. Hîc omissum, διανοήθηι. Sequentia, ἀγνοήσας, &c. iisdem verbis leguntur de aliâ ejusdem emendatione p. 34. in Ἀγγελίην.

3 Σὺ δέ. Il. A. 33.

4 Ἐν τῇ P τῆς Ἰλιάδος ἠθέτησεν. Hîc ne agitur de versu supra allato, Σὺ δὲ φράσαι &c. quem diceretur Aristarchus in suis ad decimum septimum Iliadis Librum Commentariis expunxisse? Forte respexit versum qui sic male infra ponitur: Πέφραδέ τε Τρώεσσι, &c.

5 Πέφραδέ τε. Hoc alieno loco positum pertinet ad glossam Φραδέος, & legitur Il. Ξ. 500:

Πέφραδέ τε Τρώεσσι, καὶ εὐχόμενος ἔπος ηὔδα.

Unde supra, pro ἐν τῇ P τῆς Ἰλιάδος, fortasse legendum est, ἐν τῇ Ξ. Nam in hoc loco πέφραδε sumi potest pro εἶπε, quod in Homero adeo displicebat Aristarcho, ut ab eo ob hanc unam causam veluti spurius rejici & obelo configi potuerit totus ille versus. Apud Etymol. legitur: Φοίβος.... σημαίνει δὲ δύο. τὸ θεᾶσθαι καὶ βλέπειν, ὡς τό· (Il. K. 339.)

— Τὸν δ' ἐφράσαντο προσιόντα.

σημαίνει καὶ τὸ διανοεῖσθαι, ὡς τό· (Il. E. 440.)

Φοίβου Τυδείδῃ, καὶ χάλκεος. —

παρὰ δὲ τὴν κοινὴν συνηθείαν, σημαίνει τὸ λέγω. Thomas Magister: Φράσον, ἀντὶ τοῦ εἰπέ. Φράσαι δὲ, ἀντὶ τοῦ διανοήθηι. Ὅμηρος ἐν Α Ἰλιάδος:

— Σὺ δὴ φράσαι, εἴ με σαώσεις.

Vide Ammonium qui eadem habet. Schol. explicat λύσασθαι, σκέψασθαι. Vide Apollon. in Πεφράδοι p. 658.

6 Φρήτρη. Sic habet Mf. Philemon: Φρήτρη. ἡ γλυκέα.... λέγεσθαι δὲ ἐν μὲν τοῖς φοβερὰς τὰς φράτορας, ἤτοι τὰς συγγενεῖς, καὶ συμφυλέτας, καὶ τὴν φρήτρην τὴν αὐτὴν ἔσων τῇ φυλῇ, ἥτις ἐστὶ τρίτον φυλῆς, λεγομένη

Φραδέος.

Φραδέος. Prudentis, qui poteſt ἐπιφράσασθαι, *id eſt*, excogitare:

——— *Prudentem animum hæ res requirunt.*

Hinc & dicitur φράσαι, *id eſt*, conſiderare, perpendere. Quam quidem ſignificationem cum ignoraſſet Zenodotus, emendat verſum ubi legitur:

——— *Tu vero* φράσαι *an me ſervaturus ſis,*

ubi alii quidem τὸ φράσαι explicant, *tu vero vide, conſidera;* alii autem vertunt, *tu vero dic:* cum Poeta hanc vocem nuſquam in ſenſu *dicendi* uſurpet. Ideo Ariſtarchus, in decimo ſeptimo Iliadis Libro, hunc verſum expunxit.

Φράδμων. Peritus & qui cognoſcere poteſt.

Πέφραδέ τε Τρώεσσι καὶ ἐτχόμενος.

Φρήτρη. Proprie quidem familia & cognatio. Homerus vero

καὶ τελτὺς, ὡς προείρηται. ἀφ' ἧς φρήτρης, καὶ ἀφρήτωρ παρὰ τῷ Ποιητῇ, ὁ μεμονωμένος συγχύσεως, καὶ μὴ ἔχων φρήτρην. καὶ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς φρήτωρ, καὶ φράτιον, (lege φράτριον) τόπος ἐν ᾧ οἱ ἐκ αὐτῆς φρατρίας συνήγοντο. καὶ τἄυτα μὴν ἐκ τ φρατρίας. καὶ φρατριάζειν Ἀττικῶς, τὸ εἰς αὐτὸ συνιέναι. Ἄιλιος Διονύσιος φησὶ, φρατρία, ἣν Ἴωνες παλιὰν. καὶ ὅτι φράτορες, οἱ ἐκ αὐτῆς φρατρίας. οἱ δὲ Ἀχαιοὶ φράτερας ἀλφᾶ Ρ Ε, ἃ φασιν ἀδελφεούς φράτερας. (Hinc Latinum *frater*) φέρεται καὶ ὅτι φρατὴς Ἀττικοί φασιν, Ἴωνες δὲ ἀλφᾶ Ρ ω μεγάλῳ. οἱ δ' αὐτοὶ καὶ φρήτρην. λέγεται καὶ φατρία. ὅθεν καὶ φατριάζειν, τὸ εἰς φατρίαν συνιέναι.

Et in Τριτύα ſic loquitur: Τελτύα λέγεται παρὰ τοῖς παλαιοῖς θυσία ἐκ τελείων ζώων, ὅσιον δύο μήλων καὶ βοὸς, ὡς Ἐπίχαρμος, ἢ βοὸς, αἰγὸς, καὶ προβάτου. ἡ δὲ τοιαύτη καὶ βέστρωρος ἐλέγετο, ἀλφᾶ τὸ προηγεῖσθαι αὐτῆς, ἵνα νηὸς πρῶραν, τὸν βέν. φράζει δέ τινα τελτύων καὶ ὁ Κωμικὸς, ἐν τῷ Βεβυλιῷ ὧν, καὶ τράγον, καὶ κριόν. ἐλέγετο δὲ καὶ δωδεκάκις θυσία, ἡ ἐκ δώδεκα ζώων. ἡ δ' αὐτὴ καὶ ἀλφᾶ Ρ Η, δωδεκάκη. ὡς δὲ ἑκατόμβη ἐλέγετο, ἡ ἐξ ἑκατὸν, καὶ χιλιόμβη, ἡ ἀπὸ χιλίων. τριτὺς δὲ, τὸ τριτὸν μέρος τ φυλῆς. ἄυλη γὰρ διήρηται εἰς τρία μέρη, τελτὺς, καὶ ἔθνη, καὶ φρατρίας. καὶ τελτυάρχης, ὁ ἄρχων τ τελτύος.

καταχρησικῶς, [1] τοῖς κατὰ πόλιν μαχομένοις. σημαίνει δὲ καὶ τοὺς φυλῶν, τοὺς κατὰ ἔθνη.

Φρίκα. Τὴν ὑπόφανσιν τοῦ κύματος.

——— Μέλαναν φρῖκ' ὑπαλύξας. [2]

Φῦκος. Φύκιον, συρφετός.

——— Πολλὸν [3] δὲ παρὲξ ἅλα φῦκος ἔχευαν.

Φρόντιν. [4] Τὴν καταφρόνησιν.

Φυλάσσειν. Ἐπὶ μὲν τοῦ καθ' ἡμᾶς συνήθως.

Δῶμα [5] φυλασσέμεναι. ———

ὅπου δὲ τοῦ ὁπλίζειν.

——— Ὀνείδεά [6] τε προφέρουσι, νόσον τε φυλάσσουσι.

——— Καὶ τὸ φυλάσσειν [7]

Πάννυχον ἐγρήσσοντα. ———

Φύλοπις. [8] Ἡ μάχη. ἀντὶ τοῦ [9] κατὰ φύλας εἰς πρόσοψιν ἀλλήλων ἰέναι.

Φυλίης. [10] Ὁ μὲν Ἡλιόδωρος, χθόνος ἐλάας. ὁ δὲ Ἀπίων ψιλῶς, χθόνος δένδρου. λέγεται γὰρ ὅτι ἡ ἀνήμερος ἐλάα λεγομένη, φυλία λέγεται.

---

[1] Καταχρησικῶς. Aliquid omissum. Lege, τοὺς τοῖς κατὰ πόλιν μαχομένοις συγχρωτεῖς. Il. B. 362:

Κρῖν' ἄνδρας κατὰ φῦλα, κατὰ φρήτρας, Ἀγάμεμνον,
Ὡς φρήτρη φρήτρηφιν ἀρήγῃ, φῦλα δὲ φύλοις.

[2] Ὑπαλύξας. Il. Φ. 126. Alii legunt, ὑπαΐξει.

[3] Πολλόν. Il. I. 7.

[4] Φρόντιν. Lege φρένιν. In hanc vocem monuit Heinsius ad Hes. intelligi locum Homeri ex Od. Δ. 258:

— Κατὰ δὲ φρένιν ἤγαγε πολλήν.

Ubi Eustath. interpretatur, ἤγαγε τὴν καταφρόνησιν Τρώων πολλήν, additque recentiores interpretatos esse λείαν.

[5] Δῶμα. Od. H. 93.

[6] Ὀνείδεα. Il. B. 251.

abusive sic vocat socios Trojanis adversos. At per φυλὰς intelligit diversas gentes.

ΦΡΊΚΑ. Superficiem fluctuum:

——— *Sub nigram aquæ superficiem vadet.*

ΦΥ̃ΚΟΣ. Algam, colluviem:

——— *Multam autem extra mare algam & colluviem ejiciunt.*

ΦΡΟΝΤΙΝ. Contemptum.

ΦΥΛΑΣΣΕΙΝ. In sensu apud nos usitato:

Domum ut custodirent. ———

Et pro observare:

——— *Convicia ingeras, reditûsque occasionem observes.*

Et:

——— *Et custodir*

Totâ nocte vigilantem. ———

ΦΎΛΟΠΙΣ. Pugna; sic dicitur quod per gentes in mutuum conspectum veniant.

ΦΥΛΊΗΣ. Heliodorus speciem quamdam oleæ interpretatur; Apion vero simpliciter quoddam genus arboris. Oleastrum enim vocari φυλίαν dicitur.

---

7 Καὶ τὸ φυλάσσειν. Est initium versûs qui legitur Od. Υ. 53. Immediate antea legendum est, ut duo exempla particulâ copulativâ conjungantur: καὶ τό. Et deinde, Καὶ τὸ φυλάσσειν &c.

8 Φύλοπις. Vide Strunzium ad Glossar. Oppianic. Rutgersii, voce Φυλόπιδος.

9 Ἀντὶ Ϝ. Mallem ἀπὸ Ϝ, ut passim alibi hoc sensu.

10 Φυλίης. Od. Ε. 477:

— Δοιὰς δὴ ἄρ' ἐπήλυθε δῆμος ἀρούρας
Ἐξόμεσθεν πιφυῶτας· ὁ μὲν, φυλίης, ὁ δὲ, ἐλαίης.

Apud Hes. φυλίη ἐστὶν εἶδος ἀγριελαίας. ἄλλοι, συκῆς. οἱ δὲ, εἶδος δένδρου ὁμοιον πεύκῃ. Dicitur & φαυλία, quod tamen diversum esse docet Ammonius.

Φύξιν. Φυγήν.

Φυσιόωντας. [1] Ἀθμαόντας, ἐν τῇ Δ [2] Ἰλιάδος. τῷ πεφυσημένων ἡ λέξις.

Φυλίζωος. [3] Ἡ τὰ πρὸς τὸ ζῆν φύουσα.

Φυταλίη. [4] Κῆπος.

Φῦλον. Ἀντὶ τοῦ γλοῦς·

——— Ὡς ὄφελ' [5] Ἑλένης ἀπὸ φῦλον [6] ὀλέσθαι.

Φωριαμοῖς. [7] Κιβωτοῖς. ὁ μὲν Ἀττικῶν ἐτυμολογῶν, [8] ἀπὸ τοῦ εἶναι ἐν αὐτοῖς τὰ φορήματα. ἔνιοι δέ, τὰς πρὸς τῷ ἀπὸ τῆς φωρᾶν, τουτέστι, κλέπτειν, φυλακὴν κατεσκευασμένας.

Φῶτες. Οἱ ἄνθρωποι, ἀπὸ τοῦ φωτίζειν τὰ νοήματα πάντα ἀφ' οὗ λόγος. τὸ δὲ ἐνικὸν λέγεται ὀξυτόνως·

——— Ἀλλότριος [9] φώς.

τὸ δὲ φῶς περισπωμένως, οὐ μόνον τὸ πῦρ, ἀλλὰ μεταφορικῶς τὴν χαρὰν σημαίνει·

——— Φόως [10] δ' ἑταίρῃσιν ἔθηκεν.

κατ' ἐπέκτασιν.

---

[1] Φυσιόωντας. Philemon ineditus: Φύσας, τὰ φυσῶντα ὄργανα τῶν χαλκέων. τινὲς δὲ δύο Σ γράφουσιν, σύλλογος δὲ διὰ ἑνὸς Σ. ἀπὸ γὰρ τοῦ ΦΥ μόνου διγραμμάτου ἐπιῤῥήματος ὠνόμαται πεφυσημένη ἡ λέξις παρῆκται. διὸ οὐκ ἀνάγκη διπλασιάζεσθαι τὸ Σ. ἐκλέγει δὲ τὴν ἀρχαῖαν. ἴσως δὲ ὅτι ἡ χαλκοῦς ἡ φῦσα τετυπωμένη μεταφορικῶς τὴν ἀλαζονείαν αὐτὴν ὁμωνυμεῖσθαι πεποίηκε, διὰ τὴν ἀνεμώλιον κενοῤῥημοσύνην τῶν ἀλαζόνων, ὧν οἱ λόγοι φυσήμασιν ἐοίκασι. διὸ Δημάδει τῷ ῥήτορι παῖς ἐξ αὐλητρίδος Δημέας, καὶ φρυαλτόμυος ἐπὶ βήματος, οὐ τοιαύτης ἐπώφθη λέξεως. ἐπιστόμισε γοῦν αὐτὸν Ὑπερείδης εἰπών· ὁ σιωπήσας μεῖζον τοῦ μηδὲν ἔχων τὸ φύσημα. καὶ ἔχισε τὸ στόμα διχῇ, δηλῶν ὅτι τε ἀχρυνής ἐστιν ἐξ αὐλητρίδος φύς, καὶ ὅτι μέγα φυσᾷ. οὐκ ἦ τὸ φύσης, καὶ ὁ φύσων. ἐπεὶ φυσώμενος πλατεῖα ἀνέμῳ ἐνεργεῖ. ἔτι ἦ καὶ ἡ ὠδὴ τῷ Κωμικῷ φύσκη. ἐξ αὐτῆς ἦ καί τις ὀψοφάγος, λοπαδοφυσητὴς ἐσκώφθη. φύσης ἦ, περώνυμον, καὶ οἱ φύσαλοι, τὰ κήτη.

[2] Ἐν τῇ Δ. Il. Δ. 227. De equis: Καὶ τὼς μὲν θεράποντ' ἀπάνευθε ἔχε Φυσιόωντας.

[3] Φυλίζωος. Lege φυσίζωος. Il. Γ. 243: — Τὼς οἱ ἤδη κατέχειν φυσίζοος αἶα.

Φύξιν. Fugam.

Φυσιόωντας. Anhelantes. In quarto Iliadis Libro hæc vox conficta occurrit.

Φυλίζωος. Necessaria ad victum producens.

Φυταλιήν. Hortus.

Φῦλον. Sumitur pro genere:

——— *Utinam Helenæ genus periisset.*

Φωριαμοῖς. Arcis. Apion inde etymologiam deducit quod in iis contineantur τὰ φορήματα, *id est*, ea quæ gestantur. Quidam vero sic vocatas putant quod a furibus defendant, & in hunc usum conficiantur.

Φῶτες. Homines; sic dicuntur quod ope sermonis ea omnia patefaciant quæ mente concipiuntur. In singulari numero dicitur cum accentu acuto:

——— *Alienus vir.*

At φῶς, cum circumflexo, non solum ignem, sed & metaphorice gaudium indicat:

——— *Gaudiumque sociis attulit.*

Hîc φόως dicitur per superproductionem pro φῶς.

Ubi vides hîc, ut & bis alibi, φυσίζοος scribi sine *omega*, quod a nasuto mutatum, ac deinceps ab aliis receptum putat Jensius ad Hes. quasi, inquit, Ω, sequente vocali, non sæpius corripiatur. Etymol. φυσίζοος, ἡ τὰ παρὸς τὸ ζῆν φύσασα χθών.

4 Φυλαλίη. Reperitur apud Homerum φυλαλιῆς Il. Z. 195. M. 314. Υ. 185.

5 Ὡς ὄφελ'. Od. Ξ. 68. Lege ὤφελ', ob metrum.

6 Φῦλον. Male in Codice Manuscripto φύλων.

7 Φωριαμεῖς. Il. Ω. 228:

Ἦ, τῷ φωριαμῶν ἐπιθήματα κάλ' ἀνέῳχθω.

8 Ἐτυμολογῶν. Mallem ἐτυμολογεῖ.

9 Ἀλλότριος. Od. Π. 102.

10 Φόως εἶ'. Il. Z. 6. Eodem sensu Hebræi usurpaverunt אור, *id est*, lucem. Sic postquam Judæis imminens ab Hamano periculum discussum fuit, habetur in libro Esther. cap. 8. 16: ליהודים היתה אורה ושמחה וששן ויקר *id est*, & Judæis fuit LUX, & lætitia, & gaudium, & honor.

X

Χάσασθαι. Χωρῆσαι. ἀφ' οὗ καὶ κάδος [1] ἐλέγετο, τὸ κεράμιον·

Οἶνος δ' ὀξέωτιον κάδον,

ὡς φησι Ἀνακρέων. ἔτι δὲ καὶ νῦν λέγομεν ἡμικάδιον, τὸ ἥμισυ τοῦ κεραμίου. καὶ ὁ καθιέμενος δὲ εἰς τὰ φρέατα κάδος, κατ' ἀντίσοιχίαν ὅτι χάδος, ἐπεὶ ἀχεῖον ὕδατος ἔσχε. [2] τὸ δὲ ἀναχωρῆσαι κατ' μετοχήν·

Ἀλλ' [3] ἀναχασάμενος λίθον εἵλετο. ——

καὶ μεταφορικῶς·

Ἥρη [4] δ' οὐκ ἔχαδε σῆθος χόλον. ——

καὶ πάλιν·

—— Ὅσον [5] κεφαλὴ χάδε φωτὸς,

ὅσον ἡ κεφαλὴ ἴσχυσε χωρῆσαι μέγεθος φωνῆς.

Χαῖται. [6] Αἱ κεχυμέναι κόμαι.

Χαλκίς. Ὅτε μὲν ὄνομα πόλεως· [7]

Χαλκίδα δ', Ἐρετρίαν [8] τε. ——

[1] Κάδος. Apud Etymol. καδίσκοι sunt ὑδρίαι χαλκαῖ, εἰς ἃς καθίεντο αἱ ψῆφοι τῶν δικῶν. Secundum Hef. sunt σίσυρα εἰς ἃ τὰ ἱερὰ ἐτίθεσαν. Unde Casaubono ad Athenæum derivantur ex Hebraico קדש & מקדש, *id est*, sedes rei sacræ. Dicitur Hebraice כד, *id est*, hydria.

[2] Ἔσχε. Suspecta vox poëtica. An ἔχαδε?

[3] Ἀλλ'. Il. H. 264.

[4] Ἥρη δ'. Il. Δ. 24. Alii legunt Ἥρη.

[5] Ὅσον. Il. Λ. 462.

[6] Χαῖται. Quidam hanc vocem deducunt ex Hebraico חוט *filum*, *funiculus*. At Philemon: Χαῖται, ὁ μόνον ἐπὶ ἀνθρώπων κυριολεκτεῖται, ὡς ὁ τῷ, κυανοχαίτης Ποσειδῶν, (Il. N. 563. & Ξ. 390.) ἀλλὰ καὶ ἐπὶ λέοντος λέγεται. ὅθεν καὶ χαιτήεις καὶ χαιτήεσσα. καὶ ἐπὶ ἵππων. ἀπ' αὐτοῦ ὁ καὶ ἡ

X

Χάσασθαι. Capere. Unde & χάδος dicebatur amphora:

Vini autem biberunt amphoram,

ut ait Anacreon. Nunc quoque dimidiam amphoram vocamus ἡμικάδιον. Et quæ in puteos dimittitur ſitula, per litterarum commutationem, vocatur κάδος pro χάδος. Nam hoc vas aquam capit. Et in participio ſignificat retrocedere:

Sed retrocedens lapidem cepit. ———

Et metaphorice:

Juno autem non continuit in pectore iram. ———

Et rurſus:

——— *Quantum caput capiebat viri,*

id eſt, quantam caput poterat capere vocis magnitudinem.

Χαῖται. Effuſæ comæ.

Χαλκίς. Aliquando quidem nomen urbis:

Chalcidaque Iretriamque. ———

θελὶξ λίγεια. ὡς δηλοῖ τὸ, ἵππους καλλίτριχας. (Il. K. 491.) γίνεται δὲ χαίτη ὥσπερ τὸ χῶ, καὶ τὸ αἴσων. χῆται γὰρ αἴσασα ὧδε κἀκεῖ. καὶ μάλιστα τοῖς δρομιχάιταις. (Scribe δρομιχαίτῃς, quæ vox apud Euſtathium legitur.) κατὰ τό·

— Ἀμφὶ δὲ χαῖται
Ὦμοις αἰσσονται. — (Il. Z. 510.)

ἢ ὥσπερ τὸ κρηθῶ κρήτη. καὶ ἀποβολῇ Σ P, καὶ πλεονασμῷ Σ I, καὶ τροπῇ Σ K εἰς X, χαίτη καὶ χαιτήεις, ὁ χαίτην ἔχων, ἀπὸ τῆς χαίτης. ὥσπερ ἀπὸ Σ ἔρση ἐρσήεις, καὶ τιμὴ τιμήεις, ἢ χαῖται ἁπλῶς, αἱ τρίχες.

7 Πόλεως. Heſ. addit, τῆς Βοιωτίας.

8 Ἐρέλειαν. Il. B. 537. Lege Ἐιρεσίαν.

ὅτε δὲ ὀρνέᾳ.

Χαλκίδα [1] κικλήσκουσι Θεοὶ, ἄνδρες δὲ κύμινδιν.

Χαλκοβατές. Μεταφορικῶς τὸ ἰσχυρὸν [2] καὶ βεβηκός.

Χάλκεα. Συνήθως τὰ ὅπλα, καὶ τὰ ἐκ σιδήρου, ἀπὸ δὲ παλαιᾶς χρήσεως. καὶ γὰρ ὁ Ἡσίοδος·

Χαλκῷ δ' εἰργάζοντο, [3] μέλας δ' οὐκ ἔσκε σίδηρος.

διόπερ χάλκεον ἔγχος, καθάπερ σιδηροῦν ἔχον [4] τὴν ἀχμήν. καὶ χαλκεὺς, καὶ ἔτι νῦν, ὁ σίδηρον κατεργαζόμενος. Ὅμηρος δὲ καὶ χρυσοχόον λέγων [5] φησί·

——— Ἦλθε [6] δὲ χαλκεὺς,

Ὅπλ' ἐν χερσὶν ἔχων. ———

Χαλκήρεας. [7] Χαλκῷ ἡρμοσμένος.

Χαλίφρων. Κεχαλασμένος καὶ τὰς φρένας, ἀσύνετος, ἐναντίος τῷ·

——— Πυκνὰ [8] φρεσὶ μήδε' ἔχοντι.

ἔνιοι δὲ, ἀκρατόφρονα. χάλις [9] γὰρ, οἷον ἀναχαλῶν τὰς φρένας.

Χατέουσα. Ἐνδεομένη. ὅθεν καὶ χήρα, γυνὴ δεομένη βοηθείας,

---

[1] Χαλκίδα. Il. Ξ. 291.

[2] Ἰχυρόν. Apud Heſychium legitur, τὸ ἰσχυρῶς βεβηκός. Il. Α. 426:

——— Διὸς ποτὶ χαλκοβατες δῶ.

At in Χαλκόποδες hæc habet Philemon: Χαλκόποδες ἵπποι λέγονται, οὐ μόνον οἱ στερρόποδες, ἀλλὰ καὶ οἱ ἠχόποδες. λέγει δέ που Ὅμηρος καὶ ἰριγδούπους πόδας ἵππων. (Il. Λ. 152.) καὶ ὑψηχίας ἵππους, (Il. Φ. 27.) ὧν ὑψοῦ ὁ ἦχος ἥκει τῶν ποδῶν. ὅτι γὰρ ἠχητικὸς ὁ χαλκὸς, ἐξ οὗ καὶ οἱ ἵπποι, ὡς εἰρήθη, χαλκόποδες, οἱ ἠχόποδες, δηλοῖ μὲν καὶ τὸ ὄνομα λέγεσθαι χαλκὸν, ὃ ἐστιν ἔμφωνον. καὶ χαλκόφωνος κύων, παρεοικὼς τῷ ἦχον χαλκῷ.

[3] Εἰργάζοντο. Pro εἰργάζοντο, hodie legitur ἐργάζοντο in Heſiodi Operibus & Diebus, verſu 150. ſed εἰργάζοντο habet

Aliquando

Aliquando quoque & avis:

Chalcida nominant Dii, homines autem Cymindin.

Χαλκοβατές. Metaphorice, firmum & robuſtum.

Χάλκεα. Proprie eſt armorum epithetum. Et vel ea quæ ex ferro conficiebantur, ſic dicuntur ob priſcam conſuetudinem. Secundum enim Heſiodum:

Ære vero operabantur: nigrum enim nondum ferrum erat.

Idcirco haſta dicitur ærea, etſi ferream cuſpidem habeat. Et etiam nunc vocatur χαλκεὺς, qui ferrum tractat. Homerus quoque aurificem ſic nominat:

——— *Venitque aurifex*
Inſtrumenta in manibus tenens. ———

Χαλκήρεας. Ære aptatos.

Χαλίφρων. Diſſolutæ mentis, imprudens, cujus contrarium eſt:

———*Prudentia mente conſilia tenens.*

Quidam intelligunt mentis non compotem. χάλις enim eſt ille qui mentem veluti relaxat & reſolvit.

Χατέουσα. Indigens. Unde & vidua dicitur χήρα, *id eſt*,

---

pariter Etymol. qui hunc verſum laudat.

4 Ἔχον. Male in Codice Mſ. ἔχων.

5 Λέγων. Mallem λέγει.

6 Ἦλθε. Od. Γ. 432.

7 Χαλκήρεας. Il. N. 714:

Οὐ γὰρ ἔχον κόρυθας χαλκήρεας ἱπποδασείας.

8 Πυκινά. Il. Ω. 282. & 674:

— Πυκινὰ φρεσὶ μήδε' ἔχοντες.

9 Χάλις. Philemon ineditus: Χάλιξ, ὁ ὄινος λέγεται, ὁ χαλῶν καὶ ἀνιεὶς ἡμᾶς. καὶ ἀκρόχαλιξ ὄινῳ, ὁ μεθύων. Ἐπίχαρμος δέ φησι τὸ χαλικάζειν, ἀντὶ τοῦ ὑφ' ἡδονῆς ἀνίεσθαι περὶ συνουσίας, καὶ ὑποσέλλειν. καὶ χάλιξ, ὁ ἄκρατος οἶνος. ὅθεν καὶ χαλίφρων, ὁ ὠλιγόφρων. καὶ τὰς Βάκχας χαλιμάδας ἔλεγον, τὰς χαλωμένας πρὸς συνουσίαν.

ἀφ' τὸ τ' ἀνδρὸς ἐσερῆσθαι. καὶ χήτει, τῇ ἐνδείᾳ·

Χήτει [1] τοιῶδ' ἀνδρός. ——

Χαλκοκορυσταί. [2] Χαλκῷ καθωπλισμένοι, ἀπὸ ἑνὸς μέρους.

Χαλεπόν. Δύσεργον, ἀδύναλον·

Μῶλυ [3] δέ μιν καλέουσι Θεοί· χαλεπὸν δέ τ' ὀρύσσειν.

Χαμᾶζε. Χαμά. ἔσι δὲ τὸ εἰς τόπον. [4]

Χαράδραι. Αἱ ἐγχαράξεις τῶν ὑδάτων, ἀπὸ τῶν καλαφερομένων ὀρεινῶν [5] ὑδάτων.

Χαυλιόδοντα. [6] Τὸν ὑπεκαλασμένους ἔχονλα τοὺς ὀδόνλας. ὁ δὲ Ἀπίων γελοίως, καυλιόδονλα, ὑπεκαυληκότας ἔχων [7] τοὺς ὀδόνλας· ὅθεν καὶ αὐλός. [8]

Χαμαιευνάδες. [9] Ἐπιθελικῶς αἱ σύες, ἀπὸ τοῦ ἐπακολουθοῦνλος, αἱ χαμαὶ εὐναζόμεναι. πολλὰ γὰρ τῶν ἄλλων τελραπόδων τὸ πλεῖον ἵσαλαι. [10] ὁ δὲ Ἀπίων, ὅτι βόθρους ὀρύσσουσιν. τοῦτο δὲ ποιοῦσι μόνον, ἵνα μὴν ἐκ τῆς λέξεως ἐμφαίνεται.

Χάρμη. [11] Ἡ μάχη.

Χαλεπήνῃ. Ἐς χαλεπότητα ἀγάγει. [12]

Χαλκεῶνα. [13] Τὸ χαλκεῖον.

---

[1] Χήτει. Il Z. 463.

[2] Χαλκοκορυσταί. Non reperitur in Homero. Natum ex affinitate pronuntiationis mendum. Lege, ut Il. E. 699, Z. 398, N. 720, O. 458, & Π. 358, χαλκοκορυστῇ.

[3] Μῶλυ. Od. K. 305.

[4] Τόπον. Fortasse deest, ἐπιῤῥημάτων.

[5] Ὀρεινῶν. Fortasse ὑμβρίων, ut habet Hes.

[6] Χαυλιόδονλα. Occurrit in Herculis Scuto, versu 387, κάπρος χαυλιόδων.

[7] Ἔχων. Lege ἔχονλα.

[8] Καὶ αὐλός. Lege καυλός.

[9] Χαμαιευνάδες. Philemon ineditus: χαμαδύναι, καὶ χαμαδυνάδες, παρὰ τοῖς παλαιοῖς, ψίαθοι καὶ σιβάδες. εἰσὶ δὲ οἱ φασι ὃ ὅτι χαμαδύνα, ἡ ταπεινὴ κλίνη, καὶ σιβάς. καὶ χαμαδυνάδες, οἱ χαμαὶ κοιμώμενοι.

[10] Ἴσαλαι. Hes. habet, ὀρθὰ κοιμᾶται, καὶ ἑσῶτα; & Apionem quoque his verbis

mulier quæ indiget auxilio quod viro privetur; & χηλεί, *id eſt*, privatione:

Ex privatione talis viri. ——

Χαλκοκορυσταί. Ære armati. Dicitur ab unâ parte, ſcilicet ex galeâ.

Χαλεπόν. Difficile, impoſſibile:

Moly autem ipſum vocant Dii; difficileque eſt effoſſu.

Χαμᾶζε. Ad humum. Eſt unum ex adverbiis loci.

Χαράδραι. Sulci ſolo impreſſi a pluvialibus aquis quæ ex montibus præcipitantur.

Χαυλιόδοντα. Exertos remiſſoſque dentes habentem. Apion vero ridicule interpretatur, quaſi ſcriberetur καυλιόδοντα, *id eſt*, qui habet dentes quaſi longos caules; unde & dicitur καυλός.

Χαμαιευνάδες. Epithetum ſuum ob conſequentia ſic dictorum, & humi dormientes ſignificat. Nam cæteræ quadrupedes beſtiæ ut plurimum dormiunt erectæ. Apion vero ſic vocatos putat quod cœnum effodiant. Et hoc quidem a ſuibus uſurpatur; ſed non tali dictione declaratur.

Χάρμη. Pugna.

Χαλεπήνῃ. Ad ſævitiam compellat.

Χαλκεῶνα. Ferraria officina.

---

laudat: Ἀσίων δὲ, ὅτι βόθρους ὀρύσσει. Ubi lege, ὀρύσσουσι.

11 Χάρμη. Quidam derivant ex Syr. & Chald. חרמא *pugnâ*. Hebr. חרם internecione delevit.

12 Ἀγάγῃ. Lege ἀγάγῃ, ut habet Heſ. ubi, pro χαλεπήνῃ, Clariſſimus Tollius legendum cenſebat χαλέπλῃ. At ambo Lexicographi Homerum reſpexerunt, ubi legitur χαλεπήνῃ, Il. Π. 386, Τ. 183, & Ω. 369. Od. Ε. 147, Π. 72, Τ. 83, & Φ. 133.

13 Χαλκεῶνα. Od. Θ. 273, de Vulcano: Βῆ ῥ' ἴμεν ἐς χαλκεῶνα. —

Χανδόν. [1] Πολύ· ὥσθ' ἅ τὸ κεχηνότα πίνειν ἀθρόως.

Χειῇ. [2] Τῇ καταδύσει·

Ὡς δὲ [3] δράκων ὑπὸ χειῇ ὀρέστερος. ———

τὸ γὰρ ζῶον ὁμοίως ὕδατι κεῖται. ὅθεν πᾶσαν χώρησιν χειὴν ἔλεγον.

Χέρηϊ. Χείρονι ἢ ἥττονι.

Χέρνιβα. [4] Αὐλὸ τὸ ὑπεύδυον [5] ἢ χερσὶν ὕδωρ. ἄσαξ δέ πού φησιν ὁμοίως ἢ ὑποδεκτικὸν τῶν χερνίπτων [6] χέρνιβα.

Χείσεται. Χωρήσει. [7]

Χέρσον. Πᾶσαν γῆν· οὐχ ὁμοίως ἡμῖν, ἢ ἀκατέργαστον.

Χεράδος. [8] Σωρὸς λίθων μετ' ἰλύος.

Χερνῆτις. Ἡ ἀπὸ τῶν χειρῶν ζῶσα.

---

[1] Χανδόν. Od. Φ. 294 :

— Ὅς ἄν μιν χανδὸν ἕλῃ, μηδ' αἶσιμα πίνῃ.

Mœris Atticista : Χανδὸν πιεῖν, Ἀττικῶς. κεχηνότως καὶ ἀθρόως, Ἕλληνες. Ibi consule virum præstanti eruditione clarissimum Piersonium ; & exemplis ab eo allatis hoc Homericum adde. Vide & Thomam Magistrum.

[2] Χειῇ. Pindarus in ultimâ Isthm. ἦδαν γὰρ οὐκ ἄπειρον ὑπὸ χειᾷ κυλῶν δάμασσαν. Ubi, ex Schol. χειὰ est proprie φωλεὸς, & ἡ τῶν ὄφεων καταύδυσις, ut habet Hes. ἡ καταύδυσις τῶν ὄφεων καὶ δρακόντων. Deducitur ex חוה Chald. *Serpens*, Arabice وحى. Philemon: Χειά. ἡ καταύδυσις τῶν ὄφεων. καιρία δὲ ἡ λέξις οὐ ποιήσει, ἀπὸ τοῦ χῶ χείω τὸ χωρῶ. ὡς τό· (Od. Σ. 17.)

Οὐδέ οἱ ἀμφοτέρῃς ὦδε χείσεται, —

ἴσιν χωρήσει. λέγουσι δὲ αἰολικῶς λαι χειὰ καὶ εἰλυοὶ, καὶ τρόχμαιοι, (an τρόχμαλοι, seu τρόχμαλα, ut apud Etymol.) καὶ αἱμασιαί. ἀπὸ δὲ τοῦ χεῖσθαι, τοῦ σημαίνοντος τὸ χωρεῖν, γίνεται καὶ τὸ χείτιον, τὸ χωρῶν ἀσκαγάλως, ὁ καὶ κείθιον Ἰωνικῶς λέγεται. καὶ ἄλλως χειὰ λέγεται ἐπὶ δράκοντος, φωλειὰ ἐπὶ θηρίων, ὠὴ ἐπὶ πολλῶν, καὶ ἐπὶ μυρμήκων καὶ μυῶν. νεοττιὰ ἐπὶ μικρῶν ὀρνίθων. ἴλεος ἐπὶ ὄφεων, καὶ ἰσσωῦνες ἐπὶ ἴσσων.

[3] Ὡς. Il. Χ. 93.

[4] Χέρνιβα. Philemon ineditus : Χέρνιβα, τὰ εἰς χεῖρας νίπτεσθαι χεόμενα. ὁ μὲν ἡμεῖς ἐν τῇ συνηθείᾳ χέρνιβον φαμέν, Ἀττικοὶ χερνίβιον φασίν. ὡς τό· δότω τις δεῦρ ὕδωρ καὶ σπεῖσμα, ἀπὸ δὲ σπῶ σπάσω, ὃ παράγωγον σπάσω, γίνεται σπεῖσμα, ὃ εἰς πολλάκις καὶ προσεδίδοτο καθαρτικὸν χειρῶν. τὸ δὲ μὴ τὴν κάθαρσιν καλῶσιν ὑγρὸν, ἀπόνιπτρον ἐκαλεῖτο, ἦγον ἀπόνιμμα. Ὅμηρος μὲν χέρνιβον ἀσυνήθως ἄσαξ εἶπεν. ἡμῖν δὲ συνήθως τὸ χέρνιπτρον, ὡς καὶ σημειοῦνται καὶ οἱ παλαιοὶ,

Χανδόν. Multum; ſic dicitur quod hianti ore large bibatur.

Χειῇ. Latibulum:

Ut autem draco in latibulo montanus. ———

Hæc enim animalia ſimilia aquæ funduntur; unde omnem receſſum vocant χειήν.

Χέρηϊ. Inferiori, pejori.

Χέρνιβα. Ipſa quæ manibus infunditur aqua. Semel vas in quâ recipitur ſimiliter vocavit χέρνιβον.

Χείσεται. Capiet.

Χέρσον. Quamlibet terram; non, quemadmodum nos intelligimus, eam ſolam quæ eſt inculta.

Χεράδος. Congeries lapidum cum colluvie.

Χερνῆτις. Quæ opere manuum victitat.

στατέσι τὸ δ' ὑγρᾷ ὑποδεκτικὸν ἀγγεῖον, ὃν λέβηλα καλεῖν αὐτὸς εἴωθεν. ἄλλως μέντοι χέρνιβα λέγειν ἔθος αὐτῷ τὸ κατὰ χειρῶν διδύμοιν ὕδωρ. πρόχοος δ', ὁ τὸ τοιοῦτον ὕδωρ χέων λέβης..... τῆς χέρνιβος μέμνηνται οἱ κωμικοὶ, καὶ Ἀθηναμεταιομένης εἰς τὰς θυσίας. ὁ γοῦν Ἀεσχοφάνης ἐν Ὀρνισί φησι· παῖ, παῖ, τὸ κανοῦν ἄειρε καὶ τὴν χέρνιβα. χερνίψασι δ', παρὰ Λυκόφρονι, ἀντὶ δ' σφαγιάσασι, θύσασιν. Ἀπὸ μεταφορᾶς τῆς χερνίβων, εἰς καθαίρομαι τὰς χεῖρας, τὴν θυσίαν χέρνιβα εἶπεν, ἀντὶ τοῦ καθαίρασαν. Phrynichi Arrabii Παραθεωρουμένη Σοφιστικὴ inedita: Χέρνιβα. Τὰ πρὸς τὰς θυσίας σκεύη.

5 Ἐπικέρμιον. Lege ἐπιχέρμιον. Cætera corrupta ſic legenda ſunt: ἄταξ δέ πού φησιν ὁμοίως τὸ ὑποδεκτικὸν τῆς χερνίπτρου, χέρνιβον. Scilicet, Il. Ω. 304:

— Ἡ δ' ἅμα πᾶσιν

Χέρνιβον ἀμφίπολος προχόει θ' ἅμα χερσὶν ἔχουσα.

In Χέρνιβα & Χέρνιβον vide eumdem eruditiſſimum Pierſonium ad Mœridem, & Harpocrationem in Χερνίβων.

6 Χερνίπτων. Mallem χερνιπτήρων, ſeu χερνίπτρων; utrumque enim dicitur.

7 Χωρήσει. Od. Σ. 17:

Οὐδὸς δ' ἀμφοτέρῃς οὐδὲ χείσεται. —

8 Χέρσον. Quidam deducunt ex Chald. חרש, ſilva inculta, locus deſertus. Arabice חרש, exaſperavit.

9 Χεράδος. Il. Φ. 319:

— Τάχα καλὰ, τά κε μάλα νειόθι λίμνης
Κείσεθ' ὑπ' ἰλύος κεκαλυμμένα· καὶ δέ μιν αὐτὸν
Εἰλύσω ψαμάθοισιν, ἅλις χεράδος τε πολύχους.

Philemon ineditus: Χεράδες. τὰ συμβαλλόμενα σκύβαλα, παρὰ τὸ χεῖσθαι ῥᾳδίως. χεράδες λέγονται καὶ οἱ σωροὶ τῶν λίθων τῶν μικρῶν, τῶν

Χεῦαι. Τὸ τὴν γῆν ὀπιχέαι τοῖς τεθνεῶσι.

Σῆμα [1] τέ μοι χεῦσαι. ——

ἀπὸ τούτου χυτὴ, ἢ κοινῶς ἡ γῆ, ἀλλ' ἡ ὀπιχεομένη τοῖς νεκροῖς.

Χηλός. Ἡ κιβωτὸς, ἀπὸ τ᾽ ἀφαιρέσεως τ᾽ κῆ τοῦ ἄνοιξιν γινομένης.

Χηραμός. [2] Ἡ κατάδυσις. κὴ ἔστι οἷον χωραμὸς, εἰς ἣν χωρητικῶς πέλει. χηραμὸν δὲ κυρίως, τὴν τῶν ὄφεων κατάδυσιν, ὅτι μόνον χωρεῖ τὸν ὄφιν.

Χηρωσταί. [3] Οἱ μακρόθεν προσήκοντες κῆ γένους, κὴ χῆρα ὄντα τῶν σύνεγγυς τὰ χρήματα κληρονομοῦντες.

Χήτει. [4] Ἐνδείᾳ.

Χήτει [5] τοιοῦδ᾽ ἀνδρός. ——

Χηρεύει. Ἐνδεὴς ἀνδρῶν ἐστι.

Ἀνδρῶν [6] χηρεύει, βόσκει δέ τε μηκάδας αἶγας.

Χθαμαλή. Παρέμπτωσις τοῦ Θ. ἔστι γὰρ χαμαλὴ, [7] ἀπὸ τοῦ πρὸς τὰ χαμαὶ εἶναι κυρίως.

καθ' ἕνα χειρὶ ληφθῆναι δυναμένων. χέραδος δὲ ἢ ἑτέρως κατά τινας ἀκαθαρσία πᾶσα συρρέουσα ἐξ ὕδατος, ἀνομασθεῖσα μιμητικῶς ἀπὸ τῆς γινομένης ἤχου ἐν τῷ καλασύρεσθαι. ἔστι δὲ ἑτέρα γένους, ὡς τὸ κίναδος. ἅπαξ εἰρῆσθαι ὑπὸ τοῦ Ὁμήρου. ἑτέρωι δὲ χέραδος εἶπον τὸ πλῆθος τῶν θαλασσίων ἢ ποταμολαμίων ψήφων. ἄλλοι, τὴν μετ' ὀστράκων καὶ λίθων ἰλύν. ἢ τῶν εἰς χερμάδας ἐπιτηδείων λίθων. τοῦτο δὲ ἀλλαχοῦ ἄσιν καλεῖ, ὃ ὅτι ῥύπον ἐν ὕδατι ξηρὸν, ἢ συνελομώτερον, κατὰ τοὺς παλαιοὺς, τὸ ἐξ ὕδατος. τινὲς δέ φασιν ὅτι συνωνυμοῦσιν ἰλὺς, καὶ ἄσις, καὶ χέραδος. Πίνδαρος δὲ εἰπὼν, χεραδὶ παμφόρῳ, (sextâ Pyth. 1ª. Antistroph.) δίδωσι νοεῖν, ὅτι ἔστι καὶ ἡ χεραὰς τ᾽ χεραδος. εἰ μὴ ἄρα φιλονεικῶν τις καὶ ἐκεῖνο ἑτέρως κλίνει χεράδει ἀφ' οὗ διφθόγγου, ὡς τῷ κινάδει, καθ' ὁμοιότητα

Χεῦαι. Terram infundere, & ſuper mortuos ſpargere:

Tumulumque mihi ſuperfuſâ terrâ aggere. ——

Unde dicitur χυλὴ, non proprie quidem terra, ſed ea quæ mortuis ſuperfunditur.

Χηλός. Arca, ſic dicta quod diducatur dum aperitur.

Χηραμός. Latibulum; & dicitur tanquam χωραμὸς, *id eſt*, in quod quis recedit. Χηραμὸς autem proprie ſignificat ſerpentis latibulum, quod ſolum ſerpentem contineat.

Χηρωσταί. Qui longinquâ affinitate juncti ſunt, & qui propinquis deſtitutorum bona hæreditatis jure obtinent.

Χήτει. Inopiâ:

Inopiâ talis viri. ——

Χηρεύει. Viris caret:

Viris caret, paſcit autem balantes capras.

Χθαμαλή. Formatur per inſertionem Ϝ θ. Dicitur enim proprie pro χαμαλὴ, quod ſit ad terram depreſſa.

Ϝ τείχεϊ τείχει.

1 Χῦσαι. Lege Χεῦαι. Od. Λ. 75.

2 Χηραμός. Il. Φ. 495:

— Κοίλην ἐσέβαλλε πέτρην, Χηραμόν. —

Philemon: Χηραμός κατάδυσις, ἢ κοίλη πέτρα. καθὰ ὁ Ποιητὴς ἐξηγεῖται, κοίλην πέτραν εἰπὼν ἢ χηραμόν.

3 Χηρωσαί. Il. Ε. 158:

— Χηρωσὴ ϳ᾽ ἀλόχῳ κτῆσιν δατέονται.

Ut Heſiod. in Theogoniâ, verſu 607:

— Ἀποφθιμένῳ ϳ᾽ ἀλόχῳ κτῆσιν δατέονται.

4 Χήτει. Vide ſupra in χαλιστὰ, p. 850. Sic Heſiod. in Theogoniâ, verſu 605: χήτει γηροκόμοιο. Immo & Plutarchus *de Adulatione*, laudante Lambert. Bos in *Obſervat.* hanc vocem ſic uſurpavit: ἀλλοτρίοις χρώμασι, χήτει οἰκείων, κοσμεῖσθαι.

5 Χήτει τοιῷδ᾽. Il. Ζ. 463.

6 Ἀνδρῶν. Od. Ι. 124.

7 Χθαμαλή. Od. Ι. 25:

Αὐτὴ ϳ᾽ χθαμαλὴ τανυσπερέλη ἐν ἁλὶ κεῖται.

De cujus loci ſenſu videſis Strabonem in nono Libro.

Χλόη. Ἡ πάντων τῶν χλωρῶν φύσις.

Χθαμαλώτερος. Ταπεινότερος.

Χθών. Ἡ γῆ, ἀπὸ τῆς χύσεως. [1]

Χιτών. [2] Ἐσθὴς μὲν τῆς συνήθους ἡμῖν·

——— Μελανὸν [3] δ' ἔνδυνε χιτῶνα.

ὅπερ ἦν τῆς ὥρας·

Ἑκτόρεον [4] δὲ χιτῶνα θεὸς σήθεσσι δαΐξας.

Χλαῖνα. Ἱμάτιον. κυρίως δὲ, τὸ χειμερινόν· [5] ἀφ' οὗ καὶ τὸ χλιαίνειν.

Χλωρὸν δέος. [7] Χλωροποιόν. τοιοῦτος γὰρ ὁ φόβος. [8] ὅταν ἢ λέγεις·

Χλωρὸν, [9] ἐλαΐνον, ———

---

[1] Χύσεως. Sic in Heſ. ubi quidam legendum conjiciebat χώσεως.

[2] Χιτών. Derivatur ex Hebraico כתנת.

[3] Μελανόν. Il. Β. 42.

[4] Ἑκτόρεον. Il. Β. 416.

[5] Χειμερινόν. Hinc Pindarus in 9ª. Olymp. 4ª. Antiſtroph. de victore dicit qui, in Theoxeniis, χλαῖναν, victoriæ præmium, acceperat:

Καὶ ψυχεῶν ὀπάτ' ὀδυνηρὸν φάρμακον ἀνεῖς
Πελλάνᾳ φέρε.

Sic in 10ª Nemeor. verſu 82:

Ἐκ δὲ Πελλάνας ἑπτεσσάμφορος
Νῶτον μελαναῖσι χρῄσαις.

Quæ quidem Pindari verba eo magis notanda ſunt quod iis corrigi poſſit Pauſaniæ error qui in Achaicis c. 27. argentum, non vero chlænam, certaminis præmium conſtituit. Τιθέντες, inquit, ἀργύριον ἆθλα τῇ νίκης. Certe hiſce in rebus longe major Pindaro fides habenda eſt qui victorum præmia manibus & oculis uſurpaverat. Præterea cum eo facit Philemon ineditus qui in Λύκαια ſic habet: Λύκαια. σημαίνει ἆθλα ἀνακείμενα τῷ Λυκαίῳ Διὶ ἐν Ἀρκαδίᾳ. δίδοται δὲ ἐν τούτοις τρίπους χαλκῆς. πολλοὶ δὲ ἄγονται ἀγῶνες ἐν Ἀρκαδίᾳ. Λύκαια, Κόρεια, Ἀλέαια. ἐν δὲ Θήβαις, τὰ Ἡράκλεια, τὰ δ' αὐτὰ καὶ Ἰολάεια καλεῖται. ἐν μὲν Θεσπιαῖς, Ἐρώτεια. ἐν δὲ Λιβαδείᾳ, τὰ καλούμενα Ἐρώτεια βασίλεια, καὶ Τροφώνεια. ἐν δὲ Πελλήνῃ τῆς Ἀχαίας ἀγὼν, ὁ καλούμενος Θεο-

Χλόη. Natura eorum omnium quæ viridia ſunt.

Χθαμαλώτερος. Humilior, ad terram magis depreſſus.

Χθών. Terra, ſic dicta quod diffundatur.

Χιτών. In ſenſu apud nos uſitato:

——— *Mollemque induit tunicam.*

Et pro loricâ:

Hectoream vero loricam circa pectora dividam.

Χλαῖνα. Veſtimentum; proprie hiemale; ſic dicitur ex χλιαίνειν, quod eſt calefacere.

Χλωρὸν δέος. Timor qui viridem reddit; talis enim eſt timor. Cum vero dicit:

Viridis, oleagina, ———

ξένεια. ΤΟ ΔΕ ΑΘΛΟΝ ΕΣΤΙ ΧΛΑΙΝΑ. οἱ δὲ Αἰγίνῃ, τὰ Αἰάκεια.

7 Χλωρὸν δέος. Il. Η. 479. Θ. 77. Ξ. 506. &c. Philemon: Χλωρός. Ὁ ὠχρός.. ἰσέον δὲ ὅτι ὁ μόνον ἐστὶ ὠχρότητος ἡ χλωρότης μεταφορικῶς τίθεται ἀπὸ τοῦ χρώματος, ἀλλὰ καὶ προσφατόν ἐστιν, ὅτε καὶ τὸ νεάζον δηλοῖ, ἀπὸ τοῦ ἐν τῇ χλόῃ νεοθαλές. ἔστω γοῦν καὶ χλωρὸν τυρὸν λέγομεν τὸ νεοπαγῆ, ἅπερ ἔνιοι πάλιν τὸ μὴ τοιοῦτον, ξηρόν. λέγεται δὲ καὶ γόνυ χλωρόν, τὸ νεαρόν, ἀπὸ τούτου θεναρὸν, ἀπὸ οὗ ἴον ἔχουσιν οἱ ξηροί..... καὶ λόγοι χλωροὶ, ἀντὶ τοῦ ἀκμαῖοι, νέοι. ἀπὸ μεταφορᾶς τῆς καλάμων, οἱ ὄντες μὲν χλωροὶ, ἀπαλοί εἰσι· ξηραινόμενοι δὲ, ξηροὶ καὶ σκληροὶ γίνονται. In λόγοι χλωροὶ vide doctiſſimi Valckenarii eruditiſſimam Epiſtolam Criticam ad Rowerum, ubi hæc Euſtathii verba, ποιηταὶ λόγων χλωρῶν, corrupta eſſe ex illo Theocriti, ποιεῖν τι δεῖ εἰς γόνυ χλωρὸν, recte docet. At, in Phrynichi Arrabii Προπαρασκευῇ Σοφιστικῇ inedita, χλωρας τυρὸς eſt ὁ νέος καὶ πρόσφατος.

8 Φόβος. Heſ. addit, χλωριάστως ποιητικός.

9 Χλωρόν. Lege χλωρὸν, ἐλαΐνεον. Od. Ι. 320:

— Ῥάπαλον περὶ σηκῷ,
Χλωρὸν, ἐλαΐνεον, τὸ μὲν ἔκλαμψ ὄφρα φυροίη.

θέλει λέγειν, ὑ πολυχρόνως ἐκτετμημμένον. ὅταν δὲ λέγει·

Πὰρ [1] δὲ μέλι χλωρὸν, ——

ἤτοι νέον, ἢ ἀπὸ τῦ χρώματος. καθὸ μελάχρων [2] τινὰ λέγομεν, ἢ ἡσυχῆ. ἢ τὸ ἀπὸ τῆς χλωρῶν συναγόμενον ὑπὸ τῆς μελιασῶν.

Χλούνην. Χλοεύνην. τὰς [3] ἐν τῇ χλόῃ εὐναζομένας.

Χλωρηΐς ἀηδών. [4] Ἀπὸ τῦ χρώματος, ἢ ἀφ' τὸ ἐν χλωροῖς δένδροις ᾄδειν.

Χοάνοισι. [5] Ταῖς χωναῖς, οἷον τοῖς χωνεύμασιν, εἰς ἃ ἐγχεῖται τὰ χωνευόμενα.

Χόλος. Ἤτοι πολυχρόνιον πάθος, ἢ τὸ αὐτὸ τῇ μήνιδι, ἢ τὸ ὀλιγοχρόνιον·

Νῦν δ' [6] ἤδη μὲν ἐγὼ παύω χόλον. ——

Χολωθείς. Εἰς χόλον ἀχθείς.

Χοίνικος. [7]

—— Ὅς [8] κεν ἐμῆς γε

Χοίνικος ἀπόπλῃ. ——

ὁ δὲ Ἡλιόδωρος θέλει δηλῦν, ἀπὸ μέρους, [9] τροφῆς, οὐκ ἀποθάνως.

Χραισμεῖν. Βοηθεῖν, ἀπὸ τῦ χρείαν τινὰ ἔχοντα [10] τινὸς βοηθείας.

---

[1] Πὰρ δέ. Il. Λ. 630. Paulo aliter apud Homerum legitur:

Ἴδε μέλι χλωρὸν, πὰρ δ' ἀλφίτα ἱερὰ ἀκτὴν,

non vero, πὰρ δὲ μέλι. In Theocrito unâ voce legitur, μελίχλωρον. Scilicet in decimo Idyllio, versu 27:

Βομβύκα χαρίεσσα, Σύρων καλέουσί τυ πάντες,
Ἰυγὲν, ἁλιόκαυστον· ἐγὼ δέ μόνος μελίχλωρον.

Quemadmodum fere Lucretius, vanum amantium errorem deridens, sic loquitur in quarto Libro:

Nigra, μελίχρως est: immunda & fœtida, ἄκοσμος.

[2] Μελάχρων. Lege μελίχρων; & forte προσηνῆ, vel ἡδέα, pro ἡσυχῆ.

[3] Τὰς. Lego τὰ, & διαζόμενον.

[4] Ἀηδών. Od. Τ. 518:

Ὡς δ' ὅτε Πανδαρέου κούρη χλωρηΐς ἀηδών.

Hinc emenda Etymol. qui male habet p. 813. Χλωρὶς ἀηδὼν, pro χλωρηΐς.

[5] Χοάνοισι. Il. Σ. 470:

Φῦσαι δ' ἐν χοάνοισιν ἰήχουσι πᾶσαι ἐφύσαν.

indicat recenter exciſam. At cum habet:

Juxta autem mel viride, ——

mel, aut ob novitatem, aut ob colorem, ſic vocat; quemadmodum aliquem dulcem & mitem vocamus μελίχρων. Aut indicat ab apibus collectum ex floribus & herbis quæ ſunt virides.

Χλοΐνην. In gramine recubantem.

Χλωρὶς ἀηδών. Luſcinia viridis, ſic dicta, vel ob colorem, vel quod viridibus inſideat arboribus.

Χοάνοισι. Fornacibus fuſoriis, quibus inſunt ea quæ funduntur.

Χόλος. Aut diuturnus animi affectus, idem quod μῆνις, aut exiguo tempore durans:

Nunc quidem ego jam depono iram. ——

Χολωθείς. Ad iram incitatus.

Χοίνικος.

—— *Qui meam*

Attigerit χοίνικα. ——

Heliodorus recte videtur interpretari alimenta, cibos, per ſynecdochen partis pro toto.

Χραισμεῖν. Auxilium ferre; ſic dicitur ex χρήμα, *id eſt*, quod aliquis aliquo auxilio opus habeat.

---

6 Νῦν δ'. Il. T. 67. Pro ἤδη, in noſtris Homeri Editionibus legitur ἤτοι.

7 Χοίνικος. Philemon ineditus: Χοῖνιξ, λέξις δίσημος· ὅτι δηλοῦσι τὸ σκεῦος τὸ μετρῆν, καὶ τὸ μετρούμενον πρᾶγμα. ἔστω δὲ καὶ μέδιμνος, καὶ τὸ τάλαντον, καὶ ὁ ξέστης, καὶ ἕτερα πολλά. ἐκαλεῖτο δὲ καὶ δίστομος ποδῶν χοῖνιξ, καθ' ὁμοιότητα δὲ κατὰ τὸ σκεῦος τροχιλότηλος. εἰσὶ δὲ παλαιοὶ ἁπλῶς ἔστω φασὶ χοινίκαι πυχεῖαι, πίδαι, ὧν ἡ δύβεια ἡ χοινίκη παρωνομασθεῖσα ἐκ τοῦ χοίνικος χωικῆς.

8 Ὅς κεν. Od. T. 28.

9 Μέρες. Heſ. quoque habet, αἱ ἀπὸ μέρες τροφαὶ; ubi male, ut ex Apollonio apparet, αἱ ἡμερήσιοι τροφαὶ, vel ἀφ' ἡμέρων Menagius, ἡμέρας τροφαὶ Florens Chriſtianus, αἱ ἡμερότροφαι, ſive αἱ ἀμφημεροτρόφαι, Corſinius legebant.

10 Ἔχονλα. Lege ἔχειν, vel omiſſum puta verbum.

Χραΐσει. [1] Καταξύσει τὰ χρῶτα.

Χρεῖος. Ὀφείλημα.

Χριμφθῆναι. Ἐμπελάσαι.

Χρόμαδος. Ποιὸς ψόφος.

Δεινὸς [2] δὲ χρόμαδος γλυφῶν γλύετο. ——

Χρυσηλακάτου. [3] Καλλιτόξου.

Χρυσαόρου. Τοῦ χρυσῆν ἄορ ἔχοντος.

Φοίβου. [4] Ἀπόλλωνος χρυσαόρου. ——

Χρυσῆς Ἀφροδίτης. Καλῆς, ἀπὸ τοῦ παρ' ἡμῖν θαυμαζομένης ὕλης.

Χρυσορράπις. Ὁ Ἑρμῆς, ἀπὸ τῆς ῥάβδου, οἷον καλαμήχανος. [5] λέγεται γὰρ ῥάπτειν μεταφορικῶς, τὸ δηλὰ συντιθέναι, [6] τῶν βουλευομένων.

Χρυσήνιος. Χρυσᾶς ἡνίας ἔχων. [7]

Χρυσάμπυκας. [8] Ὁ μὲν Ἀπίων, χρυσοχαλίνους. βέλτιον δὲ, χρυσέους δεσμοὺς ἐχούσας, ἀπὸ τοῦ ἄμπυκα, ἥτις ἐστὶ τῶν τριχῶν εἰς τὸ ἄνω σύλληψις. [9]

---

[1] Χραΐσει. Lege χραύσῃ, & καταξύσῃ cum Heſ. Il. E. 138:

Οὐ ῥά τε ποιμὴν ἀγρῷ ἐπ' εἰροπόκοις ὄϊεσσι
Χραύσῃ. —

[2] Δεινὸς. Il. Ψ. 688.

[3] Χρυσηλακάτου. Epithetum Dianæ. Il. Π. 183:

Ἐν χορῷ Ἀρτέμιδος χρυσηλακάτου κελαδεινῆς.

In Χρυσηλάκατος vide Heſ. cum noſtro Apollonio ad verbum conſentientem, quemque Homeri Scholiaſtæ deteriorem interpretationem ſecutum eſſe contendit Palmerius, cum, ex hujuſce Critici mente, χρυσηλάκατος eam potius ſignificet quæ *auratofuſo*, quam quæ *auratis* utatur *ſagittis*. Quod quidem mihi certiſſimum videtur, cum Pindarus in quintâ Nemeor. habeat χρυσαλακάτων Νηρείδων, quibus mehercle aurea colus magis convenit quam aurea ſagitta.

Χραΰσει. Perſtringat cutem.

Χρεῖος. Debitum.

Χριμφθῆναι. Accedere.

Χρόμαδος. Quidam ſtrepitus:

Graviſque crepitus maxillarum factus eſt. ——

Χρυσηλακάτου. Quæ habet pulchrum arcum.

Χρυσαόρου. Aureum enſem habentis:

Phœbi Apollinis aureum enſem geſtantis. ——

Χρυσῆς Ἀφροδίτης. Pulchræ Veneris, ſic dictæ ob materiam quæ apud nos in admiratione habetur.

Χρυσόῤῥαπις. Qui pulchra machinatur. Sic Mercurius dicitur ob virgam. Nam aliquid callide componere ac ſtruere, & conſilia concoquere, metaphorice vocatur ῥάπτειν.

Χρυσήνιος. Aureas habenas habens.

Χρυσάμπυκας. Apion interpretatur aurea fræna habentes. Melius autem quis explicaret auratos funiculos, aurata habentes vincula: tunc derivatur ex ἄμπυξ quæ eſt capillorum ſupra reductorum collectio.

---

4 Φοίβε. Il. E. 509.

5 Καλαμήχανος. Sic Heſ. cujus hinc firmatur Lectio male ſollicitata.

6 Ἐπὶ συνλιθέναι. Inverſum ordinem ſic reſtituendum cenſeo: μεταφορικῶς τὸ, συνλιθέναι, ἐπὶ τῷ &c.

7 Ἔχων. Heſ. addit, ὁι- ὑ, καλάς· ἢ καλλίδιφρον.

8 Χρυσάμπυκας. Male apud Heſ. Χρυσάμπυκον. Apud Homerum de equis dicitur Il. E. 358:

— Χρυσάμπυκας ἵππους ἐλάσασα.

Hoc epithetum Heſiodus, in Theogoniâ, verſu 916. Muſis ſic tribuit:

Ἐξ ἧς οἱ Μοῦσαι χρυσάμπυκες ἐξεγένοντο.

Sic Pindarus, ſecundæ Iſthm. initio:

— Ὅι χρυσαμπύκων

Ἐς Δίφρον Μουσᾶν ἔβαινον.

9 Σύλληψις. Heſ. ἀνάληψις. Sic Juvenalis Sat. 2. verſu 96. a Clariſſimo Tollio ad Heſ. laudatus:

Reticulumque comis auratum ingentibus implet.

Χρήματα. [1] Οὐχ ὡς νῦν, τὸ ἀργύριον, ἢ τὰ ἀφέφορα [2] νῦν λεγόμενα, ἀλλ' οἷς ἄν τις χρήσαιτο. [2]

Χρειοῖ. [3] Χρείαι καὶ ἐνδείαι.

Χρείων. [4] Χρησμολογῶν.

Χρησόμενος. Χρησμὸν διηθησόμενος. [5]

Χρήϊζοντα. Χρείαν ἔχοντα, ἐνδεόμενον. [6]

Χρόνιον. Μετὰ πολὺν χρόνον.

Χυταῖσαιτο. [7] Ἀλείψαιτο μὴ λύσαιτο.

Χωόμενος. [8] Χολούμενος, ἀνιώμενος καὶ συγχεόμενος καὶ ψυχήν. ὅτι μὲν τὸ Α.

Βῆ δὲ [9] κατ' Οὐλύμποιο καρήνων χωόμενος. ——

ὅτι δὲ τὸ ἀνιώμενος καὶ συγχεόμενος.

—— Χώσαιτο [10] δ' Ἕκτωρ.

---

[1] Διάφορα. Apud Græcos ἀφέφορον significat *argentum, pecuniam.* Suidas τὸ ἀφέφορον πρᾶγμα interpretatur τὸ τίμιον, & exemplum adducit quod e fragmento Polybi Lib. 4. p. 400. depromptum esse docuit illud Britanniæ lumen, & acutissimus Criticus, Jo. Toup in Emendat. in Suidam T. I. p. 97. Ad hunc Suidæ locum sic habet Kusterus: » Suidas vo» cem ἀφέφορον hîc interpretatur τίμιον. » Sed rectius, & magis ex mente scripto» ris anonymi, dixisset ἀργύριον, *id est*, » pecuniam. Illo enim sensu vocabulum » hoc apud Polybium, Dionysium Hali» carnasseum, aliosque scriptores Græ» cos interdum accipi paulo doctiores » non ignorant.

[2] Χρήσαιτο. Elegantissime Teles apud Stobæum, pag. 522: ἔφασαν γὰρ τῶν ἀνθρώπων ὃς μὲν χρήματα ἔχειν, ὃς ἢ κτήματα· ὃς μὲν γὰρ χρῆσθαι τοῖς ὑπάρχουσι, ὃς ἢ μόνον κεκτῆσθαι.

[3] Χρειοῖ. Il. Θ. 57:

Χρειοῖ ἀναγκαίῃ. —

Haud scio an non caput articuli exciderit ex hâc Hes. glossâ quæ sic legitur: Χρείαι. ἐνδείαι. Suspicor scriptum fuisse: Χρειοῖ. χρείαις καὶ ἐνδείαις; quemadmodum le-

Χρήματα. Non, quemadmodum hodie, argentum, aut quod nunc dicitur διάφορα, *id eſt*, bona; ſed ea quibus aliquis uti poſſit.

Χρειοῖ. Inopiâ atque penuriâ.

Χρησόμενος. Oraculum petiturus.

Χρηΐζοντα. Opus habentem, indigentem.

Χρόνιον. Poſt longum tempus.

Χυτλώσαιτο Ungeretur poſt lotionem.

Χωόμενος. Iratus, afflictus & confuſus animo. In priori quidem ſenſu:

Deſcendit autem ex Olympi verticibus iratus. ——

Et pro afflictus ac confuſus animo:

—— *Afflictus autem fuit Hector.*

---

gitur & in noſtro Apollonio, pro χρείᾳ ᾗ ἐνδείᾳ; cum olim *iota* non ſubſcriberetur, ſed ad latus apponeretur.

4 Χρείων. Od. Θ. 79:

Ὡς γάρ οἱ χρείων μυθήσαλο Φοῖβος Ἀπόλλων.

5 Δηθησόμβρο. Lego, χρησμῷ δεησόμβρο, vel χρησμῷ χρησόμενος. Od. Θ. 81:

Πυθοῖ σὺ ἡγαθέῃ, ὄθ' ὑπέρβη λάϊνον οὐδὸν Χρησόμβρο. —

6 Ἐνδεόμενον. Male Heſ. ἐνδεόμενα. Vide Il. A. 834.

7 Χυλώσαλο. Male apud Heſ. legitur, χυλῶσαι, τὸ &c. pro χυλώσαλο una voce, & ἀλεῖψαι pro ἀλείψαιλο: nam χυλώσαιλο habet Homerus, Od. Z. 80:

Ἕως χυλώσαιλο σὺν ἀμφιπόλοισι γυναιξίν.

Male quoque legebatur in Apollon. Χυλώσαιλο. ἀλείψαι τὸ μιλαλέσκεσθαι, pro ἀλείψαιλο μὴ λέσκεσθαι; ut habet Etymol. Χυλῶσαι, οὐχ ἁπλῶς τὸ ἀλεῖψαι. ἀλλὰ τὸ ἐπὶ λεπρῷ ἀλείψασθαι, χυλώσασθαι ἔλεγον. καὶ χύτλοι, τὸ μετ' ὕδατος ἔλαιον.

8 Χωόμβρο. Quibuſdam derivatur ex חמה, *æſtus*, *furor* Hebr.

9 Βῆ δέ. Il. A. 44.

10 Χώσαλο δέ. Il. Ξ. 406.

Υ

Ὑάμαθος. [1] Ἡ ὑδαθαλέα ἄμμος.

Ψεδνή. [2] Ἀραιὰ, μαδαρὰ, οἷον ἀπεψιλωμένη.

Ψιάδας. Ψεκάδας. [3]

Ψολόεντα κεραυνόν. Ἤτοι τὸ τεφρώδη. ψόλος γὰρ, ἡ αἰθάλη. ἢ, ὡς ἔνιοι συνθέτως, πεσολόεντα, τὰ ἀφ' ὧν πεσεῖν ὀλοὸν γινόμενον, τυτέσιν ὀλοθρευτικὸν τούτοις οἷς ἂν ἐμπέσῃ. ἢ τὰ κατὰ ψαῦσιν ὀλλύντα, ἢ τὰ μελάνοντα.

Ψυχρὸν ἔλε χαλκὸν ὀδοῦσι. [4] τὸν ἀποψύχοντα τὰ σώματα διὰ τῆς ἀναιρέσεως.

Ψύχειν. Τὸ ἐν ἀνέμῳ τὶ πέσειν.

Ψύξασα. Ἑως γ' βεβλημένα δόρατος ὑφ' Ἕκτορος

Ἥκα [5] μάλα ψύξασα, ——

οἷον τῷ ἀνέμῳ παρενέγκασα.

---

[1] Ψάμαθος. Lex. Mſ. Sangermanenſe: ψάμαθος. Παραθαλάσσιος ἄμμος. ἄμαθος γὰρ, ἡ μεσόγειος. Vide Ammonium.

[2] Ψεδνή. Il. B. 219.

Υ

Υάμαθος. Maritima arena.

Ψεδνή. Rara, glabra, quaſi depilata.

Ψιάδας. Tenues pluvias, rores.

Ψολόεντα κεραυνόν. Aut cinereum fulmen; nam ψόλος eſt favilla. Aut, ut quidam interpretantur quaſi vocem compoſitam, πισολόεντα, pro ψολόεντα, quod decidendo iis mortem affert quibus ingruit, aut quod ea perdit, aut denigrat, quæ attingit.

Ψυχρὸν ἔλε χαλκὸν ὀδοῦσι. Accepit dentibus ferrum quod morte refrigerat.

Ψύχειν. Vento expoſitum aliquid pati.

Ψύξασα. Dicitur de haſtâ ab Hectore projectâ:

Senſim admodum ψύξασα, ——

id eſt, vento abreptam aliò declinans.

— Ψεδνὴ δ' ἐστενήνοθε λάχνη.
Vide doctiſſimum Pierſonium ad Mœrin, in vocem ψιδνός.

3 Ψεκάδας. In Heſ. ψακάδας.

4 Ὀδοῦσι. Il. Ε. 75.

5 Ἧκα. Il. Υ. 440.

Ω

Ὦ. Ψιλούμενον καὶ περισπώμενον [1], ἤτοι ἄρθρον κλητικόν· [2]

Ὦ φίλοι [3] ἥρωες, Δαναοί. ———

ἢ ὑπόρρημα χειλιασμῷ δηλωτικόν·

Ὦ πόποι. [4] ———

δασυνόμενον ᾧ καὶ ὀξυνόμενον, ἤτοι ἄρθρον δυϊκὸν ὑποτακτικόν, [5] ὀρθῆς καὶ αἰτιατικῆς δηλωτικόν. [6] ὀρθῆς μέν·

Ὦ τ' ὀλίγῳ ἐνὶ χώρῳ ἐρίζητον περὶ νίκης. [8]

αἰτιατικῆς δέ·

——— Ὃν ποτ' [9] Ἀχιλλεὺς

Ἴδης ἐν κνημοῖσι δίδη μόχοισι λύγοισι.

σημαίνει καὶ ἀνωνυμίαν [10] σύναρθρον Γ προσώπου, ὀρθῆς ☾ δυϊκῆς ☾ δηλωτικὴν [11] αἰτιατικῆς· [12]

Ὤμωξέν τ' [13] ἄρ' ἔπειτα, καὶ ὃ [14] περιλήγετο [15] μηρῷ.

---

[1] Ψιλούμενον καὶ περισπώμενον. Male, in ſuo Specimine, Montfauconius edidit ψιλόμου καὶ περισπώμου.

[2] Ἄρθρον κλητικόν. Sic edidit Montfauconius in ſuo Specimine. Fortaſſe legendum, ἄρθρου κλητικῆς. In Codice Mſ. per compendium legitur κλητ. Vide Specimen Lectionis ære excuſum, ubi totum Apollonii *omega* exhibuimus; ut hinc redargui poſſint, quæ crebra ſunt in hàc Litterâ, Montfauconii παρωφήματα.

[3] Ὦ φίλοι. Il. Z. 67.

[4] Ὦ πόποι. Il. A. 254.

[5] Δυϊκὸν ὑποτακτικόν. Montfauconius edidit, δυικῆ ὑποτακτικῆ. In Codice Mſ. hæ terminationes effinguntur per compendium. Ego vero legerem, ἄρθρου δυϊκῆ ὑποτακτικόν, ut in O ſupra habe. p. 586: Ὁ προτακτικὸν ἄρθρου ἑνικῆ ἀρσενικῆ, καὶ ὑποτακτικὸν ἐδείκνυε.

[6] Δηλωτικόν. Male apud Montfauconium, operarum fortaſſe vitio, δηλοῖκόν. Nuſquam, ut infra patebit, plures & graviores in Bibliothecam Coiſlinianam irrepſerunt errores quam in hanc unam dimidiam paginam.

[7] Ὦ τ'. Il. M. 423. Sic legendum. Male

Ω

Ὦ. Cum ſpiritu tenui & accentu circumflexo, aut eſt articulus vocandi:

Amici Heroes, Danai. ——

Aut adverbium quod lamentationem indicat:

Proh dii. ——

At cum ſpiritu aſpero & accentu acuto, aut eſt articulus dualis poſtpoſitivus qui nominativum, aut accuſativum notat. Sumitur quidem pro nominativo, in hoc verſu:

Quique exiguo in loco litigant de victoriâ.

Accuſativum vero deſignat:

——*Quos olim Achilles*
Idæ in jugis ligavit teneris viminibus.

Significat & pronomen articulo copulatum tertiæ perſonæ, eſtque nominativi & dualis index atque accuſativi:

Flevitque poſtea, & ſua percuſſit femora.

ὃ habet Codex Mſ., cujus contra fidem Montfauconius edidit ὦ, non præmonitis Lectoribus.

8 Νίκης. Male edidit Montfauconius νίκῳ. In noſtro hodie Homero legitur ἴσης. Vide Specimen noſtræ Editioni præfixum, ubi hæc æri inciſa exhibentur.

9 Ὅν ποτ'. Il. A. 105. Lege ὧ ποτ', ut habet Homerus.

10 Ἀνδρομέαν. Male edidit Montfauconius ἀυτῇ, idque nullo ſenſu; cum tamen ſæpiſſime idem compendium in eodem occurrat Codice; quod cum alias recte aſſecutus fuiſſet vir de palæographiâ optime meritus, hîc tamen dormitavit, & infeliciter lapſus eſt. Vide Specimen.

11 Καὶ ἐυϊκῆς καὶ ἐηλαſιϰήν. Legerem, unâ voce tranſpoſitâ, ὀρθῆς καὶ ἐυϊκῆς καὶ αἰτιαſιϰῆς ἐηλαſιϰήν.

12 Ἀſιαſιϰῆς. Male hîc quoque Montfauconius edidit ἀſιαſιϰὴν, pro ἀſιαſιϰῆς.

13 Ὠμωξέν τ'. Od. N. 198.

14 Ὦ, & μητρῷ. Sic recte apud Hom. Male in Codice Mſ. ᾧ μητρῷ.

15 Πεπαλήγελο. Male apud Montfaucon. ϖεϖαλήγελο.

τᾶυτα [1] μὴ χωρὶς τῦ l γραφόμενον. ἢ ϖεριϖωμένον, ἄρθρον ὑϖοτακτικὸν ὅτι δοτικῆς ϖτώσεως·

Ὧ, κεν [2] ὁϖλώθησι θανόντι γινομένῳ τε.

ἢ ἀντωνυμίαν σύναρθρον [3] τὸ [4] ὅτι τῦ [5] ϖροσώϖῳ, ἀντὶ τοῦ τῷ αὐτοῦ, ἢ τῷ ἑαυτοῦ. ἢ ἐϖὶ μὴ τῦ Α· [6]

Αἱ μὴ [7] ἔτι ζωὸν γόον Ἕκτορα ϖῶ ἐνὶ οἴκῳ.

ἐϖὶ δὲ τῦ δευτέρου·

Ὧ αὐτῦ τε [8] νόῳ, ὅτε μὴ θεὸς [9] αὐτὸς ἐϖέλθῃ. [10]

Ὡς. Ἀντὶ τοῦ νυ, [11] ἀντὶ τοῦ ὕτως·

Ὡς ἐϖὼν πυλέων [12] ἀξέασυτο. ———

---

1 Ταῦτα. Lege τᾶτο, pro ταῦτα; vel γεγαφόμθμα, aut γεγάφομθ, pro γεγαφόμθμον. Certe in accusativo, ὦ μηθὲν, nullum *iota* subscriptum est. Male punctum ante γεγαφόμθμον fixit Montfauconius; unde sensus omnis turbatur.

2 Ὧ, κεν. Sic versus legitur Od. Δ. 208:

— Ὧ τε Κρονίων
Ὄλεθον ἐϖιπλώσῃ γαμιέσσῃ τε, γεινομένῳ τε.

3 Ἀντωνυμίαν σύναρθρον. Hîc quoque graviter erravit Montfauconius, cum, sine ullo sensu, edidit ἀυτῷ, pro ἀντωνυμίαν.

3 Τό. Hîc delerem τό.

5 Τῦ. Post Β, omissum puto Γ, *id est*, τρίτου.

6 Α. Montfauconius habet πρώτου. Mallem πρωτέρου, cum de duobus tantummodo agatur.

7 Αἱ μὴ. Il. Ζ. 500.

8 Ὧ αὐτῦ τε. Od. Π. 197. ubi ἀυτῷ γε.

9 Μὴ θεός. Sic in Codice Manuscripto, sic in Homero. Vix credo oculis cum video Montfauconium conjunctim μηθὲς edidisse, & addere sic legi. Tantum ne virum compendio litterarum usitatissimo deceptum fuisse, ubi pro θεὸς scribitur θς, ut in omnibus Codd. Mss. & apud Latinos Ds. pro Deus, & Dnus pro Dominus? Vide Specimen.

10 Ἐϖέλθῃ. Hodie apud Homer. ἐϖελθών.

11 Ἀντὶ Τ νυ. Nullo sensu. Lego ἀντὶ Τ νῦν συνήθως, ἢ &c. *id est*, in sensu apud nos usitato: ut habet Hes. Ὡς, συνήθως; & exemplum affert ex Il. I. versu 643. quod ex Apollon. excidisse puto, qui communem & usitatiorem significationem primo loco apponere solet, ut passim videre est. Contrario prorsus modo infra leges: Ὧδε. Κατὰ Ἀρίσαρχον ἐδέησε συνήθως ἡμῖν κεῖται. Notandum autem est voci νυ superimponi quamdam lineolam, quæ in plurimis Codicibus Manuscriptis absentiam litteræ *nu* indicat, unde, pro νυ, lege νῦν. Vide Specimen. At aliquis, non immerito quidem, objicere posset non recte in Græcâ linguâ dici ἀντὶ Τ νῦν

Et in hoc quidem loco nullum *iota* ſubſcriptum eſt. At cum accentu circumflexo, articulus eſt poſtpoſitivus in dativo caſu:

——— *Cui Saturnius*
Felicitatem deſtinat & uxorem ducenti, & naſcenti.

Aut eſt pronomen articulo copulatum tertiæ perſonæ, pro *illius*, aut *ſuo*. Et in priori quidem ſenſu:

Quæ quidem adhuc vivum lugebant Hectorem in illius domo.

At in poſteriori:

Suâ ipſius mente, niſi deus ipſe ſupervéniens.

Ὡς. Ponitur pro *ſic*:

Sic loquutus portas egreſſus eſt. ———

συνήθως, ſed potius, ἐπὶ τῇ νῦν συνήθως; quod quin ſic legatur per me non obſtat. An voluiſſet Apollonius τὸ ὡς aliquando ſumi in ſenſu particulæ νυ, quam falſo expletivam vocant, ut cum ſubjunctum quibuſdam adverbiis fere vacat? Sic ὡς ἑτέρως apud Demoſthen. *pro Coronâ*, pro ſimplici ἑτέρως, & ὡς ἀληθῶς, *vere*, apud Platon. de Republicâ, L. I. qui & in Phædone dixit, νῦν δ' θαυμασίως ὡς ἄθλιος γέγονεν, ut Demoſthen. θαυμασῶς ὡς ἐλυπήθην. Idem Plato in Sympos. ὑπερφυῶς ὡς χαίρω, & in Phædon. ὑπερφυῶς μὲν ἔν ὡς βέλομαι. Vacat quoque cum dicitur ὡς ἄθε, ut cum legitur apud Platon. ὡς ὅτι βέλτιστον, & apud Xenophont. L. I. Hellen. ἐπειδὴ τῷ Φάρακι ὡς ὅτι ὀκνοίη μὴ &c. Fortaſſe quoque ex confuſione exempli ab Apollonio allati, & omiſſione quorundam vocabulorum, ortum eſt mendum, & ſic legendum eſſet:

Ὡς. Ἐπὶ Ϝ.
Ὡς νῦν ἠδώσιμι. — (Od. ξ. 503.)
vel, Ὡς. Ἀντὶ Ϝ ἄθε, ἔτον·
Ὡς νῦν ἠδώσιμι. —

Sed ad Marginem Cod. Mſ. recentior manus ſcripſit: ὄφρα, τέως, τόφρα, ἕνεκα, quod quis fortaſſe ſic cum ἀντὶ Ϝ νῦν conjungeret, ἀντὶ Ϝ νῦν ὄφρα; quaſi hæc a librario omiſſa primo fuiſſent. Poſſem & aliquot alias afferre emendationes quibus me ex hoc loco, omnium hactenus in noſtro Lexicographo occurrentium difficillimo, expedire conarer, ſed hæc ſufficiant; & tibi certiora edocto:

— *Quâ ſit eundum*
Ipſe viam monſtret ductor Atlantiades.

12 Πυλέων. Il. H. 1. Male, contra fidem Codicis Mſ. & Homeri, πύλεως edidit Clar. Montfauconius.

ἐπὶ δὲ τ῀ παραβολῆς· [1]

Ὡς [2] δὲ λέων ἐν βυσὶ θορών. ——

ἀντὶ τοῦ ἵνα, ἢ ὅπως·

Ὡς ἂν [3] μὴ πλαγχθεν κῆρ χρόα καλὸν ἰάψῃ.

ἀντὶ δὲ τοῦ ὅτε·

Ἕκτωρ [4] δ' ὡς Σκαιάς τε πύλας καὶ πύργον [5] ἵκανε.

ἀντὶ δὲ τοῦ ὅτι· [6]

Ἦ ῥ' οὐκ ἄλις, [7] ὡς [8] καὶ τεύχε' ἔχει καὶ ἀγάλλεται αὐτως;

ἀντὶ δὲ τ῀ πρός·

Ὡς αἰεὶ [10] τὸ ὁμοῖον ἄγει Θεὸς ἐς [11] τὸ ὁμοῖον.

δασυνόμενον δὲ ⟨ψιλούμενον τὸ ὡς, τὸ ὁμοίως [12] δηλοῖ·

Ἀλλὰ καὶ ὡς [13] ἐθέλω δόμεναι πάλιν. ——

καί·

Ἀλλ' ὅ γ' ὡς ἑτάρους ἐρρύσατο [14] ἠμὲν ἔπειτα

Ὠγυγίην. [15] Ὄνομα τ῀ Καλυψοῦς νήσου·

Νῆσον [16] ἐς Ὠγυγίην οἰκτρυνέμεν. [17] ——

---

[1] Ἐπὶ δὲ τ῀ παραβολῆς. Exemplum addit ubi ὡς in comparatione adhibetur. Pessime, quod miror, edidit Montfauconius, ἐπὶ τ῀ παραβάσεως. Etymol. Ὡς.... σημαίνει.... παραβολήν·

Ὡς ἢ λέων οὐ βυσὶ θορών. —

Vide Specimen, ubi παραβολῆς per compendium exhibetur.

[2] Ὡς δέ. Il. E. 161.

[3] Ὡς ἄν. Od. B. 376. ubi ἰάπτῃ, pro ἰάψῃ.

[4] Ἕκτωρ δ'. Il. Z. 237.

[5] Πύργον. Sic in Codice Mf. at in Homero φηγόν.

[6] Ὅτι. Ad Marginem legitur alterâ manu additum: καὶ ἀντὶ τ῀ ὅτε, ἤτοι, ὧν (sic) πῶς, οὕτως, ὥστε, κἂν, ἀλλὰ, ἤν, γοῦν, ἐὰν, δὴ, πλὴν, ὅμως, κομιδῇ, ἴσως, ἄρα.

[7] Ἦ ἐχ ἄλις. Il. P. 450.

[8] Ὡς. Hanc vocem, hîc maxime necessariam, omisit Montfauconius.

[9] Ἀγάλλεται. In Vulgatis Homeri Editionibus legitur ἐπεύχεται. Nota varietatem Lectionis.

[10] Ὡς αἰεί. Od. P. 218.

In comparatione autem adhibetur:

Sicut autem leo in boves insiliens.——

Et pro *ut*:

Ut non flens corpus pulchrum deformet.

Et pro *postquam*:

Hector autem postquam Scææsque ad portas & ad fagum pervenit.

Et pro *quod*:

An non sufficit quod & arma habeat & glorietur temere.

Et pro præpositione *ad*:

Ut semper similem ducit Deus ad similem.

At ὥς, cum spiritu aspero & accentu circumflexo, significat *verumtamen*:

Verumtamen etiam sic volo reddere.——

Et:

Verumtamen ne sic quidem servavit socios tametsi cupiens.

Ὠγυγίην. Nomen est insulæ Calypsûs:

Insulam in Ogygiam jubeamus ire.——

---

11 Ἐς. Hîc legendum est ὡς: ut apud Homerum.

12 Ὁμοίως. Corruptum est τὸ ὁμοίως. Lege ὅμως, cum Hesychio qui idem affert exemplum.

13 Ὡς. Il. A. 116. Contra in Vulgatis Homeri Editionibus, pro ὡς, in hoc versu, & in sequenti, scribitur ὅς. Nota discrimen.

14 Ἐρύσαλο. Od. A. 6. Sic legendum; at in Cod. Mss. ἐρύωσαλο. Montfauconius male edidit ἐῤῥύσαλο.

15 Ὠγυγίην. Proprie apud Hesychium Ὠγύγια sunt ἀρχαῖα τείχη.

16 Νῆσον. Od. A. 85.

17 Ὀτρυνέμεν. Lege ὀτρύνομεν.

Ὧδε. Κατὰ Ἀρίσαρχον ἁδέως ἔστε συνήθως ἡμῖν κεῖται, ἀλλ' ἀντὶ τοῦ ὅτως τάσσεται.

Ὧδε [1] δέ τις εἴπεσκεν ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον.

ὅπη δὲ ἔ.

Ἤφαισε [2] πρόμολ' ὧδε, ——

ὅτως ἀκύει, πρόσελθε ὅτως ὡς ἔχεις, [3] ἐκ προχείρου, μηδὲν ἀναβαλλόμενος.

Ὠδεε. Ὤζε. ἔνιοι, ᾠδήκει. [4]

Ὤδεε [5] δὲ χρόα πάντα. ——

Ὠΐσθη. Ὑπέλαβεν.

Ὠκα. Ταχέως. ἀπὸ δὲ τούτου ὁ [6] ὠκὺς, καὶ Ἀχίλλευς, ὁ ταχύς.

καὶ ὠκύαλος νηῦς, ἡ ταχεῖα. καὶ ὠκέα Ἶρις. καί·

Ὠκυπέτα, [7] χρυσέῃσιν ἐθείρῃσιν κομόωντε.

Ὠλένας. Πήχεις· ἀφ' οὗ καὶ λευκώλενος Ἥρη, ἡ λευκόπηχυς.

Ὤλακα. Αὔλακα·

Ἰεμένω [8] κὴν ὦλκα, τέμνει δέ τε τέλσον ἀρότρου.

καὶ πάλιν·

Τῷ κέ μ' ἴδοις εἰ ὦλκα διηνεκέως [9] προταμοίμην.

Ὠμησταί. [10] Ὁ μὲν Ἀττικὸς προπερισπᾷ τὸ συνθέτως ἀκούειν.

---

1 Ὧδε. Od. Θ. 328.

2 Ἤφαισε. Il. Σ. 392.

3 Ὡς ἔχεις. At quidam hîc per ὧδε intelligunt *huc*. Unde Hesychius habet: Ὧδε. ἴδιως. ἐλαῦνε. εἰς τοῦτον τὸν τρόπον. (Lege τόπον.) Vide Etymol. Ad Marginem legitur: ἀντὶ τοῦ τῇδε, τοιαύτῃ, ὕλῃ.

4 Ὠδήκει. Alii quidem ab ὄζω, alii vero ab ἰδέα, deducunt.

5 Ὤδεε. Od. Ε. 455.

6 Καί. Post καὶ, omissum puto τὸ πόδας ὠκὺς, quod apud Homerum frequens est Achillis epithetum; & sic lego: καὶ πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς, pro καὶ ὠκὺς, καὶ Ἀχίλλευς.

7 Ὠκυπέτα. Il. Θ. 42.

8 Ἰεμένω. Il. Ν. 707.

Ὧδε.

Ὧδε. Secundum Ariſtarchum nunquam in ſenſu apud nos uſitato ponitur, ſed pro *ſic* uſurpatur:

Sic vero quiſpiam dicebat aſpiciens in proximum alium.

Et in hoc verſu:

Vulcane ades ὦδε, ——

intelligit, ſic accede quemadmodum habes, confeſtim, ſine ullâ morâ.

Ὤδεε. Redolebat. Quidam intelligunt, *tumebat:*

Tumebatque, (ſeu redolebat,) corpore toto. ——

Ὠΐχθη. Suſpicatus eſt, putavit.

Ὠκα. Celeriter. Hinc dicitur ὠκὺς, *id eſt*, celer, & πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς, *id eſt*, pedibus celer Achilles; & navis dicitur ὠκύαλος, & Iris ὠκέα, *id eſt*, celer. Et:

Celeres, aureis jubis comantes.

Ὠλέναι. Ulnæ. Unde Juno dicitur λευκώλενος, *id eſt*, quæ habet albas ulnas.

Ὦλκα. Sulcum:

Vadentes per ſulcum: inciditur autem fundus arvi.

Et rurſus:

Tunc me videres an ſulcum continuum proſcinderem.

Ὠμηταί. Apion maluit accipere pro compoſitâ voce; in-

---

9 Διηνεκέως. Od. Σ. 374. Hodie in Homero, διηνεκέα.

10 Ὠμηστά. Philemon: Ὠμηστά, κυρίως, οἱ ὠμὰ ἐσθίοντες. λέγεται δὲ ἐπιθετικῶς καὶ ἐπὶ λεόντων, καὶ θηρίων ἄλλων, καὶ ἐπὶ ἰχθύων, ὅπερ βαρύνει ὁ Γραμματικὸς, ὡς σύνθετον ὂν ἐκ τοῦ ὠμὰ ἐσθίειν. Ἀρίσταρχος δὲ ὀξύνει κακόνητοιούτῳ· τὰ εἰς ΣΗΣ τῷ Η παραληγόμενα, ἔχοντα πρὸ τοῦ Τ τὸ Σ ὑπὲρ δύο συμφώνους, ὀξύνονται· οἷον ἐρπητὴς, ἀρχητής. ὅτι δὲ ὠμηστὴς ἐκ τοῦ ὠμὰ ἐσθίειν γίνεται, τραγικῶς Ἰωνικῶς δασέος Θ εἰς ψιλὸν Τ, ὁ Ὅμηρος δηλοῖ εἰπὼν, θῆας ὠμοφάγους, (Il. Λ. 479. θῆες ὠμοφάγοι.) ὃ ταὐτόν ἐστι τῷ ὠμηστάς.

μελαπέπλαπε γὰρ ἔτως, ὠμοεσαὶ, ὠμοφάγοι. δύναται δὲ καὶ πρόαγωγὸν εἶναι, καὶ ὀξυτονεῖται πρὸς τὴν ὠμότητα. καὶ γὰρ ὁ χήρωσις, πρὸς τὴν χηρείαν.

Ὤμηρσε. [1] Ἔσι μὲν τῷ ἅπαξ εἰρημένων. δηλοῖ δὲ τὸ συνήντησε. καὶ εἴρηται πρὸς τὸ ὁμῷ ἀλλήλους [2] γίνεται τὰς συναντώντας.

Ὠμογέρων. Ὁμεσὸς [3] ἦν ἡλικίαν.

Ὠμοθέτειν. Τὸ ἀφ' ἑκάστου μέλους [4] ἅ ἐσφαγμένοις ἱερεῖ [5] ἀφελεῖν ἔτι ὠμοῖς ὄντος, καὶ ἐπιθέναι ἐπὶ τοῖς θυσίαν. [6]

Ὤνον. [7] Τὴν καταλλαττομένην τιμὴν ἀντὶ τινός. ἔνθεν καὶ ὠνητὴ, [8] ἡ ἀγορασή.

---

[1] Ὠμήρησε. Od. Π. 468:

Ὠμήρησε δέ μοι παρ' ἑτοίμῳ ἄγχελος ὠκύς.

[2] Ὁμοῦ ἀλλήλους. Legitur ἀλλήλοις in Hes. qui male habet ὁμοίους & συναρτώτας, pro ὁμοῦ & συναντῶντας.

[3] Ὁμεσός. Sic in Codice Mſ. Legendum cenſeo, ὁ μέσος τὴν ἡλικίαν. Ex Heſychio, per ὠμογέρων intelligunt, οἱ μὲν, τὸν ἀρξάμενον γηράσκειν, ἔτι ὢν ἰσχυνὸν. οἱ δὲ, τὸν μὴ λευκαινόμενον τὴν κεφαλὴν, ὄντα δὲ πρεσβύτην. Optime Virgilius expreſſit τὸ ὠμογέρων, cum de Charonte dicit:

— *Cruda deo viridiſque ſenectus.*

Ubi *viridis* eodem ſenſu accipitur quo Gallicum *verte*. Seneca dicit in Ep. XCIII. L. I. *obiit viridis*. Horatius habet, *dum virent genua*, poſt Theocritum in quo legitur εἰδ. ιδ. verſu 70:

— Ποιεῖν τι δεῖ ὅις γόνυ χλωρὸν,

ubi recte ἅς pro ὅις, primus legit omni laude major Brunck. De Ajace dicitur Il. Ψ. 791: Ὠμογερόντα δέ μιν φάσ' ἔμμεναι· ἀργαλέον γὰρ Ποσὶν ἐριδδήκασθαι Ἀχαιοῖς, εἰ μὴ Ἀχιλλεῖ. Ubi vides notari illius crudam ſenectutem & virens robur. At ὠμῷ γήρᾳ eſt *immaturæ ſenectuti*, τῷ πρὸ τῆς ὥρας, ut habent Heſychius & Suidas. Sic Od. O. 356:

Ἦκαχ' ὀπιφθιμένην, καὶ ἐν ὠμῷ γήρᾳ θῆκεν.

Ut Heſiodus in Operibus, verſu 703:

Ἔνθ' ἄτερ δαλοῦ, καὶ ὠμῷ γήρᾳ δάκνει.

Vide Thomam Magiſtrum in Ὠμογέρων. De hâc voce ſic Philemon: Ὠμόν. Τὸ μὴ μελαβολὴν εἰληφὸς εἰς πέψιν. ὡς καὶ τὴν ἔξω τροφὴν ὠμὴν λέγεσι, ἔτε ἠψημένην, ἔτε ὠπτημένην. ἢ, ὡς Φιλόξενος, ὠμὸν, τὸ ἐν ταυτότητι μένον καὶ ὑπάρχον, καὶ μὴ μεταβληθέν, παρὰ τὸ ὦ, τὸ ὑπάρχω. καὶ ὠμὸν γῆρας, τὸ πρὸς καιρὸν, ἤτοι τὸ ἄωρον πέπανσιν ἔχον, ὡσεὶ γὰρ καρπός τις πεπαιθεὶς καταπεπτεῖς. ὠμογέρων ὁ ἐξ αὐτῆς, καὶ δηλοῖ ὄνομα ἡλικίας γεροντικῆς ἐχούσης ὑγιῶς, ἃ μὲν πεπονθυίας γῆρας ἐκ τινος νοσερᾶς ὠμότητος. τινὲς ὠμογέροντα τὸν σκληρὸν φασιν &c. In Phrynichi Arrabii Προπαρασκευῇ Σοφιστικῇ Mſ. legitur: Ὠμὸς δαίμων, ὁ χαλεπὸς καὶ ἀπαραίτητος. At alius Lexicon Mſ. Sangermanenſe: Ὠμογέρων. ὁ παρ' ἡλικίαν γεγηρακὼς ἀλλὰ λύ-

terpretatus enim est, quasi diceretur, ὠμοιτὴ, *id est*, crudivori. Posset tamen & esse nomen derivativum, & accentu acuto notari ob ὠμότητα, *id est*, crudelitatem, unde deducitur. Etenim χηρωτὴς, *id est*, viduarum tutor, sic dicitur ob χηρείαν, eodemque modo formatur ac ὠμητὴς ab ὠμότης.

Ὡμήρησε. Hæc vox semel occurrit, & significat *obviam ivit*. Sic dicitur quod qui sibi occurrunt, ii simul conveniant.

Ὡμογέρων. Qui constitutus est in mediâ ætate.

Ὡμοθέτειν. Aliquid auferre ex unoquoque membro victimæ mactatæ, dum adhuc cruda est, & victimæ imponere.

Ὦνον. Pretium quod persolvitur pro aliquo; unde dicitur ὠνητὴ, idem quod ἀγορατὴ, *id est*, empta.

πην, ἢ συμφορὰν, καὶ πρεσβύτης ἔ ἡ κεφαλὴ σὺν ἐπολιώθη.

4 Μέλεος. Habet Hesychius μέρος. Prius haud displicet, cum respiciat Homericum, ἀρχόμενοι μελέων.

5 Ἱερᾶ. Hes. legit ἱερεία.

6 Θυσίαν. Hes. addit, ἐξηγεῖται ἢ αὐτὸ ὁ Ὅμηρος. Respicit Od. Ξ. 427. & sæpius alibi in Iliade:

Αἶψα δέ μιν διέχουσιν. ὁ δ' ὠμοβόειτο συβώτης,
Πάντοθεν ἀρχόμενος μελέων, ἐς πίονα δῆμον.

7 Ὦνον. Hes. Ὠνόν. τὸ τίμημα τῆς τιμῆς, (forte τινός.) ἢ τιμή. ἤγουν ἡ ἀγορά. Dicitur & ὠνὴ pro ὦνος. Sed audiendus de his formis Philemon ineditus in vocem Πύλος. Sic enim habet: Πύλος. Ἡ πόλις, παρ' Ὁμήρῳ θηλυκῶς ἀπωλαχῶς. ὁ ἢ Γεωγράφος, καὶ ἄλλοι ἀρσενικῶς τὸν Πύλον. καὶ Πύλαι ἡμαθόεντος, (Il. I. 153, 295. Λ. 711. Od. B. 326. Δ. 633. Ω. 151.) ἀντὶ τοῦ, ἠμαθόεσσης. καὶ τοιοῦτόν τι ἐν Ὀδυσσείᾳ, ὑλήεντι Ζακύνθῳ, (Od. A. 246. Π. 123. & T. 131.) ἀντὶ τοῦ, ὑληέσσῃ. καὶ Φωκάων ὁλοώτατος ὁδμὴ, (Od. Δ. 442.) καὶ πικρὸς, (legitur πίκρὸν ὀδμὴν Od. Δ. 406.) καὶ νεκρὸν δάμαρτα. (An immerito respicit Od. Υ. 290. aut Ω. 124. aut Batrachom. 105?) ἰσέον ὅτι ὥσπερ φθογγὴ φθόγγος, χολὴ, χόλος, τιμὴ τίμος, ὡς παρὰ τὴν κωμῳδίαν τὸ τίμημα, ποθὴ πόθος, ὠνὴ ὦνος, βολὴ βόλος, καὶ ἕτερα, ἕτω Πύλη Πύλος ἀρσενικῶς, ἕτου, ἐν Πύλῳ βαλών. (Il. E. 397. Vide Pindar. 9. Olymp. Stroph. 2ª. & ad eum Schol.) ὁ γὰρ ἐν τῇ Πύλῳ πόλει τὸν Ἅιδην ὁ Ἡρακλῆς ἔβαλεν, ἀλλὰ ἐν τῇ τῶν νεκρῶν πύλῃ. διὸ καὶ ὁ Ποιητὴς ἑρμηνεύων ἐπάγει τὸ, ἐν νεκύεσσι βαλών. Idem quoque in Κίων sic habet: Κίων, ἀρσενικῶς. Ἴωνες ἢ θηλυκῶς, καὶ πολλὰ ἕτερα ἀρσενικῶς γραφόμενα θηλυκῶς ἔστι προφέρεσιν. Et in Εὐφυὴς sic loquitur: Εὐφυής. Ὁ δεξιὰν φύσιν ἔχων. Εὐθιεῖς δύφυὴς παιδίον λέγουσι τοῖς εὐδετέροις

Ὤνησεν. [1] Ὠφέλησεν.

Ὠπάζετο. Κατόπιν ἐδίωκεν. δηλοῖ δὲ καὶ τὸ ᾠδιεπούησεν, ὅτε συνελικῶς καὶ πληθυντικῶς λέγει·

Τῷ [2] δὲ Θεοὶ κάλλός τε καὶ ἠνορέην ἐρατεινὴν
Ὤπασαν. ———

Ὠπίζετο. [3] Ἐπιστροφὴν ἐποιεῖτο.

Ὦπος. Ἀπολλώνιος ὁ ὁ Χάριδος γλυόμβου ὅτι ὁ· Εὐρύκλει, [4] Ὦος θυγάτηρ, ——

φησὶ· ὡς ὅτι τοῦ Γλαύκου καὶ Πύῤῥου βαρυτονουμένου διὰ τὴν ὁμωνυμίαν, ὅτως καὶ ὅτι τοῦ Ὦου. [5] τυχὸν δὲ καὶ συναλιφὴ [6]

ὀνόμασιν ἀρσενικὰ καὶ θηλυκὰ ἐπίθετα, καὶ μετοχὰς ἀρσενικὰς καὶ θηλυκὰς ἐπιφέρουσιν, ἷον ὀφθὺς παιδίον, καὶ κόρον καλλίσκη, καὶ γύναιαν ἐρχομένη, καὶ μειράκιον λέγων. καὶ παρ' Ὁμήρῳ· (Od. O. 125.)

— Τέκνον φίλε, τοῦτο δίδωμι.

καὶ τοῖς θηλυκοῖς ὀνόμασιν ἀρσενικὰ συντάττουσιν ἐπίθετα, ὡς παρ' Ὁμήρῳ, κλυτὸς Ἱπποδάμεια, (Il. B. 742.) καὶ, θερμὸς ἀϋτὴ, (lege ἀυλμὴ, Hymn. in Mercur. verſ. 110.) καὶ, αἰγὸς πολιοῦ. (Legitur ἀλὸς πολιοῖο Od. E. 410. I. 132. & Il. Y. 229. at ἀιγὸς μεγάλοιο Od. Ξ. 530.) καὶ παρ' Ἡσιόδῳ, δαιζομένης πόληος. Sic in tertiâ Anacreont. Od.

— Βρέφος μὲν
Ἔσορᾶ, φέρουσα τόξον.

[3] Ὠνητή. Od. Ξ. 202:

— Ἐμὲ δ' ὠνητὴ τέκε μήτηρ.

[4] Ὤνησεν. Od. Ξ. 67:

Τῷ κέ με πόλλ' ὤνησεν ἄναξ εἰ αὐτόθ' ἐγήρα.

[5] Τῷ, Il Z. 157.

[6] Ὠπίζετο. Ex ὄψ, unde & derivatur Ὑπώπια, quod occurrit Il. M. 463. cujuſque explicationem ab Apollonio omiſſam hîc ex inedito Philemone depromam: Ὑπώπια λέγει, τὰ ὑπὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἁπαλῶς μέρη, ἤγουν τὴν πρόσοψιν ὁ Ποιητής. οἱ δ' ὕστερον ὑπώπιά φασι τὰς περὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς πληγὰς, ἐξ ὧν, ὡς ὁ μέρους καιρωτάτου, καὶ σώματος ὑπωπιασμὸς μεταφορικῶς, ὁ κατὰ σύνηξιν. ὅτι δ' ὑπώπια αἱ περὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς πληγαὶ μεθ' Ὅμηρον, δῆλον καὶ ἀπὸ σκώμματος παλαιοῦ. παθόντος γάρ τινος προσκομμα, καὶ ἐρωτηθέντος τί τοῦτο, καὶ ἀμαθῶς εἰπόντος ὡς ὑπώπιον πάθος, ἀκούσας τις τοῦ ἀστείου, καὶ πανισώσας τὴν κεφαλὴν, ἀλύων ὑπάθητο. ἐρωτηθεὶς δ' τί πάθοι, προσκομμα, ἔφη. καὶ ὅτω πλατὺν τοῖς ἀκροαταῖς ὑπέπνευσε γέλωτα· ὡς ἐπίσης γελοῖον ὂν ὑπώπια φάναι παθεῖν περὶ πόδας, καὶ προσκομμα περὶ πρόσωπον. ἐπὶ ποδῶν γὰρ κυριολεκτεῖται τὸ προσκομμα· ἐπὶ προσώπου δ', τὸ ὑπώπιον. ὁ παρῆκται καθ' ὁμοιότητα δ' ὑπώπιον, μετώπιον. ἔστι δ' καὶ

Ὤνησεν. Juvit.

Ὀπάζετο. A tergo insequebatur. Significat & *dederunt*, cum dicit in numero plurali ac tempore perfecto:

Huic autem Dii pulchritudinemque & vigorem optabilem Præbuerunt. ——

Ὠπίζετο. Curam agebat.

Ὤπος. Apollonius Charidis filius cum perveniſſet ad hæc verba:

Euryclea, Opis filia, ——

contendit accentum gravem ſyllabicum habere hujuſce vocabuli ultimam ſyllabam, ut diſtinguatur ab ὠπὸς, *id eſt*, vultu, oculo; quemadmodum γλαυκῶ, & πυῤῥῶ, nomina pro-

---

παρώπιον, τὸ περὶ τὰς ὄψεις τῶν ἱππων δέρμα, ὅπερ οἱ θεωρητικοὶ (Lege θεωρηλικοὶ) παρώπιον λέγουσιν. ἰσέον ἢ ὅτι ὥσπερ γελοῖον καλαγαγεῖν εἰς πόδας τὸ ὑπώπιον, ἕτω ⸂ τὸ ἀναγαγεῖν εἰς τὰς ὀφθαλμὰς τὸ ῥαιδόν. ῥαιδοὶ μὲν γὰρ πόδες, οἱ ἀπευθυντίοι τοῖς βλαισοῖς. Et in Ὤπις sic habet: Ὤπες. ὀφθαλμοὶ, οἷον ὀπαί τινες οὖσαι τῆς ψυχῆς, δι' ὧν τὸ κατάστημα τῆς ψυχῆς θεωρεῖται· ὅθεν ⸂ ὑπώπια, ἢ ὅτι ὀπῇ ⸂ τρήμασι ἐοίκασιν. Ὅμηρος ἢ ⸂ μόνον τὴν ὄψιν λέγει, ἤτοι τὰς ὀφθαλμὰς, ἀλλὰ τὴν ὅλην προσοψιν ⸂ σώματος, ἥτις ⸂ αὐτὴ λαμβάνεται ὄψεως λέγεται. καθὰ ⸂ τὸ μέτωπον, ⸂ τὸ πρόσωπον. ὅτι ἢ τὸ πᾶν ⸂ κάλλος οἱ ὀφθαλμοί εἰσι, δηλοῖ ⸂ ὁ εἰπὼν, ὅτι ἀφ' καλῶν γὰρ ὀμμάτων ἄιχισε Τρωίαν ἕλε τὴν δύδαίμονα. ἴσως ἢ τὸ εἰς ὤπα, οὐδὲ μόνον τὸ πρόσωπον δηλοῖ, ἀλλὰ τὴν ὅλην φυὴν ⸂ σώματος ὡς ⸂ προσώπων φυσιογνωμονῶν. σαφέστερον ἢ τὸ κάλλος τῆς Ἑλένης ἔδειξεν ὁ εἰπὼν Τραγικός· Ἣν καλλίσην ὁ χρυσοφαὴς ἥλιος ἀυγάζει. καὶ ὤπια, τὰ ὀφρύδια.

4 Εὐρύκλει. Od. A. 429.

5 Ὤπος. Huc reſpiciebat Heſ. cum ſcriberet: Ὠπός. (Pro quo legendum eſt Ὤπος.) ὄνομα γλυκὺς πτώσεως, διὸ καί τινες ἠξίωσαν ἀναγινώσκειν ὠπὸς, ὡς Θρᾳϊκός. Sed Euſtathio cum Apollonio ſic convenit: ὅτι ἀὼψ, ὠπὸς, ὀξυτόνως ὁ ὀφθαλμός. Ὤψ ἢ κύριον, Ὤπος, βαρυτόνως ἀφ' τὸ πρὸς τὸ ὀφθαλμὸν ἀσυνέμπλωτον, ἤγουν πρὸς αὐλὶ ἀφασολὴν ⸂ ὀφθαλμοῦ, οἷον, Εὐρύκλει, κ. τ. λ. Philemon vero ſic loquitur: Ὤψ, ἡ ὄψις, παρὰ τὸ ὄπτω τὸ βλέπω, ⸂ ὃ ὁ μέλλων ὄψω, ἀποβολῇ ⸂ Ω, ⸂ αὐξήσει ὤψ. σημαίνει ἢ τελία. δύο ἀφ' ⸂ Ω μεγάλα, τὸ πρόσωπον ⸂ τῆς ὀφθαλμόν. σημαίνει ἢ ⸂ κύριον ὄνομα, ὡς ὁ Ὀδυσσέως, Ὤπος θυγάτης. σημαίνει ἢ ⸂ τὴν φωνὴν ἀφ' ⸂ Ο μικρόν.

6 Συναλιφή. Lege συναλοιφή.

ὅθι ὦπα, ἄγαν δεικλικῶς. [1]

Ὠπαίσατο. [2] Παρεσκευάσατο.

Ὠρεῖν. [3] Φυλάσσειν, ὅθεν καὶ θυρωρὸς καὶ πυλωρός.

Ὤρεσσι. [4] Γυναιξί. ἀπὸ τὸ συνεζεύχθαι [5] τοῖς ἀνδράσιν. ὅθεν καὶ συνωρίς. [6]

Ὠτειλήν. Τὴν ἐκ χειρὸς τρῶσιν. καὶ τὴν ὁπωσοῦν φλεγμονώσεως [7] ὕλην.

Ὠτειλὴν [8] Ὀδυσσῆος ἀμύμονος. ——

---

1 Ἄγαν δεικλικῶς. In hoc intricatissimo Apollonii loco quasi per nebulam aliquid lucis malignæ video. Grammaticus miro & inepto acumine putat ὦπα esse contractum ex ἄοπα, ab ἄοψ. Hesychius: Ἄοψ. Ἀνόφθαλμος. Sed ex adjecto ἄγαν colligere mihi videor eum A, non pro privativo, sed pro intensivo accepisse; ut ἄοψ, vel contracte ὦψ, sit *acri visu præditus*.

2 Ὠπλίσαλο. Od. I. 291 :

Τὼς ἦ ἀμφιελίσσι τιμῶν ὠπλίσαλο δόρπον.

3 Ὠρεῖν. Hes. Ὥρεια, φυλακτήρια. Vide Suidam in Ὠρεῖον. Hinc Latina vox *horreum*, cum quâ consonat Arabica *hori*, *id est*, horreum frumentarium, granarium; peculiariter, regium, publicum.

4 Ὤρεσσι. Supra vidimus Ἄορας, quod pariter pro *mulieribus* accipitur, cujusque glossam in Hesychio mire depravatam a doctissimo Editore non restitutam fuisse miror. Sic enim habet ille Lexicographus: Ἄορες, γυναῖκες λέγουσι. Ἢ τρίποδες. An & tripodes dicuntur ἄορες? Minime. Sed audi egregiam ac præstantissimam Dacieram ad 17. Odysseæ Librum, p. 425. Tert. Vol. sic pulchre restituentem: Ἄορες. γυναῖκες λέγουσι. Ὅμηρος·

— Οὐκ ἄορες, οὐδὲ λέβητας.

τῶν' ἔστι, γυναῖκας, οὐδὲ λέβητας. Quam unice veram emendationem sic mire confirmat Apollonius noster p. 178 : Ἄορες. γυναῖκας·

Αἰτίζων ἀκόλους, οὐκ ἄορας, οὐδὲ λέβητας.

(Od. P. 222.)

Nunc, occasione datâ, quædam Hes. loca expromam quæ, a Tanaquilo Fabro rectè emendata, in novissimâ Clar. Alberti Editione corrupta manent. Hes. Ἀγυρτάζει. Συλλέγει. πολίζει. ἐγείρει. Pro ἐγείρει Phavorinum rectè scripsisse ἀγείρει merito annotat Kusterus; sed & sic emendaverat Faber, qui egregie & πλωχίζει legit pro πολίζει; cum hoc ultimum verbum quid esset nescire se fateretur Clar. Kusterus, & pejus Alberti Lectorem remitteret ad Πολίσαμβι & Ἐπιπόλιον, quæ infra in Hes. leguntur, & nihil quidquam habent commune cum hocce loco. Verissimam Fabri conjecturam discere potuerat ex Annâ Dacierâ ad 19. Od. librum, p. 75. vol. 4. Edit. 1756. Sic cum in Hes. hodie habeamus : Ἀναλτον, Ἀναυξον, τυτέειν ἱκανόν. ἢ ἀπλήρωτον, παρὰ τὴν ἄλσιν, pro ἱκανὸν, Clar. Salmasius haud male conjiciebat ἀνικανόν; sed multo melius &

pria, accentu gravi ſyllabico diſtinguuntur a γλαυκὸς & πυῤῥὸς, quæ, cum acuto accentu, cæſium & rufum indicant. Fortaſſe contrahitur ex ὄσσος; & ſic *acri viſu præditum* notat.

Ὡπλίσσατο. præparavit.

Ὠρεῖν. Cuſtodire. Unde dicuntur θυρωρὸς & πυλωρὸς, *id eſt*, portarum cuſtos, janitor.

Ὄρεσσι. Mulieribus; ſic dicuntur quod viris conjungantur. Unde συνωρὶς vocatur par equorum.

Ὠτειλήν. Vulnus quod manu infligitur, & cicatricem quo-

---

doctius ἰχνὸν reſtituit Anna Daciera, quod ab ore patris pendens didicerat. Vide p. 492. tert. Vol. ad 18. Od. Librum. Minus feliciter ejus maritus, Clar. Dacierus hunc Heſ. locum tentavit: Βείσας. βαρῦναι. ὁρμήσας, καὶ νυμφας. Legebat: Βείσας, βαρύνας, ὁρμήσας καὶ νικήσας. Reſpiciebat ſcilicet Od. Z. 159:

Ὅς κέ σ' ἐέδνοισι βείσας δῖκόν θ' ἁγάγηται.

Vide Annam Dacieram ad ſextum Od. Libr. p. 108. tom. 2. Sed huic conjecturæ, quâ νικήσας pro Νύμφας legebat, obſtat Etymologi conſenſus qui ſic habet: Βείσας, Νύμφας ὕτω καλέσαντας, ἢ ὅτι &c. Quod ſpectat vero ad vocem Ὄρεσσι, in eam ſic habet Philemon: Ὤρ. Ἐκ δὲ ἔαρ ἀφαιρεθέντος, ὡς ἔαρ ἦρ, ἡ γυνή. καὶ πληθυντικῶς ὦρες, ἃ ἡ δολιχὴ ὥρεσιν, ὡς ἄνδρεσι. καὶ ὥρεσιν ἀμυνέμεν, (habes Il. E. 486. καὶ ἀμυνέμεναι ὥρεσσι.) τετέσι γυναιξίν. γίνεσθαι δὲ καὶ ἀείρω, τὸ ὁμοῦ αἴρω καὶ συζυγνύω. ὡς τὸ, σὺν δ' ἤειρεν, (Il. K. 499.) δῖον συνέζευξεν. συνεδησεν; ἐξ οὗπερ ῥηματικὸν ὄνομα ἄορ, ἡ συνεζευγμένη καὶ ὁμοῦ ὖσα τῷ ἀνδρὶ γυνή. Ἀφῆκε δὲ τὴν πρὸς τὸ ξίφος συνέκπτωσιν μεταλαβὸν τὸ Α, γέγονεν ὄαρ, ἐξ οὗ καὶ ἁπλῶς ὀαρίζω, τὸ σύνειμι, καὶ ὅθεν συνέζευγμαι, καὶ ὁμιλῶ. καὶ ὀαρισὺς, ἡ ὁμιλία. ὁ ὀαριστὴς, ὁ ὁμιλητής. ὁ ξυνάορος, κατὰ τὴν τραγῳδίαν, ἡ γυνὴ ὁ ὁ ἀνήρ. ὁ ξυναωρὶς, ἡ συζυγία τῶν ἵππων. ὁ τέτρωρος, τὸ τελεσφόρον. ὁ τέτρωρες (Lege τελέωροι, ut Od. N. 81.) ἵπποι ἐν Ὀδυσσείᾳ.

5 Συνέζυχθαι. Alii deducunt ex Hebraico הורה, *genitrix*. Legitur Il. E. 486:

— Ἀμυνέμεναι ὥρεσσι.

6 Συναρεῖς. Poſt hanc vocem excidiſſe puto, τὸ συνεζυγμένων τῶν ἵππων ὄχημα, quod habet Schol. ubi præcedentia hujuſce gloſſæ verba iiſdem litteris legnntur.

7 Περιπτώσεως. Ab Empiricis ſic dicta fuit occaſio quædam fortuita, ex quâ in quoſdam morbos & remedia de improviſo incidiſſent. Philemon autem in Ὠτειλὴ ſic habet: Ὠτειλή. κυρίως μὲν, τραῦμα, τὸ ὑπὸ βελῶν ἅτινος σκάλεσι. καὶ μὴν καὶ ἄλλην Ἀφροδὴν ὅδε βατάσαι, καὶ βαλεῖν, ὡς ἀλλαχοῦ φαίνεται. Ἀφορᾷ δὲ ὕλης ὠτειλὴ, ὅτι ὠτειλὴ μὲν, αὐτὸ τὸ τραῦμα· ὑλὴ δὲ, τύλος,

ὅθεν Ἀρίσαρχος ἀ σίχον ἐκεῖνον ἀθετεῖ ὅτι δ' βληθέντος Μενελάου·

Ἀυτίκα [1] δ' ἔρρεεν αἷμα κελαινεφὲς ὀξὺ ὠτειλῆς.

ὁ γὰρ ἐκ χειρὸς ὁ Μενέλαος τέτρωται, ἀλλὰ βέβληται ὑπὸ Πανδάρου. ὠτὰ γὰρ τὸ ὠτάσαι, ὠτειλή.

Ὤχρος. [2] Ὠχρίασις·

——— Ὤχρός [3] τέ μιν εἷλε παρειάς.

ἢ ὠχρήσαντα, [4] ὠχριάσαντα·

Οὗτ' [5] ὠχρήσαντα χρόα κάλλιμον. ———

ἢ τύπτος, διεμπεσυθέντος δ' τρωύματος. τὸ δ' λέγειν ὠτειλὴν ἑταμένην, τροπος ἐτυμολογίας ἐστί. παρὰ τὸ ὠτάζω γὰρ, ὠτειλὴ, τὸ μὲν Ω ἔχουσα Δωρικῶς, τὸ δ' δίφθογγον κατὰ Βοιωτές. ὀξύνεται δ' κανόνι τοιούτῳ· τὰ εἰς ΛΗ θηλυκὰ μονογρυῆ διφθόγγῳ παραληγόμενα ὀξύνεται, εἰ μὴ ἔχει ἔννοιαν συνθέσεως, ὡς τὸ ἀδείλη, σύνθετον ὂν παρὰ τὸ ἀνδεῖν τῇ ὕλῃ. ἔστω δ' παραδείγματα δ' κανόνος ταῦτα, ἀυλὴ, ὠτειλὴ, ἀσπειλὴ, ἀλὴ, παρὰ τὸ ἀλεῖν, τὸ ὑγιαίνειν.

[3] Ὠτειλήν. Od. T. 456.

[1] Αὐτίκα. Il. Δ. 140.

[2] Ὤχρος. Hes. Ὤχρος. Ὠχρίασις, χλωρότης. χλωρός. In hanc vocem vide Etymologum Magnum. Philemon: Ὤχρος. Ἡ

ΤΕΛΟΣ.

cumque

cumque modo per fortuitam occaſionem factam :

Vulnus autem Ulyſſis inculpabilis. ——

Unde Ariſtarchus hunc verſum veluti ſpurium rejicit qui de Menelao ſagittâ percuſſo habetur :

Statim autem fluxit ſanguis ater ex vulnere.

Non enim ex manu cominus vulneratur Menelaus, ſed ſagittâ a Pandaro emiſſâ percutitur. Nam ex ἀτάσαι, *vulnerare*, derivatur ὠτειλὴ, *vulnus.*

[3]Ὠχρος. Pallor :

—— *Pallorque ejus invaſit genas.*

Et [4]ὠχρήσωλα indicat eum qui palluit :

Neque cum palleſceret corpore pulchro. ——

ὠχείωσις, καὶ προπεσεῖν εἰς ἀπορυγὴν ἢ ἐπιθέτως. τὸ γὰρ ἐπίθετον ὠχρὸς ὅταν ὀξυτόνως, ἢ ὡς ὑπερῆθεν καὶ συναιρεθὲν εἰς ἦ ἄχρος. ἢ ὅτι τὰ εἰς ΟΣ δισύλλαβα μονοχρῶ ἀρχόμενα ἀπὸ τοῦ Ω, μὴ προσκειμένου τοῦ Ι, βαρύνεται, οἷον ὦρος, ὦμος, ὦνος. τὸ δὲ ὠχρὸς ὀξύνεται, διότι τὸ Ι προσγεγράφεται εἰς τὴν ἀρχουσαν. σημαίνει δὲ τὸ ὦχρος ἐπὶ μὲν ὀπώρας, ἀπὸ τοῦ χρώματος. Sic habet Heſ. Ὠχρὸς, ὠχελάσεις. καὶ ὄπωρον λαθύρῳ ἐοικὸς, ubi vide Danielem Heinſium.

3 Ὠχρος. Il. Γ. 35.

4 Ὠχρήσωλα. Sic habet Heſ. in Ὠχρήσωλα.

5 Οὐτ'. Od. Λ. 528.

FINIS.

APPENDIX

OBSERVATIONUM

IN APOLLONII LEXICON,

EJUSDEM CURA ET STUDIO.

PAG. 8. lin. 10. Ὅπερ ἐστὶ φράζειν, κατὰ παράληψιν τοῦ ρ. Olim legebam κατὰ παρέλειψιν, pro κατὰ παράληψιν. At fortaſſe nihil hîc mutandum; ſed legi poſſet ὅθεν ἐστὶ φράζειν. Sic innueret τὸ φράζειν formari ex φάζειν, additâ & aſſumptâ litterâ *Rho*, κατὰ παράληψιν τοῦ ρ; non vero, quod primum mihi in mentem venerat, τὸ φάζειν formari ex φράζειν, detractâ hâc eâdem litterâ, κατὰ παρέλειψιν τοῦ ρ, ut prius emendabam.

P. 10. l. 10. Ἀδρυτάξωμεν. Hinc quoque, poſt Sylburgium, lege ἀδρυτάξομεν, pro ἀδρυπάζωμεν, in Etymologo Magno, qui eamdem ac Apollonius adfert explicationem, quam Orioni tribuere videtur. Scholiaſtes Homeri explicat: ἁμαρτήσωμεν, ἀλλήλων ἀποτύχωμεν, ὅ τινες ἀμφοδεύσωμεν φασιν. ἀδρυτάζειν τοῦ βρυτεῖ, τοῦ ἀνδρὸς ἀπολυχῶν, lege ἀπολυχεῖν.

P. 12. l. 5. κεκραγότας εἰσάγει. Schol. ſic habet in Il. N. 41: Ἄδρημοι, ἀυΐαχοι. Ἀντὶ τοῦ πολύδρημοι ἢ πολύηχοι. ἐκάστοτε θορυβώδεις τὰς Τρῶας παρίστησιν.

P. 14. l. 7. Ἤτοι βίοις ἰλλειτῶνλων. Hoc ſic explicat & dilucidat Etymol. ἤτοι βίοις μὴ χρωμένων, ἢ ὅτι νόμοις ἢ πολιτείαις.

P. 26. l. 2. ἀπὸ τῆς κάτω μερῶν. Sententiam Apollonii ſic evolvit Schol. in Il. A 420: Ἀγάννιφον. Τὸν λίαν νιφόμενον τὰ ὑπὸ τοῖς νέφεσι μέρη. τὰ γὰρ ἄκρα τοῦ Ὀλύμπου, ὡς ὑπερφερῆ ἢ ὑπερνεφῆ, ὅτε νίφει, ὅτε καθομβρεῖται, κατ' αὐτὸν ὁ Ποιητὴν λέγοντα·

Οὐλυμπόν θ' ἵδοι &c.

P. 32. l. 10. Πρὸς Λαοδίκην πορσυνόμενην. Schol. εἰς Λαοδίκης θάλαμον ἄγγελος, ὑπαγγέλλουσα πρὸς Λαοδίκην πορσυνόμενη. ἔτυχε γὰρ πρὸς αὐτὴν εἰσελθεῖν βουλομένη.

P. 36. l. 7. Ἐπὶ τοῦ ψόγε ταύτην τάσσει. Etym. ἡ μὲν ἐν συνήθεια τὴν λέξιν ἐπὶ ψόγον τάσσει. (melius in Apollonio, ἐπὶ ψόγε τάσσει) τὰς ἀυθάδεις καὶ ἀπαιδεύτες λέγουσα. ὁ δὲ Ὅμηρος, τὰς ἄγαν ἐντίμους. ἀπὸ τοῦ ἄγαν ἐπὶ τὸ γέρας ἐχεῖσθαι. Pro eo quod in Apollonio habetur, ἐπὶ τὸ γέρως. Orion deducebat ex γερεχεῖν.

P. 38. l. 12. εἰς τὸ ἀγνοέμενον ἰδοῦσα. Melius Schol. ſine præpoſitione: ἀγνοέμενον ἰδοῦσα.

P. 50. l. 5. κατὰ στέρησιν τοῦ ἴσως. Clar. Ruhnkenius in Præfat. Sec. vol. Heſ. de

hâc voce diſputans, hæc affert ex Lexico quodam Manuſcripto Sangermanenſi, in quod nonnullas gloſſas ex Heſychio, ſed illo integriore, manaſſe docet: Ἄεσαι· ἐπιπολὺ κοιμηθῆναι. κατὰ σέρησιν δ' ἔσαι, ὃ ἔστιν ὁρμῆσαι. ἢ, ὡς ὁ Ἀπίων, ἐπιπολὺ ἡδθῆναι. Cum his, inquit, comparemus Heſychium: Ἄεσαι. ἀῆσαι. κοιμηθῆναι. κατὰ σέρησιν δ' ἐᾶσαι, ὃ ἔστιν ὁρμῆσαι. Duplex in unâ gloſsâ peccatum, alterum librarii, alterum Epitomatoris. Nam librarius, hæſitans, ἄεσαι ſcriberet, an ἀῆσαι, utrumque poſuit, & præterea ἔσαι corrupit in ἐᾶσαι. Epitomator, antiquum obtinens, Apionis explicationem cum ipſo nomine abolevit. Idem, ex parte, noſtro hîc accidit Apollonio.

P. 52. l. 9. Ἀειχέλιον. Etymol. interpretatur δεινόν. Mallem δειλόν.

P. 56. l. 15. ἀντὶ δ' ἀγιζόμενοι. Sed, ut addit Etymol. πόθεν ἢ δῆλον; ὃν δ' τὸ Ἀλεμᾶνα εἰπεῖν, ἀγίζεο, ἀντὶ δ', ἄζεο.

P. 56. l. 17. ἀδιεχές. Sic repoſui. Male in Codice Mſ. ἀδιηκές.

P. 58. l. 19. Ἀὴς γδ &c. Vide Mœrin Atticiſtam in Ἀὴς βαθεῖα.

P. 64. l. 8. Ἀιτυλῷ. Sic hoc Heſiodi fragmentum corrupte legitur in Codice Manuſcripto:

Ἀιτυλῷ ἄυτ τίκετο Τληπόρῳ τε Πειρίθοόν τι.

P. 68. l. 6. Ἀϊδωνῆϊ προϊάψειν. Idem prorſus ac Il. A. 3. Ἄϊδι προΐαψε. Ubi in omnibus fere Editionibus Ἄϊδι minus bene vertitur per locum qui Orcus dicitur, cum ipſummet deum Orcum, ſeu Plutonem, ſignificet, & litterâ majuſculâ deſignari debeat.

P. 70. l. 10. Τὸν παρωχημμένον. Subauditur χρόνον. Fortaſſe pro παρωχημένον legendum eſt παροιλικὸν, ob ἦνεον.

P. 74. l. 7. ἔξεχόθη. In Codice Manuſcripto, ἐξελύθη.

P. 76. l. 7. Ναὶ δὴ &c. Claudicat verſus qui ſic integer in Homero legitur:

Ναὶ δὴ ταῦτά γε πάντα, γέρον, κατὰ μοῖραν ἔειπες.

P. 76. l. 11. κνίσης. Sic hodie in Homero; at in Cod. Manuſcripto per unum ſigma, κνίσης.

P. 78. l. 1. Σημαίνει ἢ ὃ τὸ ἠθόμην, id eſt, ἠθόμην ἀλγήσας τὴν ψυχὴν, ut explicat Etymol. Magnus.

P. 78. l. 11. ὑπηνήτη. Male in Cod. Mſ. ὑπηνήτην. Pro ἧπερ, hodie in Homero legitur τῆπερ; & ſic infra habet ipſemet Apollonius. Sic, cum in capite articuli ipſe, ſeu, quod potius crediderim, ejus librarius, ſcripſiſſet ἀϊσυντῆϊ, deinde in fine ἀϊσυντῆϊ optime repoſuit.

P. 80. l. 10. Ἄιθρῳ. Τὸ ὃν τ' ἀιθρίας πνεῦμα. Lege Ἄιθρης. Τὸ ὃν &c. vel, Ἄιθρῃ, Τῷ.... πνεύματι.

P. 80. l. 15. Περὶ ἀυτόν. Fortaſſe ἀμφὶ ἀυτῷ.

P. 82. l. 9. ἕτος δ' ἄυτ'. Hodie in Homero, κεῖνος δ' ἄυτ'. Nota leve diſcrimen.

P. 84. l. 10. ἀυτὰρ ἐπειδή. Hodie in Homero, ἀυτὰρ ἐπὴν δή.

P. 90. l. 6. Ἀιδῆος. Fortaſſe ſic refingendus eſt hic articulus, unde quædam

excidere potuerunt :

Ἄϊδηλος. Ἄπειρος· (Od. K. 282.)

Χώρῳ ἄϊδηλος ἐών. —

ηχή·

— Ἀϊδρείῃσι νόοιο. (Male habet Codex Manuſcriptus ἀϊδείῃσι)

Ἔνιοι δὲ ἀγνοίας &c. Mallem ἀγνοίαις.

P. 94. l. 6. ἔλκε. In Cod. Mſ. ἕλκῳ.

P. 96. l. 4. Θῆκε δ' ἐπ'. Hodie minus bene in Homero, θῆκεν ἐν.

P. 100. l. 12. Νῦν δέ μ' ἐών. Sic hodie in Homero. At in Codice Mſ. νῦν δ' ἐμὲ ἄν. Leve diſcrimen, & quod minus probem.

P. 104. l. 12. Ἄλλος μὲν γάρ τ'. Hodie in Homero : ἄλλος δ' ἄν εἶδος μέν.

P. 110. l. 16. Ἀλιγεινοί. Ὅι δυχερεῖς. Tolle ultimum ὶ ſuperfluum, quod adhæſit ex contagione præcedentis.

P. 110. l. 20. ὡς εἴ με. Hodie unâ voce legitur, ὡσεί με.

P. 126. l. 7. κατ' ἔχων. In Mſ. Codice unâ voce, κατίχων.

P. 132. l. 4. ἀμάθοιο. In Homero legitur hodie, ψαμάθοιο.

P. 138. l. 1. ἀναλλαστομένη. Pro ἀναλλαστομένη. Sic ſemper in hoc Cod. Mſ. verbum ἀλλάσσω per unum *lambda* ſcribitur.

P. 138. l. 7. ἐν νυκτὸς &c. In Homero, μελαίνης νυκτὸς ἀμολγῷ.

P. 140. l. 1. ἀξιρεομένη. Lege ἀξιῤῥεομένη.

P. 140. l. 6. ἃ γδ ἔτ'. &c. In Homero legitur :

— Αἱ δέ οἱ ἵπποι

Ἀμφὶς ἐδῦ δρομέτην. —

P. 148. l. 2. ἄνα κοιρανέοντα. Alii legunt unâ voce, ἀνακοιρανέοντα. In Cod. Mſ. diviſim ſcribitur, ἄνα κοιρανέοντα, ubi annota hîc in ἄνα accentum retrahi in penultimam; quamvis tradant Grammatici præpoſitionis ἄνα, etiam ſi ſuo poſtponatur caſui, accentum non transferri, ne confundatur cum vocativo ὦ ἄνα, *o rex.*

P. 152. l. 7. Hunc locum integrum prorſus edidi ut habetur in Cod. Mſ. & ex ingenio recte, in Ἀνλιορήσας, apud Heſ. emendavit Clar. Alberti, cum male hîc, ut paſſim alibi, haberet illius apographum.

P. 152. l. 13. Ἀντὶ δ' Φ παρειλῆφθαί φασι τὸ Π. Tu lege contra : ἀντὶ δ' Π παρειλῆφθαί φασι τὸ Φ.

P. 156. l. 16. παρορμώης. In Mſ. Codice παρορμᾶς; & quidem minus bene, ob præcedentia, ἐπιλήνοις & ἐπιλείβοις.

P. 156. l. 21. κατὰ τὰς θήρας, *in venationibus.* Fortaſſe, κατὰ τὲς θηρὰς, *in feras.*

P. 162. l. 8, 9. ἐν τῷ Ω Ὀδυσσείας. Uſitatius dicitur, ἐν τῇ Ω.

P. 164. l. 14. παραγινομένη. Mallem παραγινομένην.

P. 166. l. 4. Στῇ δὲ κατ'. Sic hodie in Hom. At in Cod. Mſ. στῆ ἢ παρ'.

P. 168. l. 2, 3. καλεσκυκτιμένῳ. In Cod. Mſ. καλεσκυκτιμένον.

P. 172. l. 16. ποιήσας. Mallem ποιήσειν.

P. 172. l. 17. ἀναείζοι. Sic in Cod. Mſ. At in Homero ἀναείξοι.

P. 176. l. 12. ὁ μέν. Lege οἱ μέν.

P. 188. l. 4. Ἀπὸ σκοπῆ. Bis in Cod. Mſ. conjunctim legitur ἀποσκοπῆ.

P. 204. l. 2. ἐδέ τι. Hodie in Homero, ἐδέ τε.

P. 204. l. 6. ὁ δ'. In Homero, ὁ δ' ἄρ.

P. 204. l. 18. Ἄρπυιαι. Hæc verba in Ἄρπυιαι laudat Alberti, ubi male ex ſuo Apollon. apographo Ἄρπυια edidit pro Ἄρπυιαι. In his verbis, ἐπὶ

Τὰς ἔτεκε Ζεφύρῳ &c.

poſt ἐπὶ, addidi Γ, quod erat omiſſum ob τὰς ſequens.

P. 224. l. 4. Ἀυλοκασίγνηλον. Lege ἀὐλοκασιγνήλοι, ſeu ἀὐλοκασιγνήτω.

P. 271. l. 3. *notarum*: Δάι. Δάι. τί δε, &c. Cum nuper forte inciderem in *Corrigenda* quæ Theocrito Oxonienſi a Clar. Warton. edito ſubjecit præſtantiſſimus & omni laude major Toupius, vidi eum meam ſic occupaſſe emendationem, & Heſychii locum ita ſcribendum docuiſſe: Δαὶ, δέ. Τί δαί; τί δέ. Sed cum Heſychium ad Homeri locum ab Apollonio laudatum reſpexiſſe putem, haud diſpliceret etiam nunc, τίς δαὶ, τίς δε, pro τί δαὶ, τὶ δέ. Ut ut ſit, multum mihi gratulor quod cum tanto viro conſenſerim. Nec quod apud Theocrit. dicitur in ſeptimo Idyll.

— Βάτραχος δή ποτ' ἄκριδας ὡς τις ἐρίσδω.

P. 274. l. 8. Ἀιδοῖος δέ. Hodie in Homero, ἀιδοίός τε.

P. 278. l. 3. Δησάντων ἀν. Hodie in Homero, δησάντων ἑ' ἀν.

P. 346. l. 12. Ἐπιλλίζασι. Male apud Suidam, Tom. I. Edit. Kuſteri, in Textu Græco & Verſione Latinâ, Ἐπιλλύζασα, ἐπιχελῶσα, ἐπιμύσα τὰς ὀφθαλμὰς &c. Lege Ἐπιλλίζασα, ex ἐπιλλίζω. In Hymno in Mercurium, verſu 387:

Ὡς φάτ' ἐπιλλίζων Κυλλήνιος ἀργειφόντης.

Et ἐπιλλίζασι Od. Σ. 11.

P. 518. l. 11. σοβᾶσα. Male in Clar. Alberti apographo, σοᾶσα.

P. 628. l. 6. Παρίωσιν. Sic habet Clar. Toupius *in ſuis addendis in Theocritum*, in hæc verba Idyll. 10. verſu 31. Ἀ γέρανος τὤρῃλον, ex quibus explicandum Callimachi verſiculum apud Apollon. Lex. Mſ. docet acutiſſimus Criticus qui, cum noſtri Lexicographi locum integrum adduxiſſet, hæc addit: » In Callimachi verſiculo vitium » non leve eſt. Scribendum παρίωσιν, atque ita vertendum:

Qui eſurientes meum aratrum prætervolant.

» Sermo eſt de *gruibus*, quæ aratrum præter propter volant. Optime Scholiaſtes: » Ἀρχομένης γὰρ ἀπόρως αἱ γέρανοι φαίνονται. Vide Clar. Alberti ad Heſ. voce ὑψείονται, » & Clar. Erneſti ad Callimach. p. 573.

P. 702. l. 14. Ῥινοτόρῳ. Hinc, apud Suidam in Ῥινὸν, pro ῥινοτόμος, legerem ῥινοτόρος, ut Il. Φ. 392.

P. 714. l. 16. Σελήνης. Conjiciebam σελήνη. Sed poteſt retineri, σελήνης. Nam habet Suidas: Σέλας. πῦρ. ἢ τὸ κεραυνὸν, ἢ τὸ φῶς τῆ σελήνης.

P. 716. l. 13. Συνεκλείσθησαν. Huc reſpexit Suidas in Σήκωθεν, & hunc Homeri locum expreſſit auctor fragmenti quod in hanc vocem apud eumdem legitur, & cujus initium: ἐ γὰρ ἐν κύκλῳ μὲν ὥσπερ σηκωθέντας &c.

METAPHRASIS HOMERI

PROSAICA IN TERTIUM ILIADIS LIBRUM.

Ex duobus Codicibus Regiis primus in lucem produxit, notuliſque illuſtravit, ac Variantes Lectiones, cum Metaphraſium, tum etiam ejuſdem Homerici Libri, adjecit JOHANNES BAPTISTA CASPARUS D'ANSSE DE VILLOISON, Regiæ Inſcriptionum atque Humaniorum Litterarum Academiæ Pariſienſis ſocius.

METAPHRASIS

METAPHRASIS PROSAICA IN TERTIUM ILIADIS LIBRUM.

Ἐπειδὴ δὲ διετάχθησαν ἅμα τοῖς ἡγεμόσιν ἕκαστοι,
Οἱ Τρῶες μὲν ἐν ἀσήμῳ φωνῇ ἐπορεύοντο, ὥσπερ ὄρνιθες·
Καθάπερ ἡ βοὴ [1] τῶν γεράνων γίνεται πρὸ τοῦ ὑρανοῦ,
Αἵτινες ἐπειδὴ ξὺν [2] τὸν χειμῶνα ἔφυγον καὶ τὸν πολὺν ὑετὸν,
Μετὰ κραυγῆς [3] αὐταὶ πέτονται ἐπὶ τοὺς τοῦ Ὠκεανοῦ ῥευμάτων,
Ἀνδράσι τοῖς πυγμαίοις [4] φόνον φέρουσαι·
Ὀρθριναὶ δὲ δὴ [5] αὐταὶ κακὴν φιλονεικίαν προβάλλονται.
Οἱ δὲ ἐπορεύοντο μετὰ σιωπῆς δυνάμεις πνέοντες [6] οἱ Ἕλληνες,
Ἐν τῇ ψυχῇ προθυμούμενοι βοηθεῖν ἀλλήλοις.
Καθάπερ [7] δὴ ἐν τῇ κορυφῇ τοῦ ὄρους ὁ Νότος τὴν ὁμίχλην κατέχυσε,
Τοῖς ποιμέσι φίλη μὲν, τῷ κλέπτῃ δὲ νυκτὸς χρείαν ἔχουσα,
Καὶ τοσοῦτον τίς ἐφορᾷ, ἐφ' ὅσον λίθον ἀφῆσι·
Οὕτω δὴ ὑπὸ τῶν ποδῶν τούτων κονιορτὸς διηγείρετο ἀελλώδης
Πορευομένων· λίαν δὲ ταχέως διὰ [8] τοῦ πεδίου διήρχοντο.
Οὗτοι δὲ ἡνίκα ἐγγὺς δὴ [9] ἐγένοντο ἀλλήλοις ὁπόντες,

---

[1] Ἡ βοή. Sic in Cod. 2684. At in Cod. 2766. ἠχή.

[2] Ὄυν. Deerat in Cod. 2684. Restitui ex Cod. 2766.

[3] Κραυγῆς. Minus bene κλαγγῆς in Cod. 2684. Certe Metaphrastes posuit κραυγῆς.

[4] Πυγμαίοις. Male in Cod. 2684. Ἀνδράσι τε πυγμαίοις. De hoc vocabulo vide Apollonium nostrum fuse differentem in Πυγμαῖοι pag. 692.

[5] Δή. Deest in Cod. 2684.

[6] Οἱ. Deest in Cod. 2684.

[7] Καθάπερ. Sic in Cod. 2766: Καθάπερ δὲ ὄρος ἀκροκείμενος ὁ Νότος καλέσας ὁμίχλην.

[8] Διά. in Cod. 2766. διεπέρασαν τῆς πεδιάδος.

[9] Δή. Deest in Cod. 2684.

Τοῖς Τρωσὶ μὲν πρόμαχος ἦν Ἀλέξανδρος ὁ τοῖς θεοῖς ὅμοιος,
Παρδάλεα [1] δέρμα ἐν τοῖς ὤμοισιν ἀυτῷ κατέχων καὶ τὰ ὀπιθαμωτὴ
τόξα,
Καὶ [2] σπάθην δέ· ἔστος δὲ δύο δόρατα ἑσομωμένα σιδήρῳ
Σείων, τοὺς Ἕλλήνων προκαλεῖτο [3] πάντας τοὺς ἀρίστους
Ἐξ ἐναντίας πολεμεῖν ἐν τῇ φοβερᾷ μάχῃ.
Τοῦτον δὲ ἡνίκα ἔγνω ὁ φιλοπόλεμος Μενέλαος,
Πορευόμενον ἔμπροσθεν τοῦ πλήθους, μεγάλως προβαίνοντα,
Καθάπερ λέων ἐχάρη μεγάλα σώματος ἐπιτυχών,
Εὑρηκὼς ἢ ἔλαφον κερασφόρον, ἢ καὶ [4] αἶγα ἄγριον
Πεινῶν· (γὰρ [5] λίαν παταίρωγει κἄνπερ αὐτὸν
Διωκέσιν οἱ ταχεῖς κύνες καὶ εὐθαλεῖς νεανίαι. [6])
Οὕτως [7] καὶ ὁ Μενέλαος ἐχάρη τοῖς θεοῖς ὁμοῖον Ἀλέξανδρον
Τοῖς ὀφθαλμοῖς θεασάμενος· εἶπε γὰρ τιμωρήσασθαι τὸ ἁμαρτωλόν.
Εὐθέως δὲ ἐκ τῶν ἁρμάτων σὺν ὅπλοις ἐπήδησε χαμαί.
Τοῦτον δὲ ἡνίκα εἶδε ὁ [8] Ἀλέξανδρος ὁ θεοειδὴς
Ἐν τοῖς πρωταγωνισταῖς φανέντα, [9] καταπλάγη τῷ προσφιλεστάτῳ ψυχήν.
Εἰς τὰπίσω [10] δὲ εἰς τὸ πλῆθος τῶν ἑταίρων ἐχώρησε τὸν θάνατον ἐκφεύγων.

---

[1] Παρδάλεα. In Cod. 2766 : Παρδάλεως δορὰν ἐν τοῖς ὤμοις ἔχων, καὶ ἐπικαμπῆ τόξα.

[2] Καί. Minus bene in Cod. 2684 : Καὶ τὴν σπάθην, καὶ δύο δόρατα καθωπλισμένα τῷ &c.

[3] Προεκαλεῖτο. In Cod. 2684. προσκαλεῖτο. Minus bene.

[4] Καί. Omissum fuerat in Cod. 2766.

[5] Γὰρ λίαν. Lege λίαν γάρ. Non enim pertinet ad præcedens πεινῶν, Nam in Hom. μάλα γὰρ &c. Τὸ γὰρ omissum fuerat in Cod. 2684.

[6] Νεανίαι. In Cod. 2684. νεώτεροι.

[7] Οὕτως. Sic in Cod. 2766 : ἔτως ἐχάρη ὁ Μενέλαος Ἀλέξανδρον τὸν θεοειδῆ.

[8] Ὁ. Omissum in Cod. 2766.

[9] Φανέντα. Cod. 2766. ὀφθέντα.

[10] Εἰς τὰπίσω. Sic in Cod. 2766 : πάλιν δὲ εἰς τὸ τῶν ἑταίρων πλῆθος ἀπεχώρησε τὸν θάνατον ἐκκλίνων.

Καθάπερ δὲ ὅτε τις [1] τ' ἀράποντα θεασάμενος ὠκιθόρμηξ
ὑπεχώρησεν [2]
Ἐν τοῖς βασίμοις [3] τόποις τῆς ὄρνις, ὁ τρόμος δὲ ὑπέλαβε
τὰ μέλη αὐτῆ,
Εἰς [4] τὠπίσω δ' ἂν χώρησεν, ὠχριάσις τε αὐτὸν ἐν τ' πα- 35
ρειαῖς ἔλαβε·
Οὕτως πάλιν κὴ τ' ὄχλον [5] τῶν ὑπερηφάνων Τρώων ὑπεισῆλθεν,
Φοβηθεὶς [6] τ' υἱὸν τῆ Ἀτρεως θεοειδὴς Ἀλέξανδρος.
Τῆτον δὲ ὁ Ἕκτωρ ὠνείδισεν ἰδὼν ἐνυβρισικοῖς [7] λόγοις,
Ὦ κακὲ Πάρι, τὼ μορφὴν κάλλισε, δὴ γυναιξὶ μαινόμενε,
ἀπαλὴλὲ, [8] ψεῦστα,
Εἰθε ὤφελες [9] ἀγλύνηκτος εἶναι, κὴ πρὸ γάμυ ὀπολέσθαι. 40
Καὶ [10] τῆτο ἤθελον, ἢ κὴ πολὺ ὄφερδὲς ἦν,
Ἢ ἔτω [11] εἰς ὕβρεις κὴ βλάβας εἶναί σε, κὴ τῶν λοιπῶν ἔμπροσ-
θεν πάντων.
Οὕτως [12] δὴ γελάσεσι οἱ τῶν τριχῶν ὄπιμελόμενοι Ἕλληνες,
Ὑποδαβόντες, [13] (ἢ εἰκόντες,) τ' πρόμαχον εἶναί σε, διότι
καλὸν

---

1 Ὅτε τίς. Deeſt in Cod. 2684.

2 Ὑπεχώρησεν. In Cod. 2766. ἀνέδραμε.

3 Βασίμοις. Sic Cod. 2766: τῆς ὄρνις ἐν ταῖς ἀναβάσεσι, τρόμος δὲ ὑφεῖλε τὰ μέλη.

4 Εἰς τὠπίσω. Sic in Cod. 2766: εἰς ὀλυτέρω γε ἀνεχώρησε, καὶ ὠχρίασις αὐτὸν κατὰ τὰς παρειὰς ἔλαβε.

5 Κατὰ τ' ὄχλον. Codex 2766: εἰς τὸ πλῆθος κατέδυ Τρώων τῶν περιφανῶν.

6 Φοβηθείς. Codex 2766: φοβηθεὶς τῆ Ἀτρεως τὸν υἱὸν Ἀλέξανδρος ὁ θεοειδής.

7 Ἐνυβρισικοῖς. Codex 2766. ὑβρισικοῖς.

8 Ἀπαλὴλὲ, ψεῦστα. Codex 2766. ſimpliciter habet ſolum ἀπαλεών.

9 Ὤφελες. Codex 2766. ὄφελες.

10 Καὶ τῆτο. Codex 2766: καὶ τῆτο ἂν ἐβελόμην, καὶ τῆτο ἂν ἐπικερδέστερον ἦν, quod mallem ob particulas κε & κεν per ἂν expreſſas.

11 Ἢ ἔτω. Cod. 2766: ἤπερ ἔτως ὕβριν γε εἶναι καὶ παράδειγμα τῶν Ἑλλήνων. Pro παράδειγμα, lego παράδειγμα.

12 Οὕτως. Cod. 2766: ὅτως πε χαίρεσι οἱ δεῖλοι Ἕλληνες.

13 Ὑποδαβόντες. Cod. 2766: εἰκόντες ἀριστέα πρόμαχον &c.

Εἰδὼ μὴ μορφὴ [1] ἔπεσι· ἀλλ' οὐκ ἔστι δύναμις τῆς ἀφροσύνης,
οὐδέ τις ἰσχύς.
Εἰ τοιοῦτος ὑπάρχων, ἐν τῇ θαλασσοπλόῳ ναυσὶ
Τὴν θάλασσαν διαπλεύσας, ἑταίρους εὐαρμόστους συναγαγὼν,
Συμμιγεὶς ἀλλοφύλοις, γυναῖκα εὔμορφον ἤγαγες [2]
Ἐξ ἀλλοδαπῆς [3] μὴ πολὺ ἀπεχούσης γῆς, νύμφην ἀνδρῶν πολεμικῶν;
Τῷ πατρὶ τῷ σῷ μεγάλην βλάβην, καὶ τῇ πόλει, [4] καὶ παντὶ τῷ δήμῳ.
Τοῖς ἐχθροῖς μὲν χαρὰ, ἀχύνη δέ σοι αὐτῷ, [5] καὶ συγγνώτης, καὶ κατήφεια.
Οὐκ ἂν δὲ ὑπομείνειας [6] τὸν φιλοπόλεμον Μενέλαον;
Μάθοις ἂν οἵοιός ἀνδρὸς ἔχεις τὴν ἀκμαίαν γυναῖκα.
Οὐκ ἄν σοι βοηθήσῃ ἡ κίθαρις μὴ τὰ δῶρα τῆς Ἀφροδίτης,
Αἱ τε τρίχες, μὴ ἡ μορφὴ, ὅτε [7] ἐν τῷ κονιορτῷ μιγείης.
Ἀλλὰ λίαν οἱ Τρῶες δειλοί· εἰ γὰρ [8] μὴ ὑπῆρχον δειλοὶ ὄντες,
ὄντως ἂν πάλαι
Λίθινον ἐνεδύσω ἱμάτιον, τῶν κακῶν [9] ὧν ἔδρασας ἕνεκα.
Πρὸς τοῦτον δὲ εἶπεν Ἀλέξανδρος ὁ θεοειδὴς,

---

[1] Καὶ μορφή. Deest in Cod. 2766.

[2] Ἤγαγες. In Cod. 2766. ἀνήγαγες.

[3] Ἀλλοδαπῆς. Deest in Cod. 2766.

[4] Καὶ τῇ πόλει. Cod. 2684. ἐν παντὶ τῷ δήμῳ.

[5] Καὶ &c. Hæc absunt à Cod. 2766. Cæterum hic versus non bene procedit, nec cum Homerico convenit. In præcedenti virgulam post δήμῳ, & in hoc χαρὰν, ἀεχύνην, & συγγόητα ponerem.

[6] Ὑπομείνειας. Male in Cod. 2684. ὑπομείνας; contra minus bene ἀμφίφιλον in Cod. 2766. pro φιλοπόλεμον quod in Cod. 2684.

[7] Ὅτε. In Cod. 2766. ἡνίκα τῇ γῇ προσμιχθείης.

[8] Εἰ γάρ. Presſius in Cod. 2766. ὄντως ἂν ἤδη.

[9] Κακῶν ὧν. Cod. 2766. κακῶν ἕνεκα ἂν &c.

Ὦ Ἕκτωρ, ἐπειδή με καὶ τὸ πρέσσον ὠνείδισες, μὴ ἄχ ὑπὲρ τὸ πρέσσον,
Ἀεὶ [1] δέ σοι ἡ καρδία, καθάπερ πέλεκυς, ὑπάρχει [2] ἀπα- 60
ταπόνηθον,
Ὅσις πορεύεται διὰ ξύλα, ὑπ' ἀνδρὸς ὅσις δὴ τῇ τέχνῃ αὐτῆς
Τὸ ναυπηγήσιμον ξύλον ἐκπόπτει, [3] αὐξάνει δὲ τὴν τοῦ ἀνδρὸς
ὁρμήν·
Οὕτως σοι ἐν τῷ στήθει ἄφοβον ὁ νοῦς ὑπάρχει.
Μηδαμῶς μοι δῶρα τὰ ἐπέρασα ὀνείδιζε τοῦ χρυσοφόρου Ἀφροδίτης.
Οὐδαμῶς δὴ ἀποβολῆς ἄξια ὑπάρχει τὰ [4] τῶν Θεῶν μεγαλό- 65
δοξα δῶρα,
Ὅσσα ἂν αὐτοὶ ἑκόντες δώσωσι, θελήσας δὲ σὺ ἄν τις λάβοι.
Ἀρτίως δ' ἐὰν [5] βάλῃ ἐμὲ τῷ Μενελάῳ πολεμεῖν καὶ μάχεσθαι,
Τοὺς μὲν λοιποὺς [6] Τρῶας καὶ πάντας τοὺς Ἕλληνας ποίησον κα-
θεδῆναι·
Ἐμὲ δ' ἐν τῷ [7] μέσῳ καὶ τὸν φιλοπόλεμον Μενέλαον
Συνέλασαι τοῦ τοῦ Ἑλένης ἕνεκα πημάτων πάντων πολεμῆσαι. 70
Ὅποιος [8] δ' ἂν δ' ὁ νικήσῃ, καὶ κρείττων φανείη,
Τὰ κτήματα λαβὼν καλῶς πάντα, καὶ τὴν γυναῖκα, εἰς τὴν οἰκίαν
κομιζέσθω·
Οἱ δὲ λοιποὶ, φιλίαν καὶ ὁρκωμόσια [9] πιστὰ ποιησάμενοι,

---

1 Ἀεί. Cod. 2684. ἔστι.

2 Ὑπάρχει. Cod. 2684. ὑπάρχων, quod refertur ad πέλεκυς.

3 Ἐκπόπτει. Cod. 2766. ἐκτέμνει, & ἄυξει pro αὐξάνει.

4 Τὰ τῶν Θεῶν. Cod. 2766. τῶν Θεῶν τά.

5 Ἐάν. Cod. 2766. εἴπερ.

6 Τοὺς μὲν λοιποὺς. Cod. 2766: τοὺς ἄλλους μὲν κάθισον Τρῶας &c.

7 Τῷ. Deest in Cod. 2766.

8 Ὅποιος. Cod. 2766: ὁποτέρος δὲ νικήσῃ καὶ ἐπικρατέστερος γένηται.

9 Ὁρκωμόσια. Lege ὁρκωμόσια. Cod. 2684: ὅρκους πιστοὺς δὶ' ἐντόμων, ὃ ἐστι θυσίων.

Καλοικεῖτε τὴν Τρόιαν τὴν εὔγειον· [1] ὅτοι δὲ οἱ Ἕλληνες πορευέθωσαν

Εἰς τὸ Ἄργος τὸ ἱπποβότον, καὶ εἰς Ἑλλάδα τὴν καλὰς γυναῖκας ἔχουσαν.

Οὕτως εἶπεν. ὁ δὲ Ἕκτωρ ἐχάρη πάλιν μεγάλως τὸν λόγον ἀκούσας.

Καὶ δὴ εἰς τὸ μέσον πορευθεὶς, τῶν Τρώων διεχώριζε τὰς τάξεις, Τῷ μέσῳ τῷ δόρατος λαβόμενος· ὅτοι δὲ ἐπάθισαν [2] ἅπαντες.

Ἐπὶ [3] τούτῳ δὲ τὰ τόξα ἔτεινον οἱ τῶν τριχῶν ἐπιμελούμενοι Ἕλληνες,

Τοῖς τε βέλεσι [4] καλασοχαζόμενοι καὶ τοῖς λίθοις ἔβαλλον.

Οὕτως δὲ μέγα ἐβόησεν ὁ βασιλεὺς τῶν ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·

Καταικρατήθητε [5] ὦ Ἕλληνες, οἱ νεώτεροι τῶν Ἑλλήνων μὴ βάλλετε·

Διαβεβαιῶται [6] γὰρ καὶ ὑπισχνεῖταί τινα λόγον ὁ τὴν [7] κόρυθα κινῶν Ἕκτωρ.

Οὕτως ἔφη. ὅτοι δὲ ἐπαύσαντο τῆς μάχης καὶ ἥσυχοι ἐγένοντο.

Πάνυ [8] σπευδαίως. ὁ Ἕκτωρ δὲ ἐν ἀμφοτέροις εἶπε,

Ἀκούσατέ μου ὦ Τρῶες καὶ εὐόπλοι Ἕλληνες

---

1 Τὴν δύγειον. Cod. 2766. μεγαλόβωλον, & ἐπανερχέσθωσαν pro πορευέθωσαν.

2 Ἐκάθισαν. Cod. 2684. συνηθροίσθησαν.

3 Ἐπὶ τούτῳ. Cod. 2766. τούτῳ δὲ τὰ τόξα ἐπανέτεινον οἱ δύκομοι Ἕλληνες.

4 Τοῖς βέλεσι. Male in Cod. 2684. τοῖς βελεσί τε καὶ τοὺς ὀϊστοὺς λαβόμενος, καὶ τοῖς λίθοις ἔβαλον.

5 Καταικρατήθητε. Cod. 2766. παύσασθε ὦ Ἕλληνες, μὴ βάλλετε ὦ &c.

6 Διαβεβαιῶται. Cod. 2766. ὑπισχνεῖται γάρ τινα λόγον εἰπεῖν. Glossæ interlineares Cod. 2684. διαβεβαιῶται, καὶ ἐν τοῖς ςήθεσι διανοεῖται.

7 Ὁ τήν. Hæc desumpta sunt ex glossis interlinearibus Cod. 2684. At Cod. 2766. habet, ὁ περικεφαλαίαν δυκίνητον ἔχων.

8 Πάνυ σπευδαίως. Cod. 2766. σπευδαίως, ἐσπουδσμένως.

Τὸν λόγον τὸν Ἀλεξάνδρου, ὅτινος [1] ἕνεκα ἡ φιλονεικία [2] διηγέρθη.
Τοὺς μὲν λοιποὺς [3] Τρῶας καὶ πάντας τοὺς Ἕλληνας κελεύει
Τὰ ὅπλα τὰ καλὰ ἀποθέσθαι ἐπὶ τῇ πολυτρόφῳ γῇ· [4]
Αὐτὸν δὲ τὸν Ἀλέξανδρον [5] ἐν τῷ μέσῳ καὶ τὸν φιλοπόλεμον Μενέλαον,
Μάχεσθαι δὲ ἑλέσθαι καὶ κτημάτων αὐτῆς [6] πάντων μάχεσθαι.
Ὅσις δ' ἂν νικήσῃ, καὶ κρατίστερος [7] γένηται,
Τὰ κτήματα λαβὼν καλῶς πάντα, καὶ τὰς γυναῖκα, εἰς οἶκον [8] ἀπαγαγέτω.
Οἱ λοιποὶ δὲ, φιλίαν καὶ ὅρκους πιστοὺς ποιήσωμεν.
Οὕτως εἶπεν. οἵτοι δὲ δὴ πάντες Ἀχαιοὶ [10] ἦσαν ἐν ἀγρῷ τῇ σιωπῇ.
Ἐν τούτοις δὲ προσεῖπεν [11] ὁ κλυτὸν τὴν μάχην γυναῖκος Μενέλαος,
Ἀκούσατε νῦν καὶ ἐμοῦ· λίαν γὰρ [12] καταλαμβάνει λύπη
Ψυχὴν τὴν ἐμὴν, φρονῶ δὲ ἀρτίως [13] ἡμᾶς ἀλλαχωριδῆναι
Τοὺς Ἕλληνας καὶ τοὺς Τρῶας, ἐπειδὴ πολλὰ κακὰ πεπόνθατε [14]
Ἕνεκα τῆς ἐμῆς φιλονεικίας, καὶ τοῦ Ἀλεξάνδρου ἕνεκα τῆς ἀρχῆς,

---

1 Ὅτινος. Male in Cod. 2684. ἕτος.

2 Φιλονεικία. Cod. 2766: ἡ μάχη ἐγήγερτο.

3 Λοιπούς. Cod. 2766. τοὺς ἄλλους μὲν κελεύει &c.

4 Πολυτρόφῳ γῇ. Cod. 2766. ἐπὶ τῇ γῇ τῇ πολυτρόφῳ.

5 Τὸν Ἀλέξανδρον. Omissum in Cod. 2766.

6 Αὐτῆς. Deest in Cod. 2766.

7 Ἐπικρατέστερος. In Cod. 2684. ἐπικρειττότερος, & ὅσε pro ὅσις.

8 Εἰς οἶκον. Cod. 2766. εἰς τὴν οἰκίαν φερέτω.

9 Οἱ λοιποὶ δέ. Cod. 2766. οἱ δὲ λοιποί.

10 Ἀχαιοί. Lege ἀχαιεῖς, ut in Cod. 2766. ob ἀκὴν Homericum.

11 Προσεῖπεν. In Cod. 2766. εἶπεν, & ἀνδρεῖος pro γυναῖκος.

12 Γάρ. In Cod. 2766. μάλιστα δέ.

13 Ἀρτίως. Cod. 2766. ἀλλαχωριδῆναι ἤδη, ubi omissum, ἡμᾶς, pro quo legendum ὑμᾶς, ob sequens πεπόνθατε, & Homericum πέποσθε.

14 Πεπόνθατε. Cod. 2684 ἐπεπόνθατε.

(ἤτοι [1] τὸ ὑπὸ Ἀλεξάνδρου γινομένης ἁρπαγῆς. αὕτη γὰρ ἀρχὴ κακῶν.)

Ἡμῶν δ' ὅτινι ἔν ὁ θάνατος καὶ μοῖρα καλεσκεύασαι,
Ἀθανάτοι· οἱ λοιποὶ ἅμα διαχωρίσθητε [2] ταχύτατα.
Κομίσατε [3] ἄρνας δύο, τὸ μὲν ἕνα λευκὸν, τὸ δ' ἕτερον, μέλανα,
Τῇ Γῇ [4] τε καὶ τῷ Ἡλίῳ· ἡμεῖς δὲ κομίσομεν ἄλλον τῷ Διΐ.
Ἄγετε δὲ τὸν Πρίαμον, ὅπως τοὺς ὅρκους ποιήσῃ
Αὐτὸς, ἐπειδήπερ [5] οἱ υἱοὶ αὐτοῦ ἀπερήφανοι καὶ ἄπιστοι,
Μήπως τίς [6] παραβάσει τὸν Διὸς τοὺς ὅρκους βλάψῃ.
Ἀεὶ γὰρ [7] τοῖς νεωτέροις ἀνδρῶν αἱ διάνοιαι ἐπαρμέναι εἰσί.
Οἷσισι δ' ὁ γέρων συνὼν, ὁμοῦ τὰ παρόντα καὶ μέλλοντα
Βλέπει, ὅπως ἐξόχως ἄρισα ἐν ἀμφοτέροις γένηται.
Οὕτως εἶπεν. οἵτοι δὲ ἐχάρησαν οἵ τε Ἕλληνες καὶ οἱ Τρῶες,
Ἐλπίζοντες καταπαυθῆναι [9] τὸν ὀπιπόνου πολέμου
Καὶ δὴ τοὺς ἵππους μὲν κατέχον ὅπι τὰς τάξεις, καὶ ἐξεκατέβησαν [10] αὐτοί.
Καὶ [11] τὰ ὅπλα αὐτῶν ἐξεδύοντο, καὶ ταῦτα ἐν τῇ γῇ κατέθεντο.
Ἐγγὺς ἀλλήλων· ὀλίγη δ' ἦν ἡ [12] μεταξὺ αὐτῶν γῆ.

---

1 Ἤτοι. Hæc in Cod. 2684. posteriori manu interpolata sunt.

2 Διαχωρίσθητε. Cod. 2766. διαχωρισθείητε.

3 Κομίσατε. Sic Cod. 2766: κομίσατε δὲ ἄρνας, ἕνα λευκὸν, καὶ μίαν μέλαιναν.

4 Τῇ γῇ. Cod. 2766. τῇ τε Γῇ καὶ τῷ Ἡλίῳ, τῷ δὲ Διΐ ἡμεῖς κομίσομεν ἕτερον.

5 Ἐπειδήπερ. Cod. 2766. ἐπεί.

6 Μήπως τίς. Hujusce versûs metaphrasin, in Cod. 2684. omissam, restituimus ex Cod. 2766. ubi cum metaphrasi sequentis, ἀεὶ δ' ὀπλοτέρων &c. transposita est post λύσει ὅπως &c. cum Textus Homericus etiam in hoc eodem Codice recte ac secundum ordinem receptum se habeat.

7 Γάρ. In Cod. 2766. ᾗ pro γὰρ, & κρέμανται pro ἐπαρμέναι εἰσί.

8 Γένηται. Cod. 2766. γένοιτο.

9 Καταπαυθῆναι. Cod. 2766. παύσασθαι.

10 Ἐξεκατέβησαν. Cod. 2766. κατέβησαν δέ.

11 Καί. Cod. 2766. τά τε ὅπλα ἐξεδύσαντο, ἅτινα δὴ κατέθεντο ἐν τῇ γῇ.

12 Ἡ. Deest in Cod. 2766.

Ὁ Ἕκτωρ

Ὁ Ἕκτωρ δὲ εἰς τὴ πόλιν δύο κήρυκας ἔπεμψε
Ταχέως, ἄρνας τε κομίσαι, καὶ τὸν Πρίαμον καλέσαι.
Οὗτος δὲ τὸν Ταλθύβιον προέπεμψε ὁ βασιλεὺς [1] Ἀγαμέμνων
Ἐπὶ τὰς ναῦς τὰς βαθείας πορευθῆναι, καὶ ἄρνας ἐκέλευσε
Κομίσαι· ὣς τοῦ ἦ δὴ ῥ' παρήκουσεν Ἀγαμέμνονι τῷ ἐνδόξῳ. 120
Ἡ Ἶρις ἦ Ἑλένῃ τῇ λευκοβραχίονι ἄγγελος παρεγγύετο,
Ὁμοιωθεῖσα τῇ ἀνδραδέλφῳ, [2] ᾗ Ἀντήνορος υἱῷ τῇ γαμετῇ,
Ἥντινα ὁ υἱὸς Ἀντήνορος γυναῖκα εἶχεν [3] ὁ βασιλεὺς Ἑλικάων
Τὴν Λαοδίκην, τὴ κῆ [4] εἶδος βελτίστην τῶν Πριάμου θυγατρῶν.
Ταύτην δὲ ἐφεῦρε [5] ἐν τῷ οἴκῳ· αὐτὴ δὲ μέγαν ἱστὸν ἱστάργει, 125
Δίπλοον, πορφύραν· πολλοὺς δὲ ἐνετέκηλλεν ἄθλους
Τρώων τῶν ἱππικῶν, καὶ Ἑλλήνων τῶν σιδηροθωράκων,
Οὕσπερ αὐτῆς ἕνεκα ἔσαχον ὑπὸ τῶν [6] χειρῶν ᾗ πολέμου.
Ἐγγὺς δὲ στᾶσα εἶπεν ἡ ταχύπους Ἶρις·
Δεῦρο [7] βάδιζε, ὦ προσφιλεστάτη νύμφη, ὅπως θεῖα καὶ θαυμαστὰ 130
ἔργα θεάσῃ
Τρώων τε τῶν ἱππικῶν καὶ Ἑλλήνων τῶν σιδηροθωράκων.
Οἵ τινες ἐν ἀλλήλοις πρότερον ἔφερον [8] τὸν πολλῶν δακρύων αἴτιον
σίδηρον
Ἐν τῷ πεδίῳ, [9] ᾗ ὀλεθρίου ἐπιθυμοῦντες πολέμου.
Οὗτοι δὲ νῦν καθέζονται [10] ἐν σιωπῇ, ὁ δὲ πόλεμος πέπαυται,

---

1 Ὁ βασιλεύς. Cod. 2766. μεγάλως κρατῶν.

2 Ἀνδραδέλφῳ. Cod. 2766. ἀνδραδέλφῃ.

3 Εἶχεν. Cod. 2766. ἐγεγαμήκει.

4 Τὴν κατά. Cod. 2766. τῶν Πριάμου τῶν θυγατρῶν κατὰ τὴν μορφὴν καλλίστην.

5 Ἐφεῦρε. Cod. 2766. κατέλαβε.

6 Ὑπὸ τῶν. Cod. 2766. ὑπὸ τοῦ πολέμου, περιφραστικῶς. Id est, Ἄρεος παλαμάων per periphrasin dicitur pro τοῦ πολέμου.

7 Δεῦρο. Cod. 2766. ἐνθάδε βάδιζε, ὦ νύμφη φίλη.

8 Ἔφερον. Cod. 2766. ἀλλήλοις ἐπέφερον τὸν πολύδακρυν σίδηρον.

9 Ἐν τῷ πεδίῳ. Cod. 2766. ἐν τῇ πεδιάδι.

10 Καθέζονται. Cod. 2766. κάθηνται σιωπῇ, καὶ ὁ &c.

Ἐν ταῖς [1] ἀσπίσι αὐτῶν ὑπεκείμενοι, πλησίον δὲ αὐτῶν καὶ τὰ δόρατα μακρὰ πεφυγμένα εἰσί·

Ὁ δὲ Ἀλέξανδρος καὶ ὁ φιλοπόλεμος Μενέλαος
Τοῖς [2] μακροῖς δόρασι πολεμήσασθαι περὶ σοῦ·
Ἐξ αὐτῶν [3] δὲ τῷ νικήσαντι προσφιλὴς κληθήσῃ γυνὴ, γαμετή. [4]
Οὕτως εἰπὼν ἡ θεὰ, γλυκεῖαν ὑπθυμίαν ἐνέβαλε τῇ ψυχῇ
Καὶ [5] ἀνδρός τε τοῦ προτέρου, καὶ τῆς πόλεως, καὶ τῶν γονέων.
Εὐθέως δὲ λαμπρᾶς [6] καλυφθεῖσα ὀθόνας,
Ὥρμήθη ἐκ τοῦ κοιτῶνος [7] αὐτῆς, νεαρὸν (ἢ ἀπαλὸν) δάκρυ χέουσα·

Οὐ μόνη, ἅμα δὲ αὐτῇ [8] καὶ θεραπαινίδες δύο ἠκολούθουν,
Ἡ Αἰθρη, ἡ τοῦ Πίτθεως θυγάτηρ, καὶ Κλυμένη ἡ βοόφθαλμος. [9]
Ἐπειδὴ [10] ταχέως ἔφθασαν ὅπου αἱ ἀριστεραὶ πύλαι ὑπῆρχον.
Οἱ δὲ περὶ τὸν Πρίαμον, καὶ τὸν Πάνθοον, καὶ τὸν Θυμοίτην,
Καὶ τὸν Λάμπον, καὶ τὸν Κλύτιον, καὶ Ἱκετάονα τὸν πολεμικὸν,
Καὶ ὁ Οὐκαλέγων, καὶ Ἀντήνωρ, συνεδροὶ [11] ἀμφότεροι,
Ἐκάθηντο οἱ τοῦ δήμου γέροντες ὑπὸ [12] τὰς ἀριστερὰς πύλαις,

---

1 Ἐν ταῖς. Cod. 2766. ταῖς ἀσπίσι ἐπικεκλιμένοι, τὰ δόρατα δὲ τὰ μακρὰ περαπέπηγε.

2 Τοῖς. Omissum in Cod. 2766. ubi πολεμίσασι pro πολεμήσασι.

3 Ἐξ αὐτῶν. Deest in Cod. 2766.

4 Γαμετή. Hoc vocabulum, quod in Cod. 2766. solum legitur, in Cod. 2684. superscriptum est τῷ γυνή.

5 Καί. Deest in Cod. 2766.

6 Λαμπρᾶς. Sic in Cod. 2766. At Cod. 2684. μακραῖς. Et in glossis interlinearibus, contextui Homerico ibidem superimpositis, legitur λαυκαῖς.

7 Κοιτῶνος. Cod. 2766. ἐκ τῆς οἰκίας, ἁπαλὸν δάκρυον καταχέουσα.

8 Αὐτῇ. Deest in Cod. 2684.

9 Βοόφθαλμος. Cod. 2766. αὐόφθαλμος.

10 Ἐπειδή. Lego ἔπειτα δέ. Cod. 2766. μετὰ ταῦτα δὲ παρεγένετο, ὅπου αἱ Σκαιαὶ πύλαι ἦσαν.

11 συνεδροί. Cod. 2684. καὶ συνεδροί.

12 Ἐπί. Cod. 2766. παρὰ τὰς Σκαιάς.

Διὰ [1] τὸ γῆρας μὴ δ' πολέμε καλαπεπαυμένοι, ἀλλὰ δημηγόροι
Ἀγαθοὶ, τοῖς [2] τέττιξι ὁμοιώμενοι, οἵτινες κ' τ' ὕλην
Ἐπὶ [3] δένδρῳ καθεζόμενοι φωνὴν ἡδεῖαν [4] ἀφιᾶσι, πέμπουσι· [5]
Τοιοῦτοι δὴ οἱ Τρώων ἡγεμόνες ἐκάθηντο ἐπὶ τὸ τεῖχος.
Οὗτοι [6] δὲ ὡς ἐθεάσαντο τὴν Ἑλένην ἐπὶ τ' πύργον πορευομένην,
Ἧρέμα πρὸς ἀλλήλους λόγους ταχεῖς ἔλεγον·
Οὐκ ἔστι [7] μέμφις Τρῶας κ' τοὺς εὐκνήμους Ἕλληνας
Ἕνεκα [8] τοιαύτης γυναικὸς πολὺν χρόνον λύπας ὑπομένειν·
Λίαν [9], τοῖς ἀθανάτοις Θεοῖς κ' τ' πρόσοψιν ὁμοίαν.
Ἀλλὰ [10] κ' ὅμως, τοιαύτη ὑπάρχουσα, ἐν τ' νηυσὶ πορευέσθω,
Μηδὲ ἡμῖν κ' τοῖς τέκνοις ἡμῶν εἰς τὸ [11] μ' ταῦτα βλάβη καταλίπηται.
Οὕτως δὴ ἔιπον· ὁ δὲ Πρίαμος τῇ φωνῇ [12] προσκαλέσατο τ' Ἑλένην.
Ἐλθὲ, [13] ὦ προσφιλέστατον τέκνον, ἐντεῦθα, κ' πλησίον ἐμοῦ καθέζου,
Ὅπως θεάσῃ τ' πρότερόν σε ἄνδρα, κ' τοὺς κατ' ἐπιγαμίαν [14] οἰκείους, κ' τοὺς φίλους,

---

1 Διά. Cod. 2766. τῷ γήρᾳ δὴ τῷ πολέμῳ πεπαυμένοι.

2 Τοῖς. Cod. 2766. τέττιξιν ὁμοίοι.

3 Ἐπί. Cod. 2766. δένδρῳ δὴ καθεζόμενοι.

4 Ἡδεῖαν. Male Cod. 2684. ἰδίαν.

5 Πέμπουσι. Abest a Cod. 2766.

6 Οὗτοι. Cod. 2766. οἱ δέ.

7 Οὐκ ἔστι. Cod. 2766. ὦ μέμψις τάς.

8 Ἕνεκα. Cod. 2766. περὶ τοιαύτης γυναικὸς ἐπὶ πολὺν χρόνον κακὰ πάσχειν.

9 Λίαν. Cod. 2766. ἀπαραλλάκτως τοῖς ἀθανάτοις Θεοῖς τὴν πρόσοψιν ἔοικε.

10 Ἀλλά. Cod. 2766. ἀλλ' ὅμως, καίπερ τοιαύτη ὖσα, ἐν ταῖς νηυσὶ ἐπανερχέσθω.

11 Εἰς τό. Deest in Cod. 2766.

12 Τῇ φωνῇ. Cod. 2766. τὴν Ἑλένην ἐκάλεσε τῇ φωνῇ.

13 Ἐλθέ. Cod. 2766. δεῦρο, ἐνταῦθα ἐλθοῦσα, ὦ προσφιλέστατον τέκνον, καθέζου παρ' ἐμοί.

14 Κατ' ἐπιγαμίαν. Cod. 2766. simpliciter, συγγενεῖς.

(Οὐδαμῶς σύ μοι αἴτια ὑπάρχεις, οἱ Θεοί μοι εἰσὶν [1] αἴτιοι,
Οἵτινες ἐν ἐμοὶ [2] ἐφορμηθῆναι ἐποίησαν τὸν πόλεμον τῶν Ἑλλήνων
τὸν πολλῶν δακρύων αἴτιον.)
Ὅσσος μοι δὲ τοῦτον τὸν ἄνδρα, τὸν μέγαν, ὃς ὀνόματος [3] εἰσῆς,
Ὅσις ὅστις ὑπάρχει [4] ὁ Ἕλλην ἀνὴρ ὁ πλατὺς καὶ μέγας.
Κατὰ [5] μὲν τὸ ὕψος δ' ἡλικίας καὶ κεφαλῇ δὲ ἄλλοι ὑπάρχουσι
μείζονες·
Καλὸν δὲ ὅστις ἐγὼ ὑδέποτε τοῖς ὀφθαλμοῖς μου εἶδον, [6]
Οὐδὲ ὅστις ἔνλιμον· [7] βασιλεῖ γὰρ ἀνδρὶ ὁμοιοῦται.
Πρὸς τοῦτον [8] δὲ ἡ Ἑλένη ἡ ἐνδοξοτάτη τῶν γυναικῶν ἀνταπεκρίνατο λόγοις,
Ἐντροπῆς [9] μοι ἀξιος ὑπάρχεις καὶ φοβερὸς, ὦ προσφιλέστατε πενθερέ.
Καὶ εἴθε [10] ἤρεσέ με θανατος ὁ κακὸς, ὅποτε ἐνταῦθα
Τῷ σῷ υἱῷ ἐπηκολούθουν, [11] τὸν οἶκον μου, καὶ τοὺς ἀδελφοὺς καταλιποῦσα,
Καὶ τὴν μονογλυφῆ μου παῖδα, [12] καὶ τὰς ἐπαράσους δὲ καλὰς [13]
ὁμήλικας.

---

1 Εἰσί. Cod. 2766. addit, ἢ ὑπάρχουσι.

2 Ἐν ἐμοί. Cod. 2766. μοι ἐπήγειραν... τὸν πολυδακρυν.

3 Ἐξ ὀνόματος. Cod. 2766. ὀνομάσειας.

4 Ὑπάρχει. Minus bene Cod. 2684. ἔστε ὅτος ἐστὶ ὁ Ἑλληνικός.

5 Κατά. Cod. 2766. τῇ μὲν κεφαλῇ μείζονες καὶ ἄλλοι τυγχάνουσι.

6 Εἶδον. Cod. 2766. ἐθεασάμην.

7 Ἔνλιμον. Cod. 2766. τίμιον habet; & παραπλήσιος ἐστὶν, pro ὁμοιοῦται.

8 Πρὸς τοῦτον. Cod. 2766. πρὸς τοῦτον δὲ ἡ θεῖα Ἑλένη τοῖς λόγοις ἀπεκρίνατο ἡ ἔνδοξος τῶν γυναικῶν.

9 Ἐντροπῆς. Cod. 2766. αἰδέσιμός μοι ὑπάρχεις ὦ φίλε πενθερὲ καὶ φοβερός.

10 Εἴθε. Cod. 2766. ὄφελε θάνατός μοι ἀρέσαι.

11 Ἐπηκολούθουν. Cod. 2766. ἠκολούθησα.

12 Παῖδα. Cod. 2766. θυγατέρα.

13 Καλὰς. Omissum in Codice 2766.

Ἀλλὰ ταῦτα οὐκ ἐγένοντο· τῦτο [1] ἦ καὶ κλαίουσα ἐκτήκομαι.
Τῦτο δέ σοι λέγω [2] ὅπως με ἀνερωτᾷς καὶ πολυπραγμονεῖς·
Οὗτος, ὁ υἱὸς [3] ἧ Ἀτρέως, ὁ μεγάλως κρατῶν Ἀγαμέμνων,
Κατ' ἀμφότερα εὐδοκιμῶν, [4] βασιλεὺς δίκαιος, καὶ ἰχυρὸς πολεμιστής.
Ἀνδράδελφος [5] ἦ ἐμῦ δ' ἀναιδεστάτης ἦν, εἰ πού τε ὑπῆρχεν. 180
Οὕτως εἶπεν. τῦτον δὲ ὁ γέρων θαυμάσας [6] προσεφώνησε·
Ὦ εὐγενέσαλε [7] υἱὲ τῦ Ἀτρέως, ἐν καλῇ μοίρᾳ γεγωνημμένε, πλύτῳ εὐτυχέσαλε,
Οὕτως δή σοι εὐλόγως [8] ὑποτάτιονται πολλοὶ ἦδ' Ἑλλήνων νέοι.
Πρὸ καιρῦ [9] ἦ εἰς Φρυγίαν ἀφικόμην τὴν ἀμπέλες ἔχυσαν·
Ἐκεῖσε [10] ἐθεασάμην πλείστυς ἄνδρας Φρύγας ποικίλυς, (ἢ ταχεῖς,) 185
ἵππυς ἐχοίλας,
Τὺς ὄχλυς [11] ἧ Ὀτρέως τε ἰσοθέυ Μυγδόνος,
Οἵ τινες τότε [12] ἐστρατοπεδεύοντο ὄπι ταῖς ὄχθαις ἦ Σαγγαρίυ πόταμῦ.

---

1 Τῦτο. Melius Cod. 2766. διὸ.... ἰτώκην. Vide notulam noſtram ad Apollon. in vocem Τῦτο, p. 782.

2 Λέγω. Cod. 2766. ἰρῶ.

3 Υἱός. Cod. 2766. παῖς, & βασιλεῦων pro κρατῶν.

4 Εὐδοκιμῶν. Cod. 2766. ſimpliciter, κατ' ἄμφω, καὶ βασιλεῦς &c.

5 Ἀνδράδελφος. Cod. 2766. ἀνδράδελφος δὴ ἐμὸς ὑπῆρχεν τῆς ἀναιδοῦς, εἴτερ ποτε ἦν.

6 Θαυμάσας. Cod. 2766. ἐξεπλάγη, ἐθάυμασε καὶ εἶπε.

7 Εὐγενέσαλε. Cod. 2766. νῶ μακάριε Ἀγάμεμνον, & πλέστον δαίμονα κεκλημένε. Gloſſæ interlineares Cod. 2684: ἀγαθῇ μοίρᾳ γεγνηθείς.

8 Εὐλόγως. Omiſſum in Cod. 2766. qui habet νεώτεροι pro νέοι.

9 Πρὸ καιρῦ. Cod. 2766. ποτὲ καὶ τὴν Φρυγίαν εἰσῆλθον τὴν πολυάμπελον.

10 Ἐκεῖσε. Cod. 2766. ὅπου ἐθεασάμην πολλοὺς Φρύγας ποικίλως ἱππαζομένους.

11 Τὺς ὄχλυς. Cod. 2766. τὺς λαοὺς ἦ Ὀτρῆος καὶ ἦ Μυγδόνος ἦ ἰσοθέυ.

12 Τότε. Cod 2766. δὴ τότε ἱστρατόδευον παρὰ τὰς ὄχθας ἦ Σαγγαρίυ.

Καὶ γὰρ ἐγὼ σύμμαχος ὑπάρχων [1] ἐν τούτοις καὶ ἠριθμούμην,
Τῇ ἡμέρᾳ ἐν ᾗ [2] αἱ τοῖς ἀνδράσι ἐναντιούμεναι Ἀμαζόνες ἦλθον.
Ἀλλ' οὐδὲ ἕτοι τοσοῦτοι ἦσαν ὁπόσοι οἱ εὐόφθαλμοι [3] Ἕλληνες.
Δεύτερον γὰρ τὸν Ὀδυσσέα θεασάμενος [4] ὁ γηραιὸς ἀνηρώτα,
Ἄγε, [5] ὦ προσφιλὲς τέκνον, εἰπέ μοι καὶ τοῦτον ὅστις ἐστί.
Μικρότερος μὲν τῇ κεφαλῇ [6] τοῦ υἱοῦ τοῦ Ἀτρέως Ἀγαμέμνονος,
Πλατύτερος δὲ τοῖς ὤμοισι καὶ τοῖς στήθεσι [7] ὁρᾶσθαι.
Τὰ ὅπλα αὐτοῦ [8] κεῖται ὅπου τῇ πολλοὺς τρεφούσῃ γῇ,
Αὐτὸς δὲ καθάπερ χειροήθης [9] κριὸς εἰσέρχεται τὰς τάξεις τῶν ἀνδρῶν.
Ἐγὼ αὐτὸν εἰκάζω [10] κριῷ εὐπραφεῖς μαλλοὺς ἐχόντι,
Ὃς τὸ [11] μέγα ποίμνιον τῶν λαμπρομάλλων διέρχεται προβάτων.
Πρὸς τοῦτον ἡ ἐκ Διὸς γεννηθεῖσα ἡ Ἑλένη μετὰ ταῦτα [12] ἀνελαμπρύνατο,
Οὗτος δὲ [13] ὁ τοῦ Λαέρτου παῖς ὑπάρχει ὁ πολύβουλος Ὀδυσσεύς,

---

[1] Ὑπάρχων. Cod. 2766. ἂν τούτοις συγκαληριθμήθην.

[2] Ἐν ᾗ. Cod. 2766. ἐκείνῃ ὅτε ἦλθον... αἱ ἰσοδύναμοι ἀνδράσι.

[3] Εὐόφθαλμοι. Cod. 2766. ὀξυδερκεῖς.

[4] Θεασάμενος. Cod. 2766. ἰδὼν ἠρώτησεν ὁ γέρων.

[5] Ἄγε. Cod. 2766. φέρε, εἰπέ μοι καὶ τοῦτον, ὦ φίλον τέκνον, ὅστις ἔστιν ἐστί.

[6] Τῇ κεφαλῇ Cod. 2684. τῷ μήκει τῆς ἡλικίας.

[7] Στήθεσι. Cod. 2766. τῷ σήθει τῷ ἰδεῖν. Eodem fere modo quo Gallice dicimus *à voir*. In multis Græcæ Linguæ, ac multo pluribus Græcobarbaræ, cum Gallicâ convenit.

[8] Αὐτοῦ. Cod. 2766. μὲν ἀπὸ κεῖται ἐπὶ τῇ πολυτρόφῳ &c.

[9] Χειροήθης. Omissum in Cod. 2766. qui habet ἐπιπορεύεται pro εἰσέρχεται.

[10] Εἰκάζω. Cod. 2766. παρεικάζω, & εὐπαγεῖς, pro εὐτραφεῖς.

[11] Ὃς τό. Cod. 2766. ὅστις περβάτων μέγα ποίμνιον διέρχεται λευκῶν.

[12] Μετὰ ταῦτα. Deest in Cod. 2684.

[13] Οὗτος δέ. Cod. 2766. ἔστω δὲ δὴ ὁ υἱὸς.... ὁ πολυμήχανος.

Ὅσις ἐτράφη ἐν τῷ δήμῳ [1] τ' Ἰθάκης καίτοι τραχείας [2] ὑπαρχούσης,
Ἐπισάμῳ τὰς παντοδάπας δόλους καὶ τὰ συνετὰ βουλεύματα.
Πρὸς ταύτην ἦ ὁ Ἀντήνωρ ὁ συνετὸς καὶ πρόφρων [3] ἐξ ἐναντίας εἶπε·
Ὦ γύναι, [4] ὄντως δὴ λίαν τοῦτον τὸν λόγον ἀληθῆ εἶπας·
Πρὸ ὀλίγου [5] δήποτε ἐνταῦθα παρεγένετο ὁ ἔνδοξος Ὀδυσσεὺς,
Ἕνεκα [6] τῆς σῆς ἀγγελίας, σὺν τῷ φιλοπολέμῳ Μενελάῳ.
Τότε δ' ἐξενοδόχησα, καὶ ἐν τοῖς οἴκοις ἐφιλοφρονησάμην.
Ἀμφοτέρων [7] ἦ τὴν φύσιν ἔμαθον καὶ τὰ συνετὰ βουλεύματα.
Ἀλλ' [8] ὅποτε δὴ ἐν τοῖς συναθροισθεῖσι ἐμίγησαν Τρωσὶ,
Σταθέντων [9] μὲν, ὁ Μενέλαος ὑπερεῖχεν κατὰ τοὺς πλατεῖς ὤμους,
Ἀμφοτέρων ἢ καθεζομένων, ἐντιμότερος ὑπῆρχεν ὁ Ὀδυσσεύς.
Ἀλλ' ὅτε [10] δὴ λόγους καὶ βουλὰς ἐν ἅπασι κατεσκεύαζον καὶ ἔλεγον,
Ὁ μὲν Μενέλαος συντομώτατα [11] πάνυ ὀλίγα μὲν ἀλλὰ κύρια ἔλεγε,
Ὀλίγα μὲν, ἀλλὰ λίαν ἡδέως· ἐπειδὴ δ' πολύλογος ἦν.

---

[1] Δήμῳ. Cod. 2766. πλήθει.

[2] Τραχείας. Male Cod. 2684. βραχείας.

[3] Καὶ πρόφρων. Merito omissum in Cod. 2765.

[4] Γύναι. Cod. 2766. minus bene, γύναι.

[5] Πρὸ ὀλίγου. Cod. 2766. ἤδη γὰρ καὶ ἐνταῦθά ποτε ἦλθεν &c.

[6] Ἕνεκα. Cod. 2766. τῇ χάριν πρέσβυς.

[7] Ἀμφοτέρων. Cod. 2766. ἀμφοῖν δὴ τὰς τρόπους ἔμαθον.

[8] Ἀλλ'. Cod. 2767. ἀλλ' ἡνίκα δὴ τοῖς Τρωσὶ συναγομένοις ἐμίγνυντο.

[9] Σταθέντων. Cod. 2766. Ἑστηκότων.

[10] Ὅτε. Cod. 2766. ἡνίκα δὴ μύθους καὶ βουλεύματα πᾶσι κατεσκεύαζον.

[11] Συντομώτατα. Cod. 2766. συντόμως ἐδημηγόρει.

Οὐδὲ ἐν τῷ λέγειν ἁμαρτάνων, ἐὰν δ' τ ἡλικίαν ὕστερος [1] ἦν.
Ἀλλ' ὁπότε [2] ὁ πολύβουλος ἀνώρμησεν Ὀδυσσεὺς,
Ἴσαλο, ὑπέβλεψε ἢ ἐπὶ τ γῆν [3] τὰς ὀφθαλμὰς αὐτοῦ πήξας,
Τὸ δὲ σκῆπτρον ὅτ' εἰς τὰ ἴσα ἢ τὰ μεταξὺ κλίνει,
Ἀλλ' ἀμελαίνητον αὐτὸ κατεῖχε, [4] ἀπείρῳ ὁμοιούμενος ἀνδρί.
Εἶπες ἂν πάνυ ὀργίλον τινὰ εἶναι ἢ ἄφρονα ματαίως ἔτως.
Ἀλλ' ὁπότε [5] δὴ φωνὴν μεγάλην ἐκ τοῦ στήθους αὐτοῦ ἔπεμψεν,
Καὶ λόγους [6] τοὺς νιφάσι χειμερινάις τ χειμερινάις,
Οὐδαμῶς [7] τῷ Ὀδυσσεῖ ἠδύνατο ἐξισωθῆναι ἄλλος τις βροτός.
Καὶ ἐ τότε ἔτω ἐθαυμάζομεν ἰδόντες τοῦ Ὀδυσσέως τὸ εἶδος,
ὥσπερ [8] τοὺς λόγους.
Τὸ δὲ τρίτον τ Αἴαντα ἰδὼν ἀνηρώτα [9] ὁ πρεσβυτής·
Τίς δὴ ἔτος ὁ ἕτερος Ἕλλην ἀνὴρ ὁ πλατὺς ἢ μέγας,
Ἐξοχώτατος [10] τῶν Ἑλλήνων ἐν τῇ τ κεφαλῇ ὑψώματι, ἢ κατὰ τοὺς πλατεῖς ὤμους;
Πρὸς τοῦτον ἢ ἡ μακροχίτων [11] Ἑλένη ἐνδοξοτάτη γυναικῶν ἀνταπεκρίνατο,

---

1 Ἡλικίαν ὕστερος. Cod. 2766. μεταγενέστερος.

2 Ὁπότε. Cod. 2766. ἡνίκα δὴ... ἀνωρμᾶτο.

3 Ἐπὶ τὴν γῆν. Cod. 2776. κατὰ γῆς τὰς ὀφθαλμὰς ἐρείσας.

4 Κατεῖχε. Cod. 2766. εἶχε.... παρακλήσιος.

5 Ὁπότε. Cod. 2766. ἡνίκα... ἤρξατο.

6 Καὶ λόγους. Cod. 2684. τοὺς λόγους τοῖς νιφετοῖς τοῖς χειμερινοῖς ὁμοιούμενος, lege ὁμοιουμένους.

7 Οὐδαμῶς. Cod. 2766. ἐκ ἂν δὴ μετὰ ταῦτα τῷ Ὀδυσσεῖ ἐξισωθείη ἄνθρωπος ἄλλος.

8 Ὥσπερ. Cod. 2766. ὅσον τὴν φωνήν.

9 Ἀνηρώτα. Cod. 2766. ἠρώτησεν ὁ γέρων.

10 Ἐξοχώτατος Cod. 2766. ὑπερέχων τῶν Ἑλλήνων κατὰ τὴν κεφαλήν.

11 Μακροχίτων. Cod. 2766. μεγαλόπεπλος.

Οὗ

Οὗτος ὁ μέγας Αἴας ἐστὶ, [1] τὸ τεῖφραγμα τῶν Ἑλλήνων.
Ὁ δὲ Ἰδομενεὺς ἐν τῷ ἑτέρῳ μέρει ἐν τοῖς Κρησὶ, καθάπερ θεὸς
Ἴσταται· [2] περὶ αὐτὸν δὴ οἱ τῶν Κρητῶν ἀρχηγοὶ συναθροίζονται.
Πολλάκις δὴ αὐτὸν ὁ φιλοπόλεμος ἐξενοδόχησε [3] Μενέλαος
Ἐν τῇ ἡμετέρᾳ οἰκίᾳ, [4] ὁπότε ἀπὸ τῆς Κρήτης παρεγένετο.
Νῦν μὴν τοὺς ἄλλους πάντας μελανοφθάλμους [5] Ἕλληνας βλέπω,
Οὓς τινας [6] δὴ καλῶς γνωρίζω, καὶ κατ' ὄνομα λέγοιμι·
Τοὺς δὲ δύο ἀρχηγέτορας τῶν Ἑλλήνων [7] θεάσασθαι δύναμαι,
Τὸν ἱππιώτατον [8] Κάστορα, καὶ τὸν ἐν τῇ πυκτῇ ἀγαθὸν Πολυδεύκη,
Τοὺς αὐταδέλφους, [9] οὕς τινας σὺν ἐμοὶ μία μήτηρ ἐγέννησεν.
Ἦ οὐκ ἐστρατεύσαντο [10] ἐκ τῆς ἐστερέας καὶ καλῆς Λακεδαίμονος;
Ἦ ἐντεῦθα μὲν ἐστρατεύσαντο σὺν [11] τοῖς θαλασσοπλόοις νανσὶ,
Νῦν δὲ [12] δύνανται διὰ τῆς μάχης τῶν ἀνδρῶν ἐστεισελθεῖν,
Τὰς αἰχύνας φοβούμενοι καὶ τὰ ὀνείδη ἅττινα πολλά μοι ἔστι; [13]
Οὕτως εἶπεν ἡ Ἑλένη. τοὺς δὲ ἤδη κατεῖχεν ἡ τὸ ζῆν [14] φύσασα
τοῖς ἀνθρώποις γῆ,

---

1 Ἐστί. Cod. 2766. δὴ ὑπάρχει.

2 Ἵστανται. Cod. 2766. ἵστηκε, & ἡγεμόνες, pro ἀρχηγοί.

3 Ἐξενοδόχησε. Cod. 2766. ὑπεδέξατο.

4 Οἰκίᾳ. Cod. 2766. ἐν οἴκῳ τῷ ἡμετέρῳ, ἡνίκα &c.

5 Μελανοφθάλμους. Cod. 2766. εὐοφθάλμους.

6 Οὓς τινας. Cod. 2766. ἓς ἂν καλῶς μάθοιμι, καὶ τὴν κλῆσιν εἴποιμι.

7 Ἑλλήνων. Cod. 2766. τῶν λαῶν.

8 Ἱππιώτατον. Cod. 2766. τὸν ἱππικὸν, καὶ τὸν ἱππικῇ ἀγαθὸν Πολυδευκῆ. Male.

9 Αὐταδέλφους. Cod. 2766. τοὺς γνησίους ἀδελφοὺς, οὕς μοι μία ἐγέννησεν μήτηρ.

10 Ἐστρατεύσαντο. Legitur simpliciter ἠκολούθησαν, in Cod. 2766. ubi omissum, καὶ καλῆς.

11 Ἠκολούθησαν σύν. Cod. 2766. παρεγένοντο ἐν.

12 Νῦν δέ. Melius Cod. 2766. Ἀρτίως δὲ ὁ Βάλονται εἰς τὸν πόλεμον καλεσθεῖν τῶν ἀνδρῶν.

13 Ἐστί. Cod. 2766. ὑπάρχει.

14 Τὸ ζῆν. Cod. 2766. τὴν ζωὴν φύσασα.

Ἐν τῇ Λακεδαίμονι αὐτόθι, [1] ἐν τῇ πατρικῇ γῇ αὐτῶν.
Οἱ δὲ κήρυκες κ᾽ τ᾽ πόλιν ἔφερον τὰ πιστὰ ὁρκώμοσια τ῀ Θεῶν,
Ἄρνας δύο, & εὐφραντικὸν οἶνον, καρπὸν τ᾽ γῆς,
Ἐν τῷ [2] αἰγείῳ ἀσκῷ· ἔφερε & λαμπρὸν κρατῆρα
Ὁ κήρυξ ἀπὸ τ᾽ Ἴδης, [3] κ᾽ χρυσᾶ ποτήρια·
Τοῖς δὲ λόγοις ὦρσας τ᾽ γέροντα διήγειρε, [4]
Διεγέρθητι, [5] ὦ υἱὲ ἔ Λαομέδοντ@· καλῶσί σε οἱ βέλτιστοι
Τῶν ἱππικωτάτων [6] Τρώων κ᾽ τ῀ σιδηροθωράκων Ἑλλήνων
Εἰς τὸ πεδίον καταλθεῖν, ἵνα πιστὰς ὅρκους ποιήσητε.
Ὁ δὲ Ἀλέξανδρ@ & ὁ φιλοπόλεμ@ [7] Μενέλα@
Τοῖς μακροῖς δόρασι μαχησῶσι [8] περὶ τ᾽ γυναικός·
Τῷδε νικήσαντι ἂν ἡ γυνὴ κ᾽ τὰ κτήματα ἀκολουθήσειαν.
Οἱ δὲ λοιποὶ, φιλίαν κ᾽ ὅρκους πιστὰς ποιήσαντες,
Κατοικήμω [9] εἰς τ᾽ μεγαλόβωλον κ᾽ εὔγειον Τροΐαν· ἕτοι δὲ πορευθήσονται
Εἰς τὸ ἱπποτρόφον Ἄργ@, & εἰς τὴν Ἑλληνίδα γῆν τ᾽ καλὰς γυναῖκας ἕξουσαν.
Οὕτως εἶπεν. ὁ δὲ γέρων ἐφοβήθη, παρεκελεύσατο [10] δὲ τὰς ἑταίρας

---

[1] Αὐτόθι. Post hanc vocem, Cod. 2766. addit τῇ περσφιλῇ, (Lege περσφιλεῖ) ob φίλη Homericum.

[2] Τῷ. Omissum in Cod. 2766. qui habet ἔφερε δὲ, pro καί.

[3] Ἀπὸ τ᾽ Ἴδης. Melius Cod. 2766. Ἰδῷ@.

[4] Διήγειρε. Cod. 2766. παράρμα.

[5] Διεγέρθητι. Cod. 2766. ὁρμήθητι, ὦ Πέλαμ... οἱ ἄριστοι.

[6] Ἱππικωτάτων. Cod. 2766. ἱππικῶν.

[7] Φιλοπόλεμ@. Cod. 2766. πολεμικός.

[8] Μαχησῶσι. Cod. 2766. πολεμίουσι περὶ τ᾽ κόρης.

[9] Κατοικήμω. Cod. 2766. οἰκήσωμεν Τροίαν τὴν μεγαλοβώλακα, ἕτοι ἢ ἱππανέρχονται.

[10] Παρεκελεύσατο. Cod. 2766. ἐκέλευσε.

Καὶ τὰς ἵππους ζευγνύναι. ἕτοι δὲ ταχέως [1] ἐπείθησαν.
Ἀνέβη ἢ καὶ ὁ Πρίαμος, καὶ τὰ λῶρα [2] ὀπίσω ἐξέτεινε·
Σὺν αὐτῷ [3] ἢ ὁ Ἀντήνωρ ἐν τῷ θείκαλλεῖ ἅρματι καθέζετο.
Οὗτοι δὲ κατὰ τὸ πεδίον ἐπὶ [4] τῶν ἀριστερῶν μερῶν ἤλασαν τὰς ταχεῖς ἵππους.
Ἀλλ' ὅτε [5] δὴ παρεγένοντο ἐπὶ τὰς Τρῶας καὶ τὰς Ἕλληνας,
Ἐκ τῶν ἵππων αὐτῶν ἀποβάντες ἐπὶ τὴν γῆν τιὼ πολλὰς [6] τρέφουσαν,
Εἰς τὸ μέσον τῶν Τρώων καὶ τῶν Ἑλλήνων ἐν τάξει ἐπορεύοντο.
Εὐθέως δὲ μετὰ ταῦτα διεγείρετο [7] καὶ ὥρμᾶτο καὶ ὁ βασιλεὺς τῶν ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
Διηγέρθη δὲ καὶ ὁ πολύβουλος Ὀδυσσεύς. οἱ δὲ λαμπροὶ [8] κήρυκες
Συνῆγον [9] τὰ ὁρκωμόσια τῶν Θεῶν, τὸ δὲ οἶνον ἐν τῷ κρατῆρι
Ἀνεμίγνυον· [10] τοῖς δὲ βασιλεῦσι μετὰ ταῦτα ὕδωρ ἐν ταῖς χερσὶ ἐπέχεον νίψασθαι.
Ὁ δὲ τοῦ Ἀτρέως [11] υἱὸς ἐν ταῖς χερσὶ παρασάμβυος καὶ λαβὼν μάχαιραν,
Ἥτις αὐτῷ πλησίον [12] τοῦ μεγάλης ξιφοθήκης ἀεὶ ἐκρέματο,
Ἐκ τῶν ἀρνῶν [13] τῶν κεφαλῶν τὰς τρίχας ἔκοψε· μετὰ ταῦτα δὲ

---

1 Σπουδαίως. Cod. 2766. Δρασικῶς.

2 Λῶρα. Cod. 2766. τὰς ἡνίας κατέτεινε.

3 Σὺν αὐτῷ. Melius Cod. 2766. παρ' αὐτῷ ἢ ὁ Ἀντήνωρ εἰς τὸ θεϊκαλλὲς ἅρμα ἀνέβη.

4 Ἐπί. Cod. 2766. διὰ τῶν Σκαιῶν πυλῶν εἰς τὴν πεδιάδα.

5 Ὅτε. Cod. 2766. ἡνίκα.

6 Τὴν πολλάς. Cod. 2766. πολύλοφον.

7 Διεγείρετο. Cod. 2766. ὥρμησε ἢ πανοχρῆμα.

8 Λαμπροί. Male in Cod. 2684. λοιποί.

9 Συνῆγον. Cod. 2766. τὰς πιστὰς ὅρκους τῶν Θεῶν συνῆγον, ἐν κρατῆρι ἢ οἶνον.

10 Ἀνεμίγνυον. Cod. 2766. ἔμιξαν. τοῖς ἢ βασιλεῦσι ὕδωρ ἐπὶ τὰς χεῖρας ἐπέχεον.

11 Ἀτρέως. Simpliciter Cod. 2766. Ἀγαμέμνων ἢ παρασάμβυος τῇ χερσί.

12 Πλησίον. Cod. 2766. παρὰ τὴν μεγάλην ξιφοθήκην δι' ἅπαντος.

13 Ἐκ τῶν ἀρνῶν. Cod. 2766. ἐκ τῶν κεφαλῶν τῶν ἀρνῶν ἔτεμε τὰς τρίχας.

Οἱ κήρυκες, οἱ ὑπήρεται τῶν Τρώων καὶ τῶν Ἑλλήνων, τοῖς βελτίοσις [1] ἐνεμέρισαν.

Ἐν τούτοις ὁ υἱὸς τοῦ Ἀτρέως μεγάλως τὰς χεῖρας ἀνεγείρας ηὔχετο,

Ὦ Ζεῦ πάτερ, ὁ τῆς Ἴδης βασιλεύων, μέγιστε καὶ ἔνδοξε, [2]
Καὶ ὦ Ἥλιε, ὅσις τὰ πάντα βλέπεις [3] καὶ πάντα ἀκούεις,
Καὶ ὦ Ποταμοὶ, καὶ ὦ Γῆ, καὶ οἵτινες κάτωθεν [4] τοὺς ἀποθανόντας
Ἀνθρώπους τιμωρεῖσθε, ὅσις [5] ψευδὴς ὀμώσῃ,
Ὑμεῖς ἐστὲ [6] μάρτυρες, καὶ τὰ ὁρκωμόσια πιστῶς φυλάττετε·
Ἐὰν μὲν ὁ Ἀλέξανδρον ὁ Μενέλαον φονεύσῃ,
Αὐτὸς εἰς τὸ μὴ ταῦτα τῷ Ἑλένην ἐχέτω [7] καὶ πάντα τὰ κτήματα.
Ἡμεῖς δὲ σὺν [8] τοῖς θαλασσοπλόοις ἡμῶν ναυσὶ πορευθῶμεν·
Ἐὰν μὲν ὁ Μενέλαον ὁ ξανθὸς Ἀλέξανδρον φονεύσῃ, [9]
Τοὺς Τρῶας μὴ ταῦτα Ἑλέιην καὶ πάντα τὰ χρήματα ἀποδοῦναι,
Καὶ τιμὴν τοῖς Ἕλλησιν ἀποδοῦναι ἥντινα πρέπει, [10]
Ἥ τε ἐν τοῖς μελλούσαις [11] γενεαῖς καὶ ἀνθρώποις ὑπάρξει.
Ἐὰν δ' ἐμοὶ ὁ Πρίαμος καὶ οἱ τοῦ Πριάμου παῖδες τιμὴν
Ἀνταποδίδοναι [12] δὲ βούλονται, φονευθέντος τοῦ Ἀλεξάνδρου,

---

[1] Βελτίοσις. Cod. 2766. διέδοσαν τοῖς ἀρίστοις. Ibidem omissum ὑπήρεται. Vide Hes. in Κήρυκες.

[2] Ἔνδοξε. Cod. 2766. ὐνδοξότατε.

[3] Βλέπεις. Cod. 2766. ἐπιβλέπεις.... ἐπακούεις.

[4] Κάτωθεν. Cod. 2766. ὑπὸ κάτωθεν.

[5] Ὅσις. Cod. 2766. ὃς ἂν ἐπιορκήσῃ.

[6] Ἐστέ. Cod. 2766. ὑπάρχετε, καὶ φυλάττετε τοὺς πιστοὺς ὅρκους.

[7] Ἐχέτω. Cod. 2766. καθεχέτω.

[8] Σύν. Cod. 2766. ἐν, & ἐπανερχόμεθα, pro πορευθῶμεν.

[9] Φονεύσῃ. Cod. 2766. ἀποκτείνῃ.

[10] Πρέπει. Cod. 2766. πρόσηκεν.

[11] Μελλούσαις. Cod. 2766. simpliciter, τοῖς γενησομένοις ἀνθρώποις.

[12] Ἀνταποδίδοναι. Cod. 2766. ἀποδοῦναι.

Μετὰ ταῦτα ἐγὼ ἕνεκα τ' ἀντεκτίσεως καὶ ἀντιποινοδόσεως [1] πο- 290
λεμήσω
Ἐντᾶυθα [2] μενῶν, ἕως ἂν τῷ πολέμῳ τὸ τέλος καταλάβω.
Ἔφη, [3] καὶ τῷ ἀνηλεῖ σιδήρῳ ἀπέπεμψε τὴς ὁμάχους τῷ ἀρνῶν.
Καὶ τύτους μὲν κατέθηκεν ἐπὶ τ' γῆς ψυχορραγοῦντας, [4]
Τῆς ψυχῆς ἐνδεεῖς. [5] ὄντως γὰρ τιμὴ δύναμιν αὐτοῖς ὁ σίδηρος
ἀφείλετο.
Τὸν δὲ οἶνον ἐκ τῶν κρατήρων τοῖς πολιήταις ἀπανθίσαντες, 295
Ἐξέχεον, [6] καὶ ἤυχοντο τοῖς αἰεὶ, ἀφ' ἁπάντων, ὅσοι Θεοῖς.
Οὕτως δέ τις εἶπεν ἔκ τε τῶν Ἑλλήνων καὶ τῶν Τρώων,
Ὦ Ζεῦ ἔνδοξε ἆ βέλτιστε, [7] καὶ οἱ λοιποὶ ἀθάνατοι ἄλλοι Θεοὶ,
Ὁπποῖοι [8] πρότεροι τὴς ὅρκους βλάψειαν,
Οὕτως ὁ ἐγκέφαλος αὐτῶν ἐπὶ τιμὴ γὴν καταῤῥεύσῃ καὶ χυθείη, 300
ὡς ὅτος ὁ οἶνος,
Αὐτῶν, καὶ τῶν τέκνων αὐτῶν. αἱ δὲ γυναῖκες [9] αὐτῶν ἄλλοις
μιχθείησαν.
Οὕτως εἶπεν. ἀτὰρ οὔ πω τύτοις τῦτο ἐξετελέσθη [10] ὁ υἱὸς τ Κρόνυ.
Ἐν τύτοις δὲ ὁ τῦ Δαρδάνυ παῖς [11] Πρίαμος λόγον εἶπεν,
Ἀκύσατέ μυ ὦ Τρῶες καὶ ὦ εὐόπλοι Ἕλληνες,
Ἧτοι ἐγὼ μὲν ἄπειμι [12] πρὸς τιμὴ ὑψηλὴν Ἴλιον 305

---

[1] Καὶ ἀντιποινοδόσεως. Omissum in Cod. 2766.

[2] Ἐντᾶυθα. Cod. 2766. αὐτόθι.

[3] Ἔφη. Cod. 2766. εἶπε, & ἀπέτεμε pro ἀπέπεμψε.

[4] Ψυχορραγοῦντας. Codex. 2766. addit, καὶ λακπαζοντας.

[5] Ἐνδεεῖς. Cod. 2766. λειπομένης, & ἀφεῖλεν pro ἀφείλετο.

[6] Ἐξέχεον. Cod. 2766. ἔσπενδον. In eodem omissum αἰεί.

[7] Βέλτιστε. Cod. 2766. μέγιστε pro βέλτιστε, & ἕτεροι pro ἄλλοι.

[8] Ὁπποῖοι. Cod. 2766. ὅτινες.... πρεσβύτερος ὅρκους βλάψειαν.

[9] Γυναῖκες. Cod. 2766. αἱ γαμεταὶ δέ.

[10] Ἐξετελέσθη. Cod. 2766. ἐπετέλει ὁ Ζεύς.

[11] Παῖς. Cod. 2766. λόγος.

[12] Ἄπειμι. Cod. 2766. πορεύομαι.... ὑψηλὴν καὶ ἀνεμώδη.

Εἰς τὠπίσω, [1] ἐπεὶ ἀδαμῶς παρίερήσω ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς βλέπειν
Μαχόμενον τὸν προσφιλῆ μου υἱὸν τῷ φιλοπολέμῳ Μενελάῳ.
Ὁ Ζεὺς μὴ πω τοῦτο γινώσκει ἢ οἱ λοιποὶ ἀθάνατοι [2] Θεοὶ,
Ὀπισθίῳ [3] τὸ τέλος τοῦ θανάτου μεμοιραμένον ὄφ.
Ἔφη [4] δὲ, καὶ εἰς τὸ ἄρμα τὰς ἄρνας ἔθελο ὁ ἴσος Θεοῖς ἀνήρ·
Ἀνέβη δὲ καὶ αὐτὸς ὁ Πρίαμος, καὶ τὰ λῶρα [5] ὀπίσω κατέτεινε.
Παρ' αὐτῷ δὲ καὶ ὁ Ἀντήνωρ ὑπὸ [6] τὸ περικαλλὲς ἅρμα ἀνέβη.
Καὶ ἕτοι μὴν δὴ ὀπιθόρμητοι πρὸς τὴν Ἴλιον ἐπανήρχοντο. [7]
Ὁ δὲ Ἔπειος, ὁ τοῦ Πριάμου παῖς, καὶ ὁ ἔνδοξος Ὀδυσεὺς
Τὸν τόπον μὲν πρῶτον διεμέτρησαν. μετὰ ταῦτα δὲ
Τὰς κλήρους λαβόντες ἐν τῇ σιδηρᾷ καὶ χαλκῷ [8] εὐπρεπεφαλάῳ κυνέᾳ,
Ὁπποῖος [9] δὴ πρότερος πέμψειε τῷ σιδήρῳ ἡρμοσμένον δόρυ.
Οἱ δὲ ὄχλοι [10] ἠύξαντο, καὶ τοῖς Θεοῖς τὰς χεῖρας ἀνέτειναν.
Οὕτως δέ τις εἶπεν ἔκ τε τῶν Ἑλλήνων καὶ τῶν Τρώων,
Ὦ πάτερ, ὦ Ζεῦ, ὁ τῆς Ἴδης βασιλεύων, ἔνδοξε, βέλτιστε, [11]
Ὁπποῖος [12] ταῦτα τὰ ἔργα ἐν ἀμφοτέροις εἰργάσατο,

---

[1] Εἰς τὠπίσω. Cod. 2766. πάλιν, & θέσθαι pro βλέπειν.

[2] Ἀθάνατοι. Cod. 2766. ἄφθαρτοι.

[3] Ὀπιθίῳ. Cod. 2766. ᾧτινι εἱμαρμένον ὑπάρχει.

[4] Ἔφη. Cod. 2766. εἶπε δὴ, καὶ ἐν τῷ δίφρῳ τὰς ἄρνας ἔθηκεν ὁ ἰσόθεος ἀνήρ.

[5] Καὶ τὰ λῶρα. Cod. 2766. καὶ εἰς τὸπίσω τὰς ἡνίας κατέτεινε.

[6] Ὑπό. Cod. 2766. εἰς τὸ περιστῶς καλόν.

[7] Ἐπανήρχοντο. Cod. 2766. ἐπανῆλθον.

[8] Χαλκῷ. Cod. 2766. περικεφαλαίᾳ τῇ σιδηρᾷ ἔπαλλον βαλόντες.

[9] Ὁπποῖος. Cod. 2766. ὅστις δὴ πρότερος ἀκοντίσειε τὸ σιδηροῦν δόρυ.

[10] Ὄχλοι. Cod. 2766. λαοὶ δὲ προσηύξαντο, καὶ τοῖς Θεοῖς τὰς χεῖρας ἀνετίθεσαν.

[11] Βέλτιστε. Cod. 2766. μέγιστε.

[12] Ὁπποῖος. Cod. 2766. ὅστις ταῦτα τὰ ἔργα ἐν ἀμφοτέροις ἐποίησεν.

Τῦτον δὸς ἀποθανόντα εἰς τὸ οἴκημα [1] τῦ Ἄιδυ ἐλθεῖν,
Ἡμῖν δὲ φιλίαν κὴ πιςὺς ὅρκυς γλυέσθαι.
Οὕτως εἶπεν. ἐκίνει δὲ τὴν ωδικεφαλαίαν εὐκίνητον ἔχων ὁ μέγας Ἕκτωρ,
Εἰς τὺ ωίσω βλέπων· ὁ δὲ τῦ Ἀλεξάνδρυ [2] κλῆρ@ ταχέως ἐξώρμα.
Οὗτοι μὲν μῆ τᾶυτα ὅπλ [3] τὰς ἑαυτῶν τάξεις ἐκαθέζοντο, ὅπως ἑκάστῳ
Οἱ ταχεῖς [4] ἵπποι ἵσαντο, κὴ τὰ ποικίλα ἔκειντο ὅπλα.
Οὗτ@ δὲ ἐν τοῖς ὤμοις ωδιεβάλετο τὰ ὅπλα τὰ καλὰ,
Ὁ ἔνδοξ@ Ἀλέξανδρ@, ὁ ἀνὴρ δ' καλλικόμυ [5] Ἑλένης.
Πρῶτον [6] μὲν σιδηρᾶ ὑποδήματα ἐν τ κνήμαις ἀυτῦ ἔθηκε
Καλὰ, [7] ἐπὶ τοῖς ἀργυρέοις ἀσραγάλοις ἀυτῦ εὖ ἁρμοσμένα.
Ἐκ δευτέρυ θώρακα ἐν [8] τοῖς στήθεσι ἀυτῦ ἐνεδύσατο
Τῦ ἰδίυ ἀδελφῦ τῦ Λυκάον@, ἁρμόδιον δὲ ἀυτῷ ἐγένετο
Ἐν δὲ τοῖς ὤμοισι ἀυτῦ κὴ τὸ ἀργυρῦν πῆλυς ἔχον ξίφ@ ωδιεβάλετο
Τὸ σιδηρῦν. μῆ τᾶυτα δὲ τ ἀσπίδα ἀυτῷ τλῶ μεγάλω κὴ ἰσχυράν.
Ἐπὶ δὲ τῇ ἰσχυρᾷ ἀυτῦ κεφαλῇ κεφαλαίαν εὐκατασκεύασον [10] ἔθηκε,

---

1 Οἰκημα. Cod. 2766. εἰς τὸν εἶκον... εἰσδῦναι.

2 Ἀλεξάνδρυ. Cod. 2766. τῦ Πάριδος δὲ ταχέως ὁ κλῆρος ἐξώρμησεν.

3 Ἐπί. Cod. 2766. κατά.

4 Ταχεῖς. Cod. 2766. ἵπποι οἱ κεφόπεδες κὴ ταχεῖς, κὴ τὰ διάφορα ὅπλα ἔκειτο.

5 Καλλικόμυ. Minus bene Cod. 2766. καλλικόμης.

6 Πρῶτον. Cod. 2766. Τὰς κνημίδας μὲν πρῶτον περὶ τὰς κνήμας περιέθηκε.

7 Καλά. Cod. 2766. καλὰς, ἀργυροῖς ἐπισφυρίοις ἡρμοσμένας.

8 Ἐν. Cod. 2766. περὶ τὰ στήθη.

9 Ἰσχυράν. Cod. 2766. βαρεῖαν.

10 Εὐκατασκεύασον. Cod. 2766. κεκοσμημένην ἐπέθηκε.

Τὴν ἐξ ἱππείων τριχῶν, φοβερὸν δὲ ὁ λόφος ὑπερένωθεν ἔνευεν.

Ἔλαβε δὲ καὶ τὸ ἰσχυρὸν αὐτοῦ δόρυ, ὅπερ ἐν ταῖς χερσὶ [1] αὐτοῦ ἁρμόδιον ἦν.

Οὕτως [2] δὴ ὁμοίως ὁ πολεμικὸς Μενέλαος τὰ ὅπλα αὐτοῦ ἐνεδύσατο.

Οὗτοι δὲ ἐπεὶ ἦν ἐκ τοῦ [3] ἑκατέρου ὄχλου καθωπλίσαντο, (ἢ καθωπλίσθησαν,)

Εἰς τὸ μέσον τῶν Τρώων καὶ τῶν Ἑλλήνων ἐν τάξει ἐπορεύοντο, Δεινὸν [4] εἰς ἀλλήλους βλέποντες· κατάπληξις δὲ κατεῖχε τοὺς βλέποντας

Τούς τε ἱππικωτάτους Τρῶας καὶ τοὺς εὐόπλους Ἕλληνας.

Καὶ δὴ ἐν τῷ [5] μεμετρημένῳ τόπῳ ἐγγὺς ἀλλήλων ἔστησαν,

Τὰ δόρατα αὐτῶν σείοντες, [6] καὶ ἐν ἀλλήλοις ὀργιζόμενοι.

Πρότερος δὲ ὁ Ἀλέξανδρος προέπεμψε τὸ μακροπόρευτον δόρυ, (ἢ τὸ μακρὰν σκιὰν ἀποτελοῦν, [7])

Καὶ ἔβαλεν [8] τὸν υἱὸν τοῦ Ἀτρέως κατὰ τὴν παντὸς ὀπλου ἀσπίδα,

Οὐδαμῶς δὲ ἐν τῇ ἀσπίδι χαλκὸν διέκοψεν, [9] ἡ δὲ ὑπόδρατις αὐτῷ ἀνεκάμφθη

Ἐν τῇ ἰσχυρᾷ ἀσπίδι. ἔπειτα δὲ δεύτερος ὥρμᾶτο [10] τῷ σιδήρῳ

---

[1] Χερσί. Cod. 2766. τῇ χειρὶ ἥρμοσα.

[2] Οὕτως. Cod. 2766. ὡσαύτως.

[3] Ἐκ τοῦ. Cod. 2766. ἑκατέρωθεν τοῦ πλήθους ὡπλίσθησαν.

[4] Δεινόν. Cod. 2766. φοβερῶς, & θεωμένους, pro βλέποντας.

[5] Ἐν τῷ. Cod. 2766. καὶ δὴ ἐγγὺς ἔστησαν ἐν τῷ διαμεμετρημένῳ τόπῳ.

[6] Σείοντες. Cod. 2766. κραδαίνοντες τὰ δόρατα, ἀλλήλοις ὀργιζόμενοι.

[7] Μακροπόρευτον. Simpliciter Cod. 2766. μακροπόρευτον κοντάριον.

[8] Ἔβαλεν. Cod. 2766. Ἐπέτυχεν τοῦ Μενελάου.

[9] Διέκοψεν. Cod. 2766. ἀλλὰ διέῤῥηξε τὸ δόρυ.

[10] Ὥρμᾶτο. Cod. 2766. ὥρμησε σὺν τῷ δόρατι.

Ὁ υἱὸς

Ὁ υἱὸς [1] τῦ Ἀτρέως Μενέλαος, τῷ πατρὶ τῷ Θεῶν Διὶ
ἐπευξάμενος,
Ὦ Ζεῦ βασιλεῦ, πάραχε [2] τιμωρήσασθαι, ὃς εἰς ἐμὲ πρότερον κακὰ εἰργάσατο,
Τὸν ἔνδοξον Ἀλέξανδρον, ὑπὸ τ' ἐμαῖς χερσὶ φόνευσον,
Ὅπως τίς φοβηθῇ [3] καὶ τῷ μεταγενεστέρων ἀνθρώπων,
Ἐπὶ [4] τ' ξενοδόχον αὐτῦ πρᾶξαι κακὰ, ὅστις φιλίαν παράσχῃ.
Ἔφη δὲ, [5] ὑ σείων καὶ κινῶν προέπεμψε τὸ μακροπόρευτον δόρυ,
Κατὰ δὲ [6] τὴν παραχόθεν ἴσην ἀπωίδα τῦ υἱῦ τῦ Πριάμυ τὸ δόρυ ἔβαλε.
Καὶ μὲν δὴ τ' λαμπρᾶς ἀσπίδος εἰσῆλθεν [7] τὸ ἰχυρὸν δόρυ,
Καὶ διὰ τῦ ποικίλυ [8] θώρακος ἐνηρμόσθη καὶ ἐνεπάγη.
Ἐξ ἐναντίας δὲ δι' ὅλυ [9] διελθὼν πλησίον τ' λαπάρας διέκοψε τ' χιτῶνα
Τὸ δόρυ· ἕτος ἂ διεκλίθη, [10] καὶ τὴν θανατηφόρον ἐξέφυγε μοῖραν.
Ὁ δὲ υἱὸς τ' Ἀτρέως ἑλκύσας τὸ ἀργυρῆς ἥλυς ἔχον ξίφος,
Ἀναλείνας τὸ προμετωπίδιον [11] τ' περικεφαλαίας ἔπληξε· διὰ ἂ αὐλὸν τὸ δόρυ
Εἰς τρία καὶ τέσσαρα διακλασθὲν τ' χειρὸς αὐτῦ ἐξέπεσεν. [12]

---

1 Υἱός. Cod. 2766. πῶς, & προσευξάμενος, pro ἐπευξάμενος.

2 Πάραχε. Cod. 2766. δὸς τιμωρήσασθαι, ὅστις με πρότερος κακῶς εἰργάσατο.

3 Φοβηθῇ. Cod. 2766. διδοίκοι.

4 Ἐπί. Cod. 2766. τὸν ξενοδόχον κακῶς πρᾶξαι, ὅστις ἂν φιλοξενίαν παράσχῃ.

5 Ἔφη δέ. Cod. 2766. εἶπε καὶ ἀνασείσας.

6 Κατὰ δέ. Cod. 2766. καὶ ἐπέτυχε τῦ Ἀλεξάνδρυ κατὰ τὴν ἀσπίδα.

7 Εἰσῆλθεν. Cod. 2766. ἐπέρασε.

8 Ποικίλυ. Cod. 2766. καὶ διὰ θώρακος τῦ πολυποικίλυ ἐρήρικτο.

9 Δι' ὅλυ. Cod. 2766. παρὰ τὴν λαπάρην διέκοψε τὸν χιτῶνα.

10 Διεκλίθη. Cod. 2766. ἔκλινε, καὶ ἐφυλάξατο.

11 Προμετωπίδιον. Cod. 2766. τῷ μετωπιδίῳ.... περὶ δὲ αὐτῷ.

12 Ἐξέπεσε. Cod. 2766. διέπεσε τῆς χειρός.

Ὁ δὲ υἱὸς ὁ Ἀτρέως εἰς τὸ πλατὺν [1] οὐρανὸν θεασάμενος ἐσέναξε καὶ εἶπεν,

Ὦ πάτερ Ζεῦ, οὐδεὶς τῶν Θεῶν ὀλεθροποιότερος [2] ἄλλος σοῦ ἐστίν.

Οὕτως δὴ ἐλογισάμην [3] ἕνεκα τῆς κακίας αὐτοῦ τὸν Ἀλέξανδρον ἀντιτιμωρήσασθαι.

Νῦν δὲ [4] ἐν τοῖς χερσί μου τὸ ξίφος καλὲ καλάθη· καὶ τὸ δόρυ μου Ὥρμηθη [5] μᾶλλον ἐκ τοῦ παλάμης μου, οὐδαμῶς δὲ αὐτὸν ἔβαλον.

Εἶπε, καὶ ἐφορμήσας, ἐκ τῆς κεφαλαίας τοῦ ἵππειον τριχῶν δασείας ἐκκελάδευσε. [6]

Ἐπιστρέψας δ' αὐτὸν εἶλκεν [7] ἐπὶ τοὺς παλαιὰς κνημίδας ἔχοντας Ἕλληνας·

Ἀκόντισε [8] δὲ αὐτὸν ὁ πολυκέντητος λαὸς ὑπὸ τὸ ἀσπαλὸν τράχηλον,

Ὅσις αὐτῷ ὑποπάτω τοῦ ὑπογυείου [9] σύνδεσμος τῆς κεφαλαίας ἐξήρτηλωτο.

Καὶ δὴ ἀνείλκυσεν [10] αὐτὸν, [11] καὶ μεγάλῳ δόξαν ἔλαβε,

Ἐὰν μὴ ταχέως ἐνόησεν [12] ἡ τοῦ Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη,

Ἥτις αὐτῷ διέρρηξε τοῦ ἐν ἰσχύϊ [13] ὑποκλανθέντος βοὸς τὸν λῶρον.

---

[1] Πλατύν. Cod. 2766. ἐσέναξεν ἀτενίσας εἰς τὸν μέγαν οὐρανόν.

[2] Ὀλεθροποιότερος. Cod. 2766. ὀλεθριώτερος ἕτερος.

[3] Ἐλογισάμην. Cod. 2766. ὄντως ὑπέλαβον τιμωρήσασθαι τὸν Ἀλέξανδρον τῆς κακίας.

[4] Νῦν δέ. Cod. 2766. τανῦν δέ μοι ἐν τοῖς χερσὶ ἐκλάσθη.

[5] Ὥρμηθη. Cod. 2766. ἐξωρμήθη... ἔτρωσα.

[6] Ἐκκελάδευσε. Cod. 2766. τῆς περικεφαλαίας ἔλαβε τῆς ἱππείας τρίχας ἐχθρὸς.

[7] Εἶλκεν. Cod. 2766. ἔσυρε δ' ἐπιστρέψας πρὸς τοὺς ἐυόπλους Ἕλληνας.

[8] Ἀκόντισε. Cod. 2766. ἔπνιγε.

[9] Ὑπογυείου. Cod. 2766. ὑπὸ τῆς φάρυγος... ἥπλωτο.

[10] Ἀνείλκυσεν. Lego ἂν εἵλκυσεν.

[11] Αὐτόν. Cod. 2766. παρ' ὀλίγον, καὶ πολλὴν ἀπενέγκατο δόξην.

[12] Ἐνόησεν. Cod. 2766. συνῆκεν.

[13] Ἰσχύϊ. Cod. 2766. ἰσχυρῶς φονευθέντος.

Κενὴ δὲ ἡ ϖᾶσα κεφαλαία ὁμῶς [1] τῇ ἰχυρᾷ χειρὶ ἠκολύθησεν.
Καὶ αὐτὴν μὴ μὴ ταῦλα ὁ ἡμίθεος ὅτι τὺς εὐόπλους Ἕλληνας
Συσρέψας [2] ἔῤῥιψεν, ἕλαβον ἣ αὐτὴν οἱ εὐάρμοσοι φίλοι.
Μετὰ ταῦλα ἣ ὅτ' ἐφόρμησε φονεῦσαι [3] προθυμύμενος τὸν
Ἀλέξανδρον
Τῷ σιδηρῷ δόραλι. τῦτον ἣ ἡ Ἀφροδίτη ἐξήρπασε, 380
Λίαν εὐκόλως, ὡς πρέπει [4] θεὸν ἀρπάζειν. ἐκάλυψε δὲ αὐτὸν
πολλῇ ἀορασίᾳ·
Ἐκάθισε [5] δὲ αὐτὸν ἐν τῷ αὐτῦ κοίλῳνι εὐώδει κὴ τεθυμιασμύῳ.
Αὐτὴ ἣ δὴ τὼ Ἑλένην θέλουσα καλέσαι [6] ἐπορεύθη· τὴν δὲ
κατέλαβε
Ἐπὶ τῷ ὑψηλῷ πύργῳ· [7] ϖερὶ αὐτὼ ἣ κὴ Τρωϊκαὶ γυναῖκες
δαψιλῶς ὑπῆρχον.
Τῇ ἣ χειρὶ αὐτῆς ἐκ ὅ ἀφθάρτε [8] ἐ λαμπρῷ ἱματίῳ ὑπλαδομύῃ 385
ἐτίναξε.
Γραΐ [9] δὲ ἔκπαλαι γεγυμνύμῃ ὁμοιωθεῖσα πρὸς αὐτὴν εἶπε
Τῇ τὰ ἔρια [10] ὑπμελεμύῃ ἐ ἐργαζομύῃ, ἥτις αὐτῇ ἐν τῇ Λα-
κεδαίμονι καλοικύσῃ
Καλεσκεύασε [11] τὰ καλὰ ἔρια, κὴ μάλισα αὐτὼ ἠγάπα.
Τάυτῃ ὁμοιωθεῖσα πρὸς αὐτὼ εἶπεν ἡ ἔνδοξος Ἀφροδίτη,
Δεῦρο [12] πορεύθηι· ὁ Ἀλέξανδρός σε καλεῖ εἰς τ' ὅικον εἰσελθεῖν. 390

---

1 Ὁμῶς. Cod. 2766. ἅμα.

2 Συσρέψας. Cod. 2766. Ἀποσρέψας.

3 Φονεῦσαι. Cod. 2766. κατακτεῖναι.

4 Ὡς πρέπει. Cod. 2766. εὔχερῶς λίαν, καθάπερ θεός.

5 Ἐκάθισε. Cod. 2766. κατεκάθισε δὲ ἐν τῷ θαλάμῳ.

6 Καλέσαι. Cod. 2766. καλέσασα ἐπορεύθη.

7 Πύργῳ. Cod. 2766. Τείχει,... ἱκανῶς.

8 Ἀφθάρτε. Cod. 2766. ἀπαλῷ.

9 Γραΐ. Cod. 2766. πρεσβύτιδι ὁμοιωθεῖσα παλαιᾷ εἶπεν.

10 Τὰ ἔρια. Cod. 2766. ἐριεργῷ, ἥτις αὐτῇ ἐν τῇ Λακεδαίμονι οἰκέσῃ.

11 Καλεσκεύασε. Cod. 2766. εἰργάζετο... πάνυ... ἐφίλει.

12 Δεῦρο. Cod. 2766. Ἐνθάδε ἐλθὲ.... ἐπανελθεῖν.

Ἐκεῖνος δὴ ὅτος ἐν τῷ θαλάμῳ αὐτῆ καὶ τ̃ ποικίλαις κοίταις,
Τῷ κάλλει ἀποσίλβων [1] ἢ τοῖς ἱματίοις· ὃς ἐάν τε αὐτὸν θεάσῃ,
οὐκ ἂν εἴποις
Ἀνδρὶ μαχησάμενον [2] τῆτον ἐλθεῖν, ἀλλ' ὅτι χορὸν
Ὑπέρχεσθαι, [3] ἢ ἐν τῆ χορῆ νεωστὶ καταπαυθέντα καθέζεσθαι.
Οὕτως εἶπε. ταύτῃ δὲ τιὼ ψυχιὼ ἐν τοῖς στήθεσι [4] διετάραξε.
Καὶ δή ῥ' [5] ἣν ἐνόησε τ̃ ποδηκαλλῆ τράχηλον τ̃ θεᾶς,
Τά τε στήθη αὐτῆ τὰ ὑπηθυμητὰ, καὶ τὰς λαμπρὰς ὀφθαλμὰς,
Ἐξεπλάγη. μὴ ταῦτα δὲ λόγον εἶπε, ἢ δι' ὀνόματος ἐκάλεσε·
Ὦ κακοδαιμονία, [6] τί ἐμὲ ταῦτα προθυμῆ ἐξαπατᾶν;
Ἆρα δή πη ἐμὲ πορρωτέρω τ̃ ὑπαρχόντων πόλεων καλῶς οἰκουμένων
Βούλῃ ἀπαγαγεῖν, ἐπὶ τ̃ Φρυγίας, ἢ Λυδίας [7] τ̃ ἑπέρας;
Ἐάν τις πάρεστι ὑπάρχει φίλος ἐν τ̃ μεμερισμένῳ τὴν φωνὴν ἐχόντων ἀνθρώπων.
Διότι δὴ ἀρτίως τ̃ ἔνδοξον Ἀλέξανδρον ὁ Μενέλαος
Νικήσας, βούλεται μὲ τιὼ μισητὴν εἰς τ̃ ὅικον [8] αὐτῆ ἀπαγαγεῖν,
Τούτου χάριν δὴ [9] ἐντεῦθα δόλια φρονοῦσα παρέστης μοί;
Πορευθεῖσα [10] πλησίον αὐτῆ καθεδεῖσης, καὶ ἀπάρνησαι τ̃ Θεῶν τὰς ὁδούς.
Μηδὲ ἔτι τοῖς σοῖς ποσὶ εἰς τ̃ Ὄλυμπον ὑποστρέψεις.

---

1 Ἀποσίλβων. Cod. 2766. λάμπων.

2 Μαχησάμενον. Cod. 2766. πολεμήσαντα τῆτον παραγενέσθαι.

3 Ὑπέρχεσθαι. Cod. 2766. ἀπιέναι... παυσάμενον καθίζειν.

4 Στήθεσι. Cod. 2766. ἐν ταῖς διανοίαις.

5 Δή ῥ'. Cod. 2766. ἡνίκα ἣν ἐθεάσατο.

6 Κακοδαιμονία. Cod. 2766. μακαρία.

7 Λυδίας. Cod. 2766. Μηονίας.

8 Ὅικον. Cod. 2766. εἰς τὴν οἰκίαν φέρεσθαι.

9 Δή. Cod. 2766. ταυτῦν ἐνταῦθα δολίως φρονοῦσα παρέσηκας.

10 Πορευθεῖσα. Cod. 2766. κάθησο παρ' αὐτὸν πορευθεῖσα.

Αλλ' ἀεὶ παρ' ἐκεῖνον ταλαωρεῖ, & αὐτὸν φύλαττε,
Ἕως γέ σε ἡ γυναῖκα [1] ποιήσηται, εἴτε δμῶα.
Ἐκεῖσε γὰρ ἐγὼ γε πορεύσομαι. (μεμαστέον γὰρ τοῦτο ἐστί.)
Κείνε θέλουσα [2] τὴν κοίτην εὐτρεπίσαι· αἱ γὰρ Τρωικαὶ γυναῖκες μοι τάυτα ὄπιθεν
Ἄπασαι μέμφονται. ἔχω δὲ λύπας ἀδιαχωρίστους κὴ πολλὰς ἐν τῇ ψυχῇ.
Πρὸς τάυτα δὲ ὀργισθεῖσα εἶπεν ἡ ἔνδοξος Ἀφροδίτη,
Μή με παρώξυνε, ὦ κακὴ, [3] μήπως ὀργισθεῖσά σε καταλείψω,
Οὕτως δέ σε μισήσω καθώς σε νῦν δ' ὑπέρχως ἠγάπησα.
Μέσον [4] δ' ἀμφοτέρων βουλεύσομαι μίση χαλεπὰ
Τῶν Τρώων καὶ τῶν Ἑλλήνων· σὺ δὲ ὑπὸ κακῷ [5] θανάτῳ ἁλῶφθαρῇς.
Οὕτως εἶπεν. ἐφοβήθη δὲ ὁπ γε Διὸς χρυσηθεῖσα Ἑλένη.
Ἐπορεύθη δὲ καταπαλυψαμένη τῷ λαμπρῷ σκεπάσματι, [6]
Ἐν σιωπῇ· [7] πάσας γὰρ Τρωϊκὰς γυναῖκας ἔλαθε, προεπορεύετο γὰρ ἡ θεά.
Αὐτὰρ δ' ὅτε τῷ Ἀλεξάνδρῳ εἰς οἶκον ἵκανε θειοκαλλὴ παρεχόντο,
Αἱ μὲν δμῶαι [8] μὴ τάυτα ταχέως ὅπη τὰ ἔργα ἐπῆλθον.
Ἡ δὲ Ἑλένη ἡ ἐνδοξοτάτη τῶν γυναικῶν εἰς ὑψηλότερον θάλαμον ἐπορεύετο.
Ταύτῃ δὲ φιλόγελως Ἀφροδίτη λαβοῦσα ἕδρον, [9]

---

1 Γυναῖκα. Cod. 2766. ἢ γαμετὴν ποιήσῃ ἄστος.

2 Θέλουσα. Cod. 2766. εὐπρεπίζουσα κοίτην.

3 Κακή. Cod. 2766. ἀθλία, μὴ ὀργισθεῖσά σε (pro σε) ἀμελήσω.

4 Μέσον. Cod. 2766. ἐν μέσῳ δὲ ἀμφοτέρων βουλεύσομαι ἔχθρας χαλεπάς.

5 Κακῷ. Cod. 2766. κακὸν θάνατον ἀπολῇ.

6 Σκεπάσματι. Cod. 2766. μαλὶ λευκῷ καὶ λαμπρῷ.

7 Σιωπῇ. Cod. 2766. μετὰ σιωπῆς. πάσας δὲ τὰς Τρωάδας ἔλαθε. προηγεῖτο δὲ ἡ Ἀφροδίτη.

8 Δμῶαι. Cod. 2766. θεραπαινίδες.... ἐτράπησαν.

9 Θρόνον. Cod. 2766. δίφρον.

Ἡ θεὰ ἐξ ἐναντίας Ἀλεξάνδρῳ φέρουσα κατέθηκε,
Ἐκεῖσε [1] δὲ ἡ Ἑλένη ἡ θυγάτηρ τοῦ Αἰγιόχου Διὸς ἐκαθέζετο,
Τὰς ὀφθαλμὰς [2] εἰς τοὔπισθεν στρέψασα· τὸν δ' ἄνδρα αὐτῇ λόγῳ ἐποτέσκηξε,

Παρεγχύσω σε τοῦ πολέμου· ἢ εἶθε ὄφελες αὐτόθι ἀπολέσθαι,
Ὑπὸ τοῦ ἰχυροῦ ἀνδρὸς δαμασθείς, ὅστις ἐμοὶ [3] πρότερον ὑπῆρχεν ἀνήρ.

Οὕτως μὴν δὴ πρότερον ἐπαυχῶ τοῦ φιλοπολέμου Μενελάου,
Τῇ σῇ δυνάμει, ἢ τοῖς χερσὶ, ἢ τῷ δόρατι κρείττων εἶναι·
Ἀλλ' ἄγε, ἀρτίως προσκάλεσαι τὸν φιλοπόλεμον Μενέλαον,
Ἐκ δευτέρου πολεμῆσαι ἐξ ἐναντίας. ἀλλὰ ἔγωγε σε
Παύσασθαι παρακελεύομαι, [4] μηδὲ τῷ ξανθῷ Μενελάῳ
Πόλεμον πολεμεῖν ἐξ ἐναντίας ἐθέλοντι μάχεσθαι,
Ἀσυνέτου, [5] μή ποτε ταχέως ὑπὸ αὐτοῦ τοῦ δόρατι δαμασθῇς.
Πρὸς ταύτην δὲ ὁ Ἀλέξανδρος ἀνταποκριόμενος [6] προσεῖπε,
Μηδαμῶς με, ὦ γύναι, λύπει [7] μου τὴν ψυχὴν τοῖς χαλεποῖς ὀνείδεσι.

Ἀρτίως [8] μὲν δὴ ὁ Μενέλαος ἐνίκησε σὺν τῇ Ἀθηνᾷ·
Ἐκεῖνον δ' αὖ πάλιν ἂν νικήσω ἐγώ· πάρεισι γὰρ θεοὶ ἡμῖν βοηθοί.
Ἀλλ' ἄγε [9] δὴ κοιμηθέντες εἰς φιλίαν τραπῶμεν.

---

1 Ἐκεῖσε. Cod. 2766. Ὅπου κάθιζε.

2 Τὰς ὀφθαλμὰς. Cod. 2766. τὸ πρόσωπον ὀπίσω.

3 Ἐμοί. Cod. 2766. ἐμοῦ.

4 Παρακελεύομαι. Cod. 2766. κελεύω, & πυρρῷ pro ξανθῷ.

5 Ἀσυνέτου. Cod. 2766. ἀβούλου, & φονεύθῃς, pro δαμασθῇς.

6 Ἀνταποκρινόμενος. Cod. 2766. addit λέγεις.

7 Λύπει. Cod. 2766. ἐπίπληττε.

8 Ἀρτίως. Cod. 2766. ταχύ.

9 Ἄγε. Cod. 2766. φέρε, νῦν εἰς σπουδαίαν &c.

Οὐ γὰρ πώποτε ἐμὲ ὕτως κῆρ τὴν ἀφένοιαν [1] ὠφιεκράᾳησε ὁ ἔρως,
Οὐδ' ὁπότε σε πρῶτον ἐς [2] ἐπιθυμητῆς Λακεδαίμονος
Ἀρπάξας, ἐπ' θαλασσοπλόοις νηυσὶν ἔπλεον,
Ἐν δὲ τῇ τραχείᾳ νήσῳ ἐμίγην [3] τῇ φιλίᾳ κὴ σπουδαίᾳ· 445
Καθὼς [4] νῦν σῦ ἐπιθυμῶ, κὴ ἐμὲ ἐπιθυμία καταλαμβάνει.
Ἔφη δὲ, κὴ προηγεῖτο ἐπὶ τὴν κοίτην, ὁμῦ δὲ ἠκολούθησεν κὴ ἡ γυνή.
Καὶ ἵπποι μὲν δὴ ἐν τοῖς καλοῖς [5] τετρυπημένοις καὶ ἐκοιμήθησαν κοιτῶσι.
Ὁ δὲ υἱὸς τῦ Ἀτρέως κῆρ τὸ πλῆθος ὦρμα [6] θηρὶ ὁμοιούμενος,
Ἐάν ποτε θεάσηται [7] ἐν τοῖς Θεοῖς ὅμοιον Ἀλέξανδρον. 450
Ἀλλ' οὐκ ἐδύνατό τις τῦ Τρώων, ἢ τῦ ἐνδόξων συμμάχων,
Δεῖξαι [8] τότε ἐν Ἀλέξανδρον τῷ φιλοπολέμῳ Μενελάῳ.
Οὐ γὰρ φιλίᾳ αὐτὸν ἐκρυπτον, ἐάν τις ἐθεάσατο. [9]
Ἐξ ἴσου [10] γὰρ πᾶσιν αὐτοῖς ἐμισεῖτο τῇ θανατηφόρῳ μοίρᾳ κὴ μελαίνῃ.
Ἐν τούτοις δὲ προσεῖπεν ὁ βασιλεὺς τῦ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων, 455
Ἀκούσατέ μου ὦ Τρῶες, κὴ ὦ Δαρδάνου ἔκγονοι, κὴ σύμμαχοι·
Ἡ μὲν νίκη ὦ φιλοπολέμου Μενελάου φανερά [11] ἐστι,
Ὑμεῖς δὲ, ὦ Τρῶες, τὴν Πελοποννησιακὴν Ἑλένην κὴ τὰ κτήματα μεθ' αὐτῆς

---

[1] Διάνοιαν. Cod. 2766. τὰς διανοίας περιέχειν.

[2] Ἐπιθυμητῆς. Cod. 2766. ἐπεράσου.

[3] Ἐμίγην. Cod. 2766. Ἐμίχθην φιλίᾳ κὴ κοίτῃ.

[4] Καθώς. Cod. 2766. ὡς σῦ τανῦν ἐρᾷς κὴ γλυκύς με πόθος καταβάλλει.

[5] Καλοῖς. Lege καλῶς. Cod. 2766. ἀσταλοῖς καλλικοιμήθησαν λίκτροις.

[6] Ὥρμα. Cod. 2766. περιήει λέοντι παραπλήσιος.

[7] Θεάσηται. Cod. 2766. ἐάν που θεάσαιτο... θεοειδῆ.

[8] Δεῖξαι. Cod. 2766. ὑποδεῖξαι.

[9] Ἐθεάσατο. Cod. 2766. εἴπερ τις θεάσαιτο.

[10] Ἐξ ἴσου. Cod. 2766. ἐπίσης.

[11] Φανερά. Cod. 2766. δήδεικται.

Ἀπόδοτε, [1] καὶ τιμὴν ἀπαίτατε τοῖς Ἕλλησι ἥντινα χὴ πρέπον ὄξι,
460 Ἥτις χὴ ἐν τοῖς μέλλουσι [2] γενεᾶς ὑπάρξει ἀνθρώποις καὶ ἀκυσθήσεται.
461 Οὕτως εἶπεν ὁ υἱὸς Ἀλρέως, ἐπῄνεσαν δὲ οἱ λοιποὶ Ἕλληνες τὸν λόγον.

---

[1] Ἀπόδοτε. Cod. 2766. ἐκκομίσατε.... ἣν προσῆκεν.

[2] Μέλλουσι. Cod. 2766. μεταγενεστέροις ἀνθρώποις ὑπάρχει.

VARIANTES

VARIANTES LECTIONES

IN TERTIUM ILIADIS LIBRUM,

E duobus Codicibus Regiis 2687. & 2766. excerptæ.

VERS. 2. κλαγγῇ τ' ἐνοπῇ τ' ἴσαν. Ambo Codices, κλαγγῇ ἐνοπῇ τ', omisso priori τ'.

Vers. 11. Ὅυλι. Cod. 2766. ὅ γοι.

Vers. 13. ὄρνυτ'. Cod. 2766. ὄρνυτ'.

Vers. 34. Ἔλαβε. Ambo Codices ἔλαβε; prorsus ut Codex Bibliothecæ Paullinæ a celeberrimo Erneſto in optimâ omnium Homericarum Editione adhibitus.

Vers. 36. Ἄυθις. Ambo Codices ἄυλις, ut Codex Bibl. Paullinæ, Editiones Florentinæ, ac Romanæ, a doctiſſimo Erneſto collatæ.

42. Ἔμεναι. Cod. 2684. ἔμμεναι, ut Florentina Editio, Aldina ſecunda & tertia, Juntina, & Romana. Ibidem, pro ὑπόψιον, ambo Codices habent ἐπόψιον, ut & edidit Clarkius. Vide Apollon. in Ὑπόψιον, p. 812.

57. Ἕνεκ'. Sic habent cæteræ veteres Editiones. Barneſius reſtituit primus ἕνεχ'; ut & legitur in duobus noſtris Codicibus.

64. Χρυσέης. Ambo Codices χρυσῆς, ut Codex Bibl. Paullinæ atque Editiones veteres.

65. Ὅυλοι. Ambo Codices ὅ τι.

67. Νῦν δ' ἄυτ'. Cod. 2684. νῦν ἄυτ'. ut Mſ. Bibl. Paull. Ibidem habent Codices 2684. & 2766. με θέλεις, ut Editiones veteres, pro μ' ἐθέλεις, quod mallem.

80 Ἰοῖσίν τε. Cod. 2766. Ἰοῖσίν τε. at 2684. Ἰοῖσί τε, ubi vides nullo ſpiritu notari τὸ ἰοῖσι, cum alii tenue, alii aſperum hîc præferant.

84. Ἄνεῳ τ' ἐγένοντο. Cod. 2684. ἄνεῳ τε γένοντο.

102. Διακριθεῖτε. Cod. 2766. διακριθῆτε.

126. Μαρμαρέην. Codex 2766. πορφυρέην, ut & Aldina Editio. Sic in utrâque Metaphraſi πορφύραν. At in Gloſſis interlinearibus Codicis 2684. λοδικήν.

137. Σεῖο. Sic in Cod. 2684. At σοῖο in Cod. 2766.

154. Εἶδον Ἑλένην. Codex 2684. habet ἴδον θ', & ſuperſcriptum EI, ut ſit εἶδον θ', quemadmodum Codex 2766. Editiones Florentinæ, & Aldina prima, habent ἴδον, pro εἶδον.

158. Ἀθανάτοισι. Codex 2684. ἀθανάτῃσι, prorsus ut Mſ. Bibliothecæ Paullinæ, & Editiones veteres. Pro quo, teſte Clar. Erneſto, Turnebus, & alii, ſubſtituerunt ἀθανάτοισι. Ibidem, pro ἔοικεν, Codex 2766. ἐῴκει.

160. Λίπεσθε. Cod. 2766. λίπηται.

181. Ἠγάσαθε. Cod. 2766. ἀγάσαθε. Sic ſupra idem verſu 171. καλέσαι habet pro καλέσαι, & infra, verſu 207. ἐξείνισα pro ἐξείνισσα.

185. Φρύγας, ἀνέρας. Cod. 2684. ἀνέρας Φρύγας.

195. Πολυδοτείρη. Cod. 2684. πολυδοτείρη; quemadmodum ſupra verſu 89.

196. Ἐπιπωλεῖται. Codices 2684. & 2766. ἐπιπολεῖται.

209. Ἀγειρομένοισιν. Cod. 2684. ἐν ἀγερομένοισι. & 2766. conjunctim, ἐναγερομένοισι. Sic notavit præclariſſimus Erneſti Codicem Bibliothecæ Paullinæ ἐν ἀγερομένοισι habere, at Florentinam Editionem, & Aldinam primam, ἀγερομένοισι, ſine ἐν.

239. Ἐασέθην. Cod. 2684. ἐᾳσέθην, prorſus ut Florentina ac Romana Editio. At Cod. 2766. ἐᾳσέθην.

252. Τάμηλαι. Cod. 2684. & 2766. τάμηλε, ut Mſ. Bibliothecæ Paullinæ. At Florentina, & Aldina prima Editio, τάμωμεν; quod præfert eruditiſſimus Erneſti.

257. Νέωνται. Codd. 2684. & 2766. νεέσθων. Quod unice verum puto; cum ſupra verſu 74. in omnibus Editionibus legatur νεέσθων; & verſu 257. eadem iiſdem repetat verbis Homerus quæ ſupra attulerat verſu 74. & aliunde hæc forma, νεέσθων, magis ſtylum hominis leges ac conditiones præſcribentis redoleat.

266. Μέσσον. Codd. 2684. & 2766. μέσον. Quemadmodum infra verſu 341.

270. Ἔχουαν. Ambo Codices, ἔχουν, ut Mſ. Bibl. Paull. ac Florentina Editio.

272. Ἄορτο. Ambo Codices ἄωρτο; quod merito præfert politiſſimus Erneſti, cum conſentiat Mſ. Bibl. Paull. & alii plures, Florentina & Aldina prima Editio, Heſychius & Suidas, ac alii Grammatici; addo & Apollonium quem vide pag. 234. in Ἄωρτο.

279. Τίννυθον. Cod. 2766. τίνυθον. Vide Clarkium in hunc locum.

290. Μαχέσσομαι. Cod. 2766. μαχέσομαι. At Codex 2684. μαχήσομαι.

318. Θεοῖσι δέ. Cod. 2684. θεοῖς, ἰδὲ &c. Vide Clar. Erneſtum ad Hom.

344. Διαμείρητῷ. Cod. 2766. Ἀμφιμείρητῷ.

347. Πάντοσε ἴσην. Melius Codices 2766. & 2684. πάντοσ' ἴσην. Conſonant Mſ. Bibl. Paull. Apollon. ac Heſ. ut in hunc merito annotavit Jeinſius. Sic infra, verſu 356. ambo Codices, ac Mſ. Bibl. Paullinæ, παντόσ' ἴσην.

351. Με πρότερον. Cod. 2766. μὲ πρότερον.

357. Ὀμβριμον. Cod. 2766. ὄβριμον; prorſus ut Aldinæ Editiones.

361. Ἐρυσάμην. Cod. 2684. ἐρυσάμην.

363. Διαπρυφέν. Ambo Codices, Ἀμφιτρυφεν; ut Romanæ ac Aldinæ Editiones, & Mſ. Bibl. Paull.

365. Σέο. Cod. 2766. σοῖο.

367. Χείρεσ' ἄγη. Ambo Codices, ut alii Mſſ. ac Plutarch. Sympoſiac. Libr. 9. Probl. 13. χείρεσιν ἄγη. Sed primus mihi magis arridet ob conciſum numerum, qui cum re expreſsà mire convenit.

373. Εἰρυσεν. Cod. 2684. ἔρυσεν.

387. Νηϊλιάων. Cod. 2766. ναιελιάων.

388. Ἠσχεν. Ambo Codices ἤσκει. Sed vide ad hunc verſum eruditiſſimum Erneſtum.

391. Δινωλοῖσι λεχέεσσι. Cod. 2684. δεινωλοῖς λεχέεσσι.

393. Μαχεσσάμενον. Cod. 2684. μαχεσάμενον.

403. Καὶ κεῖθι. Codices ambo, κἀκεῖθι.

408. περὶ κεῖνον. Cod. 2766. παρ' ἐκεῖνον.

409. Ποιήσεται. Cod. 2766. ποιήσει.

416. Μητίσομαι. Ambo Codices μητίσομαι, ut Mſ. Bibl. Paull. & Aldina ſecunda ac tertia.

429. Ἐμός. Cod. 2766. ἐμοί.

436. Δαμείης. Cod. 2684. & ejus Metaphraſis, δαμάσθης.

443. Πρότερον. Ambo Codices πρῶτον, & rectius. Sic Aldinæ Editiones.

445. Ἐμίγην. Cod. 2684. μίγην.

449. Φόίλα. Ambo Codices, ἰφοίτα; ut Mſ. Lips. Vide Erneſtum ad Clarkii Homer.

450. Θεσσαλέκε. Ambo Codices, θεσσαλῆ.

559. Ἥν τιν' ἔοικεν. Cod. 2766. ἣν ἐπέοικεν.

INDEX AUCTORUM AB APOLLONIO LAUDATORUM.

ÆSCHYLUS. In vocem Φοῖβος, pag. 832.
ÆSOPUS. In Αεισε, p. 48.
ALCMAN. In Κυάθαλον, p. 490.
ANACREON. In Θέσθαι, p. 418. Μῦθος, 558. & Χάσασθαι, p. 846.
ANTIGENES. In Ὀρθία, p. 614.
APION. In Ἀξάκησαν, p. 8. Ἄβρομοι, 12. Ἀβίων, 14. Ἀβαρβαρέη, 14. Ἀγείνεον, 28. Ἀγαυὸν, 32. Ἀθύρει, 62. Ἀϊκὰς, 74. Αἴσυλα, 78. Αἰσυντῆρι, 78. Αἰήλιον, 84. Αἰμασιὰς, 88. Ἀμάρη, 124. Ἄνλυξ, 150. Ἀνδραχθέσι, 160. Ἀρητὸν, 204. Ἄστι, 210. Ἄσυ, 212. Ἀυσθέουσα, 226. Ἀχαρίσερον, 234. Βαμβαίνων, 238. Βαθυπέπλων, 238. Βέρεθρον, 240. Βλήτροισι, 242. Βοάγρια, 248. Δύη, 288. Ζαφελῶς, 380. Ζῶρα, 384. Ἡμερὶς, 398. Θαλασσαρὴ, 408. Θέλγειν, 414. Θεσσαίσιον, 418. Θὴρ, 420. Θρυλίχθη, 422. Ἰονθάδος, 438. Κὴξ, 476. Κλίστον, 484. Κλυτόσωλος, 486. Κλιτὺς, 486. Κλωματόεσσαν, (Lege Κλωμακόεσσαν) 486. Κυάθαλον, 488. Κολωνὸς, 492. Κόνις, 494. Κορώνη, 494. Κορωνίδες, 496. Κορύνη, 496. Κοτύλη, 498. Κρῖ, 504. Κύλικον, 508. Κυνέη, 508. Λαβρύεια, 516. Λαῖτμα, 518. Λεοσσόος, 518. Λειριόεντα, 522. Λήϊον, 526. Λικριφὶς, 528. Μεσόδμη, 544. Μελαμώνια, 548. Μῆνις, 550. Μέθος, 554. Νειαίρη, 566. Bis ibidem. Νέσσοδες, 570. Νηγάτεον, 572. Νησύτιοι, 574. Νιφάδεσσι, 574. Ὀθόνας, 590. Ὀισυίνοισι, 594. Ὀνειρείησι πύλῃσι, 602. Ὀξυόεντι, 604. Ὄπυιεν, 608. Ὀρσοθύρη, 608. Ὀρεσκῴοισι, 608. Ὄρον, 612. Οὐθαλα, 618. Ὀυλοχύτας, 620. Ὄψον, 628. Παλλὰς, 632. Παλάξαι, 634. Παλαιφάτᾳ, 634. Πεξαμένη, 650. Πεφράδοι, 658. Πηδᾷ, 660. Πιείρη, 662. Πολιόν τε σίδηρον, 668. Πόρδαλις, 672. Πότνια, 674. Πραμνείῳ, 674. Πρυσσῶντε, 678. Πρόκας, 680. Προπρηπέσθαι, 684. Πυκινὸν λέχος, 692. Πυλάρταο κρατερὸιο, 692. Πύρνον, 696. Ῥήτρη, 702. Σιάλειο, 718. Σίνιες, 720. Σκῶλος, 726. Σμινθῶ, 726. Σμώδιξ, 728. Σόλος, 728. Σπιλάδες, 732. Συμφερτὴ, 744. Συνέρρηκται, 744. Σφαραγδῦλο, 750. Σφεδανὸν, 750. Σχέτλιος, 750. Σῶκος, 752. Ταινύγλωσσοι, 758. Ταφὼν, 762. Ταινύσσθαι, 762. Τριῆσι, 784. Τρίγληνα, 786. Τρίσσοδας, 786. Τῷ κε, 794. Ὑπάτη, 802. Ὑπεμνήμυκεν, 808. Ὑποσαχύοιτο, 810. Ὑπωνίῳ, 812. Φαλὸς, 820. Φηγὸς, 824. Φῆρες 826. Φιλομειδὴς, 828. Φὶν, 828. Φλίγμα, 832. Φυλίης, 842. Φωριαμοῖς, 844. Χαυλιόδοντα, 850. Χαμαιδυνάδες, 850. Χρυσάμπυκας, 860. & Ὠμηστῇ, 872.
APOLLODORUS. In Ἀείρας, p. 50. Ἄλαλε, 218. Ὀισσόλῳ, 594. Πεξαμένη, 650.

& Σακεσπάλος, 712.
APOLLONIUS CHARIDIS FILIUS. In Φήνη, p. 824. & Ὦπις, p. 876.
ARCHIAS. In Ὑββάλλειν, p. 798. ubi bis citatur.
ARCHILOCHUS. In Ἔμπλην, p. 320.
ARISTARCHUS. In Ἄξιον, p. 12. Αἴθλος, 54. Ἀθεμίζων, 60. Αἶψα, 86. Ἀντὶ, 150 & 152. Ἀνακλορίησι, 166. Ἀνέχῃσι, 174. Δουπῆσαι, 286. Δυσηλεγέες, 288. Ἑκατόγχειρον, 310. Ἐμπλήγδην, 320. Ἐπαιγίζοντα, 332. Ἐπητῇ, 338. Ἐπίηλε, 344. Ἐπίηρα, 344. Ἐπισάμενος, 348. Ἕρμαια, 362. Ἑρμῖνα, 362. Ζῶστρ, 382. Ἰόμωροι, 438. Ἰουθάδος, 438. Ἰωγὴ, 448. Καλάμην, 456. Κατὰ σεφάνης, 468. Κερ' ἀγλαὲ, 472. Κερδαλεόφρων, 474. Κῆλα, 476. Κλίσιον, 484. Κλυτόπωλος, 486. Κραδυτάων, 500. Κραδαιγύαλοι, 500. Κρῖ, 504. Λάων, 520. Μῆνις, 550. Νέον, 568. Νεῶν δ' ἀλάπαζε φάλαγγας, 570. Νηλῆς, 574. Ὄρθια, 614. Περιῤῥηδὲς, 652. Πεφράδοι, 658. Πλωτῇ, 666. Πολύαινε, 670. Σίνιες, 720. Σκῶλος, 726. Σμινθεῦ, 726. & 728. in eamdem vocem. Στεφάνην, 734. Στεινοῦτο, 736. Στρεπτοῖο χιτῶνος, 738. Συμφερτὴ, 744. Συνάμεθα, 746. Σῶμα, 754. Ὑπεριαλαίνοντο, 804. bis in eamdem vocem. Ὑπεμνήμυκεν, 808. Ὑπεροπλίσαιτο, 808. Ὑπέρμορον, 814. Φαεινὴ, 820. Φῶς, 832. Φραδίες, 840. Ὦδε, 872. & Ὠλενὴν, p. 880.
ARISTOTELES. (Ἐν τῷ περὶ ζώων) in Φήνη, p. 824.
CALLIMACHUS. In Αἰγίοχος, p. 88. Λειριόεντα, 522. & Ὀψείοντες, 628.
CLEANTHES PHILOSOPHUS. In Μῶλυ, p. 560.
COMANUS. In Ἅλαδε, p. 220. Ὁλοοίτροχον, 596. Στεφάνην, 734. Στέφανον, 734. & Συμφερτὴ, 744.
CRATES COMICUS. In Ἀπελάτην, p. 186.
CRATES GRAMMATICUS. In Ἄμμορον, p. 142.
DEMETRIUS IXION. (Ὁ Ἰξίων.) In Πῇ, p. 660.
DEMETRIUS PUGIL. (Ὁ πύκτης.) In Ὀπαζόμενον, p. 604.
DIONYSIUS THRAX. In Ἰόμωροι, p. 438.
EUPHORION. In Πόσοι, p. 670.
EURIPIDES. In Αὐλῆς ἐν χόρτῳ, p. 224. & Συμφερτὴ, p. 744.
HELIODORUS. In Ἀγαπαζόμεθα, p. 22. Ἀγακλυτὰ, 36. Ἀθεμίστων, 60. Αἰθοπα οἶνον, 66. Ἀλφησῆσι, 116. Ἄμμορον, 142. Ἀνέσαμι, 156. Ἀνδραχθέσι, 160. Ἀνέξομαι, 162. Ἀνάπυσα, 168. Ἄρπυιαι, 204. Ἐπισιμβλέ, 344. Κλίσιον, 484. Μολίονε, 556. Πρόπυλαι (lege Πρόπυλαι) 686. Σοῦας, 716. Σκίδναται, 724. Σπιλάδες, 732. Σταυροὶ, 732. Στῆ ὀϊστοκομήν, 740. Στίλβων, 740. Στύξομαι, 740. Στρόβεσθαι, 740. Σφαραγοῦντο, 750. Ταυύγλωσσοι, 758. Ταυύποδα, 762. Τάρπησαν, 764. Τιμὴν, 778. Τολύπευσεν, 782. Τρητοῖσι, 784. Τείγληνα, 786. Ὑγρὸν ἔλαιον, 800. Ὑπεριαλαίνοντο, 804. Ὑπηνήτη, 810. Ὑποσαχύοιτο, 810. Ὑπωπίῳ, 812. Ὑπέρμορον, 814. Ὑποδρὰς, 814. Φυλίης, 842. & Χόινικα, 858.
HERODORUS. (Seu etiam Heliodorus; nam incertum: cum male habeatur ΗΡΟΔΩΤΟΣ.) In Ἐπιβώτορα μήλων, p. 382.

HESIODUS. In Αἰπύτιον, p. 64. Αἰγύπλῳ, 66. Γύαλον, 266. Εἰνῃ, 308. Μηρία, 550. Φοῖβος, 834. (Ubi male habetur ΗΛΙΟΔΩΡΟΣ.) Et in Χάλκια, p. 848.
HOMERUS. Passim laudatur.
INCERTUS TRAGICUS. (Seu COMICUS) in Ἥτοι, p. 404.
LEXICOGRAPHI. In Ἀφήτορος, p. 230. Κερ' ἀγλαὲ, 472. Μῶλυ, 560. Ὁμοίῃ πολέμοιο, 600. & in Ὀνείαλα, p. 602.
PINDARUS. In Ξεινοδόκος, p. 582.
SIDONIUS. In Ἑρμαῖα, p. 362. & Ὑββάλλων, p. 798. ubi ter citatur.
SIMONIDES. In Ξεινοδόκος, p. 582.
SIMONIDES AMORGINUS. In Φοῖξος, p. 836.
SOPHOCLES. (Ἐν Χρύσῃ) in Ἰουθάδος, p. 438. Σάκος, 710. & Σῶκος, p. 754.
TIMOGENES. (Seu TIMAGENES. Vide Præfat.) In Ἄρωνιαι, p. 206. ubi citatur ἐν τοῖς Παραφράσεσι.
ZENODOTUS. In Ἀχιλλῆα, p. 34. In Ζῶστρα, 384. (Ubi male legitur ΖΗΝΟΔΩΡΟΣ.) Et in Φοιβός, p. 840.

INDEX
VOCUM HOMERICARUM
AB APOLLONIO EXPLICATARUM.

A

Α. 2
Ἀάατος. 4
Ἀαγές. 6
Ἀάλιον. 8
Ἀάπτως. 4
Ἀάσαι. 6
Ἀασάμην. 4
Ἄασαν. ibidem.
Ἀάσατο. 6
Ἀασάς. ibid.
Ἀασιφρονία. ibid.
Ἀασίφρων. ibid.
Ἀάχελον. ibid.
Ἀᾶται. ibid.
Ἄατον. ibid.
Ἀβάλησαν. 8
Ἀβάλε. ibid.
Ἄβαντες. 16
Ἀβαρβαρέη. 14
Ἀβίων. 12
Ἀβλαβές. ibid.
Ἀβλῆτα. 8
Ἀβληχρήν. ibid.
Ἄβρομοι. 10
Ἀβροτάξωμεν. ibid.
Ἀβρότη. ibid.
Ἀβυδόθεν. 16
Ἀγάασας. 20
Ἀγαμέμνων. 38
Ἀγαπλυτά. 36
Ἄγαλμα. 30
Ἀγάννιφος. 26
Ἀγανοῖς. 36
Ἀγανοφροσύνη. ibidem.
Ἀγανόφρων. 22
Ἀγαπαζόμεθα. 22
Ἀγαπαζόμενοι. 20
Ἀγαπήνορα. 38
Ἀγαπήνορος. 16
Ἀγάῤῥοος. 22
Ἀγαυόν. 32
Ἀγελίην. ibid.
Ἀγείνεον. 26
Ἀγείρομεν. 30
Ἀγελάην. 18
Ἀγελασά. ibid.
Ἀγελείην. 30
Ἀγέρθη. 40
Ἀγέρωχοι. 36
Ἄγη. 20
Ἀγήνωρ. 34
Ἀγκάζονδε. 22
Ἀγκλίνας. 28

Ἀγκοῖναι. 22
Ἀγκυλομήτεω. 18
Ἀγκύλον. ibid.
Ἀγκυλοχεῖλαι. 38
Ἀγλαά. 18
Ἀγλαΐας. 16
Ἀγλαόκαρποι. 38
Ἄγμαλα. 206
Ἀγνοιήσασα. 38
Ἀγνοίησεν. 40
Ἀγνοίησι. Vide supra in Ἀγνοίησεν.
Ἀγνυμβράων. 38
Ἀγορά. 18
Ἀγορεύειν. ibid.
Ἀγός. 16
Ἀγοσόν. 20
Ἄγραυλοι. 28
Ἄγρει. ibid.
Ἄγρην. 38
Ἄγριον αἶγα. 22
Ἄγριον ἀίχμητήν. 28
Ἀγροιῶται. 16
Ἀγρονόμοι. 34
Ἀγρόται. 36
Ἀγροτέρας. ibid.
Ἀγρώσων. 28
Ἄγρωσις. Vide supra in Ἀγείνεσν.
Ἀγυιαί. 32
Ἄγυρις. 18
Ἀγχησῖναι. 24
Ἀγχιβαθής. ibid.
Ἀγχίμολον. ibid.
Ἄγχι χὼν κεφαλήν. 22
Ἀγχῦ. 18
Ἀγών. 26
Ἀδαήμονες. 40
Ἄδδην. 46
Ἀδείς. 44
Ἀδεῖν. 8
Ἀδεῖν. Vide infra in Ἀδεῖνον.
Ἀδεῖνον. 44
Ἀδευκεῖ. ibid.
Ἀδέψητον. 46
Ἀδηκότες. 44
Ἀδινά. 40
Ἀδινὸν κῆρ. 44
Ἀδμήτην. 46
Ἄδος. 42
Ἄεθλος. 54
Ἄειδε. 48
Ἀείκας@. 52
Ἀεικέλιον. ibid.
Ἀεικές. Vide supra in Ἀείκας@.
Ἀεικίζειν. 48
Ἀεικίσωσιν. 50
Ἄειν. 48
Ἀείρας. 50
Ἀεκαζομψύχς. 46
Ἀέκηλι. ibid.
Ἄελλα. ibid.
Ἄελῶλον. 50
Ἀέξετο. 52
Ἀέσαι. 50
Ἀεσιφροσύνησιν. 54
Ἄζετο. ibid.
Ἀζηχές. 56
Ἄη. 58
Ἀήρ. ibidem.
Ἀήσυρον. ibid.
Ἀθεμισία. 62
Ἀθεμίστων. 60
Ἀθέσφατον. 62
Ἀθηρηλοιγόν. 60
Ἀθρῆσαι. 62
Ἄθυμοι. 64
Ἀθύρει. 62
Ἄι. 64
Ἀιάμη. ibid.
Ἀιγανέας. 68
Ἀιγείην κυνέην. 90
Ἀιγίλιτω@ πέτρης. 72
Ἀιγίοχ@.

Αἰγίοχος. 88
Αἰγληέντος. 68
Αἰγυπτιόι. 84
Αἰγύπτῳ. 66
Αἰδεῖος. 72
Αἴδηλον. 80
Αἴδι. 68
Αἰδοῖος. 72
Αἰδρείη. 82
Αἶδρις. 90
Αἰζηοί. 82
Αἰης. 88
Αἰπλον. 84
Αἰθαλόεν. 66
Αἰθεταμ. 80
Αἰθοπα. Vide infra in Αἰθωπα.
Αἰθύσης. 72
Αἰθριγενέτης. 80
Αἰθρῳ. ibid.
Αἰθωνα. 66
Αἰθωπα οἶνον. ibid.
Αἰκάς. 74
Αἰκεν. 90
Αἰκῶς. 86
Αἰμασιάς. 88
Αἰμαλος. 82
Αἰμονα. 68
Αἰμοφόρυκλα. 86
Αἰναρέτη. 70
Αἰνήσωσιν. ibid.
Αἰνίζομαι. 72
Αἰνόθεν αἰνῶς. 80
Αἰνομόροις. 70
Αἶνος. 68
Αἰνοπαθῆ. 70
Αἰνυται. 74
Αἴξαντες. 162
Αἴξασα. 74
Αἰολίην. 90
Αἰόλλει. Vide infra in Αἰόλλη.
Αἰόλλη. 76
Αἴον. ibid.
Αἰπύν. 64
Αἰπύτιον ibid.
Αἴρος. 90
Αἶσα. 74
Αἴσημα. 84
Αἴσιμα. Vide supra in Αἴσημα.
Αἶσος. ibid.
Αἴσυλα. 78
Αἰσυμνῆται. 88
Αἰσυντῆρι. 78
Αἰχέα. 84
Αἰτίζων. 90
Αἰφρηχθέτης. 80
Αἴφρῳ. ibid.
Αἰχμηταί. 74
Αἶψα. 86
Αἰών. 84
Ἀκάκητα. 98
Ἀκαχίζεο. 92
Ἀκαλαρρείτης. 102
Ἀκάμαντα. 98
Ἀκαχμήον. 92
Ἀκειόμηον. 94
Ἀκέοντ). 102
Ἀκέοντες. Vide supra in Ἀκέοντ).
Ἀκερσεκόμης. 96
Ἀκεώμεθα. 102
Ἀκέων. ibid.
Ἀκηδέες. 98
Ἀκήδεσεν. 100
Ἀκηδέσως. 94
Ἀκήδησεν. Vide supra in Ἀκήδεσεν.
Ἀκήλητος. 94
Ἀκήμαλα. 90
Ἀκήρατα. 94
Ἀκήρατον. 90
Ἀκήριοι. 94
Ἀκιδνοτέρη. 98
Ἀκίχητα. ibid.

Ἄκινυς. 100
Ἀκλήρῳ. 92
Ἀκμηνός. ibid.
Ἀκμῆτες. 98
Ἀκμοθέτῳ. 96
Ἄκνησις. 92
Ἀκοῖτις. 96
Ἀκόλυς. 94
Ἀκόρητον. 100
Ἀκοσήσας. ibidem.
Ἄκυρον. ibid.
Ἀκράανλα. 104
Ἀκραῆ. 102
Ἄκρης πόλιος. 90
Ἀκριας. 96
Ἀκριτόμυθε. 104
Ἄκριτον. 96
Ἀκριτόφυλλον. 104
Ἀκριτόφωνοι. ibid.
Ἀκροκελαμνιόων. 98
Ἀκρόκομοι. 94
Ἀκροπόλοις. 96
Ἀκροπόρυς. 102
Ἀκροτάτῳ. ibid.
Ἀκτέανοι. 104
Ἄκυλος. 96
Ἀκύμων. 104
Ἀκωκή. 94
Ἄλα. 108
Ἀλάκη. 108
Ἀλάλκη. Vide supra in Ἀλάκη.
Ἀλαλκομεναΐς. 108
Ἀλαλύκλημαι. 110
Ἀλαός. 106
Ἀλαοσκοπιήν. ibid.
Ἀλαπαδνότεροι. 112
Ἀλασήσας. ibid.
Ἄλασον. 110
Ἄλγεα. 104
Ἀλδάνει. 114
Ἀλεγεινοί. 110
Ἀλεγύνειν. ibid.
Ἀλεγύνετε. 116
Ἀλεείνων. 112
Ἀλέη. 106
Ἄλεισον. 112
Ἀλείφατι. Vide infra in Ἀλίφατι.
Ἀλέντες. 110
Ἀλεξάμενον. 108
Ἀλεξάνεμον. Vide supra in Ἀλεξάμενον.
Ἀλεωρή. 110
Ἀληθής. Vide infra in Ἀλῆτις.
Ἀλήϊος. 118
Ἀληϊεύεσκον. 106
Ἀλῆτις. 118
Ἄλθετο. 108
Ἀλιαέες. 110
Ἄλιας. 116
Ἀλιάων. 106
Ἄλιγκι. 104
Ἀλιμυρήεντα. 112
Ἄλις. 106
Ἀλίπλοα. 112
Ἀλιπόρφυρα. 114
Ἄλις. 118
Ἀλιτήμων. 110
Ἀλίτλω. ibid.
Ἀλίφατι. 118
Ἀλιῶσαι. 114
Ἄλκαρ. 108
Ἀλκί. 116
Ἀλλογνώτων. 108
Ἀλλοδαπῷ. 118
Ἀλλοειδέα. 114
Ἀλλοθρόος. 110
Ἀλλοπρόσαλλον. ibidem.
Ἀλλότριος. 118
Ἀλλοφρονέων. ibid.
Ἀλοία. 104
Ἀλοιφῇ. 112

Ἀλόωσι. 120
Ἀλοσύδνην. 106
Ἀλόχῳ. 108
Ἀλύβαντος. 118
Ἀλύβη. 120
Ἀλυσκάζων. 112
Ἀλύσκανε. 114
Ἀλύασντες. ibidem.
Ἀλύων. ibid.
Ἀλφεσίβοιαι. 116
Ἀλφηστῆσι. ibidem.
Ἀλφίτῳ ἀκτήν. 112
Ἄλφοι. 106
Ἀλωή. 114
Ἄμαθος. 132
Ἀμαθύνει. ibidem.
Ἀμαλδύναι. 128
Ἀμαλήν. 136
Ἀμαλλοδετῆρες. 140
Ἀμαμακέτην. Vide infra in Ἀμαμιακέτην.
Ἀμαμιακέτην. 124
Ἀμαξιτός. 130
Ἀμάρη. 124
Ἀμαρτῇ. 120
Ἀμαρτήσαντες. 144
Ἀμαρτήσεσθ. 124
Ἀμαρτοεπής. 126
Ἀμάς. 132
Ἀματροχίας. 134
Ἀματροχόωντα. ibid.
Ἀμαυρόν. 126
Ἄμβατος. 130
Ἀμβλήδην. ibidem.
Ἀμβροσίη. 122
Ἄμβροτοι. 120
Ἀμέγαρτε. 124
Ἀμείβεσθ. 120
Ἀμείλικτον. 122
Ἄμφαι. 128
Ἀμφηνῶν. 144
Ἀμφήνωσεν. 130
Ἄμερδεν. 138
Ἀμέρδῃ. 146
Ἄμερσεν. 120
Ἀμπσάμβος. 142
Ἀμπήσαντες. 144
Ἀμπίχανε. 138
Ἀμπχανίη. 142
Ἀμπίχανοι. 144
Ἀμπροχίτωνας. Vide infra in Ἀμφιπροχίτωνας.
Ἀμιχθαλόεσσαν. 132
Ἄμμε. 120
Ἀμμορίην. 144
Ἄμμορον. 140
Ἄμνιον. 126
Ἀμνισσῷ. 144
Ἀμόθεν. 136
Ἀμοιβαδίς. 132
Ἀμοιβάς. 138
Ἀμοιβήν. 144
Ἀμοιβοί. 134
Ἀμολγῷ. 138
Ἄμοτον. 124
Ἀμπνυτο. 146
Ἄμωυξ. 122
Ἄμυδις. ibidem.
Ἄμυκλαι. 136
Ἀμύμων. 122
Ἀμύντορας. 140
Ἀμύξει. 136
Ἀμφαγαπαζόμενος. 144
Ἀμφαδίην. 138
Ἀμφαδόν. 132
Ἀμφασίη. 140
Ἀμφαφόωντα. 126
Ἀμφέθετο. 146
Ἀμφεκάλυψεν. 140
Ἀμφελάχανε. 126
Ἀμφέξεσα. 146
Ἄμφικες. 136
Ἀμφήλυθε. 142
Ἀμφιπρεφέα. Vide in-

fra in Ἀμφιρεφέα.
Ἀμφήρισον. Vide infra in Ἀμφίρησον.
Ἀμφιάλῳ. 138
Ἀμφίβασις. 132
Ἀμφιβρότη. 136
Ἀμφιγένεια. 132
Ἀμφιγυήεις. 128
Ἀμφιγύοισιν. 136
Ἀμφιδεδίνηται. ibid.
Ἀμφιδρυφής. 128
Ἀμφίδυμοι. 134
Ἀμφιελίσσας. 126
Ἀμφιέσσονται. ibid.
Ἀμφιθαλής. 128
Ἀμφίθετον. 122
Ἀμφικάρη. 128
Ἀμφικτίονες. 120
Ἀμφικύπελλον. 124
Ἀμφιλύκη. 134
Ἀμφιμάσασθε. 144
Ἀμφιμέμυκεν. 142
Ἀμφὶ πελέκκῳ. 128
Ἀμφιπολῆται. ibid.
Ἀμφιπελεύεις. 138
Ἀμφίπολος. 130
Ἀμφιρεφέα. ibid.
Ἀμφίρησον. 138
Ἀμφιρύτη. 140
Ἀμφίς. ibidem.
Ἀμφὶς ἔχουσιν. 142
Ἀμφισεφέες. Vide infra.
Ἀμφισρεφέες. 126
Ἀμφίτρίτη. 142
Ἀμφιτροχίτωνας. 128
Ἀμφιφορεῦσι. 142
Ἀμφιχυτείς. 130
Ἀμφίχυτον. ibidem.
Ἀμφοτέρωθεν. 142
Ἀμφοδας. 144
Ἄμφω. 140
Ἄμφωτον. 134
Ἀνά. 146
Ἄνα. ibidem.
Ἀναβέβρυχε. 158
Ἀναβήμεναι. ibidem.
Ἀναβησάμενοι. 166
Ἀναβροχθέντος. 168
Ἀναγκάιη. 172
Ἀναγκαῖοι πολεμισταί. 162
Ἀναγνοίην. 168
Ubi lege Ἀναγνοίη.
Ἀναγνῶσι. 170
Ἀναδέσμην. 158
Ἀνάεδνον. 170
Ἀναιδής. ibidem.
Ἀναίνομαι. 154
Ἀνακτορίησι. 164
Ἄναλτον. 170
Ἀναμαμάει. 176
Ἀναμάξεις. 150
Ἀναμετρήσαιμι. 170
Ἄναξ. 148
Ἀνάσσων. 176
Ἀναστρῆσαι. ibidem.
Ἀνάστυσα. 168
Ἀναῤῥῶγας μεγάροιο. 148
Ἀνάρσιοι. 154
Ἀνασήσας. 172
Ἀναχόμβῳ. 170
Ἀναύδῳ. 172
Ἀναφῆναι. ibidem.
Ἀνάψαι. 174
Ἀνδράγρια. 160
Ἀνδρακάς. 158
Ἀνδραχθέσι. 160
Ἀνδροκμήτῳ. 168
Ἀνδρομέοιο. 174
Ἀνδροτῆτα. 176
Ἀνεβάλλετο. 158
Ἀνέβραχε. 164

Ἀνεγνάμφθην.

Ἀνεγνάμφθην. 162
ubi lege Ἀνεγνάμφθη.
Ἀνέγναμψαν. ibid.
Ἀνέγνω. 174
Ἀνεκήκιεν. 166
Ἀνέκραγον. 168
Ἀνεκυμβαλίαζον. 162
Ἀνελοίμην. ibid.
Ἀνεμορμύρεσκεν. 170
Ἀνεμοτρεφές. 152
Ἀνεμώλια. 168
Ἀνενήκατο. 166
Ἀνέξομαι. 162
Ἀνερρίβδησεν. 170
Ἀνέρριψαν. 162
Ἀνερρόιβδησεν. Vide supra in Ἀνερρόιβδησεν.
Ἀνέσαιμι. 156
Ἄνεται. 166
Ἄνευθε. 160
Ἀνέφλυε. 168
Ἀνεχάζετο. 152
Ἀνέχεται. 174
Ἀνέχησι. ibid.
Ἄνεω. 154
Ἀνήκεστον. 168
Ἀνήνορα. 172
Ἀνηρήψαντο. 164
Ἀνθεμόεντα. 168
Ἀνθερεών. 148
Ἄνθεσι μήλων. 164
Ἀνίαζε. 176
Ἀνιεμβήν. 166
Ἀνιπέτερον. 174
Ἀνιόντων. ibid.
Ἀνιστόποδες. 160
Ἀννεῖται. 172
Ἀννέφελων. ibid.
Ἀνόπαια. 176
Ἀνόρυσε. Vide infra in Ἀνώρυσεν.
Ἄνοχε. 212
Ἄντεται. 152
Ἀντί. 150
Ἀντιάνειραι. 160
Ἀντιάσειν. 164
Ἀντιβολῆσαι. 152
Ἀντιβολήσειν. 174
Ἀντίθεον. 160
Ἀντίθυρον. 166
Ἀντικρύ. 154
Ἀντιόων. 174
Ἀντιπορήσας. 152
Ἀντιφερίζειν. 170
Ἄνυλα. 158
Ἄνυξ. 150
Ἀνώγειν. 152
Ἀνωϊστί. 172
Ἀνώϊστον. 154
Ἀνώρυσεν. 148
Ἄξαντε. 176
Ἀξέστω. 178
Ἄξετε. ibid.
Ἄξον. ibid.
Ἀξύλῳ. 176
Ἀοιδιάει. 178
Ἀολλέες. ibid.
Ἀολλίσασα. ibid.
Ἄορας. ibid.
Ἀορτήρ. ibid.
Ἀορτήρεσσιν. ibid.
Ἀοσητήρ. ibid.
Ἀπαμύνων. ibid.
Ἀπαρτίζοντες. 180
Ἀπάλαμνον. 178
Ἀπαλεξήσειν. 180
Ἀπαλθήσεσθον. 178
Ἄπας. 180
Ἀπάτερθεν. 178
Ἀπαλτόν. ibid.
Ἀπαφίσκειν. 190
Ἀπάφων. 178
Ἀπειλεῖς. 180

Ἀωειραίη. Vide infra in Ἀωεραίη.
Ἀωείρονες. 192
Ἀωεκάμυλο. 182
Ἀωεκόσμεον. ibid.
Ἀωέλεθρον. ibid.
Ἀωεμυθέομην. 180
Ἀωενάασαλο. ibid.
Ἀωεραίη. ibid.
Ἀωερείσια. ibid.
Ἀωερρίγασι. ibid.
Ἀωερύκει. ibid.
Ἀωερωεύς. ibid.
Ἀωεσκέδασεν. ibid.
Ἀω' ἐχαρόφιν. ibid.
Ἀωέφθιθον. ibid.
Ἀωηλεγέως. 182
Ἀωηλοίησεν. 188
Ἀωήμων. 182
Ἀωήνη. 190
Ἀωηύρα. 182
Ἀωήωροι. ibid.
Ἀωίης γαίης. ibid.
Ἀπ' ἠριόφιν. ibid.
Ἀωινύασων. ibid.
Ἀπλοΐδας. ibid.
Ἀπό. ibid.
Ἀποβλύζων. 184
Ἀποβρίξαντες. 188
Ἀπογυιώσεις. Vide infra.
Ἀπογυιώσεις. 186
Ἀποδίωμαι. 184
Ἀπὸ δόξης. 188
Ἀποδοχμώσας. 186
Ἀποδρύψει. 188
Ἀποδρύψωσιν. 186
Ἀπόερσε. ibid.
Ἀποθύμια. 188
Ἄποινα. 184
Ἀποκηδήσαντες. 186
Ἀπολάζεο. 188
Ἀπολείβεται. 190
Ἀπολιχμήσονται. 186
Ἀπολυμαίνοντο. 180
Ἀπολυμαντῆρα. 188
Ἀπομηνίσει. 190
Ἀπομόρξαιο. 186
Ἀποπροέηκεν. ibid.
Ἀπόπροθεν. 186 & 190
Ἀποπτανέουσιν. 188
Ἀποῤῥάισει. 190
Ἀποῤῥῶγες. 186
Ἀποῤῥώξ. 190
Ἀπὸ σκοπῆς. 188
Ἀποσκύδμαινε. 186
Ἀποσαδά. ibid.
Ἀποσήσωνται. 184
Ἀποσίλβοντες. 190
Ἀπόσιχε. 186
Ἀπολμήξαντες. ibid.
Ἀπόλμυται. 190
Ἀπότροπος. 188
Ἀπέρας. 184
Ἀπόφημι. 188
Ἀποφθίμην. 184
Ἀποφώλια. ibid.
Ἀπωέμψει. 190
Ἄπριηλον. 192
Ἀπριάτην. 186
Ἀπροτίμας. 190
Ἄπλερος. 192
Ἀπλοεπές. 188
Ἀπύρους τρίποδας. 190
Ἄρ. 192
Ἄρα. 202
Ἀράβησεν. 198
Ἄραβος. 204
Ἀραμά. 196
Ἀραμυρέη. 208
Ἄραξε. 206
Ἀράρισεν. ibid.
Ἀραρυίας. 198
Ἀραρών. 208

Ἀργαλέην. 196
Ἀργεγνῶν. 198
Ἀργείη. 208
Ἀργειφόντης. 198
Ἀργλυνῶν. Vide supra pag. 198. in Ἀργεγνῶν.
Ἀργέσαο νότοιο. 200
Ἀργέτη δημῷ. ibid.
Ἀργέτι δημῷ. Vide supra p. 200. in Ἀργέτη δημῷ.
Ἀργινόεντα. 202
Ἀργιόδοντος. 200
Ἀργόν. 196
Ἄρη. 194
Ἀργυρόπεζα. 198
Ἀρδμός. 202
Ἀρεθύση. 208
Ἀρειῆ. Vide infra in Ἀριῆ p. 200
Ἄρειον. 198
Ἄρεκτον. 206
Ἀρεσάων. ibid.
Ἀρετᾷ. 202
Ἀρετήν. 206 Vide & p. 208
Ἀρή. 196
Ἀρήγειν. 198
Ἀρήϊα. 206
Ἀρήϊφαλοι. 202
Ἀρηϊφίλῳ. ibid.
Ἀρημβώ. ibid.
Ἄρηρεν. 208
Ἀρηρομβύη. 206
Ἀρηρός. 198
Ἄρης. 194
Ἀρητήρ. 196
Ἀρητόν. 204
Ἀρθμήσαντε. 200
Ἀρίγνωτοι. 204
Ἀριδείκετῳ. Vide infra p. 204
Ἀριδίκετῳ. ibid.
Ἀριζήλη. 206
Ἀριῆ. 200
Ἀριστρεφές. 208
Ἀρίσβη. ibid.
Ἄρισον. 206
Ἀρισφαλέα. 202
Ἀριφραδέα. 206
Ἄρκιον. 200
Ἅρμα. 208
Ἁρμαλοχίη. 204
Ἁρμονιάων. 192
Ἀργειός. 198
Ἀρνευτῆρι. 204
Ἀρνύμῳ. ibid.
Ἀροίλο. 196
Ἄρυρα. 204
Ἁρπαλέως. 202
Ἅρπη. ibid.
Ἁρπυια. 204
Ἄρσεν. 200
Ἀρταχίη. 208
Ἀρτεμέα. 198
Ἄρτια. ibid.
Ἀρτιεπής. 202
Ἀρτίπῳ. 200
Ἀρτύνετο. 202
Ἀρτύνθη. ibid.
Ἀσάμινθῳ. 210
Ἀσβέστη. 214
Ἄσβεστῳ. 212
Ἅσε. 210
Ἀσημάντοισιν. 212
Ἄσιν. ibid.
Ἀσίνη. 214
Ἀσπαλίη. ibid.
Ἀσπελέως. 212
Ἀσπληθής. 210
Ἄσποπῳ. 212
Ἀσπασόν. 214
Ἀσπερχές. 212
Ἄσπετα. 210
Ἀσπισάων. 212
Ἀσπιδεῖ. ibid.

Ἄασα. 212
Ἄασον. ibid.
Ἀσαχύεσιν. ibid.
Ἀσεμφές. ibid.
Ἀσερίς. 214
Ἀσεροπητής. ibid.
Ἀσέρ' ὀπωρινόν. 212
Ἀσράγαλος. 210
Ἄσυ. 212
Ἀσυβοώτην. 214
Ἀσύφηλος. 210
Ἀσφάραγον. 212
Ἀσφόδελον. 214
Ἀσωπός. ibid.
Ἀτάλαντον. 216
Ἀταλάφρονα. 218
Ἄταλλε. ibid.
Ἀταλόν. 214
Ἀτάρ. 218
Ἀτάρβητος. ibid.
Ἀταρπιτοῖς. 216
Ἀτάσθαλος. 218
Ἀτειρής. 216
Ἀτεμβόμενος. 218
Ἀτέοντα. 214
Ἄτη. 216
Ἀτίζων. 214
Ἀτιτάλλει. 216
Ἄτιτος. ibid.
Ἄτλητον. 218
Ἄτος. 214
Ἀτραπός. ibid.
Ἀτρεκέως. 218
Ἀτρέμας. ibid.
Ἀτρυγέτοιο. 216
Ἀτρυτώνη. 218
Ἄτται. ibid.
Ἀτυζόμενοι. ibid.
Αὖ. 220
Αὐγάζομαι. 222
Αὐδήεσσα. 226
Αὔε. 224
Αὐέρυσαν. 226
Αὖθι. 220
Αὐϊάχοι. 222
Αὐλῆς. 224
Αὐλῆς ἐν χόρτῳ. ibidem.
Αὐλιζομένων. ibid.
Αὐλίς. 226
Αὐλός. 222
Αὐλῶπις. ibid.
Αὖον. 224
Αὔσαλέος. ibid.
Αὐτάγρετα. ibid.
Αὐτὰ κέλευθα. ibid.
Αὐτάρ. 220
Αὐτή. 222
Αὐτῆμαρ. 226
Αὐτίκα. 220
Αὖτις. ibid.
Αὐτμή. 222
Αὐτόδιον. 224
Αὐτόελες. 226
Αὐτοκασίγνητον. 224
Αὐτονυχί. 226
Αὐτοσχεδίη. 220
Αὐτοχόωνον. 224
Αὐτως. 220
Ἀφαλός. 230
Ἀφανδάνει. 228
Ἄφαρ. 226
Ἀφαυρόταλος. ibid.
Ἄφενος. 228
Ἀφήμενος. 230
Ἀφήτορος. ibid.
Ἄφθιτον. ibid.
Ἄφλαστον ibid.
Ἀφλοισμός. ibid.
Ἀφόωντα. ibid.
Ἀφραδέες. ibid.
Ἀφραδέως. 228
Ἄφρειον. 230
Ἀφροδίτης. 228
Ἀφυσγετός. ibid.
Ἀφύασων. ibid.

Ἀφωπλίζοντο. 230
Ἀχαιΐδα γαῖαν. 232
Ἀχαιοί. 234
Ἀχάρισα. 232
Ἀχαρίστερον. 234
Ἀχερωΐς. 232
Ἀχέρων. ibid.
Ἀχθομψύχς. 234
Ἄχθος. 232
Ἀχυλύς. ibid.
Ἄχνας. ibid.
Ἄχος. ibid.
Ἀχρεῖον ἰδών. ibid.
Ἀχρημοσύνη. 234
Ἄχρις. 232
Ἀχυρμιάς. ibid.
Ἄψ. 234
Ἀψάφην. ibid.
Ἄψεας. ibid.
Ἀψῖσι λίνῳ. ibid.
Ἄψορον. ibid.
Ἄψορρον. Vide supra in Ἄψορον, p. 234
Ἀψορρόῳ. ibid.
Ἄωροι. ibid.
Ἄωρτο. ibid.
Ἀωτεῖται. 236
Ἀώτῳ ἐπεσσίοιο. ib.

B

Βάζειν. 238
Βαθυμάλλων. ibid.
Βαθυπέπλων. ibid.
Βάλανον. ibid.
Βάλλεν. ibid.
Βαμβάνων. ibid.
Βάρδιται. ibid.
Βάσκε. ibid.
Βέβακται. 240
Βεβάμμν. 238
Βεβλήατο. 240
Βεβολημμένον. ibid.
Βεβρίθασι. ibid.
Βεβροτωμμένα. ibid.
Βεβρυκώς. ibid.
Βεβρυχώς. Vide supra in Βεβρυκώς.
Βεβῶσα. ibid.
Βέλεμνα. ibid.
Βέλος. ibid.
Βένθεα. ibid.
Βέρεθρον. ibid.
Βῆ. ibid.
Βηλός. ibid.
Βῆσα. 242
Βῆσαν. ibid.
Βητάρμονες. ibid.
Βίος. ibid.
Βιόασαο. ibid.
Βίοτος. ibid.
Βιοτροφίας. ibid.
Βιόωνται. ibid.
Βλάβεται. ibid.
Βλεμεαίνων. 244
Βλήτροισι. 242
Βλοσυρῇσι. Vide infra in Βλοασυρῇσι.
Βλοασυρῇσι. 242
Βλωθρήν. 244
Βλωμός. ibid.
Βλώσκει. ibid.
Βοάγρια. 248
Βόας ἄνας. ibid.
Βοηθόον. 246
Βοήν. 248
Βόμβησε. ibid.
Βοὸς κέρας. 246
Βόσις. 248
Βοῖσι. 244
Βολυδόν. Vide infra in Βοτυδόν.
Βοτυδόν. 248
Βυγάϊε. 246
Βυθύεσκε. ibid.
Βυλεύσαντε. 248

Βελεφόροι. 248
Βελυτός. 244
Βεωλῆγι. 246
Βοῶν. 244
Βοῶωις. 246
Βράσον. 250
Βράχε. ibid.
Βρεχμόν. ibid.
Βρίζοντα. ibid.
Βριήωνος. ibid.
Βρῖθον. ibid.
Βριθύ. ibid.
Βρίσαντες. ibid.
Βροτόεντα. ibid.
Βροτολοιγός. ibid.
Βροτός. ibid.
Βρύει. ibid.
Βυκτάων. ibid.
Βυασοδόμευον. ibid.
Βυασός. 252
Βωμός. ibid.
Βῶν. ibid.
Βωστρεῖν. ibid.
Βωτειανείρη. ibid.
Βωτιανείρη. Vide supra in Βωτειανείρη.
Βώτορας. 252

Γ

Γαιήϊον. 256
Γαμήοχον. ibid.
Γαίων. 254
Γάλως. ibid.
Γαμέστλαι. ibid.
Γαμφηλῆσι. 256
Γάνυ. 254
Γάργαρον. 256
Γαυλοί. 254
Γέγωνε. 256
Γένεαι. Vide infra in Γείνεαι.
Γείνεαι. 258
Γενεή. 256
Γενναῖον. 258
Γέντο. 260
Γένυς. ibid.
Γεραιάς. 258
Γερήνιον. ibid.
Γερήσιον. ibid.
Γέρων. ibid.
Γεφύρωσε. 256
Γηθοσύνη. 260
Γῆρυς. ibid.
Γλάγον. 262
Γλαυκῶπις. ibid.
Γλαφυραί. ibid.
Γλήνεα. 260
Γλυκύθυμον. 262
Γλυφίδας. 260
Γλωχῖνα. 262
Γναμπτὰς ἔλικας. ibid.
Γναμπτῆσι. ibid.
Γνύξ. ibid.
Γνωτόν. ibid.
Γόνον. ibid.
Γοργώ. 264
Γυφί. ibid.
Γραπτῦς. ibid.
Γύα. 266
Γύαλον. ibid.
Γυϊώσω. Vide infra in Γυώσω.
Γυναίων εἵνεκα δώρων. 266
Γυώσω. ibid.
Γωρυτός. ibid.

Δ

Δαήρ. 268
Δαί. 270
Δαιδαλόεν. 268

Δᾶεν. 268
Δαΐζων. 270
Δάιμονες. 268
Δαΐφρων. ibid.
Δάμαρ. ibid.
Δάμνα. 270
Δαρδάπτεσι. ibidem.
Δάσκιον. 268
Δάσονται. 270. & infra ibidem.
Δασπλῆτις. 270
Δαφοινός. 268
Δάψαι. ibid.
Δαῶμεν. 270
Δεδαίγμεθοι. 274
Δεδεγμένα. 272
Δεδέξομαι. ibid.
Δεδήει. 274
Δεδμήατο. 272 & 274
Δεδοκημένος. 274
Δείδεκτο. 272
Δειδήμονες. 272 & 274
Δειελεήσας. 272
Δειελιήσας. Vide supra.
Δεικανάαχε. 274
Δεικνύμενος. ibid.
Δεικός. 270
Δεινός. 274
Δεινωτήν. 280
Δεινωτοῖσι λεχέεσσι. ibid.
Δειρή. 272
Δέκτη. 274
Δέμας πυρὸς αἰθομένοιο. ibid.
Δέμνια. ibid.
Δενδίλλων. 272
Δεξιάδην. 274
Δέοιμι. ibid.
Δέπας. 272
Δερκομένοιο. ibid.
Δέρτρον. ibid.
Δεσμοί. 274
Δεύεται. 276
Δεῦρο. 274
Δεῦτε. ibid.
Δεφῆσαι. 276
Δήεις. ibid.
Δήϊοι. ibid.
Δηϊότητος. ibid.
Δηλήμονες. 278
Δηλήσαται. 276
Δημοβόρος. ibid.
Δῆμον. ibid.
Δημός. ibid.
Δήνεα. 278
Δησάντων. ibid.
Διαγνάψας. 278
Διάγνεν. ibid.
Διακέρσαι. ibid.
Δι' ἄκριας. ibid.
Διακριδόν. ibid.
Διάκτορε. ibid.
Διαπλήσονται. ibidem.
Διαπρύσιον. ibid.
Διατρύγιος. ibid.
Διδυμάονε. ibid.
Δίεντο. 280
Διεπέφραδεν. ibid.
Διέπρησι. ibid.
Διερῷ. ibid.
Διέσχε. ibid.
Δίεται. ibid.
Διέχευαν. ibid.
Διήφυσεν. Vide infra in Δίφυσεν.
Διϊπετές. 280
Δίφυσεν. ibid.
Δικλεῖδες. ibid.
Δίνειν. ibid.
Δινωτοῖσι λεχέεσσι. Vide supra in

Δεινωτοῖσι λεχέεσσι.
Δίον. 280
Δῖος. ibid.
Διοτρεφέων. ibid.
Διωλῆν ἐκλασίην. ibid.
Δίωτυχα ποιήσαντες. 282
Δίσκηρα. ibid.
Διφᾶν. ibid.
Δίφρον. ibid.
Δίχα. ibid.
Δίψιον. ibid.
Δμῶες. ibid.
Δνοφαλίξεις. ibid.
Δνοφερόν. ibid.
Δολιχαύλης. 284
Δολιχήρετμοι. ibid.
Δολιχόν. ibid.
Δολιχόσκιον. ibid.
Δόναξ. ibid.
Δόξης. 286
Δοροῖσι. 284
Δόρυπον. ibid.
Δόρυ. ibid.
Δυσπῆσαι. 286
Δυσηνεκές. Vide in Δυσινεκές.
Δυσκλυτός. 284
Δυσκλητήν. ibid.
Δυσινεκές. ibid.
Δύσχιμα. ibid.
Δράνεις. 286
Δρησῆρες. ibid.
Δρησοσύνην. ibid.
Δρυμά. ibid.
Δρυόχης. ibid.
Δυὴ γάρ τε πύλη. 282
Δύη. 288
Δυσαής. ibid.
Δυσαριστοτόκεια. ib.
Δυσπλεγής. ibid.
Δυσηχής. ibid.
Δυσθαλπής. ibid.
Δυσμενέων. ibid.
Δύσπαρι. ibid.
Δυσπέμφελος. 286
Δυσωρήσωσι. 288
Δυωδεκάβοιον. ibid.
Δῶ. 290
Δωδωναῖε. ibid.
Δώματα. ibid.
Δῶρον. ibid.
Δῷσι. ibid.

E

Ε.

Ἐά. 292
Ἐὰ δώματα. ibid.
Ἐάλη. ibid.
Ἑανός. ibid.
Ἐάφθη. 294
Ἐβεβρύχει. ibid.
Ἐβιόασαο. ibid.
Ἔβλυε. ibid.
Ἔβρισαν. ibid.
Ἐγγείνων). ibid.
Ἐγκέκλη). 296
Ἐγκέκλι). Vide supra in Ἐγκέκλησαι.
Ἐγκοσμεῖτε. 294
Ἐγχεσίμωροι. ibid.
Ἔγχ. ibid.
Ἐγχριμφθήτω. ibid.
Ἑδανός. 296
Ἐδεύησεν. ibid.
Ἐδηλήσαντο. ibid.
Ἔδησεν. ibid.
Ἐδητύ. ibid.
Ἐδίνευον. ibid.
Ἔδνα. ibid.
Ἔδ.

Ἑδω. 296
Ἕδραθεν. ibid.
Ἕδυνον. ibid.
Ἐδωδή. ibid.
Ἑέ. ibid.
Ἐείσατο. 298
Ἐέλδωρ. ibid.
Ἐελμένοι. ibid.
Ἐέργων. 298
Ἐέρσας. ibid.
Ἐερσήεις. ibid.
Ἐῆω. ibid.
Ἐθάμιζεν. 300
Ἔθεεν. ibid.
Ἔθειραι. ibid.
Ἐθελοντῆρας. ibid.
Ἔθεν. ibid.
Ἔθηκεν. ibid.
Ἔθοντες. ibid.
Ἐιαμενή. 302
Ἔιδει. ibid.
Ἐιδαλίμας. ibid.
Ἔιδατα. ibid.
Ἔιδεται. ibid.
Ἔιδετε. Vide in Ἔιδητε.
Ἔιδητε. ibid.
Ἐικοσινήριτ' ἄποινα. ibid.
Ἔικτην. ibid.
Ἔικτο. ibid.
Ἐικυῖα. ibid.
Ἐιλαπίνη. 304
Ἕιλαρ. ibid.
Ἔιλει. ibid.
Ἐιλεύτα. ibid.
Ἐιλίποδας. ibid.
Ἔιλυμα. ibid.
Ἐιλυφόων. ibid.
Ἔιμι. ibid.
Ἔιναι. 308
Ἐινάνυχες. 304
Ἐινοσίφυλλον. ibid.
Ἔιομεν. ibid.
Ἔιρερον. ibid.
Ἔιρετο. 306
Ἐιρύαται. ibid.
Ἔιρυσσ. ibid.
Ἔίρω. ibid.
Ἐις. ibid.
Ἐίσας. 308
Ἔισεν. ibid.
Ἐίσης. ibid.
Ἔισθα. ibid.
Ἐισίθμη. ibid.
Ἐίσκοντες. ibid.
Ἐισοιχνεῦσιν. 310
Ἔισω. ibid.
Ἐισωποί. ibid.
Ἐκάεργε. ibid.
Ἐκαίνυτο. ibid.
Ἔκαμον. ibid.
Ἐκάμοντο. ibid.
Ἐκάτερθεν. ibid.
Ἐκαταβόλε. ibid.
Ἐκατόγχειρον. ibid.
Ἐκέκασσο. 312
Ἐκεχάνδει. ibid.
Ἔκλεο. ibid.
Ἔκμολεν. ibid.
Ἐκολώα. ibid.
Ἔκπαγλον. ibid.
Ἐκπεπαταγμένος. ibid.
Ἐκπλαδίην. ibid.
Ἐκυρός. ibid.
Ἔκυρσεν. ibid.
Ἔκυσεν. ibid.
Ἐλάτῃσιν. ibid.
Ἐλαύνωσι. ibid.
Ἐλαφηβόλος. ibid.
Ἐλεαίρει. ibid.
Ἐλέγξεις. ibid.
Ἐλεγχείη. 314
Ἐλέλιξε. ibid.
Ἐλελιχθέντες. ibid.
Ἔλεξα. ibid.

Ἐλεοῖς. 314
Ἐλέτην. ibid.
Ἐλεφάροντας. Vide infra in Ἐλεφέροντας.
Ἐλέφαντα. 314
Ἐλεφέροντας. ibid.
Ἔλεψεν. ibid.
Ἐλιάσθη. ibid.
Ἕλικας. ibid.
Ἑλικώνιος. ibid.
Ἑλίκωπες. 316
Ἐλίσσετο. ibid.
Ἑλκυσάζων. ibid.
Ἐλλεδανοί. 316
Ἔλλον. ibid.
Ἑλοίμην. ibid.
Ἕλον. ibid.
Ἕλσε. ibid.
Ἐλσωρή. ibid.
Ἕλσας. ibid.
Ἐλύθη. ibid.
Ἑλώρια. ibid.
Ἐμάτησεν. 318
Ἐμβαδόν. ibid.
Ἐμβήη. ibid.
Ἐμέλλετε. ibid.
Ἐμεῦ, Ἐμέο, Ἐμεῖο. ibid.
Ἐμίσυλλεν. ibid.
Ἔμμαπέως. ibid.
Ἐμμορε. ibid.
Ἐμνήμυκε. ibid.
Ἔμπαζε. Vide in Ἔμπαλάζε.
Ἔμπας. Vide in Ἔμπεος.
Ἔμπεδον. 318
Ἔμπεος. ibid.
Ἔμπης. ibid.
Ἐμπλάζε. 316
Ἐμπλήγδην. 320
Ἔμπλην. ibid.
Ἔμπορος. ibid.
Ἔμφυλον. ibid.
Ἔναξε. ibid.
Ἔναρα. ibid.
Ἐναρίζει. ibid.
Ἔναυλοι. 322
Ἐνδείνων. 324
Ἔνδειος. ibid.
Ἐνδίασαν ταχέας κύνας ὀτρύναντες. 322
Ἐνδίνων. Vide in Ἐνδείνων.
Ἔνδιος. Vide in Ἔνδειος.
Ἐνεῖκας. 324
Ἔνεροι. ibid.
Ἐνέσακε. ibid.
Ἐνέτῃσι. ibid.
Ἐνεύναιον. ibid.
Ἐννέος. ibid.
Ἔνθα. 326
Ἐνίησι. ibid.
Ἐνιπλῆν. ibid.
Ἐνισκίμφθη. 324
Ἔνιαυεν. 326
Ἐννεσίῃσι. ibid.
Ἔννέωροι. 322
Ἐνοσίη. ibid.
Ἔνοσις. ibid.
Ἔνλεα. 326
Ἐνλεσιεργὸς. 322
Ἐνλέσσετας. 326
Ἐνλροπαλιζομένη. ibid.
Ἐντύνεαι. 328
Ἐνλυπὰς ἐν χλαίνῃ. ibid.
Ἐνώμα. ibid.
Ἐνωπῇ. ibid.
Ἔξ. ibid.
Ἐξάϊτας. Vide infra in Ἐξέτας.
Ἐξαλὸς. 328

Ἐξανύω. 328
Ἐξαπάφοιτο. 330
Ἐξέμβω. ibid.
Ἐξερεείνων. ibid.
Ἐξερίσῃ. ibid.
Ἐξεσίην. ibid.
Ἐξέσυτο. ibid.
Ἐξέτυς. 328
Ἐξέφθιτο. 330
Ἐξήλατο. ibid.
Ἐξήλατ@. Vide ſupra in Ἐξήλατο.
Ἐξηρώησαν. ibid.
Ἐξονομακλήδην. ib.
Ἐξυσ' ἀσπήσασα. ib.
Ἐξώφελλεν. ibid.
Ἑοι. ibid.
Ἑοῖ. 332
Ἑοῖο. ibid.
Ἑοῖς. ibid.
Ἑορῇν. 330
Ἐπαγίζοντα. 332
Ἐπακτῆρες. ibid.
Ἐπαλασήσασα. ibid.
Ἐπαλλάξαντες. 332 & 354.
Ἐπάλυνεν. 332
πάρ ῥ@. ibid.
Ἐπαρτέας. ibid.
Ἔπασεν. ibid.
Ἐπασύτεροι. 334
Ἐπαύλης. ibid.
Ἐπαυρεῖν. ibid.
Ἐπείγελον. ibid.
Ἐπελήνεον. 336
Ἐπελώβευον. 334
Ἐπεμάγετο. ibid.
Ἐπέμυξαν. ibid.
Ἐπενήνεον. ibid.
Ἐπενήνοθεν. ibid.
Ἐπεπωλεῖτο. ibid.
Ἐπέρασας. 336
Ἐπερρώοντο. ibid.
Ἐπερρώσαντο. ibid.
Ἐπεσβόλ@. ibid.
Ἐπεσεύοντο. ibid.
Ἐπεσέψαντο. ibid.
Ἐπετράπετο. ibid.
Ἐπέχραον. ibid.
Ἐπηγενίδεσιν. ib.
Ἐπηετανός. ibid.
Ἐπημοιβοί. 338
Ἐπήρα@. ibid.
Ἐπηρεφές. ibid.
Ἐπήρεσεν. ibid.
Ἐπῆρσεν. ibid.
Ἐπήσκηϑ. ibid.
Ἐπητῆ. ibid.
Ἐπήτριμα. ibid.
Ἐπί. 338 & 340
Ἐπιάλμυ@. 332
Ἐπίβαθρον. 340
Ἐπιβαλλόμυ@. 340 & 352
Ἐπιβλής. 340
Ἐπιβωσόμεθα. 342
Ἐπιβώτορι μήλων. ibid.
Ἐπιγνάμψασα. ibid.
πιγνίδα. ibid.
Ἐπιγράβδην. Vide infra.
Ἐπιγράμβην. 342
Ἐπιδημεύεις. ibid.
Ἐπιδίφρια. ibid.
Ἐπιδραμέτην. ibid.
Ἐπιδώμεθα. ibid.
Ἐπιδωσόμεθα. ibid.
Ἐπιεικέα. 344
Ἐπιεικές. ibid.
Ἐπιειμένε. ibid.
Ἐπιείσομαι. ibid.
Ἐπίπλεν. ibid.
Ἐπίπρα. ibid.
Ἐπιζάφελ@. ibid.
Ἐπιθήσομεν. ibid.

Ἐπιθρέξαντ@. 344
Ἐπιθύσειν. 346
Ἐπικάρα. ibid.
Ἐπικάρσια. ibid.
Ἐπικέλσαντας. ibid.
Ἐπικεύσω. ibid.
Ἐπίκλοπ@. ibid.
Ἐπιλίγδην. ibid.
Ἐπιλλίζασι. ibid.
Ἐπιμασάμην@. ibid.
Ἐπίμασον. ibid.
Ἐπιμίξ. ibid.
Ἐπίνυσεν. ibid.
Ἐπίορ@. ibid.
Ἐπιῤῥήσεσκον. 338
Ἐπισεύας. 348
Ἐπισκύνιον. ibid.
Ἐπισμυγερῶς. ibid.
Ἐπίσσασον. ibid.
Ἐπισσείας. ibid.
Ἐπισσώτρων. ibid.
Ἐπισσαδόν. ibid.
Ἐπισσάμην@. ibid.
Ἐπισσάτη. 350
Ἐπισσεφέας. ibid.
Ἐπίστηλ. 348
Ἐπισροφάδην. 350
Ἐπίσροφ@. ibid.
Ἐπισφυρίοις. ibid.
Ἐπιχερώ. ibid.
Ἐπιχεσίην. ibid.
Ἐπιτάῤῥοθοι. ibid.
Ἐπιτεῖλαι. ibid.
Ἐπιτειλαμένῳ. ibid.
Ἐπιτετράφαται. Vide infra.
Ἐπιτετράφατε. 352
Ἐπιτηδές. ibid.
Ἐπί τ' ἠμύει. 338
Ἐπίτον@. 352
Ἐπιτρέψαι. ibid.
Ἐπίφρονα. ibid.
Ἐπιφαύσῃ. ibid.
Ἐπιωγή. ibid.
Ἔπλετο. ibid.
Ἐπλίασντο. 352
Ἐπορεξάμενος. 354
Ἔπορον. ibid.
Ἔπτασαν. ibid.
Ἑπταβόειον. ibid.
Ἑπταπόδην. ibid.
Ἕπταχα. ibid.
Ἐπτύασντο. ibid.
Ἐπώχετο. ibid.
Ἔραζε. ibid.
Ἐραννῆς. ibid.
Ἐρατίζων. 356
Ἔργον. ibid.
Ἔρδειν. ibid.
Ἐρέθοντες. ibid.
Ἐρεμνή. ibid.
Ἔρεξεν. 362
Ἐρεικόμην@. Vide infra in Ἐρικόμην@.
Ἐρεπτόμενον. 356
Ἔρεσσον. ibid.
Ἐρετμόν. ibid.
Ἐρεῦσαι. ibid.
Ἔρεψα. ibid.
Ἐρέων. ibid.
Ἐρητρέδαται. 358
Ἐρητύειν. ibid.
Ἐρήτυθεν. ibid.
Ἐριαύχενας. ibid.
Ἐριγδοῦπε. ibid.
Ἔριζεν. ibid.
Ἐριθηλέας. ibid.
Ἐρικόμην@. ibid.
Ἐρικυδέα. ibid.
Ἐριούνι@. ibid.
Ἔρις. ibid.
Ἐριωπενέ@. 360
Ἐριτίμοιο. ibid.
Ἑρκείῳ. Vide infra in Ἑρκίῳ.

Ἐρκίῳ. 360
Ἕρκῳ ibid.
Ἕρματα. ibid.
Ἑρμῖν'. 362
Ἔρνεϊ. ibid.
Ἐρσώζων. 364
Ἐῤῥε. ibid.
Ἐῤῥίγησι. ibid.
Ἐῤῥων. ibid.
Ἕρσα. ibid.
Ἐρυμνήν. ibid.
Ἐρύσσι. ibid.
Ἐρύσσμμν. ibid.
Ἐρχθέντα. 358
Ἐρωδιός. 364
Ἐσεμάσσαλο. ibid.
Ἐσήκαθεν. ibid.
Ἑῶκε. ibid.
Ἔσπε. ibid.
Ἕσπερκε. 366
Ἔασο. ibid.
Ἐξέ. ibid.
Ἐσόρεσεν. ibid.
Ἔσορι. ibid.
Ἐσυφέλιξεν. ibid.
Ἐσφήκουτο. 368
Ἐχάρα. 366
Ἔχεν. 368
Ἔχοντο. ibid.
Ἔτᾳ. ibid.
Ἑταιρίσαι. ibid.
Ἑταῖροι. ibid.
Ἐτάλασσεν. ibid.
Ἐτεκμήραντο. ibid.
Ἐτεοκρῆτες. ibid.
Ἑτεραλκέα. ibid.
Ἑτερήμεροι. ibid.
Ἐτέταλτο. ibid.
Ἔτελμσν. 370
Ἔτορε. ibid.
Ἐτύγχανεν. ibid.
Εὖ. ibid.
Εὐαδεν. ibid.
Εὐδείελον. Vide infra.
Εὐδιελον. ibid.
Εὐηγενέων. ibid.
Εὐηγεσίης. ibid.
Εὐήνορα. ibid.
Εὐλάς. 372
Εὐληρα. ibid.
Εὐνάς. ibid.
Εὐνήσαμι. ibid.
Εὖνις. ibid.
Εὐπηγέες. ibid.
Εὔπρησον. ibid.
Εὐραξ. ibid.
Εὖρος. 374
Εὐρυναν. ibid.
Εὐρύοπα. ibid.
Εὐρυπόροιο. ibid.
Εὐρώεντα. ibid.
Εὔς. ibid.
Εὔσπαρθμοι. ibid.
Εὔσποπον. ibid.
Εὔσαθέος. ibid.
Εὖτε. ibid.
Εὔφρων. ibid.
Εὐχωλήν. ibid.
Ἐφέπεσκον. 376
Ἐφέποντες. ibid.
Ἐφελμή. ibid.
Ἐφεψιόωνθ. ibid.
Ἐφημοσύνης. ibid.
Ἐφήσω. ibid.
Ἐφιέμενος. ibid.
Ἔφλυε. ibid.
Ἐφόλκαιον. Vide infra.
Ἐφόλκεον. ibid.
Ἐφράδην. ibid.
Ἐφράδης. Vide supra in Ἐφράδην.
Ἔφυδρος. 376
Ἔφυσε. ibid.
Ἐχάνδανεν. 378
Ἔχεαι. ibid.

Ἐχεπωνιές. 378
Ἔχη. ibid.
Ἔχμαλα. ibid.
Ἐχόμιν. ibid.
Ἐχώμεθα. ibid.
Ἔψεαι. ibid.
Ἐψιαάων. ibid.
Ἠώ. ibid.
Ἐῶμεν. ibid.

Z

Ζαής. 380
Ζάκοτον. ibid.
Ζαῖρεφέων. ibid.
Ζαφελῶς. ibid.
Ζαφλεγέες. ibid.
Ζαχρειῶν. ibid.
Ζείδωρον. ibid.
Ζοφερή. ibid.
Ζόφον ἠερόεντα. ib.
Ζυγόδεσμον. 382
Ζωάγρια. ibid.
Ζώγρει. ibid.
Ζωή. ibid.
Ζώνη. ibid.
Ζώννυς. ibid.
Ζωρότερον. ibid.
Ζωστήρ. ibid.
Ζῶστρα. 384

H

Ἦ. 386
Ἤβης. 388
Ἠγάθεον. ibid.
Ἠγηλάζει. ibid.
Ἠγίνεον. ibid.
Ἠγνόησεν. 390
Ἠδέ. ibid.
Ἤδη. ibid.
Ἤδον. ibid.
Ἠέ. ibid.
Ἠερέθονται. 392
Ἠερίη. ibid.
Ἠεροειδέα. ibid.
Ἠεροφοῖτις Ἐριν- ibid.
νύς.
Ἠεροφώνων. ibid.
Ἤθεα. ibid.
Ἠθεῖε. ibid.
Ἤϊα. ibid.
Ἦκα. 394
Ἤκαχεν. ibid.
Ἤκις. ibid.
Ἠλακάτη. ibid.
Ἦλασαν. ibid.
Ἠλάσησαν. ibid.
Ἠλάσιον. 396
Ἠλεέ. ibid.
Ἠλέκτωρ. ibid.
Ἠλεύμνων. ibid.
Ἠλίβατον. ibid.
Ἤλιθα. ibid.
Ἠλιτόμηνον. ibid.
Ἤλυξεν. ibid.
Ἠμαθόεντα. ibid.
Ἦμαρ. 398
Ἠμάτιαι. ibid.
Ἠμερίς. ibid.
Ἠμιτέλεκτα. ibid.
Ἠμίτελής. ibid.
Ἤμονες. 400
Ἤμυσε. ibid.
Ἦν. ibid.
Ἤνοπα. ibid.
Ἤπειρος. ibid.
Ἠπειροπεύει. 402
Ἠπιόδωρος. ibid.
Ἠπύει. ibid.
Ἤραρον. ibid.
Ἦρι. ibid.
Ἠριγήνεια. ibid.
Ἤρικε. ibid.
Ἠρίον. ibid.

Ἠρτύνετο. 402
Ἠρώησαν. ibid.
Ἠρώων. ibid.
Ἦς. ibid.
Ἥσαιτο. 404
Ἥσθην. ibid.
Ἦτοι. ibid.
Ἠϋκόμῳ. ibid.
Ἠΰς. ibid.
Ἠΰτε. ibid.
Ἤφαιστον. ibid.
Ἤφυσε. 406
Ἠχή. ibid.
Ἦχι. ibid.
Ἤχλυσεν. Vide infra in Ἤχλυσες.
Ἤχλυσες. 406
Ἥψαιτο. ibid.
Ἠώς. ibid.

Θ

Θάασσεν. 408
Θαμβός. ibid.
Θαλάμη. ibid.
Θαλαμηπόλῳ. ib.
Θαλείη. ibid.
Θαλερόν. ibid.
Θαλέων. ibid.
Θαλίη. Vide supra in Θαλείη.
Θάλπει. ibid.
Θαλπωρή. ibid.
Θαλύσια. 410
Θαμέες. ibid.
Θάμνοι. ibid.
Θαυμανέοντες. 412
Θεείω. ibid.
Θειώσω. ibid.
Θειλόπεδον. ibid.
Θεῖνα. ibid.
Θέλγειν. 414
Θέλειν. ibid.
Θέμις. ibid.
Θεοπροπίον μάντευμα. 416
Θεσπής. ibid.
Θεόφιν. ibid.
Θεράποντες. 418
Θέρεος. ibid.
Θέρος. ibid.
Θεσπέσιον. ibid.
Θεσπιδαές. 420
Θεσπίν. 418
Θέσφατον. 420
Θεύσεος. ibid.
Θηεῖτο. ibid.
Θηλυτεράων. ibid.
Θημῶν. ibid.
Θημῶνα. Vide supra in Θημῶν.
Θήν. ibid.
Θής. ibid.
Θήσαιτο. ibid.
Θῆτες. ibid.
Θοῇσι. ibid.
Θοίδῳ ἀλκῆς. 422
Θρασυμέμνονα. ibid.
Θρέξαι. ibid.
Θρέψας. ibid.
Θρῆνυς. ibid.
Θριγκός. ibid.
Θρόνα. ibid.
Θρυλίχθη. ibid.
Θρυλλίχθη. Vide in Θρυλίχθη.
Θρωσμός. ibid.
Θυέεσσι. 424
Θύελλαι. ibid.
Θυέων. ibid.
Θυμαρέα. ibid.
Θυμηγερέων. ibid.
Θυμοβόροι. ibid.
Θυμοραϊστής. ibid.
Θυοσκόῳ. ibid.
Θυρεόν. ibid.

Θυρηθέα. 424
Θύσανοι. ibid.
Θύσλα. 426
Θυώδεα. ibid.
Θῶες. ibid.
Θωήν. ibid.
Θῶκος. ibid.
Θώρηκος γύαλον. ib.
Θωρῆξαι. ibid.

I

Ἰα. 428
Ἰάγνεται. ibid.
Ἴαλλον. ibid.
Ἰάονες. 430
Ἰαύων. 428
Ἰάψη. ibid.
Ἰδέ. 430
Ἴδιον. ibid.
Ἰδνώθη. ibid.
Ἰδρῶ. ibid.
Ἰδυίῃσι πραπίδεσσι. ibid.
Ἴει. ibid.
Ἴει. ibid.
Ἴεν. 432
Ἱεράων. 442
Ἱερεύς. 430
Ἱερὸν ἰχθύν. 432
Ἴηξ. ibid.
Ἴηξ. 434
Ἴημαλα. 432
Ἰθυντίωνα. Vide in Ἰθυωτίωνα.
Ἴθυν. ibid.
Ἰθύνταλα. 432
Ἰθυπτίωνα. ibid.
Ἰθὺς νηῶν. 434
Ἱκάνειν. ibid.
Ἵκωμαι. ibid.
Ἰλαδόν. ibid.
Ἰλάσι. ibid.
Ἰλύσω. 436
Ἱμάς. ibid.
Ἱμάσθλην. ibid.
Ἵνα. ibid.
Ἰνδάλλεται. ibid.
Ἶνες. ibid.
Ἰνίον. ibid.
Ἰξάλος. ibid.
Ἰοδνεφές. ibid.
Ἰοειδέα. 438
Ἰόεντα. ibid.
Ἰοί. ibid.
Ἰόμωροι. ibid.
Ἰονθάδα. ibid.
Ἰότηλι. ibid.
Ἰοχέαιρα. ibid.
Ἴωες. 440
Ἱππηλάτα. ibid.
Ἱππημολγῶν. Vide in Ἱπτομολγῶν.
Ἱππιοχάρμην. ibid.
Ἱππόβοτον. ibid.
Ἱππόδασεια. ibid.
Ἱππόκομων τρυφαλειῶν. ibid.
Ἱπποκορυστάι. ibid.
Ἱπτομολγῶν. 442
Ἱπποσυνάων. ibid.
Ἱππόται. 440
Ἴρερον. 442
Ἴρεσιν ἐοικότες. ibidem.
Ἴς. 444
Ἴσαν. 446
Ἴσασι. 444
Ἴσθμιον. ibid.
Ἴσκεν. ibid.
Ἰσοφαρίζειν. ibid.
Ἰσοφόροι. ibid.
Ἰσοδόκη. 446
Ἰσοπέδη. 444
Ἰσός. ibid.
Ἴσως. ibid.

Ἰχανάαθαι. 446
Ἰχανόωντο. ibid.
Ἰχεο. 444
Ἴτην. 446
Ἴτυς. ibid.
Ἰϋγμοῖ. ibid.
Ἰΰζουσι. ibid.
Ἰφθίμη. 448
Ἰφθίμους. ibid.
Ἴφια μῆλα. ibid.
Ἴψαι. ibid.
Ἰῷ. 450
Ἰωγή. 448
Ἰωή. ibid.
Ἰωκή. 450
Ἰών. ibid.

K

Καγχαλόωσα. 452
Καδδέθορε. ibid.
Καδδραθέτην. ibid.
Κάειρα. ibid.
Καὶ ἄλλο. ibid.
Κάνυδαι. ibid.
Καπροσέων. ibid.
Καπά. 454
Καπεῖαι, ibid.
Καπόρροον. 460
Κακός. 452
Καπ' ὀσόμβους. 454
Καλά. ibid.
Καλάμην. 456
Καλαύροπα. 454
Καλήτορα. 456
Κάλλεϊ. ibid.
Καλλίσφυρος. 454
Κάλυκας. ibid.
Καμμινόιη. 458
Καμμονίην. 456
Κάμμορε. 458
Κάπετος. ibid.
Κάρη. ibid.
Κάρηαρε. ibid.
Καρὸς ἄμη. 466
Καρρέζουσα. 460
Καρρόον. Vide in Καπόρροον.
Καρτερός. 458
Κάρτος. ibid.
Καρχαλέοι. ibid.
Καρχαρόδοντες. ibid.
Κάρψω. ibid.
Κασίγνητος. 460
Κασορνῦσα. ibid.
Κάχεθε. ibid.
Κατά. 462
Καταβρόξεις. ibidem.
Κατάγει. 464
Κατὰ δ' ὃν ἕτερόν γε πέδησεν. ibid.
Καταείμβον. 466
Καταείνυον. ibid.
Καταζήνασκε. 464
Καταθύμιος. 466
Κατᾶτυξ. 464
Καταπάριον. 466
Καταχλῶθες. 462
Κατ' ἀμαξιτόν. 466
Κατάνεια. 462
Κατάνησιν. Vide in Καταντίσην.
Καταντίσην. 464
Καταπέψη. 462
Κατὰ σεφάνης. 468
Κατάσπον. 466
Κατείβετο. 462
Κατεμήσατο. 466
Κατέσυγε. 460
Κατηρεφέας. 464
Κατηφείη. ibid.
Κατήφονες. ibid.
Κατοίσεια. 466
Κατωμαδόν. 464
Καυλός. 466

Καυσειρῆς. 466
Κεάσαι. 468
Κεδνή. ibid.
Κειμήλια. ibid.
Κεκαδών. ibid.
Κεκορυθμένος. ibidem.
Κεκριμένον. ibid.
Κελαδεινή. Vide in Κελαδινή.
Κελαδινή. 470
Κελαινόν. ibid.
Κελαρύζει. ibid.
Κελσάσῃσι. ibid.
Κεμάς. ibid.
Κενταυρηνείας. ibidem.
Κέρ' ἀγλαέ. 472
Κεραΐζε. ibid.
Κεράμῳ. ibid.
Κερδαλέον. 470
Κερδαλεόφρων. 474
Κερτομίοις. 472
Κέσπετο. 474
Κεσός. 472
Κευθμῶνες. 474
Κήδεα. ibid.
Κηδείως. ibid.
Κήδεος. ibid.
Κήδετο. ibid.
Κῆλα. 476
Κηλείῳ. ibid.
Κηληθμῷ. ibid.
Κήξ. ibid.
Κῆρ. ibid.
Κηρεσιφορήτως. 478
Κήρυκες. ibid.
Κήτειο. ibid.
Κήτειοι. Vide in Κήτειο.
Κητώεσσαν. 478
Κηώδει. ibid.
Κίκυς. 480
Κινυρή. ibid.
Κίρκος. ibid.
Κισσύβιον. ibid.
Κίστη. ibid.
Κιχείω. ibid.
Κίχλαι. ibid.
Κλειτάς 482
Κλέος. ibid.
Κλέψαι. 480
Κλήδην. 482
Κλήθρη. 484
Κληΐδας. 482
Κλήρως. 480
Κλητύς. 482
Κλισίην. 484
Κλίσιον. 484
Κλισμός. ibid.
Κλιτύς. 486
Κλόνος. 484
Κλοτοπεύειν. 486
Κλύειν. 484
Κλυτόπωλος. 486
Κλωμακόεσσαν. Vide in Κλωματόεσσαν.
Κλωματόεσσαν. 486
Κνῆμαι. 488
Κνημές. ibid.
Κνῆσις. 486
Κνίσης. 490
Κνυζηθμῷ. 488
Κνώδαλον. ibid.
Κνώσειν. ibid.
Κοιμηθέντι. 492
Κοῖτος. 490
Κολλητὰς σανίδας 498
Κόλλοπι. 492
Κόλπον ἀνιεμένη. ibid.
Κολωνός. ibid.
Κολώος. ibid.
Κομιεῖν. ibid.

Κόνις. 492
Κόπρος. 494
Κόρακος πέτρη. 496
Κορήσαιτε. ibid.
Κορθύεται. ibid.
Κόρσην. ibid.
Κορυθαίολος. ibid.
Κορύνη. ibid.
Κορύσσετο. ibid.
Κορώνη. 494
Κορωνίδες. 496
Κοσμῆσαι. ibid.
Κόσμος. 498
Κότος. ibid.
Κοτύλη. ibid.
Κοτυληδονόφιν. 500
Κοτυλήρρυτον αἷμα ibid.
Κυρῆτες. 498
Κυρίζων. 496
Κυρίξ. 498
Κῦρος. ibid.
Κρανάη. 500
Κράνα. ibid.
Κραταιγύαλοι. ibidem.
Κρατάπεδον. ibid.
Κραταιτάων. ibid.
Κρατύς. ibid.
Κρεῖον. 500
Κρηδέμνῳ. 502
Κρήτη ὄπιερον. ibid.
Κρῖ. 504
Κρίνοντες. 502
Κροαίνων. ibid.
Κροκόπεπλος. 504
Κρόασας. ibid.
Κρυόεσσα. ibid.
Κτέρεα. ibid.
Κτιδέη. ibid.
Κτίλος. 506
Κύδει γαίων. ibid.
Κύδηνε. ibid.
Κυδοιμός. ibid.
Κύδωνες. ibid.
Κυκεῶ. ibid.
Κύκλα. ibid.
Κυκλήσομεν. ibid.
Κυλλήνιος. 508
Κύμβαχος. ibid.
Κύμινδις. ibid.
Κυνάμυια. ibid.
Κυνέη. ibid.
Κυνοραϊστέων. ibid.
Κύντερον. ibid.
Κίσσελλον. 510
Κύσπις. 512
Κύρμα. 510
Κύσε. ibid.
Κυφός. ibid.
Κύων. ibid.
Κῶας. 512
Κώδειαν. ibid.
Κωκυτός. ibid.
Κώληπα. ibid.
Κῶμα. ibid.
Κωρύκῳ. ibid.
Κωφόν. 514

Λ

Λαβρεύεται. 516
Λαθεῖν. ibid.
Λαθικηδέα. 520
Λαίγγες. 518
Λαγοήϊα. 516
Λαῖτμα. 518
Λαῖφος. ibid.
Λαγυνά. 516
Λάκε. 518
Λαμπτῆρες. ibid.
Λὰξ ποδὶ κινήσας. ibid.
Λαοί. ibid.
Λαοσόος. ibid.
Λάρναξ. 520

Λαρόν. 518
Λαυκανίη. 520
Λαφύσει. ibid.
Λαχαίνειν. ibid.
Λαχμῷ σεινόμβρῳ. ibid.
Λάψοντες. ibid.
Λάων. ibid.
Λέβης. 524
Λεγόιμεθα. 522
Λείβειν. 524
Λειριόεντα. 522
Λέκτον. 524
Λέκτρον. ibid.
Λελακῦια. 526
Λέλεγες. ibid.
Λελιημμένοι. 522
Λέσβαδνα. 526
Λεπτὴ δέ τε μῆτις. ibid.
Λέχην. Vide Λέσχιν.
Λέχιν. 526
Λευγαλέως. 522
Λευκάσπιδα. 524
Λευρῷ. 526
Λεχεποίην. 524
Λιβοτείρης. 528
Λιβύα. 526
Λιβύδας. ibid.
Λιβύον. ibid.
Λίγδην. 528
Λίθακι ποτὶ πέτρῃ. 530
Λικριφής. 528
Λιλαίεσθαι. ibid.
Λίμνη. ibid.
Λῖς. ibid.
Λισσοῖσι. ibid.
Λιτή. 530
Λοβοῖσι. ibid.
Λοῖσθον. ibid.
Λοφάδια. ibid.
Λόφον. ibid.
Λόχμη. ibid.
Λόχον. ibid.
Λυκάβας. ibid.
Λύμαλα. 532
Λυσιμελής. ibid.
Λύχνον. ibid.
Λώπη. ibid.
Λωτεῦντα. ibid.
Λωτόν. ibid.
Λωφήσειε. ibid.

M

Μά. 534
Μάγεσσ. ibid.
Μαιμώωσιν. ibid.
Μακεδνῆς. ibid.
Μάκελλαν. ibid.
Μακών. ibid.
Μαργαίνειν. ibid.
Μαρμαρυγάς. ibid.
Μάσσασσ. 536
Μᾶσσον. ibid.
Μάστιξ. 534
Μάστιν. 536
Ματίη. ibid.
Μαχλοσύνη. ibid.
Μέγα. ibid.
Μεγαλίζομαι. ibid.
Μεθήμων. 538
Μέθυ. 536
Μεθύσσαν ἀλοιφῇ. ibid.
Μείλια. 538
Μειλίχιον. ibid.
Μελαθρόφιν. ibid.
Μελάνυδρον. ibid.
Μέλδειν. 540
Μελεδήματα. ibid.

Μελίγηρυς. Vide in Μελίγυρις.
Μελίγυρις. 540
Μελινδέω. 538
Μελίφρων. ibid.
Μέλλελε. ibid.
Μελόντων. ibid.
Μέλπεσθαι. 540
Μέλπηθρα. 538
Μεμορυγμένα. 540
Μενεαίνειν. 542
Μενοεικέα. ibid.
Μενοινόω. ibid.
Μένω. ibid.
Μερμήριζε. 544
Μέρμιθι. ibid.
Μερόπων. ibid.
Μέσαυλος. ibid.
Μεσόδμη. ibid.
Μεσοπαλές. ibid.
Μετά. 546
Μεταδήμιον. ibid.
Μετάλλα. 548
Μεταμώνια. ibid.
Μεταναστής. ibid.
Μεταπόμπιος. ibid.
Μέτασσαι. ibid.
Μεταχρόνιον. ibid.
Μετειπέσθην. ibid.
Μετεπαλίζεο. 548
Μετώπιον. ibid.
Μήδεα. ibid.
Μηκάδες αἶγες. 550
Μήκισα. 548
Μῆλα. 550
Μήλοπα καρπόν. Vide in Μήλοπα καρπῶν.
Μήλοπα καρπῶν. 550
Μήνη. ibid.
Μῆνις. ibid.
Μηρία. ibid.
Μήσωρα φόβοιο. 552
Μιλτοπάρηοι. ibid.
Μίν. ibid.
Μίνυνθα. ibid.
Μινύριζε. ibid.
Μισγάγκεια. Vide in Μισγάγκια.
Μισγάγκια. 552
Μίσυλλον. ibid.
Μίτρη. ibid.
Μνημοσύνη. 554
Μογοστόκος. ibid.
Μόθος. ibid.
Μοῖραι. ibid.
Μοιχάγρια. ibid.
Μολίονε. ibid.
Μολοβρόν. 556
Μολυβδαίνη. 554
Μορμύρων. 556
Μορόεντα. ibid.
Μορφνόν. ibid.
Μόχοισι. ibid.
Μυάξ. ibid.
Μυδαλέον. 558
Μυελός. ibid.
Μῦθος. ibid.
Μύκον. ibid.
Μυλάκεσσι. ibid.
Μύλη. ibid.
Μυληφάτῳ. ibid.
Μύνησι. 560
Μύρεσθαι. ibid.
Μυρία. 558
Μυχῷ. 560
Μυών. 558
Μῶλος. 560
Μῶλυ. ibid.
Μωμήσονται. 562
Μώνυχας. 560

N

Ναῖον. 564
Νάκην. ibid.
Νάπαι. ibid.
Νάπη. ibid.
Ναύλοχον. ibid.
Ναῦφι. ibid.
Νεαίρη. 566
Νεβροί. 564
Νέεσθαι. 566
Νειαίρη. Vide in Νεαίρη.
Νεῖκος. 566
Νεῖος. 568
Νειῷ ἐνὶ τριπόλῳ. ibid.
Νέκταρ. ibid.
Νέκυες. ibid.
Νέμος. ibid.
Νεοαρδέα. 572
Νεογιλλῆς. 570
Νεοίη. ibid.
Νέον. 568
Νεότροφον. 572
Νεοτευχέες. 570
Νέποδες. ibid.
Νευστάζων. ibid.
Νέφεα. ibid.
Νέων. 566
Νεῶν. ibid.
Νεῶν δ' ἀλάπαζε φάλαγγας. 570
Νηγάτεον. 572
Νήγρετος. ibid.
Νήδυμος. ibid.
Νηδύοισι. ibid.
Νήϊον. 574
Νῆις. 572
Νηκερδές. 574
Νηλεῖς. ibid.
Νηπενθές. ibid.
Νηπιαχεύων. ibid.
Νήποινοι. ibid.
Νηπύτιοι. ibid.
Νήσας. 572
Νιφάδεσσι. 574
Νόσιμον. 576
Νόστος. ibid.
Νῦν. ibid.
Νύξ. ibid.
Νύξεν. ibid.
Νυός. ibid.
Νύσσα. ibid.
Νώ. 578
Νωθής. ibid.
Νῶι. ibid.
Νῶϊν. ibid.
Νωλεμέως. ibid.
Νωμῆσαι. ibid.
Νωνύμνος. Vide infra in Νωνύμνος.
Νωνύμνος. 580
Νώροπα. ibid.

Ξ

Ξεινοδόκος. 582
Ξεστήν. ibid.
Ξύμβλητο. 584
Ξυνέηκεν. ibid.
Ξύνεσις. ibid.
Ξύνελο. ibid.

O

Ὀ. 586
Ὀαρίζειν. 588
Ὀαρισύς. ibid.
Ὀβριμοεργός. ibid.
Ὀβριμοπάτρη. ibid.
Ὄγμιον. ibid.
Ὄγκας. ibid.
Ὄγμος. 590

Ὀγχναι. 590
Ὀδάων. ibid.
Ὀδάξ. ibid.
Ὀδυνήφατα. ibid.
Ὀδωδεν. ibid.
Ὀζος. ibid.
Ὀθόναι. ibid.
Ὀιδάινειν. 594
Ὀϊες. 592
Ὀιέτεας. ibid.
Ὀϊζυρός. ibid.
Ὀιήκατα. 590
Ὀικαδε. 592
Ὀικῆας. Vide in Ὀικίας.
Ὀικίας. 592
Ὀικοι. ibid.
Ὀιμης. ibid.
Ὀιμησεν. 594
Ὀιμος. 592
Ὀιμωγή. ibid.
Ὀινοπα. ibid.
Ὀϊόμβος. 594
Ὀιοπόλῳ. ibid.
Ὀιος. 592
Ὀιὸς ἀώτῳ. 594
Ὀϊσοί. ibid.
Ὀισυΐνοισι. ibid.
Ὀιχεται. ibid.
Ὀιώθη. ibid.
Ὀιωνοί. ibid.
Ὀκριόωντο. 596
Ὀλβιος. ibid.
Ὀλιγηπελέων. ibid.
Ὀλιγοδρανέων. ibid.
Ὀλίζονες. ibid.
Ὀλοόπροχος. ibid.
Ὀλόφρονος. 598
Ὀλοφυδνόν. 596
Ὀλοφώϊα. ibid.
Ὀμαδος. 598
Ὀμαρτεῖν. ibid.
Ὀμηγυρίσαντο. ibid.
Ὀμήν. ibid.
Ὀμιλος. ibid.
Ὀμίχλη. ibid.
Ὀμοίῃ πολέμοιο. 600
Ὀμοιωθήμεναι. ibid.
Ὀμοκλή. ibid.
Ὀμόρξατο. ibid.
Ὀμόσε. 598
Ὀμοσιχάες. 600
Ὀμως δ' ὃ λήθετο χάρμης. ibid.
Ὀν. 588
Ὀναρ. 602
Ὀνειαρ. ibid.
Ὀνείατα. ibid.
Ὀνειρείῃσι πύλῃσι. ibid.
Ὀνειροπόλος. ibid.
Ὀνθος. 604
Ὀνομάκλυτος Ἀλλης. ibid.
Ὀνόσατο. ibid.
Ὀξυόεντι. ibid.
Ὀπαζόμενος. ibid.
Ὀπαλος. ibid.
Ὀπάων. 606
Ὀπηδεῖ. ibid.
Ὀπιδα. ibid.
Ὀπιπεύεις. ibid.
Ὀπλα. ibid.
Ὀπλότερος. ibid.
Ὀπός. 608
Ὀπυίειν. ibid.
Ὀπωπή. ibid.
Ὀρεπτῇσι μελίῃσι. 610
Ὀρέξατο. ibid.
Ὀρεσκῴοισι. 608
Ὀρέχθεον. 610
Ὀρθια. 612
Ὀρθοπραμιάων. 610
Ὀρθωθείς. 612
Ὀρινε. 610

Ὀρίνετον. 610
Ὀρόν. 612
Ὀρύειν. ibid.
Ὀρωπικας. ibid.
Ὀρσοθύρη. 608
Ὀρφνη. 612
Ὀρχαμός. 614
Ὀρχός. ibid.
Ὀρωρέχαλο. ibid.
Ὀς. 586
Ὀσα. 614
Ὀσε. ibid.
Ὀσόμβυος. ibid.
Ὀτρηρόι. ibid.
Ὀτριχας. 616
Οὐ. 586
Οὐδας. 618
Οὐδενόσωρα. 616
Οὐδός. ibid.
Οὐθατα. 618
Οὐλαμός. 620
Οὐλε. 618
Οὐλιος ἀστήρ. 622
Οὐλομήνην. 618
Οὐλον. 616
Οὐλοχύτας. 620
Οὐνεκα. ibid.
Οὐνεῦθε. ibid.
Οὐρανιώνων. 622
Οὐρανός. 622
Οὐρῆας. ibid.
Οὐρίαχοι. ibid.
Οὖρος. 624
Ὄφελες. ibid.
Ὀφέλλειν. ibid.
Ὄφρα. ibid.
Ὄχα. ibid.
Ὀχέειν. ibid.
Ὀχεύς. 626
Ὄχθαι. ibid.
Ὀχθήσας. ibid.
Ὄχοι. ibid.
Ὀψέ. 628
Ὀψείοντες. ibid.
Ὄψιμον, ὀψιτέλεστον. ibid.
Ὄψον. ibid.

Πάτοι. 630
Πάγχυ. ibid.
Παγδνός. ibid.
Παήονα. ibid.
Πάονες. ibid.
Παπαλόεντος. ibid.
Παφάσειν. ibid.
Παλαιφάτε. Vide in Παλαμφάτε.
Παλαμφάτε. 634
Παλάμαι. 636
Παλάξαι. 634
Παλιμπετές. ibid.
Πάλιν. 632
Παλινάγρετον. 634
Παλινδρωπᾶσθαι. 638
Παλιῤῥόθιον. Vide in Παλλιρόθιον.
Παλίωξις. 636
Παλλάς. 632
Παλλιρόθιον. 636
Πάλος. 632
Παλύνειν. 636
Παναφήλικα. 638
Παναώριον. 636
Πανδήμιος. 638
Πανημέριοι. 636
Πανομφαίῳ. 638
Πανόψιον. ibid.
Πάντοσε. ibid.
Πάντως Ἱαρσαλέη. 640
Παππάζεσι. 638
Παπλαγών. ibid.
Πάρα. 644
Παραβλήδην. 640
Παραβλῶπες.

Παραβλῶπες. 644
Παρακλιδόν. 640
Παραπλῆγας πέτρας. 644
Παραρρῆξοῖσι. ibid.
Παράφημι. 640
Παρελεύσεται. 644
Παρενήνεον. 640
Παρέξ. 644
Παρήερθη. ibid.
Παρήορος. 642
Παρήπαφεν. 644
Παρθέμυοι. 640
Παρθένιος. 642
Παρθενοπίπα. 644
Παρμέμβλωκεν. 642
Πάροιθεν. 640
Παροίτεροι. ibid.
Πάρος. ibid.
Παρπεπίθοντες. 644
Πάρφασις. ibid.
Πᾶσαι. 646
Πάσε. ibid.
Πάσονα. 644
Πασυδίῃ. ibid.
Πάτασσεν. 646
Πάτον. ibid.
Παύρους. ibid.
Παφλάζοντα. ibid.
Παχνῶται. 644
Πέδιλα. 646
Πέζῃ. 648
Πεῖραρ. ibid.
Πείραθα. ibid.
Πειρήσονται. 650
Πείρινθα. 648
Πείρων. 650
Πείσεα. ibid.
Πελασγοί. ibid.
Πέλεθρον. ibid.
Πελέκκῳ. 658
Πέλλας. 650
Πελώριος. ibid.
Πεμπάσεται. ibid.
Πεμπώβολα. ibid.
Πεντηκοντόγυον. 658
Πεξαμένη. 650
Πέπλος. 652
Πέπον. ibid.
Πέρας. ibid.
Πέργαμον. 654
Περί. 648
Περιάγνυται. 656
Περιβῆναι. ibid.
Περιδέξιος. 654
Περίδρομος. 656
Περιδώσομαι. 654
Περίκηλα. 656
Περικλυτός. ibid.
Περίμετρον. ibid.
Περιμήκετον. 658
Περιπευκές. 656
Περιῤῥηδής. 652
Περισκέπτω. 656
Περιχώμεθα. ibid.
Περιτρέφεται. 654
Περίπροπάων. ibid.
Περίπροπέων. Vide in Περίπροπάων.
Περιπρή. 656
Περιώσιον. 654
Περκνόν. ibid.
Πέτηλα. 656
Πευκαλίμῃσι. 658
Πεφᾶδε. ibid.i
Πεφυγμένος. ibid.
Πεφράδοι. ibid.
Πῆ. ibid.
Πηγεσιμάλλῳ. 660
Πηγυλίς. ibid.
Πηδῷ. ibid.
Πηληϊάδα. ibid.
Πήληξ. ibid.
Πηός. ibid.
Πῖαρ. ibid.
Πιδήεσσης. ibid.

Πιείρη. 662
Πιθήσας. ibid.
Πίνακας. ibid.
Πινυτήν. ibid.
Πίονα ἔργα. 664
Πίσυνοι. 662
Πίσυρας. ibid.
Πίτνας. ibid.
Πιφαυσκόμενος. 664
Πιφαύσκων. 662
Πλάζεται. ibid.
Πλατὺν Ἑλλήσποντον. ibid.
Πλεῖαι. ibid.
Πλείω. 666
Πλήμμυρις. Vide in Πλημυρίς.
Πλήμνη. 664
Πλημυρίς. ibid.
Πλῆντο. 666
Πλῆξω. 664
Πλήσαντο. ibid.
Πλῶεν. 666
Πλωτῇ. ibid.
Ποδάρκης. ibid.
Ποδήνεμος. ibid.
Ποδηνεκέα ibid.
Ποιήεντα. ibid.
Ποιμήν. 668
Ποινή. 666
Πολιόν τε σίδηρον 668
Πολλά. 670
Πολύαγνε. ibid.
Πολύαρνι. ibid.
Πολύκες. 668
Πολυκλῆϊσι. ibid.
Πολύκλητοι. ibid.
Πολύκμητον. ibid.
Πολύμητης. ibid.
Πολύμητις. Vide in Πολύμητης.
Πολυφάμου. 668
Πολυφάμμου. Vide in Πολυφάμου.
Πόνος. 670
Ποντοπόροισι. ibid.
Πόποι. ibid.
Πόρδαλις. 672
Πόρεν. 670
Πόρθος. 690
Πόρκης. 672
Πόρτις. ibid.
Πορφύρεος θάνατος. 674
Πορφύρη. 672
Πόσιος. 674
Πότμος. ibid.
Πότνια. ibid.
Πραμνείῳ. ibid.
Πράτωιδες. ibid.
Πρεσβυτάτην. ibid.
Πρηνής. 676
Πρῆσαι. ibid.
Προαλεῖ. 684
Προβαλόιμην. 688
Πρόβατα. 684
Προβλῆτας. 678
Προβλώσκειν. 684
Προβόλῳ. 682
Προβοῶντε. 678
Πρόγονοι. 680
Προδοκῆσι. 676
Προδόμῳ. 682
Προθελύμνους. 676
Προΐαψεν. 682
Προΐπλε. 680
Προικός. 684
Προΐπλης. 682
Πρόκας. 680
Πρόκλυτα. 684
Προκρόασας. 682
Προμνησῖναι. ibid.
Πρόμολε. 688
Πρόμος. 682
Προτέρω. ibid.
Προτιβάλλεαι. Vide

in Προλεαπέας.
Πρότμησις. 682
Προλεαπέας. 684
Πρότυψαν. 686
Πρὸ τυψαν. Vide in Πρότυψαν.
Προφόως. 684
Πρόχνυ. 680
Προχόῳ. 682
Πρυλέες. 688
Πρυμνόν. 686
Πρυμνωρείῃ. 688
Πρωθήβην. ibid.
Πρών. ibid.
Πρώτῃσι θύρῃσι. ib.
Πρωτοπαγής. 678
Πρώτῳ ῥυμῷ. 688
Πτερόεντα. ibid.
Πτόρθος. Vide in Πόρθος.
Πτυόφιν. 690
Πτύχες. ibid.
Πτωχός. ibid.
Πυγμάχοι. 692
Πυγόσιον. 690
Πύκα ποιητοῖο. ibid.
Πυκιμήδης. ibid.
Πυκινὸν λέχος. ibid.
Πυλάρταο κρατερο-
ροῖο. ibid.
Πύργος. 694
Πυριφλεγέθων. ibid.
Πύργον. 696
Πυρὸς αὐγή. 694
Πυρπολέοντας. 696
Πύσει. 692
Πωλεῖται. 696

P

Ραδινόν. 698
Ῥαθάμιγγες. ibid.
Ῥαμνῆα. ibid.
Ῥάπτειν. ibid.
Ῥάσσατε. ibid.
Ῥέθη. ibid.
Ῥεῖα ζώοντες. 700
Ῥεῖθρον. ibid.
Ῥέξας. 698
Ῥήγεα. 700
Ῥηγμίν. ibid.
Ῥηξήνορα. ibid.
Ῥήσοντες. 702
Ῥήτρη. ibid.
Ῥίγησεν. ibid.
Ῥίμφα. ibid.
Ῥινός. ibid.
Ῥινοτόρος. ibid.
Ῥῖον. ibid.
Ῥίπτεσι. ibid.
Ῥοδοδάκτυλος. 704
Ῥοδόεντι. ibid.
Ῥόιζησεν. ibid.
Ῥοχθεῖ. ibid.
Ῥυδόν. ibid.
Ῥυμός. ibid.
Ῥύσια. ibid.
Ῥυσάζοντας. ibid.
Ῥυτῆρες. 706
Ῥωγαλέα. 708
Ῥῶγας. 706
Ῥώοντο. ibid.
Ῥῶπας. ibid.
Ῥωχμός. ibid.

Σ

Σαγγάριος. 710
Σακεσπάλος. 712
Σάκος. 710
Σάλπιγξ. ibid.
Σάμοιό τε παιπαλοέσσης. ibid.
Σάμος. ibid.
Σαρδάνιον. ibid.

Σαρκηδονίος. 712
Σαυρωτῆρος. ibid.
Σάω. 714
Σαώτερος. 712
Σέβας. 714
Σέθεν. ibid.
Σέλας πυρός. ibid.
Σελλήεις. ibid.
Σεύας. ibid.
Σηκοί. 716
Σῆμα. ibid.
Σημάντορες. 718
Σιάλοιο. ibid.
Σιγαλόεντα. ibid.
Σίζε. ibid.
Σικανίη. ibid.
Σινέσπονδο. 720
Σίντιες. ibid.
Σίτῳ. ibid.
Σιφλώσειαν. 722
Σκαιῆ. ibid.
Σκαιῇσι πύλῃσι. ib.
Σκάνδεια. ibid.
Σκέδασον. 724
Σκέπας. ibid.
Σκεπόωσι. ibid.
Σκέπτεο. 722
Σκεφάμῳ. 724
Σκῆπτρον. 722
Σκίδναται. 724
Σκίμψαι. ibid.
Σκιόεντα. ibid.
Σκόπελος. 726
Σκοπός. ibid.
Σκολομήνιος. 724
Σκότος ὅσε κάλυψεν. 726
Σκύζεαι. ibid.
Σκύτος. ibid.
Σκῶλος. ibid.
Σμάραγος. ibid.
Σμερδνόν. ibid.
Σμινθεῦ. ibid.
Σμυγερῶς. 728
Σμύχοιτο. ibid.
Σμώδιξ. ibid.
Σοῖο. 730
Σόλος. 728
Σόλυμοι. ibid.
Σόοι. 730
Σόον. ibid.
Σορός. 728
Σῦνιον. 730
Σοφία. ibid.
Σπεῖο. ibid.
Σπεῖρον. 732
Σπέος. 730
Σπερχόμῳος. ibid.
Σπιδέος. ibid.
Σπιλάδες. 732
Σπιδῇ. ibid.
Σταυροί. ibid.
Στεῖβον. 734
Στειλείη. 736
Στειλειόν. Vide in Στειλιόν.
Στειλιόν. 740
Στείνοντο. 736
Στεῖνος. 738
Στεινωπόν. 742
Στεῖρα. 734
Στείχειν. Vide in Στίχειν.
Στελέω. 742
Στέρνον. 732
Στεροπηγερέταο. ibid.
Στεῦτο. ibid.
Στεφάνην. 734
Στέφανος. ibid.
Στέφει. 742
Στῆ δ' ἀνταχομένη. 740
Στήλας. 736
Στιβαρᾶς. 740
Στίλβων. ibid.
Στίχειν. 736

Στίχες. 736
Στόμα λαύρης. ib.
Στομάχοιο ϑάμεϑλα. 738
Στορέσαι. 736
Στρατός. 738
Στρεπτοῖο χιτῶνος. ibid.
Στρεύεσϑαι. 740
Στρεφενδίνηθεν δέ οἱ ὄασε. 738
Στρόμβος. ibid.
Στροφάλιγγι. ibid.
Στροφαλίζεται. 742
Στρόφος ἦεν ἀορτήρ. ibid.
Στυγέη. 740
Στυγός. ibid.
Στύξαμι. ibid.
Στυφελίξαι. ibid.
Συβόσια. 742
Συγχεῦαι. 746
Συμβλήμβος. 742
Συμμάρψας. ibid.
Συμπατάγησεν. Vide in Συμπλατάγησεν. 742
Συμφερτή. 742
Συνέεργον. 746
Συνέριθος. 744
Συνέρρηξαι. ibid.
Σύνθεο. ibid.
Συνθέσιαι. 742
Συνθεύσεται. 744
Σύν κεν ἄραξεν. 746
Συνώμεθα. ibid.
Σύριγξ. ibid.
Συρίη. ibid.
Σφαραγεῦντο. 750
Σφάς. ibid.
Σφέας. ibid.
Σφεδανόν. ibid.
Σφείων. 748
Σφέλας. 750
Σφετέρῃσι. ibid.
Σφίσι. 748
Σφός. 750
Σφώ. 748
Σφῶε. 750
Σφῶϊ. 748
Σφῶϊν. ibid.
Σχεθέτω. 752
Σχειρίη. ibid.
Σχερίη. Vide in Σχειρίη.
Σχέτλιος. 750
Σχήσεις. 752
Σχήσεσϑε. ibid.
Σχήσουσιν. ibid.
Σχοίατο. ibid.
Σχόμβος ἐπὶ δορί. ibid.
Σῶκος. ibid.
Σῶμα. 754

T

Τά. 756
Ταλαεργοί. 764
Τάλαντα. 756
Ταλαπείριος. ibid.
Τάλαροι. ibid.
Ταλάσαι. ibid.
Ταλαύρινον. ibid.
Ταλάφρονα. ibid.
Ταμεσίχροας. 762
Τάμνεν. 764
Τανίφυλλος. 758
Τανύγλωσσοι. ibid.
Τανυγλώχινας. ibid.
Τανύηκες. ibid.
Τανύοντο. 764
Τανύπεπλος. 758
Τανύποδα. 762

Ταυπτερ. 758
Τάνυσα. 766
Ταυυσάμψ. 760
Ταρπήμψαι. ibid.
Τάρπησαν. 764
Ταρσοί. 760
Ταρφέα. ibid.
Ταρχύσαι. ibid.
Τάς. 764
Ταύριον αἷμα. 796
Ταῦροι. ibid.
Ταύρε. ibid.
Τάφ. 760
Ταφών. ibid.
Τάχα. 762
Ταχέια. ibid.
Τάων. ibid.
Τέγεοι. 766
Τέγε. 772
Τείν. 766
Τέθηπα. ibid.
Τεθυωμένοι. ibid.
Τείρεα. ibid.
Τεκμάρομαι. 772
Τέκμωρ. 766
Τέκτων. ibid.
Τελαμών. ibid.
Τελέθοντες. 772
Τελήεσσας. 766
Τέλ. ibid.
Τέλσον. ibid.
Τέμψ. 768
Τένεδ. 770
Τένοντε. 768
Τέο. ibid.
Τέρεν. 770
Τέρετρα. ibid.
Τέρμαλα. 772
Τερμιόεντα. 768
Τερπιάδης. 772
Τερπικέραυν. 768
Τερψιβρότης. ibid.
Τέρψομαι. 772
Τεταγών. 770
Τετάνυσο. ibid.
Τετελεσμένον. 772
Τετεύξεται. 770
Τετευχῆσθ. 772
Τετιμένον. ibid.
Τετιμήν. 770
Τετράγυος. 772
Τετραθέλυμνον. 770
Τετράκυκλοι. 772
Τετραμμέναι. 770
Τετράοροι. 772
Τέτρα. 770
Τετύκοντο. ibid.
Τέτυκται. ibid.
Τεύχεα. ibid.
Τέων. ibid.
Τέως. 772
Τῆ. ibid.
Τηλεβώασιν. 776
Τηλεδαπός. 774
Τηλεκλητοί. ibid.
Τηλεφανής. 776
Τηλεφίδην. ibid.
Τηλίκος. ibid.
Τηλύγετος. 774
Τῆμος. 776
Τήν. 774
Τῆς. ibid.
Τηΰγετον. 776
Τηϋσίην. ibid.
Τιθαιβώασι. Vide in Τηλεβώασι.
Τιμήεντος. 780
Τιμήν. 778
Τίμιος. 780
Τίννυνται 778
Τίσιν. ibid.
Τιταινομένω. 780
Τιτύσκετο. ibid.
Τλῆναι. ibid.
Τμάγλυ. ibid.
Τμήδην. ibid.
Τμόλος. ibid.

Τό. 782
Τοκῆας. ibid.
Τολίπευσεν. ibid.
Τόν. 780
Τοξότα λωβητήρ. 782
Τορνώσαντο. ibid.
Τόσσ. 784
Τᾧ. 782
Τῴς. ibid.
Τόφρα. 784
Τραπείομεν. ibid.
Τράπεον. ibid.
Τραφερήν. ibid.
Τρέπεται. ibid.
Τρήρων. 784
Τριτοῖσι. ibid.
Τρίγληνα. 786
Τρίλλισσος. 788
Τρίπλακα. 790
Τρίποδας. 786
Τρίπολος. 788
Τριπολγένεια. 786
Τριχάϊκες. 788
Τριχθά. 790
Τρόπις. ibid.
Τρόφι. ibid.
Τροφόεντα. ibid.
Τροχός. 792
Τρύζειε. Vide in Τρύζηται.
Τρύζηται. 792
Τρύξοντα. 790
Τρύφος. ibid.
Τρώει. 792
Τρώϊοι. ibid.
Τρώκτης. ibid.
Τρωπῶντο. ibid.
Τρωπῶσα. ibid.
Τυκτόν. ibid.
Τύνη. 794
Τυπείς. ibid.
Τύψας. ibid.
Τᾧ. ibid.
Τᾧ κε. ibid.

Υ

Ὑββάλλειν. 798
Ὑγρὰ κέλευθα. 800
Ὑγρὸν ἔλαιον. ibid.
Ὑδαλοτρεφέων. ibid.
Ὕδη. ibid.
Ὑδρηναμύη. ibid.
Ὑδρηλοί. ibid.
Ὑιες Ἀχαιῶν. ibid.
Ὑλακίδης. 802
Ὑλακόμωροι. 800
Ὑλήεσσα. 802
Ὕλλος. ibid.
Ὕπαθα. ibid.
Ὑπαλευόμενος. 816
Ὕπαρ. 802
Ὑπάρξῃ. Vide in Ὑπαρχή.
Ὑπαρχή. 802
Ὑπ' ἀσπίδα προποδίζων. ibid.
Ὑπαλε κρειόντων. 814
Ὑπάτῃ. 802
Ὕπαλον μήσωρα. ib.
Ὑπεδείδεσκεν. ibid.
Ὑπεπροθέων. 814
Ὑπεμνήμυκεν. 808
Ὑπερμενέϊ. 804
Ὑπέρμορον. 814
Ὑπεροπλίσαντο. 808
Ὑπέρπατο. 818
Ὑπέρτερα. 806
Ὑπερτερίη. ibid.
Ὑπὲρ τοκήων. 814
Ὑπερφίαλοι. 806
Ὑπερώησαν. 808
Ὑπέφηνε. 804
Ὑπέχευε. 808

Ὑπνήτη. 810
Ὑποίχεται. 814
Ὑποιωγή. ibid.
Ὑπνος. 816
Ὕπνε δῶρον. 818
Ὑπό. 816
Ὑπόβρυχα. 812
Ὑποδέγμενος. 816
Ὑποδεξίη. 812
Ὑποδμώς. 814
Ὑπόδρα. 812
Ὑποθημοσύνησι. 810
Ὑποκρίναιτο. 812
Ὑπόκυκλον. ibid.
Ὑπολασμήν. 816
Ὑπονήϊος. 812
Ὑποπερκάζεσι. 814
Ὑπόρρηνον. 812
Ὑποσείεσιν. 816
Ὑποσάς. 814
Ὑποσχύοιτο. 810
Ὑπότροπον. 812
Ὑποφθάς. ibid.
Ὑπόψιον. ibid.
Ὑπωρείας. 814
Ὑφαγόρη. 818
Ὑψίζυγος. ibid.

Φ

Φάε. 822
Φαέθων. ibid.
Φαεινή. 820
Φαείνω. 822
Φαεσίμβροτος. 820
Φάιδιμος. ibid.
Φαληριόωντα. ibid.
Φαλός. ibid.
Φαρμάσσων. ibid.
Φᾶρος. ibid.
Φάσγανον. ibid.
Φάτις. 822
Φειά. ibid.
Φείδων. 824
Φεραί. 822
Φέρβειν. ibid.
Φέρεσε. ibid.
Φέρονλο. 824
Φέρτερος. ibid.
Φέρτρῳ. ibid.
Φηγός. ibid.
Φήνη. ibid.
Φῆρες. ibid.
Φῆσα. 826
Φθὰν δὲ μεθ' ἵππους. ibid.
Φθάνει. ibid.
Φθειρῶν. ibid.
Φθινύθουσιν. 828
Φθιρσίμβροτος. 826
Φθισίμβροτος. Vide in Φθιρσίμβροτος.
Φιάλη. 828
Φιλέειν. ibid.
Φιλεόντω. 832
Φιληρέτμοισι. 830
Φιλίων. 832
Φιλοκτεανώτατε. 828
Φιλομειδής. ibid.
Φιλομηλείδης. 830
Φίλος. ibid.
Φιλότης. 828
Φίν. ibid.
Φίτρων. 830
Φλέγμα. 832
Φλίψειαι. ibid.
Φόβος. ibid.
Φοῖβος. ibid.
Φοινικόεσσαν. 838
Φοῖνιξ. 836
Φοινόν. ibid.
Φολκός. ibid.
Φοξός. ibid.
Φορέησι. 838

Φορήμεναι. 838
Φόρκυνος. ibid.
Φόρμιγξ. 836
Φορτίδος. 838
Φόρτις. ibid.
Φορύξας. 836
Φόως ἐρέγσαι. ibid.
Φραδέος. 840
Φράδμων. ibid.
Φρήτρη. ibid.
Φρίκα. 842
Φρόντιν. ibid.
Φῦκος. ibid.
Φυλάσσειν. ibid.
Φυλίζωος. 844
Φυλίης. 842
Φῦλον. 844
Φύλοπις. 842
Φύξιν. 844
Φυσίζωος. Vide in Φυλίζωος.
Φυσιόωντας. 844
Φυταλιὴ. ibid.
Φωριαμοῖς. ibid.
Φῶτες. ibid.

X

Χαῖται. 846
Χαλεπωτήνη. 850
Χαλεπῶν. ibid.
Χαλίφρων. 848
Χάλκεα. ibid.
Χαλκεῶνα. 850
Χαλκήρεας. 848
Χαλκίς. 846
Χαλκοβατές. 848
Χαλκοκορυστά. 850
Χαμᾶζε. ibid.
Χαμαιγενάδες. ibid.
Χανδόν. 852
Χαράδρας. 850
Χάρμη. ibid.
Χάσασθε. 846
Χατέγσα. 848
Χαυλιόδοντα. 850
Χειῇ. 852
Χείσεται. ibid.
Χεράδος. ibid.
Χέρνῃ. ibid.
Χερνῆτις. ibid.
Χέρνιβα. ibid.
Χέρσον. ibid.
Χεῦας. 854
Χηλός. ibid.
Χηραμός. ibid.
Χηρεύει. ibid.
Χηρωσάμ. ibid.
Χήτει. ibid.
Χθαμαλή. ibid.
Χθαμαλώτερος. 856
Χθών. ibid.
Χιτών. ibid.
Χλαῖνα. ibid.
Χλόη. ibid.
Χλούνην. 858
Χλωρὴς ἀηδών. ib.
Χλωρὸν δέος. 856
Χοάνοισι. 858
Χοῖνιξ. ibid.
Χόλος. ibid.
Χολωθείς. ibid.
Χραισμεῖν. ibid.
Χραύσει. 860
Χρειοῖ. 862
Χρεῖος. 860
Χρείων. 862
Χρηίζοντα. ibid.
Χρήματα. ibid.
Χρησόμβρος. ibid.
Χριμφθῆναι. 860
Χρόμαδος. ibid.
Χρόνιον. 862

Χρυσάμπυκας. 860
Χρυσαόρω. ibid.
Χρυσηλακάτω. ibid.
Χρυσήνιος. ibid.
Χρυσῆς Ἀφροδίτης. ibid.
Χρυσόῤῥαπις. ibid.
Χυλώσαιλο. 862
Χώομβος. ibid.

Ψ

Ψάμαθος. 864
Ψεδνή. ibid.
Ψιάδας. ibid.
Ψολόεντα περαυνόν. ibid.
Ψύξασα. ibid.
Ψύχειν. 864
Ψυχρὸν ἔλε χαλκὸν ὀδῶσι. ibid.

Ω

Ὦ. 866
Ὠγυγίην. 870
Ὧδε. 872
Ὤδεε. ibid.
Ὠίθη. ibid.
Ὦκα. ibid.
Ὠλένας. ibid.
Ὦλκα. ibid.
Ὡμήρησε. 874
Ὠμησάς. 872
Ὠμογέρων. 874
Ὠμοθέτειν. ibid.
Ὤνησεν. 876
Ὦνον. 874
Ὠπάζετο. 876
Ὠπίζετο. ibid.
Ὠπλίσατο. 878
Ὦπος. 876
Ὠρεῖν. 878
Ὤρεσι. ibid.
Ὡς. 868
Ὠτειλήν. 878
Ὦχρος. 880

Extrait des Regiſtres de l'Académie Royale des Inſcriptions & Belles-Lettres.

M. DE GUIGNES & M. DUPUY, Commiſſaires nommés par l'Académie pour l'examen d'un Ouvrage manuſcrit de M. D'ANSSE DE VILLOISON, Aſſocié de ladite Académie, intitulé, *Lexicon Homericum, cum verſione Latinâ, notis & emendationibus*, en ont fait leur rapport, & ont dit, qu'après avoir examiné cet Ouvrage, ils n'y avoient rien trouvé qui dût en empêcher l'impreſſion. En conſéquence de ce rapport, & de leur approbation par écrit, l'Académie a cédé à M. D'ANSSE DE VILLOISON, ſon droit de privilege, pour l'impreſſion dudit Ouvrage. En foi de quoi j'ai ſigné le préſent certificat. A Paris, au Louvre, ce Mardi 11 Août 1772.

LE BEAU, Secrétaire perpétuel.

Privilege en faveur de l'Académie Royale des Inſcriptions & Belles-Lettres.

LOUIS, PAR LA GRACE DE DIEU, ROI DE FRANCE ET DE NAVARRE: A nos amés & féaux Conſeillers, les Gens tenans Nos Cours de Parlement, Maîtres des Requêtes ordinaires de Notre Hôtel, Baillifs, Sénéchaux, Prévôts, Juges, leurs Lieutenans, & à tous autres Nos Officiers & Juſticiers qu'il appartiendra, SALUT: Notre Académie Royale des Inſcriptions & Belles-Lettres Nous a fait expoſer, qu'en conformité du Réglement ordonné par le feu Roi Notre très honoré Seigneur & Biſayeul, pour la forme de ſes exercices, & pour l'impreſſion de divers Ouvrages, Remarques & Obſervations journalieres, Relations annuelles, Mémoires, Livres & Traités faits par les Académiciens qui la compoſent: elle en a déjà donné un grand nombre au Public, en vertu des Lettres de Privilege qui lui furent expédiées au mois de Décembre mil ſept cent un, renouvellées par autres du quinze Février mil ſept cent trente-cinq; mais le détail de trente années, porté par ces dernieres, ſe trouvant expiré, Notredite Académie Nous a très humblement ſupplié de lui accorder Nos Lettres néceſſaires pour ſa prorogation. A CES CAUSES, & Notre intention ayant toujours été de procurer à Notredite Académie en corps, & aux Académiciens en particulier, toutes les facilités & moyens qui peuvent rendre leur travail utile au Public: Nous lui avons de nouveau permis & accordé, permettons & accordons, par les préſentes, ſignées de Notre main, de faire imprimer, vendre & débiter en tous les lieux de Notre Royaume, par tel Libraire qu'elle jugera à propos de choiſir, les Remarques ou Obſervations journalieres, & les Relations annuelles de tout ce qui aura été fait dans ſes Aſſemblées, & généralement tout ce qu'elle voudra faire paroître en ſon nom; comme auſſi les Ouvrages, Mémoires ou Livres des Particuliers qui

la compoſent, lorſqu'après les avoir examinés & approuvés, au terme de l'article 44 du Réglement, elle les jugera dignes d'être imprimés, pour jouir de ladite permiſſion par le Libraire que l'Académie aura choiſi, pendant le tems & eſpace de trente ans, à compter du jour de la date des Préſentes : faiſons très expreſſes inhibitions & défenſes à toutes ſortes de perſonnes, de quelque qualité & condition qu'elles ſoient, & nommément à tous autres Libraires & Imprimeurs, que celui ou ceux que l'Académie aura choiſis, d'imprimer, vendre & débiter aucun deſdits Ouvrages, en tout ou en partie, & ſous quelque prétexte que ce puiſſe être, à peine, contre les contrevenans, de confiſcation au profit dudit Libraire, & de trois mille livres d'amende, applicables, un tiers à Nous, l'autre tiers à l'Hôpital du lieu où la contravention aura été commiſe, & l'autre tiers au Dénonciateur, à la charge qu'il ſera mis deux exemplaires de chacun deſdits Ouvrages dans Notre Bibliotheque publique, un dans celle de Notre Château du Louvre, & un dans celle de Notre très cher & féal Chevalier Vice-Chancelier & Garde des Sceaux de France le ſieur DE MAUPEOU, avant de les expoſer en vente ; & à la charge auſſi que leſdits Ouvrages ſeront imprimés ſur du beau & bon papier, & en beau caractere, ſuivant les derniers Réglemens de la Librairie & Imprimerie, & de faire regiſtrer ces Préſentes ſur le Regiſtre de la Communauté des Libraires & Imprimeurs de Paris ; le tout à peine de nullité des Préſentes, du contenu deſquelles vous mandons & enjoignons faire jouir & uſer Notredite Académie & ſes ayans cauſe pleinement & paiſiblement, ceſſant & voulant faire ceſſer tous troubles & empêchemens ; voulons que la copie deſdites Préſentes, qui ſera imprimée tout au long au commencement ou à la fin deſdits Ouvrages, ſoit tenue pour duement ſignifiée, & qu'aux copies collationnées par l'un de Nos amés & féaux Conſeillers-Secretaires, foi ſoit ajoûtée comme à l'Original. Commandons au premier Notre Huiſſier ou Sergent ſur ce requis, de faire, pour l'exécution de ces Préſentes, tous exploits, ſaiſies & autres Actes néceſſaires, ſans autre permiſſion : Car tel eſt Notre plaiſir. DONNÉ à Compiegne, le vingt-huitieme jour de Juillet, l'an de grace mil ſept cent ſoixante-cinq, & de Notre Regne le cinquantieme. Signé LOUIS. *Et plus bas* : par le Roi, PHELIPEAUX.

Régiſtré ſur le Regiſtre XVI. de la Chambre Royale & Syndicale des Libraires-Imprimeurs de Paris, n°. 437. fol. 364. *conformément au Réglement de* 1723, *qui fait défenſe, art.* 41, *à toutes perſonnes, de quelques qualités & conditions qu'elles ſoient, autres que les Libraires & Imprimeurs, de vendre, débiter, faire afficher aucuns Livres pour les vendre en leurs noms, ſoit qu'ils s'en diſent les Auteurs ou autrement, & à la charge de fournir à la ſuſdite Chambre neuf Exemplaires preſcrits par l'art.* 108. *du même Réglement. A Paris, ce* 14 *Septembre* 1765.

LE BRETON, Syndic.

Je cede & tranſporte mon Privilege à M. Molini, en conſéquence de nos arrangements, & en me reſervant tout mon droit au cas d'une ſeconde Edition de ce même Ouvrage, qui eſt le *Lexique d'Apollonius*, Grec & Latin. A Paris, ce huit Janvier mil ſept cent ſoixante & treize. D'ANSSE DE VILLOISON, Ecuyer.

Regiſtré la préſente Ceſſion ſur le Regiſtre XIX de la Chambre Royale & Syndicale des Libraires & Imprimeurs de Paris, No. 15. *conformément aux anciens Réglemens, confirmés par celui du* 28 *Février* 1723. *A Paris ce* 30 *Janvier mil ſept cent ſoixante & treize.*

S. P. HARDY, Adjoint.

6941
Homer - Concordances and dictionaries
Apollonius Sophista
Lexicon graecum Iliadis et Odysseae.
Vol.2.
LGr
H766
.Za

University of Toronto
Library

DO NOT
REMOVE
THE
CARD
FROM
THIS
POCKET

Acme Library Card Pocket
LOWE-MARTIN CO. LIMITED